

Tương Du Nữ Quan

Contents

Tương Du Nữ Quan	2
1. Chương 1-1: – Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2	10
4. Chương 3	14
5. Chương 4	17
6. Chương 5	21
7. Chương 6	24
8. Chương 7	28
9. Chương 8	33
10. Chương 9	36
11. Chương 10	40
12. Chương 11	45
13. Chương 12	49
14. Chương 13	53
15. Chương 14	57
16. Chương 15	61
17. Chương 16	65
18. Chương 17	69
19. Chương 18	74
20. Chương 19	77
21. Chương 20	81
22. Chương 21	85
23. Chương 22	89
24. Chương 23	93
25. Chương 24	97
26. Chương 25	101
27. Chương 26	104
28. Chương 27	109
29. Chương 28	112
30. Chương 29	117
31. Chương 30	121
32. Chương 31	125
33. Chương 32	129
34. Chương 33	134
35. Chương 34	138
36. Chương 35	142
37. Chương 36	146
38. Chương 37	151
39. Chương 38	160
40. Chương 39	163
41. Chương 40	168

42. Chương 41	172
43. Chương 42	177
44. Chương 43	182
45. Chương 44	186
46. Chương 45	191
47. Chương 46	195
48. Chương 47	199
49. Chương 48	204
50. Chương 49	209
51. Chương 50	212
52. Chương 51	216
53. Chương 52	220
54. Chương 53	224
55. Chương 54	228
56. Chương 55	233
57. Chương 56	237
58. Chương 57	241
59. Chương 58	245
60. Chương 59	249
61. Chương 60	254
62. Chương 61	258
63. Chương 62	266
64. Chương 63	271
65. Chương 64	276
66. Chương 65: Ngoại Truyện 1.1	280
67. Chương 66: Ngoại Truyện 1.2	283
68. Chương 67: Ngoại Truyện 1.3	288
69. Chương 68: Ngoại Truyện 2.1	291
70. Chương 69: Ngoại Truyện 2.2	295
71. Chương 70: Ngoại Truyện 2.3	299

Tương Du Nữ Quan

Giới thiệu

Tên gốc: Thất tiết là chuyện nhỏ, chết đói mới là chuyện lớn Thể loại: Cổ đại, cung đình, HE Chuyển ngữ: Mic Truyện cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-du-nu-quan>

1. Chương 1-1: – Mở Đầu

Chuyển ngữ: Mic

Lương quốc đã hỗn loạn vô cùng.

Kể từ khi Sùng Cảnh đế nửa năm trước nhắm mắt xuôi tay, giang sơn giao cho nhi tử chưa tròn tám tuổi, nhi tử giao cho hoàng hậu còn chưa tới ba mươi, còn đại quyền triều chính thì giao cho đệ đệ thứ mười bảy Tấn vương, Lương Quốc loạn thật rồi.

Nói ra thì, Lương quốc truyền tới trên tay đời này của ấu đế chẳng qua mới chỉ là đời thứ sáu, đương vào thời kỳ cường thịnh, có điều tiên đế ra đi như vậy quả thật quá mức vội vã, thế nên liền dẫn tới cơn rung chuyển lớn.

Trước là ngoại tộc ở biên cương rục rịch, kế đó là ở trong nước, bởi vì bất mãn Tần vương phụ chính mà thân đệ của tiên đế – Ngô vương-dẫn đầu mấy vị vương gia phát động tạo phản.

Tiên đế đột ngột băng hà, ấu đế mất đi chỗ dựa, loạn trong giặc ngoài, Nhiếp chính nắm giữ triều đình.....

Nhất thời, ‘thiên hạ đại loạn’ là một trong những từ có tần suất xuất hiện cao nhất trong bàn tán của bách tính.

Tần vương Tiêu Tranh nhận lời ủy thác của tiên đế trước lúc lâm chung, vì an nguy của quốc gia, kiên cường quyết đoán tiếp nhận cục diện hỗn loạn này, nhận sắc phong làm Nhiếp chính vương, tuổi còn trẻ đã đảm nhận trọng trách thống lĩnh triều chính, quả thực là gan dạ, đại trí đại dũng, anh hùng kiệt xuất.....

“Mấy lời này ai nói vậy? Lôi ra chém cho trảm!”

Trong Ngự thư phòng, tiểu hoàng đế Tiêu Dực sau khi nghe những lời Lễ bộ thượng thư dâng bốc Nhiếp chính vương thì như thường lệ ném vỡ một nghiên mực bằng ngọc Thanh Điền, phùng mũi trợn mắt, dọa Lễ bộ thượng thư sợ đến rớt cổ chẳng dám hé răng.

“Bệ hạ bớt giận, Trương đại nhân tới có chuyện cần bẩm báo.”

Tiểu thái giám tùy thân Phúc Quý nhỏ giọng nhắc nhở bên tai hoàng đế, vừa hay để tiểu hoàng đế sớm một chút thu hồi lại thái độ, tránh bị truyền đến tai Nhiếp chính vương những lời mới nghe vừa rồi.

Trương đại nhân này cũng thật là, trong triều ai ai cũng biết tiểu hoàng đế bất mãn Nhiếp chính vương, ông ta lại dám ở trước mặt hoàng đế mà tán dương ca tụng Nhiếp chính vương, đây không phải là muốn ăn mắng à?

Tiểu hoàng đế mặc dù hãy còn chưa tròn tám tuổi, nhưng ở trong cung đã thấy quá nhiều cảnh tượng người lừa ta gạt, điểm nhân lực này vẫn có, càng huống chi Lý thái hậu mỗi ngày đều tận tâm răn dạy: Hoàng thúc rất đáng sợ, tiếp xúc cần thận trọng.

Cho nên sau khi bùng phát lửa giận xong, tiểu hoàng đế lại trở về như thường, bày ra bộ dạng nghiêm trang ngồi trở lại sau án thư, nhìn Trương đại nhân, “Khanh có việc gì cần tấu?” Kỹ xảo tuyệt vời đến độ suýt nữa khiến Trương đại nhân cho rằng một tiếng sư tử hống mới rồi là ảo giác.

“Khởi tấu bệ hạ, phụng thủ dụ của Nhiếp chính vương, hạ thần đến thông báo cho bệ hạ về chuyện liên hôn giữa bệ hạ và nữ vương Thanh Hải quốc.....”

“Thông.....báo.....” Trên gương mặt tinh xảo của tiểu hoàng đế tràn đầy oán niệm.

Có ai ăn nói như vậy với hoàng đế à? Hẳn là hoàng đế đó, thế mà lại dùng một từ ‘thông báo’, với Nhiếp chính vương thì lại là ‘phụng’, còn với hần thì là thông báo!

Sắc mặt tiểu hoàng đế đỏ bừng, tim đập mãnh liệt, hết một lúc lâu mới yếu ớt thở ra một hơi, đem suy nghĩ đặt vào chính đề, “Người vừa mới bảo trảm làm gì?”

“Phụng thủ dụ của Nhiếp chính vương.....”

Người nhất định phải chọc điên Trảm thế à? Trán tiểu hoàng đế gân xanh giật thành thịch, tức giận vô cùng.

Trương đại nhân thế nhưng lại chẳng cảm giác được gì, tiếp tục oang oang lưu loát nói: “Vương gia nói quốc dân Thanh Hải quốc dũng mãnh thiện chiến, cùng liên hôn có thể hình thành rào chắn ngăn ngoại địch xâm nhập, như vậy mới có thể chuyển tâm đối phó với phản loạn trong nước.....”

“Bang!” Lần này ném là giá bút bằng gỗ đàn mạ vàng, kế đó là sách, từ “Xuân thu” đến “Sử ký”, các loại văn điển thế gia.....

Nhờ phúc của tiểu hoàng đế, Trương đại nhân đã đón nhận một ‘lễ rửa tội’ đầy đủ.

“Cút! Cút đi cho Trảm!”

Thanh Hải quốc là nơi nào chứ, nơi đó là thiên đường của nữ tử, địa ngục của nam nhân.

Hoàng đế cùng chúng đại thần nơi đó đều là nữ nhi, nam tử thì lại y như nữ tử Đại Lương, chỉ có thể làm mấy công việc cơ bản nhất, đảm nhận chức vụ không đáng để mắt nhất, còn phải ở trong nhà rằm rắp nghe lời nữ tử.

Nhiếp chính vương thế mà bảo hấn – đường đường là thiên tử một nước đi cưới mụ la sát của Thanh Hải quốc?

Ác độc quá đi! TVT

Trương đại nhân đã bị “làn sóng” văn hóa cuốn ra khỏi cửa, hoàng đế dường như hãy còn chưa hết giận, đồ đạc trên bàn có thể ném được đều ném sạch nên lại không thể dùng đồ vật để trút giận. Khóe mắt hấn vừa đảo, dứt khoát mở cái hộp bằng gỗ tử đàn nằm trên góc bàn bên phải, lòi ngọc tỷ truyền quốc bên trong ra, nhắc tay chuẩn bị quăng xuống.....

“Bệ hạ đây là đang làm gì?”

Giọng nói thản nhiên mang chút biếng nhác từ ngoài cửa truyền vào, kẻ đó đập vào tầm mắt là một bóng người cao lớn.

Người tới mặc bộ huyền y rộng rãi, cổ tay áo và ống tay dùng chỉ vàng thêu hoa văn đăng long, thắt lưng quần đai nạm vàng, bên hông rủ xuống một miếng ngọc bội bằng bạch ngọc tía. Mái tóc đen nhánh như mực được búi tề chỉnh trong ngọc quan, dung mạo tuấn tú, vừa nhìn đã toát lên nét anh tuấn kiệt xuất. Chỉ là bên khóe môi ấy khe khẽ hiện lên ý cười, mặc dù ảm áp như gió xuân, nhưng lại khiến đầu gối Phúc Quý mềm nhũn.

“Tham, tham kiến Nhiếp chính vương.”

Nhiếp chính vương được ân điển, miễn hành lễ quỳ bái. Tiêu Tranh mắt không hề liếc đi tới trước mặt hoàng đế, cúi đầu, đồng tử thâm thúy tựa u đàm nhẹ chuyển một vòng, từ ngọc tỷ trên tay hấn quét qua, thu lại nụ cười.

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn hấn, bị khí thế này áp bức, đầu gối cũng mềm nhũn.

“Bệ hạ thật anh minh, biết bổn vương hôm nay muốn tới xin bệ hạ cho dùng ngọc tỷ, vậy mà từ sớm đã chuẩn bị xong rồi.” Tiêu Tranh từ trong tay áo lấy ra một bức chiếu thư, trải ra trước mặt hoàng đế, nhẹ nhàng đưa tay: “Bệ hạ, mời.”

Hoàng đế im lặng hồi trời xanh, Phúc Quý quỳ trên đất không ngừng đánh mắt với hấn, Ngải đóng dấu đi! Giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt. OTZ

Hoàng đế bị phần một lúc lâu, tâm tình bi thương chậm chạp hạ con dấu, lúc sắp ấn xuống, mắt quét thấy nội dung trên chiếu thư, chính là quốc thư đi Thanh Hải quốc cầu hôn thì tay liền dừng lại, cũng không chịu hạ xuống nữa.

Một bàn tay áp lên mu bàn tay hấn, khe khẽ lực, bụi trần lắng đọng.

“Bệ hạ an tâm, thông hôn với Thanh Hải quốc sẽ chỉ có lợi cho Đại Lương ta, người làm rất tốt.”

Tiêu Tranh thu lại quốc thư, khe khẽ mỉm cười, xoay người rời đi. Giống như lúc đến, cước bộ trầm ổn vững vàng, tay áo phấp phới, ngọc bội nơi hông cũng lay động.

Hoàng đế cầm ngọc tỷ như thể phát ngốc, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, liền ném ngọc tỷ gân cổ gào lên: “Phụ hoàng ơi.....Nhi thần mặc kệ.....không dính dáng tới cái kẻ khi người như vậy đâu.....”

*

Hoàng đế mặc dù không tình nguyện, nhưng thông hôn với Thanh Hải quốc vẫn phải tiến hành.

Hiện thời tình thế Đại Lương nguy cấp, thúc thúc ruột của hoàng đế – Tiêu Tuấn đánh chiếm Giang Đông, cùng triều đình ngang vai ngang vế, cả ngày tung tin Tiêu Tranh mưu đồ soán vị.

Tiêu Tranh vốn muốn giao chiến, nhưng nghĩ thấy ấu đế đăng cơ chưa lâu, căn cơ còn chưa ổn định, thế nên quyết định vẫn là tạm thời án binh bất động.

Cùng lúc đó, mấy quốc gia ở biên cương cũng đối với Đại Lương như hổ rình mồi. Tiêu Tranh chỉ có cách dựa vào Thanh Hải quốc nằm ở khu vực trung gian mà chống đỡ, mượn dịp nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó mới diệt gọn đám người Tiêu Tuấn.

Suy nghĩ không sai, nhưng nghĩ được chu toàn như Nhiếp chính vương cũng không nghĩ tới, lần thông hôn này cũng sẽ không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Nữ vương Thanh Hải quốc năm nay đã mười một tuổi, lớn hơn hoàng đế bệ hạ một vài tuổi cũng được đi, vấn đề là người ta là người nắm quyền, thập phần có chủ kiến của một....tiểu nữ vương. Mà Đại Lương chỉ biết có Nhiếp chính vương không biết hoàng đế, cho nên, nàng rất không trông đợi gì ở hoàng đế bệ hạ Đại Lương.

Tình hình cụ thể là, sau một tháng, tiểu nữ vương bệ hạ thập phần uyển chuyển gửi lại một phong thư cho Nhiếp chính vương, nói: “Tôn quý như thiên triều thượng quốc cầu thân với quốc gia kém văn minh như chúng tôi, lòng Cô thực sự bất an.....Huống hồ hai nước phong tục khác biệt, quý quốc coi thường nữ tử, bang thủ chiết dục, phước tức lực chí. Cô thân là nữ tử, nào dám trèo cao.....Có câu ‘đạo bất đồng bất tương vi mưu’, chuyện này xin hãy coi như không có.”

1Giúp sức bẻ cánh, bó chân nhục chí

Tiêu Tranh nhận được thư, ở mãi trong thư phòng đi qua đi lại suy nghĩ kế sách, suốt cả ngày trời không hề ra cửa, khiến cho hộ vệ thiếp thân là Triệu Toàn suất nữa thì phá cửa xông vào thăm dò tình hình.

Mãi cho tới giờ Tuất, hắc cuối cùng mới mở cửa, nói với Triệu Toàn: “Bổn vương nghĩ ra cách rồi.”

Khi đó, tiểu hoàng đế nhận được tin tức đang hứng khởi bừng bừng chuẩn bị ăn mừng, Lý thái hậu lại ở tẩm cung bày tiệc chuẩn bị cùng nhi tử chúc mừng một phen, nào ngờ vừa ngồi xuống thì Nhiếp chính vương đã mang theo một phong chiếu thư khác vội vàng đi tới, xách hoàng đế bệ hạ vào ngự thư phòng.

“Bệ hạ, bổn vương cảm thấy hiện giờ tuyệt đối không thể từ bỏ việc thông hôn với Thanh Hải quốc.”

Tiêu Tranh biết các quốc gia bên ngoài biên quan cũng có ý định thông hôn với Thanh Hải quốc, muốn đả thông con đường nhập quan, bất luận thế nào cũng phải ngăn chặn bọn chúng.

Tiểu hoàng đế bị gián đoạn đại sự chúc mừng, đương mất hứng, nghe nói vẫn phải thông hôn thì càng không vui, “Hoàng thúc, người rốt cuộc định làm gì?!”

Tiêu Tranh nhú đuôi mày, ý cười âm áp mà xa cách bên môi kia lại một lần nữa hoàn mỹ lộ ra, đem chiếu thư trong tay trải ra trước mặt hoàng đế, gõ mặt bàn: “Xin bệ hạ ấn dấu, Đại Lương sẽ thực hiện tân chính một chút.”

Hoàng đế bĩu môi, đối với từ ‘tân chính’ trong miệng hắc quả thực không chút hứng thú. Tâm không cam tình không nguyện nhắc ngọc tỷ, lúc định đóng lại ôm tâm trạng chết sống không màng lướt mắt qua nội dung chiếu thư, trong lòng kinh hãi thẳng thốt.

Đùa gì vậy? Muốn cho nữ tử vào triều làm quan? Đây là tân chính cái quỷ gì vậy?

Giống như rất nhiều lần khác, một bàn tay áp lên mu bàn tay hắc, nhẹ dùng lực, bụi trần lại lần nữa lắng đọng.

“Hoàng thúc.....” Người điên rồi à?

Hoàng đế thâm kêu gào, ai tới nói cho Trẫm biết đây không phải sự thật đi!

“Bệ hạ an tâm, đây chỉ là kế sách tạm thời, Đại Lương, vẫn như cũ là thiên hạ của nam tử.” Tiêu Tranh khẽ mỉm cười, quay người rời đi.

Nếu như Thanh Hải quốc cho rằng phong tục khác với Đại Lương, vậy liền thích ứng một chút với bên các nàng thì sẽ thế nào?

Chuyện này.....Vương gia, tiểu nữ vương bệ hạ thực ra không phải có ý đó đâu. →_→

Tiêu Tranh ra khỏi cửa không lâu, hoàng đế chỉ nghe hần nói với quan viên nào đó đang đợi bên ngoài: “Phân phó xuống dưới, ngày mai dán thông cáo cả nước, phủ Nhiếp chính vương chiêu mộ nữ phụ tá vào phủ, người có đức hạnh vẹn toàn sẽ được tiến cử vào triều làm quan.”

Hoàng đế kinh hãi đến độ đặt móng ngồi phịch trở lại ghế, thế giới quá cuồng loạn, hần không thể nào thích ứng được.

Phụ hoàng ơi, hần thật sự mặc kệ, đây là cái gì với cái gì vậy.....

2. Chương 1-2

Chuyển ngữ: Mic

Sùng Đức nguyên niên, mùa xuân.

Tháng giêng vừa qua, khí xuân se lạnh. Chỉ mới sau một trận mưa xuân nhưng đường phố kinh thành lại tựa như được gột rửa, vừa nhìn qua, màu sắc đập vào mắt phẳng phất rõ rệt hơn so với trước đó rất nhiều.

Văn Tổ một tay ôm túi, một tay núp áo, cật lực hít mũi. Thời tiết này khiến nàng gần như cảm nhiễm phong hàn rồi.

Thực ra nàng mới tới kinh thành không lâu, bởi phụ thân mà trước giờ vẫn luôn nương tựa lẫn nhau năm ngoài đã nhiễm bệnh qua đời, nên nàng tới kinh thành nương nhờ người cô. Chỉ là không ngờ tới cô nàng sớm đã dọn đi, nàng từ Giang Nam đi tới kinh thành mất hơn ba tháng, nhưng lại công cốc một chuyến.

Hiện giờ nàng đang suy nghĩ xem con đường sắp tới phải đi như thế nào.

Không thể trở lại Giang Nam, ruộng đất trong nhà đều đã bị người trong họ chiếm mất, huống hồ hiện giờ Ngô vương tạo phản cũng đã lan rộng tới địa phận Giang Nam. Nhưng ở lại kinh thành cũng khó, không thân không thích, nàng phải sống thế nào đây?

Một cơn gió quét qua, toàn thân Văn Tổ run rẩy một hồi. Ngay cả lão thiên gia cũng không tội nghiệp nàng, trời đang đẹp thế mà lại đổ mưa.

Trên người nàng chỉ mặc một kiện áo váy màu trắng, bên trong năm ngoài vốn có lót lớp bông vải, nhưng lại dầm mưa, khí lạnh từ bốn phương tám hướng thâm nhập vào, lý nào còn giữ ấm được nữa? Nàng đội túi lên đầu chạy về phía trước, trước tìm một chỗ tránh mưa mới là đúng đắn.

Có người sượt ngang qua húc nàng một cái, Văn Tổ lập tức ngã lăn ra đất, tay nải văng ra, tức thì bị người đó xách lên, sau đấy nhanh như bay hướng về phía ngược lại chạy mất.

“Á, cướp! Có ai không!”

Văn Tổ hoảng hốt hô to, nhưng vốn không ai để ý tới nàng. Nàng lòng như lửa đốt định đuổi theo thì có một đám người rầm rập rầm rập từ phía đối diện ào tới, mấy người đó vốn tập hợp một chỗ, lúc này bị mưa tạt nên bắt đầu tản ra tìm chỗ tránh mưa. Đồng đức như vậy, lý nào còn trông thấy bóng dáng của kẻ cướp kia?

Văn Tổ khóc không ra nước mắt, đã đủ thảm rồi, giờ còn gặp phải chuyện này, hiện giờ hai bàn tay trắng, bảo nàng làm cách nào sống đây?

Mưa lớn dần, nàng lau mặt, nhịn xuống xúc động muốn khóc, nhanh chóng tìm một chỗ trú mưa.

Chạy được vài bước về phía trước thì trông thấy chỗ đám người kia tụ tập trước đó có bức tường, trên đấy có mái che nhỏ kéo dài, hai bên trái phải đều có một người đứng, dường như cũng đang tránh mưa. Trong lòng nàng thoáng thả lỏng, ba bước làm hai liền chạy vội qua, đứng ở khoảng trống chính giữa hai người, vừa giữ giữ hạt mưa trên người, vừa quay đầu nhìn hai người ấy, mới nhìn liền tức thì ngã ra.

Trước đó không nhìn rõ, hiện giờ mới phát hiện hai người này trên mình thế nhưng đều mặc y phục giống nhau. Sau khi nàng tới kinh thành từng có may mắn gặp qua mấy lần, đây dường như là đồng phục của Cẩm quân.

Thế nên nàng đang trú mưa cùng một chỗ với hai vị Cẩm quân?

Hai người lưng đứng thẳng tắp đó thấy nàng chạy qua đều không hẹn mà cùng dùng ánh mắt kỳ lạ liếc nàng một cái, rồi lại liếc nhìn bức tường sau lưng nàng, đồng thanh nói: “Nơi này không phải chỗ trú mưa, cô nương mời đi nơi khác.”

“Hả?” Văn Tổ thuận theo tầm mắt của họ xoay người, đối diện với một bức lụa vàng chi chít chữ đen.

Đó là hoàng băng.

Nhờ phúc của cha nàng, Văn Tổ biết chữ, không chỉ vậy còn biết được rất nhiều, cho nên nàng vừa lướt qua đã rõ nội dung.

Sét đánh trời xanh! Diên quá rồi, Đại Lương vậy mà muốn để nữ tử vào triều làm quan?

Đây không phải sự thật đâu nhỉ?

Văn Tổ há hốc miệng không chút hình tượng đọc hoàng băng, có khuynh hướng chao đảo trong gió.

Chả trách mới vừa rồi nhiều người như thế chạy qua, hóa ra đều là đang xem hoàng băng này à.

Đúng thực là đủ chấn động!

“Cô nương, chỗ này dán thông báo quan trọng, nếu như cô nương không có ý định yết1 băng, vậy xin rời đi cho.”

1xé

Hai vị Cẩm quân này tính tình coi như khá tốt, có lẽ là vì dung mạo Văn Tổ cũng không tệ, đôi mắt to tròn, sống mũi cao thẳng, cũng xem như là một mỹ nhân, bằng không bị trực tiếp đuổi thẳng cũng rất có khả năng.

“À...yết băng?”

Văn Tổ nghe thấy từ mấu chốt này lại cẩn thận tỷ mỷ đọc một lượt, lúc này mới phát hiện trên hoàng băng rõ ràng nói phủ Nhiếp chính vương đang chiêu mộ nữ phụ tá, không chỉ có khả năng được tiến cử vào triều làm quan mà còn được phủ Nhiếp chính vương cấp thức ăn chỗ ở

Đing!

Trong đầu Văn Tổ vang lên âm thanh sáng rõ, điều kiện tốt nha! Đối với người hiện giờ đang phiền muộn vì vấn đề sinh tồn như nàng mà nói, Nhiếp chính vương đích thực là Bò Tát cứu khổ cứu nạn, vào triều làm quan gì đó đều là mây bay, then chốt là cấp cơm ăn chỗ ở đó.

Văn Tổ nghiêng đầu hướng về phía Cẩm quân bên trái, chớp mắt: “Làm nữ phụ tá của phủ Nhiếp chính vương có khó không?”

Cẩm quân kia rõ ràng nhận ra ý định của nàng, thần sắc nghiêm nghị dụ đi rất nhiều, dù gì hoàng băng đã dán mấy ngày nhưng vẫn không có người yết băng, Nhiếp chính vương đang vì chuyện này mà phiền não đấy.

“Cô nương an tâm, vương gia nói rồi, chỉ cần là nữ tử trí thức là được, không có khó khăn gì.”

Văn Tổ đảo tròn mắt, có trí thức....

Trước khi phụ thân qua đời, nàng từng nhắc nhở người về bộ mặt thật của những người trong họ tộc kia, hiện giờ hết thấy từng người từng người đều ứng nghiệm, đây liệu có coi là có kiến thức không?

Ọt ọt ọt....

Bao tử truyền tới một tràng âm thanh đói khát, Văn Tổ xấu hổ hướng về phía vị Cẩm quân kia nở nụ cười, nhìn hoàng băng nuốt nước miếng, bàn tay run rẩy đưa ra, nhưng vừa mới chìa ra được nửa đường thì nàng lại bỗng rút về.

Chuyện này quá mức kỳ lạ, phủ Nhiếp chính vương là nơi như thế nào, vạn nhất có vào mà không có ra thì làm sao?

Nhưng bụng thực sự đói lắm rồi, nàng không thể nào chết đói ở đầu phố như vậy đâu nhỉ?

Kệ đi, dù gì cũng là chết, chết cũng phải làm một con ma no, tới lúc đi địa phủ gặp phụ thân, nói mình làm nữ phụ tá ở phủ Nhiếp chính vương mới chết thẳng cẳng, đây cũng coi như đủ uy phong rồi!

Suy nghĩ Văn Tổ vừa quyết, nhắm mắt cắn răng, đưa tay ‘roẹt’ một tiếng xé xuống hoàng băng...

※

Triều đường hôm nay thập phần náo nhiệt, bách quan đang sôi nổi bàn luận về tân chính.

“Vi thần cho rằng không được!” Thủ phụ Đình Chính Nhất tuổi quá thất tuần tức tối rống lên.

Ông cụ đây là đảng bảo hoàng kiên định, hơn nữa càng là người thuộc chủ nghĩa đại nam tử. Sau khi nghe nói Nhiếp chính vương muốn cho nữ tử vào triều làm quan thì suýt nữa hai mắt trợn ngược, chuẩn bị đi bầu bạn cùng tiên đế, sau khi được phu nhân lão rót cho nửa chén nước đường đỏ, câu đầu tiên chính là gào lên: “Đàn bà đều là đám kiến thức nông cạn, vọng tưởng đảm đương đại nhiệm, đúng là nực cười!”

Vì thế phu nhân lão dùng cái chén không trên tay đập lên đầu lão. →_→

Lúc này ông cụ đang ôm vệt đỏ hình nửa cái chén ở trên trán, đứng trên điện tiếp tục bèn bỉ tranh đấu với Nhiếp chính vương.

“Vi thần cho rằng việc này vạn vạn lần không được, Tây Hán có Lữ hậu chuyên quyền, ngoại thích lộng quyền, thời Đường có Võ hậu soán ngôi, Thượng Quan làm tể tướng, những chuyện này đều là vết xe đổ trước mắt, có thể thấy nữ tử nhúng tay vào triều chính, đích thực không ổn!”

Lời này vừa thốt ra, bức rèm sau lưng tiểu hoàng đế khẽ lay động, Lý thái hậu ở bên trong thấp giọng hừ một tiếng.

Đình đại nhân người đây là đang mắng ai gia đây à? -_-#

Đình Chính Nhất ý thức được mình lỡ lời, vội vàng bổ sung: “Bất luận thế nào, nữ tử vào triều làm quan là không được, nhất định sẽ làm lung lay quốc thể! Thanh Hải quốc cùng thượng quốc ta liên hôn là may mắn của họ, thế nhưng còn soi tam chọn tứ, đúng là vớ vẩn!”

Nhiếp chính vương Tiêu Tranh đứng đầu bách quan, nét mặt trầm tĩnh, im lặng không nói.

Tiểu hoàng đế lặng lẽ nhìn Tiêu Tranh một cái, trong lòng thầm hò reo với Đình Chính Nhất: Giỏi lắm, Đình đại nhân!

Binh bộ thượng thư Lục Phường đứng sau Tiêu Tranh liếc nhìn bóng lưng của hắn, lên tiếng: “Lời này của Đình đại nhân sai rồi, nên biết hiện giờ biên cương vẫn đang bị xâm phạm, liên hôn với Thanh Hải quốc là vì đại cuộc, lấy đại cục làm trọng, tạm thời thi hành tân chính cũng không đến mức làm lung lay nền tảng quốc gia, đợi ngày nào đó đại sự liên hôn đã thành thì có thể thu hồi tân chính, có chỗ nào không ổn chứ?”

Người theo Vương gia đảng nhao nhao phụ họa:

“Đúng vậy, đúng vậy, có gì không được?”

“Làm người không cần cổ hủ đến thế đâu....”

“Không được, cứ nhắc quá rồi!”

“.....”

Mặt hoàng đế đen hết một nửa.

“Thần cũng cho rằng không được.” Tả đô ngự sử Vương Định Viễn bước ra khỏi hàng, hướng phía hoàng đế hành lễ, nói: “Từ xưa không hề có tiền lệ nữ tử vào triều làm quan, luật lệ của tổ tiên không thể không theo, bệ hạ lý ra nên lập tức gỡ bỏ hoàng băng.”

Nếu như Đinh Chính Nhất bởi vì bản thân là người thuộc phái bảo hoàng mà phản đối Nhiếp chính vương, thì Vương Định Viễn trái lại không thuộc đảng phái nào, ông chỉ tùy việc mà xét, mọi thứ đều lấy pháp lý cùng tổ chế làm cơ sở.

Vương Định Viễn năm nay chưa tới năm mươi, mặt mày nhẵn nhụi, gương mặt cương trực công chính, giống như tính cách của ông, cứng nhắc cổ hủ. Với ông mà nói, ngăn cản tất cả mọi sự việc canh tân mới mẻ chính là sứ mệnh của ông, là chức trách của ông, là mục tiêu ông nguyện ý lấy đó mà phấn đấu cả đời! = =

Lục Phưởng tiếp tục góp lời: “Vi thần cho rằng cùng Thanh Hải quốc liên hôn có thể không tổn một binh một tốt của triều ta nhưng lại bảo toàn được biên cương, đích thực là sách lược thượng thượng, mà thi hành tân chính chính là nền tảng của tất cả những việc này, việc có trăm lợi không hại như thế, bệ hạ hẳn là nên dừng cảm lấy thiên hạ làm trọng.”

“Toàn nói xằng bậy! Đại Lương ta rộng lớn hiển hách, kẻ địch ngoại tộc xâm phạm, phái binh trực xuất là được, cần gì đám nữ tử kia trợ giúp chứ!”

Đinh đại nhân lần nữa nổi giận, gân cổ lên, người phái bảo hoàng cũng nhao nhao lên tiếng ủng hộ:

“Không sai, mấy nữ tử kia có thể có năng lực gì chứ? Lẽ nào thật sự còn phải dựa vào bọn họ mới giữ được Đại Lương?”

“Đàn bà thì phải ở nhà giúp chồng dạy con, vậy mà muốn ra vào triều đình, đúng là hoang đường!”

“Nói đúng lắm, thượng quốc chúng ta lẽ nào còn đánh không lại mấy kẻ man di kia?”

“.....”

Trên mặt tiểu hoàng đế lộ ra nụ cười khê, Đinh đại nhân ý chí chiến đấu sục sôi, Vương Định Viễn bình tĩnh chờ đợi kết quả.

“Nói hay lắm.....”

Trong điện đột nhiên không một tiếng động, chỉ bởi vì Tiêu Tranh không hề báo trước bất ngờ lên tiếng.

Hắn từ tốn xoay người, tay áo triều phục màu đen mở ra, sau khi nhấc tay vuốt vạt áo một cái, nhướn mắt quét qua bách quan đang có mặt, ánh mắt như kiếm tuốt khỏi vỏ, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác ớn lạnh.

“Thượng quốc không sợ man di ngoại tộc, nói rất hay.” Hắn híp mắt, “Những người có mặt ở đây có mấy kẻ thực sự từng ra chiến trường? Có mấy kẻ biết một trận chiến cần tiêu hao bao nhiêu tiền của? Sẽ khiến bao nhiêu binh sĩ mất đi sinh mạng? Sẽ khiến sinh linh đồ thân thể nào?”

Người có mặt á khẩu không trả lời được, tức thì không biết nên tiếp lời như thế nào.

Tiêu Tranh chưa tròn nhọc quán đã bắt đầu lãnh binh tác chiến, hồi đó có danh hiệu Tấn vương là bởi vì hắn lấy ít thắng đông, đoạt được Tấn thành nên được sắc phong, hiện giờ đại quyền binh mã thiên hạ cũng đều nằm trong tay một mình hắn. Thậm chí, từng có người lớn gan tuyên bố phân nửa giang sơn Đại Lương hiện nay đều do hắn một tay gây dựng.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, tiên đế cũng sẽ không giao chức Nhiếp chính vương cho hắn, nói dễ nghe một chút chính là tín nhiệm hắn, nói khó nghe hơn chẳng gì ngoài sợ hắn hiệp công tự lập, còn không bằng trao cho hắn chút lợi lộc, bảo vệ giang sơn cho hoàng nhi.

Hiện giờ nói tới chiến tranh, trên triều đường, còn ai có tư cách tranh cãi với Tiêu Tranh chứ?

“Hiện nay Tiêu Tuấn chiếm cứ Giang Đông, luôn chờ thời cơ hành động, nếu như hao tổn binh lực để ngăn chặn ngoại tộc mới chính là hành vi lung lay nền tảng quốc gia!” Trong mắt Tiêu Tranh lóe lên hàn quang, “Các vị đại nhân còn có gì muốn nói?”

Đinh Chính Nhất cùng Vương Định Viễn đưa mắt nhìn nhau, mặt tiểu hoàng đế cuối cùng đen kịt.

“Ồm, Nhiếp chính vương...”

Lý thái hậu rút cuộc nhịn không được muốn vì nhi tử nói hai câu, dù gì đêm qua tiểu hoàng đế đã ở chỗ của bà gào khóc suốt cả đêm ấy mà.

“Ý của thái hậu bổn vương hiểu rõ, nữ tử vốn nên được tôn trọng, giống như Thái hậu người vậy.”

Hả? Trong lòng Lý thái hậu thầm suy tính: Lời này trái lại nghe rất đúng nha. Ý, đâu phải, bà đâu có muốn nói tới chuyện này.....

“Tân chính đã thành việc đã định, không cần bàn nữa. Chư vị đại nhân không sự thì bãi triều đi.”

Tiêu Tranh giải quyết dứt khoát, phát tay áo rời khỏi đại điện trước tiên, để lại một đám đại thần ở sau lưng hần mất to nhìn mắt nhỏ.

Vừa ra khỏi cửa cung, Triệu Toàn liền tiến tới nghênh đón, “Vương gia, có người yết bái rồi.”

3. Chương 2

Chuyển ngữ: Mic

Lần này tiến hành tân chính, ngoại trừ khu vực Giang Đông thì tất cả các địa phương khác của Lương quốc đều dán hoàng băng. Có điều do tồn tại tổ huấn “nữ tử vô tài mới là đức”, nên mặc dù công bố trên phạm vi lớn, nhưng cuối cùng người yết bái tổng cộng cũng chỉ có bảy người mà thôi.

Nghe nói Giang Nam nhiều tài nữ, nhưng nơi đó hiện giờ đã là địa bàn của Ngô vương Tiêu Tuấn, cho nên sau khi Tiêu Tranh nghe nói trong số bảy người có một người đến từ Giang Nam thì trong lòng thập phần kinh ngạc.

Mà Văn Tổ vốn không biết mình đã trở thành đại diện của vùng đất Giang Nam, tâm nguyện lớn nhất của nàng chẳng qua là ở lại Nhiếp chính vương phủ ăn chùa uống chùa, sau đó kiếm chút ngân lượng ra ngoài mưu sinh, trải qua ngày tháng tiêu dao.

Sau khi xé hoàng băng, Văn Tổ liền được dẫn tới phủ Nhiếp chính vương, nhưng bởi vì những người ứng tuyển khác ở xa hãy còn chưa đến nên nàng cũng chưa lập tức được yết kiến Nhiếp chính vương, chỉ được sắp xếp một chỗ trong thiên viện Vương phủ, chờ đợi tin tốt.

Cứ thế đợi đến cuối tháng hai, xuân ấm hoa nở, nhành liễu đâm chồi, sáu người ứng tuyển còn lại cuối cùng đã tới.

Văn Tổ ăn sáng xong, vô cùng rảnh rỗi ngồi trong viện nhỏ của mình thưởng thức khóm hoa đại nơi góc vườn vừa khoe sắc thì có hạ nhân đến bẩm báo nói Nhiếp chính vương triệu kiến.

Vừa nghe mình sắp được yết kiến Nhiếp chính vương quyền khuynh thiên hạ, nàng hộc tốc chạy vào phòng lấy lược chải tóc, lại chỉnh sửa bộ y phục cũ trên người, lúc này mới cùng hạ nhân ra khỏi viện.

Phủ Nhiếp chính vương chiếm diện tích cực lớn, đình đài lầu các này nối tiếp cái kia, trong viện cây cối còn nhiều hơn hoa cỏ, không nhiều màu sắc hoa mỹ cho lắm, cây xanh ngói xám, hiển lộ nét tao nhã cổ xưa.

Một đường đi đến hậu hoa viên vương phủ, đập vào mắt là một hồ nước, mặt nước trong veo dưới ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh ánh sáng, thi thoảng một cơn gió xuân thổi qua, sóng nước dập dờn, ánh dương trải đều trên mặt nước như thể vỡ ra, kim quang lấp lóa.

Chính giữa hồ dựng một ngôi đình bát giác, nền dùng đá cẩm thạch trắng dựng nên, tám góc mái hiên mỗi nơi treo một chuỗi chuông đồng, đình đình đang đang không ngừng đung đưa trong gió.

Văn Tổ vừa nhìn liền trông thấy sáu người ứng tuyển khác đang đứng trong đình, bởi vì ở khoảng cách xa, lại thêm nghiêng người về phía nàng nên không trông rõ dung mạo, chỉ trông thấy các nàng phục sắc khác

nhau, duy chỉ có một điểm chung chính là y phục màu sắc tươi đẹp, vào ngày xuân thế này toát lên một nét phong tình đặc biệt.

Nàng cúi mắt nhìn bộ áo váy màu trắng trên người mình, bữu bữu môi, lại ngẩng lên, trông thấy bên trong đình còn có một người đang ngồi.

Huyền phục tay rộng, tựa vào lan can, một tay đặt trên thành, tóc chỉ dùng một dải lụa dài cột lên, vài sợi tóc rũ xuống cùng với đai buộc tóc nhẹ nhàng phấp phới trong gió, nửa gương mặt chìm trong ánh dương, ăm ắp trơn bóng, đích thực là tư như cô sơn đài nguyệt, dung nhược xuân liễu hoa khai. 1

1 Tư thái như núi cao chờ trăng lên, dung mạo như xuân về hoa nở.

Trong lòng Văn Tố thầm tấm tắc khen ngợi, trước đây lúc còn ở quê nhà nghe nói Tần vương dung mạo thiện chiến nhưng dung mạo khuynh thiên đảo thiên hạ, hiện giờ mặc dù hãy còn chưa được quan sát tỷ mỉ, nhưng chỉ bằng phong thái tuấn dật như vậy, quả thật khiến người ta bị thuyết phục.

Đến khi vào trong đình, Nhiếp chính vương ngược lên, khoe môi khê nhếch, khoe mắt chân mày phong lưu vô hạn, Văn Tố chỉ nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng hít không khí hoặc tiếng hô bị đè nén.

May mà nàng đủ trầm ổn, mặc dù Nhiếp chính vương tuấn mỹ, nhưng nàng còn chưa tới mức quá khích như vậy.

“Xin lỗi, giẫm phải cô rồi.” Một thiếu nữ cũng mặc y phục trắng thuần giống nàng hơi nhấc chân, xấu hổ nhìn nàng một cái.

Văn Tố rũ mắt nhìn, trên đôi hài cũ của mình quả nhiên có dấu hài, nàng mới rồi thế mà lại chỉ lo chú ý đến Nhiếp chính vương đến không biết đau!!!

Đây.... Coi như điếm tỉnh đi ha.....-_-|||

“Chư vị có thể gỡ hoàng băng đến nơi này, có thể nói là nữ trung hào kiệt, bốn vương lần đầu tiên gặp các vị, mọi người đừng ngại, trước thử giới thiệu danh tính và quê quán của mình đi.”

Giọng Tiêu Tranh trầm thấp, vừa dứt lời, Văn Tố quả nhiên lại nghe thấy một tràng tiếng hít không khí tâm mãn ý túc.

Bên cạnh có người bắt đầu tự giới thiệu trước tiên: “Hồi bẩm Vương gia, tiểu nữ tử tên gọi Tần Dung, là nữ nhi của Thái thú Thái Nguyên.”

Ô, quan gia thiên kim nha! Văn Tố quay đầu nhìn về phía nàng, mặt như phù dung, hoa y mỹ phục, chẳng trách chẳng trách. Có điều.....Vị Tần Dung tiểu thư này, cô sao lại cứ luôn nháy mắt với Vương gia thế?

Ta nói, cô..... Thực ra tới làm thân thì có..... →_→

Tiêu Tranh quét mắt nhìn Tần Dung một cái, gật đầu, không hề nhiều lời.

Sau đó lại có người vội vã tự giới thiệu, rất khéo léo, thế nhưng lại cũng là một vị quan gia tiểu thư.

Càng khéo hơn là, vị quan gia tiểu thư này cũng tới làm thân.

Vị thứ ba, vị thứ tư, vị thứ năm cũng tương tự như vậy, đều xuất thân từ gia đình quan lại, hơn nữa đều không hẹn mà gặp đối với Nhiếp chính vương nháy mắt ra hiệu liếc mắt đưa tình.

Tiêu Tranh trầm tĩnh ngồi đó, chỉ có khoe môi là càng ngày càng mím chặt.

“Dân nữ Phó Thanh Ngọc, người Giang Tây, xuất thân bần hàn, gỡ hoàng băng chỉ vì thỏa mãn tâm nguyện.”

Giọng nói điếm tỉnh vang lên bên tai Văn Tố, nàng quay đầu nhìn, thiếu nữ trước đó giẫm phải chân nàng hàng mi hơi cụp xuống, chấp tay hành lễ theo kiểu nam tử với Nhiếp chính vương.

Nét mặt Tiêu Tranh thoáng chốc thả lỏng đi không ít, thậm chí bên môi còn khê lấp lóe ý cười, “Ồ? Cô có tâm nguyện gì?”

“Nguyện dùng sở học cả đời đền đáp quốc gia.”

Trong đình lặng phất không một tiếng động, mấy người Tần Dung đều nhìn nàng ấy với ánh mắt không thể nào tin được.

Nữ tử này chẳng lẽ điên rồi? Còn thật sự muốn làm quan cơ đấy!

Trái lại Văn Tổ đối với nàng có vài phần kính trọng, không ngờ trên thế gian thật sự hãy còn nữ tử ngược ôm chí lớn như thế.

“Phó Thanh Ngọc, không tồi, bốn vương nhớ rồi.” Tiêu Tranh khẽ nở nụ cười, dường như rất hài lòng.

Phó Thanh Ngọc thu tay đứng ngay ngắn, thở phào một cái rất khẽ khó mà nhận thấy, Văn Tổ cảm giác được sự căng thẳng của nàng ấy, nhớ ra tiếp theo sẽ tới lượt mình, cũng nhịn không được mà khấn trượng.

“Cô nương thì sao? Nên xưng hô thế nào?”

Tiêu Tranh quay đầu nhìn Văn Tổ, trong mắt ánh lên vẻ tìm tòi. Sáu nữ tử vừa rồi đều đã giới thiệu xong, như vậy chỉ có nàng ấy là thiếu nữ đến từ vùng Giang Nam kia.

“Tham kiến Vương gia, dân nữ Văn Tổ, đến từ Giang Nam.”

Quả nhiên, Tiêu Tranh trên dưới đánh giá nàng một lượt, “Văn? Lệnh tôn là.....”

Văn Tổ nhú mi, Vương gia à, Ngài chẳng lẽ cho rằng ta là đời sau của Giang Nam thế gia gì đó sao?

Thực ra phụ thân nàng chẳng qua chỉ là một tiên sinh dạy học mà thôi.

“Ồm, bẩm Vương gia, trong nhà dân nữ bần hàn, cũng không phải dòng dõi thư hương gì cả.”

“Ồ....” Tiêu Tranh xác thực có hơi thất vọng, có điều nếu như đã đến nơi này, tóm lại sẽ có chút bản lĩnh. Khóe mắt hần lướt qua, trông thấy nữ tử đứng đầu Tần Dung không hiểu sao lại phần nộ trừng trừng nhìn Văn Tổ, trong lòng lóe lên một tia không vui.

Bởi vì tôn trọng nữ tử nên mấy thị thiếp trong phủ đều đã tiến bước, trước khi liên hôn với Thanh Hải quốc thành công, vẫn là không định dành thêm thời gian cho mấy suy nghĩ này.

Tiêu Tranh đứng dậy phất tay áo: “Các vị cứ ở trong phủ nghỉ ngơi cho tốt, thức ăn chỗ ở sẽ có người bố trí, đến cuối tháng ba sẽ có một cuộc khảo thí, người đạt yêu cầu có thể ở lại.” Dứt lời liền nhắc chân ra khỏi đình, Triệu Toàn từ chỗ tối bên cạnh nhoáng cái xuất hiện, theo hần rời đi.

Mấy người Tần Dung kinh ngạc há hốc, Văn Tổ cũng bị lời này của hần dọa sợ, suýt nữa thì lảo nhào quay bắt tỉnh, không phải chứ, còn phải thi tuyển?

Quả nhiên đâu có dễ ăn chùa uống chùa.....>_

※

Tin Đại Lương bởi vì tôn trọng Thanh Hải quốc mà thực hiện tân chính, xem trọng nữ nhi rất nhanh đã truyền tới Thanh Hải quốc, nữ vương bệ hạ kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng thực sự cảm động một hồi.

Không ngờ thiên triều cao cao tại thượng kia vậy mà để cưới được nàng lại tình nguyện đưa ra thay đổi lớn như vậy, tiểu nữ vương bệ hạ quyết định suy nghĩ lại lần nữa về chuyện liên hôn này.

Sau khi Tiêu Tranh nhận được hồi âm, tâm tình thoáng thả lỏng, để nữ vương Thanh Hải quốc mau chóng hạ quyết tâm sớm một chút nên thậm chí trong cải cách còn thêm một điều: khoa cử tới cho phép nữ tử tham gia.

Sở dĩ phải để tới lần sau là vì kỳ khoa cử lần này đã sắp diễn ra. Mà tới lần sau thì ba năm đã trôi qua, nói không chừng đại sự liên hôn đã định xong rồi, cho hay không cho nữ tử tham gia khảo thí thì vẫn còn phải chờ định đoạt đấy.

Khoa cử là con đường duy nhất cho các sĩ tử bần hàn bước vào quan lộ, cũng là phương pháp quan trọng để quốc gia tuyển chọn nhân tài. Hiện giờ Đại Lương đang ở thời điểm cần người, khoa cử năm nay theo đó càng được coi trọng.

Mới tháng hai nhưng phố lớn ngõ nhỏ kinh thành nơi nơi đều có thể trông thấy chúng sĩ tử dập dìu qua lại không ngớt, bây giờ sang tháng ba, cận kề ngày thi, cho dù có ở xa đi chăng nữa thì cũng phải tới rồi.

Văn Tổ dạo trên đường phố kinh thành, trông thấy chúng sĩ tử nho sam pháp phối, người nào người nấy trên mặt đều là vẻ khát khao, không khỏi cảm thấy kính nể.

Gian khổ học tập mười năm đèn sách, không phải chỉ vì một khắc này sao?

Đi dạo một lúc, nàng quay đầu hướng về phía Phó Thanh Ngọc, ngoắc tay, ý bảo nàng ấy nhanh một chút.

Phó Thanh Ngọc là bị Văn Tổ kéo ra ngoài, lần trước sắp xếp lại chỗ ở, hai nàng được bố trí ở cùng một gian, thế nên bây giờ là bạn cùng phòng. Văn Tổ bởi vì chuyện Nhiếp chính vương muốn tổ chức khảo thí vào cuối tháng nên rất lo lắng, liền xin nàng ấy cùng nàng ra ngoài mua sách, dự định tạm thời ôm chân Phật một phen.

Sở dĩ phải nhờ Phó Thanh Ngọc giúp không phải chỉ vì hai người ở cùng phòng mà còn vì Văn Tổ ở chung với nàng mới biết nàng là một nữ tử thật sự có học vấn, cầm kỳ thi họa thứ nào cũng tinh thông, thơ từ ca phú hạ bút thành văn, thực sự khiến kẻ ăn chùa chờ chết như nàng xấu hổ.

Nếu nói khuyết điểm, thì chỉ có duy nhất một điểm, chính là làm người có hơi lạnh nhạt.

Phó Thanh Ngọc cũng không phải trầm lặng ít nói, chỉ là hai người quả thực không có tiếng nói chung nào cả.

Chuyện này cũng không thể trách nàng ấy, ai bảo Văn Tổ vào lúc nàng ấy đang nghiền ngẫm lý luận trong sách thì lại loay hoay kho thịt trong bếp, hoặc là cắm cúi vào mấy loại tin tức như Tần Dung lại dẫn theo mấy vị cô nương lén lút gõ cửa phòng Nhiếp chính vương. -_-

Nếu như không phải niệm tình nàng tính tình không tệ, Phó Thanh Ngọc quả thực cũng không tình nguyện ra ngoài, thấy Văn Tổ thường ngày tùy tiện nhưng trước đêm kiểm tra trái lại cũng thực để tâm, nàng ấy không cách nào làm nỡ một phen ý chí này của nàng mà.

Bởi vì ôm suy nghĩ ở lại ăn chùa, nên yêu cầu của nàng cũng không cao, kỳ kiểm tra này chỉ cần được tâm trung để nàng có thể tiếp tục ở lại là được, thậm chí những việc đẹp đẽ làm quan gì gì đó, nàng thực sự không dám nghĩ tới.

Hai người tìm hết nửa ngày trời, cuối cùng ở góc phố phía Nam tìm được một hiệu sách, Văn Tổ lập tức xông vào trước tiên, bắt cần va phải một người sắp bước ra ngoài khiến người đó ngã lảo, đau đớn kêu lên, sách trong tay vương vãi trên đất, bản thân Văn Tổ cũng xoa trán, suýt chảy cả nước mắt.

“Cô nương, cô không sao chứ?”

Không ngờ rốt cuộc vẫn là người đó lên tiếng thăm hỏi trước. Văn Tổ vừa xoa trán vừa áy náy ngược mắt nhìn, trước mặt là một sĩ tử mặc thanh sam, diện mạo tuấn tú, có thể bởi vì ăn mặc quá ít nên sắc mặt có chút tím tái, má trái sưng vù, đích thực bởi vì bị trán của Văn Tổ đụng trúng.

“Ta không sao, thật xin lỗi.” Văn Tổ vừa áy náy nói vừa khom lưng nhặt sách cho hắn.

Người đó cũng ngồi xuống, cười cười: “Cô nương cũng chỉ vô ý, không cần đa lễ.”

Văn Tổ nhặt quyển sách cuối cùng, thấy tên là Sách Luận, không khỏi có chút tò mò, “Đây là sách gì vậy?”

“À, đây là thư tịch bàn luận về việc trị quốc, chỉ là ấn bản năm nay khá rõ, lại bao gồm lý luận của rất nhiều đại gia, thế nên tại hạ đặc biệt đến đây mua.”

Trong lòng Văn Tổ khẽ động, sách luận đàm trị quốc à? Nhiếp chính vương nếu như muốn nữ tử vào triều làm quan, tất phải hỏi đến mấy nội dung này rồi.

Nàng đứng dậy, giơ giơ quyển sách về phía Phó Thanh Ngọc đang rề rề bước vào cửa: “Thanh Ngọc, mua quyển này đi, ta cảm thấy có thể có ích đó.”

4. Chương 3

Chuyển ngữ: Mic

Giữa tháng ba, trường thi giới nghiêm, cử hành kỳ thi mùa xuân.

Tiêu Tranh hạ triều liền đi tuần tra trường thi, đến khi bước ra khỏi cánh cổng lớn màu đỏ thì lại mang dáng vẻ lo lắng tiều tụy.

Sĩ tử tham gia khoa cử năm nay so với ba năm trước ít hơn gần một nửa, bởi vì chúng học trò ở vùng Giang Đông và Giang Nam không cách nào đến tham gia khảo thí.

Tiêu Tuấn chiếm cứ Giang Đông cùng Giang Nam là một trong những nơi có bầu không khí học tập tốt nhất, cũng là chốn chúng tài tử tề tựu từ xưa đến nay. Năm nay ít sĩ tử đến dự thi như vậy, chính là một sự tổn thất to lớn đối với triều đình.

Lúc lên xe ngựa, Tiêu Tranh xoa đầu mày, thậm chí cảm thấy sầu lo.

Điều hấn lo lắng không chỉ dừng ở đây, nghe nói Tiêu Tuấn chẳng những cắt đứt liên lạc giữa Giang Đông và Giang Nam với bên ngoài mà còn muốn tự mình tổ chức khoa cử, khai khoa chọn sĩ, nghiêm nhiên là tư thái tự mình xưng đế.

Mấy sĩ tử đó nếu như thật sự tham gia khoa cử của Tiêu Tuấn, như vậy triều đình tổn thất không phải chỉ là nhân tài, có thể sau này muốn bình định phản loạn sẽ gia tăng thêm khó khăn.

Hiện giờ triều đình của Tiêu Tuấn hãy còn lỏng lẻo, nếu như có sự hỗ trợ của kẻ có học, không chắc sẽ tiếp tục như vậy.

Lúc trở lại vương phủ, trời đổ mưa xuân. Triệu Toàn định sai hạ nhân đi lấy ô, nhưng Tiêu Tranh đã tự mình xuống xe, dầm mưa đi vào trong phủ, dưới màn mưa mông lung bao phủ, nét u ám trên mặt vẫn không thay đổi.

Phó Thanh Ngọc cầm ô từ tiền viện định đi về phía hậu viện, ở hành lang liền bắt gặp Nhiếp chính vương đội mưa mà tới, Triệu Toàn theo sát phía sau, vẻ mặt nôn nóng.

Triều phục màu đen của Tiêu Tranh bị mưa thấm ướt, dán chặt vào người, ôm lấy vóc người cường tráng của hấn. Mái tóc dưới kim quan cũng bị ướt, sợi tóc tản mát trên trán cũng vì vậy mà rũ xuống, che khuất vầng trán nhẵn bóng, nổi bật lên đôi đồng tử đen như ngọc, cho dù có hơi nhếch nhác nhưng vẫn khiến người khác không dời được ánh mắt.

Phó Thanh Ngọc thầm khen ngợi một tiếng, liếc nhìn chiếc ô trong tay, ngượng ngùng trong thoáng chốc rồi nhấc chân đi về phía trước, giương chiếc ô lên cao che trên đỉnh đầu Tiêu Tranh: “Vương gia, mưa xuân tổn hại thân thể, cẩn thận kéo lạnh.”

Tiêu Tranh dừng bước, quay đầu nhìn nàng.

Không như những nữ tử khác, Phó Thanh Ngọc mặc dù diện mạo thanh tú, nhưng màu da có hơi ngăm đen, vóc dáng cũng khá cao, thoát nhìn trông rất anh khí. Nàng không dám đến quá gần, nửa người đứng bên ngoài ô, dứt lời thì liền cup mắt cung kính giương ô.

Tiêu Tranh tiếp nhận hảo ý của nàng, đẩy ô đến trước mặt nàng, mỉm cười, “Đa tạ, nữ tử mới không nên dầm mưa, bốn vương không sao.”

Tiêu Tranh mặc dù trên mặt là nụ cười thản nhiên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn phảng phất một cảm giác xa cách, đôi mắt ấy rơi trên người nàng, nhưng lại khiến nàng cảm thấy căn bản không nhìn nàng, dường như mọi thứ trên thế gian này đều không can hệ đến hấn, hấn chỉ là một khán giả, hờ hững mà uy nghiêm.

Trong lúc ngẩn ngơ, Tiêu Tranh đã lướt qua nàng đi về phía trước, bước chân vội vàng như thể vừa rồi vốn không hề ngừng lại, trên mặt lại mang đôi chút sầu lo.

Phó Thanh Ngọc thẩn thờ nhìn theo bóng hấn, đầu như phát sốt.

Nàng từ nhỏ đã hiếu thắng, nhà người khác đều là con trai mới cho đến trường tư thực đọc sách, nhưng nàng lại cương quyết cầu xin phụ mẫu cũng cho nàng đi, trong trường toàn mặc trang phục nam tử, thành tích cũng luôn tốt nhất. Nhưng bởi vì như vậy, bằng hữu bên cạnh chưa bao giờ xem nàng như nữ tử.

Mà hôm nay, chỉ đôi câu vài lời của Nhiếp chính vương, nhưng lại là từ góc độ quan tâm chăm sóc dành cho một nữ nhi.

Mưa càng lúc càng lớn, nàng ở trong tiền viện đứng yên lặng một hồi lâu mới giương ô rồi đi.

“Kẻ trượng phu vì thiên tử, nắm bắt thời cơ, dựa vào sự trợ giúp của trời, lấy nguy làm an, lấy loạn để trị, tỷ như bệ hạ ở chỗ Tề Hoàn, để những chư hầu không hợp đi cứu giúp thiên hạ ư?”

“..... Thần có biết sự vô năng của bệ hạ thì cũng.....”

Đây là một đoạn trong “Giả Nghị truyện” thuộc Hán thư, Nhị thập tứ sử. “Nhị thập tứ Sử” là tên gọi chung của 24 bộ sử sách được ghi chép lại qua các triều đại cổ đại của Trung Quốc, từ “Sử Ký” đến “Minh Sử”, là sách sử xưa nay được các triều đại coi là chính thống, nên còn gọi là “Chính Sử”. Nó bắt đầu từ thời Hoàng Đế trong truyền thuyết cho đến hết năm Sùng Trinh triều Minh năm thứ 17 (năm 1644), bao gồm lịch sử hơn 4.000 năm, được viết bằng một thể tài thống nhất như Bản Kỷ, Liệt Truyện, Biểu, Chí; đề cập tới các phương diện như giáo hóa đạo đức, trị quốc an dân, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, tuyển chọn hiền tài, đối nhân xử thế. (nguồn: .minghui.org)

Đang nói chột ngừng lại, Văn Tổ buông quyển sách luận trong tay, gãi đầu, đùa giỡn dây trời, quá gian khổ rồi!

Sách trong tay bị ném lên bàn, nàng gục xuống, đầu vùi trong đống sách, bộ dạng như cá chết.

Liệu có cách mưu sinh nào đơn giản hơn chút được không đây? TAT

May mà nàng cũng coi như có chút bền bỉ, mặc dù luôn thấy gian nan, nhưng cũng thành thành thực thực ngồi trong phòng đọc sách hết nửa ngày trời. Nếu như phụ thân nàng còn tại thế, thấy nàng tiến bộ như vậy, thể nào cũng phải thấp hươu mới được.

Trước đây một quyển thi văn thôi nàng cũng phải lê lét hết mười mấy tấm bản mới hoàn thành, chưa bao giờ chủ động ngồi xuống đọc sách, tình cảnh này, so với ngày xưa, quả thực là tiến bộ vượt bậc mà!

Mặc dù nguyên nhân chủ yếu là vì bây giờ đang ở vương phủ có ăn có mặc có lương tháng.——

Đương lúc suy sụp thì bên cạnh có tiếng bước chân đến gần, nàng ngẩng đầu nhìn, thì ra là Phó Thanh Ngọc đã trở lại, có điều đáng vẻ ngẩn ngơ, không biết thần trí ngao du từ nơi nào trở về.

“Thanh Ngọc, cô sao vậy?” Vốn có sự quan tâm đối với bạn cùng phòng, Văn Tổ đứng dậy quơ quơ tay trước mắt nàng ấy.

Phó Thanh Ngọc hoàn hồn, nở nụ cười với nàng, “Ta không sao.”

Văn Tổ hoảng hốt kinh hãi, mẹ ơi, người này vậy mà lại cười đó!

Nàng đang khó hiểu Phó Thanh Ngọc đây là bị làm sao thì lại nghe thấy bên ngoài có người cao giọng gọi tên nàng: “Tổ Tổ, Tổ Tổ.....”

Văn Tổ nhận ra chủ nhân giọng nói là ai, tức thì vỗ trán, ôm đầu ngồi chồm hổm.

Phó Thanh Ngọc đồng cảm nhìn nàng, “Tần tiểu thư lại tới tìm cô làm điểm tâm à?”

Văn Tổ im lặng gật đầu, hận không thể rút người nhỏ thành ngón tay cái, cũng sẽ không bị nhìn thấy nữa.

Mục đích đến đây của Tần Dung Tần đại tiểu thư dẫn đầu các vị quan gia thiên kim hiển nhiên không phải là quan trường, càng không phải vì mưu sinh, mà là vì Nhiếp chính vương điện hạ anh tuấn tiêu sái, quyền thế ngất trời lại chưa lập phi.

Để bắt được ‘trái tim’ của Nhiếp chính vương, mấy vị tiểu thư lấy Tần Dung làm người dẫn đầu, từ ngày vào phủ liền bắt đầu triển khai đủ loại tranh đấu ngoài mặt đoàn kết trong phân cao thấp.

Một ngày họ Tần đại tiểu thư không biết từ đâu nghe được một câu: muốn giành trái tim, trước phải tấn công bao tử. = =

Vì thế mấy vị tiểu thư bắt đầu đích thân ra tay, dùng ngón tay ngà ngọc thon dài không dính lấy giọt nước mùa xuân dùng cầm chiến đấu với nhà bếp sặc mùi dầu mỡ.

Kết quả đương nhiên không cần phải nói.

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến Văn Tố, chỉ vì hôm họ nàng lên vào bếp ăn vụng, thấy cái gì cũng không có, chỉ có điểm tâm nữ đầu bếp làm được một nửa đặt ở đấy liền tự mình động thủ chế biến thành món ăn nổi tiếng Giang Nam. Ai biết ‘may mắn’ thế nào lại bị mấy vị đại tiểu thư chịu khó tăng ca thêm giờ chạy đến đây bắt gặp, vì vậy nàng lập tức trở thành cứu tinh của mấy vị đại tiểu thư.

Hồi mới đầu cũng không tồi, Văn Tố giúp các nàng làm mấy loại điểm tâm, mấy người Tần Dung dùng châu sa cảm ỷ, thậm chí là ngân lượng đáp lễ, giao dịch công bằng, rất chi hòa hợp. Nhưng đợi đến khi đám người Tần Dung vui vẻ hớn hở mang điểm tâm tới, lại thấy Nhiếp chính vương thập phần hào phóng ban thưởng cho thị vệ thiếp thân Triệu Toàn.

Tự phê bình mình là không có khả năng, mấy vị tiểu thư tích cực triển khai bình phẩm, cho rằng nhất định là Văn Tố làm không tốt, vì thế ép nàng làm lại lần nữa.

Khoảng thời gian này địa vị đôi bên đã bắt đầu chênh lệch, Văn Tố đã không tình không nguyện làm thì chứ, huống hồ còn không có được nửa phần thù lao.

Sau đó điểm tâm lại được gửi tới, Nhiếp chính vương diện hạ vẫn khách sáo như cũ, nhưng vừa quay người thì điểm tâm kia vẫn là Triệu Toàn được hời.

Tần Dung ủ rũ, kết quả của sầu não chính là dẫn vật Văn Tố, bắt nàng tiếp tục làm, mãi tới khi làm ra món điểm tâm khiến Nhiếp chính vương hài lòng thì thôi.

Văn Tố lặng lẽ ngồi chồm hổm trong góc tường vẽ vòng tròn, lừa kiếm bữa cơm đã đủ một lần rồi, mấy người này còn không để nàng bớt lo. Nàng đây là trêu ai ghẹo ai chứ!

Đáng tiếc tránh né không giải quyết được vấn đề, Văn Tố ở bên này ôm đầu rứt vai thề nguyền thành một con quay, bên kia đã có người đem nàng xách ra.

“Tổ Tổ, ngoan đi, Vương gia vừa mới về phủ, chúng ta lại đi làm chút điểm tâm đi.” Tần Dung cười tủm tỉm nhìn nàng, nhưng ánh mắt lại rất rõ ràng đang nói với nàng: Người không đi, ta giết chết người!

Văn Tố lặng lẽ liếc Phó Thanh Ngọc một cái, nét mặt bi thương chuẩn bị cùng nàng ấy ra cửa.

“Đợi đã,” Phó Thanh Ngọc từ sau lưng gọi các nàng: “Hôm nay các cô đừng đi, vừa rồi ta thấy sắc mặt Vương gia không tốt, vẫn là đừng để người tức giận thì hơn.”

Trong lòng Văn Tố reo hò, vậy thì hẳn là không cần làm rồi! Quay đầu thế nhưng lại trông thấy Tần Dung chống hông cười lạnh với Phó Thanh Ngọc, “Hừ, Vương gia sẽ không nổi giận với bốn tiểu thư!”

Phó Thanh Ngọc biết tính khí đại tiểu thư của nàng ấy lại nổi lên, chỉ đành bắt đắc dĩ thở dài, lắc đầu đi vào trong phòng, dứt khoát để tùy nàng ấy.

Tần Dung kéo Văn Tố ra cửa, nở nụ cười dịu dàng ngập tràn tình ý với nàng, “Tổ Tổ nè, một lát làm xong điểm tâm, cô giúp ta mang qua nha, có điều nhớ phải nói là ta làm đó.”

Văn Tố cực kỳ, chẳng trách người nói Vương gia sẽ không nổi giận với người, ngài ấy có muốn nổi giận cũng là với người mang điểm tâm tới thôi.....(#‘ ’)

Bên trong thư phòng Tiêu Tranh lúc này đang tập hợp mấy phụ tá, đương nhiên không phải mấy người Văn Tố Tần Dung, mà là những phụ tá đã trải qua huấn luyện nề nếp. Chỉ vì tình hình Giang Nam hiện nay khiến hần lo lắng, nên vừa hồi phủ liền triệu mấy phụ tá đến thương thảo đối sách.

Những phụ tá này đều là người có học vấn được Nhiếp chính vương dùng số tiền lớn mời về từ khắp các nơi của Đại Lương, một vài người thậm chí còn tài năng hơn cả Trạng nguyên, nhưng đối mặt với cục diện này thì nhất thời cũng không đưa ra được biện pháp giải quyết nào.

Hiện nay tấn công bình định phản loạn rõ ràng là không sáng suốt, như thế chỉ mời gọi họa ngoại xâm, dẫn sói vào nhà. Nhưng ngoại trừ cách này thì dường như cũng không có biện pháp nào ngăn chặn việc hoang đường của Ngô vương.

Tiêu Tranh nhìn mọi người xì xà xì xồ mà không đưa ra được đối sách nào thì càng sầu lo, trong lòng cũng có chút tức giận, chỉ là tính tình hẩn thâm trầm ẩn nhẫn, cuối cùng chẳng qua chỉ cau mày khoát tay, cho họ lui ra.

Mấy người này vừa mới như trút được gánh nặng lùi ra ngoài thì liền nghe thấy Triệu Toàn ở ngoài cửa thấp giọng bẩm báo: “Vương gia, Văn cô nương cầu kiến.”

Tiêu Tranh thoáng sửng sốt, một lúc lâu mới nhớ ra trong phủ có một nữ phụ tá họ Văn, chính là vị đến từ Giang Nam kia.

Nói ra thì, kể từ sau hôm gặp mặt một lần ở ngôi đình giữa hồ thì không gặp nàng ấy nữa. Trong ấn tượng, thiếu nữ đó dường như không thích huênh hoang, cũng không thường tới lui tiền viện, không biết nàng ấy hôm nay sao lại tới đây.

“Mời nàng vào đi.”

Vừa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra một khe hẹp, sau đó một đôi đồng tử đen bóng thăm dò lúng liếng đảo một vòng bên trong thư phòng, vừa tiếp xúc với bóng người ngồi sau thư án thì liền vội vàng rút về.

Tiêu Tranh kinh ngạc, làm gì thế này?

5. Chương 4

Chuyển ngữ: Mic

Không đợi Nhiếp chính vương điện hạ nghĩ xong, sau thoáng chốc im lặng, cánh cửa một lần nữa bị đẩy ra, kẻ đó Tiêu Tranh rút cuộc coi như nhìn thấy hoàn chỉnh dung mạo Văn Tố.

Áo váy màu xanh đậm hoa trắng, tóc dùng một sợi dây tùy ý buộc sau đầu, lộ ra gương mặt trắng nõn một mực, đôi mắt to tròn có thần, con ngươi hắc bạch phân minh thì thoáng lại nhẹ nhàng đảo tròn, không biết là đang nghĩ gì, mang theo đôi chút gian xảo, nhưng không khiến người khác phản cảm, trái lại toát lên một chút đáng yêu.

“Vương gia kim an.” Văn Tố trước cong gối hành lễ, lúc này bàn tay run rẩy mới từ sau lưng đưa ra một mâm điểm tâm, “Dân nữ.....tới đưa điểm tâm.”

Vì đã nghe Phó Thanh Ngọc nói, lại trông thấy sắc mặt khó coi của mấy phụ tá bước ra ngoài vừa nãy, Văn Tố hiện thời không dám ngẩng đầu, mà giọng nói cũng nhỏ như muỗi vo ve: “Bưng qua đi.”

Tiêu Tranh nhìn bộ dạng có chút kỳ quặc của nàng, bất đắc dĩ đành xuống phản cảm đối với điểm tâm dạo gần đây tần suất bùng phát khá cao.

Văn Tố lúc này mới ngẩng đầu nhìn hẩn, người trước mắt đã thay triều phục bị mưa thấm ướt, mặc bộ thâm y màu đỏ, tơ lụa nhẵn bóng như nước dán trên người hẩn, khí vận thiên thành. Kim quan trên tóc đã tháo, tóc trước trán một nửa còn chưa khô, một nửa che khuất đôi đồng tử thông minh, nhưng không ngăn được ánh mắt đang nhìn thẳng về phía nàng.

Đây vốn là một ánh nhìn vô cùng bình thường, nhưng Văn Tố bị hẩn nhìn đến chột dạ, dường như không dám tiếp nhận sự uy nghiêm này, một lúc lâu sau mới bưng mâm bước đến gần.

Điểm tâm dùng bột gạo làm thành từng miếng hình vuông lóng lánh như ngọc, trên mặt hình như dùng củ cải đỏ tía thành từng đóa hoa. Vừa liếc mắt nhìn, tựa như đóa mẫu đơn đỏ thắm khoe nở trên nền tuyết, sắc màu tươi đẹp kích thích khẩu vị người nhìn.

Nhưng Tiêu Tranh lại chỉ thản nhiên lướt mắt qua một cái thì liền ngược lên hỏi nàng: “Đây là cô làm?”

“Vâng.” Văn Tố theo phản xạ trả lời, lời vừa thốt ra khỏi miệng thì lại vội vàng không ngừng đính chính: “Không không, không phải dân nữ làm, là Tần Dung tiểu thư làm.”

Bản thân lao tâm lao lực lại còn có nguy cơ bị mắng, cuối cùng còn phải nhường công trạng cho người khác, đủ bi thảm mà....

Tiêu Tranh khẽ rũ mi mắt, lại nhìn lướt qua điểm tâm trước mặt, trong mắt lóe lên tia sáng, lúc ngược lên nhìn Văn Tố lần nữa, đột nhiên nhếch môi cười, “Cô bị ức hiếp à?”

Văn Tố dờ ra, thấy hần nhấc tay đưa về phía chiếc mâm sứ, lấy một miếng điểm tâm.

Ngón tay thon dài, đốt xương rõ ràng cầm miếng điểm tâm tinh xảo ấy, thoáng dừng lại, tựa như thưởng thức, sau đó thì cho vào miệng.

Ngài ấy vậy mà ăn rồi!!!

Văn Tố há hốc, kinh ngạc không thôi.

“Đi cho lời phúc đáp, nói bốn vương ăn rồi, rất hài lòng.”

Văn Tố lập tức hiểu rõ, thì ra ngài ấy giải vây cho nàng.

Vương gia, Ngài thật sự là người tốt mà.....TAT

Tiêu Tranh nhìn dáng vẻ miệng méo xệch cảm động phát khóc của nàng, nhin không được bật cười, lo lắng trước đó đè nén trong lòng cũng thoải mái hơn không ít, khoát tay, tỏ ý nàng có thể đi.

Văn Tố vội vàng ngàn ân vạn tạ hành lễ, vui mừng hớn hở lui ra.

Nghe thấy tiếng bước chân nàng đã đi xa, Tiêu Tranh liếc nhìn điểm tâm trước mặt, hướng ra ngoài gọi một tiếng.

Triệu Toàn lập tức lách mình vào trong, thấy ngón tay chủ tử mình chỉ vào chiếc mâm trước mặt: “Thưởng cho người.”

Vừa thấy điểm tâm trong mâm, Triệu Toàn liền ử rũ, lặng lẽ quay đầu, trong lòng than thở: Vương gia ơi, điểm tâm Giang Nam dễ mập lắm, Ngài đây là muốn khiến thuộc hạ sớm mất cương vị à?

Thầm oán thì thầm oán, nhưng Triệu Toàn vẫn tâm không cam tình không nguyện tiến lên nhận điểm tâm, mắt vừa đảo qua một vị trí bị trống ngay giữa mâm thì liền sững sốt, khó hiểu liếc nhìn Tiêu Tranh: “Vương gia hôm nay thế nhưng lại dùng điểm tâm?”

“Ừm.” Tiêu Tranh vui đầu vào chính vụ trước mặt, đầu cũng không hề ngẩng lên.

Triệu Toàn há hốc mồm, thầm cảm thán: Nhìn không ra nha, vị cô nương họ Văn kia vậy mà còn có bản lĩnh này nha!

Tiêu Tranh cảm nhận được hần vẫn chưa đi, nhướn mắt nhìn, vừa vận công thấy dáng vẻ kinh hãi chẳng hiểu gì của hần, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Chuyện này có gì mà ngạc nhiên đến thế chứ, chẳng qua là nhất thời có chút cảm động, giúp đỡ nàng ta mà thôi.

Nhớ trước đây lúc hần hãy còn là hoàng tử cũng bị các hoàng tử khác bắt nạt, cảm giác khổ cực hai bên đều phải chu toàn đó hần rõ hơn ai hết.

Bất luận trong hoàn cảnh nào thì sinh tồn đều chẳng dễ dàng, đây là đạo lý không đổi từ xưa đến nay. Mà nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhi, có thể giúp thì giúp, bất quá là nhấc tay chỉ lao, có sao không làm?

*

Ở ngã rẽ góc hành lang bên ngoài ngự thư phòng Tiêu Tranh, Tần Dung và bốn vị quan gia tiểu thư khác vây lấy Văn Tố, đang tỉ mỉ dò hỏi nàng về quá trình sự việc.

“Tần tiểu thư, vương gia nói rồi, ngài ấy đối với tâm ý của tiểu thư đã khắc ghi trong lòng.” Văn Tổ còn không biết suy nghĩ của Tần Dung sao, chỉ cần kéo nàng ta với vương gia trở thành một là được.

Quả nhiên, Tần Dung nghe thấy liền lập tức mặt mày chan chứa ý cười, vành mặt ửng ngực quét mắt sang bốn người nét mặt hắt hiu bên cạnh, tư thái ngạo thị quần hùng.

Văn Tổ mỉm cười nịnh nọt: “Thế thì, ta liệu có phải có phải có thể đi rồi?”

Tần đại tiểu thư trừng mắt hạnh một cái, “Gấp cái gì?” nói rồi từ trong tay áo lấy ra một túi bạc vụn nhét vào tay nàng, nháy nháy mắt với nàng, trên mặt lại chan chứa ý cười: “Lần sau chúng ta tiếp tục.”

Bàn tay Văn Tổ nhận bạc bỗng run lên một cái, mặt mày ủ rũ gật đầu.

Ngày tháng này, khi nào mới kết thúc đây.....

Đang định chạy lấy người thì một vị tiểu thư nhà quan bên cạnh Tần Dung đột nhiên níu tay áo Văn Tổ, quay đầu nói với Tần Dung: “Cô không thấy kỳ lạ à? Vương gia nhiều lần như vậy đều không dùng điểm tâm, sao hôm nay nàng ta vừa đi thì đã ăn?”

Văn Tổ vừa nghe thì trong lòng liền căng thẳng, xong rồi, Nhiếp chính vương đây là lòng tốt làm hỏng việc rồi.

Tần Dung nghe vậy quả nhiên sinh nghi, trên trên dưới dưới đánh giá Văn Tổ một lượt, nhìn mãi đến khi toàn thân Văn Tổ nổi hết da gà, cuối cùng mới thập phần dứt khoát lắc đầu: “Không thể nào, Vương gia không thể nào nhìn trúng nàng ta!”

“Vì sao?” Tiểu thư níu áo Văn Tổ ngạc nhiên.

Tần Dung nhướn hàng mi, tiến lại gần thì thầm với nàng ấy: “Chuyện này cô không biết sao? Vương gia không thích nhất chính là nữ tử Giang Nam.”

Văn Tổ trước đó hãy còn lo lắng, nghe lời này không khỏi cũng phấn chấn: “Hả? Vì sao vậy?”

Tần Dung khinh bỉ liếc nàng một cái, quay đầu tiếp tục rù rì với bốn người kia: “Phụ thân ta từng nói với ta, thân mẫu của Vương gia là mỹ nhân Tây Nhung tiến cống, mà thân mẫu của tiên đế lại là đời sau của thế gia Giang Nam, trước đây bởi vì nhà mẹ tiên đế thân phận cao quý, sau này mới thuận lợi đăng cơ hoàng vị, bằng không Vương gia hiện giờ nhất định không chỉ là Vương gia thôi đâu.....”

Bởi vì vấn đề bàn luận liên quan đến bí mật hoàng thất, giọng nói của Tần Dung đã thấp đến mức không thể nào thấp hơn.

Mọi người nghe thấy thì chợt như bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách, chuyện này can hệ quá lớn rồi, đến nỗi liên lụy đến việc vương gia ghét nữ tử Giang Nam không phải là không có khả năng nha.

Mấy người vừa nghĩ còn không quên đồng loạt quay đầu nhìn Văn Tổ, đại ý là: người nên chết tâm đi.

Nét mặt Văn Tổ cũng đầy kinh ngạc, hóa ra Vương gia vì nguyên nhân này mới ôm chính sự không buông, ghê thật, bị cha ăn hiếp, quay qua bắt nạt con trai người ta!

Wương gia, chí hướng tốt! Thủ đoạn cao minh nha!

Hoàng thất trước giờ không thiếu nhất chính là đồn đại, có điều những gì Tần Dung nói đích thực có hơi khoa trương.

Triệu Toàn vừa thưởng thức điểm tâm mỹ vị, vừa nghe không sót một chữ những gì mà mấy người họ rù rì, sau đó lau miệng đi mật báo với Tiêu Tranh.

“Wương gia, Tần đại nhân ngay cả lời thế này cũng tùy tiện nói với gia quyến, quả thực là đại nghịch bất đạo!”

Tiêu Tranh đối với cảm phần sục sôi của Triệu Toàn chẳng nói chẳng rằng, thản nhiên nhìn hẩn một cái rồi liền tiếp tục vui đầu vào chính vụ, không có chút mảy may tức giận.

Triệu Toàn không có cảm giác đang tồn tại, hết nửa ngày trời mới ủy khuất gọi một tiếng: “Wương gia.....”

“Được rồi, dù sao các nàng ấy cũng không ở lại được mấy ngày, chẳng qua là chút tán chuyện nhàn rỗi, nói thì cứ cho nói đi.”

Triệu Toàn giật mình dựng thẳng lưng, phần khích với tư cách là một thị vệ nháy mắt bao phủ toàn thân, nhắc tay làm đao, u ám ra dấu nơi cổ: “Vương gia, muốn thuộc hạ khi nào động thủ?”

Tiêu Tranh ngẩng đầu thản nhiên lướt nhìn hẩn một cái, “Không cần, lập tức sẽ tới kỳ khảo thí vào cuối tháng ba, bốn vương có thể quang minh chính đại tiễn các nàng ấy ra khỏi phủ.”

Ể.....Triệu Toàn lặng lẽ quay đi, Vương gia ngài thật dịu dàng, đuổi người cũng dùng phương pháp văn minh như vậy.....

“Vương gia.....”

Ngoài cửa chợt có người thấp giọng gọi, Triệu Toàn nhận ra là lão quản gia của Vương phủ, vội điều chỉnh lại bộ dáng rồi ra mở cửa.

Tiêu Tranh gác bút trong tay, nhìn về phía cửa: “Có chuyện gì?”

Lão quản gia nhíu mày một cái, dáng vẻ muốn nói lại thôi, “Vương gia, ờm..... Bình, Bình Dương Vương hồi kinh rồi.”

Tiêu Tranh kinh ngạc, giọng nói cũng trầm xuống: “Đây là chuyện lúc nào?”

Lão quản gia rụt cổ, “Chính là, mới rồi.....”

Dáng vẻ Tiêu Tranh ngồi nơi đây vững chãi như bàn thạch không hề động đậy, trong mắt dần dần lạnh như sương giá, “Vô sỉ, chưa được triệu đã dám tự mình hồi kinh.”

Nội dung mặc dù tức giận, nhưng giọng điệu thì vẫn trầm ổn bình tĩnh như trước giờ. Thế nhưng dáng vẻ này lại khiến thân mình lão quản gia run lên không ngừng, suýt nữa thì khóc nức lên, người càng lúc dính sát bên cửa, điệu bộ chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Thời gian lão quản gia phục vụ trong phủ cũng không ngắn, là người hiểu rõ tính khí Vương gia nhà mình nhất, Vương gia phát hỏa cũng không phải kinh thiên động địa trong giây lát, mà là sóng yên biển lặng áp chế đến mù trời mặt đất, chính là dạng người ta gọi là có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Trước đó lúc nhận được tin, quản gia đã lo lắng sẽ như vậy, quả nhiên không sai!

Oan gia Bình Dương vương này, ngài làm cái gì sao không an phận mà lại muốn hồi kinh cơ chứ? Lão nô thực không muốn làm cá trong hồ đâu.....

Bên trong phòng sau thoáng chốc an tĩnh, sắc mặt Tiêu Tranh dần thả lỏng, phát tay một cái với lão quản gia: “Được rồi, hẩn hiện giờ tới đâu rồi?”

Lão quản gia thở phào, vội đáp: “Hồi bẩm vương gia, còn chưa vào thành.”

“Hừ, coi như hẩn còn có chút đầu óc.” Tiêu Tranh nhìn Triệu Toàn, “Ngươi đi đón hẩn đến Vương phủ, nhớ không được để người ngoài bắt gặp.”

Nếu như không thể để kẻ khác trông thấy, vậy có thể thi triển kinh công tuyệt đỉnh tới vô ảnh đi vô tung rồi!

Triệu Toàn nghe thấy nháy mắt phần chấn, kích động bị áp chế trước đó của một đệ nhất thị vệ lập tức sống lại, sáng khoái đáp một tiếng “Rõ”.

Thế nhưng vào khoảnh khắc ra cửa phi thân mà đi, hẩn lại nảy sinh một tia bi thương tích tụ không nói thành lời.

Điểm tâm Giang Nam hại người a.....>_

6. Chương 5

Chuyển ngữ: Mic

Bình Dương vương thật ra là cháu họ của Tiêu Tranh, cháu họ ruột thịt. Phụ thân chính là trưởng tử của Sùng Cảnh hoàng đế, là huynh đệ ruột cùng một mẹ với Tiêu Tranh.

Tiêu Tranh là con thứ mười bảy của Sùng Cảnh đế, cũng là đứa con nhỏ nhất, cùng với hoàng trưởng tử cách nhau gần hai mươi tuổi. Sinh mẫu của Tiêu Tranh vào năm hắc năm tuổi đã qua đời, sau đó hắc gần như nương nhờ vào sự chăm sóc của đại ca mà lớn lên, cũng vì thế, tình cảm của hắc đối với người huynh trưởng này vừa là huynh mà cũng vừa là cha, cực kỳ tôn kính.

Hoàng trưởng tử thời thơ ấu bởi vì một vài âm mưu dương mưu không thể đưa ra ánh sáng mà thân thể bệnh tật liên miên không dứt, sức khỏe cũng luôn không tốt. Dưới gối có hai nhi tử, con trưởng kế thừa thể chất hư nhược của phụ thân, chưa tròn một tuổi thì đã chết yểu. Con út tên gọi Tiêu Đoan, sức khỏe cũng không phải quá tốt, nhưng cuối cùng vẫn ngoan cường sống tới bây giờ.

Tiêu Đoan chỉ cách Tiêu Tranh tầm sáu tuổi, hai người bối phận là thúc cháu, nhưng thực tế từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thân như huynh đệ.

Sau khi Sùng Cảnh đế tạ thế, sức khỏe của hoàng trưởng tử liền càng lúc càng kém, sau khi Sùng Quang đế đăng cơ không lâu thì liền buông tay nhân thế, trước lúc lâm chung đã đem đứa con duy nhất phó thác cho Tiêu Tranh khi đó hắc còn niên thiếu.

Tiêu Tranh đối với đứa cháu này kỳ thực dụng tâm vô cùng, trước đây bởi vì ra trận giết địch kiến lập công trạng, có một nửa là bởi vì sau này có năng lực bảo hộ cho hắc.

Cuối năm ngoái Tiêu Đoan làm lễ nhược quán, phải phân chia đất phong tách ra ngoài, tiểu hoàng đế Tiêu Dực đối với vị ca ca này rất không có hảo cảm, dứt khoát đem mảnh đất Thương Châu cần cỗi phân cho hắc.

Tiêu Tranh sau khi nhận được tin lập tức vội vàng đến Ngự thư phòng, nhưng một lời cũng không nói, chỉ khoanh tay đứng trước ngự án nhìn hắc, mãi đến khi hoàng đế bệ hạ da đầu ngứa ran, đem đất phong sửa lại thành Bình Dương – nơi sản vật phong phú, hơn nữa khí hậu hài hòa.

Bởi vậy mới có Bình Dương vương Tiêu Đoan của hiện tại.

Có điều, ai cũng không ngờ còn chưa tới nửa năm, Tiêu Đoan đã trở lại kinh thành.

Lại còn là tự ý.....

Văn Tổ đêm đó ăn không no, lén lút chạy tới nhà bếp ăn gì đó, lúc ra khỏi cửa bất gặp một bóng đen dật theo một bóng đen đang sắp sửa xẹt qua ngay trên đỉnh đầu.

Cô nương nơi thành nhỏ đáng thương chưa từng trải việc đời, dám đem người đường đường là nhất đẳng thị vệ nhìn thành đạo tặc phi thiên, lập tức khản cổ hét lên một tiếng “bắt kẻ trộm”, đáng sợ đến độ Triệu Toàn đang ở giữa không trung ngã phịch xuống đất.

Văn Tổ còn chưa kịp tránh khỏi hiện trường thì một bóng người đã xông qua, trực tiếp ép nàng xuống đất, sức lực rất mạnh, gần như đem cô ép thành mảnh vụn.

Đương đầu đến nhe răng trợn mắt thì chợt cảm thấy chớp mũi truyền tới mùi thuốc thoang thoang, kế đó một giọng nói êm tai vang lên bên tai nàng, tựa như gió mát đầu xuân lùa qua trăm hoa, trong trẻo dịu dàng, mang theo một tia hư nhược, “Ý, là nữ nhi?”

Xung quanh đã truyền tới tiếng bước chân gia đình cùng tiếng hò hét, Triệu Toàn lao nhanh tới, xách người đang ở trên mình Văn Tổ lên, bắt đắc dĩ nói: “Bình Dương vương gia mau theo thuộc hạ đi thôi, đây là nơi ở của nữ phụ trách trong phủ vương gia, không tiện ở lâu.”

“Ế? Nữ phụ tá?”

Bóng đêm vừa buông, ánh sáng từ đèn lồng treo cao nơi hành lang không thể nhìn rõ phía này, Văn Tố không trông rõ thần sắc của hắn, có điều từ ngữ điệu cũng có thể đoán ra dáng vẻ tràn đầy hứng thú của người đó.

Thế nhưng có hào hứng thế nào đi nữa cũng ngăn không được tâm tình muốn sĩ diện của Triệu Toàn, một chân của chúng gia đình vừa bước vào viện, hắn đã xách Bình Dương Vương bay vút đi, trước lúc đi còn không quên hung hăng ném lại một câu cho Văn Tố: “Cô chưa từng trông thấy bọn ta!”

Văn Tố ngồi ngây tại chỗ chớp chớp mắt, bất chợt giật mình, ui cha mẹ ơi, vừa mới rồi là Bình Dương vương?

Hiện giờ nhóm Vương gia lưu hành loại trò chơi thế này à? ==

*

Lúc này Tiêu Tranh ngồi trong thư phòng rất không vui.

Ngồi đối diện hắn là Tiêu Đoan đang vừa cười tủm tỉm với hắn, vừa xoa cánh tay bị ngã đau, cho dù là động tác đơn giản như vậy cũng thực hiện vô cùng tao nhã.

Tướng mạo hắn trời sinh rất đẹp, giống với Tiêu Tranh, kế thừa dung mạo của vị tổ mẫu là mỹ nhân kia. Chẳng qua so với Tiêu Tranh, hắn càng lộ ra một chút âm nhu. Sắc mặt hắn bởi vì thân thể hư nhược mà tái nhợt gần như trong suốt, nhờ thế đôi mắt càng trở nên đen bóng, hàng mi dài theo ánh mắt hắn nhìn về phía Tiêu Tranh thì thoảng rung động, tựa như con bướm sắc sỡ, vỗ cánh muốn bay.

“Thúc thúc, người hình như rất không vui.”

Chỉ một tiếng gọi này thôi, cơ hồ cũng lộ ra quan hệ thân sơ, đám con cháu đồng lứa, bao gồm cả hoàng đế bệ hạ đều gần như cung cung kính kính gọi Tiêu Tranh một tiếng “hoàng thúc”, chỉ có hắn có thể trực tiếp như vậy thân thiết gọi thúc thúc.

Tiêu Tranh vẫn đành mặt như cũ, không có lấy một tia thay đổi, “Vì sao đột ngột hồi kinh? Người không biết đây là trọng tội sao?”

Câu cuối cùng giọng điệu nhấn mạnh, tựa như búa tạ rơi xuống, đập vào tai Tiêu Đoan.

Tiêu Đoan tư thái tao nhã đưa tay ngoáy tai một hồi, ý cười trên mặt không giảm, “Thúc thúc, người ngàn vạn lần đừng giận như vậy, chất nhi trở lại cũng đều là vì người thôi.”

“Người nói cái gì?”

Tiêu Đoan thấy hắn không tin mình, bất đắc dĩ thở dài: “Thúc thúc, người quên sinh thân của mình sắp tới rồi à?”

Tiêu Tranh nhú mày một lúc, lúc này mới nhớ ra sinh thân của mình vào tháng tư, cũng sắp tới rồi. Có điều, đây cũng có thể xem như lý do để hắn lén lút hồi kinh?

Tiêu Đoan thấy lửa giận trên mặt Tiêu Tranh càng lúc càng lộ rõ, nét mặt chợt thay đổi, quý công tử văn nhã thoảng chốc liền trở thành một mỹ thiếu nữ đáng thương, “Thúc thúc, người thử nghĩ xem, người trong hoàng tộc Tiêu thị vốn không đông, hiện giờ xảy ra sự việc như thế của Ngô vương thì lại càng tan đàn xẻ nghé. Mất thấy cũng chỉ có con và người xem như thân thuộc, Người vì nước vì dân lao tâm không nghỉ, sinh thân cũng không có người thân bên cạnh sao được chứ!”

Nét mặt Tiêu Tranh dần dịu đi, hắn nói không sai, hoàng tộc Tiêu thị hiện nay đích thực quá đổi lạnh lẽo, làm phiền hắn nhớ sinh thân của mình, mặc dù có chút hoang đường, nhưng cũng là một tấm lòng hiếu thảo thôi.

“Bỏ đi, trước không nhắc tới chuyện này.” Tiêu Tranh khoát tay, cuối cùng lùi một bước, “Đợi ta ngày mai tìm một lý do thoái thác, nói với bệ hạ một tiếng là được.”

“Sao phải phiền phức vậy chứ, thúc thúc Người là Nhiếp chính vương, không nói với hoàng đế cũng đâu có sao?” Tiêu Đoan đối với đệ đệ Tiêu Dực này rất không ưa, mặc dù thẳng nhóc đó hiện giờ là hoàng đế, nhưng hắn cũng vẫn như trước không muốn gặp nó.

Tiêu Tranh nghe thế mặc dù không nói nhiều lời, nhưng ánh mắt quét về phía hần lại lộ ra áp lực trong đó.

Tiêu Đoan bắt giắc ho khan một tiếng, vội vàng thay đổi đề tài: “Đúng rồi, lúc con theo Triệu Toàn tới bắt gặp nữ phụ tá trong phủ thúc thúc, xem ra thúc thúc đối với việc tân chính rất để tâm nhỉ, nhưng không biết trong nhóm này, có vưu vật nào không?”

1Con gái đẹp

Câu trêu ghẹo này vừa thốt ra, trong thư phòng liền đột nhiên trở nên yên ắng. Triệu Toàn canh giữ bên ngoài cửa nghe thấy, nhin không được rét run một cái.

Người trong triều đều biết không thể ở trước mặt Nhiếp chính vương nhắc tới một từ “vưu vật”, thế mà đầu sỏ tạo nên kết quả này lại cứ thoải mái khơi khơi thốt ra khỏi miệng.

Chuyện này phải ngược dòng về lễ nhược quán bảy năm trước của Tiêu Tranh, lúc đó hần hỷ còn là Tấn vương, Sùng Quang để vẫn còn tại thế, đặc biệt vì đệ đệ tuổi hỷ còn trẻ mà chiến công vang dội này cử hành điển lễ cực lớn trong cung, hôm đó bách quan chúc tụng, khắp chốn vui mừng, vô cùng náo nhiệt.

Lúc ấy Tiêu Đoan được hoàng đế đón vào cung chăm sóc, về phần lý do rốt cuộc là hoàng đế bệ hạ thực lòng quan tâm đến đứa cháu này hay là mượn hần kiểm chế Tiêu Tranh thì tạm thời khoan đi sâu thăm dò. Tóm lại yến hội này Tiêu Đoan gặp được thúc thúc ruột thịt đã lâu không gặp, tâm tình đương nhiên tốt không cần phải nói, vì thế trong bữa tiệc uống không ít, bất cần uống đến say khướt.

Rượu qua ba tuần, thức ăn ngũ vị. Chư vị đại thần sau khi nói lời chúc mừng, Sùng Quang để bỗng nhiên nhiệt huyết trào dâng trêu ghẹo Tiêu Đoan đang uống say túy lúy, bảo hần cũng nói một vài lời chúc mừng Tiêu Tranh.

Trêu Đoan từ bé cơ thể yếu ớt, đối với thúc thúc tuổi hỷ còn trẻ của mình mà đã lập được công trạng thì thập phần ngưỡng mộ, sớm đã muốn biểu đạt một bụng sùng bái đối với hần, vì vậy lập tức gật đầu đồng ý, vỗ bàn nói mình muốn làm một bài thơ tặng hần.

Tiêu Tranh nghe thế bật cười, nhưng chỉ ngồi ngay ngắn nhìn về phía hần, nét mặt có đôi chút trông chờ.

Thiếu niên thanh tú văn nhã sau khi say mang nét phong tình khác biệt, ống tay áo tuột xuống lộ ra cánh tay trắng mịn, ngón tay thon dài kẹp chiếc đũa, bắt đầu gõ cái bát trước mặt, vừa gõ vừa ngâm: “Kim dao ngọc điện thẳng thanh đồ.”

Mọi người vừa nghe, câu đầu tiên hay đấy, so sánh hoàng cung với cung điện nơi cư ngụ của thiên đế còn tuyệt hơn, thật sự là một đứa trẻ khéo miệng. Quay đầu nhìn trộm, Sùng Quang để quả nhiên lộ ra gương mặt tràn ngập vui vẻ.

Tiêu Đoan lại tựa như vốn không hề chú ý tới những lời ca tụng xung quanh, mắt hơi híp lại tiếp tục gõ: “Quảng sơn vân úy khởi phù tô.”

Đây là ca ngợi Tấn vương điện hạ phẩm đức cao thượng nhen. Mọi người lại một hồi chum đầu ghé tai, lời khen không dứt.

Kế đó miệng bát lại vang lên một tiếng, âm thanh phát ra mang theo một tia khí thế ngất trời: “Nhất nhân bình khuyết tứ phương động!”

Lần này ngay cả Sùng Quang để cũng nhin không được thấp giọng hô ‘hay’, Tiêu Tranh vẫn luôn không có biểu cảm gì khe khẽ nhếch mép.

Chư vị đại thần ai nấy đều một trận kích động, đem tư thế oai hùng nơi chiến trường của Tấn vương điện hạ chỉ dùng một ánh mắt đã biểu đạt được, tuyệt vời à!

Như thế câu cuối cùng sẽ thế nào đây? Ui chuchoa, kích thích quá đi!

Mọi người xoa xoa tay, cổ nghễnh dài, hai mắt phát sáng, mong chờ quá đi trông đợi quá à....

Tiêu Đoan gò má hơi ửng đỏ, nét mặt say mê, ánh mắt mơ màng, sóng mắt lay động. Chiếc đũa trong tay lại gõ ra một âm tiết thanh thúy, câu cuối cùng từ trong miệng cất lên rõ rệt: “Hoàng thúc hoàng thúc thị vưu vật.”

Hoàng thúc hoàng thúc là người đẹp (-_-)

EEEE————

Đường như có cơn gió cuốn lá cây thổi qua trước mặt mọi người, xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Chư vị đại thần ôm tâm lý tràn đầy mong chờ người nào người nấy trợn mắt há mồm, hóa đá tại chỗ, Sùng Quang để suýt chút nữa thì ngum rượu trong miệng cũng phun ra.

Bàn tay cầm chung rượu của Tiêu Tranh khẽ run lên một lúc, nhưng không có lấy một giọt sánh ra. Sau khi đưa đến bên môi nhẹ ‘ực’ một ngụm, hắn bình tĩnh trấn định ngược mắt nhìn Tiêu Đoan, nói hai chữ: “Thơ hay.”

Ngữ khí không nặng không nhẹ, ánh mắt không mặn không nhạt, nhưng lại khiến Tiêu Đoan từ trong cơn say nháy mắt tỉnh táo.

Đến lúc này Tấn vương điện hạ dùng tố chất tâm lý cường đại mà uy chấn toàn triều.→__→

Chẳng qua theo ký ức của tiểu thái giám sau khi thu thập tàn cuộc nói, cái chung vàng Tấn vương điện hạ từng dùng rõ ràng lôm vào hai chỗ, rất có khả năng là bị ngón tay dùng lực ấn.

Tùy tùng phục vụ bên cạnh Tiêu Đoan còn bổ sung, tối đó Tấn vương điện hạ tốt bụng tiễn chủ tử của hắn về, trên đường đột nhiên lôi chủ tử hắn ra sau một lùm cây, lúc đi ra, trên mặt chủ tử chỗ xanh chỗ sưng, thậm chí không thể tả.-_-!!!

Giờ này khắc này, lúc Tiêu Đoan cuối cùng ý thức được câu nói của mình đã khơi lên đoạn ký ức chẳng đẹp đẽ gì kia, giọng Tiêu Tranh nghiêng rằng nghiêng lợi đã vọng tới: “Khoảng thời gian này người ngoan ngoãn ở trong Nhiếp chính vương phủ, nếu như dám tự ý chạy lông nhông, ta sẽ để người vĩnh viễn ở Bình Dương, cũng không được trở về nữa!”

Tiêu Đoan rụt cổ, nơm nớp lo sợ gật đầu.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Tiêu Đoan cảm thấy mình rất chi oan uổng rốt cuộc vẫn nhin không được biện bạch một câu: “Gì chứ, thúc thúc, thực ra vụ vật ấy, đấy là hình dung người.....”

“Lập tức ra ngoài.”

Giọng nói lạnh lẽo không chút thương lượng, Tiêu Đoan ngậm ngùi lặng lẽ cắn môi ra khỏi cửa.

Thúc à, đấy là hình dung người ưa nhìn xinh đẹp đó, chất nhi nói người dung mạo đẹp mà, người sao có thể không hiểu ý chứ? >__

7. Chương 6

Chuyển ngữ: Mic

Thời gian như nước lướt qua, tháng ba trời ẩm gió mát, dương liễu đong đưa, trong lúc lơ dềnh kỳ khoa cử đã thuận lợi kết thúc, kể đó muốn làm thế nào thì nội bộ Nhiếp chính vương phủ nắm rõ.

Văn Tổ nôn nóng, vì để không bị đuổi khỏi Vương phủ, sớm đã ôm sách chăm chỉ gặm suốt mấy ngày, ngay cả Phó Thanh Ngọc vẫn luôn nỗ lực cũng cảm thấy năng lực cạn kiệt.

Về phần mấy vị tiểu thư quan gia Tần Dung, hiện thời cũng coi như ý thức được sự việc khẩn cấp, cũng không hao phí tâm tư tiếp cận Nhiếp chính vương nữa, trái lại đồng loạt đóng cửa ôm sách.

Toàn bộ Nhiếp chính vương phủ chìm trong bầu không khí văn hóa dày đặc....

Ngày khảo thí hôm ấy trời trong nắng đẹp, chẳng qua ngoại trừ Phó Thanh Ngọc thì những người khác tâm tình đều rất u ám.

Dưới sự hướng dẫn của Triệu Toàn, bảy vị cô nương được dẫn vào thư phòng của Nhiếp chính vương, đẩy cửa ra, Tiêu Tranh hãy còn chưa đến, trong thư phòng rộng rãi trống trải sớm đã tề tề chỉnh chỉnh đặt bảy tiểu án, bố trí bên dưới thư án của Tiêu Tranh. Sau án đặt đệm mềm, dùng để ngồi. Trên án dán tên họ của mỗi người, chiếu theo đó ngồi vào chỗ.

Tần Dung bởi vì được xếp vị trí đầu tiên dãy thứ nhất, nên trên mặt thoáng chốc liền cười tươi như hoa, còn không quên quay đầu khoe khoang với mọi người một phen, nhân thể cũng bày ra ánh mắt đồng tình với Văn Tổ ở vị trí cuối cùng.

Văn Tổ thực ra rất vui mừng với vị trí sau chót này của mình, vừa nghĩ tới ánh mắt uy nghiêm cùng bầu không khí nghiêm nghị như đóng băng xung quanh Nhiếp chính vương thì khớp hàm nàng đã nhin không được muốn phát run, mới không cần quá gần gũi ấy.

Không bao lâu cửa thư phòng bị đẩy ra, ánh dương nháy mắt rọi vào, mang theo hơi thở ngày xuân.

Tiêu Tranh một thân triều phục màu đen bước vào, rõ ràng là hạ triều liền tới.

Mấy người họ vội vàng định đứng dậy hành lễ, nhưng bị hần giơ tay ngăn lại, “Miễn đi, trực tiếp bắt đầu thôi.” Dứt lời liền đi tới sau thư án, chậm rãi ngồi xuống.

Triệu Toàn lập tức từ trên thư án của hần lấy qua vài quyển sổ đi tới trước tiểu án, liếc thấy mấy vị mỹ nhân đều căng thẳng nhìn mình chằm chằm, người luôn tự nhận là da dày thịt béo cũng không khỏi đỏ mặt.

“Ồm, các vị cô nương, Vương gia đưa cho mỗi người các vị một đề bài, đều ở trong sổ này. Nhìn người mà quyết định, mỗi đề tài đều không giống nhau, các vị nội trong vòng một nén nhang nhất định phải hoàn thành.”

Triệu Toàn giải thích tình hình, bắt đầu chiếu theo tên trên sổ phân phát đến tay từng người.

Tâm trạng vốn căng thẳng hết nửa ngày của Văn Tổ hiện giờ trái lại trở nên trấn định, nàng quay đầu nhìn Phó Thanh Ngọc bên cạnh, thấy nàng ấy đã mở sổ đọc đề, ánh mắt vẫn trầm ổn như trước giờ, xem ra là như trong lòng dự đoán. Nhưng đợi tới khi nàng tự mình giở sổ ra đọc, bả vai nháy mắt rũ xuống.

Đề mục này cũng thật hợp với thân phận của nàng: Ngô vương muốn ở Giang Đông và Giang Nam mở khoa thi chiêu sĩ, người cho rằng nên giải quyết thế nào?

Văn Tổ nhú mày, Ngô vương này liệu có thể bớt can rở một chút, hoặc là người đi chỗ khác mà quây cũng được, sao người cứ khăng khăng muốn ở Giang Nam mà quây, cửa thành bốc cháy, liên lụy đến cá trong hồ chứ.

Nàng đau khổ một hồi, lại nhìn sang Phó Thanh Ngọc, thấy nàng ấy đã vén áo mài mực, chuẩn bị giải đề.

Khác biệt giữa người với người quá rõ rồi.

Khoảng thời gian này nàng chuẩn bị đều là mấy sách luận học thuộc lòng, nào có ngờ rằng khảo thí của Nhiếp chính vương lại là chính trị đương thời, đây đúng thật là làm khó người ta mà.

Văn Tổ cầm bút phát rầu, ánh mắt lơ đãng quét về phía Nhiếp chính vương, có chút sững sốt.

Tiêu Tranh cau mày, cầm bút rũ mắt xem tấu chương trước mặt, khóe môi mím chặt, hình như rất không vui.

Văn Tổ nhìn dáng vẻ của hần, lại nhìn nhìn mình, chợt cảm thấy hiện giờ hần và mình rất giống nhau.

Lẽ nào Nhiếp chính vương cũng gặp phải vấn đề nan giải?

Tiêu Tranh quả thực đang đối mặt với nan đề, trên thực tế Hoàng đế bệ hạ vừa mới âm ỉ to một trận với hần.

Bước cuối cùng của khoa cử — thi đình kết thúc, đã tới thời điểm Hoàng đế bệ hạ kim bút đề danh.

Kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì.

Tiểu hoàng đế lần này vừa ý một thư sinh trẻ tuổi họ Lưu tên Kha, cho rằng hắn có suy nghĩ độc đáo, là tài năng hiếm có. Nhưng Tiêu Tranh không cùng ý kiến, người hắn vừa mắt là con trai của Chu đại học sĩ Văn Uyên các – Chu Hiền Đạt.

Hai người này thành tích tương đương nhau, chỉ là chủ trương chính trị có hơi khác.

Lưu Kha xuất thân hàn lâm, tuổi còn trẻ mà đã có ý chí xông pha, nhưng lời nói ít nhiều cũng có chút lý luận suông thiếu cơ sở thực tế. Chu Hiền Đạt xuất thân từ thế gia đại tộc, tính tình trầm ổn thủ lễ, mặc dù có hơi bảo thủ, nhưng đáng quý ở chỗ tiến thủ có chừng mực, làm đâu chắc đó. Trong thời cuộc hiện giờ, chính là đang cần nhân tài như vậy.

Đáng tiếc Hoàng đế bệ hạ cho rằng Tiêu Tranh hài lòng là vì bối cảnh thế gia của Chu Hiền Đạt, cảm thấy hắn đang khuếch trương quyền thế, trong lòng tự nhiên không vui, thế nên nhịn không được cãi nhau ầm ĩ một trận với hắn ở Ngự thư phòng.

Nhang trên bàn đã cháy hết một nửa, Tiêu Tranh thu lại suy nghĩ nhìn xuống dưới, ngoại trừ Phó Thanh Ngọc đang lưu lưu loát loát viết thì những người còn lại đều vô đầu bút tai, dáng vẻ lòng như lửa đốt.

Dường như có ánh mắt khóa chặt trên người mình, hắn nhẹ quay đầu, đối diện với một gương mặt trắng trẻo sạch sẽ ở hàng cuối cùng.

Giống như lần trước khi đưa điểm tâm tới, con người đen trắng rõ ràng đảo tròn, như thể đang suy ngẫm gì đấy, mang theo đôi chút giảo hoạt.

Tiếp xúc với ánh mắt Tiêu Tranh, Văn Tố giật mình, vội vội vàng vàng cúi đầu, bộ dạng như con thỏ bị kinh hãi, chỉ lộ ra vành tai đỏ bừng.

Không lâu sau, nàng lại từ từ ngẩng lên, có điều là nhìn lư hương trên thư án, chỉ còn lại một đoạn ngắn, nàng sâu mi khổ não gục đầu, cuối cùng chấm chấm mực, chuẩn bị giải đề.

Tiêu Tranh bất giác bị dáng vẻ thế này của nàng thu hút, dứt khoát gác bút trên tay, nhìn chằm chằm động tác của nàng.

Lúc thì nhú mày trầm tư, lúc lại lắc đầu thở dài, lúc thì tựa như đã hạ quyết tâm ghê gớm gì đó, múa bút thành văn.....

Tiêu Tranh lần đầu tiên cảm thấy biểu cảm của thiếu nữ này thập phần sinh động, không giống với bất kỳ thiếu nữ nào từng gặp trước đây, không hề kính sợ khúm na khúm núm, cũng không vờ rụt rè nhu nhược, mỗi một cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều rất tự nhiên, mặc dù có chút.....tùy tiện.

Hắn quan sát một lúc, cười lắc đầu, cúi xuống tiếp tục chính vụ trên tay, đáng tiếc động tác rất khê này toàn bộ đều rơi vào trong mắt Triệu Toàn đang đứng bên cạnh, khiến hắn thâm sợ hãi.

Vương gia nè, Ngài ngàn vạn lần đừng nhìn trúng cô nương làm điểm tâm nha.....TAT

Thời gian một nén nhang cuối cùng cũng qua, trong lư hương chỉ còn một chút khói tàn lượn lơ, Tiêu Tranh gác bút, “Triệu Toàn, thu lên đây đi.”

Triệu Toàn cung kính vâng theo, người vừa tới trước tiểu án của Tần Dung thì đã thấy nàng ấy bắt đầu rơi lệ thương tâm, xem ra tình hình không lạc quan là mấy.

Những người khác cũng không khá gì hơn, ngoại trừ Phó Thanh Ngọc vẻ mặt trầm tĩnh thì đều là bộ dạng mặt xám mày tro, có điều trong số đó Văn Tố là đặc biệt nhất.

Bởi vì biểu cảm của nàng không phải khổ sở, cũng không phải ảo não, mà là.....phẫn nộ.

Triệu Toàn chằm chằm nhìn nàng hết một hồi lâu mới dám đi thu quyển sổ trong tay nàng, thập phần cẩn thận thận, sợ đụng trúng gai của nàng. Đến khi rút lại quyển sổ từ trên tay nàng, vô tình thuận theo tầm mắt nàng liếc qua, cảm thấy nửa thì kinh ngạc đến rơi xuống.

Văn Tố vậy mà lại nổi giận đối với Nhiếp chính vương.

Nè, cô nương, cô liệu có phải là thi đến ngốc rồi không vậy? --

Rõ ràng Tiêu Tranh cũng trông thấy biểu cảm của nàng, trong mắt thoáng chốc lóe qua vẻ ngạc nhiên, sau đó liền phát tay: “Các vị xin mời về, Văn cô nương ở lại.”

Tần Dung nghe thế thì trực tiếp khóc lên thành tiếng.

Văn Tổ vẫn giữ thái độ tức giận, ung dung thản nhiên đứng dậy, sau khi mọi người đều lui ra thì thoải mái đi tới trước mặt Tiêu Tranh.

“Văn cô nương vì sao mặt lại hàm chứa nộ sắc?”

Âm vực Tiêu Tranh trầm ổn lạnh nhạt, mặc dù không có bất kỳ lên xuống nào nhưng vẫn lộ ra khí thế áp đảo, Văn Tổ nuốt nước miếng, thầm siết chặt nắm tay mới không đến nỗi lùi bước.

“Dân nữ....có chuyện muốn nói.”

“Nói.”

“Dân nữ cho rằng, đề khảo thí Vương gia giao cho dân nữ đích thực hoang đường.”

“Rầm!” Triệu Toàn đang ở bên cạnh sắp xếp sổ con trên tiểu án nghe thế liền ngã nhào một cái, đầu đánh cộp lên mặt bàn.

Tiêu Tranh nghe thấy mặt lại không hề đổi sắc, trong mắt trái lại ánh lên một tia hứng thú: “Sao lại nói vậy?”

“Vương gia luôn miệng hỏi dân nữ nên làm thế nào xử lý chuyện Ngô vương mở khoa chiêu sĩ, nhưng dân nữ cho rằng chuyện này vốn sẽ không xảy ra.”

“Sao chứ?” Tiêu Tranh nghe vậy liền sửng sốt.

Nàng thế nhưng lại nói như vậy, thám tử hồi báo, Ngô vương hiển nhiên đã bắt tay chuẩn bị việc này, ước chừng đầu tháng tư liền thực thi, nhưng nàng ấy lại nói chuyện này vốn sẽ không xảy ra?

Trông thấy Nhiep chính vương trước giờ luôn vững vàng như núi lại để lộ biểu cảm kinh ngạc, trong lòng Văn Tổ có chút cảm giác thành tựu, tiện đà ưỡn thẳng ngực, khí thế bừng bừng.

Tiêu Tranh dần xuống cảm giác chấn kinh, bình thản nói: “Nói thử nguyên nhân.”

Văn Tổ thưa: “Vương gia không ngại thử nói trước nguyên nhân Ngài cho rằng Ngô vương có đủ năng lực thực hiện việc này chứ.”

“Thám tử hồi báo, hần đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, ngay cả ngày khảo thí cũng đã ấn định.”

“Thì ra là vậy.” Văn Tổ khẽ nở nụ cười, trong mắt tràn đầy ánh sáng, như thể bắt được mấu chốt gì đó, thần tình cũng chứa một tia đắc ý nắm chắc phần thắng.

“Như vậy, chúng sĩ tử kia thì sao? Vương gia có từng nghĩ qua suy nghĩ của họ?”

Tiêu Tranh nhíu mày một cái, dường như có chút nghi hoặc.

Văn Tổ lùi về sau một bước, hướng phía hần cung cung kính hành lễ một cái, “Vương gia, đáp án của dân nữ đã viết trong sổ, vẫn xin Vương gia tự mình xem qua.” Dứt lời ngẩng đầu mỉm cười, thản nhiên lui ra, thong dong nhàn nhã như thể mọi việc đều đã nằm trong tầm tay, bốn bề tĩnh lặng.

Tiêu Tranh đối với biểu hiện này của nàng thập phần tò mò, liền bảo Triệu Toàn trước lấy quyển sổ của nàng cho mình xem.

Triệu Toàn hãy còn chưa hoàn hồn từ trong kinh ngạc vừa rồi, Tiêu Tranh lại gọi hần một tiếng mới xem như tỉnh táo, vội vàng tìm quyển sổ của Văn Tổ trình lên.

Lúc mở quyển sổ, Triệu Toàn cho rằng biểu cảm của Vương gia nhà mình sẽ là gật đầu thập phần tán thưởng, kìa đó cười khế, ít nhất biểu hiện vừa rồi của Văn Tổ đã cho người ta cảm giác như vậy. Thế nhưng sự thực chứng minh đây là nhận định sai lầm, Tiêu Tranh không chỉ không cười, ngược lại còn nhíu mày.

Bởi vì trong sổ chỉ viết mỗi một câu: “Danh sĩ Giang Nam rất thanh cao, không cần lo ngại.”

Tiêu Tranh đối với một câu chẳng đi đến đâu này có chút bực mình, thế nhưng suy nghĩ chợt chuyển, bắt đầu liên tưởng đến biểu hiện vừa rồi của Văn Tổ liền sáng tỏ.

Chả trách nàng ấy lại hỏi hẳn có từng cân nhắc tới suy nghĩ của chúng sĩ tử, thì ra là có ý này.

Ngô vương quả thực là muốn tiến hành khoa cử, nhưng đây cũng phải được chúng sĩ tử phối hợp mới được.

Một câu kia trong sổ của Văn Tổ ý rõ ràng chính là: Ngài đừng xem thường người có học Giang Nam chúng tôi, chúng tôi ai cũng có cốt khí của mình hết, sẽ không mất phẩm chất mà đi tham gia khoa cử không chính quy của Ngô vương thế đâu!!!

Đây chính là lý do của ánh mắt phần nộ kia.

Tiêu Tranh gấp sổ, cuối cùng như sở nguyện của Triệu Toàn mỉm cười một cái, “có lẽ bốn vương thật sự nghĩ nhiều rồi, văn nhân rất trọng khí tiết, đương nhiên sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy mới phải.”

Triệu Toàn mù mù mờ mờ nhưng lại một lòng trung thành, hiện giờ phản ứng duy nhất có thể làm chính là: “Vương gia anh minh.”

Dứt lời ánh mắt hắn lướt đến bên cửa, hẳn biết Văn cô nương vừa rồi bày đặt làm giá đi khỏi hiện giờ đang không chút hình tượng, bộ dạng như thần lẩn dần lên cửa nghe trộm động tĩnh. →__→

Văn Tổ trước đây từng nghe cha nàng nói, nếu như muốn người khác tin những gì mình nói là thật thì phải chủ động cướp lời, đến trước là chủ, để lại ấn tượng với người khác, cho nên nàng vừa rồi mới nói như thế.

Không thể không nói, mặc dù căng thẳng, nhưng một phen kia cũng xem như vừa đứng nắm chắc trong tay, không ấm không nóng, cộng thêm cuối cùng bảo Tiêu Tranh tự mình lĩnh hội lại càng có hiệu quả. Bởi vì nếu như để nàng trực tiếp nói ra, có lẽ trái lại sẽ bị cho rằng đang ăn nói lung tung, cường từ đoạt lý.

Ánh mắt Tiêu Tranh ở phía cửa quét một vòng, thả quyển sổ trong tay, cố ý đề cao giọng nói: “Mặc dù có vẻ nguy hiểm, nhưng cũng có đôi chút đạo lý, miễn cưỡng coi như hợp cách đi.”

Ngoài cửa vang lên một trận sột soạt, hình như có gì đó đang giậm chân, xem ra không phải kích động bình thường.

Tiêu Tranh nhếch khóe môi, có cần cao hứng đến thế không?

8. Chương 7

Chuyển ngữ: Mic

Kết quả khảo thí ở phủ Nhiếp chính vương rất nhanh đã có, đầu bảng đương nhiên là Phó Thanh Ngọc, Văn Tổ miễn cưỡng nằm ở hạng trung bình, dù sao có thể ở lại là được.

Về phần thứ bậc của năm vị tiểu thư quan gia nhóm Tần Dung, nghe đâu không thể đỡ, bởi vì Nhiếp chính vương chỉ cần dặn Triệu Toàn một câu: “Cẩn thận tiến ra khỏi phủ đi.” Thành tích gì đó nửa chữ cũng không hề nhắc tới. -__-

Mấy vị tiểu thư quan gia đều đón nhận sự chờ đợi thiết tha của người nhà mà tới đây, nỗ lực lâu như vậy, nào có cam tâm bị đuổi về như thế?

Đặc biệt là Tần Dung, trước khi đến đây đã sắt son đảm bảo với người nhà không được danh hiệu vương phi thì không về, hiện giờ đã đi đến nước này, quả thật không còn mặt mũi. Vì thế, nàng còn gây lên phong ba không nhỏ.

Nói ra cũng đơn giản, chẳng qua là cởi sạch bỏ lên giường của Nhiếp chính vương, nghĩ định tạo ra đôi chút tai tiếng, không ngờ sau đó người vào phòng lại hoàn toàn xa lạ, vì thế trở thành một hồi bi kịch.

Thì ra Tiêu Tranh lo lắng Tiêu Đoan sức khỏe không tốt, sớm đã để phía đông hoãn các mình đang ở cho hắn, còn bản thân thì dọn sang phía tây.

Đến lúc này, cuộc chiến tranh đoạt của mấy vị tiểu thư quan gia với Nhiếp chính vương kết cục là toàn quân bị diệt, hôm sau tất cả đều bị tiễn ra khỏi phủ.

Trong phủ Nhiếp chính vương hiện giờ chỉ còn lại hai nữ phụ tá: thực chí danh quy(1) Phó Thanh Ngọc cùng Văn Tổ cà lơ phất phơ.

(1) có học thức, tài năng hay thành tích thực thụ, danh tiếng tự nhiên sẽ có

Đảng Bảo hoàng sớm đã truyền tin này tới tiểu hoàng đế, dạo gần đây tiểu hoàng đế còn đang bực bội vì chuyện khâm điểm chức trạng nguyên với Tiêu Tranh, lúc nghe thấy tin này liền hết sức vui mừng.

Ồ, không phải muốn để nữ tử làm quan sao? Hiện giờ chỉ còn lại hai người thôi đấy, xem người làm thế nào!

Hoàng đế bệ hạ tâm tình cực tốt, vì thế quyết định nhân lúc tâm tình vui vẻ thế này giải quyết chuyện khâm điểm trạng nguyên luôn, liền sai người đi mời Tiêu Tranh đến ngự thư phòng thương nghị.

Hắn đã hạ quyết tâm, hôm nay bất luận thế nào cũng phải bảo vệ tôn nghiêm cửu ngũ của mình, chọn Lưu Kha, không bàn bực gì hết!

Phúc Quý nhận ra trên gương mặt tinh xảo của bệ hạ là vẻ quyết đoán có ngăn cũng ngăn không được, trong lòng hết sức ưu sầu: Tiểu tử tông hôm nay ngàn vạn lần đừng cãi nhau với Nhiếp chính vương nữa, hắn nhìn sắc mặt thâm trầm bí hiểm kia của Nhiếp chính vương thì sợ lắm đó.....>_

Không lâu sau, ngoài điện vang lên một tràng tiếng bước chân, ngay sau đó liền có thái giám cao giọng xướng: “Nhiếp chính vương tới—“

Âm thanh còn chưa dứt, Tiêu Tranh đã tự mình đẩy cửa đi vào. Triều phục màu đen dài rộng mặc trên người hắn vô cùng tao nhã, bên môi vẫn là ý cười ôn hòa xa cách, nhưng ánh mắt lại vẫn bình lặng như trước đến giờ.

“Bệ hạ cân nhắc xong rồi?” Theo cước bộ đi gần đến bên bàn, giọng điệu không nặng không nhẹ rõ rệt rơi vào tai hoàng đế.

Tiểu hoàng đế nhướn nhướn mày: “Hoàng thúc thật dứt khoát, cũng được, trẫm đã hạ quyết tâm rồi.”

“Ồ?” Tiêu Tranh nhẹ nhàng khoát tay: “Bệ hạ mời nói.”

“Chính là chọn.....”

Đang nói bỗng dừng ngưng lại, bởi vì hoàng đế bệ hạ thấy hoàng thúc đột nhiên sờ đai lưng nơi hông.

“Bệ hạ, mời tiếp tục.” Tiêu tranh tay phải giữ đai lưng, nhẹ nhàng gõ lòng bàn tay trái, thần sắc thản nhiên nhìn hắn.

Trong mắt hoàng đế thế nhưng lại thấp thoáng lướt qua một trận kinh hãi cuộn cuộn.

Hắn biết đây là vật gì.

Trước đây Tiêu Tranh chinh chiến tứ phương, lúc danh tiếng lừng lẫy nơi nơi, Sùng Quang đế từng thưởng cho hắn một thanh bảo kiếm, nói là thấy kiếm như thấy chính ngài ấy, càng nói rõ kiếm này trên có thể trên đánh hôn quân, dưới chém nịnh thần.

Lúc ấy Tiêu Tranh đã cung cung kính kính đáp: “Nếu ở trên điện, vi thần không thể đeo kiếm sắc, vậy làm thế nào đánh hôn quân, chém nịnh thần?”

Sùng Quang đế nghe vậy cũng thật sự suy tư trong thoáng chốc, sau đó liền cởi đai lưng nơi hông đưa cho hắn: “Ồ trên điện thì có đai lưng, nếu như thật sự có ngày đó, con liền dùng đai lưng này.”

Nhớ lại xong, tiểu hoàng đế âm thầm nuốt nước miếng.

Đây là uy hiếp, uy hiếp rành rành mà!

“Bệ hạ vẫn chưa nói quyết định.....” Tiêu Tranh không nhanh không chậm gõ gõ đai lưng, mắt thế nhưng hơi híp lại, lộ ra một tia nguy hiểm.

“Trẫm.....” Tiểu hoàng đế siết chặt nắm đấm muốn nói ra tên Lưu Kha, nhưng lại sợ Tiêu Tranh thực sự động thủ với mình.

Hắn không phải người tốt, đánh hoàng đế có tính là gì đâu chứ? Hắn cái gì cũng có thể làm được mà mà mà mà!

“Trẫm, trẫm cảm thấy.....” Tiểu hoàng đế nhắc bút, giữa hai cái tên trên quyền sổ trước mặt chần chờ không quyết.

“Bệ hạ, hãy suy nghĩ vì xã tắc, ngàn vạn lần không thể chỉ dựa vào yêu thích cá nhân mà đưa ra quyết định.”

Lúc Tiêu Tranh nói lời này, rút cuộc dừng khua đai lưng, hoàng đế đang định thở phào một hơi thì hắn lại đột nhiên đem đai lưng gõ cái ‘cạch’ nặng nề trên mặt bàn, khiến hoàng đế suýt nữa thì từ trên ghế bật dậy vì sợ.

“Không quả quyết không phải tác phong của mình quân, bệ hạ từ sớm phải quyết đoán mới phải.”

Mặc dù sau này là vị hoàng đế đã khai sáng thời đại Sùng Đức thịnh thế vang danh thiên cổ, nhưng hiện giờ bất quá cũng chỉ mới là đứa trẻ chưa tới tám tuổi, hoàng đế bệ hạ trước giờ luôn được nâng niu trong lòng bàn tay ngăn ra, phải cẩn thận mới cố gắng kiềm chế không bật khóc.

Coi như hắn hiểu được, cái gọi là thương nghị đã biến thành buộc hắn vào khuôn phép!

Bút trong tay bị siết chặt, hoàng đế bặm môi, cuối cùng vẫn hạ bút vẽ một vòng trên tên của Chu Hiền Đạt.

“Bệ hạ thánh minh.” Tiêu Tranh gần như lập tức cài lại đai lưng, mặt lộ ra ý cười vui mừng.

Hoàng đế không phục nói: “Ít nhất cũng phải để Lưu Kha làm bằng nhãn.”

“Bệ hạ khâm điểm, đương nhiên có thể.”

Hoàng đế muốn khóc, hắn nên khâm điểm là trạng nguyên mà, chọn bằng nhãn cái gì chứ hả?

Thói đời này, ngày tháng trắc trở a.....

“Đúng rồi, bốn vương còn có một chuyện muốn bẩm tấu với bệ hạ.” Tiêu Tranh vốn đã định lui ra, đột nhiên nhớ ra gì đó, lại dừng bước.

Tiểu hoàng đế thấy thế lại sợ hãi một lúc, nghe rõ lời hắn nói mới trở lại bình thường, ‘khụ’ một tiếng nói: “Hoàng thúc mời nói.”

Tiêu Tranh mỉm cười với hắn, không giống với nụ cười thờ ơ lạnh nhạt bình thường kia, trái lại mang theo đôi nét động viên, “Còn vài ngày nữa là tới sinh thần của bốn vương, Bình Dương vương có lòng hồi kinh chúc thọ bốn vương, đã đến phủ Nhiếp chính vương rồi, bệ hạ không ngại chứ?”

Mặt tiểu hoàng đế lập tức xanh mét.

Khoan nói tới Bình Dương vương tự ý hồi kinh đã là trọng tội, nào có đạo lý tiền trảm hậu tấu thế chứ? Hắn tức tối trừng mắt nhìn Tiêu Tranh, môi mím chặt, không trả lời, mãi tới khi.....tay Tiêu Tranh đặt lên đai lưng.....

“À.....thì ra là vậy.” Trên mặt tiểu hoàng đế nháy mắt dâng lên ý cười, vẻ xám ngoét mất đi, mặt tràn đầy hồng quang, cứ như thế điều mới rồi nghe thấy là chuyện khiến lòng người vui vẻ vậy. “Chẳng qua là chuyện con con, sinh thần hoàng thúc sắp tới, Trẫm sẽ mở yến tiệc chúc mừng ở trong cung, vốn cũng định triệu Bình Dương vương về.”

Tay Tiêu Tranh từ thắt lưng dời đi, cười gật đầu: “Đa tạ bệ hạ ân điển, chỉ là hiện giờ đang là thời điểm triều đình phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không cần vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà hao phí, bệ hạ nếu đã tuyển chọn trạng nguyên, thế thì chuẩn bị Quỳnh Lâm yến mới phải.”

Hoàng đế bệ hạ bị động đến vết thương lòng, ánh mắt u oán lướt qua nơi hông hắn một cái, bị phản gật đầu.

Đợi đến khi Tiêu Tranh chân trước vừa ra khỏi ngự thư phòng, tiểu hoàng đế chân sau đã ôm mặt hướng thẳng tắp điện thái hậu mà đi.

Mẫu hậu, hoàng thúc vừa rồi muốn đánh hoàng nhi đó.....>__

**

Trong phủ Nhiếp chính vương, Văn Tổ lại ôm đầu rứt vai sấm vai con quay.

Phó Thanh Ngọc ngồi trước mặt nàng an ủi: “Tổ Tổ, cô sợ ta như vậy làm gì? Ta cũng đâu phải muốn cô làm chuyện xấu xa gì.”

Văn Tổ chậm chạp ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt u oán, “Nhưng cô biết ta hiện giờ trông thấy điểm tâm là muốn ói rồi, còn kêu ta làm điểm tâm gì chứ hả?”

Vốn tướng Tần Dung đi rồi, những ngày tháng tốt đẹp của nàng sẽ đến, ai ngờ Phó Thanh Ngọc cũng bắt đầu muốn kêu nàng làm điểm tâm.

Thấy Văn Tổ dường như không tình nguyện, Phó Thanh Ngọc đành phải đem nguyên nhân nói ra: “Tổ Tổ, cô có biết Vương phủ sắp tới có đại sự gì không?”

Văn Tổ mù mờ chớp chớp mắt: “Đại sự gì cơ?”

“Sinh thần của vương gia sắp tới rồi.”

“Á.....” Văn Tổ lập tức bừng tỉnh đại ngộ, kể đó lại thập phần thành khẩn hỏi một câu: “Liên quan gì đến ta?”

Phó Thanh Ngọc bộ dạng hận sắt không thể thành thép, “Tổ Tổ, cô và ta hiện giờ nương nhờ Vương phủ, sau này thế nào còn phải dựa vào Vương gia đề bạt, đại thọ Vương gia, há có thể không biểu hiện gì chứ?”

Văn Tổ lần nữa bừng tỉnh, “Cho nên cô kêu ta làm điểm tâm đưa cho ngài ấy?”

Phó Thanh Ngọc gật đầu: “Vật quý giá chúng ta không có, đồ vật bình thường thì Vương gia không để mắt tới, chỉ bằng làm chút thức ăn, tốn chút công sức trang trí bên trên, cũng có thể khiến Vương gia vui vẻ, lại nói đây cũng là sở trường của cô mà.”

“Thì ra là vậy.” Văn Tổ đứng dậy phui phui y phục, trở lại hình người, “Cô nói cũng phải, dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, vậy ta sẽ thử xem sao.”

Phó Thanh Ngọc cười gật đầu, đang định tiễn nàng ra cửa thì lại thấy Văn Tổ quay đầu qua, cười trộm, “Thanh Ngọc nè, vì sao sinh thần của Vương gia là ngày nào, cô lại nắm rõ mồn một thế?”

Nụ cười của Phó Thanh Ngọc lập tức cứng ngắc, mặt đỏ bừng lên, Văn Tổ thế nhưng đã mặt cười xấu xa bước ra khỏi cửa.....

Lúc Tiêu Tranh trở lại Vương phủ thì biết Tiêu Đoan đang ở ngôi đình giữa hồ đợi hân. Vừa tới gần đã thấy hân một thân y phục như tuyết, nửa người tựa trên chiếc ghế thái sư, đôi mắt cong cong ý cười dạt dào, tư thái ung dung như trong tranh.

“Thức thức rồi cuộc đã về, chất nhi đợi lâu lắm rồi, thức ăn cũng sắp nguội hết.” Vừa nói vừa đưa tay chỉ cái bàn trước mặt.

Tiêu Tranh nhìn phía trên bàn đá, một tĩnh rượu hoa điều lâu năm, đủ loại cao lương mỹ vị như tổ am vi cá(2), can thiêu nham lý(3), hạt sen đường phen, trái vải v.v.. đặt trên bàn.

(2) Tổ am vi cá, hay còn gọi là vây cá hồng, là món ăn truyền thống nổi tiếng của Hồ Nam.

(3): Can thiêu nham lý: một món ăn truyền thống của tỉnh Tứ Xuyên.

“Thường nghe nói thức thức trước giờ tiết kiệm, hôm nay chất nhi phung phí, nhưng đừng mắng cháu nhé.”

Tiêu Tranh ngồi xuống đối diện hân, cười bảo: “Biết người thương thức thức, sao lại trách người.”

Tiêu Đoan cười càng vui vẻ, đáng vẻ trước giờ luôn có hơi uể oải hiện thời cũng lộ ra thần thái phấn chấn: “Đúng rồi thức thức, không bao lâu chính là sinh thần của người rồi, có sắp xếp gì không?”

“Trong phủ làm đơn giản một chút là được, không cần phô trương.” Tiêu Tranh tự mình cầm tỉnh rượu rót một chén, cũng thuận tiện rót cho Tiêu Đoan.

“Vậy sao được chứ? Thúc thúc hiện giờ là người có quyền thế nhất Đại Lương, đại sự như sinh thần lễ nào hoàng đế không bày tỏ chút gì à?”

Tiêu Đoan giọng nói trước giờ vẫn luôn ôn hòa hiện thời nghe thấy lại mang theo đôi chút âm trầm, Tiêu Tranh nhướn mắt nhìn hắn, sắc mặt dần trầm xuống, “Người hãy nhớ, người có quyền thế nhất Đại Lương là hoàng thượng, không phải bốn vươg!”

Ngữ khí câu này có chút nặng nề, Tiêu Đoan nghe thấy, sắc mặt không khỏi trắng bệch, nhưng rất nhanh lại dâng lên ý cười, “Thúc thúc nói phải, chất nhi lỗ lời rồi.”

Sắc mặt Tiêu Tranh lúc này mới trở nên dịu lại, bưng chung rượu lên uống cạn.

Có thể đoán nói chuyện vừa rồi có hơi ngượng ngùng, hai người nhất thời cũng không lên tiếng nữa, cứ thế im lặng uống rượu. Nhưng ánh mắt Tiêu Đoan từ đầu chí cuối đều luôn dán trên người Tiêu Tranh.

Vị trí tối cao kia chỉ cách một bước, thế nhưng thúc thúc của hắn dường như vốn dĩ không có ý định đó.

Là thật, hay là giả?

“Thúc thúc,” Cuối cùng vẫn nhịn không được lên tiếng, Tiêu Đoan khép cổ áo, nghiêng người về phía vị trí Tiêu Tranh, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng lóe ra một tia tinh quang khó mà nhận ra: “Người không định vĩnh viễn sẽ chỉ làm Nhiếp chính vương đấy chứ?”

Tiêu Tranh nhãn thần nghiêm khắc, chung rượu vừa nhắc đến môi lại từ từ bị đặt xuống, thế nhưng cái gì cũng không nói, chỉ im lặng nhìn Tiêu Đoan, đồng tử sâu không lường được khiến người ta không cách nào đoán được tâm tư.

Tiêu Đoan từ trong ánh mắt của hắn cảm thấy một trận áp lực, bất giác thụt người về sau. Trong lúc ấy, Tiêu Tranh đã phất áo đứng dậy, nhanh chóng bỏ đi, để lại một trận ngạc nhiên.

Vài chung rượu xuống bụng, cơ thể cảm thấy thư giãn đôi chút, nhưng trong lòng lại phiền não. Tiêu Tranh thả chậm bước chân, để mặc Triệu Toàn theo sát cách đó mấy trượng, chậm rãi tản bộ trong phủ.

Vừa rồi những lời kia của Tiêu Đoan cũng không phải là lần đầu tiên nói ra, từ khi hắn trở thành Nhiếp chính vương, lời nói như thế thì thoáng sẽ rơi vào tai, tâm phúc trong triều của hắn cũng không thiếu người đề nghị.

Nhưng hắn vẫn luôn chưa bao giờ đồng ý.

Ngang qua hậu hoa viên, lại đi về phía sau một đoạn, đến trước một khoảng sân nhỏ, Tiêu Tranh thoáng dừng lại.

Nghe quần gia nói mấy nữ phụ tá kia đã được bố trí ở nơi này, nhưng hắn vẫn là lần đầu tiên tới đây.

Sân viện hình vuông, vô cùng yên tĩnh, có lẽ là vì hiện thời chỉ có hai người cư ngụ nơi này.

Tiêu Tranh vốn định rời đi thì chợt nghe thấy tiếng hát, nhất thời hiếu kỳ, liền thuận theo âm thanh ấy tìm tới.

Cửa phòng bếp mở rộng, một thiếu nữ người mặc áo váy màu xanh thẫm hoa trắng đang nghiêng người trên chiếc bàn dài nhào bột, chóp mũi dính bột mì cũng không để ý, chỉ tự mình say sưa ngâm nga làn điệu Giang Nam.

Ngữ điệu đậm chất Giang Nam từ môi nàng từ tốn cất lên, vừa ngọt ngào vừa mềm mại, cầu nhỏ nước chảy, suối trong róc rách qua ghềnh đá, như thể trông thấy làn sóng biếc mùa xuân dập dờn, rừng hòe tháng năm ngợp hoa quỳnh.....

Trái tim của Nhiếp chính vương bởi vì đủ mọi thế sự tạt nham ở đời nhiều loạn liền trở nên an tĩnh.....

9. Chương 8

Chuyển ngữ: Mic

Thanh Hải quốc là chốn cao nguyên, sản vật không phong phú dồi dào như Đại Lương, thế nên mỗi năm vào thời gian chỉ định đều đến Đại Lương lấy hàng đổi hàng, phần lớn là dùng vàng bạc, khí cụ bằng đồng, thậm chí lông đồ dệt cùng với dược liệu trân quý đổi lấy lá trà, tơ lụa, gạo, bột mì trắng v.v...

Dân gian buôn bán không tính là lớn, hàng năm đều có. Giao thương cỡ lớn thì tùy vào quan viên đại diện hai nước, thông thường đều là vào tháng năm hằng năm.

Năm nay thế nhưng lại có đôi chút khác biệt, vừa sang tháng tư, quốc thư của Thanh Hải quốc đã dùng khoai mã gửi tới Đại Lương, giao đến tận tay Nhiếp chính vương, nói lần này nữ vương đệ hạ sẽ phái sứ giả theo đoàn giao thương đến Đại Lương, xem thử tiến triển của sự việc tân chính.

Vì thế vào ngày hôm sau, chúng đại thần lại bắt đầu vắng nước bọt khẩu chiến trên triều đường.

Thủ phụ Đình Chính Nhất tiên phong xuất trận, bất mãn nói: “Di địch đúng là vô lễ, Đại Lương ta lễ nghi thượng quốc, chú trọng nhất là thành tín, mấy kẻ man di vậy mà còn muốn tới thăm dò, đúng là càn quấy!”

Binh bộ thượng thư Lục Phường trước giờ vẫn luôn là người ủng hộ Tiêu Tranh nhất, đồng thời cũng cực thích đối đầu với Đình Chính Nhất, lập tức đáp trả: “Chẳng qua là tới xem thử tiến triển, nhưng tới miệng Thủ phụ đại nhân lại biến thành dò xét, thế chẳng phải là muốn ngăn cản à?”

Đình Chính Nhất tức thì trợn mắt nhìn, bất quá là một thằng nhóc đầu còn để chỏm, vậy mà lại dám khoa tay múa chân với lão! Hừ, nếu không phải vì là thuộc hạ cũ của Tiêu Tranh, vị trí Binh bộ thượng thư lẽ nào tới tay hắn chứ!

Đình lão càng nghĩ càng nóng, chỉ mặt hắn, mắng: “Các ngươi bò lên từ sa trường, ngực không vết mực¹, tầm nhìn hạn hẹp, man di tâm cơ xảo quyệt, sao có thể nhìn thấy chứ?”

1Người ít học

Ai biết câu chữ này khiến trong điện thoáng chốc không một tiếng động, im lặng đến độ tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

“Thì ra người đi lên từ sa trường chính là ngực không vết mực à?” Tiêu Tranh hí hửng, lạnh lùng nhìn Đình Chính Nhất.

Đình lão tuổi cao, phò tá hai triều quân vương, hiện thời trông thấy nét mặt Tiêu Tranh thì cũng không khỏi có chút hoảng hốt.

Dù không muốn, nhưng không thể không thừa nhận, Tiêu Tranh là kẻ đứng trên người trời sinh, toát lên vẻ uy nghi, khí thế cường đại.

“Lão phu chỉ đang bàn luận sự việc mà thôi.” Đình Chính Nhất hung hăng liếc xéo Lục Phường một cái, chợt dạ thu lại tầm mắt, vờ như không nhìn thấy ánh mắt Tiêu Tranh.

“Thần cho rằng nếu như sứ giả sắp đến, như vậy cần phải tiếp đãi tử tế, thể hiện phong phạm của triều ta.”

Tả đô ngự sử Vương Định Viễn lần này lại hiếm hoi không đối nghịch với Tiêu Tranh, khiến mấy người bên phái Vương gia nhện không được hơi kinh ngạc.

Tiểu hoàng đế ngồi bên trên, lạnh lẽo liếc sắc mặt Tiêu Tranh một cái, thanh thanh cổ họng nói: “Tân chính trước nay vẫn luôn do hoàng thúc toàn quyền lo liệu, lần này ắt hẳn cũng sớm đã có kế hoạch, Trẫm đương nhiên không cần bận tâm, trái lại cần chuẩn bị chu đáo Quỳnh lâm yến mới phải.”

Tiêu Tranh nghe thế không khỏi có chút buồn cười, đứa cháu hoàng đế này của hắn hãy còn vì chuyện khâm điểm Trạng nguyên mà cáu gắt với hắn đấy.

“Cũng tốt, vậy chi bằng dời Quỳnh Lâm yến đến khi sứ giả đến, chúc mừng luôn một thể đi.” Tiêu Tranh tựa tiểu phi tiểu nhìn hoàng đế, “Nếu thế, đệ hạ cũng có thể chuẩn bị chu đáo một chút.”

Hoàng đế bị phản pháo, tức thì chán nản, hừ lạnh một tiếng: “Lời hoàng thúc nói rất đúng, cứ thế làm đi.” Dứt lời tự động phất tay áo bỏ đi, Phúc Quý vội vàng cao giọng hô một tiếng “Bãi triều” mới coi như xử lý vẹn toàn.

Lúc ra khỏi cửa điện, Lục Phường thấp giọng ở sau lưng nói với Tiêu Tranh: “Tính tình của bộ hạ thật sự là càng lúc càng nóng nảy, cùng với cây đinh cũ kia có vài phần tương tự nhau.”

Cây đinh cũ đương nhiên ám chỉ Đinh Chính Nhất.

Tiêu Tranh nghe thế thì chỉ cười cười, “Vẫn là một đứa trẻ, người so đo với nó làm gì?”

Lục Phường cung kính vâng, lập tức lại nhớ tới một chuyện, cười hỏi: “Sinh thần sắp tới của Vương gia dự định chúc mừng thế nào?”

Tiêu Tranh liếc hắt hắt một cái, nhanh chân rời đi, “Bổn vương tính không tổ chức, các người ai cũng không được tặng quà.”

Lục Phường vội vàng vâng dạ dạ mà đáp.

Mặc dù Tiêu Tranh nói không chúc mừng, nhưng phủ Nhiếp chính vương đã tiến hành chuẩn bị.

Bình Dương vương dẫn quần gia trước quyết định danh sách khách khứa, rồi lại chọn thực đơn, bận rộn vô cùng, có điều những việc này đều không để Tiêu Tranh biết, dùng lời hắt hắt mà nói, hắt muốn cho thúc thúc mình một kinh hỉ.

Cơ bản là vì hôm ấy chộc thúc thúc không vui nên muốn bù đắp.

Cùng lúc này, Văn Tổ cũng đang nỗ lực lên kế hoạch dâng tặng đại lễ sinh thần cho Nhiếp chính vương, ngày ngày đều phải ở phòng bếp bận rộn hết nửa ngày trời, cuối cùng khiến nữ đầu bếp cũng không tới nữa, dứt khoát giao phòng bếp cho nàng.

Chẳng qua mấy ngày nay hình như có chút quái lạ, Văn Tổ chung quy cảm thấy lúc mình bận rộn thì có người đứng gần, nhất là lúc nàng ngâm nga, nhưng khi nàng quay qua thì bên trong bên ngoài vốn lại chẳng còn người nào khác mà.

Còn may là không phải buổi tối, bằng không đúng thật là đủ hù chết người ta!

Sau giờ Ngọ hôm nay, trời trong nắng đẹp, Văn Tổ đặt một chiếc ghế dựa trước phòng bếp, nằm ở trong viện phơi nắng tìm cảm hứng.

Nếu nói tới làm điểm tâm, nàng từ nhỏ thích ăn nên công phu nấu nướng cũng được rèn giũa khá tốt, nhưng đầy đều là học theo cách làm hiện có. Bây giờ chúc thọ Nhiếp chính vương, đương nhiên không thể tùy tiện dùng loại mà người khác đã từng làm để dâng lên, đầy rõ ràng cũng quá không có thành ý. Lại nói nàng vốn chưa gặp được Nhiếp chính vương mấy lần, cũng không biết ngài ấy thích gì, ngay cả khẩu vị thế nào cũng không nắm được nữa là.

Nghĩ như vậy, không khỏi có chút chán nản.

Lúc đang lim dim nửa mê nửa tỉnh thì trước mắt chợt tối sầm, hiển nhiên là có người đứng phía trước nàng.

Văn Tổ tưởng Phó Thanh Ngọc, liền oán trách lầm bầm một câu: “Ta không biết Nhiếp chính vương thích gì, e rằng không làm được thứ gì tốt rồi.”

“Ồ? Cô muốn làm gì cho Nhiếp chính vương?”

Giọng nói này dường như từng nghe thấy ở đâu, Văn Tổ giật mình mở mắt, vừa vặn đối diện với một gương mặt tinh xảo tuyệt luân.

Khuôn mặt trắng trẻo gần như trong suốt, cảm có vẻ hơi gầy, đồng tử trắng đen rõ ràng, còn có đôi môi đỏ mọng hơi hơi nhếch lên kia.....

Văn Tổ chớp chớp mắt, đại não nháy mắt suy tính một lượt, mặt tươi cười nói: “À, không biết vị công tử này là quý khách phương nào?”

“Cũng không phải lần đầu gặp mặt, nhưng lại khách sáo như vậy.” Tiêu Đoan cười cười đứng thẳng người, khoanh tay nhìn nàng.

Văn Tố nhìn trời, giả ngu ngẩn ra, “Chúng ta từng gặp nhau sao?”

“Đúng thế, không phải ở trong viện này à? Đại khái là cách mười bước về phía bên trái chỗ cô đang ngồi ấy.”

Tiêu Đoan xem ra là tới tính sổ đây mà.

Văn Tố cảnh giác cao độ, việc có thể làm chỉ là tiếp tục giả ngu: “Chuyện này, e rằng công tử nhận nhầm người rồi chẳng? Ta sao lại không nhớ nhỉ?”

Tiêu Đoan khẽ mỉm cười, trăm hoa kém sắc, “Trên người cô có một loại mùi hương hoa hòe nhàn nhạt, ta nhớ rất rõ, đừng có mà giả bộ.”

Văn Tố lập tức cụp vai.

Vương gia, mũi của ngài cũng thính quá rồi đó! →__→

“Không ngờ cô vậy mà lại là một trong hai nữ phụ tá được giữ lại kia, bằng không cô và ta cũng không có duyên gặp gỡ rồi.” Tiêu Đoan vỗ vỗ tay vịn ghế, ý bảo nàng đứng dậy.

Văn Tố lúc này mới ý thức được mình hãy còn đang ngồi, hấp tấp bật dậy, thấy Tiêu Đoan từ tốn thoải mái ngồi xuống, thế vào chỗ nàng vừa đứng lên.

“Đúng rồi, cô vừa rồi nói muốn làm gì cho Nhiếp chính vương?”

Văn Tố quyết định giả ngu đến cùng, chừng chạc đường hoàng nói: “Công tử, chuyện của Nhiếp chính vương, xin ngài vẫn đừng nên hỏi nhiều.”

“Cô còn giả ngốc không nhận ra bốn vương, bốn vương sẽ mời Nhiếp chính vương tự mình đến hỏi cô.”

“Ể.....” Văn Tố cả kinh, luống cuống vén váy quỳ xuống, “Dân nữ tham kiến Bình Dương vương gia.”

Tiêu Đoan cười gật đầu, “Vậy mới giống nè, nói đi, rốt cuộc muốn làm gì cho Nhiếp chính vương.”

Văn Tố thở dài, cũng không phải không thể nói, mà là nàng còn chưa làm, chính bản thân cũng không biết làm món gì, thực sự khó mà nói được.

Ngẫm nghĩ hết nửa ngày, chỉ đành lí nhí: “Đại khái..... là một loại điểm tâm.”

Tiêu Đoan nghe vậy lập tức trở nên hào hứng, nhướn mi trên trên dưới dưới quan sát Văn Tố một lượt, lúc phát hiện nữ tử trước mặt thế nhưng cũng xem như một mỹ nhân, trong mắt có đôi chút sáng tỏ.

“Thì ra là vậy.....”

Âm cuối kia kéo dài thật sự mất hồn, khiến tim gan Văn Tố nhịn không được run rẩy.

Vương gia, ngài cuối cùng hiểu cái gì vậy?

Tiêu Đoan cười nhạt nói: “Cô nếu đã không biết thức thức ta thích gì, vậy ta sẽ nói cho cô, thế nào?”

“Thật sao?” Văn Tố vừa nghe liền trở nên phấn chấn, biết nhiều thì có thể giảm bớt sai lầm, đích thực không thể tốt hơn.

“Đương nhiên là thật.” Trong mắt Tiêu Đoan lóe lên vẻ giảo hoạt, ý cười nơi khóe miệng trái lại càng rạng rỡ, vẫy tay bảo nàng kê tai qua, nhỏ giọng thì thầm một phen.

Ể? Văn Tố nghe xong nhất thời ghê ra, Nhiếp chính vương có sở thích này à?

“Sao vậy? Cô không tin?”

Văn Tố nhịn xuống kích động muốn gật đầu, hành lễ, “Nào dám, đa tạ vương gia chỉ điểm.”

“Ừm.” Tiêu Đoan đứng dậy đi ra ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa viện còn không quên bổ sung một câu: “Tới lúc đó chờ điểm tâm của cô đấy.”

Văn Tổ chỉ có ngoan ngoãn vâng dạ.

Qua một lúc lâu, nàng bỗng kịp phản ứng, lẩm nhẩm nói: “Lẽ nào cái người dạo gần đây mình thường xuyên cảm thấy kia chính là Bình Dương vương?”

Mới là lạ đó!

Trên đỉnh phòng bếp, Triệu Toàn lặng lẽ quay đầu, nhìn về phía bóng người cao ráo đang ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Cũng không biết chuyện là thế nào, kể từ ngày hôm ấy nghe thấy tiếng ca của a đầu này một lần, Vương gia cứ như bị nghiện, không có chuyện gì tóm lại sẽ muốn tới nghe một lúc mới chịu thôi. Hôm nay bởi vì Bình Dương vương đột nhiên đến thăm, hai người thậm chí còn phải phi thân lên nóc phòng bếp.

Chuyện này là sao đây trời?

Bình Dương vương cũng thật là, không có chuyện gì làm loanh quanh đi dạo tới đây làm gì chứ? Tới thì thôi đi, còn nhận mặt với nha đầu này, đây không phải là đem chuyện xấu hổ hôm ấy hất không may từ trên cao rớt xuống vạch trần ra à?

Triệu Toàn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thấp giọng xin chỉ thị của Tiêu Tranh: “Vương gia, có thể trở về chưa ạ?”

Trong mắt Tiêu Tranh thoáng chút thất vọng, gật đầu nói: “Về thôi, xem ra hôm nay không nghe được tiếng hát kia rồi.”

Thật tiếc, đây chính là bài thuốc hay trị chứng mất ngủ phiền muộn trong lòng.

Tiếc là Triệu Toàn không biết chuyện thành ra hiểu lầm, ôm ngực ra sức cầu khẩn: Vương gia à, ngàn vạn ngàn lần đừng nhìn trộm cô nương biết làm điểm tâm nha, thuộc hạ vẫn chưa muốn về hưu sớm đâu.....TAT

10. Chương 9

Chuyển ngữ: Mic

Sinh thần Tiêu Tranh là vào ngày sáu tháng tư.

Hôm ấy hắn ở trong cung bận rộn chính vụ cả một ngày trời, trở về lại bị Lý thái hậu gọi tới chúc mừng một hồi, khi trở lại phủ thì đã tối rồi.

Dựa theo căn dặn trước đó của hắn, trong phủ cũng không có bày trí gì, yên ắng như thường.

Về phòng thay triều phục, đang chuẩn bị truyền bữa tối thì chợt nghe Triệu Toàn bẩm báo nói Bình Dương vương mời hắn tới tiền sảnh.

Bởi vì ở trong phủ đệ nhà mình, nên Tiêu Tranh chỉ mặc thường phục màu trắng như tuyết, rộng rãi thoải mái, mái tóc đen nhánh từ sớm cũng đã thả ra, chỉ dùng dây cột tóc tùy ý buộc lại, mặc dù không đủ trang nghiêm nhưng lại cực kỳ tao nhã, lúc đi đến tiền sảnh, y phục phấp phới theo gió, tựa như trích tiên từ trong tranh bước ra.

Tới trước cửa lớn tiền sảnh, hắn đẩy cửa bước vào, nhưng vừa trông thấy tình hình trong sảnh thì nháy mắt liền biến sắc.

Trong điện đèn đuốc rực rỡ, cao lương mỹ tửu, tân khách đầy bàn, náo nhiệt vô cùng.

Tiêu Tranh lạnh nhạt quét mắt một vòng, cất bước vào trong, bước đi từ tốn mà vững vàng, trong mắt bất kỳ ai thì vẫn là dáng vẻ thường ngày, nhưng chỉ có Triệu Toàn đi sau lưng hắn cùng với Tiêu Đoan đang ngồi ở phía trên bên phải mới phát hiện vẻ không vui của hắn.

Tiêu Tranh không vui không phải bởi vì Tiêu Đoan không nghe lời hắn làm yến tiệc này cho hắn, mà là bởi vì quá nhiều đại thần đến vậy.

Người tới dường như đều là tâm phúc trong triều của hắn hoặc là người có quan hệ thân thiết, yến tiệc này ngoài mặt nói là chúc mừng, chi bằng nói là họp riêng. Nếu như bị kẻ có tâm bất luyến nhược điểm, chính là Nhiếp chính vương dẫn đầu việc kết bè kết đảng.

Chẳng qua người đã tới rồi, hắn cũng không thể lại đuổi đi, lúc đi tới ngồi ngay ngắn sau bàn, Tiêu Tranh đã trở thành Nhiếp chính vương trong mắt mọi người, lạnh lùng uy nghiêm, cao cao tại thượng.

Tiêu Đoan thấy vậy thì thầm thở phào một hơi, trước tiên nâng chén nói: “Chúc mừng sinh thần hoàng thúc.”

Chúng đại thần bên dưới lấy Lục Phương làm tiên phong, cũng đều nhao nhao đứng dậy nâng chén, đồng thanh hô: “Chúc mừng sinh thần vương gia, chúc vương gia phúc thọ vĩnh hưởng.”

“Chỉ là sinh thần nho nhỏ, làm phiền các vị đến đây, quả thực hổ thẹn.” Tiêu Tranh nâng chén khẽ gật đầu tỏ ý, ánh mắt không mặn không nhạt quét qua Tiêu Đoan một cái.

Tiêu Đoan hôm nay tìm mấy đại thần này là muốn dùng hành động thực tế giúp đỡ hắn, có đúng không?

Sau khi quét một vòng qua các tân khách có mặt, Tiêu Tranh chú ý tới mấy vị phụ tá cũng đến, chợt nhớ ra trong phủ còn có hai nữ phụ tá, liền phân phó Triệu Toàn đi mời hai người đến dự tiệc, bằng không chính là không đủ trọng đãi.

Triệu Toàn vâng lệnh đi làm, ai ngờ người vừa mới ra khỏi cửa thì đã đụng phải hai người Văn Tố và Phó Thanh Ngọc đang vội vã đến.

Biết được đêm nay thiết yến, hai người còn đặc biệt chú ý trang điểm một phen. Văn Tố mặc một chiếc váy màu đỏ tươi, áo ngắn bên ngoài màu trắng cổ xanh, tóc nhả thanh thoát, tôn lên làn da trắng mịn cùng đôi đồng tử đen nhánh, càng toát lên vẻ thập phần linh lợi.

Phó Thanh Ngọc thì mặc váy lụa màu xanh nhạt, trên tóc hiếm khi lại cài trâm hoa, thậm chí còn thoa chút son, có điều so với Văn Tố diện mạo ôn nhu, làn da trắng ngần thì lại có vẻ anh khí.

Hai người kính cẩn lễ phép bước vào đại sảnh, nháy mắt thu hút ánh mắt của mọi người.

Đây chính là lần đầu tiên nữ phụ tá xuất hiện trước mắt mọi người đấy.

Trong tay Văn Tố bưng một mâm thức ăn, bên trong đặt điểm tâm mình đã hao tâm tổn trí nghiên cứu tìm tòi làm ra, theo bước Phó Thanh Ngọc bưng đến dưới chỗ Tiêu Tranh.

“Kính chúc vương gia phúc thọ vô cương, chúng dân nữ đối với ân diu dặt của vương gia không gì hồi đáp, chỉ có một mâm điểm tâm, thể hiện chút tâm ý.”

Lời như thế này đương nhiên Văn Tố không nói được, nàng với Phó Thanh Ngọc từ sớm đã thương lượng xong, nàng phụ trách làm điểm tâm, Phó Thanh Ngọc phụ trách nói lời chúc mừng.

Tiêu Tranh nghe vậy thì liếc Văn Tố một cái, hóa ra mấy ngày nay nàng bận rộn cả ngày chính là vì việc này à.

Hắn đối với điểm tâm không có hứng thú, ngược lại cảm thấy dân ca Giang Nam của nàng nghe khá hay, mỗi lần tâm phiền ý loạn đều lặng lẽ chạy đi nghe hát một lúc, liền cảm thấy tâm hồn thư thái.

“Dâng lên đây đi.”

Văn Tố nghe vậy, lập tức đứng dậy bưng điểm tâm qua, cung cung kính kính đặt trên bàn trước mặt Tiêu Tranh.

Tiêu Đoan ở một bên không ngăn được nhếch nhếch môi.

Mâm được mở ra, bên trong chỉ có hai khối điểm tâm, đều được làm thành hình mỹ nhân, tay áo tung bay, sinh động như thật, bên dưới không biết dùng loại tương gì vẽ hình đám mây, có mùi hoa quả dịu dịu, toàn bộ tổ hợp trông như tiên nữ đáp mây mà đến, phiêu dật tuyệt mỹ.

Món ăn mỹ vị như vậy, ngay cả Triệu Toàn trước giờ căm thù điểm tâm Giang Nam cũng có chút tán thưởng, nhưng Tiêu Tranh lại sầm mặt.

Bởi vì trên hai khối điểm tâm viết một chữ, hợp lại với nhau thành từ mà hắn kiêng kỵ nhất kia: VUU VẬT.

Trong sảnh thoát cái không một tiếng động, những người có mặt bên dưới đều có chút kỳ quái vì sao Nhiếp chính vương lại không lên tiếng, nhao nhao dài cổ muốn xem thử trong mâm thức ăn kia rốt cuộc là điểm tâm thể nào, nhưng Tiêu Tranh lại đột nhiên đem nắp mâm đóng sập lại, động tĩnh lớn như vậy khiến Văn Tổ không khỏi rụt cổ, lại nhìn Nhiếp chính vương, vừa hay bắt gặp nét mặt sa sầm của hắn.

Mặc dù không nói gì, nhưng vẻ không vui trên mặt lại quá rõ ràng.

Văn Tổ có chút không yên, nhìn không được nhướn mắt nhìn Bình Dương vương, trong lòng đã khẳng định tin tức hắn tiết lộ cho mình là giả.

Thế nhưng Tiêu Tranh chỉ nâng chén nhấp rượu, nhìn cũng không nhìn nàng, khéo môi giấu sau tay áo rộng nhẹ nhếch lên một nụ cười nhạt giễu cợt.

Bầu không khí trong điện nặng nề, sau một hồi trầm lắng, cuối cùng vẫn là Tiêu Tranh tự mình phá vỡ tình thế căng thẳng: “Làm rất khéo, nhị vị có lòng rồi.”

Tiêu Đoan nghe thế liền sửng sốt, khó hiểu nhìn về phía thúc thúc mình, lúc thấy trên mặt hắn thế nhưng còn mang theo ý cười thì lại càng kinh ngạc.

Thuận theo ánh mắt của Tiêu Tranh, tầm mắt Tiêu Đoan rơi trên người Văn Tổ, khe khẽ nhíu mày, lẽ nào thúc thúc nhìn trúng nữ tử này ư?

Hắn từng xem qua bài thi của Văn Tổ, chẳng qua là một kẻ bình thường, có thể ở lại vương phủ đã là một kỳ tích, người như vậy sao xứng với nhân vật như thúc thúc hắn chứ?

Thế nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là sau đó Tiêu Tranh không những không tức giận mà còn bảo Triệu Toàn sắp xếp chỗ ngồi bên trái mình cho hai nữ phụ tá, ngang hàng bên trên với bọn họ.

Hành động này đã biểu thị sự coi trọng của hắn đối với hai người.

Đám người Lục Phường ngồi bên dưới nhớ tới việc đoàn sứ giả Thanh Hải quốc sắp tới nên cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ có Tiêu Đoan là cực kỳ không vui.

Hắn buồn bực, hắn là cháu ruột đó, không thể nói ‘vưu vật’, sao mà a đầu họ Văn kia lại không bị gì? Thúc thúc cũng quá thiên vị rồi!

Văn Tổ lúc này cũng lén quan sát Tiêu Đoan, trong lòng sầu não vô cùng: nàng có chỗ nào đắc tội với Bình Dương vương sao? Vì sao hắn cố ý tiết lộ một tin tức sai lệch tới chơi xỏ mình như vậy chứ?

Phó Thanh Ngọc vẫn không rõ tình hình sát lại gần nhỏ giọng hỏi nàng: “Vừa rồi rốt cuộc là chuyện thể nào vậy?”

Văn Tổ lập tức nhếch miệng cười lắc đầu, lấp liếm cho qua.

Nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, tóm lại không thể nói Bình Dương vương cố ý chơi nàng đúng không?

Vốn cho rằng yến tiệc này chỉ cần ngồi ăn cơm uống rượu là xong, ai ngờ về sau mọi người lại bắt đầu bàn bạc đến đại sự quốc gia, hơn nữa còn càng lúc càng hào hứng.

Phó Thanh Ngọc nghe thập phần chăm chú, đến nỗi Văn Tổ cảm thấy nàng ấy phải nhẫn nhịn lắm mới không lên tiếng tham gia thảo luận. Nàng đối với mấy chuyện này trái lại không chút hứng thú, nhưng lại ngồi rất gần Tiêu Tranh, không thể thoải mái ăn uống, chỉ có thể kiên trì chịu đựng tiếng thảo luận liên tục không ngừng kia, quả thực là một mối muốn ngủ.

Chán quá đi à.

Có điều người cảm thấy chán không chỉ mình nàng, bởi vì Nhiếp chính vương cũng là vẻ mặt cụt hứng, chỉ bưng ly rượu nhấp từng ngụm một, không nói không rằng.

Lúc Văn Tổ quay đầu lướt mắt nhìn qua, đúng lúc trông thấy Tiêu Đoan tựa như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm thúc thúc mình, ánh mắt ý vị không rõ, dường như mang theo một tia thăm dò. Nàng chợt cảm thấy yến hội này rất không đơn giản, vì thế đồng tai chăm chú lắng nghe, mới phát hiện đề tài họ đang bàn luận đa phần đều xoay quanh chuyện hoàng đế xử lý chính vụ không rõ ràng cùng với Nhiếp chính vương anh minh thần võ.

Bưng ly rượu, mượn động tác nâng chén dùng tay áo che mặt, Văn Tổ cười thầm một lúc.

Chư vị đại nhân quả thật cũng hơi lộ liễu quá rồi, ta nói, mấy người muốn tạo phản, tốt xấu gì cũng phải kín đáo chút chứ?

Có thể là thấy Nhiếp chính vương không có biểu hiện gì, Lục Phưởng và Tiêu Đoan đưa mắt nhìn nhau, rất nhanh âm thanh thảo luận bên dưới liền cao lên rất nhiều, mãi đến khi bị cắt ngang bởi âm thanh chung rượu bị rơi mạnh xuống đất.

Cánh tay Văn Tổ bị đụng một cái, vừa quay đầu nhìn liền bắt gặp đầu Nhiếp chính vương gục bên cạnh nàng, mùi rượu nồng nặc.

Say rồi?

Tửu lượng này..... là dùng giọt mà tính à? --

Trong sảnh nháy mắt trở nên an tĩnh, Triệu Toàn vội vàng định chạy tới đỡ Tiêu Tranh, nhưng bị Tiêu Đoan ngăn lại, “Bổn vương có thể đưa thúc thúc về phòng nghỉ ngơi.” Vừa nói vừa khụy gối dìu Tiêu Tranh, hơi gắng sức nâng hần bước ra ngoài.

Văn Tổ trông thấy rất rõ, vừa rồi sắc mặt Bình Dương vương không coi là tốt, hình như thập phần thất vọng chán nản thì phải.

Tình hình nơi đây vẫn rất phức tạp. Văn Tổ nhún vai, việc làm duy nhất là tranh thủ trước khi tàn tiệc phải ăn nhiều một chút.

*

“Thúc thúc, nơi này không có người ngoài, không cần giả vờ say rồi.” Vừa tới hoa viên, Tiêu Đoan liền thả Tiêu Tranh, trong giọng nói mang theo một tia buồn bực.

Tiêu Tranh đứng thẳng người, chỉnh lại thường phục vừa rồi cố ý dùng rượu vẩy lên, thần sắc bình tĩnh quét mắt nhìn hần.

Mặc dù không nhìn ra cảm xúc, nhưng Tiêu Đoan vẫn cảm thấy toàn thân nặng nề khó chịu, hần biết đây là thói quen của thúc thúc, lúc không vui sẽ không nói rõ, nhưng áp lực từ trong ánh mắt thì lại che phủ ngập trời, khiến người ta có trốn cũng trốn không được.

Tiêu Đoan ổn định tinh thần, nhếch môi nở nụ cười lơ đãng, “Thúc thúc đây là bởi vì chất nhi trêu chọc a đầu họ Văn kia mà tức giận sao?”

Hần trái lại tránh nặng tìm nhẹ. Tiêu Tranh nghiêm túc nhìn hần, ngọn đèn treo nơi hành lang phản chiếu ánh sáng vào đôi đồng tử thâm trầm của hần, ý vị không rõ, “Mặc dù ngươi vẫn luôn chường mắt hoàng đế, nhưng chỉ một điểm này liền nhìn ra người và hần đều không hiểu chuyện như nhau, làm việc toàn dựa vào ý thích của mình mà thôi.”

“Gì chứ?” Tiêu Đoan không khỏi hoảng hốt.

“Văn Tổ là phụ tá trong phủ, ngươi không có việc gì trêu chọc nàng làm chi?”

Tiêu Đoan bình tĩnh lại, ngữ điệu mang vẻ chế giễu nói: “Chuyên tâm muốn làm điểm tâm cho thúc thúc, không phải là muốn dùng sắc dụ người à?” Hần nhún mày một cái, nhìn Tiêu Tranh, “Thúc thúc bảo vệ nàng ta như vậy, không phải là thật sự nhìn trúng nàng ta rồi đấy chứ?”

Tiêu Tranh cười lạnh, “Nếu như ta dễ dàng hợp ý một người như vậy, trong phủ này từ sớm không biết đã có bao nhiêu thiếu nữ rồi.”

“Nhưng hôm nay thúc thúc đối xử với nàng ta rất trọng hậu.”

“Ta là muốn nói cho người, nàng ấy là nữ phụ tá, liên hôn giữa Thanh Hải quốc và Đại Lương ngày nào chưa thành, nàng ấy vẫn còn có chỗ trọng dụng, người cũng nên dùng lễ mà đối đãi với nàng ấy, chứ không phải trêu đùa như những nữ tử bình thường.”

Tiêu Đoan nghe thế thì im lặng không lên tiếng.

Tiêu Tranh nhướn mắt liếc nhìn về phía tiền sảnh, thần sắc lộ ra đôi chút không kiên nhẫn, “Còn về yến tiệc người sắp xếp ngày hôm nay, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra, nhưng tuyệt đối không có lần sau!” Dứt lời cũng không chờ Tiêu Đoan đáp lời, người đã phất áo bỏ đi.

“Bình Dương vương gia.”

Sau lưng có người tới gần, Tiêu Đoan quay người, thì ra là Lục Phường.

“Thế nào? Vương gia thật sự say rồi?”

Tiêu Đoan nở nụ cười bất đắc dĩ, “Lục đại nhân, e rằng thúc thúc dự định làm nhân vật như Chu Công Đán rồi.”

Lục Phường nhíu mày một cái, lắc đầu thở dài: “Vương gia anh tài ngút trời, khí chất vương giả, tiếc là.....” Ngập ngừng một lúc, hắn lại hỏi: “Thế Bình Dương vương gia kế tiếp có tính toán gì?”

Tiêu Đoan quét mắt nhìn hắn một cái, nhướn mày về phía sân viện le lói chút ánh sáng cách đó không xa, cười nói: “Tiếp theo bốn vương muốn vâng theo dạy bảo của thúc thúc, đối xử tử tế với nhị vị nữ phụ tá.”

“Hả?” Lục Trìung đầu đầy sương mù.

Sáng sớm hôm sau, Văn Tổ ngáp ngủ đẩy cửa phòng, vừa liếc thấy bóng người đứng ở ngưỡng cửa thì suýt nữa sợ đến giật người.

“Bình, Bình Dương vương gia, ngài đây là đang làm gì vậy?”

Tiêu Đoan chỉ mặc trung y màu trắng, lưng gánh mấy cành mận gai, mặc dù không rách da thịt nhưng vì hắn vốn dĩ trông đã gầy yếu, lại thêm hành động như vậy khiến người ta không khỏi đau lòng.

“Bốn vương tới chịu đòn nhận tội, chuyện điểm tâm hôm qua là bốn vương cố ý chọc ghẹo cô, vẫn xin cô nương lượng thứ.”

Ể?

Văn Tổ nuốt nước bọt, yếu ớt nói: “Không cần đâu.....”

Tiêu Đoan nở nụ cười ấm áp, “Cô nương tha thứ cho bốn vương rồi?”

“Tha thứ, tha thứ, vương gia ngài thật sự là làm khó dân nữ rồi.” Văn Tổ gần như muốn khóc nức lên.

“Như vậy bốn vương cũng an tâm.” Tiêu Đoan thở phào, quay người hướng bên ngoài rồi đi, mặc dù lưng công cành mận gai nhưng vẫn tao nhã thong dong, phong độ ngời ngời.

Văn Tổ trái lại không có tâm trí thưởng thức, nàng vỗ trán cảm thán: thói đời không phải là thay đổi quá nhanh rồi sao? Mấy vương gia lại lưu hành trò này à?

11. Chương 10

Chuyển ngữ: Mic

Cách thời gian sứ giả Thanh Hải quốc đến thăm đã không còn nhiều, Tiêu Tranh bắt đầu cân nhắc nên chọn ai làm đại diện trình bày về tiến triển của tân chính.

Từ lúc hạ triều tới giờ cơm trưa, hắn đã ở trong thư phòng đọc đi đọc lại đáp án hôm ấy của Phó Thanh Ngọc và Văn Tổ không dưới mười lần.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy Phó Thanh Ngọc đáng tin hơn một chút, Văn Tổ mặc dù khôn khéo, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt sứ thần Thanh Hải quốc, tóm lại cẩn thận hơn vẫn tốt.

Suy nghĩ đã định, Tiêu Tranh phân phó Triệu Toàn đi thông báo cho Phó Thanh Ngọc chuẩn bị ngày mai theo mình thượng triều.

Chuẩn bị trước vẫn là cần thiết.

Văn Tổ dạo gần đây say sưa thoai bản truyền kỳ, đang ở trong phòng xem tới mê mẩn thì thấy Phó Thanh Ngọc vẽ mặt hưng phấn xông vào, kéo nàng mừng rỡ: “Tổ Tổ, Tổ Tổ, ta sắp làm quan rồi!”

Văn Tổ chớp chớp mắt, đợi tới khi hiểu được ý nghĩa trong lời nói của nàng thì liền vội vàng chúc mừng: “Chúc mừng chúc mừng, phú quý rồi đừng quên nhau nhé!”

Lúc này lời kéo quan hệ là rất cần thiết.

Phó Thanh Ngọc cười ngượng ngùng, mặc dù đã cất lực che giấu, nhưng niềm vui ngập tràn như muốn bùng ra, dù thế nào cũng không giấu giếm được. Văn Tổ vẫn là lần đầu tiên thấy nàng lộ ra tâm tình như vậy, xem ra đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi. Nàng cũng mừng cho nàng ấy, nhưng rồi lập tức nhớ tới một điều, thì lại cao hứng không nổi.

Phó Thanh Ngọc làm quan rồi, vậy không được làm quan chẳng phải là sẽ bị tổng ra khỏi phủ sao?

Đừng mà.....>_

Thấy Văn Tổ mặt mày đau khổ, Phó Thanh Ngọc còn tưởng nàng thất vọng bản thân không được trọng dụng, nên cũng không dám quá biểu lộ tâm tình vui sướng của mình, còn không quên dùng lời hay an ủi nàng: “Tổ Tổ, an tâm, sẽ có cơ hội thôi.”

Văn Tổ cũng không giải thích, chỉ thuận theo lời của nàng ấy gật đầu. Nghĩ nghĩ, xuất phát từ lòng tốt, nhin không được nhắc nhở nàng ấy một câu: “Thanh Ngọc, lần này làm quan là nhằm mục đích tân chính, mà tân chính là vì liên hôn giữa Đại Lương và Thanh Hải quốc, cho nên.....cô vẫn phải chú ý một chút.”

Phó Thanh Ngọc mặc dù có thực tài, nhưng quá cứng nhắc trên quan lộ thì sẽ dễ xem nhẹ những phương diện khác.

Mấy ngày vừa qua ở cùng với nhau, Văn Tổ đã nhìn ra nàng ấy vốn không hề để ý đến chuyện liên hôn với Thanh Hải quốc, chú trọng nhiều hơn chính là muốn đem sở học tri thức đền đáp quốc gia.

Văn Tổ thì khác, nàng từ nhỏ bị người trong tộc ức hiếp, hơi sơ suất một chút liền nhân sơ hở, trong nhà có vật gì đều bị cướp hết. Chuyện này tạo nên tính cách nàng cho đến bây giờ làm bất kỳ chuyện gì cũng nhin không được mà suy nghĩ nhiều lần, thập phần cẩn thận dè dặt.

Tân chính lần này đương nhiên không quang minh chính đại như trên hoàng bảng đã nói kia, nàng sớm đã nghe ngóng rõ ràng, chẳng qua là vì hòa theo chính sách của nước láng giềng mà thôi, nếu như toàn tâm toàn ý bước lên quan lộ, chỉ sợ sẽ đụng phải tường.

Nói trắng ra một chút, hai người họ chính là vật trang trí, là quân cờ dùng để trấn an Thanh Hải quốc mà thôi, chỉ là Phó Thanh Ngọc không giác ngộ được điều này, cho nên Văn Tổ mới muốn nhắc nhở nàng ấy.

Phó Thanh Ngọc đối với ý tứ trong lời của nàng cũng chỉ hiểu lơ mờ, có thể là quá mức hưng phấn nên cũng không nghĩ nhiều, gật đầu một cái coi như lấy lệ.

Văn Tổ đương nhiên không nhiều lời, nói nhiều e rằng còn bị hiểu lầm là ganh tỵ nàng ấy mà cố ý xúc xiểm đe dọa, Phó Thanh Ngọc tính tình kiêu ngạo, nàng hiểu rất rõ.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Triệu Toàn đã tới gõ cửa bảo Phó Thanh Ngọc chuẩn bị thượng triều, Văn Tổ bị ồn ào tỉnh giấc, thở dài vui đầu vào trong chăn ngủ nướng.

Phó Thanh Ngọc trông thấy còn cho rằng nàng đây là đang khó chịu, lại không khỏi an ủi nàng một phen, lời an ủi này trái lại hoàn toàn đánh bay cơn buồn ngủ còn sót lại kia của nàng.

Văn Tổ không phản bác, bất đắc dĩ lần lượt đáp ứng, đợi đến khi Phó Thanh Ngọc ra khỏi cửa thì liền hung hăng đập đầu vào ván giường.

Phát cáu hà, ai muốn làm quan chứ, dậy sớm như vậy đúng là không có nhân đạo!!!

Vốn cho rằng Phó Thanh Ngọc lần này thượng triều sẽ phải rất lâu, nào ngờ Văn Tổ mới ăn xong bữa sáng thì đã thấy nàng ấy trở về.

“Ồ, nhanh như vậy à?” Sớm biết chuyện này ít như thế thì đã ngủ nhiều hơn chút rồi, lãng phí quá đi...

Phó Thanh Ngọc nghe nhưng căn bản lại giống như không nghe thấy câu hỏi của nàng, đầu mày khểnh, vẻ mặt hoang mang.

Văn Tổ thấy tình hình như vậy thì không khỏi có chút kỳ quái, dí sát vào nàng ấy ngó trái nhìn phải một phen, kéo nàng ấy ngồi xuống bên cạnh bàn, “Thanh Ngọc, sao vậy?”

“Thực ra ta cũng không nói rõ được.” Phó Thanh Ngọc nhìn nàng một cái, đột nhiên hỏi một câu lạc đề: “Tổ Tổ, cô nói liệu có phải hôm nay y phục ta mặc có vấn đề gì không?”

Hôm nay nàng ấy mặc là kiện y phục mới vẫn luôn luyện tiết không nở mặc, lụa mềm màu lam sậm, rất trang nghiêm. Văn Tổ lắc đầu, đâu có vấn đề gì đâu ta.

“Rốt cuộc là sao vậy?”

Phó Thanh Ngọc do dự trong thoáng chốc rồi mới có chút khổ não nói: “Hôm nay trên triều đường thảo luận chính sự, Vương gia kêu ta cũng phát biểu quan điểm của mình, ta liền nói kiến giải của bản thân, ai ngờ nói xong thì liền dẫn tới sự bác bỏ của thủ phụ đại nhân.”

“Sau đó thế nào?” Trong lòng Văn Tổ đã mơ hồ đoán được kết quả.

“Sau đó ta liền cùng ông ấy tranh luận đôi câu, ai ngờ cuối cùng quan viên toàn triều đều nhìn ta với ánh mắt cổ quái, sau đó vương gia liền bảo ta hồi phủ trước.....”

Quả nhiên!

Phó Thanh Ngọc lúc nhỏ từng nữ giả nam trang, vốn xem nhẹ sự khác biệt giữa nam và nữ, nhưng triều đường trước giờ vẫn luôn là thiên hạ của nam nhân, lần đầu tiên thấy có nữ tử thượng triều, nhất định là nhin không được muốn ra oai phủ đầu nàng ấy. Thế nhưng Phó Thanh Ngọc tính cách thanh cao như vậy, có cơ hội thi triển tài năng, lẽ nào chịu bị đàn áp.

Văn Tổ trầm thờ dài, e rằng mấy câu tranh luận với thủ phụ đại nhân kia.....giọng điệu cũng không ôn hòa rồi đây.

“Đâu chỉ là không ôn hòa, đích thực là vô cùng sắc bén!”

Trong thư phòng, Tiêu Tranh vừa trở về bất đắc dĩ thở dài với Tiêu Đoan đang ngồi đối diện.

Với Đình Chính Nhất người đứng đầu phái bảo hoàng vốn đã không muốn nữ tử vào triều, cộng thêm Vương Định Viễn cũng luôn đem lễ pháp tổ tiên ra mà ngăn cản tân chính, tiểu hoàng đế lại càng tâm không cam tình không nguyện. Trong tình huống như vậy, Phó Thanh Ngọc lại cứ nhất nhất tranh cãi, đắc tội với mấy người kia.

Tiêu Đoan sau khi nghe xong quá trình, nhin không được bật cười thành tiếng, hàng mi dài khểnh run, tao nhã động lòng không thể tả, “Nghe thúc thúc nói như vậy, Phó Thanh Ngọc này trái lại cũng thật sự có bản lĩnh.”

“Có bản lĩnh là thật, nhưng tính cách không đủ hòa hợp cũng là thật.” Tiêu Tranh đưa tay day day mi tâm, có chút lo lắng.

Vốn cho rằng lựa chọn Phó Thanh Ngọc coi như ổn thỏa, nào ngờ trái lại lại chẳng bớt lo. Từ xưa đã nam tôn nữ ty, nhưng nàng ta lại hoàn toàn không để ý, vừa nghiêm túc lại thanh cao, một phen ngôn luận hôm nay khiến văn võ toàn triều đối với việc nữ tử làm quan đã có sự chống đối, đến lúc đó còn lấy thành quả gì mà đưa cho sứ thần Thanh Hải quốc xem?

Tiêu Đoan hoàn toàn không lo lắng như thúc thúc của hân, nhàn nhả bưng chén trà trước mặt lên hộp một ngụm, cười tủm tỉm nói: “VẬY tiếp theo thúc thúc có dự tính gì chưa?”

Tiêu Tranh cụp mắt suy nghĩ, hào quang trong mắt thu lại phân nửa, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu hướng ngoài cửa phân phó một câu: “Triệu Toàn, đi mời Văn Tổ qua đây.”

“Thúc thúc định dùng nàng ta?”

Tiêu Tranh gật đầu.

Thực ra hân cũng có chút lo lắng, nhưng tóm lại phải thử một lần, dù gì trước mắt cũng không có lựa chọn nào khác.

Văn Tổ ở cửa viện đụng phải Triệu Toàn, trên thực tế là nàng đang ở đây đợi.

Nếu Phó Thanh Ngọc tạo thành cục diện hiện tại, không tránh khỏi quân cờ nàng đây sẽ được phái ra ứng chiến, có lẽ chuyện này đối với Phó Thanh Ngọc mà nói sẽ là một đả kích không nhỏ, cho nên nàng đứng chặn ở đây, không cần để nàng ấy biết tin này thì tốt hơn.

Tới thư phòng Tiêu Tranh, thấy Bình Dương vương cũng ở đó, Văn Tổ nhất thời có hơi ngượng ngùng.

Tiết mục chịu đòn nhận tội kia ngày hôm ấy quả thật đủ chấn động, khiến nàng mấy đêm liên tục gặp ác mộng, toàn bộ là cảnh Bình Dương vương vác cành mai gai đuổi nàng chạy.

Oan nghiệt mà.....

Trước sau hành lễ với nhị vị vương gia, Văn Tổ liền cung kính đứng đấy, nhìn chăm chăm mặt hài chờ chỉ thị.

“Văn khanh có ý định nhập quan trường chứ?”

Lời của Tiêu Tranh khiến dạ dày Văn Tổ quặn đau, chỉ một chữ ‘khanh’ này cũng biểu thị rõ ràng là muốn dùng nàng rồi.

“Ồm, hồi bẩm vương gia, dân nữ vốn không định làm quan, nhưng nếu như quốc gia cần tới, đương nhiên sẽ dốc sức phục vụ.”

Tiêu Đoan ở bên cạnh cũng nhin không được trên dưới đánh giá nàng một lượt, như thể lần đầu tiên nhận biết nàng.

Tiêu Tranh cười, “Thế đây chính là lúc, Thanh Hải quốc phái sứ thần tới quan sát tiến triển tân chính, bổn vương muốn để cô vào triều làm quan, đến lúc đó nên làm thế nào, cô hiểu chứ?”

Văn Tổ cụp mắt suy nghĩ, cung kính nói: “Dân nữ ngu dốt, nên làm thế nào, vẫn xin Vương gia chỉ bảo.”

Thần sắc Tiêu Đoan từ trên người Văn Tổ quét tới thúc thúc của mình, trao đổi ánh mắt với nhau một lúc, đôi bên ngầm hiểu ý cười.

Chính là nàng ấy.

Triều đình hiện giờ cần không phải là một nữ Gia Cát học phú ngũ xa¹, mà là một khối bột nhào có thể nắn thành bất cứ hình dạng nào, chỉ cần có thể ứng phó với Thanh Hải quốc là được.

1Học thức chất đầy năm xe

Tiêu Tranh thực sự vui mừng khi ấy đã giữ nàng lại, chu toàn mà không giáo hoạt, bình mà không thường, coi như là một khối ngọc thô chờ điêu khắc.

“Tử viết: ‘trung dung chi vi đức dã, kỳ chí hĩ hồ! Dân tiên cửu hĩ.’ 2Hôm nay trái lại đã thấy được đạo đức này trên người Văn khanh.”

2Trung dung là đạo đức tốt đẹp cao nhất! Dân chúng từ lâu thiếu hẳn đạo đức này.

Văn Tổ thầm nghĩ: Vương gia ngài có thể nói thật, rõ ràng là không có bản lĩnh, vậy mà lại bị ngài nói thành trung dung cao đức, nói tới ghê gớm như vậy, thật sự là quyết định muốn không trâu bắt chó đi cày, không đường rút lui rồi.....

“Vương gia khen nhầm rồi, dân nữ mặc dù vô tài, nhưng nhất định tận hết sức lực vì quốc gia.”

Tiêu Tranh hài lòng gật đầu, nhưng lại đột nhiên nghe nàng nói: “Chẳng qua dân nữ có một chuyện thỉnh cầu.”

“Hửm? Chuyện gì?”

“Thanh Ngọc nàng ấy.....” Văn Tổ ngập ngừng: “Nàng ấy có thực tài, nếu bởi vì dân nữ mà mất đi cơ hội, quả thực khiến dân nữ xấu hổ.”

Tiêu Đoan nghe thế nhin không được vỗ tay một cái: “Thì ra Văn cô nương còn là người trọng tình trọng nghĩa như vậy nha.”

Văn Tổ co rút khóe miệng, Vương gia ngài có cần châm biếm như vậy không hả? →__→

“Ý của cô bốn vương đã hiểu, bốn vương tự có sắp xếp, cô cứ an tâm.”

Văn Tổ thở phào, vội vàng hành lễ nói cảm tạ.

Dù sao ở cùng với nhau, nàng hiểu được hoài bão của Phó Thanh Ngọc, không thể vào triều làm quan cũng thôi đi, nhưng còn bị một kẻ tầm thường hời hợt như mình chiếm mất chỗ, đổi lại là nàng cũng sẽ không cách nào chấp nhận được.

.....

Sắp xếp mọi việc ổn thoả, lúc trở lại viện, Phó Thanh Ngọc vẫn đang rối rắm như cũ, Văn Tổ cũng không muốn nói nhiều, tạm thời làm như chuyện gì cũng không xảy ra.

Đêm nay nàng ngủ rất sớm, chủ yếu là vì nàng sợ mình ngày hôm sau dậy không nổi. Vì không để Phó Thanh Ngọc biết, nàng đã nói với Triệu Toàn sáng mai không cần tới gọi nàng.

Mặc dù đã vào tháng tư, nhưng ngày vẫn rất ngắn, hôm sau lúc Văn Tổ ngồi lên xe ngựa của Nhiếp chính vương liên tục ngáp ngủ thì hãy còn là lúc trời tối nhất trước khi hừng sáng, có điều cũng che giấu rất tốt bộ dạng ngái ngủ uể oải của nàng.

Tới cửa cung, có thái giám cầm đèn lồng đến dẫn đường, Tiêu Tranh lúc này mới nhận ra Văn Tổ vẫn mặc bộ y phục thường nhật như cũ kia, màu xanh sẫm hoa trắng, trang nhã vô cùng, nhưng nếu là thượng triều thì cũng có hơi lộ vẻ không phóng khoáng quá rồi.

Mà Văn Tổ chỉ cười cười, làm như không thấy, nhu thuận theo hần hướng phía hoàng cung mà đi.

Dù sao cũng là lần đầu tiên vào cung, nghĩ tới sắp phải đối mặt với người thống lĩnh của đế quốc to lớn này, đầu gối Văn Tổ có chút mềm nhũn, cuối cùng lúc nhìn thấy tầng tầng bậc bậc thang cao vội cùng cửa điện nguy nga kia, rốt cuộc nhin không được vươn tay kéo tay áo Tiêu Tranh.

“Vương gia, lát nữa phải ứng đối thế nào, ngài liệu có thể tiết lộ trước một chút cho dân nữ không, cũng để dân nữ an tâm?”

Tiêu tranh thấy sắc mặt nàng hơi tái thì trái tim cũng thoáng mềm xuống, dù gì cũng chỉ là một nữ tử, không mạnh mẽ cứng rắn như Phó Thanh Ngọc ngày hôm qua, trái lại nàng trực tiếp thể hiện sự nhút nhát của mình.

“Không cần lo lắng, dù thế nào vẫn có bốn vương ở đây.”

Không sai, có Nhiếp chính vương ở đấy, hoàng thượng cũng phải nhún nhường ba phần, sợ gì chứ?

Văn Tổ thở phào một hơi, trấn định tinh thần, theo Tiêu Tranh bước lên bậc thềm, từng bước từng bước hướng về phía trung tâm quyền lực kia mà đi.....

12. Chương 11

Chuyển ngữ: Mic

Trời còn tờ mờ, tiếng chuông vang vọng, bách quan tề tựu thành hàng, tuần tự cất bước vào đại điện.

Triều đình cao vợi uy nghiêm, bức hoành trên điện sừng sững. Bầu không khí vốn đã im ắng lạnh lẽo lại thêm những ánh mắt khác nhau từ xung quanh chiếu tới khiến đầu gối trước đó có chút mềm nhũn của Văn Tổ đích thực không thẳng dậy nổi.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Nhiếp chính vương, vẫn cao thẳng diêm tĩnh như trước, như thể Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mặt cũng không đổi sắc, lúc này mới khiến trái tim hoảng loạn của nàng bình tĩnh trở lại.

“Hoàng thượng giá đáo—“

Sau tiếng hô to của Phúc Quý, tiểu hoàng đế Tiêu Dực một thân triều phục màu vàng sáng chậm rãi đi tới, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất có dáng vẻ.

Bách quan đồng loạt quỳ xuống, Văn Tổ không có quan hàm, đành phải làm theo Tiêu Tranh đứng ở bên ngoài, ai biết Tiêu Tranh vốn không cần hành lễ lại quỳ lạy khiến nàng kinh ngạc, sau khi kịp hoàn hồn mới hoảng hốt bắt chước hần quỳ xuống.

Dù cúi đầu nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy kỳ lạ, Văn Tổ lặng lẽ ngược mắt quan sát dáng vẻ của tiểu hoàng đế, ai ngờ vừa nhìn lại rước lấy một trận phần nộ:

“To gan! Nữ tử ngu dốt! Cả gan nhìn trộm thiên nhan.”

Tất cả mọi người có mặt đều bị tiếng rống phần nộ này kinh ngạc, quay đầu nhìn, không phải là Thủ phụ đại nhân tính tình nóng nảy kia sao.

Văn Tổ bị tiếng quát này làm cho ù ù cạc cạc, thấp thỏm quay đầu nhìn Tiêu Tranh, nhưng người kia lại chẳng có bất kỳ biểu cảm gì, xem ra là đợi nàng tự mình xử lý rồi.

Nàng thở dài, cung cung kính kính quỳ gối, giọng điệu mang theo vẻ lúng túng hoảng sợ: “Dân nữ xuất thân thôn dã, chưa từng bước vào hoàng cung, hiện giờ may mắn được gặp thiên nhan, đích thực là tam sinh hữu hạnh, bởi vì nhất thời khó nén được hưng phấn mà thất lễ, nhưng cũng không phải cố ý mạo phạm, vẫn mong bệ hạ minh giám.”

Tiểu hoàng đế nghe thế không khỏi bật cười, “Thì ra là chưa từng trải đời, bỏ đi, trăm thứ người vô tội là được.”

“Tạ chủ long ân.” Văn Tổ đưa mắt nhìn Tiêu Tranh một cái, thấy hần hài lòng gật đầu với mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Mới rồi chuyện này chẳng qua là muốn đánh phủ đầu mình, nhưng nàng nhận thức rất rõ, chủ tử trên triều đường chính là hoàng đế bệ hạ chứ không phải Thủ phụ đại nhân, cho nên phải tỏ ra yếu thế cũng là đối với hoàng đế.

Đinh Chính Nhất thấy mình bị phớt lờ, trong lòng rất chi không vui, vuốt râu híp mắt quan sát nàng một lượt, cố ý nói: “Sao không phải là nữ tử ngày hôm qua kia? Nhiếp chính vương lại lựa chọn người mới rồi à?”

Tiêu Tranh khẽ cười, không nóng không lạnh đáp: “Bốn vương cũng không ngại cho nữ tử ấy tới lần nữa, không biết Đinh đại nhân có để ý không?”

Xung quanh vang lên một tràng tiếng cười trộm, chòm râu hoa râm của Đinh Chính Nhất run run, ho khan một tiếng, không lên tiếng.

Một hồi đáp trả ngắn gọn, Văn Tổ đã nắm được mấu chốt, sau này trên triều đường này, nàng có thể cùng với Nhiếp chính vương phối hợp hát xướng diễn tuồng gì gì rồi, nàng tỏ ra yếu kém, Vương gia thì hăm dọa mạnh mẽ.

Thiên hạ vô địch nhen.....

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, Tiêu Tranh đột nhiên liếc nàng một cái, nhếch môi, sau đó quay đầu chấp tay nói với hoàng đế trên thềm ngọc: “Bệ hạ, liên quan đến chuyện tiếp đãi Thanh Hải quốc, bốn vương đã tuyển chọn người làm đệ nhất nữ quan của Đại Lương, người này chính là Văn Tố.”

Cùng với động tác xoay người nhẹ nhàng, ngón tay chuẩn xác chỉ về phía Văn Tố bên cạnh, ánh mắt những người có mặt liền theo cử động của hắn nhất tề rơi trên người Văn Tố.

“Hả?” Tiểu hoàng đế giả vờ trầm lặng, “nữ tử này có gì đặc biệt?”

Tiêu Tranh bình thản đáp, “Không có gì đặc biệt, chỉ có một trái tim dốc lòng vì nước.”

“Ừm?” Hoàng đế có chút không hiểu đầu của tai nheo, xung quanh một tràng âm thanh thì thảo bàn luận vang lên, dường như đối với chuyện này có chút không tin được.

“Bệ hạ cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ ư?” Tay Tiêu Tranh từ tốn sờ đai lưng nơi hông.....

“A, thế là đủ rồi, đủ rồi.....” Hoàng đế khẽ cười gật đầu, biểu thị mình giờ này khắc này thật sự thập phần hài lòng, thậm chí còn cười với Văn Tố một cái.

Thế nên Văn Tố không khỏi liếc mắt nhìn nơi hông Tiêu Tranh một cái, mặc dù cực kỳ thất lễ cùng đáng khinh nhưng..... --

“Thế bệ hạ thấy chức quan nào thì thích hợp với nàng ấy?”

“Vương gia chậm đã!” Mắt thấy sẽ nói tới chính đề, Đinh Chính Nhất lại nhịn không được, “Mặc dù bệ hạ và vương gia cảm thấy nữ tử này thập phần thích hợp, nhưng dù gì cũng là đại sự, vẫn nên thận trọng một chút, nếu như nữ tử này ít ăn học, đến lúc đó chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.”

Tiêu Tranh quét mắt, “Đinh đại nhân có đề nghị gì?”

“Đương nhiên phải khảo thí một lúc.”

Giọng Tiêu Tranh trầm xuống: “Trong phủ bốn vương vốn có bảy nữ phụ tá, hiện giờ chỉ còn lại hai người, Đinh đại nhân cảm thấy bốn vương có thể giữ người ngực không lấm mực lại trong phủ?”

Đinh Chính Nhất không nhanh không chậm vuốt râu, “Đây là chuyện trong phủ Nhiếp chính vương, người trên triều đều chưa từng trông thấy, ai biết thật hay giả? Hôm nay ở trước mặt bệ hạ khảo nghiệm mới tính là kết quả sau cùng.”

Văn Tố co rút khóe miệng, thì ra Đinh lão tử này cho rằng nàng là được Nhiếp chính vương ‘nương tay’ giữ lại? Nàng trái lại hi vọng có thể được Nhiếp chính vương dùng quy tắc ngầm á, nhưng không có khả năng....

Thấy trốn cũng trốn không được, Văn Tố dứt khoát chủ động đứng dậy, hành lễ với Đinh Chính Nhất nói: “Vay xin đại nhân chỉ giáo.”

“Không phải lão phu khảo sát người.” Đinh đại nhân ngạo mạn đảo mắt qua nàng một cái, quay người làm tư thế mời với người sau lưng, “Để Tả đô ngự sử Vương đại nhân học sâu hiểu rộng tới khảo thí người.”

Văn Tố choáng, đằng trước còn thêm từ ‘học sâu hiểu rộng’, đối phó với một nữ tử như nàng, còn thật sự tích cực như vậy sao?

Hiện giờ nàng đã hiểu Phó Thanh Ngọc vì sao hôm qua nổi bão như vậy rồi!

Thực ra lời của Đinh Chính Nhất cũng không phải không có đạo lý, dù sao Nhiếp chính vương cũng không có dị nghị gì, thậm chí ngay cả Lý thái hậu ở sau rèm cũng nhịn không được rướn người về trước, tiểu hoàng đế cũng yêu thích xem náo nhiệt, đưa tay vẫy vẫy Vương Định Viễn, “Vương ái khanh bước ra khảo nghiệm Văn Tố đi.”

Vương Định Viễn cúi người đáp vâng, tiến lại gần Văn Tố một bước.

Văn Tố vừa trông thấy dáng vẻ cương trực công chính của hắn thì mặt liền lộ vẻ sợ hãi, biểu cảm này đương nhiên rước lấy sự khinh thường của mọi người.

Hừ, nữ tử chẳng qua là nữ tử mà thôi!

Vương Định Viễn ngược lại không có biểu cảm gì đặc biệt, hần mặc dù không tán thành nữ tử làm quan, nhưng cũng không đến mức coi thường nữ tử đến thế, thậm chí còn chấp tay hành lễ với Văn Tố rồi mới nói: “Dám hỏi cô nương bình thường đọc những loại sách nào?”

Ừc..... Truyền kỳ đời Đường, thoại bản Tống triều có tính không?

Trong đầu Văn Tố xoay chuyển một vòng, ánh mắt quét về phía Tiêu Tranh, chỉ thấy hần thập phần bình tĩnh lắc đầu một cái.

“Ừm, thực ra dân nữ đọc sách cũng không nhiều, liệt nữ truyện gì đấy trái lại từng đọc qua một ít, tứ thư ngũ kinh chỉ có hơi lướt qua mà thôi.....”

Ánh mắt lấp lánh lại còn phối hợp với giọng điệu thê thọt khê khàng.....

Tất cả mọi người đều nhìn với ánh mắt khinh bỉ, người đồ không có triển vọng!

Vương Định Viễn thế nhưng lại gật đầu một cái, “Đây đều là những sách mà nữ tử nên đọc.”

Văn Tố thở phào, cũng may Nhiếp chính vương thấu đáo!

“Vậy dám hỏi cô nương, đối với việc tân chính lý giải thế nào?”

Văn Tố lại liếc nhìn Tiêu Tranh một cái, người kia chẳng ừ chẳng hử, không có bất kỳ biểu cảm gì.

“Ồm, chuyện này à.....Thực ra dân nữ đối với tân chính cũng không hiểu biết nhiều lắm, chỉ là cảm thấy triều đình nếu như đã cần dân nữ, dân nữ liền không nên chối từ mà thôi.”

Vương Định Viễn ngạc nhiên, “Không hiểu biết nhiều lắm? Thế cô muốn ứng đối thế nào với sứ thần đến thăm từ Thanh Hải quốc.”

Văn Tố ngượng ngùng cười, hướng về phía tiểu hoàng đế ở bên trên cúi người, “Bệ hạ thánh uy cuộn cuộn, nhất định sẽ không xảy ra hỗn loạn gì, lại nói, không phải còn có Nhiếp chính vương cùng với chư vị đại nhân sao.....”

Tiêu Tranh nhin không được quay đầu liếc nhìn nàng. Hay cho một nữ tử lanh lợi khéo léo, chỉ một câu liền đem những công lao có được đẩy hết cho hoàng đế cùng chư vị đại thần, vừa không đắc tội với người lại vừa thể hiện mình bình thường nhưng không kém cỏi.

Mà ngoài tướng tượng của hần vẫn là Văn Tố bất kỳ lúc nào cũng không quên đưa vị trí dẫn đầu cho hoàng đế. Tinh ý như vậy, một vài đại thần có thể không để ý, nhưng nàng ứng xử hợp lẽ, không phải cố ý nịnh nọt, chỉ vô cùng tự nhiên thốt ra, khiến người ta cảm thấy phát ra từ chân tâm.

Điểm này có thể nhận thấy từ trong nụ cười hài lòng của tiểu hoàng đế.

Thật khiến người khác hiếu kỳ, nữ tử này rốt cuộc từ đâu học được đạo lý quan sát sắc mặt thấu đáo đến vậy?

“Theo ai gia thấy, nữ tử này có thể dùng, mặc dù không phải đại tài, nhưng có Nhiếp chính vương tự mình dẫn dắt, hần sẽ không có sai sót.”

Lý thái hậu từ sau màn thấy rõ mồn một nét mặt hài lòng của Tiêu Tranh đối với Văn Tố, để tránh lại diễn ra tiết mục sờ eo uy hiếp hoàng đế kia, vẫn là dứt khoát lên tiếng trước là được. Tóm lại xảy ra vấn đề cũng coi như là do Nhiếp chính vương!

“Mẫu hậu nói rất phải, trăm cũng cùng ý kiến.” Tiểu hoàng đế thức thời lên tiếng bày tỏ thái độ của mình.

Vương Định Viễn cảm thấy dưới tình thế hiện thời, chọn một nữ tử tuân thủ phụ đức ngược lại cũng không tồi, vì thế cũng gật đầu biểu thị đồng ý. Còn lại đám người Đinh Chính Nhất đưa mắt nhìn nhau một lúc, cắn răng gật đầu.

Tiêu Tranh đưa tay hành lễ với hoàng đế: “Nếu đã vậy, xin bệ hạ trao cho Văn Tố một chức quan.”

Hoàng đế ‘ừm’ một tiếng, đang gục đầu suy nghĩ nên phong quan tước gì cho nàng thì nghe thấy Đinh Chính Nhất chen vào nói: “Bệ hạ chỉ bằng phong nàng ta làm Ngự tiền chấp bút nữ quan đi.”

Bên tai dường như có gió lạnh quét qua, Tiêu Tranh âm u quay đầu, ánh mắt âm trầm nhìn lão chăm chăm, “Đinh đại nhân, cần bổn vương nhắc ngài đây vốn là chức quan của một nữ tử không vậy?” Còn là quan tước của nữ tử nội cung.

“.....”

Hoàng đế cân nhắc nói: “Vậy.....chỉ bằng phong làm Quốc tử giám học chính đi.”

Tiêu Tranh trầm giọng: “Chắc chắn sứ thần Thanh Hải quốc cũng không muốn thấy nữ quan đầu tiên của Đại Lương là quan cửu phẩm đầu.”

Hoàng đế đành đổi một cái khác, “Thế thì.....Quốc tử giám ngũ kinh tiến sĩ?”

“Đó cũng mới là bát phẩm.”

“Nếu không thì Hàn lâm viện kiểm thảo?”

Tiêu Tranh im lặng không lên tiếng.

“Hàn Lâm viện tu soạn?”

Tiêu Tranh vẫn im lặng như cũ, đưa tay chỉnh lại y phục, ngón tay như có như không lướt qua thắt lưng nơi eo.....

“A, trầm nghĩ tới một chức quan không tệ!” Tiểu hoàng đế nháy mắt thông suốt, cười tủm tỉm nhìn Văn Tố, “phong cho khanh làm Hộ bộ lang trung nhé.”

“Bệ hạ anh minh.” Tiêu Tranh mặt giãn ra khe khẽ nở nụ cười, quay đầu đưa mắt ra hiệu cho Văn Tố, người kia liền vui vẻ quỳ xuống, “Tạ chủ long ân, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tiểu hoàng đế miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng lại rơi lệ, người đi mà tạ ơn cái đai lưng của hoàng thúc á!!! >_

Triều đường hôm nay dường như chỉ giải quyết chuyện của một mình Văn Tố, tới khi ra khỏi cửa cung thì mặt trời đã lên cao.

Văn Tố theo sát bước chân Tiêu Tranh, cẩn cẩn thận thận hỏi dò: “Vương gia, Hộ bộ lang trung là phẩm quan bậc nào vậy?”

Tiêu Tranh nghe thế không nhịn được mỉm cười, “Chính là ngũ phẩm.”

Bước chân Văn Tố thoáng dừng lại, trong lòng một trận kích động.

Một bước liền lên tới ngũ phẩm, kế tiếp còn thế nào?

Thiên ơi địa ơi, nàng sắp một bước lên mây rồi aaaaaa.....

“Đúng rồi, bổn vương còn có chuyện muốn hỏi thử cô.” Sau khi lên xe ngựa, Tiêu Tranh đem suy nghĩ hưng phấn hồn phách ngao du của Văn Tố kéo về, “Bổn vương thấy cô xử lý mọi việc khôn khéo, không cao ngạo, là có người từng chỉ điểm cho cô sao?”

Văn Tố chớp mắt, con ngươi trắng đen rõ ràng lóe qua một tia ngỡ ngàng, lắc đầu, “Cũng không có ai khác chỉ điểm, mấy chuyện này chẳng qua là dân nữ tích lũy trong cuộc sống thường ngày trước kia mà thôi, nếu nhất định phải nói người chỉ dạy, đời này dân nữ chỉ có một vị lão sư, chính là gia phụ.”

“Ồ? Phụ thân cô dạy cô rất nhiều?”

Văn Tố cười, “Vương gia chưa từng nghe qua phụ mẫu chính là lão sư sớm nhất, đồng thời cũng là lão sư trọn đời của nữ tử sao?”

Thần sắc Tiêu Tranh khẽ u ám, “Bổn vương trước nay chưa từng nghe qua lời này.”

Còn về phụ mẫu, thật sự là hồi ức xa xăm, ước chừng là xa vô cùng tận.....

Nét mặt Tiêu Tranh hoang mang, là một loại biểu cảm gì đó mà Văn Tổ chưa từng thấy qua, dường như vị vương gia dũng mãnh nắm giữ mọi thứ trong tay thoáng cái biến thành một thiếu niên ngây thơ không biết gì, đôi đồng tử sâu như u trầm kia như thể bị cái gì đó khuấy động, gợi lên một tia gợn sóng nơi đáy sâu.

Trong nháy mắt, Văn Tổ bị biểu cảm này mê hoặc, đột nhiên hiểu ra mối liên hệ giữa Nhiếp chính vương và vương vật.

Wương gia, ngài đích thực là vương vật nha.....

13. Chương 12

Chuyển ngữ: Mic

Hôm sau Văn Tổ lặng lẽ theo Nhiếp chính vương thượng triều, Phó Thanh Ngọc liền được một đạo thánh chỉ sắc phong làm Hàn lâm viện tu soạn. Cuối cùng đã có cơ hội có thể đền đáp quốc gia, niềm vui trong lòng nàng ấy đương nhiên khó mà biểu đạt.

Phó Thanh Ngọc là người tri ân tất báo, nhận được thánh chỉ không bao lâu thì liền thay y phục, cung cung kính kính định đi đáp tạ ân đức của Nhiếp chính vương.

Thế nhưng tới thư phòng của Nhiếp chính vương lại phát hiện vốn không có ai, nàng cố ý loay quanh trong phủ đi một vòng, tình cờ phát hiện Tiêu Tranh và Văn Tổ đang ở cùng nhau.

Sau giờ Ngọ ánh mặt trời chênh chếch, chiếu lên hai bóng người đang ngồi đối diện trong ngôi đình giữa hồ, một người nét mặt thần nhiên nói gì đấy, người kia cung kính ở bên cạnh đồng tai nghe.

Phó Thanh Ngọc vẫn là lần đầu tiên trông thấy Văn Tổ như vậy, không tùy tiện tiện như thường ngày, bộ dạng chuyên chú hơi mang chút trầm tư, đột nhiên khiến người ta có cảm giác cao thâm khó dò.

Có lẽ là hình ảnh trước mắt quá mức tĩnh lặng tuyệt mỹ, Văn Tổ trước giờ không nghiêm túc hiện giờ thế nhưng xem ra lại thập phần hài hòa với Nhiếp chính vương tuần dật kiết xuất nhưng lại lạnh lùng tách bạch thế ngoại.

Khóe mắt Phó Thanh Ngọc chợt nhói lên...

Đến khi tới gần vài bước, tiếng trò chuyện giữa hai người thấp thoáng lọt vào tai:

“Nếu như đối phương hỏi chức vụ thường ngày của cô, cô có thể tùy tình hình mà khuếch đại một chút.....”

“Nhưng mà Vương gia, đối phương liệu có đưa ra vấn đề hóc búa oái ăm gì không?”

“An tâm, dù thế nào thì còn có bốn vương.”

“Có câu nói này của Vương gia, dân nữ an tâm rồi.”

“Nhớ kỹ, sau này không thể tự xưng dân nữ nữa, phải xưng hạ quan, cô hiện giờ đường đường là Hộ bộ lang trung rồi.”

“À, dạ dạ dạ, hạ quan thật sự quên mất.....”

Hộ bộ lang trung?

Phó Thanh Ngọc kinh ngạc nhìn Văn Tổ ở trong đình, nàng ấy vậy mà cũng làm quan?

Không đúng, đề tài vừa rồi họ đang nói là.....

Phó Thanh Ngọc nháy mắt bình tĩnh, sắc mặt tái mét.....

Nàng thế nhưng lại bị bỏ rơi, thì ra nàng ở trong mắt của Nhiếp chính vương, năng lực vậy mà còn không bằng Văn Tổ.....

Hai người trong đình vẫn tiếp tục hăng hái trao đổi, sau khi bóng người kia ở xa xa lảo đảo rồi đi không bao lâu, Văn Tổ ngẩng đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tiêu Tranh thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, “Vừa rồi vì sao không dừng cuộc nói chuyện, cô không phải muốn giấu nàng ta sao?”

“Giấu được nhất thời, không giấu được cả đời. Hạ quan và Thanh Ngọc bây giờ đều có quan chức, không nói đâu xa, chính tại Quỳnh Lâm yến sắp tới nhất định sẽ chạm mặt nhau.”

Tiêu Tranh gật đầu, “Không sai, chỉ là cô vì sao lại phải thở dài chứ?”

Văn Tổ thông tay, “Thần thở dài vì Thanh Ngọc, vị trí bị người như thần cướp mất, ủy khuất cho nàng ấy rồi.”

“Lời cũng không thể nói như vậy.” Ánh mắt Tiêu tranh từ trên mặt nàng quét qua, rơi trên mặt hồ sóng nước lấp lánh, “Văn khanh cũng không thua kém nàng ấy bao nhiêu, không cần tự coi nhẹ mình.”

Văn Tổ sững sốt, trên gương mặt trắng nõn thoáng ửng đỏ, “Tạ vương gia khích lệ.”

Từ nhỏ tới lớn đi theo phụ thân tính cách mềm yếu kia của nàng, trước giờ đều chỉ có nhận lấy khinh thường, người ngoài không cần nói, ngay cả người trong tộc cũng từng đem nàng ra chế giễu, thậm chí nhục mạ, đây vẫn là lần đầu tiên có người khen nàng như vậy, thật sự có chút không quen.

Hai người ngồi đấy, bên ngoài đình truyền tới âm thanh cổ ý dè dặt của Triệu Toàn: “Vương gia, Bình Dương vương đến rồi.”

Tiêu Tranh nghe thế ngẩng đầu nhìn, thấy Tiêu Đoan một thân bạch y, phong thái nhanh nhẹn hướng ngôi đình giữa hồ mà đi, thấy Văn Tổ cũng ở đó, tâm tình hầy còn rất tốt lên tiếng chào hỏi nàng: “Huầy, Văn đại nhân cũng ở đây à.”

Mí mắt Văn Tổ giật một cái, theo bản năng muốn bỏ chạy.

Nói thực thì, kể từ sau khi bị hấn trên chóc một lần, trên cơ bản định nghĩa về Bình Dương vương trong lòng nàng liền biến thành coi đây thường như rắn..... Vì thế lập tức đứng dậy vội vàng hành lễ, cáo từ rồi đi.

Tiêu Đoan tiêu sái vén áo ngồi xuống, nhìn theo bóng lưng Văn Tổ cười quỷ dị: “Chạy gấp như vậy, cháu cái gì cũng chưa nói mà.”

“Cháu muốn nói gì?” Tiêu Tranh một tay bưng trà, một tay dùng nắp chén gạt lá trà, hồ hững hờ.

“Không có gì.” Tiêu Đoan tròn mắt khê đảo, tùm tùm cười nhìn hấn, “thúc thúc đánh một ván cờ với chất nhi được không?”

Tiêu Tranh khê cười gật đầu, “Có thể.”

*

Ra khỏi ngôi đình giữa hồ, dọc theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo đặc biệt trải bằng đá cuội đi vào hoa viên, tâm tình Văn Tổ dần trở nên thư thái.

1Nguyên văn: nga hoãn thạch (đá trứng ngỗng), là sản phẩm phụ khi khai thác hoàng sa, vì có hình giống trứng ngỗng nên được gọi là đá trứng ngỗng.

Hiện đương độ cảnh sắc đẹp nhất trong năm, trong vườn hoa nở như gấm, đua nhau khoe sắc, đỏ thắm xen lẫn xanh biếc, cảnh xuân viên mãn kiêu diễm.

Giả sơn dựng trên mặt nước, có bóng dáng màu tím nhạt ngồi trên một tảng đá lớn, cực kỳ bắt mắt, Văn Tổ còn chưa đến gần thì đã trông thấy.

Trong lòng nàng cảm thấy hơi lạ, hoa viên này không phải ai cũng có thể vào, ngay cả hạ nhân trong vương phủ lẫn cấm vệ quân cũng chỉ có thể canh giữ bên ngoài. Mà người trước mắt ắt hẳn không phải người của vương phủ, sao lại ngồi ở chỗ này?

Đến khi tới gần, nàng lại giật mình.

Đây đúng là bóng lưng của một đứa trẻ, kim quan tử bào, ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn như thể thân đang ở Kim Loan điện.

Có lẽ phối hợp với suy nghĩ của nàng, đứa trẻ ấy bất chợt quay đầu lại, gương mặt tinh xảo khiến Văn Tổ thâm cả kinh, lập tức quỳ xuống.

“Tham, tham kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Văn khanh bình thân đi.” Giọng tiểu hoàng đế trang nghiêm.

Văn Tổ đứng dậy, thận thận trọng trọng hỏi: “Bệ hạ sao lại ngồi một mình ở đây?”

“Trẫm tới tìm hoàng thúc, Bình Dương vương đã đi truyền lời rồi, dù gì Trẫm cũng rảnh rồi, nên ở đây nghỉ ngơi chút.”

Bình Dương vương? Văn Tổ thâm nhú mày, vừa rồi thấy dáng vẻ kia của hắn, không giống như đi truyền lời nhỉ?

Ế, không lẽ hắn cố ý chơi khăm, muốn để hoàng đế bệ hạ ngồi chờ à?

Đôi mắt Văn Tổ đảo tròn, thâm tính toán phải đỡ lời với hoàng đế thế nào.

“Văn khanh từ đâu tới?”

“Hạ thần.....hạ thần tùy tiện đi dạo thôi, đúng lúc tới đây.” Tóm lại không thể nói là từ chỗ của Nhiếp chính vương tới đâu nhỉ?

Tiểu hoàng đế gật đầu, “Thế nói chuyện với Trẫm đi.”

Văn Tổ khom lưng vâng dạ.

.....

Vốn cho rằng cần Văn Tổ ngồi cùng cũng chỉ chút ít thời gian, nào ngờ ngồi chờ mỗi mồn cũng không thấy Tiêu Tranh tới, hoàng đế đã có chút ngồi không yên.

“Hừ, Trẫm là cửu ngũ chí tôn, tới đây vậy mà còn bị gạt sang một bên!”

Văn Tổ vội vã trấn an: “Bệ hạ đừng giận, Nhiếp chính vương nhất định là có việc gấp giữ chân, hắn là không bao lâu nữa sẽ liền tới nghênh giá thôi.”

“Thế Tiêu Đoan thì sao? Hắn lẽ nào không nên tới bẩm báo với trẫm một tiếng à?”

“Chuyện này.....” Văn Tổ khổ não, Bình Dương vương làm như vậy, quả thật là đưa một nan đề cho nàng.

“Hừ!” Hoàng đế đột nhiên hừ lạnh một tiếng, đứng dậy.

“Bệ hạ,” Văn Tổ hoảng sợ, “Người đây là.....”

“Trẫm muốn tự mình đi tìm hoàng thúc, thật muốn xem thử hắn đang bận rộn cái gì?”

“Không được đâu, bệ hạ!” Văn Tổ không ngừng ngăn phía trước hắn, “Bệ hạ, loại chuyện như vậy sao có thể để thân thể ngàn vàng của Ngài đi làm chứ? Vẫn là hạ thần đi cho.”

“Không cần, Trẫm quyết tự mình đi!” Tiểu hoàng đế không chút cảm kích, phất tay áo vòng qua nàng hướng phía trước mà đi.

Văn Tổ không biết làm sao, chỉ đành bám sát theo sau.

Có lấp liếm như vậy cũng không ăn thua gì, đợi tới khi nhìn thấy hai người kia đang đánh cờ ở ngôi đình giữa hồ, sắc mặt hoàng đế đã vô cùng khó coi. Trong lòng Văn Tổ cũng kinh hãi đến cực điểm.

Thế này thật sự hỏng bét rồi.

“Được, được lắm, trẫm còn tưởng hoàng thúc đang bận rộn việc gì, thì ra là chuyện này!” Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi quay người, tức tối bỏ đi.

“Bệ hạ.....” Văn Tổ gấp gấp đuổi theo.

Tới lối ra hoa viên, hoàng đế bất chợt dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Văn Tố đang theo sau chạy đến, ánh mắt sắc bén, “Văn khanh, trăm hỏi ngươi, hôm đó trên triều đường, những gì ngươi nói là xuất phát từ thật tâm?”

Hả? Có ý gì?

Văn Tố nhanh chóng đem những lời hôm đó trên triều lộc qua một lượt, an tâm đáp lại: “Khởi tấu bệ hạ, xác thực từng chữ từng chữ xuất phát từ thật tâm của hạ thần.”

“Thế rất tốt, trăm lại hỏi ngươi, Đại Lương này là của trăm, hay là của Nhiếp chính vương?”

Trong lòng Văn Tố run lên, chợt mở to hai mắt, “Bệ hạ, Ngài..... đây là có ý gì?”

Tiểu hoàng đế hí hóp mắt, “Trăm đang hỏi ngươi!”

“Ừc, là.....” Văn Tố lặng lẽ lau mồ hôi, ổn định giọng nói: “Cái gọi là dưới gầm trời, hẳn là vương thổ. Đại Lương đương nhiên là của bệ hạ Ngài rồi.”

“Rất tốt.” Sắc mặt hoàng đế rút cuộc dịu lại, hướng nàng gật đầu, “Ngoại trừ Lưu Kha, trong chúng thần chỉ có mình ngươi rõ ràng trả lời trăm như vậy, trăm rất an ủi.”

Văn Tố vừa thở phào thì lại nghe thấy hắn hỏi tiếp: “Đã thế, ngươi lại nói thử xem, trăm phải làm thế nào mới có thể vượt qua Nhiếp chính vương?”

“.....” Văn Tố gắng gượng giấu đi kích động của mình.

“Nói!”

“Ừc, hạ thần cho rằng.....” Văn Tố ho khan một tiếng, rất nhanh suy nghĩ một lượt, tiến sát tới hắn thấp giọng nói: “Chờ sau mấy năm nữa, bệ hạ đương lúc tuổi trẻ, Nhiếp chính vương thì đã già, vậy là có thể dễ dàng thắng ngài ấy rồi.....”

Tiểu hoàng đế nghe thế lập tức ánh mắt sáng bừng, “Không sai, trăm trẻ tuổi hơn hẳn!”

Văn Tố trăm mặc quay đầu, chính xác, bệ hạ Ngài thật sự là quá non nớt.....

An ủi một hồi, cuối cùng tiến bước hoàng đế. Văn Tố lê bước chân mơ màng đi tới hậu viện thì trông thấy Nhiếp chính vương tay áo phấp phới trong gió đi đến, Bình Dương vương cũng không biết đã đi đâu.

“Nghe nói hoàng thượng tới, Văn khanh có nhìn thấy?”

Văn Tố cụp vai, “Vương gia, bệ hạ đã hồi cung rồi.”

“Sao?” Mâu quang Tiêu Tranh chợt lóe, liên hệ trước sau một lượt, trong lòng đã đoán được đại khái.

“Thế bệ hạ có nói gì với cô không?”

Thân là nữ phụ tá phủ Nhiếp chính vương, Văn Tố rất rõ vị trí của mình, nàng là người của Nhiếp chính vương phủ, đương nhiên không thể lừa dối Nhiếp chính vương. “Bệ hạ hỏi hạ thần Đại Lương là của ngài ấy, hay là.....của ngài.”

Tiêu Tranh dường như không chút ngạc nhiên, khoanh tay nói: “Thế Văn khanh trả lời thế nào?”

“Hạ quan.....theo thực tế mà đáp.”

Tiêu Tranh mỉm cười không tỏ ý kiến, “Thế bốn vương nếu như hiện giờ hỏi cô Đại Lương nên để ai làm chủ, Văn khanh lại đáp như thế nào?”

Văn Tố đầu toát mồ hôi lạnh, “Hạ quan cho rằng.....trước mắt mà nói đương nhiên là vương gia thích hợp làm chủ, có điều tương lai.....phải xem vương gia dẫn dắt bệ hạ tới đâu.”

Ánh mắt thâm trầm lướt qua đôi mắt hơi cụp xuống của nàng, Tiêu Tranh không tỏ rõ ý kiến nhếch khóe môi, quay người hướng hậu viện mà đi.

Áp lực quanh người sụt giảm, Văn Tố không khỏi thở gấp một hơi, xem ra chén cơm này càng lúc càng không dễ ăn chùa a.....

Buổi tối về tới sân viện, không có lấy nửa ánh đèn, cả viện chìm trong tĩnh lặng.

Văn Tổ ôm tâm trạng thấp thỏm đẩy cửa phòng, chỉ thấy trong bóng tối lơ mơ một bóng người cô đơn đang ngồi bên bàn, giống một pho tượng điêu khắc.

“Thanh Ngọc?”

“Ừm.”

Văn Tổ thở phào, còn đáp lại nàng, tóm lại xem ra vẫn không đến nỗi.

Đi tới bên bàn, châm lửa đốt nến, quan sát tỷ mỉ nét mặt ngưng trọng của Phó Thanh Ngọc dưới ánh nến.

“Thanh Ngọc, ta.....Chuyện đó, cô biết hết rồi?” Văn Tổ vừa cẩn cẩn trọng trọng quan sát sắc mặt nàng ấy, vừa cố gắng tìm câu từ uyển chuyển chuẩn bị giải bày quá trình sự việc.

“Ừ, đều biết cả rồi.”

Nhất thời không nói gì, hai người đều im lặng một lúc lâu, Phó Thanh Ngọc chợt lắc đầu cười, “Nhiếp chính vương sắp xếp như vậy chắc hẳn có đạo lý của mình, là ta đã quá tham lam, chỉ cần có thể đền đáp quốc gia thì hà tất phải để ý cấp quan chứ?”

“Ồ? Cô nghĩ thông rồi?”

Phó Thanh Ngọc gật đầu.

Văn Tổ hết sức vui mừng, tổ chất cao đúng là dễ khai thông mà.....

14. Chương 13

Chuyển ngữ: Mic

Gần đây Văn Tổ lại có cảm giác sầu não giống như khoảng thời gian chuẩn bị khảo thí, bởi Nhiếp chính vương dạo này tóm lại thường lên lớp nàng, chuyện liên quan đến việc làm thế nào tiếp đãi sứ thần Thanh Hải quốc đã bước vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng.

Phó Thanh Ngọc mấy ngày trước đã tới Hàn Lâm viện báo danh, bắt đầu chính thức trở thành nữ sử quan đầu tiên trong lịch sử Đại Lương ra vào đại nội. Văn Tổ đối với việc này thập phần ngưỡng mộ, trên thực tế nàng càng hi vọng được hoán đổi với Phó Thanh Ngọc, gánh vác Đại Lương cái gì chứ, vẫn thật sự không thích hợp với nàng, nàng chỉ muốn ăn chùa chờ chết thôi.....

Có điều, chuyện nào có lợi cũng có mặt hại.

Tốt xấu gì hiện giờ Văn Tổ cũng là quan ngũ phẩm, mặc dù còn chưa có phủ đệ riêng, nhưng Nhiếp chính vương cũng cực kỳ trọng đãi, cấp cho nàng một viện riêng biệt trong phủ làm chỗ ở, còn không quên phái hai thị nữ tới cho nàng sai bảo.

Để tỏ rõ công bằng, Phó Thanh Ngọc dường như cũng nhận được đãi ngộ tương tự, có điều nàng ấy biết mình đây là hưởng ké vẻ vang của Văn Tổ, trong lòng ít nhiều có chút không có cảm giác gì. Hơn nữa càng khiến nàng không thoải mái chính là dựa trên vị trí địa lý mà nói, chỗ ở của Văn Tổ cách Tây Các của Nhiếp chính vương rất gần, mà nàng trái lại cách khá xa.

Việc tới bây giờ, Phó Thanh Ngọc không thể không nhìn thẳng một việc—nàng dường như đối với Nhiếp chính vương ôm tâm tư không nên có.

Thực ra điểm này lúc trông thấy cảnh tượng Văn Tổ ngồi cùng Nhiếp chính vương trong ngôi đình giữa hồ thì đã cảm giác được.

Bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân lúc đó nàng cảm thấy mất mát, thậm chí đổ kị e rằng không phải chỉ đến từ việc năng lực bản thân bị phủ nhận, mà là nhận ra người trong mắt Nhiếp chính vương coi trọng vốn không phải mình.....

Có điều Văn Tổ hiện đang vì Quỳnh Lâm yến sắp tới mà phiền não, đối với việc này vẫn không biết gì. Lúc này nàng vừa mới thức dậy kéo cửa phòng, đương gục đầu ủ rũ nghe thị nữ Hỉ Thước báo cáo sắp xếp lịch trình kế tiếp.

Đương nhiên đều là do Nhiếp chính vương an bài, không gì ngoài học tập lễ nghi trong cung, phong tục Thanh Hải quốc cùng với một vài từ ngữ ngoại giao khách sáo.

Chán chết đi được.....

Rửa mặt xong, dùng bữa sáng, Văn Tổ suốt cả đoạn đường tới thư phòng Tiêu Tranh đều gục đầu, lúc ngang qua hậu viên thì lại đột ngột dừng bước.

Nàng bắt gặp Bình Dương vương cùng với Binh bộ thượng thư Lục Phường. Hai người đang giấu nửa người đằng sau một gốc cây nhỏ khá cao, thì thà thì thầm nói gì đấy.

Đây vốn không phải chuyện lạ kỳ gì, kỳ lạ chính là đề tài mà hai người này đang nói.

Họ thế nhưng lại đang bàn tới hôn sự của Nhiếp chính vương!!!

Tin tức đủ bùng nổ nhen.....

Văn Tổ lập tức rón ra rón rén bước đến gần vài bước, đồng tai nghe trộm.

“Theo hạ quan thấy, hiện giờ chỉ có thiên kim của hai nhà Thủ phụ và Thái phó là tương đối xứng với vương gia, cho dù luận về thân phận hay thế lực, cũng chỉ có hai nhà này là thích hợp nhất.”

Tiêu Đoan khoanh tay, thần sắc thản nhiên, “Thức thức cùng với Thủ phụ Đình Chính Nhất không hợp nhau cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, như vậy xem ra, chẳng phải là chỉ có mỗi thiên kim nhà Thái phó là thích hợp nhất sao?”

Lục Phường gật đầu, “Bình Dương vương gia nói rất phải.”

“Nữ tử kia phẩm chất dung mạo thế nào? Nhân vật như thức thức ta, không phải hạng dung chi tục phẩn nào cũng xứng đâu.”

“Đấy là đương nhiên.” Tiếng nói Lục Phường chợt dừng lại, đột ngột quay đầu nhìn về phía Văn Tổ lạnh lùng quát một tiếng: “Ai đang ở đó!”

Văn Tổ sợ run cầm cập, người đã bị phát hiện rồi.

“Ồ, là Văn đại nhân à.” Vẻ mặt thản nhiên của Tiêu Đoan nháy mắt biến mất, đổi thành vẻ vô cùng vui vẻ hòa nhã.

So với thái độ kiêng dè của Văn Tổ đối với hắn, hắn với Văn Tổ trái lại thập phần hữu hảo, hơn nữa càng lúc càng có dấu hiệu bạn tốt. Theo thống kê chưa hoàn chỉnh của Văn Tổ, Nhiếp chính vương đối với nàng trọng đãi một phần, Bình Dương vương sẽ càng hữu hảo với nàng thêm ba phần.

Không chỉ vậy, hôm qua còn gửi tặng một bộ văn phòng tứ bảo thượng hạng nữa chứ.

Lời khi ấy Hỉ Thước truyền cho nàng là: “Cô nương, Bình Dương vương gia nói tặng bạn tặng vật cần thiết, lễ tuy nhẹ nhưng tình thì nặng.”

Lúc ấy Văn Tổ ngoại trừ bị chữ ‘bạn’ kia khiến cho cả kinh, còn có thập phần chán nản.

Bạn à, thứ ta cần là tiền a.....TAT.

“Thì ra là Bình Dương vương gia, haha, đúng thật đời người nơi nào cũng có thể gặp nhĩ.....” Văn Tổ cảm thấy dưới tình huống xấu hổ như vậy, ngoại trừ cười giả lả thì chẳng còn cách nào khác cả.

Tiêu Đoan hướng Lục Phường phất tay một cái, ra hiệu hần rồi đi trước, kẻ đó cười cười tùm tùm bước lại gần Văn Tổ. Một thân bạch y tay áo phấp phới theo gió, tóc đen như mực tung bay, dưới ánh mặt trời gương mặt tinh xảo kia quả thực sắp khiến Văn Tổ hoa mắt.

“Văn đại nhân đây là sắp đi đâu thế?”

“Ồm.....đi, đi gặp Nhiếp chính vương.” Văn Tổ cảm thấy hiện thời nhắc đến ba chữ “Nhiếp chính vương” rất mất tự nhiên. Đây chính là nam chính được bọn họ bàn luận tới hôn sự nha.

Có thể nhận ra vẻ khác thường trong ánh mắt của nàng, khóe môi Tiêu Đoan khẽ nhếch, lộ ra một tia ý cười ý vị không rõ, “Văn đại nhân, cô nghe thấy gì rồi?”

“Không có, không có, ta cái gì cũng không nghe thấy.” Văn Tổ lắc đầu như trống bỏi.

Ánh mắt Tiêu Đoan sầm xuống, nhếch môi cười khê, “Bổn vương tin cô là được, mau đi đi, đừng chậm trễ chính sự.”

Văn Tổ liên lục vâng dạ, vội vàng hành lễ rồi liền nhanh chóng chạy mất.

Lúc bước trên hành lang, Triệu Toàn đang ở ngoài cửa ngóng nhìn xung quanh, thấy nàng đi qua liền gấp gấp nghênh đón, “Văn đại nhân, ngài rút cuộc tới rồi.”

“Hửm? Triệu hộ vệ có việc sao?”

“Là có chút chuyện.....” Triệu Toàn quay đầu liếc cửa thư phòng một cái, tay kề sát môi cố gắng hạ thấp giọng, nói: “Liệu có thể làm phiền ngài một lát nữa vào hát dân ca Giang Nam cho Vương gia không?”

“Hả?” Giọng Văn Tổ đột ngột cao lên, dọa Triệu Toàn giật bắn.

“Suyt— Nhỏ tiếng một chút, Văn đại nhân, thuộc hạ nghiêm túc.”

Nét mặt Triệu Toàn quả thực không giống nói đùa, nhưng chuyện này cũng quá mức kỳ quái đi? Không có chuyện gì bảo nàng hát ca gì nữa, nàng bộ trông giống mấy người động kinh đó lắm à? →__→

“Được rồi, được rồi, Văn đại nhân mau nhanh vào trong đi, tóm lại toàn bộ đều nhờ ngài đó.” Triệu Toàn thấy Văn Tổ vẫn luôn im lặng không hé răng, dứt khoát đem nàng đẩy vào thư phòng, sau đó đóng cửa lại.

Văn Tổ ù ù cạc cạc ngó ra một lúc, nơm nớp quay đầu nhìn Nhiếp chính vương sau thư án.

Tầm mắt Tiêu tranh bị nàng đột nhiên xông vào thu hút, đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, đôi bên đều có chút nghi hoặc.

“Ừc.....tham kiến Vương gia.” Qua một lúc, rốt cuộc Văn Tổ kịp hoàn hồn hướng Tiêu Tranh hành lễ chôn quan trường.

“Ừm.” Tiêu Tranh thần nhiên đáp một tiếng, vẫy tay ra hiệu nàng tới gần, “Văn khanh tới đúng lúc lắm, bổn vương đang bởi vì một việc mà phiền não.”

Văn Tổ vội vàng tiến lên, “Dám hỏi Vương gia lo lắng chuyện gì?”

“Khoa cử Giang Nam đã kết thúc, đúng như khanh nói, đích thực không có bao nhiêu sĩ tử ứng thí, có điều Tiêu Tuấn cũng không buông xuôi, bây giờ hần thẹn quá hóa giận, thế nhưng cường chế các thế gia Giang Nam phải đưa một người có học thức cao nhất vào triều nhậm chức, bằng không sẽ giết toàn gia.”

“Cái gì?” Còn có chuyện như vậy? Văn Tổ ngạc nhiên vô cùng, đây đích thực so với việc Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn người còn hung tàn hơn!

Trầm ngâm trong thoáng chốc, nàng nhíu mày nói: “Thế hiện giờ Giang Nam ắt hẳn đã có người hoảng sợ rồi!”

“Không sai.” Tiêu Tranh nặng nề thở dài một tiếng, khép mắt, đưa tay nhẹ xoa mi tâm.

Văn Tổ thấy thế, đột nhiên có chút hiểu ra ý nghĩa lời Triệu Toàn nói mới rồi. Nghĩ chắc là thấy Nhiếp chính vương quá mức lo âu nên mới nghĩ tới việc bảo nàng hát dân ca.

Ngay cả điểm nhỏ này cũng có thể nghĩ ra, thật sự không dễ gì.

“Vương gia, thực ra theo hạ quan thấy, chuyện này cũng có mặt lợi mặt hại, Ngài không cần quá lo lắng đâu.”

“Hả? Lợi như thế nào?” Một câu nói bất ngờ của Văn Tổ khiến Tiêu Tranh lập tức mở hai mắt, ánh sáng lấp lánh chăm chăm nhìn nàng.

“Hạ quan cho rằng, thế gia đại tộc Giang Nam đã trải qua bao nhiêu triều đại vẫn không đổ, trong đó nguyên nhân hơn phân nửa là từ việc rất ít tham gia vào cuộc chiến hoàng quyền, đại để là không màng đến, động thái này hiện nay của Ngô vương trái lại khiến họ không thể không bị đẩy về phía bệ hạ và Vương gia, một ngày nào đó giành lại Giang Nam, các đại thế gia trăm năm khó lay động này cũng có khả năng có khe hở để dả thông.”

Trong phòng hồi lâu vẫn không có tiếng đáp lại, Tiêu Tranh cẩn thận suy nghĩ một lúc lời Văn Tổ nói, trong ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo một tia tán thưởng.

Mấy ngày nay, hần phát hiện Văn Tổ vốn là một người ngoài lỗ mãng nhưng trong tinh tế, có thể do hoàn cảnh sống khác nhau, rất nhiều vấn đề nàng có thể đứng từ một góc độ khác nhìn vào, liền có thể nhìn ra một mặt mà người bình thường không sao phát hiện.

Là người lớn lên ở Giang Nam, tình hình Giang Nam nàng hiểu rõ nhất, thế nhưng nắm rõ là một chuyện, có thể thông qua hiện tượng mà nhìn thấy bản chất của nó, cũng cực kỳ không dễ.

Tiêu Tranh cảm thấy khối ngọc thô trước mắt này sau khi trải qua từng chút mài giũa đã bắt đầu trở nên sáng bóng.

Có lẽ là vì ánh mắt Nhiếp chính vương nhìn mình quá chăm chú, nên Văn Tổ không khỏi đỏ mặt.

Qua một lúc lâu, thấy hần vẫn như cũ không có ý định dời tầm mắt, Văn Tổ rốt cuộc vẫn quyết định tiếp thu đề nghị của Triệu Toàn, ho khan một tiếng, phá vỡ sự ngưng ngững này: “Ồm, Vương gia, chi bằng.....hạ quan tặng Ngài một khúc dân ca để nghỉ ngơi chút nhé.”

Không đợi Tiêu Tranh hoàn hồn, tiếng ca mềm mại đã vang lên, mang theo một tia xấu hổ, âm thanh không cao nhưng cũng rất dịu dàng, khiến lòng người thanh thản.....

Đợi đến khi hát xong một khúc, Tiêu Tranh nhin không được khóe môi hé ra nụ cười khê, “Tiếng ca của Văn khanh thật hay, bốn vương dường như đã trông thấy dương liễu nhẹ rũ bên bờ hồ, cầu nhỏ nước chảy người qua lại, hôm nào đó nếu có thời gian, nhất định phải tới Giang Nam thử một chuyến.”

Văn Tổ cười hòa, vẻ ngưng ngững trên mặt thoáng mất đi.

Đang định cáo từ lui ra thì chợt nhớ ra một chuyện, nàng lại cực kỳ cẩn thận thăm dò một câu: “Vương gia, chuyện đó Ngài..... vẫn ghét nữ tử Giang Nam sao?”

Tiêu Tranh lập tức ngẩn người, “Sao chứ?”

“Vương gia, tấu chương từ các bộ thượng sở gửi tới.”

Giọng Triệu Toàn bên ngoài cửa cắt ngang đối thoại của hai người, Văn Tổ đành dừng lại, vội vàng lui ra, có điều lúc ngang qua Triệu Toàn vẫn nhận được ánh mắt mang theo đôi chút cảm kích của hần.

Xem ra nàng hát có thấp giọng đi nữa vẫn bị hần nghe thấy, đúng là mất mặt mà!

Tiêu Tranh sau khi nàng ra khỏi cửa thì nghi hoặc nhìn Triệu Toàn, “Người có biết vấn đề nàng ấy hỏi vừa rồi có ý gì không? Vì sao lại hỏi bốn vương có ghét nữ tử Giang Nam không?”

Triệu Toàn híp mắt, từ thói quen hình thành bởi điểm tâm bao nhiêu ngày qua khiến hần lập tức đưa ra một kết luận về mối quan hệ giữa hai người: “Ắt hẳn là sợ Vương gia ghét nàng ấy rồi, theo thuộc hạ thấy, Văn đại nhân là ái mộ ngài mới có dáng vẻ như thế.”

Tiêu Tranh sững sờ mở to hai mắt, một lúc lâu sau lại như lú lú thốt ra được một từ giữa làn môi: “Hả?”

15. Chương 14

Chuyển ngữ: Mic

Văn Tổ cảm thấy, điều kỳ lạ nhất trên đời này chẳng gì vượt qua việc kết bạn với một vương gia.

Nói như bây giờ nè, khó khăn lắm mới dứt ra khỏi mớ nhiệm vụ học hành rườm rà đi dạo hộ bộ một chuyến, vậy mà còn bị Bình Dương vương kè kè theo.

Xe ngựa lộc cộc mà đi, tâm tình Văn Tổ giống như bánh xe vậy, trong trạng thái hơi xóc nảy lắc lư, về mặt nhìn Tiêu Đoan cũng có chút đau khổ.

“Vương gia dạo gần đây hình như rất rảnh rỗi nhỉ.”

Tiêu Đoan cười, “Bổn vương có lúc nào không rảnh sao?”

“.....Thế, đất phong của Vương gia không có chuyện gì ư?”

Tiêu Đoan lại cười, “Mấy quan viên kia ở đất phong của bổn vương để làm gì?”

“.....” Ặc, Văn Tổ lặng lẽ ôm đầu ước ao, kiếp sau cũng để cho ta làm một con cháu hoàng thất với.....>_

“Được rồi, tới nơi rồi.” Đường như nhìn ra đau khổ của Văn Tổ, Tiêu Đoan bất ngờ bảo xa phu dừng xe giữa đường, thông dong vén màn xe bước xuống.

Văn Tổ cũng ló đầu ra nhìn, trông thấy bên đường có một tửu lầu xa hoa, bên cửa sổ lầu hai loáng thoáng lướt qua một bóng dáng quen thuộc, rất giống Binh bộ thượng thư Lục Phường.

Thì ra là đi gặp bạn, không phải lại là vì bàn bạc hôn sự của Nhiếp chính vương đấy chứ?

Văn Tổ thăm nhiều chuyện một phen, nhưng trên mặt lại bày ra điệu bộ vui vẻ tiến chân, dùng lời hay ý đẹp tiễn Tiêu Đoan xuống xe. Đợi đến khi Tiêu Đoan tiêu sái tao nhã đi vào trong tửu lầu, nàng lại như thể sợ hấn sẽ đổi ý, lập tức bảo xa phu chạy mau lên mau lên mau lên!!!

Thiếu một vương gia chen chúc với mình, cảm giác đó thật sự rất ư là dễ chịu nhen.

Văn Tổ nửa nằm nửa ngồi, khẽ híp mắt nghỉ ngơi, trong đầu thế nhưng lại nghĩ tới Quỳnh lâm yến sắp diễn ra nên ứng phó như thế nào.

Ai ngờ không bao lâu sự nhàn nhã này liền bị phá vỡ. Văn Tổ chỉ nghe thấy con ngựa bên ngoài phát ra một tràng tiếng hí kinh hãi, ngay sau đó xe ngựa bỗng đột ngột dừng lại. Hình như có ai đó đụng phải càng xe, kêu rên một tiếng, kế đấy là tiếng mắng của xa phu.

Văn Tổ vén màn nhìn ra, lúc ấy đã sắp tới phủ Nhiếp chính vương, từ sớm đã cách xa phố xá sầm uất, xung quanh vô cùng yên ắng, bên xe thế nhưng lại có một người cao ráo đứng đó.

Là một nam tử trung niên, mập mạp trắng trẻo, thoát nhìn chính là một người sống trong nhung lụa, có điều râu ria tua tủa, tóc tai cũng bù xù, y phục mặc dù đẹp đẽ quý giá, nhưng đã rất bẩn. Toàn thân trên dưới ngoại trừ gương mặt kia coi như còn sạch sẽ thì đích thực khiến người ta không nhìn nổi.

Thấy xe ngựa dừng lại, người kia cũng mặc kệ tiếng quát mắng của xa phu bên cạnh, đưa tay bấm mép cửa, hỏi Văn Tổ: “Đây có phải là xe ngựa của phủ Nhiếp chính vương không?”

Văn Tổ ngạc nhiên, có thể nhận ra xe ngựa phủ Nhiếp chính vương, xem ra đích thực là người có lai lịch, vì thế cũng dứt khoát không giấu giếm, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Người kia vừa nghe liền phẩn chấn, hai tay chống một cái định trèo lên. Trông hấn rất béo, nhưng động tác lại cực kỳ linh hoạt, thoắt cái đã nhảy lên xe, còn thuận thế muốn chui vào bên trong, nhưng bị xa phu ngăn lại mới không thực hiện được.

“To gan! Xe ngựa của Nhiếp chính vương một ăn xin hôi thối như ngươi mà cũng dám tự tiện làm loạn?!” Xa phu ùn ùn đẩy nhón nháo, nếu không phải người kia sống chết bám lấy cửa xe, hẳn là đã bị hất xuống rồi.

“Láo xược! Ngươi dám đẩy bổn.....ta?!”

Người đó tức giận hô một tiếng, thoảng cái đã thoát khỏi xa phu, tựa như cá chạch tách một cái đã chui tọt vào trong xe, Văn Tổ vội vàng lùi ra sau mới không bị hấn ta đụng trúng.

“Uhm..., các hạ liệu có phải quá lỗ mãng rồi không? Đây đích thực là xe ngựa của phủ Nhiếp chính vương đấy? Ngài vẫn là xuống đi thôi, ta sẽ xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

Văn Tổ cũng nhận thấy hấn có thể có chút thân phận nên mới không thẳng thừng đuổi người, có điều đối với hành vi của hấn, trong lòng cũng có chút phật lòng.

“Cái gì? Người dám nói ta lỗ mãng?” Nam tử trung niên dường như lại sắp phát hỏa, trên dưới đánh giá Văn Tổ một lượt xong thì lại nhịn không được mà hừ một tiếng: “Người vẫn nên bảo xe ngựa tiếp tục chạy về phủ Nhiếp chính vương đi, ta có chuyện cần tìm Nhiếp chính vương.”

Văn Tổ nghi ngờ nhìn hấn, ánh mắt chợt lướt qua cổ tay áo hấn, thoảng ngẩn ra.

Nghe nói Sùng Cảnh để năm đó đều thưởng cho mỗi người con một miếng ngọc bội, mặt trên mỗi miếng ngọc khắc tên của hoàng tử, mặt sau thì khắc ngày sinh bát tự. Bên hông Nhiếp chính vương đeo miếng ngọc thuộc về ngài ấy, chưa bao giờ rời mình. Bình Dương vương cũng có, có điều là nhận từ vị phụ hoàng trưởng tử kia của mình.

Mà người trước mắt này, trong tay áo dường như có một miếng ngọc bội tương tự như vậy.

Thế nên Văn Tổ kinh hãi.

Hiện thời con cái của Sùng Cảnh để còn lại không nhiều, ở kinh đô cũng chỉ có một mình Nhiếp chính vương, ngoài ra còn có bảy vị, toàn bộ đều đem thể lực tập hợp tới những vùng như Giang Nam Giang Đông, tù Ngô vương sai đâu đánh đó.

Đây chính là loạn thất vương, tạo phản đó, TẠO PHẢN.

Nói cách khác, hiện giờ có thể Văn Tổ đang ở trong cùng một xe ngựa với một Vương gia tạo phản.....

Cũng may nàng bình thường hay quan sát tỷ mỉ, bằng không bỏ qua chi tiết này thì nguy rồi.

Nhưng bây giờ biết thì có tác dụng gì chứ? Người đã lên xe rồi còn đâu.....>_

Văn Tổ thật sự muốn tát cho mình một cái, vừa rồi sao không đuổi hấn xuống cơ chứ!!!

Xa phu vẫn đang chờ Văn Tổ phân phó, nàng cũng không biết người tới rốt cuộc có ý định gì, liệu có phải bất lợi với mình hay không, đành phải tạm thời án binh bất động.

“Hừm? Sao thế? Người bảo xa phu đánh xe đi!”

Người này không chỉ tính tình táo bạo, còn ăn to nói lớn, cũng không biết làm cách nào mà lên vào kinh thành được.

Văn Tổ suy nghĩ một lúc, hỏi: “Không biết các hạ là ai? Tìm Vương gia có việc gì?”

“Ta vì sao phải nói cho người? Người lại là ai của Nhiếp chính vương?” Nói tới đây, người đó dường như chợt nhớ ra gì đấy, lại trên trên dưới dưới tỷ mỉ quan sát nàng một lượt, kể đó ánh mắt bỗng sáng rực, “Ta biết rồi, người hấn là thị thiếp trong phủ Thoái Chi?”

“Thoái Chi? Thoái Chi là ai?”

“Nhiếp chính vương đó, Tiêu Tranh, tự Thoái Chi á.”

Văn Tổ hít một hơi, không sai, không sai rồi, có thể gọi thẳng tên tự của Nhiếp chính vương, khẳng định là một vị vương gia rồi.....

“Nói đi, người rốt cuộc liệu có phải thị thiếp của hấn không?”

Thị thiếp.....

Trán Văn Tổ toát mồ hôi, bộ dạng ta giống làm nhỏ lắm ư?

Có điều như vậy cũng hay, tránh phát sinh thêm phiền phức, chi bằng thuận theo lời người này nói là được.

“Dạ, tiểu nữ tử đích thực là thị thiếp của Vương gia, họ Văn.”

Bàn tay của xa phu bên ngoài rèm trướng khó mà phát hiện khẽ run lên.

“A, thế thì tốt, thế thì tốt.” Thái độ người đó lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, sờ soạng trong ngực một lúc, lấy ra một ban chỉ bằng phỉ thúy đưa cho nàng, “Nếu đã là phu nhân của Thoái Chi, vậy chính là người mình rồi, không biết người có từng nghe qua về ta?”

Văn Tổ trông thấy ban chỉ đó, ánh mắt tức thì sáng rực, món này độ tinh khiết đủ chất lượng nhen!

Có điều nàng cũng không dám nhận, đồ của phản tặc, ai dám ham chứ? →_→

“Cái này.....Tiểu nữ tử chưa từng gặp các hạ, dám hỏi các hạ là.....”

Người này nhìn về phía cửa, dịch về trước sát gần nàng, một tay che bên miệng thấp giọng nói: “Ta là Thục vương ấy.....”

Văn Tổ sớm đã chuẩn bị tâm lý trước không một chút kinh ngạc, chỉ là có chút không biết làm sao.

Thế nên Thục vương điện hạ sửng sốt.

Không hổ là nữ tử bên cạnh Nhiếp chính vương nha, không đơn giản nhỉ, xem ra phải giữ vững tinh thần mới được.

Mặc dù Văn Tổ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng kỳ thực trong lòng đang thầm cân nhắc.

Sáu vị vương gia đi theo Ngô vương làm phản gồm có: Tề vương, Triệu vương, Ngụy vương, Quảng Bình vương, Quảng Lăng vương và.....Thục vương.

Mẹ ơi, không sai đâu được, đúng là phản tặc đó.....

Trải qua thêm một lần xác định không nhầm lẫn, Văn Tổ nháy mắt có chút run lập cập nhìn hắn, “Thục vương điện hạ.....sao lại tới kinh thành?”

Wương gia à, Giang Nam cảnh đẹp, mỹ nhân lại càng đẹp hơn, ngài không có chuyện gì chạy trở về làm chi chứ? >_>

“Haha, đệ muội không cần hoảng hốt như vậy, bốn vương đến tìm Thoái Chi là có ý định nương nhờ, có điều không ngờ tình cờ gặp được người bên gối Thoái Chi, thế thì sau này vẫn mong đệ muội có thể nói vài lời tốt đẹp giùm bốn vương là được rồi.”

Ể? Văn Tổ sửng sốt, là tới đầu nhập à? Chẳng qua.....Ngài liệu có thể rút lại câu ‘người bên gối’ kia không vậy?

Ngài mới là người bên gối Nhiếp chính vương á, cả nhà ngài đều là người bên gối Ngài ấy!!!

“Đệ muội, thế nào?” Thấy Văn Tổ vẫn luôn không đáp lại, Thục vương khua khua ban chỉ trong tay, rồi lại rút bàn tay từ trong ống tay áo kia lấy ra một cây trâm vàng.

Văn Tổ vô cùng , vương gia ngài chuẩn bị đầy đủ ghê á, thật không biết đoạn đường này ngài lăn lộn thế nào, vậy mà không bị cướp?

Đúng là thần kỳ mà.....

“Ồm, Thục vương điện hạ đừng gấp, tiểu nữ tử thấp cổ bé họng, vẫn là chờ tới khi đến vương phủ lại nói nhé, mọi việc đều có Vương gia làm chủ.”

Sắc mặt Thục vương bắt đầu trở nên khó coi, xấu hổ cười cười, rút tay về.

Lúc đôi bên nói chuyện thì đã tới Nhiếp chính vương phủ, Văn Tổ xung phong nhảy xuống trước, đưa mắt ra hiệu cho xa phu, nhắc chéo váy dẫn đầu tiến vào phủ đệ.

Thục vương điện hạ kéo cơ thể mập mạp nhích xuống xe, được xa phu dẫn vào cửa, lập tức vài gia đình được hân gọi đến liên vây quanh.....

Văn Tổ chạy hồng hộc, lao vào thư phòng Nhiếp chính vương, vốn không kịp báo một tiếng với Triệu Toàn đang canh bên ngoài thì đã tông cửa xông vào, khiến Tiêu Tranh ở bên trong sững ra hết nửa ngày trời.

“Văn khanh có việc gì mà hoảng hốt như vậy?”

Văn Tổ hốt hơ hốt hốt: “Vương gia, Thực, Thực vương tới rồi, hần nói tới, tới đầu quân.....”

“Cô nói gì?”

Tiêu Tranh ngạc nhiên đứng bật dậy, xa phu đã dẫn vài gia đình ồn ào áp giải Thực vương hướng thư phòng mà đi. Triệu Toàn ở bên ngoài trông rõ mồn một, “Vương gia, nhìn bề ngoài đích thực là Thực vương.”

“Xác thực là Thực vương, hạ quan có thể làm chứng.” Văn Tổ đã hơi bình ổn lại hơi thở, lập tức đưa tay bảo chứng.

Ánh mắt Tiêu Tranh lấp lóe, lại trầm ổn ngồi xuống, trầm giọng nói: “Dẫn hần vào.”

Văn Tổ vội lùi sang một bên.

“Thoái Chi, Thoái Chi, người sao lại đối xử với tam ca như vậy chứ.....” Thực vương điện hạ người còn chưa tới cửa, tiếng đã rêu rao ở trước, cổ họng càng lúc càng rống to.

Đợi tới khi đến cửa, Tiêu tranh vừa liếc thấy bộ dạng sa sút của hần thì liền nhú mày, phát tay cho những người liên quan lui ra chờ đợi.

Thực vương bất mãn trừng mắt nhìn mấy gia đình rời đi, lúc quay mặt lại, nháy mắt đã biến thành đáng vẻ cười tủm tỉm, “Thoái Chi.....”

Văn Tổ nổi hết da gà, nam nhân to lớn như vậy mà lại thốt ra âm thanh buồn nôn đến thế á?

Thế nhưng Tiêu Tranh mặt không đổi sắc, chỉ lạnh lùng nhìn hần.

Sắc mặt Thực vương tái xanh, cuối cùng vẫn nghiến răng, vén vạt áo quỳ xuống, “Tội thần tham kiến Nhiếp chính vương, Nhiếp chính vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Người tới tự báo tên.”

“Tội thần.....Thực vương Tiêu Kỳ.”

“Tiêu Kỳ?” Khóe môi Tiêu Tranh khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười giễu cợt, “Ra là tam hoàng tử của Sùng Cảnh đế Tiêu Kỳ?”

“Phải, đúng vậy.” Trán Tiêu Kỳ khẽ toát mồ hôi, trong lòng cảm thấy không ổn.

“Nếu đã là con cháu hoàng thất Đại Lương, sao lại muốn làm phản, mưu đồ lật đổ cơ nghiệp ngàn thu của Đại Lương?!”

Tiêu Kỳ run rẩy, hoảng hốt ngẩng đầu phân trần: “Thoái Chi, thập thất đệ, tam ca lúc đầu cũng là bị người ta mê hoặc, hiện giờ đã biết sai rồi, vạn mong thập thất bỏ qua chuyện nhỏ, tha cho tam ca một con đường sống đi.....”

Tiêu Tranh chăm chăm lắng lắng nhìn hần, im lặng không nói.

Bất ngờ xuất hiện, Giang Nam hiển nhiên đã xảy ra biến cố gì đó, hần đương nhiên không thể dễ dàng lơ đãng như vậy.

Tiêu Kỳ thấy hần vẫn luôn không lên tiếng, trong lòng lại càng hoảng hốt, đành phải nháy mắt ra hiệu với Văn Tổ đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Đệ muội, muội trái lại phải giúp bốn vương chuyện này nhé.....”

“Đệ muội?” Tiêu Tranh nghe thấy từ này, nháy mắt liền kinh ngạc, quay đầu nhìn, đối diện với gương mặt khóc không được cười cũng chẳng xong của Văn Tổ.

Nhắm lẫn thế này cũng lớn quá rồi á.

Vương gia, hạ quan không cố ý đâu.....>_

16. Chương 15

Chuyển ngữ: Mic

Thấy ánh mắt lẩn tránh phải của Văn Tổ, Tiêu Tranh cũng không truy hỏi nữa, dù gì cũng là nữ tử, chỉ bằng đợi lúc riêng tư hỏi rõ vẫn hơn.

Nghĩ tới đó, ánh mắt hắn lại rơi trên người Tiêu Kỳ, “Giang Nam sản vật phong phú, non xanh nước biếc, người vì sao lại chạy tới chỗ này của bốn vương?”

“Aizzzzzz.....” Tiêu Kỳ chưa lên tiếng thì đã nặng nề thở dài trước một hơi, “Thoái Chi nè.....” Nhiếp chính vương ánh mắt lạnh lùng quét một cái, hắn lại vội vàng sửa lời: “À không, bẩm báo Nhiếp chính vương, thực ra tên gốc Tiêu Tuấn ấy đã làm một việc tốt, hắn bảo các đại thế gia Giang Nam mỗi gia tộc phải đưa một người vào làm tân sĩ, nhưng lại không nghĩ sẽ đắc tội với Giang gia, ngài nghĩ thử xem, cứ như thế tình hình hai đầu đều không ổn, không phải sẽ xảy ra chuyện sao?”

“Giang gia?” Văn Tổ ở một bên không hiểu lắm.

Tiêu Tranh nhìn nàng một cái, giải thích: “Nhà mẹ của tiên đế Đoan Hiền, hoàng thái hậu là thuộc Giang gia.”

Văn Tổ há hốc miệng a một tiếng, bình tĩnh đại ngộ.

Ngô vương Tiêu Tuấn và tiên đế cùng một mẹ, cũng chính là nói Giang gia là nhà cậu của hắn. Hào môn nhà giàu như vậy có một cháu ngoại ruột làm hoàng đế, nở mày nở mặt cỡ nào nha, nhưng hiện giờ cũng tạo ra một đứa cháu ngoại ruột làm phản tặc, chuyện đó.....e là có chút phát cáu.....nhỉ

Tiêu Tranh sắc mặt không chút thay đổi nhìn Thục vương đang ngay ngắn quỳ gối, “Cũng tức là nói, Giang gia dẫn đầu gỡ đi thể diện của Tiêu Tuấn, hiện giờ đã cùng Tiêu Tuấn giương cung bạt kiếm, có phải không?”

Tiêu Kỳ cười nịnh nọt, “Nhiếp chính vương anh minh, chính là như vậy.”

“Hay cho một Thục vương hai lòng, chẳng qua mới có chút gió thổi cỏ lay liền chạy trốn.” Tiêu Tranh khẽ cười, kế đó liền bắt chợt thay đổi sắc mặt, lạnh giọng quát: “Hay nói người vốn do Tiêu Tuấn cố tình phái tới lừa gạt bốn vương?”

Tiêu Kỳ sợ run cầm cập, thấp tha thấp thỏm nói: “Không phải, không phải, Thoái Chi, à không, thập thất đệ, à không không, Nhiếp chính vương, tội thần sao dám lừa gạt ngài chứ, ngài ngàn vạn lần phải tin ta.....” Nói tới khúc cuối thì nước mắt đã lăn chã, còn không quên hướng phía Văn Tổ nháy mắt ra hiệu.

Đệ muội à, giúp bốn vương với.....>_

“Ồm, Vương, Vương gia, theo như hạ quan thấy, vẫn là trước thu dụng, xem xét biểu hiện về sau đi.”

Hạ quan? Tiêu Kỳ vừa nghe thì đã ngẩn ra, quên cả khóc, chần chờ nhìn Tiêu Tranh.

Thiên gia của ta ời, ngay cả nữ tử bên cạnh cũng có thể sắp xếp làm quan, quyền thế của Nhiếp chính vương quả thật ngút trời, ngút trời đó, đủ loại ngưỡng mộ nhá, sớm biết thì đã đi theo hắn rồi, không có gì đi tạo phản cái gì chứ, hối hận quá à.....TAT

Tiêu Tranh nghe Văn Tổ nói thì cũng không trả lời ngay, suy nghĩ một lúc, hỏi Tiêu Kỳ: “Người nếu như có lòng đầu quân, tóm lại phải có đôi chút tác dụng chứ?” Dứt lời thì u ám sâu kín quét mắt qua Văn Tổ một cái.

Văn Tổ hiểu ý, lập tức nháy mắt ra hiệu với Tiêu Kỳ, thấp giọng gợi ý: “Thục vương điện hạ, mau đem vài tình hình quân tình dân tình ở Giang Nam dựa trên thực tế mà báo lại đi, bảo toàn sinh mạng quan trọng hơn!”

Tiêu Kỳ không ngừng gật đầu, đầu cúi sát đất với Tiêu Tranh, “chỉ cần Nhiếp chính vương bảo đảm một mạng của tội thần, tội thần nhất định sẽ căn cứ thực tế mà nói, không dám có nửa lời giấu giếm.”

“Người chỉ cần bốn vương giữ lại một mạng? Không hơn?”

Tiêu Tranh mỉm cười khinh miệt, hẳn hiểu rõ nhất tam ca này của mình, nếu như dễ dàng thỏa mãn như vậy, há sẽ chạy theo Ngô vương tạo phản?

Quả nhiên, Tiêu Kỳ ngẩng đầu, ngược nhìn cười nhìn hắn, áp ứng nói: “Nếu như Nhiếp chính vương có thể cho tội thần trở lại đất phong tiếp tục làm Thục vương, vậy thì càng tốt.....”

Văn Tổ lau mồ hôi, ngài cũng thật sự dám nói nhĩ. Nàng lặng lẽ ngược mắt nhìn Nhiếp chính vương, còn may không có dấu hiệu tức giận nào.

“Chuyện này trái lại cũng có khả năng.” Sau một hồi trầm tư, một câu nói bất ngờ của Tiêu Tranh khiến cả Văn Tổ lẫn Tiêu Kỳ đều ngây ra.

Chuyện này thế là.....đồng ý rồi?

“Có điều.....” Tiêu Tranh đứng dậy, chậm rãi bước tới trước Tiêu Kỳ, đưa tay đỡ hắn dậy, “bốn vương còn có một yêu cầu nho nhỏ.”

“Yêu ... yêu cầu gì?” Chân Thục vương điện hạ có chút run run.

“Bốn vương đã lâu cũng chưa gặp qua mấy cháu, chi bằng gửi tới phủ bốn vương trông nom, thế nào?”

Đầu gối Thục vương điện hạ mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống, được Tiêu Tranh nhắc lên mới không đến mức quá mức chật vật.

Văn Tổ nhìn một màn trước mắt này, lòng thầm kinh hãi, Nhiếp chính vương cũng không phải ngọn đèn kiêu dầu nhĩ, có điều đứng từ góc độ đối đãi với một kẻ phản tặc mà nói, làm như vậy cũng là hợp tình hợp lý thôi.

“Nhiếp chính vương khoan dung, các con của tội, tội thần tuổi hãy còn nhỏ, không xa nhà được đâu.....”

“Ồ? Đứa nhỏ nhất bao nhiêu rồi?”

“Ngày mừng năm tháng này vừa tròn một tuổi.”

“Thì ra là sinh vào dịp Đoan Ngọ à, thật sự là một đứa trẻ mang phúc khí.” Tiêu Tranh cười thập phần vô hại.

Tiêu Kỳ nghe vậy cũng không khỏi hơi mỉm cười, đứa trẻ này là do chính thất Vương phi của hắn sinh ra, thân phận cao quý không cần nói, còn lạnh lợi đáng yêu, chính là tâm can bảo bối của hắn, Nhiếp chính vương người ngàn vạn lần đừng có để ý đến nó nha nha nha nha.....

“Thế thì đón nó tới đi.”

Tiêu Tranh vừa chân thành dứt lời, Thục vương điện hạ liền hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh.

Văn Tổ lặng lẽ che mặt, không nỡ nhìn.

Thật là bi thảm mà.....

*

Tháng năm đã tới, ngày lành vừa đến, lúc tiểu thế tử có sinh thần vào dịp Đoan Ngọ kia được đón tới kinh thành từ đất Thục, hoàng đế bệ hạ cuối cùng cũng chuẩn bị xong Quỳnh Lâm yến.

Với ý nghĩa này, thời khắc khảo nghiệm Văn Tổ cũng sắp đến rồi.

Tâm tình Văn Tổ có chút phức tạp, sáng sớm thức dậy trước nhất bảo Hỉ Thước chuẩn bị trái cây, hướng phía nam bái tế phụ thân, báo cáo việc nàng sắp đi lừa gạt sứ thần Thanh Hải quốc, sau đó ngồi trên lan can hành lang, tựa lưng vào cột sứ nằng mải đến tận bây giờ.

Phó Thanh Ngọc từ bên ngoài trở về, vừa liếc mắt đã trông thấy cảnh này, có chút thắc mắc, đi tới xem cho rõ thì lại càng thêm phần kỳ quái.

“Tổ Tổ, đêm nay chính là Quỳnh Lâm yến, cô sao lại nhàn nhã như vậy?”

Văn Tổ nháy mắt cup vai, “Thanh Ngọc, cô là người thứ tư nói câu này với ta đấy.”

Sáng sớm rời giường là Hỉ Thước, sau đó là Bình Dương vương, kế đấy là Triệu Toàn, kế đấy nữa chính là Phó Thanh Ngọc.

“Nhiếp chính vương thì sao?” Ánh mắt Phó Thanh Ngọc mang theo cảm giác tìm tòi, “Ngài ấy chưa từng hỏi cô à? Ta thấy Vương gia thường ngày rất quan tâm đến cô mà.”

Văn Tổ híp mắt uể oải nhìn nàng ấy, “Thanh Ngọc, cô nói thật đi, có phải cô để ý Nhiếp chính vương rồi không?”

Mặt Phó Thanh Ngọc đỏ lựng, không ngừng lắc đầu, “Không có, không có, nhân vật như Vương gia, ta sao xứng chứ?”

“Huầy, vậy mà lại nói giống y như lời của Bình Dương vương gia vậy.” Văn Tổ sờ cằm, “Nhiếp chính vương đích thực là nhân vật thế gian hiếm có, nhưng cũng chưa hẳn là cao không với tới, mọi người đều coi Ngài ấy xa vời vợi như vậy, nói không chừng tự bản thân Nhiếp chính vương cũng rất có áp lực đấy.....”

“Là thế ư?”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh giống như bị một thùng nước đá dội thẳng xuống đầu, Văn Tổ toàn thân rét run, vội vàng như cá chép vươn mình, đứng thẳng ngay ngắn, “Vương, vương gia.....”

Phó Thanh Ngọc cúi đầu, âm thầm liếc nhìn Nhiếp chính vương đứng đằng sau, mặt càng đỏ bừng.

“Phó biên tu trước đi chuẩn bị dự tiệc đi, Văn khanh sẽ theo bốn vương đến đó.” Như thế không hề nghe thấy hai người nói chuyện, Tiêu Tranh bỏ lại một câu, quay người rời đi.

Văn Tổ hít sâu một hơi, liếc nhìn Phó Thanh Ngọc một cái, bất đắc dĩ lê bước đi theo.

Phó Thanh Ngọc thế nhưng lại không hề vội vã rời đi, nàng hãy còn đang hồi tưởng lại xưng hô Nhiếp chính vương gọi mới rồi.

Phó biên tu.....

Vì sao có thể gọi Văn Tổ một tiếng ‘khanh’, còn đối với nàng lại chỉ là chức quan?

Rối rắm trong khoảnh khắc, nàng lại bất chợt bừng tỉnh, lắc đầu, có lẽ chỉ là mình nghĩ quá rồi...

Văn Tổ không nhanh không chậm đi theo Tiêu Tranh, có điều tâm tình lại hỗn loạn, bấp bênh vô cùng.

“Văn khanh.”

“Ừm? A, dạ, Vương gia.” Văn Tổ vội tập trung tinh thần, theo sát bước chân.

“Khanh mới rồi sao phải nói với Phó Thanh Ngọc như vậy?”

Ặc.....Văn Tổ....., tóm lại đâu thế nói bởi vì Phó Thanh Ngọc để ý Ngài chứ hả? →_→

“Hồi bẩm Vương gia, ờ, hạ quan.....hạ quan chỉ là nhất thời cảm giác như vậy nên nói đại”

“Ồ? Thế khanh cho rằng bốn vương xa không với tới ư?”

“À, đấy là đương nhiên, đấy là đương nhiên, nhân vật như Vương gia, đối với kẻ phàm phu tục tử như thần mà nói, đương nhiên là xa vời vợi, giống như tinh tú trên trời đêm vậy, có thể ngắm nhìn từ xa chứ không thể nào tiếp cận vui đùa.”

“Thế sao hôm trước khanh lại nói mình là thị thiếp của bốn vương?”

“Ế.....” Văn Tổ cứng họng.

Wương gia Ngài sao vẫn nhớ vậy, còn tưởng mấy ngày rồi không hỏi là đã quên rồi chứ. >_>

Chờ mãi không thấy trả lời, Tiêu Tranh dừng bước, quay người lại, nhưng bị Văn Tổ đang gắng sức đuổi theo trực tiếp va phải. Hắn đưa tay đỡ nàng, quả nhiên lại trông thấy biểu tình vô cùng hoảng loạn trên mặt nàng.

“Vương gia thứ tội, hạ quan thất thần, Vương gia ngài không bị thương chứ?”

Tiêu Tranh nhếch môi, thu tay về, lắc đầu thở dài một tiếng: “Xem ra bốn vương đối với khanh mà nói không chỉ là xa vời vợi, người bị áp lực là khanh mới phải đó.” Hắn phát phát tay, mỉm cười xoay người tiếp tục bước đi, “Bỏ đi, bốn vương không hỏi nữa là được.”

Văn Tổ nhìn theo bóng lưng cao ráo của hắn, thở phào một hơi.

Vương gia, Ngài đúng là người tốt, thật đó!

Một đường đi tới bên trong Tây Noãn viện, Triệu Toàn ra nghênh đón, “Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể vào cung rồi.”

Tiêu Tranh gật đầu, “Không gấp, trước để Hộ bộ lang trung thay xong triều phục rồi lại nói.”

“Hả?” Văn Tổ đứng đằng sau tò mò thò đầu ra, “Triều phục gì?”

Tiêu Tranh chỉ về phía chính thất, “Khanh tự mình đi xem đi, trong triều lần đầu tiên có nữ tử làm quan, triều phục đương nhiên cũng phải may mới, khanh xem thử có vừa người hay không.”

Văn Tổ kích động, ba bước biến thành hai lao vào trong phòng.

Từ sớm đã có thị nữ đợi ở bên cạnh, nữ quan may y phục trong cung chấp tay hành lễ chúc mừng nàng, mặt cười vui vẻ.

Văn Tổ nhận lấy bộ triều phục ấy, sờ tới tay liền có cảm giác trơn mượt như nước, quả nhiên là tơ lụa thượng hạng.

Mở ra xem, kỳ lân trên áo được thêu vô cùng tinh xảo, không giống như triều phục của nam tử lấy màu sẫm làm chủ đạo, bộ triều phục này vải màu lam nhạt, kết hợp với họa tiết bạch nhạn của quan văn ngũ phẩm, áo trong màu trắng, dài tới gối kết hợp với ngoại y cùng màu, cực kỳ trang nhã, khiến Văn Tổ hợp ý vô cùng.

Trong khay bên cạnh còn đặt trang sức, chủ yếu là bằng vàng bạc. Nữ tử Thanh Hải quốc thích nhất đeo đồ trang sức, điểm này xem ra cũng tốt quá đi.

Nữ quan may áo kia hầu hạ Văn Tổ thay y phục xong, không ngừng khen ngợi: “Trước đây bộ triều phục này vốn màu đỏ, Nhiếp chính vương nói Văn đại nhân hợp với màu lam nhạt, liền bảo chúng nô tỳ sửa lại, quả nhiên không sai, vẫn là Vương gia ánh mắt tinh tường.”

Văn Tổ giữ giữ tay áo, thần thái sáng láng quay người, đúng lúc trông thấy Nhiếp chính vương đang chậm rãi thông thả bước tới, mỉm cười hành lễ cảm tạ: “Vương gia ánh mắt tinh tường, bộ triều phục này tạ Vương gia ban tặng, đích thực là khiến người khác không thích cũng khó.”

Tiêu Tranh trên trên dưới dưới nhìn nàng một lượt, trong mắt khẽ ánh lên ánh sáng, gật đầu cười: “Văn khanh mặc bộ triều phục này vô cùng thích hợp.”

Văn Tổ nghe thế mỉm cười khó hiểu, cúi đầu, y phục màu lam thanh nhã làm tôn thêm diện mạo như hoa làn da như tuyết, tựa như tuyết trắng trên đỉnh núi mùa đông, thế nhưng khí chất thì lại âm ấp tựa ánh dương buổi sớm.

Tiêu Tranh bị hình ảnh trước mắt này làm cho ngẩn ngơ một lúc, thấp giọng khụ một tiếng: “Mau chuẩn bị xong đi, bốn vương ở trên xe đợi khanh.”

Vừa quay người ra khỏi cửa viện thì đã trông thấy Tiêu Đoan từ phía đối diện đi tới, trên người đã thay xong lễ phục.

“Thúc thúc đây là chuẩn bị vào cung ư?”

“Ừm.”

Tiêu Đoan cười nói: “Như vậy thúc thúc cần phải lưu ý một chút thiên kim nhà Thái phó rồi, nghe nói Thái hậu đêm nay triệu nàng ấy vào cung hầu hạ đấy.” Vừa nói vừa sáp lại gần một chút, ở bên tai hắn thì thầm mấy câu.

Sắc mặt vốn ôn hòa của Tiêu Tranh thoáng chốc trầm xuống, “Sao chứ? Người hiện giờ ngay cả hỉ sự của thúc thúc cũng muốn quản?”

Dứt lời hắn mặc kệ vẻ kinh ngạc của Tiêu Đoan liền phủ áo rời đi, triều phục màu đen tung bay theo gió, phong thái vô cùng nhưng lại khiến người khác không dám tiếp cận lấy nửa phần.

Triệu Toàn theo đằng sau lặng lẽ nhìn trời, ày, sau này vẫn là để Vương gia thử tiếp xúc nhiều hơn với Văn đại nhân thôi, nhìn xem, lúc Vương gia ở cùng nàng ấy là một người dễ nói chuyện thế nào a?

17. Chương 16

Chuyển ngữ: Mic

Vì là kỳ khoa cử đầu tiên sau khi tân đế lên ngôi, lại thêm do hoàng đế bệ hạ đích thân giám sát việc chuẩn bị, Quỳnh Lâm yến này đương nhiên vô cùng long trọng.

Đêm đó cửa cung mở rộng, đèn hoa rực rỡ. Chúng cung nữ y thướt tóc mây, đi qua đi lại không ngừng, cao lương mỹ tửu tất cả đều được bưng đến Ngự hoa viên.

Trong vườn có một chiếc hồ lớn, mặt nước khá nông, cá vàng tung tăng bơi lội, phản chiếu hàng liễu rũ, ánh đèn hắt lên ngọn sóng, trong buổi đêm tháng năm ấm áp này, tựa như tiên cảnh.

Xung quanh hồ bố trí chỗ ngồi, hai người một bàn, chiếu theo phẩm cấp từ trước ra sau cứ thế lần lượt, tựa như chúng tinh phủ nguyệt vậy quanh ba vị trí phía thềm ngọc đầu hàng.

Đấy đương nhiên là hoàng đế bệ hạ, thái hậu cùng Nhiếp chính vương.

Có điều không biết liệu có phải Lễ bộ thượng thư lại tái phát chứng sùng bái Nhiếp chính vương hay không mà vị trí của Nhiếp chính vương không chỉ nằm ở bên trái, hơn nữa khoảng cách lùi sau chỗ ngồi của hoàng đế bệ hạ chỉ vắn vện có một bước chân.

Đối với việc này, chư vị đại thần đến trước đều một mắt nhắm một mắt mở, biểu thị cái gì cũng không thấy.

Tiêu điểm của ngày hôm nay gồm có ba điều: thứ nhất là sứ thần Thanh Hải quốc, thứ hai là tam giáp vừa bằng vàng đề tên, thứ ba chính là vị nữ quan chính ngũ phẩm đầu tiên của Đại Lương này – Văn Tố.

Sứ thần Thanh Hải quốc trái lại đã đến từ rất sớm, tổng cộng có ba người, tất cả đều là nữ, hai nữ tử đi cùng còn rất trẻ, dẫn đầu là một nữ tử trung niên, diện mạo đoan chính, có thể là vì Thanh Hải quốc vốn ở nơi cao nguyên, thường xuyên tiếp xúc với ánh mặt trời nên hai má bà so với nữ tử trung nguyên vừa đỏ vừa khô.

Nữ tử trung niên đó vừa nhìn đã biết là người có thân phận, mình mặc quan phục màu trắng váy rộng thắt lưng to bản, cổ áo giao với vạt bên phải, duy chỉ có cổ áo, tay áo cùng với ngọc bội nơi thắt lưng dài quá gối là có màu sắc diễm lệ, thêu hoa văn cực kỳ phức tạp, trên người còn đeo không ít vàng bạc châu báu, trang sức trên đầu cũng lóa mắt vô cùng.

Đối với trang phục như cướp đi ánh mắt người khác thế này, đa số nam quan Đại Lương đều tỏ ra cực kỳ khinh thường: nhiều tiền cũng không đem ra khoe khoang thế này, đồ nhà giàu mới nổi!!!

“Tân khoa trạng nguyên Chu Hiền Đạt, tân khoa thám hoa Tề Giản đến—“

Dù gì cũng là một trong những nhân vật chính của yến hội, hai người này vừa xuất hiện đương nhiên thu hút ánh mắt của không ít người, ngay cả sứ thần Thanh Hải quốc cũng không kềm được, quay đầu nhìn.

Chu Hiền Đạt xuất thân quý tộc, lại đã qua tuổi nhi lập, cộng thêm tướng mạo nho nhã, bước đi không có lấy một chút cảm giác trúc trắc, trầm ổn lại lão luyện. Tề Giản thì khác, trong tam giáp, hẳn là người trẻ nhất, năm nay mới tròn mười sáu, tuổi trẻ đắc chí, mặc dù hăm hở hăng hái, nhưng lần đầu tiên đối mặt với tình huống long trọng thế này thì vẫn có chút sợ hãi.

Cũng may Chu Hiền Đạt thập phần quan tâm hẳn, kéo hẳn trước sau cùng mấy quan viên quen biết chào hỏi đôi câu, hết một vòng, Tề Giản liền thả lỏng hơn nhiều.

Chuông vang lên một tiếng, bách quan đều ngay ngắn vào chỗ, chúng nữ quan trước bưng rượu ngon cùng thức ăn lên rồi tất cả đều nín thở lùi ra hai bên trái phải, cung kính mà đứng. Giọng nói the thé của thái giám cao cao xướng lên: “Thái hậu giá đáo—“

Tề Giản đưa mắt nhìn trái nhìn phải một lượt, trong đôi mắt đen bóng lóe lên một tia kỳ lạ, kéo tay áo Chu Hiền Đạt, thấp giọng hỏi: “Quan Viễn huynh, Thái hậu cũng tới rồi, sao Triệu Khanh huynh vẫn chưa đến nhỉ?”

Chu Hiền Đạt cũng lo lắng, lắc đầu nói: “Không biết nữa.....”

Đang lúc đôi bên trao đổi thì Lý thái hậu đã chậm rãi bước đến. Người mặc huy y, màu lam sẫm hoa văn chim trĩ, dải lụa ngọc da, châu mao phỉ thúy. Bà vẫn còn trẻ, nhưng mặc lễ phục trang trọng như thế ít nhiều có chút không thích hợp, nhưng toàn thân cũng vì vậy mà toát lên vẻ trầm ổn cao quý, không thể tiếp cận.

Có điều tâm tình bà lại bất ổn.

Tiểu hoàng đế bởi vì bất mãn vấn đề hôn sự với Thanh Hải quốc, vốn đã không muốn gặp sứ thần Thanh Hải, tới giờ vẫn còn nằm lì trong phòng không chịu xuất hiện kia kìa, bà không tới trước trấn an sứ thần Thanh Hải sao được chứ?

Mọi người đứng dậy hành lễ, Lý thái hậu gương cười đáp lại: “Các khanh gia mời ngồi, hoàng thượng đột nhiên cảm thấy không khỏe, đang nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ đến.....” Vừa nói vừa mỉm cười gật đầu với ba vị sứ thần Thanh Hải quốc, tỏ ý trấn an, sau đó ánh mắt liền quét một vòng xung quanh.

Nhiếp chính vương sao còn chưa đến chứ?

Lý thái hậu siết tay ngồi xuống, trong lòng tiếp tục lo lắng bất an.....

Phó Thanh Ngọc ngồi ở một góc không bắt mắt cũng nhin không được ngẩng đầu nhìn một vòng.

Văn Tố ra cửa sớm như vậy, sao vẫn chưa tới?

*

“Vương gia, ngài định lúc nào thì qua?” Từ phía sau hành lang dương liễu cách yến hội đèn hoa rực rỡ phía trước một cái hồ, Văn Tố quay đầu nhỏ giọng hỏi Nhiếp chính vương bên cạnh.

“Hoàng thượng vẫn chưa xuất hiện.”

“.....” Văn Tố im lặng, Vương gia, lúc này Ngài mặc cả phô trương gì chứ?

“Thái hậu đã đến, nhưng hoàng thượng chưa xuất hiện, e là lại đang cáu kỉnh đây.” Tiêu Tranh không vui hừ lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người.

“Ồ? Vương gia Ngài định đi đâu?”

“Khanh qua đó trước đi, bốn vương đi xách cái đĩa không hiểu chuyện kia tới!”

“.....” Ấy, Vương gia, phải đối xử dịu dàng với hoàng đế bệ hạ tâm hồn hãy còn non nớt chứ.....

Văn Tố thở dài nhìn theo bóng lưng của hắn, chỉnh trang lại y phục đầu tóc, nhắc chân hướng phía trước mà đi. Ai ngờ vừa định bước vào trung tâm đèn hoa rực rỡ kia thì liền bị một bóng đen chếch từ bên trái hốt ha hốt hải xông tới đụng trúng, Văn Tố nhanh tay lẹ mắt lùi ra một bước mới tránh rơi vào tình trạng người ngã ngựa đổ.

Người kia đứng vững lại, thở hổn hển chấp tay nhận lỗi với nàng: “Tại hạ thất lễ, cô, cô nương không sao chứ.....”

“Không sao, không sao.” Văn Tố đồng cảm nhìn người đó, chạy gấp như vậy, xem ra là sợ đến muộn rồi.

Người kia ngẩng đầu nhìn phía trước, ổn định lại hơi thở, hỏi Văn Tố: “Cô nương cũng tới tham dự Quỳnh Lâm yến?”

“Đúng vậy, các hạ là.....”

“Tại hạ cũng đến dự tiệc, chỉ là trước đó lạc đường, tìm mãi tới bây giờ.....” Nói tới đoạn sau, người này dường như có chút xấu hổ, cười gượng một cái.

Văn Tố mượn ánh đèn xa xa quan sát hần một lượt từ trên xuống dưới, đầu đội ô sa, người mặc áo bào tay hẹp cổ rộng, chân mang ủng, đây là.....

“Các hạ là một trong tân khoa tam giáp?”

“Đúng vậy, cô nương là.....”

Mãi tới lúc này người đó mới nhìn rõ người trước mặt, hoa văn trên áo kia dĩ nhiên là biểu thị quan hàm. Hần chậm rãi ngược lên, có chút kịp thời phản ứng, “Cô nương liệu có phải là nữ quan đầu tiên của Đại Lương – Văn Tố Văn đại nhân?”

“Ấy, hổ thẹn hổ thẹn, chính là tại hạ.” Văn Tố nho nhã hành lễ, cười ngượng ngùng.

“Tại hạ là tân khoa bảng nhãn, họ Lưu tên Kha, tự Triều Khanh.”

Ô? Ánh mắt Văn Tố sáng rực, thì ra người này chính là Lưu Kha mà hoàng đế vẫn tâm tâm niệm niệm nha.

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

“Nào có nào có.”

Hai người vừa nói vừa bắt đầu hướng phía trước mà đi, nhờ vào ánh đèn sáng rực, Văn Tố nghiêng đầu nhìn tướng mạo Lưu Kha, không khỏi thoáng kinh ngạc.

Trước đó nửa khuất trong bóng tối, vốn không nhìn rõ dung mạo hần, hiện giờ nhìn thấy, tuần tú nho nhã, nhưng lại mơ hồ có đôi chút quen thuộc.

Dường như cảm giác được nàng vẫn luôn nhìn mình chằm chằm, Lưu Kha cũng quay đầu nhìn sang, rồi cũng mỉm cười.

“Cô nương, thì ra là cô à.”

“Hả? Huynh biết ta?”

“Là tại hạ đây, cô nương, cô quên rồi sao? Tại.....”

“Tân khoa bảng nhãn Lưu Kha đến—”

“Hộ bộ lang trung Văn Tố đến—”

Âm thanh xưng tên hai lần liên tiếp ngắt lời Lưu Kha, thì ra trong lúc bất tri bất giác đã tới bên ngoài yến hội.

Văn Tố gạt đầu với hần một cái, tỏ ý để sau lại nói, rồi hai người sóng vai cùng tiến vào.

Ánh mắt bốn phía đồng loạt quét về phía này, Văn Tố mắt không hề liếc, tư thái đoan trang, bước chân trầm ổn vô cùng.

Thực ra trong lòng nàng rất đối căng thẳng, nhưng có sứ thần Thanh Hải quốc ở đây, nhất định phải ra dáng, như vậy mới chứng tỏ được mình quyền cao chức trọng, từ đó chứng minh nữ tử ở Đại Lương rất có địa vị!

Kỳ thực tất cả đều giả dối a, giả dối.....

“A, Văn đại nhân đến rồi.”

Văn Tổ vừa nhắc áo hành lễ với Thái hậu thì đã nghe thấy bà ấy vui mừng gọi mình, ngược mắt nhìn lên, biểu cảm trên gương mặt thái hậu có một loại thanh thần khó mà diễn tả, hình như là thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Kha bên cạnh mặt mày khó hiểu.

Văn Tổ phỏng đoán ít nhiều là có liên quan đến sứ thần Thanh Hải quốc, trong lòng thầm nghĩ: cũng không biết Vương gia làm gì hoàng đế bệ hạ rồi...

Dù sao nhân vật chính của yến hội này chính là sứ thần Thanh Hải quốc và tân khoa tam giáp, cho nên chỗ ngồi của sứ thần Thanh Hải quốc được sắp xếp ở bên trái ngay dưới chủ vị, vị trí của Văn Tổ thì sát ngay bên phải, kế đó là Chu Hiền Đạt cùng Tề Giản, ngay cả hai vị đại quan văn chủ chốt là Thái phó đương triều cùng Đình Chính Nhất cũng xếp đằng sau.

Trên thực tế, ban đầu Nhiếp chính vương sắp xếp cho Chu Hiền Đạt ngồi cùng Văn Tổ, có Chu Hiền Đạt ở đó, Văn Tổ nếu như gặp phải tình huống bất ngờ gì cũng dễ ứng phó một chút. Có điều dường như Lễ bộ thượng thư bận rộn nên quên mất chuyện này, sau khi Chu Hiền Đạt và Tề Giản đến liền được cung nhân trực tiếp dẫn vào chỗ, trái lại để Lưu Kha đến sau đánh bậy đánh bạ ngồi cùng một bàn với Văn Tổ.

Quan hệ cá nhân giữa tam giáp không tệ, đối với vị trí được sắp xếp cũng không để ý, Văn Tổ lại càng không quan trọng, trên thực tế vừa hay có thể có cơ hội tiếp tục đề tài trước đó.

Sau khi chủ động hành lễ chào hỏi với sứ thần Thanh Hải quốc bên cạnh, Văn Tổ dựa trên nguyên tắc lắm lời tất sai, nên vừa chào hỏi xong liền tránh đi, sau đó quay đầu thấp giọng nói chuyện với Lưu Kha: “Trước đây Bằng nhân nói ngài biết ta?”

Lưu Kha nhẹ nhàng mỉm cười, “Văn đại nhân có còn nhớ quyển sách luận kia trong cửa hàng sách không?”

Văn Tổ ngẩn ra, lại cẩn thận tỷ mỉ nhìn gương mặt hắn, thấp giọng gọi một tiếng: “A, là huynh!”

Người trước mắt vậy mà lại chính là thư sinh khi ấy nàng bắt cần dụng phải. Lúc đó quần áo hắn đơn sơ, trên mặt lại đông cứng tím tái, sao bì được với dáng vẻ tuấn tú phong lưu, văn chất thiên thành như hiện tại.

Lưu Kha nghe thế thì chỉ cười cười, mặc dù đã trở thành bằng nhân, nhưng vẫn nhã nhặn ngại ngùng như lần đầu gặp mặt.

Thực ra Văn Tổ cũng có thay đổi rất lớn, lần gặp đầu tiên nàng hãy còn áo quần giản dị, không hề trang điểm. Hiện giờ trái lại hoa phục mỹ lệ, tóc mây búi cao. Có điều đôi mắt ấy dù thế nào cũng không chút thay đổi, vừa linh động lại vừa có thần, tựa như biết nói, lúc nhìn xung quanh hàm chứa vô số cảm xúc.

Lưu Kha suốt bao năm chuyên tâm đọc sách, lại tuân thủ lễ đạo nghiêm ngặt, chưa từng tiếp xúc nhiều với nữ tử. Mặc dù chỉ có duyên gặp gỡ một lần với Văn Tổ, nhưng hắn vốn có trí nhớ tốt hơn người thường, lại thêm dung mạo Văn Tổ xinh đẹp, đương nhiên để lại ấn tượng sâu đậm. Hiện giờ gặp lại, chỉ liếc qua một lần đôi mắt ấy thì liền nhận ra, trong lòng mơ hồ có chút vui mừng.

Nhớ lại lúc đó nghe nói Đại Lương sắp bổ nhiệm một vị nữ quan, trong lòng hắn còn nảy sinh chống đối, hiện giờ thấy người này chính là Văn Tổ thì chỉ có cảm giác thập phần tò mò với những gì nàng đã trải qua, cảm giác chống đối kia trong khoảnh khắc cũng tan thành mây khói.

Tề Giản ngồi bên cạnh nhìn rất rõ, che mặt sáp lại gần thấp giọng cười bên tai Chu Hiền Đạt: “Triều Khanh huynh lúc đó còn nói nữ tử làm quan vô cùng không ổn, chờ tới khi thấy dung mạo người ta rồi thì liền ném lên tới chín tầng mây.”

Chu Hiền Đạt chỉ cười nhạt, im lặng không nói.

Người bên cạnh Nhiếp chính vương, người kia là tâm phúc của hoàng đế, e rằng vẫn là đường quá gần gũi với nhau mới tốt a.....

18. Chương 17

Chuyển ngữ: Mic

Đội thêm một lúc, Nhiếp chính vương và hoàng đế bệ hạ vẫn chưa tới, bách quan đều có chút đứng ngồi không yên. Thời gian đã không còn sớm, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì hay không đây?

Không để sứ thần Thanh Hải quốc cảm thấy bị lạnh nhạt, Văn Tổ đành phải thi thoảng cùng họ hàn huyên đôi câu, đến nỗi mặc dù đã quen biết với Lưu Kha nhưng gần như chẳng thể nào trò chuyện được với hắn.

Sứ thần ấy tự xưng tên là Đông Đức Trác Y, nói tiếng trung nguyên vô cùng lưu loát, có điều thập phần khôn khéo, biết người chủ trì vẫn chưa tới nên cũng chỉ qua loa đôi ba câu với Văn Tổ, thái độ hơi cao cao tại thượng.

Trong lòng Văn Tổ có chút nơm nớp, nàng tự nhận trước giờ nhìn người rất chuẩn, thái độ bề ngoài của người trước mắt này, e rằng địa vị ở Thanh Hải quốc không thấp đâu.....

“Đông Đức chính là họ của Vương tộc Thanh Hải quốc.....”

Sau lưng chợt truyền tới một giọng nói khe khẽ, Văn Tổ sững sốt quay đầu nhìn, Tiêu Đoan sắc mặt tái nhợt mang theo ý cười, từ sau chiếc bàn nhỏ đằng sau nàng hơi rướn người về trước.

“Bình Dương vương gia, Ngài ngồi đây à?” Văn Tổ thấp giọng chào hỏi, có chút sợ hãi.

“Hết cách, đây là do thúc thúc sắp xếp, cô an tâm đi.” Ánh mắt Tiêu Đoan quét qua Lưu Kha bên cạnh nàng, cười cười, đuôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, bất giác lộ ra một tia phong tình khiến các cung nữ đứng cạnh đang trộm nhìn hắn mặt đỏ bừng một phen.

Lưu Kha đối với cách trao đổi giữa hai người thì cảm thấy rất kỳ lạ, hướng chỉ còn có ánh mắt ý tứ không rõ mới rồi kia của Bình Dương vương.

Văn Tổ cũng nhận thấy nhưng lại chẳng buồn giải thích. Bởi vì vốn dĩ Chu Hiền Đạt nên ngồi ở đây, hắn là do một tay Nhiếp chính vương đề bạt, coi như là người cánh Nhiếp chính vương, nhưng hiện giờ lại trở thành Lưu Kha người bên cạnh hoàng đế, Bình Dương vương không để ý mới là lạ.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi có chút hoảng hốt, mới rồi làm quen với Lưu Kha.... Bình Dương vương Ngài lúc đó chắc là vẫn chưa xuất hiện đâu nhỉ? Đúng không đúng không?

Đột nhiên lại nghe thấy một tiếng chuông vang lên, thái giám the thé cao giọng xướng: “Hoàng thượng giá đáo—“

Thái hậu và Văn Tổ đồng thời thở phào một hơi.

Cuối cùng đã tới rồi!

Đông Đức Trác Y nghe thế lập tức ngẩng lên, dù gì cũng là người rất có thể sẽ trở thành phu tể của nữ vương các nàng, không quan tâm mới là lạ.

Tiểu hoàng đế một thân lễ phục vàng tươi, đầu đội kim quan, tuổi dù nhỏ nhưng phong thái nổi bật, cước bộ cũng cực kỳ trầm ổn, không hổ là thiên tử một nước. Chỉ là đôi môi lại mím chặt, xem ra rất không vui.

Văn Tổ nhìn nhìn sau lưng hắn, trong lòng cảm thấy kỳ quái, Vương gia đâu?

Mãi tới khi hoàng đế bước lên thềm ngọc, bách quan bái kiến xong xuôi, cuối cùng mới nghe thấy tiếng xướng tên đó: “Nhiếp chính vương tới—“

Văn Tổ ngược mắt nhìn, vài nhàn nhĩ bên cạnh Thái Dịch trì được nhẹ nhàng vén lên, triều phục màu đen thêu rồng ấy đập vào tầm mắt, Nhiếp chính vương chậm rãi bước đến, tư thái như rồng như phượng, không cần trau chuốt, phong thái vô song.

Lưu Kha ở bên cạnh nhin không được thấp giọng khen ngợi: “Từ lâu đã nghe Nhiếp chính vương tướng mạo danh chấn thiên hạ, quả nhiên không phải lời đồn sáo rỗng.”

Văn Tổ có chút buồn cười liếc hắn một cái, còn tưởng hắn sẽ rất ngưỡng mắt Nhiếp chính vương chứ.

Tiêu Tranh bước đi trầm ổn, vẻ không vui trên mặt so với hoàng đế còn rõ ràng hơn, thế nhưng lại có nét uy nghi sẵn có, rất đông quan viên trông thấy đã thầm cảm thấy không ổn.

Lúc ngang qua cạnh Văn Tổ, hắn chợt dừng bước, quay đầu nhìn, vừa khéo ngay lúc Văn Tổ còn chưa kịp thu lại nụ cười, đến khi nhìn rõ người bên cạnh nàng lại là Lưu Kha, ánh mắt khẽ lóe lên, không chút khác lạ cất bước bước lên thềm ngọc ngồi xuống.

Văn Tổ nuốt nước miếng, âm thầm bất an.

Chúng quan tất cả đều đứng dậy hành lễ, khí thế so với trước đó còn dữ dội hơn. Văn Tổ chỉ nghe thấy Đông Đức Trác Y bên cạnh dùng tiếng Thanh Hải quốc nói câu gì đó, quan sát sắc mặt bà nhưng lại không nhìn ra bất kỳ kỳ manh mối nào.

“Bà ấy nói người làm chủ hiện nay của Đại Lương thực ra là Nhiếp chính vương.” Bên tai chợt truyền tới tiếng thì thầm của Lưu Kha, mang theo một tia bất bình.

Văn Tổ ngạc nhiên, quay đầu sang: “Huynh hiểu tiếng Thanh Hải quốc?”

“Ta từ nhỏ đã đi khắp nơi học hỏi, từng ở lại Thanh Hải quốc một năm, chỉ chuyên học tiếng địa phương.”

Văn Tổ bình tĩnh, kể đó lại có chút khó hiểu, sát lại gần hắn hỏi: “Sao huynh lại muốn giúp ta?”

Nàng đến gần đương nhiên là vì không muốn bị Bình Dương vương ở sau lưng nghe thấy nội dung nói chuyện, nhưng người khác giới bất ngờ đến gần lại khiến Lưu Kha không khỏi tim đập loạn nhịp một phen, mặt cũng đỏ lựng, lúng ta lúng túng đáp: “Chỉ là thấy cô nương dường như rất quan tâm, nên giải thích đôi chút mà thôi.....”

Văn Tổ cảm kích mỉm cười với hắn, khiến mặt Lưu Kha càng đỏ hơn.

Phía trên hình như có ánh mắt quét qua, Văn Tổ ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt sâu không lường được của Nhiếp chính vương. May mà đúng lúc hoàng đế bệ hạ tuyên bố yến tiệc bắt đầu, lúc này mới hơi giảm bớt áp lực xung quanh nàng.

Ừ.....Văn Tổ rụt cổ, áp lực của Vương gia quả thật là càng tỏa càng lớn mà.

“Sứ thần Thanh Hải quốc từ xa mà đến, bệ hạ không nói gì sao?” Thấy tiểu hoàng đế còn đang giận dỗi, Tiêu Tranh trầm mặt thấp giọng nhắc nhở.

Lý thái hậu thấy tình hình như thế liền vội vàng hòa giải: “Đúng đấy, hoàng thượng, đừng đánh mất phong phạm của đại quốc chứ.”

Sắc mặt tiểu hoàng đế lúc này mới dịu xuống, nhắc ly rượu nói với Đông Đức Trác Y ở bên dưới: “Thanh Hải quốc và Đại Lương mấy đời giao hảo, hôm nay quý sứ thần đến thăm, lòng trăm quả thực vui mừng, chỉ đành dùng ly rượu này đong đầy tình hữu nghị sâu nặng của hai nước, mời—” Dứt lời tự mình đã ngửa cổ uống cạn trước, khí phách ngút trời.

Đông Đức Trác Y đứng dậy tạ lễ, cũng một hơi uống cạn.

Văn Tổ quan sát thần sắc Nhiếp chính vương, Ngài ấy dường như đối với biểu hiện của hoàng đế coi như hài lòng. Có điều từ hành động uống rượu rất bình thường kia của hoàng đế, rõ ràng vẫn còn bức bối, cũng không biết trước đó giữa thúc cháu hai người này rốt cuộc đã xảy ra xích mích gì.

May mà hành động này của hoàng đế khiến Đông Đức Trác Y rất tán thưởng. Người dân Thanh Hải quốc phóng khoáng, điểm này vừa hay rất hợp..

Lưu Kha nghe thấy đoạn trao đổi giữa nàng và hai người bên cạnh, mỉm cười thì thầm với Văn Tổ, đôi bên nhìn nhau mỉm cười, rất chi vui mừng.

Tiêu Tranh ngồi nghiêm chỉnh phía trên nhìn rõ môn một hết một màn này, không nhịn được nhún mày.

Triệu Toàn nói nàng ấy đối với mình sinh lòng ái mộ? Nếu thật sự như vậy, nàng ấy sao lại còn cùng một nam tử khác thân mật như thế?

Nhiếp chính vương diện hạ rất buồn bực.

Rượu qua ba vòng, Phúc Quý theo hầu bên cạnh nhận được ám hiệu, cao giọng truyền lệnh, phút chốc liền có một đoàn vũ cơ mỹ nữ y phục rực rỡ nhanh chóng đi vào giữa sân hiến vũ.

Trong số đó có một thiếu nữ người mặc bạch y tay áo màu xanh nhạt, mặt che lụa mỏng, đôi mắt quyến rũ chan chứa sóng tình, kỹ thuật múa vượt bậc, chính là vũ cơ dẫn đầu. Sau đó hơn mười người theo động tác ấy mà hỗ trợ, duyên dáng quyến rũ không thể diễn tả.

Sau lưng là mặt nước Thái Dịch trì, xung quanh là sa y nhẹ rũ, đèn đuốc sáng rực, mỹ nhân nhảy múa lả lướt, tiên cảnh nhân gian chẳng qua cũng thế này mà thôi.

Nhưng Văn Tố đột nhiên lại nhìn ra vẻ không kiên nhẫn trong ánh mắt của Đông Đức Trác Y, không nhịn được hỏi: “Sứ thần đại nhân liệu có phải không thích điệu múa này?”

Đông Đức Trác y lắc đầu, trái lại hỏi ngược lại nàng một câu: “Văn đại nhân thích?”

Có thể là ý thăm dò trong mắt bà ấy quá rõ ràng, Văn Tố không lập tức trả lời, cẩn thận ngẫm lại một lượt ý tứ trong lời bà, nhanh chóng hiểu ra, kể đó liền lập tức đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Khoan đã! Tất cả đừng nhảy nữa!”

Lời vừa thốt ra, bốn phía ngạc nhiên.

Tiếng nhạc liền ngưng, các vũ cơ sợ hãi nhìn về phía trên thềm ngọc.

Văn Tố quay đầu hướng bên trên chấp tay, nghênh đón ánh mắt nghi hoặc của Nhiếp chính vương, nói: “Thần Văn Tố khải tấu bệ hạ, Đại Lương đã thực thi tân chính, tất cả nữ tử đều nhận được sự tôn trọng, yến hội hôm nay sao có thể lại dùng nữ vũ cơ để mua vui cho chúng thần? Nếu nhất định phải như vậy, thần cho rằng cũng nên để nam vũ cơ ra hiến vũ mới thể hiện công bằng.”

Đông Đức Trác Y gật đầu tán đồng. Thực ra Thanh Hải quốc các nàng chỉ có nam vũ cơ, nữ tử nhảy múa.....Chuyện đó quả thực khiến người khác cười đến rụng răng.

Tiêu Tranh nháy mắt liền ngộ ra, thầm ân hận trước đó chuẩn bị không chu đáo. Yến hội tiểu hoàng đế chuẩn bị đương nhiên đều chiếu theo thông lệ trước nay, nhưng hiện giờ nếu như phải làm cho Thanh Hải quốc xem, lễ tiết không thể nào không coi trọng.

Hắn thở phào, may mà Văn Tố phản ứng mau lẹ, bằng không màn kịch này có thể sẽ khó khăn rồi đây.

Tiểu hoàng đế nghiêng đầu liếc nhìn thần sắc Nhiếp chính vương, tâm trạng không cam lòng một lần nữa lại bị khuất phục, phát tay ra hiệu cho các vũ cơ lùi xuống.

“Thái hậu.....” Các vũ cơ đều đã lui ra, duy chỉ có nữ vũ cơ dẫn đầu mặc bạch y vẫn đợi ở đấy, xoắn chéo áo, ánh mắt sợ hãi nhìn Lý thái hậu.

Ánh mắt của Bình Dương vương ở phía dưới cùng với Lục Phường phía đối diện giao nhau, về mặt phức tạp, mang theo mong đợi.

“À, phải rồi, bị Văn đại nhân ngắt lời, trái lại quên giới thiệu.” Lý thái hậu trấn an nhìn nàng, nói với mọi người: “Hôm nay đến đây hiến vũ cho sứ thần Thanh Hải quốc và chúng khanh gia chính là hòn ngọc quý trên tay Ông thái phó đấy.”

Mọi người kinh ngạc một phen, kể đó tiếng khen ngợi bắt đầu dậy lên, nhao nhao hướng phía thái phó Ông Doãn mà tán thưởng. Lão thái phó nét mặt hồng hào, híp mắt cười trả lễ từng người một, cảm thấy rất chỉ vinh dự.

Thế nên Đông Đức Trác Y buồn bực.

Con gái đắm mình trong trụ lạc tối mua vui cho nam tử cũng được đi, kẻ làm phụ thân thế nhưng lại không can ngăn, mẫu thân trong nhà sao lại không biết dạy dỗ như thế?!

Văn Tố trông thấy nét mặt bà ấy, âm thầm thở dài, vô lực ngồi xuống.

Thái hậu à, khó khăn lắm mới có được chút chuyển biến, Ngài không có việc gì kêu một thiên kim của Thái phó đến làm gì chứ.....

Ý? Thiên kim Thái phó?

Trong lòng Văn Tổ ‘ding’ một tiếng. Nói ra thì, đây không phải vương phi mà Bình Dương vương cùng Lục đại nhân chọn cho Nhiếp chính vương ư?

Quả nhiên, đợi đến khi tiếng bàn luận của mọi người nhỏ đi đôi chút, Lý thái hậu mỉm cười nói với Tiêu Tranh: “Nhiếp chính vương cảm thấy điệu múa này thế nào? Ông tiểu thư ở kinh thành được xưng là đệ nhất mỹ nhân đấy.”

Ông tiểu thư cúi đầu, thi thoảng liếc trộm Nhiếp chính vương một cái, mắt mày chan chứa chân tình. Văn Tổ đoán rằng gương mặt bên dưới lớp mạng che nhất định là đồ bưng rồi.

Nàng xuyên qua lớp lớp bóng người muốn liếc nhìn biểu cảm của Phó Thanh Ngọc, tiếc là cách nhau quá xa.

Nghĩ thấy giờ phút này nàng ấy hẳn là rất không dễ chịu gì đâu.

“Nói đến mỹ nhân, bỗng vương trái lại nhớ tới một người.” Tiêu Tranh thông thả nhấp một ngụm rượu, mắt cũng không thèm liếc Lý thái hậu và Ông tiểu thư, quay đầu nói với Đông Đức Trác Y: “Vốn đã nghe nữ vương Thanh Hải quốc tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, quý sứ thần, có chuyện này không?”

Đông Đức Trác Y tự hào nở nụ cười, gật đầu nói: “Lời này của Vương gia không sai chút nào, nữ vương bệ hạ mỹ mạo vô song, chính là nữ thần của Thanh Hải quốc chúng tôi đó.”

“Như vậy thật tốt, bệ hạ nước ta tinh thông thi văn, chỉ bằng mời bệ hạ làm một bài thơ tặng cho nữ vương quý quốc, để ngợi ca phong vận vô song ấy, ngài thấy thế nào?”

“Ồ, như vậy quá tuyệt, quá tuyệt.”

Văn Tổ ù ù cạc cạc, mọi người hoàn toàn mù mịt.

Tình huống gì thế này?

Tiểu hoàng đế cũng không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn Tiêu Tranh, hoàng thúc, người rảnh rỗi liên lụy đến Trẫm làm gì chứ?

“Bệ hạ, mời.” Tiêu Tranh chẳng chút để ý vẻ lên án trong ánh mắt hắn, đưa tay làm động tác mời rồi liền đem con bỏ chợ.

Hoàng đế ghen lời, hẳn am hiểu thi văn lúc nào chứ?

Trông thấy gương mặt sứ thần Thanh Hải quốc mong mỏi nhìn mình, hoàng đế không khỏi có chút hoảng hốt, ánh mắt đảo một vòng xung quanh bên dưới, vừa nhìn thấy Văn Tổ liền đưa ra chủ ý, “Đúng rồi, Văn đại nhân là nữ quan đầu tiên của Đại Lương, tài học đương nhiên không cần phải nói, cơ hội này Trẫm tặng cho Văn đại nhân đó.”

Ể? Văn Tổ thiếu điều ngất đi, sao lại liên lụy tới nàng rồi?

Nàng ai oán nhìn Nhiếp chính vương, ta nói, ngọn lửa chiến tranh giữa hai người nhất định phải đốt tới cá trong hồ là ta sao? >_

“Bệ hạ, thần bạo gan, dù vụng về nhưng xin làm một bài thơ tặng nữ vương Thanh Hải quốc.” Lưu Kha ở bên cạnh chợt đứng dậy, thay Văn Tổ ra trận.

Văn Tổ tràn ngập cảm kích nhìn hắn, người tốt a.....

“Thái phó đâu rồi?!” Hoàng đế còn chưa lên tiếng, Nhiếp chính vương đã lạnh lùng quát một tiếng.

Ông Doãn sợ hãi, vội vội vàng vàng từ trên ghế bật dậy, “Lão thần có mặt.”

“Bệ hạ ngay cả một bài thơ cũng không làm được, người dạy dỗ thế nào hả?”

“Chuyện này.....” Không chỉ Ông Doãn, Ông tiểu thư cũng hốt hoảng.

“Thái phó thất trách như vậy, vẫn là sớm trở về dưỡng lão chút đi.”

Bên dưới liên tiếp có tiếng hít vào, Ông Doãn toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì ngã xuống, Ông tiểu thư trái lại đã không nhin được mà bắt đầu thấp giọng nức nở. Hoàng đế và Lý thái hậu ở bên trên đều một trận kinh hãi, nhưng ai cũng không dám lên tiếng cầu xin.

Văn Tổ kéo tay áo Lưu Kha, ra hiệu hẳn có thể ngồi xuống.

Nhiếp chính vương đánh một vòng thật lớn chẳng qua là vì một khắc này mà thôi.

Sau lưng dường như có người thở dài, không cần quay lại cũng biết là Bình Dương vương.

Tiêu Tranh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy phẩy tay áo, bước đến trước mặt Đông Đức Trác Y ở bên dưới, chấp tay nói: “Khiến quý sứ thần chê cười rồi, có điều xin hãy an tâm, bệ hạ nước ta tuổi hãy còn nhỏ, đợi một ngày nào đó chọn được lương sư khác giảng dạy, nhất định sẽ thành tài, vẫn mong quý sứ thần khi quay về cứ theo sự thật nói lại với nữ vương của quý quốc.”

“Đấy là đương nhiên.” Đông Đức Trác Y đối với tiểu hoàng đế coi như yêu thích, một màn trước mắt này mặc dù như vậy, nhưng bà cũng nhìn ra đây là chuyện nội bộ của họ, chẳng liên quan gì đến liên hôn giữa hai nước.

Nhiếp chính vương gật đầu với bà, nhẹ nhàng quét mắt về phía Tiêu Doan, quay người rời đi.

Lục Phưởng ở đối diện nét mặt sững sốt, khoảnh khắc mới rồi này, Thái phó thất thế rồi? Thế còn liên với chả hôn gì nữa chứ?

*

Một buổi yến hội không tính là hoàn hảo, nhưng cũng có một kết thúc hữu kinh vô hiểm.

Cả thể xác lẫn tinh thần của Văn Tổ đều mệt mỏi, lê bước chân nặng trĩu ra khỏi cửa cung, đột nhiên nghe thấy có người ở sau lưng gọi mình.

“Văn đại nhân,” Lưu Kha bước nhanh từ phía sau đuổi tới, “Xin hỏi Văn đại nhân hiện cư ngụ ở đâu?”

“Ồm.....” Văn Tổ cười gượng, “Ta ở phủ Nhiếp chính vương.”

“.....” Lưu Kha im bặt.

“Văn khanh.....” Phía trước chợt có người gọi nàng, Văn Tổ ngược mắt lên nhìn, Nhiếp chính vương uy vũ đứng đó trong bóng tối.

Nàng đành phải quay đầu cáo từ Lưu Kha: “Ta đi trước nhé, hôm khác lại nói chuyện với bằng nhĩ.”

“Văn đại nhân thông thả.” Lưu Kha buồn bã trả lễ, nhưng chính mình lại không động đậy, vẫn cứ nhìn theo bóng nàng rời đi.

Vừa tới gần, Văn Tổ đã thấy Triệu Toàn dẫn một con ngựa tới trước mặt Tiêu Tranh. Ngay sau đó cửa cung sau lưng chợt truyền tới tiếng hô lớn của Tiêu Doan: “Thúc thúc!”

Tiêu Tranh lại làm như không nghe thấy, trực tiếp xoay người lên ngựa, đưa tay cho Văn Tổ: “Văn khanh, theo bốn vương đến một nơi.”

“Dạ? Vương gia, Bình Dương vương gia đang gọi ngài đấy.”

“Lên đây!”

“Ừc, dạ.....”

Tiêu Doan còn chưa đến gần, hai người trên ngựa đã theo tiếng vó ngựa lộc cộc mất hút trong màn đêm mù mịt.

“Triệu Toàn, thúc thúc liệu có phải lại giận rồi?”

Triệu Toàn xòe tay, “Bình Dương vương gia, chuyện rõ ràng thế cơ mà.....”

19. Chương 18

Chuyển ngữ: Mic

Nhiếp chính vương anh minh thần võ, chiến công lừng lẫy đêm nay bỗng cảm thấy bản thân lại có chút không biết làm thế nào để cưỡi ngựa.

Thường ngày thượng triều hạ triều đều có xe ngựa trong phủ đón tiếp, trên chiến trường hiển nhiên là một người một ngựa thỏa thích rong ruổi, thế nhưng hiện giờ.....

Tiêu Tranh cúi đầu nhìn người ngồi ngay ngắn cẩn thận đằng trước mình, có đôi chút mất tự nhiên.

Mới rồi gấp gáp rời đi, quá nửa là vì tránh né Tiêu Đoan. Nếu như bị hấn đuổi kịp, đương nhiên sẽ lại hỏi một đống vấn đề như thúc vì sao lại cướp quyền của Thái phó v.v., kể đó nhất định sẽ quần lấy hoàng thúc này mãi.

Nhưng đợi đến khi ngựa đã chạy được một lúc lâu, hai người lấy lại bình tĩnh thì đều có hơi ngượng ngùng.

Văn Tố ngồi rúc trong lòng Tiêu Tranh trông vô cùng mờ ám, trời biết nàng khổ sở đến nhường nào, khoan nói tới việc lưng ngựa rất không thoải mái, chỉ nghĩ tới người ngồi sau lưng chính là Nhiếp chính vương quyền khuynh thiên hạ, lại thêm không biết muốn dẫn nàng tới chỗ nào, cho dù là ai thì đều chẳng thể nào cảm thấy thoải mái.

Màn đêm dày đặc, trong thành ngoại trừ một vài từ lâu cửa hàng hãy còn chưa đóng cửa thì gần như không có ánh sáng. Tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc vang lên trên đường phố tĩnh mịch, vọng khắp mọi nơi, mơ hồ khiến người ta nảy sinh một tia cảm giác vắng vẻ tịch mịch.

Hai người ngượng ngùng một lúc lâu, cuối cùng Văn Tố phá vỡ cục diện bế tắc trước, thấp giọng hỏi: “Vương gia, Ngài muốn đi đâu vậy?”

“Sắp tới rồi.” Tiêu Tranh nhìn về phía trước, sau khi xem xét lộ trình liền đáp.

Thực ra hấn vốn định tới đây một mình, có điều vừa rồi không kịp sắp xếp cho Văn Tố nên liền dứt khoát dẫn nàng theo. Nói ra thì, nơi đó vào những lúc hấn một mình rảnh rỗi không có việc gì thì đến đó quan sát, mặc dù không đến mức bí mật nhưng quả thực cũng chưa từng dẫn ai đến đó, cho nên hiện thời bị Văn Tố hỏi, trong lòng lại có đôi chút mất tự nhiên.

Có lẽ, trong suốt hai mươi mấy năm, đêm nay là đêm duy nhất mà hấn có số lần không được tự nhiên nhiều nhất.

Khoái mã một đường băng băng, lúc dừng lại thì trăng đã treo cao giữa trời.

Văn Tố cả người ề ảm, khổ không tả xiết, nhưng lại không dám nói ra, vất vả xoay người theo sau Nhiếp chính vương bò xuống, thiếu điều muốn nằm rạp dưới đất không gượng dậy nổi.

Tiêu Tranh chỉ tưởng thành nguy nga phía trước, nói với nàng: “Đi thôi, lên thành lầu.”

Không phải chứ.....

Văn Tố run rẩy nhìn tường thành cao chót vót ấy. Vội vã chạy suốt cả đêm là để leo thành à? Vương gia, sở thích của Ngài cũng đặc biệt quá chừng chừng? --|||

“Đi nhanh chút, còn chưa tới vài canh giờ nữa thì trời sáng rồi.” Tiêu Tranh nhìn bộ dạng như cá chết của nàng, không chút giải thích, dứt khoát túm cánh tay nàng đi lên bậc đá thành lầu.

Văn Tố đành phải xốc dậy tinh thần, trong lòng có chút u oán, nghe giọng điệu này của ngài ấy, hình như định cứ thế đến khi trời sáng a.....

Binh lính canh phòng thấy Nhiếp chính vương đột nhiên xuất hiện, dường như cũng không thấy kỳ lạ, chẳng qua có chút tò mò đối với Văn Tố ở bên cạnh hấn. Trong lúc nhìn theo bóng hai người leo lên thành lầu thì trong lòng đã âm thầm đưa ra vô số phỏng đoán tưởng tượng về thân phận của Văn Tố.

Ví dụ như nàng chính là người mà Nhiếp chính vương kim ốc tàng kiều vân vân....

Dù gì đây chính là cô nương đầu tiên mà Nhiếp chính vương dẫn theo đó.

Vất vả lắm mới bò lên tới thành lầu, Văn Tổ đã mệt đến độ thở hồng hộc. Tiêu Tranh đón gió mà đứng, còn nàng thì lại chống gối ở bên cạnh thở dốc.

“Văn khanh, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, nếu khanh không nhìn thử thì rất đáng tiếc.”

Văn Tổ nghe thế ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh trăng sáng rực, khoảng không bên ngoài tòa thành bao la rộng lớn, con sông hộ thành yên tĩnh xuôi dòng, lặng lẽ mà trang nghiêm. Xa xa sông núi kéo dài, một màu đen thẫm chót vót giữa đất trời, mặc dù không cách nào trông rõ được hình dáng cụ thể, nhưng bất giác lại khiến lòng người chợt nảy sinh một cảm giác khí phách hào hùng, như thể giang sơn vạn lý đều đang thần phục dưới chân mình, chớp mắt đã đủ xoay chuyển đại thế thiên hạ.

Quả nhiên là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp.

“Nơi này..... là Bắc thành?” Văn Tổ chưa từng đến đây, chỉ dựa theo phương hướng suy đoán.

Tiêu Tranh gật đầu, “Không sai, chính là Bắc thành, lần đầu tiên bốn vương xuất chinh, tiên đế đã ở trên đỉnh thành lầu này ban rượu đưa tiễn, bốn vương phát hiện nơi này tầm nhìn thoáng đạt, sau này liền thường xuyên đến đây.”

“Thì ra là vậy.....” Văn Tổ lí nhí một câu, đột nhiên có chút bưng bít, “Thế Vương gia đêm nay lại tới, là vì chuyện hôn sự kia?”

Tiêu Tranh bất chợt quay đầu, ánh trăng rọi trên gương mặt hắn, ánh sáng mờ ảo nhưng vẫn có thể thấy được vẻ trêu chọc trong đôi mắt, “Văn khanh đối với chuyện của bốn vương trái lại biết không ít nhỉ.”

“Á, Vương gia thứ tội, hạ quan cũng là vô tình nghe thấy mà thôi.”

“Thế chính là nghe lén rồi?”

“Chuyện này.....” Văn Tổ lau mồ hôi, đúng thực là vậy.

Tiêu Tranh mỉm cười không để ý, quay đầu tiếp tục ngắm nhìn dãy núi trùng điệp phía đối diện, “Văn khanh có cho rằng việc làm ngày hôm nay của bốn vương với Thái phó là quá đáng?”

Văn Tổ thầm cân nhắc một lượt, dè dặt trả lời: “Vương gia làm vậy ắt có lý do của mình, hạ quan không dám tự tiện bình luận.”

“Nói đi, bốn vương tha cho khanh vô tội là được.”

“Chuyện này.....” Con người Văn Tổ đảo vòng, “Vương gia cũng là vì muốn tự mình suy nghĩ, hôn nhân đại sự không muốn bị quyền thế chi phối cũng là điều bình thường.”

Tiêu Tranh thấp giọng cười, “Khanh cho rằng bốn vương chỉ là vì quan hệ thông gia mới cướp quyền của Thái phó?”

Văn Tổ kinh ngạc, lẽ nào không phải?

“Bốn vương chưa một con đường tốt cho Ông lão, tránh cho ông ấy bị cuốn vào cuộc phân tranh hoàng quyền này.”

Văn Tổ nghe thấy y nhắc tới ‘hoàng quyền’ thì cũng không dám tự tiện lên tiếng. Nhiếp chính vương tâm tư thâm trầm phức tạp, giờ phút này đột nhiên nói mấy chuyện này với nàng, xem nàng thực sự là kẻ ngốc chắc.

“Văn khanh có lý tưởng gì không?” Sau khi im lặng một hồi lâu, Tiêu Tranh đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Lý tưởng?” Khóe môi Văn Tổ giật giật, Vương gia Ngài đang mắng người khác đấy à? Thảo luận mấy thứ như lý tưởng với ta? -_-|||

“Đã là người, tóm lại đều sẽ có một vài lý tưởng, nói lớn lao là chí hướng cao rộng, nói nhỏ thì là một ước nguyện trong lòng, Văn khanh khẳng định là cũng có chứ nhỉ?”

“Ồm.....” Văn Tổ suy nghĩ một lúc, nói: “Nếu như nói đến tâm nguyện, hạ quan đích thực cũng có, chẳng qua chỉ là hi vọng có thể trải qua những tháng ngày an lành không phải lo cơm ăn áo mặc mà thôi.”

Tiêu Tranh dường như có hơi bất ngờ, “Chỉ như vậy?”

Văn Tổ thành thật gật đầu, đây là lý tưởng cao nhất của ta đó, Vương gia ngài nhất định phải có biểu cảm như vậy à? →__→

Xác định Văn Tổ không hề nói đùa, Tiêu Tranh mỉm cười động viên nàng, “Văn khanh là người thành thật, đây là điều tốt.”

Văn Tổ trợn mắt nhìn trời, Vương gia ngài càng lúc càng biết cách an ủi người khác rồi...

“Thế Vương gia có lý tưởng gì?” Nàng ít nhiều cũng có chút cảm phần, trái lại muốn xem thử ngài liệu có phải hùng tâm tráng chí hay không?

“Lý tưởng của bốn vương.....” Ánh mắt Tiêu Tranh quét xuống bên dưới, dáng người cao ráo nghiêm nghị, tay phải nhấc lên nhẹ phất một cái, tựa như vén mây nhìn trăng, lúc khoát tay đã định thiên hạ. Âm thanh trầm thấp nhưng lại không giấu được cảm xúc kiên nghị dứt khoát, từng chữ từng chữ tràn đầy khí phách:

“Bốn vương muốn thiên hạ này núi xanh sông nhàn, ca múa thanh bình, bách tính an cư, vĩnh viễn không còn chiến tranh.....”

Có lẽ chưa bao giờ trông thấy gương mặt tràn đầy khí thế như vậy của Nhiếp chính vương, Văn Tổ ngây ra một lúc lâu mới hoàn hồn, kể đó chính là xấu hổ vô cùng.

Vương gia, ta có thể rút lại tâm nguyện đã nói trước đó được không?

So với hồng hạc là ngài, con chim sẻ nhỏ ta đây cũng quá chi mất mặt rồi? OTZ

“Vương gia chí hướng cao rộng, hạ quan hổ thẹn.” Mặc dù lý tưởng này đối với nàng mà nói thực sự quá mức quá xa vời, nhưng vẫn khâm phục tận đáy lòng.

Tiêu Tranh khẽ liếc nhìn nàng, “Nhưng tất cả điều này đều cần một vị chủ anh minh.”

Trong lòng Văn Tổ ‘cộp’ một tiếng, tức thì cảm thấy không hề muốn nghe những lời tiếp theo, nhưng Tiêu Tranh lại một mực hỏi nàng: “Văn khanh cho rằng thánh thượng hiện giờ có thể gánh được trọng trách này không?”

“Chuyện này.....” Văn Tổ lặng lẽ đưa tay lau mồ hôi trên trán, “Vương gia, hạ quan chỉ là một nữ quan bù nhìn mà thôi.....” Cho nên chúng ta liệu có thể không bàn đến chính sự được không?

“Không sao, bốn vương muốn nghe thử quan điểm của khanh.”

“Ồm, hạ quan cho rằng..... theo thời gian, bệ hạ vẫn có thể gánh trọng trách...nhỉ...”

Bốn bề yên ắng, Văn Tổ thầm xiết chặt lòng bàn tay.

Nàng biết Nhiếp chính vương không dễ lừa gạt, ở trước mặt ngài ấy nói lời dối trá là chuyện tuyệt đối không thể, nhưng nàng căn bản cũng không biết nói thật liệu có hợp với sở thích của Nhiếp chính vương hay không.....

Mãi tới khi lòng bàn tay Văn Tổ toát một lớp mồ hôi, Tiêu Tranh mới lên tiếng, mang theo một chút ý cười rất khế: “Văn khanh nói như vậy rất hợp với ý bốn vương.”

Ể? Đoán mò cũng trúng hả? Văn Tổ thầm thả lỏng, gần như thở phào không chút nào phát hiện.

“Bốn vương cho Tiêu Dực cơ hội, nếu nó có thể trở thành một đời minh quân đương nhiên rất tốt.....”

Lời sau đó không lập tức thốt ra, trong lòng Văn Tổ nghi hoặc, bất giác hỏi: “Thế nếu không thể thì sao?”

Tiêu Tranh mặt đối diện với dãy núi, ánh trăng phác họa lên sườn mặt hần, tuần tú vô cùng. Xung quanh tĩnh lặng đến độ gần như chỉ có tiếng gió rất khẽ luồn qua tay áo, giọng nói của hần cũng mang theo một tầng tĩnh mịch, tựa như thanh kiếm xẹt qua, bén nhọn thẳng thắn:

“Thế thì bốn vương sẽ tự mình tiếp quản!”

Đầu gối Văn Tổ mềm nhũn, được người bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy mới không đến mức chật vật ngã sấp xuống.

Vương gia ngài nói với ta mấy chuyện này làm cái gì làm cái gì làm cái gì chứ? Hạ quan còn muốn sống thêm hai năm nữa mà.....

“Văn khanh yên tâm, bổn vương cũng không định diệt khẩu.”

Văn Tổ gian nan nuốt nước miếng, “Thế Vương gia vì sao.....lại nói với hạ quan những điều này?”

Tiêu Tranh cong môi, “Văn khanh là người thông minh, nói chuyện với khanh bổn vương rất an tâm. Hơn nữa, nơi này cũng không có người khác.”

Đất trời sụp đổ, Vương gia, lần sau ngài lại dẫn người khác tới đi! TAT

Có lẽ đã nhiều năm không cùng người khác trò chuyện như vậy, những lời Tiêu Tranh nói đêm nay mặc dù đều trong phạm vi bản thân đang nắm trong tay, nhưng đích thực so với trước đây thì đã nói nhiều hơn không ít. Ngày trước còn có thể cùng Tiêu Đoan trò chuyện về tâm nguyện trong lòng, nhưng từ sau khi làm Nhiếp chính vương, một vài điều đã xảy ra biến đổi rất nhỏ, một vài lời đương nhiên cũng không thể tùy tiện thốt ra.

Nhưng Văn Tổ lại khác, nàng biết lúc tiến lúc lùi, biết nhìn sắc mặt người khác, biết cái gì có lợi cho mình. Nói cách khác, nguyên tắc của nàng chỉ là để bảo toàn mạng sống trải qua ngày tháng an lành, còn lại tranh đấu quyền thế đều không liên quan gì tới nàng.

Tiêu Tranh rất rõ nàng là người ngoài cuộc, nhưng những lời này đêm nay có lẽ đã cuốn nàng vào vòng xoáy của mình.

Văn Tổ đương nhiên cũng hiểu dụng ý của hắn. Chuyện ngồi cùng với Lưu Kha đêm nay Nhiếp chính vương không nhắc tới một chữ, nhưng ngài ấy đã dùng một phương thức khác để nói với nàng—nàng là người của phủ Nhiếp chính vương.

Cuộc nói chuyện trên thành lầu này mãi tới khi trời hửng sáng mới kết thúc. Lúc Văn Tổ theo Tiêu Tranh xuống khỏi thành lầu, nàng thiếu điều ngủ gục ngay trên bậc thềm.

Khi hai người lại lúng túng cùng cưỡi một con ngựa hướng phủ Nhiếp chính vương mà đi thì không hề hay biết rằng binh sĩ thủ thành sau lưng đã yên vị xác thực thân phận ‘kiều’ này của Văn Tổ.

Sau đó, Văn Tổ bắt giắc ngủ gục trên lưng ngựa, còn không chút hình tượng tựa vào lòng Nhiếp chính vương. Có điều trên phố không một bóng người, Nhiếp chính vương cũng không để ý, bằng không trong lòng nhất định sẽ lại mất tự nhiên hết nửa ngày.

Được rồi, trên thực tế, ngài ấy đích thực không được tự nhiên suốt cả quãng đường.....

20. Chương 19

Chuyển ngữ: Mic

Tối trung tuần tháng năm, khí trời phương Bắc bắt đầu dần trở nên nóng bức.

Lần trước tại Quỳnh Lâm yến Văn Tổ biểu hiện không tệ, được hoàng đế bệ hạ ban thưởng không ít, vì thế liền chọn ra một cuộn lụa mỏng cùng vài thước vải nhẹ giao cho tú nương trong Vương phủ may thành hai bộ y phục mùa hè, một cho Phó Thanh Ngọc, một cho chính mình.

Nghe nói Nhiếp chính vương dạo gần đây khẩu vị không tốt, nàng liền đem thức ăn trân quý cùng mỹ tửu hoàng đế ban thưởng gửi qua. Ngoài trừ Bình Dương vương thì Triệu Toàn, một vài quan viên thường hay lui tới trong triều, thậm chí hai thị nữ tùy thân cùng với nhóm bà tử quần gia trong phủ, gần như hoặc nhiều hoặc ít đều nhận được.

Một đồng vật phẩm ban thưởng cơ hồ đều bị chia sạch, Văn Tố đương nhiên đau lòng, nhưng đây cũng là đổi lấy mối quan hệ tốt cho nàng.

Tiêu Tranh một ngày nọ hồi phủ muện, thấy quần gia cầm đèn lồng đứng đợi ở cửa, cảm thấy ngạc nhiên, vừa hỏi mới biết ra là đang đợi Văn Tố.

Lúc đó hắn liền cười nói với Triệu Toàn: “Nha đầu này trời sinh khôn khéo nhanh nhẹn, thuận lợi mọi bề đây....”

Đối với việc này, Triệu Toàn được hưởng lộc bày tỏ vô cùng tán đồng.

Quan hệ buôn bán giữa hai nước Thanh Hải quốc và Lương quốc vẫn chưa hoàn thành, ba vị sứ thần đều vẫn chưa rời đi. Văn Tố mấy ngày nay đi sớm về khuya ra vào Hộ bộ, dáng vẻ hết như là một quan to đại thần.

Diễn kịch đúng thật rất mệt, huống chi đối với quan trường nàng hãy còn là lính mới, lại là nữ nhi, mới bắt đầu ứng phó liền gặp phải một vài khó khăn.

Có điều lính mới cũng không chỉ một mình nàng, Lưu Kha cũng vậy.

Lưu Kha hiện giờ đã nhậm chức Giảng học sĩ Hàn Lâm Viện, vị trí không cao không thấp nhưng rất được hoàng đế coi trọng, trong triều trái lại cũng có chút địa vị.

Hai người lúc ở trên triều cũng có cơ hội chạm mặt, gật đầu một cái rồi liền đi. Ấng chừng chuyện trò mấy ngày này cộng lại cũng không nhiều bằng một đêm Quỳnh Lâm Yến ấy. Nhưng dù gì cũng là quen biết cũ, dù lời không nhiều nhưng cũng không cảm thấy xa lạ, cộng thêm hai người tuổi tác tương đương, thường xuyên qua lại liền bỏ đi quan hàm, trực tiếp xưng hô bằng tên.

Nhưng ngay cả như vậy, Văn Tố đối với giới hạn giữa hai người vẫn nhận thức vô cùng rõ ràng.

Lời nói đêm đó của Nhiếp chính vương hãy còn vang vọng bên tai, chỉ cần tân chính còn chưa kết thúc thì nàng vẫn là thuộc hạ của Nhiếp chính vương, chính là phải giữ một khoảng cách nhất định với Lưu Kha thuộc phái bảo hoàng.

Chẳng qua khoảng cách phải xuất phát từ hai bên, nàng ở bên này duy trì, không đại biểu cho việc người ta sẽ không chủ động rút ngắn.

Thế nên nàng hiện giờ đang rất muốn thở dài.

Nói ra cũng khéo, nàng đang chuẩn bị tới dịch trạm tiếp sứ thần Thanh Hải quốc, vừa ra cửa đã đụng mặt Lưu Kha tới bái phỏng.

“Triều Khanh đây là từ đâu mà tới?” Văn Tố khẽ mỉm cười, thân thiết gọi hắn, nhưng lại hơi hơi nghiêng người kéo ra chút khoảng cách để tránh tai mắt người khác.

Lưu Kha ngượng ngùng cười, “Bệ hạ ban ân cho ta chọn đất dựng nhà, ta ở trong thành đi dạo một vòng nhưng vẫn chưa có thu hoạch gì, đúng lúc ngang qua phủ Nhiếp chính vương nên liền tới bái phỏng Vương gia.”

Văn Tố tức thì đỏ mặt, đúng là vận tốt quá đi, trời ơi, nàng cũng có thể giả mạo tới mức được một tòa nhà thì tốt quá!

Đương nói chuyện thì quần gia vào thông báo đã trở ra, hành lễ với Lưu Kha, tỏ ý hắn theo mình vào trong.

Văn Tố định bụng ra cửa thì quần gia lại đột nhiên nói: “Văn đại nhân dừng bước, Vương gia căn dặn, mời Văn đại nhân cũng đi cùng.”

“.....” Chuyện gì đây?

Nơi bái kiến không phải thư phòng của Nhiếp chính vương mà là ngôi đình giữa hồ. Điều này khiến Văn Tố cảm thấy giữa Nhiếp chính vương và Lưu Kha không có một chút kẻ hở, cứ như bằng hữu gặp mặt, thân thiết hữu hảo. Nhưng trong triều chỉ cần là người có một chút nhĩ lực đều biết trước đây chính là Nhiếp chính vương đem Lưu Kha từ vị trí Trạng nguyên kéo xuống.

Thế nên tình này huống này liền khiến nàng cảm thấy có chút phập phồng bất an.

Xung quanh chiếc bàn đá trong đình có hai người ngồi, chính là thúc cháu Tiêu Tranh và Tiêu Đoan. Trên bàn còn bày bàn cờ, rõ ràng là thế cờ chơi được một nửa thì bị gián đoạn. Một bên có người đứng dâng trà, chính là Phó Thanh Ngọc.

Văn Tổ hơi chép miệng, người thanh cao như Phó Thanh Ngọc lại nguyên ý làm chuyện của người hầu, xem ra đúng thực là đã động lòng với Nhiếp chính vương.

Nhưng Nhiếp chính vương dường như đối với việc này lại thập phần bình thường, thần sắc không có lấy một chút khác lạ, như thể người đứng một bên chỉ là một thị nữ trong phủ.

“Thần Lưu Kha tham kiến Nhiếp chính vương, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Còn chưa vào trong đình, chỉ mới ở bên ngoài, Lưu Kha liền dừng lại hành đại lễ, dáng vẻ thập phần nho sinh, lễ nghĩa chu toàn.

Tiêu Đoan tựa như đối với việc này có chút khinh thường, nâng chén trà lên hớp một ngụm, môi hé cười, nhưng ánh mắt lại rất bề nhếch.

“Triều Khanh mau miễn lễ.” Tiêu Tranh tự mình đứng dậy chào đón, ánh mắt như có như không quét qua Văn Tổ đứng sau lưng hắn.

Lưu Kha lại hành lễ với Tiêu Đoan, vừa mới cất bước vào đình thì đã xấu hổ nói: “Vi thần lỗ mãng, quấy rầy nhả hứng của nhị vị Vương gia, vạn mong thứ tội.”

“Không sao.” Tiêu Tranh khoát tay, vẻ mặt ôn hòa, “Triều Khanh quá khách sáo rồi, ngồi đi.” Vừa nói vừa vẫy tay một cái với Văn Tổ, “Văn Khanh cũng qua đây ngồi đi.”

Văn Tổ ngẩn người, tâm tư thét gào liếc Phó Thanh Ngọc một cái, người đứng sau lưng rũ mắt, không trông được thần sắc.

Bốn người ngồi xuống xung quanh ngược lại nhất thời không có đề tài, Tiêu Tranh liền cười hỏi Lưu Kha sao lại rảnh rỗi tới đây. Lưu Kha lập tức nói lý do, không khác là mấy những lời đã nói với Văn Tổ.

“Bệ hạ có hảo ý, có điều Bốn vương lại cảm thấy có chút không thỏa đáng.”

Tiêu Tranh vừa nói vậy, Văn Tổ liền cảm thấy hơi bất ổn, kế tiếp sẽ không phải ra về chẳng vui vẻ gì chứ?

Tiêu Đoan ở một bên cũng nhướn mi, bộ dạng xem kịch hay.

Lưu Kha trái lại không ngại cảm đến thế, chỉ hiểu kỳ hỏi: “Vương gia cảm thấy có gì không thỏa đáng?”

“Triều Khanh ở trong kinh không có chỗ ở, triều đình cấp nhà vốn là điều đương nhiên, nhưng hiện giờ Đại Lương đang trong lúc nghỉ ngơi lấy sức, bất luận là mua đất thì vẫn là động thổ, đều sẽ tiêu phí một khoản không nhỏ.....” Tiêu Tranh làm bộ thở dài, bưng chén trà trước mặt, ánh mắt thế nhưng lại nhìn chằm chằm người phía trước.

Lưu Kha ngệt ra trong thoáng chốc, mặt lộ vẻ xấu hổ, “Vương gia nói không sai, là vi thần chưa suy nghĩ thấu đáo, hổ thẹn hổ thẹn.”

Tiêu Tranh cười nhạt, đối với phản ứng không kiêu không nóng này của hắn rất hài lòng.

Ánh mắt Văn Tổ đảo tới đảo lui vòng vòng mấy lượt giữa hai người, thâm cười mình nghĩ nhiều rồi.

Với tính cách ôn nhuận của Lưu Kha, khẳng định sẽ không dễ gì trở mặt. Mà với sự thâm trầm của Nhiếp chính vương, sẽ lại càng không đem cảm xúc đối với người khác của mình biểu hiện ra mặt.

Ngừng một lúc, Tiêu Tranh lại nói: “Có điều chung quy cũng phải tìm một chỗ cư ngụ ổn định mới phải, theo bốn vương thấy, chỉ bằng chọn một tòa nhà cũ trong thành, sửa sang mới lại một chút là được, toàn bộ chi phí để bốn vương bỏ ra.”

Lưu Kha hoảng hốt đứng dậy, hành lễ nói: “Lời Vương gia nói rất phải, nhưng vi thần vạn vạn không thể để Vương gia tốn kém được.”

Tiêu Tranh cười cười, “Không có gì to tát, bốn vương sẽ để ý giúp người, thấy có tòa nhà ở đâu trống sẽ báo người tới là được.”

Lưu Kha vẫn muốn khéo léo từ chối, nhưng bị hấn phát tay ngăn cản, đành phải không khước từ nữa.

Cứ như vậy trao cho lợi ích tốt như thế không chút dấu vết, Nhiếp chính vương quả thật có chút thủ đoạn. Văn Tổ thâm suy tính một phen, chợt nhớ ra phía đối diện hơi xéo phủ Nhiếp chính vương có một trạch viện bỏ không, cách nơi này rất gần, cơ hồ đi vài bước là đã tới.

Nàng nhướn mắt nhìn Lưu Kha, đang định nói thì đột nhiên chạm phải ánh mắt của Nhiếp chính vương.

Âm u, sâu thẳm, hàn quang bắn ra tứ phía.

Văn Tổ nháy mắt liền hít một ngụm khí lạnh, bình tĩnh chút Nhiếp chính vương, hạ quan không nói, không được à? -_-///

Ai biết nàng bên này không nói, bên kia thế nhưng lại có người mở miệng: “Vương gia, phía xéo đối diện Vương phủ không phải vừa hay có một trạch viện sao? Hãy còn mới nữa, rất thích hợp với Lưu đại nhân đây.”

Da đầu Văn Tổ tê rần nhìn về phía Phó Thanh Ngọc, ánh mắt ngập tràn lo lắng. Cẩn cẩn thận thận nhìn thần sắc Tiêu Tranh, một trận sấm sét kinh lôi mưa sa gió giật, thế nhưng trên mặt vẫn trầm tĩnh phẳng lặng như trước đến giờ.

“Lời của Phó Tu Soạn trái lại đã nhắc nhở Bốn vương, có điều nơi bốn vương cư ngụ vốn hẻo lánh, thượng triều hạ triều rất bất tiện, Triều Khanh thường xuyên hầu hạ bên cạnh quân vương, vẫn nên chọn một nơi gần với hoàng cung thôi.”

Lưu Kha là người thành thật, lý nào nghe ra hàm ý trong lời của Tiêu Tranh, chỉ cảm thấy ở gần chỗ này thì liền có thể tiếp cận với Văn Tổ nhiều hơn, trong lòng hiển nhiên vui mừng vô cùng, lập tức đáp: “Được Vương gia yêu mến, vi thần cảm kích vô cùng, sao còn dám bắt bẻ nữa chứ? Chỉ mong Vương gia không ghét bỏ kẻ hàng xóm này là được rồi.”

Tiêu Tranh trái lại bị câu này nghẹn họng, buồn bực nói: “Sao có thể chứ? Có thể làm hàng xóm với tài tử phẩm đức cao thượng như Triều Khanh chính là vinh hạnh của bốn vương mới phải.”

Văn Tổ lẳng lặng quan sát thần sắc Nhiếp chính vương, cố gắng nhịn cười, bả vai run rẩy đến mức mặt đỏ bừng lên.

Vương gia, đừng phải loại thần kinh thô lậu thế này, ngài cũng hết cách rồi a.....

Lưu Kha lại ngồi thêm một lúc mới đứng dậy cáo từ, Văn Tổ thấp tha thấp thỏm đến tận bây giờ, cuối cùng đợi tới phút cuối hòa bình, trong lòng nhẹ nhõm.

Tiêu Tranh phân phó Triệu Toàn tiễn Lưu Kha rời phủ, người kia lễ phép vội nói không cần. Tiêu Tranh cũng không kiên trì, chỉ Văn Tổ nói: “Vay nhờ Văn khanh thay bốn vương tiễn nhé.” Lần này Lưu Kha không từ chối nữa, ánh mắt lấp lánh mấy cái, đỏ mặt đồng ý.

Bởi thế, ngay cả Tiêu Đoan cũng cảm nhận được có điều kỳ quái trong đó.

Văn Tổ một đường tiễn Lưu Kha ra cổng, hai người thế nhưng suốt đoạn đường không nói lời nào, mãi tới khi sắp rời đi, Lưu Kha cuối cùng mới nói: “Tổ Tổ, thực ra hôm nay đến đây, ta còn có một chuyện muốn nói với nàng.”

“Hửm? Chuyện gì?”

Lưu Kha cúi đầu, mặt càng đỏ bừng, “Vô Uyên sắp tới sẽ ra ngoài làm quan, ta và Quan Viễn huynh hẹn ngày mai sẽ làm tiệc tiễn biệt huynh ấy, không biết nàng có thời gian đến không?”

Văn Tổ ngẩn ra, Vô Uyên chính là thám hoa lang Tề Giản. Nàng không hiểu, tam giáp gặp nhau, một người ngoài nửa đời không quen như nàng chạy tới làm gì?

“Chuyện này.....Ngày mai ta còn phải chiêu đãi sứ thần Thanh Hải quốc, e là không có thời gian rảnh rồi.”

Lưu Kha thất vọng rũ mắt, gật đầu, cáo từ rời đi.

Văn Tổ nhìn bóng lưng buồn bã của hắn, có chút không đành lòng, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo chủ tử của huynh ấy là hoàng đế chứ?

Quay người trở về, vừa bước lên hành lang đã đụng phải Phó Thanh Ngọc sắp quay về chỗ ở. Chỉ thấy nàng ấy vẫy tay với Văn Tổ một cái, thần bí nói: “Tổ Tổ, qua đây, ta có lời nói với cô.”

Văn Tổ đứng lúc cũng muốn nhắc nhở nàng ấy về chuyện vừa rồi, liền chạy qua, còn chưa mở miệng đã bị một câu của nàng ấy cả kinh suýt nữa thì ngã sắp xuống.

“Tổ Tổ, cô có thấy bảng nhân có ý với cô?”

“.....A.....Hả?”

“Hôm ấy Thám hoa lang tới Hàn Lâm Viện tìm hắn nói chuyện, vô tình có nhắc tới cô, ta mới để ý, nghe được vài lời.” Phó Thanh Ngọc nói rồi tiến tới bên tai Văn Tổ thì thầm.

Văn Tổ lão đảo trong gió một trận.

Nàng cũng để ý thấy Lưu Kha đôi khi nhìn nàng sẽ đỏ mặt, đôi khi nói chuyện sẽ ấp a ấp úng, đôi khi gọi tên nàng sẽ luống cuống tay chân.....

Nhưng đây lẽ nào không phải bởi vì tính cách thẹn thùng hay xấu hổ ư? Nàng thấy chỉ Bình Dương vương da mặt dày kia sẽ không vậy thôi!

Nhưng Phó Thanh Ngọc lại cho nàng một lý do chấn động như vậy, mà còn nói tới có lý có lẽ.

Văn Tổ ngơ ngác nghe xong, trầm mặc quay lưng hướng về phía Nam, ngẩng đầu nhìn trời.

Phụ thân ơi, nữ nhi của người vậy mà lại có người nhìn trúng đây.....

21. Chương 20

Chuyển ngữ: Mic

Thanh Hải quốc là quốc gia Phật giáo, từ vương tộc cho đến bình dân đều là người thành kính tin Phật. Ba vị sứ thần đến Lương đô đã nhiều ngày, cảm thấy bỏ bê đại sự lễ Phật, trong lòng bất an, liền muốn đi đến Tướng Quốc tự ở ngoại ô dâng hương lễ Phật. Nhiếp chính vương biết các nàng không quen đường xá, đương nhiên sẽ không chậm trễ, liền phân phó Văn Tổ theo cùng.

Tiếc là Văn Tổ đối với kinh thành cũng không rành rẽ, đang đau khổ không biết phải sắp xếp thế nào thì Bình Dương vương đến lê la tán dóc tự đề cử mình, lúc này mới giải quyết được nguy cấp như lửa sém lông mày của nàng.

Ai biết hoàng đế bệ hạ ở chốn thâm cung dạo gần đây cũng đang có ý định ra ngoài dạo chơi, nghe được tin này liền đập bàn nói muốn đi cùng.

Tiêu Tranh cảm thấy khoảng thời gian này luôn giương cung bạt kiếm với tiểu hoàng đế cũng không phải chuyện tốt gì, có lẽ ra ngoài dạo chơi là một cơ hội tốt để xoa dịu mâu thuẫn, liền gật đầu đồng ý.

Hoàng đế lần này định vi phục xuất hành, chỉ thông báo cho tân khoa tam giáp cùng theo xa giá, chẳng qua Nhiếp chính vương nhất định muốn đi chung. Văn Tổ thấy Nhiếp chính vương phủ gần như điều động hết toàn phủ, rõ ràng ngay cả Phó Thanh Ngọc cũng khẩn trương. Đến nỗi hôm xuất hành hoàng đế ngồi trong xe ngựa vén rèm nhìn mọi người đứng bên ngoài, nhất thời khinh bỉ hướng mắt nhìn trời.

Vi phục xuất hành cần đội ngũ khổng lồ thế à?

Một đoàn người phân lên ba cỗ xe ngựa cuối cùng khởi hành, Triệu Toàn dẫn theo cấm vệ quân vương phủ đã cải trang bảo vệ chặt chẽ, tốc độ đương nhiên rất chậm, tới được Tướng Quốc tự đã là giữa trưa.

Dù nói là cải trang vi hành, nhưng Nhiếp chính vương nếu đã đồng ý dẫn hoàng đế ra ngoài, lý nào có thể không chuẩn bị đôi chút? Trong tự từ sớm đã có người dọn sẵn cơm chay, mấy người vào tự viện liền lập tức ăn cơm, một chút một chút dọc đường trải qua nghỉ ngơi nháy mắt đã quét sạch không còn chút gì.

Có một tiểu sa di đi tới dẫn đường, dẫn đoàn người đi dạo một vòng nhỏ trong tự viện. Đông Đức Trác Y không thấy hứng thú, dẫn theo hai tùy tùng đi lễ Phật, còn muốn thành kính tụng kinh, đoán chừng không phải một chốc một lát là xong.

Mọi người cảm thấy nhàm chán, liền tự mình tìm niềm vui.

Bên trong Đại Hùng bảo điện có đại sư tọa trấn giải tâm, hoàng đế bệ hạ liền đi xin quả tâm. Văn Tổ nhìn, cảm thấy thập phần mới mẻ nên cũng kéo Phó Thanh Ngọc đi xin một quả, sau đó vui vẻ hớn hở chạy đi xin đại sư giải giúp.

Đại sư đó ước chừng bảy tám mươi tuổi, chòm râu hoa râm, dáng vẻ tuổi già sức yếu, giải tâm cho hoàng đế bệ hạ, sau khi nói một tràng ba hoa chích chòe lời hay ý đẹp thì ngồi sau bàn chợp mắt, khiến Văn Tổ cảm thấy ông ta rất không đáng tin.

Phó Thanh Ngọc trước đem quả tâm đẩy qua, đại sư mở mắt thông thả lướt qua một cái, hời hợt nói một câu: “Tâm kính thông đạt, sự tại nhân vi1.” Sau đó tiếp tục khép mắt ngủ, so với thái độ trước đó đối với hoàng đế hoàn toàn không lời nào có thể so sánh.

1Suy nghĩ thông đạt, mọi việc đều nằm ở hành vi của con người.

Phó Thanh Ngọc thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Người không hỏi ta cầu gì sao?”

Đại sư cũng không thêm để ý nàng, trực tiếp bảo Văn Tổ đưa quả tâm cho ông.

Văn Tổ có chút lo lắng đẩy tâm qua, ai biết ông lão nhìn cũng không nhìn liền đặt xuống, sau đó nhướn mí mắt lướt nhìn nàng một cái, nói: “Điện hàm quý tướng, nhất sinh hòa thuận2.”

2Mắt có tướng phú quý, một đời thuận lợi.

Thế nên Văn Tổ nở nụ cười.

Thực ra nàng vốn không để ý ông lão xem là tướng mạo hay là quả tâm, nàng chỉ cần một câu quyền uy nhân sĩ, tựa như một lời bảo chứng, khiến người an lòng.

Ai biết vừa định rời đi thì đại sư đó lại đột nhiên hỏi nàng một câu: “Thí chủ năm nay bao nhiêu?”

Văn Tổ dừng bước, có chút hoài nghi, “Sắp tròn mười tám rồi, đại sư hỏi chuyện này làm gì?”

Đại sư híp nửa mắt, vẻ mặt sâu xa khó hiểu, nhìn vào trái lại có cảm giác vốn chưa tỉnh ngủ, “Cô nương cô năm nay sắp hồng loan tình duyên, hơn nữa vô cùng có khả năng người đó đang ở ngay bên cạnh đây.....”

Văn Tổ há hốc, tựa như nghe thấy cảm mình rơi ‘bộp’ một tiếng.

Ta có nói mình cầu nhân duyên ư? Đại sư người ngủ mê à?

Mấy người đứng bên cạnh đều nghe thấy, nhất thời đồng loạt hướng ánh mắt sang.

Nhiếp chính vương mặc thường phục bạch sắc, tóc đen cột cao thả xuống, phong thái lỗi lạc. Thản nhiên quét mắt qua phía này một cái, sắc mặt không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt lóe lên rất khẽ, không biết là đang nghĩ gì.

Tiêu Đoan bên cạnh cũng bạch y rộng rãi giống hần, nhưng lại lộ ra nét hơi gầy yếu, nghe thế thì chỉ cười, trong đôi mắt đen bóng toàn là vẻ trêu chọc.

Chu Hiền Đạt và Tề Giản cảm thấy thú vị, nhất loạt nhìn sang Lưu Kha, người kia sớm đã hai má đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh, không biết còn tưởng người sắp hồng loan tình duyên là hần ấy chứ.

Mọi người đều ở trạng thái trầm ngâm, hoàng đế bệ hạ hết liếc sang trái lại nhìn sang phải một lúc, thập phần chân thành hỏi: “Thế nào gọi là hồng loan tình duyên?”

Văn Tổ giật mình tỉnh táo trở lại, cười ha ha nói: “À, thiếu gia, chúng ta đi dạo đi, phong cảnh bên ngoài nhất định là rất đẹp đấy.....”

Hoàng đế không nhận được đáp án thì rất bất mãn, chạy trốn trước mặt Tiêu Tranh: “Thức thức người nói đi.”

Có thể là bất mãn với tiếng gọi ‘thức thức’ đó, Tiêu Đoan u ám nhìn tiểu hoàng đế một cái, trong mắt lóe lên hàn quang.

Tiêu Tranh liếc nhìn gương mặt ngượng ngùng của Văn Tổ, khe khẽ mỉm cười, “Không có gì, chỉ là hình dung người sắp gặp vận may mà thôi.”

“Hử? Thế Trẫm.....Ta khi nào thì hồng loan tình duyên?”

“Phi.....” Văn Tổ che miệng, toàn thân cười đến phát run.

Bệ hạ, người thật sự là đáng yêu quá đi.

*

Sau lưng Tướng Quốc tự có triều đình hậu thuẫn, đương nhiên được xây dựng hùng vĩ nguy nga, lưng tựa hùng sơn, chiếm một khoảng đất cực kỳ rộng lớn, hoa cỏ cây cối cũng rất nhiều danh phẩm.

Văn Tổ ra khỏi Đại Hùng bảo điện đi loanh quanh tản bộ, vừa hay để tản bớt xấu hổ do giải xâm vừa rồi mang lại. Nhưng nghĩ tới lời nói hôm đó của Phó Thanh Ngọc, lại liên tưởng đến Lưu Kha ở bên cạnh, trong lòng chung quy cảm thấy có chút khác thường.

Đại sư đó nói hồng loan tình duyên.....Lẽ nào đối tượng chính là huynh ấy?

Văn Tổ không biết, lúc này có người tim đập như hươu chạy, lo sợ bất an, cảm xúc so với nàng còn mãnh liệt hơn, chính là Lưu Kha.

Bình thường còn có thể nói vài lời, hòa hợp ở cạnh nhau, trải qua sự việc mới rồi, hẳn đối với Văn Tổ trái lại bắt đầu trở nên ngượng ngùng, ngay cả dùng khí gọi tên nàng cũng không có.

“Triều Khanh huynh, có hoa có thể hái thì phải hái đi.” Tề Giản từ sau lưng hắn xuất hiện, nhìn về Văn Tổ cách đó không xa, trên mặt là ý cười trêu chọc.

“Vô Uyên, đừng có nói vậy.” Lưu Kha cúi thấp đầu, ánh mắt né tránh.

“Ngu huynh trái lại cảm thấy hoa này vẫn là không hái thì hơn.” Chu Hiền Đạt tay cầm chiết phiến, nho sam pháp phối, bước tới cạnh hai người.

Lưu Kha bất an ngẩng đầu, “Quan Viễn huynh sao lại nói vậy?”

Chu Hiền Đạt gấp chiết phiến trong tay, chỉ về xa xa phía trước, “Đệ tự nhìn đi.”

Lưu Kha nhìn theo hướng tay hắn chỉ, Văn Tổ mặc dù chậm rãi dạo bước một mình, nhưng từ đầu chí cuối vẫn là theo sau Nhiếp chính vương, gần như một tác cũng không rời.

Đoàn người mỗi người một tâm sự, đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt Tiêu Tranh. Nhân lúc Phúc Quý hầu hạ hoàng đế ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn vẫy tay gọi Văn Tổ qua một bên nói chuyện.

Văn Tổ vẫn luôn để ý động tĩnh của Nhiếp chính vương, thấy thế liền vội vàng chạy qua.

Phó Thanh Ngọc ở một bên trông rất rõ ràng, trái tim liền âm ỉ.

Hai người băng qua hành lang, tránh những người khác, dừng bên dưới một gốc đa trong hậu viện. Tiêu Tranh quan sát trái phải, thấy xung quanh không một bóng người mới lên tiếng: “Lời đại sư đó Văn Khanh nhất định đừng tin, ông ta gặp ai cũng đều nói vậy cho qua, bốn vương cũng từng bị, rất không đáng tin.”

Văn Tổ ngẩn ra, “Không đáng tin?”

“Không đáng tin!”

“À.....ạ.”

Tiêu Tranh đã nói xong lời muốn nói, liếc nàng một cái rồi liền xoay người rời đi.

Văn Tổ thấp thỏm theo hần trở về, ai biết vừa ra khỏi hậu viện đã chạm mặt Lưu Kha. Nàng vốn dĩ vì lời nói của đại sư kia mà cảm thấy ngượng ngùng, lại thêm Nhiếp chính vương đang ở trước mặt, thế nên lập tức gục đầu mà đi.

Lưu Kha sớm đã trông thấy nàng, vừa định mở miệng liền thấy bóng người trong chiếc váy màu xanh nhạt ấy biến mất từ xa, trong lòng thập phần kinh ngạc, nghĩ cũng không nghĩ liền chạy theo.

Nhiếp chính vương thấy vậy dừng bước, khoanh tay nhìn.

Văn Tổ xoay người trông thấy Lưu Kha theo sau lưng thì nhất thời nghẹn lời, sớm biết vậy chi bằng thoải mái chạy qua, đây đúng thật là giấu đầu lòi đuôi mà.

Có lẽ là sợ kinh động người khác, Lưu Kha cũng không dám gọi nàng, chỉ hi vọng tăng tốc bước chân mau chóng bắt kịp nàng, hỏi rõ ràng vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì.

Văn Tổ cảm thấy có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu một đại phu cho hần, đầu đất là bệnh, phải chữa!

Sau gốc đa trong hậu viện có một ngọn núi giả, tựa lưng vào tường vây, Văn Tổ nhấc vạt váy lao đến chỗ đó, mắt thấy Lưu Kha sắp đuổi tới, dứt khoát vứt bỏ hình tượng thực nữ, dùng cả tay lẫn chân trèo lên.

Lưu Kha là một nho sinh, bước chân không nhanh hơn Văn Tổ bao nhiêu, lúc đuổi tới trước thì đã không thấy bóng dáng Văn Tổ, nhất thời không biết làm sao.

Văn Tổ lo lắng hần đầu đất lại tái phát, liền muốn từ tường vây bên cạnh ngọn núi giả mà trèo ra, rồi lại vòng lên đằng trước là được. Ai ngờ vừa bò lên đầu tường liền dờ ra.

Chả trách ngọn núi giả này dựng bên bờ tường cũng không sợ thu hút đạo tặc đột nhập, phía dưới vậy mà lại là vách núi sừng sững!

“Tổ Tổ, nàng muốn làm gì?!”

Đương lúc da đầu Văn Tổ tê rần định quay trở lại trên ngọn núi giả thì bên dưới chợt truyền tới tiếng kinh hô của Lưu Kha, khiến nàng run lên một cái ngã nhào, may mà tay bám đầu tường mới không rớt xuống, có điều cũng bị dọa không nhẹ, tức thì bật khóc thảm thiết.

Lưu Kha không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, nhất thời ngây ra, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới được, cuối cùng vẫn là Văn Tổ bảo hần đi kêu người tới mới gọi hồn vía hần trở về. Hần vội xoay người, nhưng thấy từ xa đã có một bóng trắng tức tốc lướt tới, không bao lâu đã nhảy lên ngọn núi giả.

“Đưa tay qua đây.”

Văn Tổ sợ đến trán toát mồ hôi lạnh, run rẩy bầy nói: “Vương gia, ta không dám thả tay...”

Mặt Tiêu Tranh lộ vẻ không vui, nha đầu này thường ngày rất lạnh lợi, sao hôm nay lại không thận trọng như vậy? Hần quay đầu liếc Lưu Kha vẻ mặt sốt ruột bên dưới, thậm chí nói lẽ nào là vì tên một sách này?

Hần đập lên đầu tường, ngồi xuống, đưa một tay kéo cánh tay Văn Tổ, tay kia lại chậm chạp không có động tác gì, chỉ thấy nàng đầu đầy mồ hôi đáng thương tội nghiệp nhìn lại hần.

“Triều Khanh, đi gọi người khác tới giúp.”

“A, được được được!” Lưu Kha bừng tỉnh, vội vàng xoay người chạy đi.

Tiêu Tranh đuổi hần đi rồi, lúc này mới thông dong nhìn Văn Tổ nói: “Văn Khanh đây là đang làm gì vậy?”

“.....Vương, vương gia, chúng ta có thể lên trên rồi nói chuyện không?”

Tiêu Tranh nhếch môi, tay hơi hạ thấp một chút, dọa Văn Tổ “má ơi” kêu lên một tiếng: “Vương gia, vương gia, ngài đừng buông tay đó, ngàn vạn lần đừng nha.....”

“Thế khanh rảnh rồi trèo tường làm gì?”

“Huhu, Vương gia, hạ quan là bị ép, bắt đắc dĩ đó, để biểu đạt lòng trung thành tận tâm với vương gia, tình nguyện rơi xuống vách núi cũng không gặp mặt riêng tư với Lưu đại nhân đó...”

Tiêu Tranh nghe thế khe khẽ mỉm cười, đem nàng kéo lên trên, Văn Tổ căng thẳng dùng một tay bám lấy cánh tay hắn, hai chân dùng sức trèo lên, nhưng đột nhiên lại nghe hắn nói: “Bốn vương còn tưởng khanh vì lời đại sư đó mà xấu hổ chứ.”

Ếc, Vương gia chúng ta lên rồi nói đi, xin ngài đó!

Thấy Văn Tổ không trả lời, Tiêu Tranh lại định hạ tay xuống, trong lòng Văn Tổ hốt hoảng, bàn tay đang bám lấy cánh tay hắn kia dùng lực mạnh hơn, cả người đều bổ nhào lên người hắn. Tiêu Tranh sửng sốt, tay vừa buông lỏng, một cánh tay khác của nàng liền thuận thế vòng qua cổ hắn, miệng không ngừng kêu lên: “Vương gia, hạ quan không dám, ngài ngàn vạn lần đừng bỏ lại ta mà.....”

“Khanh.....” Tiêu Tranh ngượng ngùng vô cùng, đang định lên tiếng thì Văn Tổ theo phản xạ từ bên gáy hắn quay đầu sang, trong nháy mắt có gì đấy chạm vào cánh môi hắn, mềm mại ấm áp, như thể có vật gì đó rít gào nghiền qua trái tim, khiến toàn thân hắn chấn động.

Văn Tổ cũng ngây ra, hai người gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, đôi bên đều hai mắt mở to, kinh ngạc vô cùng.

“Hai người.....”

Bên cạnh chợt truyền tới giọng nói của Phó Thanh Ngọc, Văn Tổ hoảng hốt quay đầu, thấy bên dưới có một hàng người đứng đó, thập phần tò mò vây xem.....

22. Chương 21

Chuyển ngữ: Mic

Văn Tổ luôn cảm thấy mưu mô của mình coi như không ít, nhưng đụng phải tình huống như vậy vẫn thật sự bế tắc.

Thanh sạch bị phá hủy sạch sẽ rồiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

So ra thì, Nhiếp chính vương lại bình tĩnh hơn nhiều, trước thần sắc không giống nhau của bao người trước mặt, hoặc kinh ngạc hoặc sâu xa hoặc tìm tòi, nhưng hắn lại tựa như cái gì cũng không trông thấy, một tay ôm eo Văn Tổ, một tay chống lên đầu tường một cái, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Sau khi đứng vững, hắn thả tay vuốt phẳng nếp nhăn trên vạt áo, liếc nhìn Văn Tổ đang mặt đỏ tai hồng, ánh mắt quét về phía mọi người, giọng điệu không mặn không nhạt: “Các người nhìn thấy gì?”

“.....” Ai nấy một hồi yên lặng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng mới có người phá vỡ cục diện bế tắc, thế nhưng lại là Chu Hiền Đạt. Chỉ thấy hắn không hoảng không vội bước ra, hướng Tiêu Tranh hành lễ, “Vi thần chỉ thấy Văn đại nhân cơ thể không khỏe, Vương gia thương cảm hạ thần, tự mình tiễn Văn đại nhân xuống núi hồi phủ.”

Tiêu Tranh hài lòng nhìn hắn một cái, “Thế bốn vương rời đi khi nào?”

“Giờ ngo ba khắc.”

Văn Tổ lặng lẽ nhìn trời, giờ ngo ba khắc đã qua từ sớm rồi.....

Chu đại nhân, hay cho một người chỉ hưu bảo ngựa nha!

Tiêu Tranh gần như không chút do dự, đưa mắt ra hiệu cho Văn Tổ rồi liền cất bước rời đi, những người xung quanh tựa hồ chỉ đơn thuần là không khí, ngài đây một chút cũng không để ý.

Lúc này quả thật xấu hổ, nếu đã có cơ hội rời đi, Văn Tổ đương nhiên sẽ không ở lại, thấy Nhiếp chính vương cất bước thì cũng gấp gáp chạy theo.

Lúc Phúc Quý theo tiểu hoàng đế chạy tới thì chỉ trông thấy Nhiếp chính vương dẫn theo Văn Tổ không nói một lời rời đi, sau lưng là những gương mặt hóa đá trong gió.

Tề Giản có chút lo lắng nhìn Lưu Kha, chỉ thấy hần nét mặt tràn đầy kinh ngạc cùng không dám tin, đã gần như dại ra, khiến Tề Giản không đành lòng, nếu không phải ở đây nhiều người không tiện nói rõ thì hẳn đã bước lên vỗ vai hần an ủi một phen.

Cái gọi là ‘đều là người lưu lạc thiên nhai’, Phó Thanh Ngọc cũng vậy, đứng ở một bên hai mắt mịt mờ, sắc mặt trắng bệch như giấy.

Tiểu hoàng đế quay đầu sang trái rồi lại sang phải, nghi hoặc hỏi: “Đây là sao vậy? Thúc thúc sao lại đột nhiên bỏ đi?”

Bên cạnh có tiếng bước chân truyền đến, Tiêu Doan bạch y nhẹ nhàng khoan thai đến gần, cười âm u tà mị, “An tâm đi đệ đệ, không phải còn có ca ca này đi theo sao?”

“Cái, cái gì chứ, Phúc Quý!” Tiểu hoàng đế vội vàng vẫy tay với Phúc Quý, “Bãi giá, Trẫm... Ta phải về rồi!”

*

Một trước một sau ra khỏi sơn môn, bước xuống bậc thang dài dằng dặc, trầm mặc.

Một trước một sau leo lên xe ngựa vương phủ, lộ cộc mà đi, vẫn là trầm mặc.

Mãi đến khi vào thành, tiếng người huyên náo bên ngoài xe phá vỡ sự tĩnh lặng, Tiêu Tranh mới không nhanh không chậm mở miệng: “Chuyện này bốn vương có thể chịu trách nhiệm.”

Cơ thể Văn Tổ run lên một cái, cẩn cẩn thận thận nhìn nét mặt hần, mắt phượng nửa khép, mặt trầm như nước, hoàn toàn nhìn không ra trong lòng đang nghĩ gì.

“Chẳng qua hiện thời nếu như trao danh phận cho Văn khanh hiển nhiên sẽ gây nên dị nghị, mọi việc vẫn là đợi sau khi liên hôn thành công đi, lúc đó hủy bỏ thân chính, khanh cũng không cần làm quan.....”

“Vương gia.....” Mắt thấy nửa đời sau của mình sắp bị trừ định, Văn Tổ khẩn trương lên tiếng ngăn lại: “Chuyện này thực ra là ngoài ý muốn, Vương gia không cần để tâm, nếu như Vương gia muốn chịu trách nhiệm, hạ quan thực sự hổ thẹn.”

Nàng tự biết lấy thân, thân phận này của mình sao có thể xứng với Nhiếp chính vương? Lúc đó cho dù có gả cho ngài ấy, nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu thiếp. Phụ thân nàng nói rồi, thà rằng làm vợ người nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Nàng đâu cần vì một cái chạm môi mà bồi thường bằng hạnh phúc nửa cuộc đời về sau của chính mình chứ?

Thế nhưng Nhiếp chính vương lại không hiểu như vậy. Thân là một nam nhân, nghe thấy lời từ chối uyển chuyển như vậy, không khỏi có chút tổn thương tự ái.

Bốn vương có chỗ nào không được như ý nguyện của nàng sao?

Suy nghĩ này khiến Tiêu Tranh không thoải mái, hần ngược mắt nhìn sang, hai mắt nửa híp lại, lộ ra ánh sáng âm u sâu kín, “Cho nên, Văn khanh không cần bốn vương chịu trách nhiệm?”

Có lẽ là giọng điệu này quá mức quý dị, Văn Tổ nghi hoặc ngẩng lên, nhưng vừa đối diện với gương mặt hần thì lại hoảng hốt cúi đầu.

Không phải bị ánh mắt hần của kinh hoảng, chỉ là có chết hay không chứ lại lướt qua làn môi với đường cong tao nhã của hần, liền cảm thấy mặt nóng bừng lên, xấu hổ vô cùng.

“Hảo ý của Vương... Vương gia hạ quan hiểu rõ, chỉ là chuyện này lỗi ở hạ quan, đương nhiên hạ quan nên tự mình gánh chịu, sao dám cầu xin Vương gia chịu trách nhiệm.”

Trong lòng bất chợt không hiểu vì sao lại bùng lên ngọn lửa, Tiêu Tranh nghiêng rằng, “Được, vậy tùy khanh thôi, cứ thế bỏ qua!”

Dù gì nhóm người vây xem trong tự cũng đã xử lý ổn thỏa, chuyện này bỏ qua thì chẳng gì tốt bằng. Văn Tổ khó hiểu chống má, Vương gia ngài vì sao lại lửa giận ngút trời thế chứ?

Hai người không nói gì nữa, một đường im lặng.

Xe ngựa rất nhanh liền tới cửa lớn phủ Nhiếp chính vương, Văn Tổ đang chuẩn bị xuống xe, vừa vén màn liền nghe thấy một tràng tiếng vó ngựa dồn dập truyền vào tai. Nàng ngược mắt nhìn, chỉ thấy một người một ngựa quay lưng về phía tà dương, phút chốc băng băng lao tới.

Người đó mặc trang phục cấm vệ quân Vương phủ, lúc thấy Tiêu Tranh bước ra thì liền vội vàng xoay mình xuống ngựa, một tay từ đầu đến cuối vẫn ôm khư khư cái bọc trước ngực, không biết trong đó đặt trân bảo gì.

“Tham kiến Vương gia.” Mặc dù hành lễ, người đó cũng một tay cầm chiếc túi, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Tiêu Tranh xuống xe, đến gần hỏi: “Trong tay ngươi cầm là vật gì?”

Trong lúc nói Văn Tổ cũng theo bước xuống, tò mò chạy lên trước, chợt thấy cái túi đó cục cựa một cái, dọa nàng lùi về sau một bước, “Ủi trời, vật gì vậy?”

Hộ vệ kia cúi thấp đầu, ngữ điệu mang theo hoảng loạn nói: “Hồi bẩm Vương gia, là Thục vương thể tử.”

“Cái gì?” Tiêu Tranh kinh ngạc.

Văn Tổ trấn định tinh thần, bước lên cởi chiếc túi trong ngực hắn, ôm vào tay nhìn một cái, quả nhiên là một đứa trẻ đang ngủ.

Đây..... là tình huống gì vậy?

“Vương gia lượng thứ, chúng thần phụng mệnh đón thể tử vào kinh, vốn dĩ một đường thuận lợi, nhưng không ngờ lúc sắp ra khỏi đất Thục lại gặp thổ phỉ, nhũ mẫu của thể tử bị giết, thuộc hạ vội vàng dẫn thái tử tránh đi, ngay trong đêm gấp rút lên đường, lúc này mới đem thể tử bình an đưa đến vương phủ.”

Sau khi nghe bẩm báo hết nửa ngày trời cũng chưa từng cảm thấy đứa trẻ trong lòng lại cựa quậy nữa, Văn Tổ lúc này mới cẩn thận nhìn kỹ đứa bé trong ngực, chỉ thấy hai mắt nó khép chặt, môi tím tái, rõ ràng là không ổn. Nàng khẩn trương đưa tay vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, cũng không có lấy nửa điểm phản ứng.

Trong lòng Văn Tổ hoảng hốt, tức tốc tính toán thời gian, suýt nữa thì té xỉu, trước sau còn chưa tới một tháng.

Đây là đất Thục đó, tới kinh thành chỉ dùng có hai mươi mấy ngày, vị đại ca này huynh so với tốc độ của tám trăm dặm còn nhanh hơn á....

“Vương gia, vẫn là cứu người cấp thiết trước.”

Văn Tổ lên tiếng đã dời ánh mắt Tiêu Tranh nhìn sang, vừa thấy đứa trẻ trong lòng nàng, sắc mặt hần thoảng chốc liền sầm xuống, lạnh lùng quát một tiếng với hộ vệ đang quỳ: “Mau đi truyền ngự y!”

Hộ vệ sợ giật thót, gấp rút lên ngựa đi truyền lệnh, Văn Tổ đã nhanh chóng ôm đứa trẻ vào phủ.

.....

Khi trời sắp ngả bóng, Triệu Toàn sau khi hộ tống đoàn người hoàng đế an toàn trở về thì tới chỗ Tiêu Tranh phục mệnh, vừa tới Tây Các liền trông thấy có ngự y từ chính thất bước ra.

Hắn tưởng chủ tử nhà mình trên đường gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, trong lòng hoảng hốt xông vào, nhưng phát hiện Tiêu Tranh yên lành đứng bên bình phong, Văn Tổ ở bên cạnh ôm một đứa trẻ trong ngực nhẹ nhàng đung đưa, miệng khe khẽ ngâm nga, hình như đang ru nó ngủ....

Triệu Toàn nháy mắt hoảng loạn trong gió, Vương gia ngài đây là tốc độ gì vậy? Chẳng qua trước đó rời đi có mấy canh giờ mà thôi, giờ đã có người kẻ nghiệp rồi á?

Nghe nói Văn Tổ sau khi biết hần từng có suy nghĩ này thì đã rượt hần hết hai con đường, một lòng muốn trừng trị hần thật tốt. Cuối cùng vẫn là Nhiếp chính vương đại phát từ bi, phạt hần chép một ngàn lần Tĩnh Tâm chú, nghe đâu có thể trị chứng bệnh của hần rất tốt.

*

Sự sầm uất về đêm của kinh thành không hề giảm bớt, phố dài mười dặm được ánh nến chiếu sáng rực rỡ như ban ngày, trà lâu tửu quán đủ hàng đủ loại chia thành hai bên, người qua qua lại lại không ngớt, nhộn nhịp hơn cả ban ngày.

Thế nhưng có một gian tửu lâu ánh nến lại u ám, vô cùng yên tĩnh, bởi vì nơi này đã được Bình Dương vương bao trọn.

Tiêu Đoan từ khi rời khỏi Tướng Quốc phủ không chút gấp gáp trở lại Nhiếp chính vương phủ, mà là phải người chuyển lời cho Lục Phường, sau đó liền như bình thường tới gian tửu lâu này gặp hắn.

Trong nhĩ gian rộng lớn ở lầu hai, Lục Phường ngồi đối diện với hắn, nhấp rượu câu được câu chẳng. “Bình Dương vương gia hôm nay chỉ triệu một mình hạ quan đến đây, có việc gì sai bảo?”

Nếu như bình thường gặp nhau, chỗ này gần như đều là tâm phúc trong triều của Nhiếp chính vương và Bình Dương vương, tuyệt không phải chỉ một mình hắn.

“Không phải sai phái, là có chuyện không thể không nói.”

Lục Phường có chút hoài nghi, “Dám hỏi Vương gia là chuyện gì?”

Chung rượu trong tay khẽ siết, con ngươi đen nhánh lại phản chiếu ánh nến, Tiêu Đoan hiện thời phong tình vạn chủng, nhưng ánh mắt lại mang chút ý tứ không rõ, “Hôm nay trong Tướng Quốc tự xảy ra chút chuyện, bốn vương phát giác thúc thúc hình như đối với nha đầu họ Văn có chút hứng thú.”

“Sao chứ?” Lục Phường ngây ra, một lúc sau mới hiểu ra nha đầu họ Văn mà hắn nói chính là nữ quan Văn Tố.

“Đương nhiên bốn vương cũng không thập phần xác định, nhưng chuyện này đã thức tỉnh bốn vương.”

“Thức tỉnh điều gì?”

Tay trái Tiêu Đoan nâng ống tay áo, ngón cái tay phải chấm rượu trong chung, viết lên trên bàn hai chữ: Thiên tử.

Lục Phường ngẩn ra, nghe hắn nói: “Ta vì chuyện này mà hao tổn tâm huyết, nhưng thúc thúc lại luôn không có phản ứng, vậy mà hôm nay bốn vương bỗng nghĩ ra, có lẽ Văn Tố sẽ là kẻ hở để thông thúc thúc.”

Lời nói mập mờ không rõ, Lục Phường vốn không phải quá thông minh, nhưng thấy ý cười trên mặt Bình Dương vương, hình như thập phần chắc chắn, liền ngậm miệng không hỏi nhiều nữa.

Gió đêm hơi lạnh, trăng treo giữa trời.

Văn Tố hoàn toàn không biết bản thân đã bị cuốn vào một vòng xoáy bản thân không hề hay biết, mệt mỏi đi ra từ trong Tây Các nơi cư ngụ của Nhiếp chính vương, vừa đi vừa qua lại dầm dẫm cánh tay mỗi nhừ.

Lúc đầu Nhiếp chính vương không nên chọn thế tử nhỏ nhất của Thục vương mà, nhỏ như vậy, ăn uống nuôi dưỡng đều cần có người chăm sóc, lại thêm bởi vì mệt mỏi đường xa mà sinh bệnh, trong chốc lát lại không kịp tìm được nhũ mẫu, ngược lại khiến nàng bận rộn quá chừng.

Lúc bước vào sân viện của mình, thấy có người từ chỗ rẽ ngang qua, nàng vội vàng đuổi theo, chỉ trông thấy góc áo màu xanh thẫm.

Là Phó Thanh Ngọc.

Văn Tố lúc này mới nhớ ra chuyện ban sáng chính là nàng ấy phát hiện trước nhất. Lúc đó nàng xấu hổ vô cùng, hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của nàng ấy, nhất định là không dễ chịu rồi.

Nhưng đây chỉ là ngoài ý muốn thôi mà.....>_

Đương lúc do dự liệu có cần tìm cơ hội giải thích với nàng ấy không thì sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn, ngay sau đó giọng nói của Nhiếp chính vương đã vọng tới: “Văn khanh.....”

Văn Tố quay đầu, đối diện với gương mặt muốn nói lại thôi của hắn, chợt cảm thấy kỳ lạ, “Vương gia, muốn thế này là có việc gì sao?”

Tiêu Tranh ho khan một tiếng, gật đầu, nét mặt phiền não ngượng ngùng khó tả, “Khanh....Hôm nay qua chỗ bốn vương ngủ đi.”

“Hả?” Văn Tổ lập tức ôm ngực, vẻ mặt kinh hãi, “Vương, Vương gia sao lại nói thế?”

23. Chương 22

Chuyển ngữ: Mic

Nhiếp chính vương thực ra cũng hết cách rồi.

Lúc Văn Tổ nghĩ như vậy thì đang ôm Thực vương thể tử ngồi bên hành lang Tây Các nhân nhả hơi nặng.

Ngự y nói thể tử một đường một nhọc, ăn uống không tốt, lại thêm nhiều ngày không thấy ánh nắng, cần phải ra ngoài hít thở không khí nhiều hơn.

Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Nhiếp chính vương ngồi bên cạnh một cái, rồi lại gục đầu liều mạng nhin cười.

Tự tạo nghiệp a.....

Nói ra cũng thật buồn cười, cũng không biết vì sao, tiểu thể tử này lại vô cùng yêu thích Nhiếp chính vương, lúc mở mắt còn khóc một cái thật to, nhưng vừa trông thấy Nhiếp chính vương thì liền lập tức ngừng lại.

Văn Tổ mới đầu còn tưởng nó bị nét mặt nghiêm túc của Nhiếp chính vương dọa sợ, quan sát lần nữa, tiểu tử này cười đến khoa chân múa tay, khiến nàng nháy mắt.

Đêm qua lúc chuẩn bị đi ngủ, Văn Tổ vốn định hảo tâm ôm đứa trẻ này trở lại chỗ của mình ngủ, Nhiếp chính vương cũng vui lòng buông tay mặc kệ, ai biết sắp sửa rời đi thì nó liền lớn tiếng gào khóc, Văn Tổ bất đắc dĩ, đành phải để nó đi theo Nhiếp chính vương.

Sau đó Tiêu Tranh kêu cả một phòng đầy nha hoàn nô tỳ tới hầu hạ tiểu tử này, ai ngờ nó vẫn cứ một mực khóc, cuối cùng Tiêu Tranh đành phải tự mình bế nó nhỏ giọng dụ dỗ, khiến cả đám người hóa đá trong gió.

Tiêu Tranh rất buồn bực, buộc lòng phải mau chóng kêu Văn Tổ quay lại.

Văn Tổ xấu hổ vô cùng, đêm hôm khuya khoắt ở cùng một phòng với Nhiếp chính vương, thanh bạch của nàng thật sự một chút tí ti cũng không còn a.

Nhưng có thể làm sao chứ? Thằng nhóc xấu xa này phiền đến vậy đó, ngoại trừ Nhiếp chính vương thì cũng chỉ mình nàng là có thể chạm vào thôi.

Tiêu Tranh nói: “Có lẽ khanh là người đầu tiên ôm nó, còn cứu nó một mạng, trong lòng nó cảm ứng ấy.”

Văn Tổ theo đó thành thật hỏi: “Thế nó sao lại cũng thích Vương gia ngài như vậy chứ?”

Tiêu Tranh xoa cằm ngẫm nghĩ, câu trả lời lại càng chân thành: “Có lẽ là cảm thấy bốn vương dễ gần chăng.”

Văn Tổ lặng lẽ quay đầu, Vương gia, trong phòng kín gió, không cần lo lắng miệng lưỡi người ta, ngài cứ việc nói đi. →_→

May mà cuối cùng cũng đã dụ được yêu tinh phiền phức này ngủ say, có điều Nhiếp chính vương cũng không dám kinh động nó, liền bảo Văn Tổ ôm nó ngủ trên giường của mình, còn bản thân thì đi sang gian phòng cách vách.

Một đêm này ngủ trên giường của Nhiếp chính vương quyền thế ngút trời, trong lòng Văn Tổ thập phần không yên.

May mà đứa trẻ này ngủ rất sâu, mãi tới mặt trời lên cao vẫn chưa tỉnh, nhờ phúc của nó, Văn Tổ được miễn tảo triều một hôm, cũng hiếm hoi được ngủ một giấc thật đã.

Lúc này tảo triều vừa kết thúc không lâu, Nhiếp chính vương hồi phủ, triều phục còn chưa kịp thay thì lại liền bị tiểu ma vương này quần lấy.

Hắn đặt thư tịch trong tay xuống, không kiên nhẫn nhìn đứa trẻ trong lòng Văn Tổ, “Nó không ngủ?”

Văn Tổ cuối cùng nén cười thành công, nghiêm túc lắc đầu.

Tiêu Tranh chán nản, bốn vương chính vụ bọn bề a.....

“Vương gia không định tra xét lai lịch của mấy thổ phỉ kia sao?” Thấy Tiêu Tranh tâm tình sa sút, Văn Tổ đành nói vài lời dõn lức chú ý của hắn, “Ngay cả xe ngựa của quan gia cũng dám cướp, ắt hẳn không phải lai lịch bình thường đâu.”

Tiêu Tranh hừ lạnh một tiếng: “Sáng nay thư tín của Thục vương đã gửi tới, lời lẽ cấp thiết hỏi thăm nhĩ tử của hắn vẫn ổn chứ, hết thấy mọi việc rõ ràng như vậy, còn cần tra ư?”

Văn Tổ sững sốt, “Lẽ nào là tay chân của Thục vương tự mình làm?”

“Hắn không dám lừa gạt bốn vương dùng đứa trẻ khác thay thế, liên toan tính giữa đường mượn danh thổ phỉ giữ người lại, đáng tiếc người của bốn vương cũng không phải kẻ ngớ ngẩn, muốn cướp đứa trẻ lại, đúng là mơ mộng hão huyền!” Tiêu Tranh vừa nói, ánh mắt âm u quét qua đứa trẻ trong lòng nàng, “Phản loạn chưa dẹp, người ở chỗ của thúc thúc ta đây nuôi dưỡng nhé.”

Tiểu thể tử chớp đôi mắt đen như quả nho hướng phía hắn nở nụ cười vô tâm vô phế.

Văn Tổ không thể tưởng tượng nổi, đành phải đổi đề tài một lần nữa: “Vương gia, đứa bé này không phải một tuổi rồi ư? Sao còn nhỏ như vậy?” Lời nàng nói là sự thật, hôm qua binh sĩ kia quần nó trên cổ bắt quả cũng chỉ là một cái bọc khố nhỏ mà thôi.

Tiêu Tranh quét mắt một cái, thản nhiên nói: “Vừa nhìn chính là chưa đủ tháng thì đã sinh, rất giống với lúc Đoan nhi ra đời.”

Lúc hắn nói lời này, ánh mắt nhìn đứa trẻ thập phần ôn hòa, khiến Văn Tổ ngây người, một lúc sau mới tỉnh táo lại biết “Đoan nhi” trong miệng của hắn là chỉ Bình Dương vương.

Dường như cảm nhận được sự hữu hảo của Tiêu Tranh, đứa bé mở rộng cánh tay nhỏ bé ê ê a a hướng về phía hắn làm động tác muốn nhào tới. Tiêu Tranh nhíu mày, vừa định đứng dậy bỏ đi thì đứa trẻ đã oa lên một tiếng bắt đầu khóc, cổ họng đặc biệt lớn.

Hắn hết cách, đành phải khom lưng ôm lấy nó, động tác vô cùng trức trặc, thực sự giống như kẹp lấy. Có điều giọng điệu lại rất mực nhu hòa: “Cháu ngoan, thúc thúc thương con, đừng khóc...”

Văn Tổ lại gục đầu run run bả vai.

“Văn khanh, khanh đang cười bốn vương sao?”

“Ý?” Văn Tổ ngẩng đầu, đối diện với gương mặt âm u của hắn, cuống quýt xua tay, “Không phải, không phải, hạ quan.....hạ quan chỉ là đang nghĩ, Vương gia đối với tiểu thể tử rất tốt, đích thực thân thiết như phụ tử ấy mà, haha.....”

Tiêu Tranh nghe thế thoáng giật mình, ngữ điệu mang theo cảm khái: “Bốn vương muốn có con nối dõi, còn không biết phải tới khi nào đây.”

“Hửm? Vì sao?” Văn Tổ nhất thời tò mò, không chú ý liền hỏi ra miệng.

Tiêu Tranh lườm nàng một cái, đưa đứa bé qua cho nàng, “Khanh chịu cực thêm một chút, buổi chiều nhũ mẫu hẳn là tới rồi.” Nói rồi xoay người rời đi, lời mới rời tựa như chưa từng nói qua.

Văn Tổ chợt cảm thấy ngoại trừ một điểm là thờ ơ uy nghiêm cao không với tới này, nàng thực ra một chút cũng không hiểu Nhiếp chính vương.

*

Buổi chiều nhũ mầu quả nhiên đã tới, tiểu thể tử tạm biệt kiếp sống một ngày bằng nước gạo, chính thức quay trở lại ăn uống hợp lý, tỏ ý thập phần vui mừng cổ vũ, tâm tình rất tốt, Văn Tổ như được đại xá, vội vàng tránh ra xa.

Lúc hoàng hôn Đông Đức Trác Y gửi thiệp mời tới, nói muốn mời Văn Tổ đi Sơ Nam quán trong thành tụ họp một lúc.

Lúc Văn Tổ nhận thiệp mời bàn tay run rẩy, rất chi phiền muộn.

Ai nấy đều biết Sơ Nam quán là nơi nào, đây là kỹ viện, có điều trong đây toàn bộ đều là nam tử, là nơi dựng lên chuyên dành cho quan to quý nhân long dương chi hảo hoặc là yêu thích mới lạ.

Nàng cảm thấy tí ti thạch bạch ấy của mình đã hóa thành hạt bụi, theo cơn gió lốc xoáy cuốn sạch hầu như không còn.....

Mặc dù không muốn, nhưng sứ thần lại vạn vạn không thể đắc tội. Văn Tổ biết giá trị còn sót lại của bản thân cũng chính ở chỗ này, không chăm sóc tốt các nàng ấy chính là không làm tròn trách nhiệm, cho nên đêm đến vẫn là cẩn thận thay quan phục, đánh xe đi tới Sở Nam quán.

Đêm đầu mùa hạ gió mát hiu hiu, lướt qua trên mặt chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt thư thái.

Sở Nam quán nổi tiếng trong thành đứng lặng lẽ một góc hoa phố, cửa lớn mở rộng, đèn hoa treo cao, khách nhân mặc dù không nhiều, thanh thanh đạm đạm trái lại toát ra một tia thanh nhã lịch sự.

Văn Tổ nhắc váy xuống xe, vừa ngừng đầu thì liền đối diện với một bóng người đang đi tới, bạch y trắng tuyết, mâu trung hàm tiếu, bộ bộ sinh liên.

“Bình Dương vương gia?” Nàng ngạc nhiên, cứng ngắc quay đầu nhìn tám biển chữ lớn Sở Nam quán bên cạnh, giựt giựt khoe miệng, “Ồ nơi này cũng có thể gặp nhau, thật sự là có duyên ghê.....”

Tiêu Đoan cong môi cười, “Nhìn biểu cảm này của cô hình như là hiểu lầm rồi, bốn vương chỉ là ngang qua chỗ này, thấy cô ở đây liền qua chào hỏi mà thôi.”

Văn Tổ xấu hổ vô cùng, “À, vậy cũng thật khéo quá, haha.....”

Đầu mày Tiêu Đoan giựt một cái, liếc mắt nhìn tám biển Sở Nam quán, trêu chọc nói: “Nếu đã đến rồi, chi bằng cùng vào đi.”

Ế? Văn Tổ sửng sốt, nhưng thấy hần đã thông thả hưởng bên trong cánh cửa mà đi.

Đông Đức Trác Y là một người hào sảng, hướng chi Tiêu Đoan lại là một mỹ nam tử, cho nên mắt thấy Văn Tổ dẫn theo hần tiến vào nhã gian thì cũng không có lấy nửa phần không vui, trái lại thập phần hoan nghênh.

Văn Tổ ngược lại có chút bất an, vì nàng hoàn toàn không biết Tiêu Đoan đến đây có dụng ý gì. Chẳng qua đối phương ba người, nàng có một người đi cùng, cũng có thể tăng thêm can đảm.

Năm người không phân chủ thứ ngồi quanh một chiếc bàn, bầu không khí hòa hợp, nhưng cũng không như Văn Tổ tưởng tượng là sẽ có tiểu quan tới làm bạn như bình thường, xem ra Đông Đức Trác Y tìm nàng tới là có lời muốn nói, chứ không phải tầm hoan tìm lạc.

Rượu và thức ăn thoáng chốc bày đầy một bàn, Tiêu Đoan đứng dậy, tự động tự giác rót rượu cho bốn vị nữ tử, vẻ mặt tự nhiên, như thể vốn không cảm thấy cử chỉ này sẽ làm nhục địa vị quận vương của hần.

Văn Tổ rất kinh hãi, Đông Đức Trác Y trái lại sắc mặt bình thường, như thể mọi việc nên là như vậy.

“Mấy ngày trước vẫn luôn bận rộn giao thương hai nước, trái lại lạnh nhạt với Văn đại nhân, vẫn mong đừng trách.” Đông Đức Trác Y hướng Văn Tổ nâng chén, cười vô cùng thân mật.

Văn Tổ cũng vội vàng nâng chén đáp lễ, “Nào dám, nào dám, quý sứ thần vất vả, bốn quan kính phục.”

Đông Đức Trác Y cười vui vẻ, trang sức bằng vàng chói mắt dưới ánh nến phát ra ánh sáng lấp lánh, “Đại Lương thi hành tân chính không lâu, Văn đại nhân ắt hẳn cũng nhập quan trường chưa bao lâu, không biết quan hàm ngũ phẩm này làm thế nào có được vậy?”

Sắc mặt vẫn luôn ôn hòa như gió xuân của Tiêu Đoan nháy mắt trở nên có chút cứng nhắc.

Văn Tổ biết, mãi tới ngày hôm nay, khảo nghiệm chân chính mới xem như bắt đầu.

Nàng mím môi ra vẻ trầm tư, trong lòng thế nhưng lại rối loạn.

Thực ra chỉ cần người ta muốn tìm hiểu, chung quy có thể tìm được lý do thoái thác. Nếu như quan hàm thấp, chính là không đủ tôn trọng nữ tử, nhưng nếu như cao quá, lại cảm thấy lai lịch bất chính.

Thế nào cũng đều không đúng!

“Chuyện này.....” Nàng cân nhắc một phen, bất chấp nói: “Kỳ thực nói ra ít nhiều vẫn là dựa vào đôi chút may mắn, bệ hạ thi hành tân chính, bề ngoài xem như tôn trọng nữ tử, trên thực tế chính là hành động tôn trọng quý quốc, cho nên chỉ cần phù hợp với điều kiện, chức quan cấp cho đều không thấp, vị nữ phụ tá đi cùng ta kia cũng là quan lục phẩm.”

Lời này cố ý đề cao Thanh Hải quốc, khiến Đông Đức Trác Y thập phần hưởng thụ, trao đổi ánh mắt với hai người đi cùng, đôi bên đều coi như hải lòng.

Tiêu Đoan ở một bên thầm thở phào một hơi, khẽ cười liếc Văn Tổ một cái.

“Tại hạ còn có một chuyện thập phần hiếu kỳ.” Một hơi trước đó vừa trở lại bình thường, Đông Đức Trác Y lại mở miệng: “Nghe nói Văn đại nhân hiện giờ đang ở phủ Nhiếp chính vương, nếu đã đường đường là quan ngũ phẩm, vì sao không xây dựng phủ đệ khác? Lẽ nào nói.....” Bà cố ý kéo dài giọng, híp mắt lộ ra một chút tinh quang: “Văn đại nhân thực ra chỉ là con rỗi của Nhiếp chính vương? Chủ tử của đại nhân không phải hoàng đế ư?”

Tay Văn Tổ run lên, một nửa rượu trong chung sánh hết ra ngoài.

Tiêu Đoan mím chặt môi, đã có chút không vui. Hắn vốn tới đây chỉ là để giúp Văn Tổ, sẵn lời kéo khoảng cách gần một chút vì mưu kế sau này. Nào ngờ lão hồ ly Đông Đức Trác Y này vốn xem hắn như không thấy, chữ chữ câu câu đều nhắm vào Văn Tổ, rõ ràng là có rất nhiều nghi ngờ đối với tân chính.

Văn Tổ nuốt nước bọt, ổn định lại tinh thần nói: “Quý sứ thần lại hiểu lầm rồi, bổn quan mới vào quan trường, phủ đệ cũng không phải một ngày là có thể lập tức xây xong, tóm lại cần phải hao tốn ít thời gian, hơn nữa Nhiếp chính vương đề xướng tiết kiệm, lúc này mới bố trí Bích viện trong phủ cho bổn quan, cho nên liền có tình huống trước mắt, cũng không phải nói con rỗi gì, chủ tử của bổn quan là chủ tử của Đại Lương, mà Đại Lương vĩnh viễn đều là của hoàng đế bệ hạ.”

Ánh mắt Đông Đức Trác Y lấp lóe, không lên tiếng nữa.

Bà hiện giờ hỏi như vậy chỉ là vì lời đồn liên quan đến Nhiếp chính vương trong Thanh Hải quốc đích thực quá nhiều, nếu như nữ vương của họ gả cho một hoàng đế không chút thực quyền, còn không bằng sớm xóa bỏ.

Trong khoảng thời gian này bà vẫn luôn bận rộn những việc khác, hiện giờ chuẩn bị rời đi, mới nhớ tới cần phải thăm dò vị nữ quan này thật kỹ.

Hiện thời xem ra, chuyện Đại Lương thi hành tân chính mặc dù vẫn còn rất nhiều điểm không chu toàn, nhưng có thể chọn ra một vị nữ quan như vậy, cũng đã hao phí tâm tư, cũng có thể xem như có chút khổ cực.

Suy nghĩ này Văn Tổ đương nhiên không biết, lòng bàn tay nàng còn đang đổ mồ hôi lạnh nè! Sau một hồi lâu, lúc nàng biết được suy nghĩ này từ trong miệng của Đông Đức Trác Y, duy chỉ có một cảm tưởng là: Lắm to rồi a!

Mỗi người đều ôm suy nghĩ riêng, chợt nghe thấy ngoài cửa có người cao giọng hô: “Văn đại nhân, ngài có trong đó chứ?”

Văn Tổ sửng sốt, đây không phải là giọng của Tề Giản ư?

24. Chương 23

Chuyển ngữ: Mic

Tề Giản ngày mai sẽ rời kinh nhậm chức, đêm nay liền hẹn Chu Hiền Đạt, Lưu Kha ra tụ hợp lần cuối. Địa điểm do Chu Hiền Đạt chọn ở ngay đối diện Sở Nam quán – Cách Vân lâu.

Sở dĩ có tên gọi Cách Vân lâu, lấy ngụ ý là người đẹp như hoa cách tầng mây, nói trắng ra chính là thanh lâu!

Bắt đầu cũng xem như tốt đẹp, chỉ có Lưu Kha là không quen. Luôn ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn không biết uyển chuyển từ chối biết bao nhiêu mỹ nhân muốn nhảy vào ôm ấp thì cũng thôi đi, quá đáng hơn chính là hắn còn trốn lên đỉnh lâu, nhưng ai ngờ vừa cúi đầu liền bắt gặp Văn Tổ dẫn theo một mỹ nam tử ngồi bước vào Sở Nam quán.

Đả kích nha!

Trong tam giáp, Tề Giản và Lưu Kha xuất thân giống nhau, quan hệ cũng thân thiết hơn, cho nên mắt thấy Lưu Kha lòng thương trăm mối, mượn rượu giải sầu, lửa giận ngàn giọt trong lòng hắn liền bùng lên.

Hôm đó là Nhiếp chính vương, tự mình đấu không lại, không nhắc tới. Nhưng hiện giờ là chuyện gì thế này? Nàng ấy là một nữ tử ra làm quan chính là đã không ổn rồi, chẳng phải sao? Còn tầm hoan tìm vui không để ý lẽ lối nề nếp là thế nào chứ?

Ít nhiều gì cũng bởi vì tâm tính thiếu niên, Tề Giản lập tức vỗ bàn hướng phía đối diện chạy sang, khiến cho tú bà Sở Nam quán nở gan nở ruột.

Tiểu quan này không tệ nha, nhất định có thể bán được giá cao đấy!

Ai biết tiểu tử này trông văn nhược nhưng lại là một người không thể chọc vào, thịch thịch thịch xông lên lầu hai, rống cổ gào lên: “Văn đại nhân, ngài có trong đó chứ?”

Lời lẽ khách khí, nhưng lửa giận thì lại thế nào cũng không áp chế được.

Xung quanh nháy mắt lặng phất, liên tục có mấy cánh cửa mở ra, đủ dạng nhân vật từ bên trong thò đầu ra, khách làng chơi quần áo quý khí có, tiểu quan để lộ nửa bờ vai mịn màng có, nhưng tất cả đều mang ánh mắt tán thưởng như nhau.

Một tiểu tướng công xinh xắn nha.....

Ngay lúc Tề Giản nhin không được chuẩn bị nổi bão thì chợt nghe thấy bên cạnh có người ngờ vực hỏi: “Vô Uyên, người tìm ta?”

Hắn quay đầu nhìn, Văn Tổ đứng lúc từ nhã gian bên cạnh bước ra, triều phục màu lam sậm trên người từng đợt từng đợt gai mắt.

Đến chơi gái còn mặc triều phục, cô cô cô.....

Tề Giản ôm ngực thở hổn hển.....

“Sao vậy?” Văn Tổ bước đến trước mặt hắn, có chút không hiểu. Tề Giản cũng không nói lời thừa thãi, túm lấy tay áo nàng liền hướng bên dưới kéo đi.

“Ê? Làm gì vậy? Ta còn có việc đó!” Văn Tổ vừa gọi vừa quỳnh quáng quay đầu, trông thấy Tiêu Đoan dựa bên cửa gạt đầu với nàng, hàm ý là hắn có thể giải quyết hậu quả. Lúc này nàng mới thở phào, mặc cho Tề Giản kéo xuống lầu.

Khoảnh khắc bước vào Cách Vân lâu, Văn Tổ nháy mắt cảm thấy nhân sinh thực viên mãn.

Công việc đêm nay thật sự muôn màu muôn vẻ a....

Tề Giản hãy còn đang nóng đầu, cũng mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, một đường túm Văn Tổ lên lầu, đẩy cửa một nhã gian trong đó rồi liền xô nàng vào trong.

Văn Tổ khó khăn lắm mới đứng vững, đầu óc mờ mờ nhìn tình cảnh bên trong phòng, chỉ thấy Chu Hiền Đạt ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn tròn, trong ngực ôm một mỹ nhân nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu. Ngoài ra còn một hàng mỹ nhân hoặc đứng hoặc ngồi, tất cả đều hai mắt mở to vô cùng sững sờ nhìn vị khách không mời mà đến là nàng.

Bên cạnh còn có một người, trường sam màu lam nhạt, hai má đỏ bừng nằm bò trên bàn, rõ ràng là đã say mềm.

“Đây là.....” Văn Tổ thoáng kinh ngạc, không dám tin bước đến gần, “Đây là Triều Khanh? Sao lại say đến thế?”

Tề Giản ở sau lưng nàng hừ lạnh, “Còn không phải vì nhìn trúng một kẻ tàn nhẫn không biết chừng mực ý tứ sao!”

“Vô Uyên!” Chu Hiền Đạt đứng lúc lên tiếng ngăn cản, mỉm cười với Văn Tổ, “Văn đại nhân, nếu đã đến rồi, vậy xin mời ngồi.”

Văn Tổ hãy còn chính sự trên người, đương nhiên không thể đáp ứng, lắc đầu nói: “Ta chỉ biết Vô Uyên tìm ta có việc, cho nên mới vội qua xem, nếu đã không có gì, ta phải trở về, còn có người đang đợi ta.”

“Cái gì!” Tề Giản gần như sắp thổ huyết, vì mấy tên tiểu quan mà lại tuyệt tình đến thế!

Độc nhất là lòng dạ đàn bà mà!

“Cô không được đi!” Hấn tức giận lao lên trước, đem nàng ấn xuống ngồi cạnh Lưu Kha, “Hôm nay cô phải nói cho rõ ràng với Triều Khanh!”

Văn Tổ ù ù cạc cạc, vừa định hỏi rốt cuộc là chuyện gì thì một bàn tay chợt đặt lên eo nàng, nàng quay đầu nhìn, trông thấy Lưu Kha chớp chớp đôi mắt say rượu mơ mơ màng màng đang chăm chú nhìn nàng, như thể có đôi chút không dám tin.

“Tổ Tổ?”

Văn Tổ gật đầu, “Là ta.”

“Thật sự là nàng?” Lưu Kha tiếp tục chớp mắt, giống như một đứa trẻ ngây thơ.

“Ừm.” Văn Tổ nhẫn nhịn, nhưng trong lòng có chút nôn nóng, đang định cáo từ thì Lưu Kha bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, ánh mắt chăm chú nhìn nàng ấy bỗng sáng rực!

“Tổ Tổ, nàng.....hôm đó nàng vô tình thôi, có phải không?”

“Hả?” Văn Tổ cảm thấy hấn có chút kỳ lạ.

“Chính là nàng với Nhiếp chính vương.....” Lưu Kha nhú mày, giọng nói càng lúc càng thấp, nét mặt ủy khuất.

Chu Hiền Đạt thấy vậy thở dài một tiếng, hướng phía Tề Giản và mấy vị mỹ nhân phất phất tay, không chút tiếng động bước ra ngoài. Văn Tổ hãy còn bối vì tình trạng kỳ lạ của Lưu Kha nên cũng không để ý.

“Huyh nói chuyện đó.....” Nàng hiểu ra, xấu hổ mỉm cười, “Đương nhiên không phải cố ý rồi, là vô tình.”

Đầu mày Lưu Kha nháy mắt giãn ra, giống như bầu trời bị mây đen bao phủ chợt được ánh dương rực rỡ xuyên qua, chiếu rọi vào trong mắt, “Vậy nàng không có ý gì với Nhiếp chính vương?”

Văn Tổ bật cười, “Huyh rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ta, ta muốn nói.....Nàng thấy ta như, như thế nào?”

“Hả?”

Lưu Kha đã say đến độ không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, hiện giờ tưởng mình đang ở trong mộng, dứt khoát đem suy nghĩ trong lòng nói ra hết: “Thực không dám giấu, từ sau khi gặp nàng, ta vẫn luôn đối với nàng nhớ mãi không quên, lời đại sư đó nói nàng còn nhớ chứ? Nhất định là nói nàng và ta! Chúng ta,

nàng với ta.....” Mặc dù rượu khiến người ta có thêm can đảm, nhưng bản tính khó dằn, Lưu Kha trước sau vẫn không cách nào nói ra hai chữ cưới gả với nàng, chỉ đỏ mặt lấp ló ba lấp bắp.

Văn Tổ há hốc, ngây dại.

Mặc dù nàng linh lợi, nhưng đối với chuyện nam nữ vẫn hiểu biết rất ít. Trước đây phụ thân cũng sơ sài qua loa lại chưa từng dạy nàng, nàng biết được chẳng qua là mấy đoạn tài tử giai nhân trong thoại bản mà thôi.

Nhưng mà thư sinh nhà người ta không phải đều hàm súc uyển chuyển sao? Hắn cũng là thư sinh, sao lại trực tiếp như vậy?

Văn Tổ trầm nghĩ, có lẽ say quá rồi, không cần để tâm.

Mặc dù nói thế nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có đôi chút chấn động, nàng vội vàng đứng dậy, cũng mặc kệ xung quanh sớm đã không còn ai, hấp ta hấp tấp định ra cửa, giống như sau lưng có người cầm gậy đuổi theo nàng vậy.

Lưu Kha hoảng hốt gọi nàng, định đuổi theo nhưng lại bị vướng chân ghế ngã sấp, Văn Tổ quay đầu nhìn, thấy hắn ngã không nặng, liền dần lòng bước ra cửa.

Vừa kéo cửa đã bắt gặp một người trong bộ y phục tuyết trắng đứng đấy, nghe thấy tiếng động liền thông thả quay người, trên mặt là ý cười không rõ ý tứ, “Ta nói là đại sự gì gấp đến độ gọi cô qua, thì ra là chung thân đại sự à.”

“Bình Dương vương gia, ngài đừng hiểu lầm.” Văn Tổ vội chạy ra, quan sát trái phải, Chu Hiền Đạt cùng với Tề Giản đứng một bên biểu cảm khác nhau, hành lang trước đó náo nhiệt hiện giờ không một bóng người, rõ ràng là bị hắn đuổi đi.

Tiêu Đoan liếc nàng một cái, rồi lại đảo mắt một vòng bên trong phòng, thản nhiên nói: “Bổn vương cái gì cũng không nghe thấy, chuyện này tới đây thôi, không được truyền ra ngoài.”

Tề Giản nghe vậy thì có chút bất mãn, thấy Chu Hiền Đạt ở bên cạnh đưa mắt ra hiệu, đành phải thành thành thật thật khom người đáp vâng.

Tiêu Đoan cũng không nhiều lời, vung tay áo xuống lầu.

Một đêm này Văn Tổ nhiều lần chấn kinh, đầu óc gần như cũng đông cứng, suy nghĩ trong lòng đơn giản là mau mau chạy khỏi chỗ này, vì thế vội vàng vàng cùng chào hai người Chu Tề rồi liền theo Bình Dương vương xuống lầu ra cửa.

Ba vị sứ thần Thanh Hải quốc đã được Tiêu Đoan lời hay ý đẹp trấn an trở về dịch quán, Văn Tổ nghe thế thì cũng không có phản ứng gì, nét mặt sợ sệt lên xe ngựa, trong đầu hãy còn đang nhớ đến lời vừa rồi của Lưu Kha.

Thực ra kể từ sau lần Phó Thanh Ngọc nhắc nhở ấy, nàng liền để ý Lưu Kha, nhưng tình hình thế này ngày hôm nay nàng vụn vặt hoàn toàn không ngờ tới.

Nhưng mà không thể phủ nhận lời Lưu Kha rất có sức hấp dẫn. Với nàng mà nói, hắn tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nho nhã tuấn tú, tính tình lại ôn hòa, thân phận đôi bên cũng không có chênh lệch gì nhiều, quả thực là một lựa chọn tốt. Nhưng dù gì đôi bên vẫn chưa hiểu biết lẫn nhau, hắn lại trong lúc say rượu nói ra lời này, rốt cuộc là thật hay giả, vẫn thật sự không dám chắc.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Đoan chợt lên tiếng, khiến Văn Tổ thoáng cái liền phục hồi tinh thần, hốt hoảng lắc đầu, “Không có gì.”

“Đang nhớ tới những lời con một sách đó nói?” Tiêu Đoan cười khinh thường, “Cô phải nhớ, cô và thúc thúc ta đã có gán gũ da thịt, sao còn có thể tơ tưởng đến nam tử khác?”

Văn Tổ ngây ra, chỉ cho rằng hắn đây là đang thăm dò mình, cuống quýt nói: “Bình Dương vương gia, hạ quan tự biết thân phận thấp kém, không dám có suy nghĩ quá phận với Nhiếp chính vương.”

Tiêu Đoan không vui: “Giờ, thúc thúc ta có chỗ nào không xứng với cô à?”

“Chuyện này.....” Văn Tổ thực không hiểu nổi, sao hắn đột nhiên lại giống như muốn tác hợp cho nàng với Nhiếp chính vương vậy? Ai có mắt nhìn đều thấy hắn đối với thúc thúc của mình sùng bái có thừa, dù thế nào cũng không thể chọn nàng kết duyên với thúc hắn chứ? Lần trước hắn nhìn trúng chính là đệ nhất mỹ nhân kinh thành thiên kim thái phó đó!

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Văn Tổ, Tiêu Đoan khe khẽ mỉm cười, trấn an nàng: “Bổn vương câu câu đều xuất phát từ thật tâm, cô không cần hoài nghi.”

Văn Tổ không lên tiếng.

Thực ra trong lòng nàng, Bình Dương vương vẫn luôn có chút âm tình bất định, mà Nhiếp chính vương lại càng là người cường thế không thể nắm bắt. Nàng vốn định ăn chùa mới vào phủ Nhiếp chính vương, nhưng hiện thời sau khi bước vào quan trường, đã dần dần có rất nhiều việc vượt quá dự tính của nàng.

Nếu có thể, nàng trái lại thật sự nguyện ý sinh sống cùng một người đơn giản như Lưu Kha, đọc thơ bản phối nắn, chăm hoa trồng cỏ, qua ngày chờ chết.

Mà hiện giờ Bình Dương vương thế nhưng lại có ý định đem nàng đẩy đến bên cạnh Nhiếp chính vương.

Chẳng qua nàng rất rõ, bất luận thế nào, mọi việc đều phải đợi sau khi tân chính kết thúc...

Tới Vương phủ, vừa xuống xe ngựa Văn Tổ liền lao thẳng đến thư phòng Tiêu Tranh, nàng biết hiện giờ ngài ấy vẫn chưa ngủ.

Quả nhiên, còn chưa tới gần đã trông thấy ngọn đèn sáng rực xuyên qua cửa sổ, phản chiếu bóng người cao lớn của Triệu Toàn bên cửa, toát lên một chút cảm giác trang nghiêm.

Văn Tổ xốc lại tinh thần, bước qua. Triệu Toàn thấy là nàng, lập tức xoay người hướng bên trong cửa thông báo một tiếng. Không lâu sau, tiếng Tiêu Tranh liền truyền ra: “Vào đi.”

Văn Tổ đẩy cửa bước vào, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tranh một cái, siết tay nhanh chóng đến gần, hành lễ.

“Văn khanh muộn như vậy đến đây là có chuyện sao?” Tiêu Tranh ngồi sau án gác bút xuống, ngược mắt nhìn nàng.

“Vương gia.....” Văn Tổ cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Hạ quan muốn hỏi thử, một ngày kia sau khi thông hôn thành công, Vương gia định xử trí hạ quan thế nào?”

“Hửm? Văn khanh sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Hạ quan chỉ muốn biết sau này mình sẽ có kết cục như thế nào mà thôi.”

Tiêu Tranh bật cười lắc đầu, rũ mắt tiếp tục chính vụ trên tay, “Khanh quá lời rồi, có bổn vương ở đây, khanh cứ an tâm là được.”

Văn Tổ ánh mắt lấp lánh, cắn răng nói: “Thực ra hạ quan.....là muốn thử vạch kế hoạch vì sau này của mình.”

Mâu quang Tiêu Tranh lóe lên, đột ngột ngẩng đầu nhìn qua, nửa gương mặt chìm trong ánh nến, ôn nhuận như ngọc nhưng lại ẩn chứa uy nghi, chớp mắt sau, giọng điệu ôn hòa nói: “Văn khanh cứ vạch kế hoạch, tóm lại ngày khác mộng đẹp sẽ thành.”

Lời này giống như một lời cam đoan, trong lòng Văn Tổ nhẹ nhõm, không ngừng hành lễ cảm tạ, tâm mãn ý túc lui ra.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài phòng càng lúc càng xa, Tiêu Tranh đứng dậy bước đến bên cửa, đẩy cửa ra căn dặn Triệu Toàn: “Đi thám thính thử đêm nay nàng ấy đã đi đâu, gặp người nào, nhanh chóng đến báo.”

25. Chương 24

Chuyển ngữ: Mic

Nhiếp chính vương phủ trước giờ luôn có thể lực bí mật của riêng mình, ngoại trừ ám vệ luôn bảo hộ chủ nhân như chiếc bóng, cũng có mặt thám đông cửa phủ trách thám thính tin tức.

Những người đảm trách chức vụ quan trọng như vậy đều là tuyệt đỉnh cao thủ đến vô ảnh đi vô tung, tiếp nhận đương nhiên cũng đều là những nhiệm vụ vô cùng gian khổ, thế nhưng các cao thủ đêm nay lại có chút bị đả kích.

Vương gia, ngài kêu cao thủ hô phong hoán vũ thâm nhập vào kỹ viện điều tra một nữ tử làm gì thế?

Đêm đã khuya, nhưng bên trong Tây Các vẫn sáng ánh nến.

Tiêu Tranh ngồi bên bàn đặt chén trà trong tay xuống, nhướn mắt nhìn Triệu Toàn, “Người nói nàng đi Sở Nam quán, còn gặp Lưu Kha?”

“Vâng, Vương gia.”

Tiêu Tranh mím môi, chẳng nói chẳng rằng phát tay, Triệu Toàn lập tức khom người lui ra.

Chả trách đột nhiên muốn vạch kế hoạch tương lai cho mình, lại còn có quan hệ với Lưu Kha!

Trong lòng Tiêu Tranh buồn bực, không cần hẳn chịu trách nhiệm, nhưng lại dễ tâm đến lời nói trong lúc say của một tên một sách! Hắn đường đường là Nhiếp chính vương vậy mà lại không bằng một tên một sách?

Suy nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu liền khiến hắn giật mình, vì sao hắn lại có thể tức giận như vậy?

Đúng rồi, tôn nghiêm của Nhiếp chính vương bị chà đạp đến thế, không giận mới là lạ!

Trần an bản thân như vậy một phen, cuối cùng từ bỏ. Có điều đêm nay, cảm giác ngủ không ngon cho lắm.....

Hôm sau, sứ thần Thanh Hải quốc đến cáo từ về nước.

Chuyến này ba vị sứ thần ở Lương đô hơn một tháng, đã cùng Lương quốc thuận lợi hoàn thành hoàng loạt giao dịch khối lượng lớn, ký kết rất nhiều hiệp ước thương mại, đạt được không ít nhận thức chung bằng miệng, bầu không khí vô cùng hòa hợp. Đông Đức Trác Y lại càng bày tỏ cảm ơn sâu sắc đối với sự tiếp đón nhiệt tình mà mình đã nhận được trong suốt khoảng thời gian thăm viếng.

Khi ngày khởi hành đã gần kề, bầu trời trong xanh, gió nhẹ mát mẻ dễ chịu. Nhiếp chính vương đích thân dẫn bộ phận quan viên tới thành lầu đưa tiễn, chu đáo biểu đạt nguyện vọng chân thành hi vọng hai nước kết minh.

Văn Tổ cũng ở trong hàng ngũ đưa tiễn, Đông Đức Trác Y đối với nàng có ấn tượng tốt, trước khi đi còn đặc biệt kéo nàng trò chuyện đôi câu, một câu trong đó khiến những nam nhân có mặt đều có chút xấu hổ.

Bà nói: “Văn đại nhân thân tại chỗ cao, vẫn là làm chút chuyện thực tế đi.”

Văn Tổ trầm mặc, ngài coi nơi này là Thanh Hải quốc à? →_→

Sứ thần cuối cùng đưa tiễn hoàn tất, chư vị đại nhân xuống thành lầu, ai về nhà nấy.

Đêm trước Tiêu Tranh ngủ không ngon, đợi tiễn người đi rồi liền không chút che giấu lộ ra một tia mệt mỏi.

Hắn không nhanh không chậm xuống thành lầu, vừa ngoảnh đầu liền trông thấy cách sau lưng hai ba bước, Văn Tổ trên người mặc triều phục màu xanh nhạt khẽ cúi đầu lót cút theo sau.

Người mệt mỏi, tâm tình cũng theo đó không tốt, mà hiện giờ thấy Văn Tổ, suy nghĩ đêm trước lại dâng lên trong đầu, đúng thật là đổ dầu vào lửa.

Trong mắt nàng ấy mình còn không bằng một tên thư sinh nghèo!

Sỉ nhục vô cùng nhá!

Đường như cảm giác được tâm tình của hắn, Văn Tổ bỗng ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt âm u của Nhiếp chính vương thì trong lòng kinh hãi, sợ hãi gọi: “Vương gia.....”

Mâu quang Tiêu Tranh thu lại, không nóng không lạnh “ừ” một tiếng, gia tăng cước bộ.

Văn Tổ đầu đầy sương mù, đây là sao vậy?

Tiêu Tranh trước giờ tâm tình kín đáo, cho dù trong bụng vô cùng cảm phẫn nhưng trên mặt từ đầu chí cuối vẫn luôn bình tĩnh. Nhưng mặc dù như vậy, vẫn khiến Văn Tổ cả đường bất an.

Thế nhưng chút buồn bực này có tính là gì, đợi về tới Vương phủ, trông thấy Lưu Kha trong bộ thanh sam cung cung kính kính ngồi ở tiền sảnh, đây mới gọi là thực sự buồn bực.

Nhìn thấy Nhiếp chính vương cùng Văn Tổ một trước một sau đến gần, Lưu Kha vội vàng bước lên hành lễ, “Được Vương gia ban trách, vi thần cảm kích vô cùng, hiện giờ mọi sự tu sửa đã xong, ít ngày nữa là đã có thể chuyển vào, đặc biệt đến cảm tạ đại ân của Vương gia.”

Tiêu Tranh thần sắc lạnh nhạt gật đầu, nhưng một tay đặt sau lưng lại răng rắc nắm chặt thành tiếng.

Cho nên sau này còn phải làm hàng xóm với hắn!!!! (_)#

Văn Tổ đứng đằng sau Nhiếp chính vương, lặng lẽ liếc Lưu Kha một cái, thấy hắn cũng đang hai má đỏ bừng nhìn nàng, lập tức tâm hoảng ý loạn.

Đêm qua hắn say rượu, hắn là không nhớ bản thân đã nói gì đâu nhỉ?

Mắt thấy hai người ở ngay trước mặt mình “mắt đưa mày lại”, ngọn lửa kia trong ngực Tiêu Tranh càng lúc càng có khuynh hướng bùng phát, trầm giọng nói: “Nghe nói Vô Uyên hôm nay phải rời kinh nhậm chức, nghĩ thấy Triều Khanh hắn còn phải đưa tiễn, bổn vương không giữ lâu.” Ra lệnh đuổi khách, cũng mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Lưu Kha liền quay người hướng bên ngoài mà đi, khí thế uy nghiêm toàn thân tựa như mưa gió sắp tới.

Lưu Kha xấu hổ nhìn Văn Tổ, vẻ mặt do dự, môi mấp máy mấy lần mới chậm rì rì thốt ra một câu: “Tôi qua.....ta say rượu, không biết liệu có mạo phạm nàng.....”

Thực ra hôm nay hắn tới chủ yếu là để gặp Văn Tổ. Đêm qua đã nói gì, hắn đều nhớ rất rõ, chỉ là lúc đó giống như đang ở trong mộng nên có chút không chắc chắn, hỏi như vậy chẳng qua là muốn chứng thực một chút mà thôi.

Văn Tổ vốn không muốn nhắc tới chuyện khiến người ta đỏ mặt này, ánh mắt né tránh đáp lại một câu nước đôi lấp lửng: “Thực ra không có mạo phạm, chỉ có điều có chút không đúng lúc mà thôi, không sao.....”

Nàng nói cũng là sự thật, nếu hiện giờ nàng không mang trên người chức danh nữ quan, đôi bên không có cổ kị, hai người ở bên nhau cũng không phải là không thể.

Đáng tiếc Lưu Kha vốn là một tên đầu đất, lại nhớ tới cảnh tượng đêm qua nàng hoảng hốt chạy đi thì càng cảm thấy hi vọng mong manh, đến nỗi lời ẩn tượng nhất lọt vào tai hắn chính là bốn chữ “không đúng thời điểm”, lập tức khiến trái tim chân thành của hắn vỡ thành mảnh vụn.

Có điều ưu điểm của đầu đất chính là thấp phần bền bỉ, cho nên lúc Lưu Kha thê lương lê bước ra cửa, ánh mắt vẫn ngoan cường từng tia từng tia kiên định. Lời của đại sư Tướng Quốc tự văng vẳng bên tai, hắn hăng hái vạm vỡ siết nắm tay.

Văn Tổ bị động tác của hắn khiến cho đầu óc mù mờ, tư lự một hồi lâu mới ra khỏi cửa hướng bên ngoài mà đi.

Ánh nắng đầu hạ chiếu lên người đã có thể cảm giác được đôi chút nóng bức, trong viện hoa xuân đã tàn, cây xanh lại càng lúc càng sum suê. Trên con đường mòn trải đá ngoan ngoan mọc đầy dâm bụt, cánh hoa dâm bụt trắng muốt nở rộ xinh đẹp, khiến lòng người lưu luyến.

Văn Tổ thường thức bước vào hậu hoa viên, ngược mắt liền trông thấy Phó Thanh Ngọc mặc bộ váy lụa xanh thắm đứng nghiêng người về phía nàng nơi cổng vòm, ánh mắt nhìn về phía trước, hàng mày nhíu lại.

Văn Tố lặng lẽ đến gần, thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, xuyên qua cổng hoa viên, mơ hồ có thể nhìn thấy Nhiếp chính vương đang ngồi ở ngôi đình giữa hồ phía xa xa, cũng không biết hẳn khi nào lại bị tiểu thể tử kia quần lấy, đang cắp nách nhóc con về mặt rồi rầm.

“Thanh Ngọc.....”

Tiếng gọi đột ngột khiến Phó Thanh Ngọc giật mình bất ngờ quay qua, vừa thấy là Văn Tố, nàng chẳng nói lời nào liền xoay người bỏ đi, cứ như né tránh hồng thủy hay mãnh thú vậy.

“Nè, cô đừng đi mà.....” Văn Tố vội vội vàng vàng đuổi theo nàng ấy, nhưng nàng ấy còn nhanh hơn, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Văn Tố không biết làm sao, kể từ sau chuyện lần trước ở Tướng Quốc tự, nàng vẫn luôn muốn giải thích rõ một phen với Phó Thanh Ngọc, nhưng thứ nhất phải bồi sứ thần không có thời gian, thứ hai Phó Thanh Ngọc một mực cố ý tránh nàng, nên cũng không có cơ hội.

Hai người vốn quan hệ không tồi, nhưng hiện giờ bởi vì hiểu lầm mà xảy ra tình cảnh như vậy, quả thực khiến người ta cảm thán.

Thực ra Phó Thanh Ngọc cũng rất khổ sở, nàng ấy cũng không muốn đối với Văn Tố như vậy, nhưng vừa nhìn thấy nàng thì cảnh tượng hôm đó liền hiện lên trong đầu, khiến trong lòng nàng từng đợt từng đợt không thoải mái.

Nàng cũng biết động lòng với Nhiếp chính vương sẽ không có kết quả, nhưng trái tim rung động cũng không có cách nào thay đổi. Chính như nàng vẫn luôn cảnh cáo bản thân đừng trút giận lên Văn Tố, thậm chí vài lần còn muốn chủ động đi tìm nàng, nhưng vừa thấy nàng thì liền nhịn không được muốn né tránh.

Nhiếp chính vương từ đầu chí cuối cao không với tới ấy chưa bao giờ liếc nhìn nàng một lần, cho dù nàng một bụng kinh luân, hết sức chân thành. Thế nhưng nàng không chỉ một lần trông thấy ánh mắt ngài ấy hướng về Văn Tố, nhân vật lạnh lùng uy nghiêm như thế, lúc gặp Văn Tố ánh mắt lại trở nên dịu dàng.

Nàng không muốn nghĩ nhiều, nhưng lại không ngừng được mà suy nghĩ.

Một người tâm cao khí ngạo như nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thua, còn là thua trong tay Văn Tố. Quan trường, tình trường, còn thừa lại thứ gì?

Phó Thanh Ngọc nhếch môi cười khổ, lúc này mới phát hiện bản thân kém cỏi như vậy, xem chừng là thất bại thảm hại.

Nàng ép sát người vào ngã rẽ hành lang, lại liếc nhìn về phương hướng Văn Tố đang đứng rồi xoay người rời đi. Nhưng lại không hề nhận ra một ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn nàng hồi lâu ở phía sau.

Tiêu Đoan từ một hành lang khác khoan thai đi tới, nhếch mép cười khế, hứng thú tự mình thì thầm: “Thứ vị, ta vậy mà lại quên mất người này.....”

Hắn vừa rồi định tới ngôi đình giữa hồ tìm Tiêu Tranh, chưa ra khỏi hành lang thì đã thấy Phó Thanh Ngọc đứng bên cửa nhìn quanh, sau đó Văn Tố bước tới, Phó Thanh Ngọc vội vội vàng vàng đi về hướng hắn, hắn liền nhanh chóng lùi lại ẩn nấp.

Thật không ngờ, nếu không phải người thúc thúc hắn có ý là Văn Tố, hắn thà rằng đổi thành Phó Thanh Ngọc cam tâm tình nguyện.....

Văn Tố ôm tâm tình phiền muộn không dứt đứng tại chỗ dùng chân vẽ vô số vòng tròn thì chợt bị người ta kéo tay áo, vừa ngẩng lên, Bình Dương vương cười đến trăm hoa thất sắc.

“Cơm trưa còn chưa ăn à? Đi cùng đi.” Mặc dù là hỏi thăm, nhưng vốn không đợi nàng trả lời, Tiêu Đoan đã trực tiếp túm lấy nàng xuyên qua cửa vòm, hướng ngôi đình giữa hồ mà đi.

Thực ra Văn Tố vốn cũng đang chuẩn bị đi ăn, nhưng chưa từng nghĩ tới muốn ăn cùng nhị vị Vương gia.

“Bình Dương vương gia, không, không cần đâu.”

Tiêu Đoan không thèm để ý nàng, từ xa đã cười tủm tỉm chào Tiêu Tranh: “Thúc thúc, đợi lâu rồi ạ?”

Trong đình quả thực bày rượu và thức ăn, vẫn đang bốc khói, bên cạnh có hai tỳ nữ đứng hầu, Triệu Toàn trái lại ở một bên ngược nhìn trời, thường xuyên liếc mắt về phía Vương gia nhà mình, khóe miệng giật giật.

Tiêu Tranh nỗ lực thoát khỏi bàn tay nhỏ nhắn của tiểu thể tử đang túm lấy áo hắn, ngược mắt nhìn, trông thấy Văn Tổ thì sắc mặt liền sầm xuống.

“Sao vậy, thúc thúc muốn dẫn thành oắt con này cùng ăn cơm?” Bước vào trong đình, Tiêu Đoan ấn Văn Tổ ngồi cạnh Tiêu Tranh, sau đó giống như không có việc gì ngồi xuống đối diện hắn.

“Tiểu tử này bám người rất chặt, lúc đi ngang chẳng qua bị nó nhìn thấy liền bỏ mặc nhũ nương quần lấy bốn vương, haizzz.....” Tiêu Tranh tiếp tục gạt tay đứa trẻ.

“Vương gia, để hạ quan bé cho.....”

Tay Tiêu Tranh chợt khựng lại, quay đầu nhìn sang, Văn Tổ hướng về phía hắn hơi mở rộng tay, trên mặt là nụ cười đầy thận trọng.

Mãi đến lúc này hắn mới ý thức được mình hôm nay có lẽ đã hơi dọa nản, thần sắc trên mặt không khỏi dịu xuống, lắc đầu nói: “Không sao, đưa tới chỗ nhũ nương đi.”

Ai biết vừa định giao tiểu thể tử vào tay người khác, nó đã nhúu mày meo máo sắp khóc....

“Được rồi, được rồi, vẫn là giao cho khanh vậy.” Tiêu Tranh phiền não, đem nó nhét vào lòng Văn Tổ.

“Tình này cảnh này, khiến người ta cảm thấy Tổ Tổ rất dịu dàng hiền lương nha, nhưng không biết sau này ai có may mắn có thể có được thê tử như vậy nhỉ.....” Tiêu Đoan tựa tiểu phi tiểu trêu chọc, ánh mắt như có như không lướt qua gương mặt thúc thúc nhà mình.

Nhiếp chính vương nhớ tới Lưu Kha thì sắc mặt tự nhiên trở nên lạnh lẽo, đen thui như đất nồi.

Văn Tổ nhìn nhìn bên trái, ngó ngó bên phải, đành phải cười xòa phá vỡ tình thế căng thẳng: “A, thức ăn cũng lạnh hết rồi, nhị vị vương gia mau động đũa đi.”

Thần sắc Tiêu Tranh hơi dịu xuống, vừa nhắc đũa thì quần gia đã vội vàng chạy tới, bẩm báo nói: “Vương gia, bệ hạ gấp rút triệu khiến Bình Dương vương gia vào cung nghị sự.”

“Gì chứ?” Tiêu Đoan kinh ngạc, “Triệu bốn vương vào cung?” Hắn không nghe nhầm đấy chứ? Tên đệ đệ bát tự không hợp với hắn kia sao lại có cái thú thanh nhàn đến thế?

Tiêu Tranh nghe ra khác thường, hỏi: “Nếu đã là việc gấp, vì sao chỉ triệu một mình Bình Dương vương?”

“Chuyện này.....lão nô không biết.”

Tiêu Tranh thoáng suy nghĩ, bỏ đôi đũa đứng dậy nói: “Vậy liền cùng đi xem thử.” Nói rồi quay đầu nhìn Văn Tổ, “Văn khanh cũng cùng đi đi.”

Văn Tổ cười gượng, “Vương gia, không cần đâu.....” Sứ thần đi rồi, đâu cần giả vờ như vậy chứ nhỉ?

“Đông Đức Trác Y nói khanh cần làm mấy chuyện thực tế, khanh quên rồi?”

“.....” Văn Tổ toát mồ hôi, ngoan ngoãn đứng dậy, chợt nghe thấy Tiêu Đoan ở bên cạnh lơ đãng nói: “Đúng rồi, làm nhiều chuyện thực tế chút, bớt gặp mấy kẻ không liên quan.”

Đứa trẻ trong lòng đúng lúc này “ùm” một tiếng, Văn Tổ giựt giựt khóe môi, đâu cần phối hợp khéo như vậy chứ hả?

Tiêu Tranh khẽ cười, đưa tay vỗ mặt tiểu thể tử, “Ngoan, thúc thúc thương con.....”

26. Chương 25

Chuyển ngữ: Mic

Mặc dù nói hoàng đế chỉ triệu một mình Tiêu Đoan, nhưng trên thực tế bên trong Ngự thư phòng lúc này ít nhất cũng tập hợp mười mấy vị đại thần, hơn nữa đa số đều thuộc phái bảo hoàng.

Đinh Chính Nhất, Vương Định Viễn cùng với Lưu Kha đều có mặt, hãy còn hơi thở hổn hển, hiển nhiên cũng vừa mới chạy đến.

Tiêu Tranh đi vào trước tiên, vừa thấy tình hình trước mắt thì nhất thời đồng tử tối sầm.

Xem ra trong chuyện này có chút kỳ quái.

Bởi vì triệu gấp, ba người cũng không chuẩn bị gì thì đã trực tiếp chạy đến. May mà triều phục trước đó của Văn Tổ vẫn chưa thay ra, hiện giờ vừa vặn có thể phát huy tác dụng. Thúc cháu Tiêu Tranh thì đều mặc áo bào đỏ sẫm, bạch y hơn tuyết, phong vận có thừa nhưng lại thiếu đôi chút trang nghiêm.

Nếu là trước đây, Đinh Chính Nhất khẳng định ít ra cũng sẽ phóng đại lên mà rêu rao, nhưng hôm nay hiếm khi lại không nói một lời, thậm chí lúc đối mặt với Nhiếp chính vương ánh mắt còn úp úp mở mở, dường như có hơi chột dạ.

Văn Tổ và Tiêu Đoan hướng hoàng đế hành lễ, nghe thấy Tiêu Tranh trầm giọng hỏi: “Dám hỏi bệ hạ có chuyện gì mà lại gấp rút triệu Bình Dương vương vào cung?”

“Chuyện này.....” Thần sắc hoàng đế mập mờ, bộ dạng còn thiếu tự tin hơn cả Đinh Chính Nhất, gương mặt không ngăn được bắt đầu đỏ lên.

“Bệ hạ, chuyện gì?” Tiêu Tranh bước lại gần một bước, khí thế bồng bồng.

“Hoàng, hoàng thúc, là vì lũ lụt vùng Giang Hoài.....”

Tiêu Tranh có chút sững sốt.

Phương Nam vào thời điểm này đang vào mùa mưa dầm, vốn là thời kỳ dễ xảy ra lũ lụt. Mà năm nay so với mọi năm lại càng nghiêm trọng hơn, mưa sớm cộng thêm kéo dài liên tục, mưa suốt gần một tháng trời, cuối cùng dẫn đến hồng thủy.

Chuyện này Tiêu Tranh sớm đã đọc tấu chương nên biết được, may mà cũng không nghiêm trọng, trong tấu chương chỉ ghi “phá hủy ruộng đồng, thương tổn về người và của rất ít” mà thôi. Huống chi nơi gặp tai họa còn là vùng Giang Nam mà Ngô vương chiếm cứ, cho nên lúc đó hẳn cũng không có đưa ra đối sách xử trí. Nhưng không biết hôm nay vì sao lại đột nhiên bị hoàng đế đưa lên nghị sự, hơn nữa còn là có ý định che giấu hẳn.

Tiêu Tranh âm thầm suy ngẫm một lúc, cuối cùng khó hiểu nói: “Bệ hạ vì sao nhắc tới chuyện này?”

Sắc mặt hoàng đế khôi phục lại như thường, theo đó còn thêm một chút vẻ trầm trọng không hợp với tuổi tác, “Hoàng thúc có điều không biết, hôm nay khoái mã cấp báo, liên tục năm ngày mưa như trút nước khiến cho mấy chỗ khu vực ven sông liên tiếp bị vỡ đê, thương vong nghiêm trọng, tiếng kêu than dậy khắp trời.”

“Sao chứ?” Tiêu Tranh kinh ngạc đề cao giọng, dù thế nào cũng không ngờ tới sự tình có thể đột ngột chuyển biến xấu.

Văn Tổ nghe thấy quê hương gặp tai họa nghiêm trọng nhất thời sắc mặt lộ vẻ lo lắng, còn Tiêu Đoan ở một bên lại càng lúc càng nghi hoặc, chuyện này có liên quan gì đến việc triệu kiến hẳn?

Tấu chương tới kinh thành vào lúc Tiêu Tranh đưa tiễn sứ thần, bởi vì là cấp báo tám trăm dặm, ai cũng không dám chậm trễ, liền đưa vào trong cung cho hoàng đế xem qua. Chuyện này Tiêu Tranh đồng ý, nếu như có tấu chương quan trọng mà Nhiếp chính vương phủ không có thời gian xem xét, có thể thay đổi trình tự, gửi vào trong cung trước rồi mới giải quyết.

Tiểu hoàng đế dù gì cũng chưa từng xử trí tình hình tai họa như vậy, xem xong tấu chương liền hoảng hốt, một lúc lâu sau mới nghĩ ra triệu kiến mấy người nội các thủ phụ cùng Tả đô ngự sử vào cung thương nghị.

Đinh Chính Nhất cảm thấy chuyện này không lớn không nhỏ, mặc dù nói Ngô vương vì để bảo toàn thực lực không thể nào không cứu tế, nhưng nếu triều đình không ra mặt, vậy có thể sẽ khiến trái tim bách tính Giang Nam lạnh lẽo.

Vương Định Viễn cực kỳ tán đồng, cũng cảm thấy triều đình nên lập tức ứng phó.

Nhưng chuyện này nên xử trí thế nào?

Tình hình hiện nay không như trước kia, triều đình cho dù muốn cứu trợ cũng chỉ có thể dừng ở Giang Bắc, lại hướng lên mảnh đất Dương Châu thì sẽ đụng phải sự ngăn cản của hai mươi vạn phản quân của Quảng Lăng vương, muốn qua sông ắt sẽ khơi mào một trận ác chiến.

Khó khăn chính là chỗ này. Lúc này tác chiến, chưa nói đến thời tiết cùng thời cơ không thích hợp, bách tính gặp nạn sẽ nghĩ gì?

Còn không đánh thì chỉ có thể dọc theo khu vực Giang Bắc mà cứu giúp, bách tính Giang Nam sẽ nghĩ thế nào? Một ngày nào đó chiêu hàng sẽ là tình huống ra sao?

Hoàng đế đem tiền nguyên hậu quả nói xong, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Tiêu Tranh hiểu ra, “Cho nên bệ hạ triệu kiến Bình Dương vương, là định giao phó trọng trách ư?”

Nhiếp chính vương đúng là Nhiếp chính vương, nói trúng tim đen! Ngay cả tiểu hoàng đế cũng không khỏi nảy sinh kính phục, gật đầu nói: “Trẫm đích thực có ý này.”

Tiêu Tranh không lập tức tiếp lời, mà quay đầu dữ tợn tựa như đục khoét liếc Đinh Chính Nhất một cái, hẳn biết nhất định lại là chủ ý của cây đình gủ này.

Tiêu Đoan rốt cuộc biết được nguyên nhân triệu kiến thì cong môi trào phúng, hồ hững hờ hoàng đế hành lễ, “Thế bệ hạ định cho vì thần làm gì vậy?”

“Khụ khụ.....” Hoàng đế ho khan, vừa trộm liếc sắc mặt Tiêu Tranh vừa cẩn cẩn thận thận nói: “Trẫm định cho người làm Khâm sai đại thần.....đi Giang Nam tuần tra tình hình thiên tai, thăm hỏi bách tính.....”

Văn Tổ ở một bên thoáng chốc hiểu ra.

Trước đây lúc gặp phải thiên tai cũng từng có chuyện trong triều phái khâm sai đi đến khu vực bị nạn. Nói là tự mình chỉ huy cứu trợ thiên tai, nhưng đại đa số đều chỉ phụ trách đi tới đó, nói mấy lời tốt đẹp, an ủi bách tính vùng đấy cùng với quan viên cứu trợ đôi chút, có dụng ý ổn định lòng dân.

Nhưng bốn triều trước nay chưa từng có tiền lệ phái hoàng thân quốc thích đi mà.

Dù gì cũng là vùng bị nạn, hoàng tộc huyết thống cao quý sao có thể mạo hiểm? Chẳng qua đối mặt với tình hình hiện thời, phái một hoàng tộc tới, rõ ràng quá ư thích hợp.

Một thân phận biểu thị sự quan tâm sâu sắc của triều đình đối với bách tính Giang Nam, chính là tỏ ý triều đình vẫn không hề vứt bỏ họ, sau đó.....

Các người tự mình cố gắng đi nhé! →__→

Văn Tổ bĩu môi.

“Bốn vương cảm thấy không được.” Tiêu Tranh dứt khoát phủ quyết.

“Vì sao?” Tiểu hoàng đế không vui, quốc gia đại sự ngay trước mắt, người còn muốn bảo vệ đứa cháu này à?

“Bình Dương vương từ nhỏ sức khỏe yếu ớt, không thích hợp lặn lội đường xa...”

Đồng tử Tiêu Đoan khẽ co lại, hàng mi dài nhẹ rung, tay cũng dần dần siết chặt.

Giờ phút này thế nhưng tựa như trở lại thời điểm Sùng Quang đề yêu cầu Tiêu Tranh đưa hấn vào cung rất lâu trước đây, khi ấy cũng nói như vậy, không được. Nhưng mà chưa thể được như ý nguyện.

Hấn bất ngờ ngược mắt, âm u quét qua hoàng đế một cái, ngay cả chính bản thân hấn cũng không phát hiện ý cười bên môi lại lạnh lẽo thấu xương.

Vẫn muốn lợi dụng ta một lần nữa sao? Đáng tiếc hiện giờ không giống trước đây.....

Thấy Nhiếp chính vương trực tiếp cự tuyệt, Đĩnh Chính Nhất tức tối nói: “Nếu như Nhiếp chính vương không muốn, vậy chuyện này cứ thế bỏ qua, dù sao Giang Nam đã là sào huyệt của phản thần, cứ để bách tính và loạn thần tặc tử nơi đó cùng bị giết bởi thiên tai này là được rồi!”

“Cần rõ!” Hoàng đế đập bàn đứng dậy, phần nộ nói: “Thủ phụ đứng đầu bách quan sao có thể suy nghĩ như vậy? Loạn thần tặc tử kẻ nào kẻ nấy đều đáng chém, nhưng bách tính là bách tính của Đại Lương ta, há có thể tự sinh tự diệt!”

Người trước mắt hầy còn ngây ngô, nhưng không che giấu được khí thế bao phủ khắp toàn thân. Văn Tổ nhìn chằm chằm hấn hồi lâu, bình tĩnh lại thấy hành động này cực kỳ thất lễ mới cúi đầu xuống.

Tiêu Tranh khẽ chau mày, lướt qua gương mặt uy phong凛冽 của hoàng đế, cười nhạt: “Bệ hạ hiện giờ thật sự khiến bốn vương phải nhìn với cặp mắt khác.”

Toàn thân hoàng đế để cứng đờ.

Một màn này phối hợp cực hay, Đĩnh Chính Nhất vai mặt đen, tiểu hoàng đế hát mặt đỏ, ngoại trừ hiển lộ hoàng uy còn âm thầm châm biếm Nhiếp chính vương mặc kệ an nguy xã tắc và bách tính.

Tiêu Tranh chợt cảm thấy đứa cháu Tiêu Dực này còn có chút thiên bẩm làm hoàng đế, mà trên thực tế muốn làm một đời minh quân, vẫn là thật cần có chút thiên phú.

Hoàng đế thấy mục đích của mình bị vạch trần, vừa ngượng vừa tức ngồi phịch trở lại, quai hàm cũng bắt giác phồng lên, lại trở về với dáng vẻ của một đứa trẻ tám tuổi.

“Bệ hạ, thần có chuyện cần tấu.” Vương Đĩnh Viễn đứng một bên vẫn không hề lên tiếng hành lễ nói: “Bình Dương vương thân thể yếu ớt, đương nhiên không thể chịu được lộ trình vất vả, nhưng hiện giờ hoàng tộc có thể đảm đương đại nhiệm đích thực ít ỏi vô cùng, nếu đã như vậy, chi bằng vẫn làm theo thông lệ, giao cho một đại thần đi.”

Tiểu hoàng đế nhú mày, sớm biết thì đã không tìm gã chính trực thế này tới, lâm trận rồi còn trở giáo với Trẫm!

Đang nghĩ thì thấy Lưu Kha bước ra khỏi hàng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần mặc dù địa vị thấp kém, nhưng nguyện lấy thân phận nhỏ nhoi phân ưu cùng bệ hạ, thần tình nguyện xin đi vùng bị nạn ven sông.”

Lại một kẻ nữa! Tiểu hoàng đế ôm ngực suýt nữa rơi lệ, Lưu ái khanh, ngay cả khanh cũng trở giáo à? >__

Văn Tổ giựt giựt mày, quả nhiên tặng một trạch viện vẫn là có điểm lợi, chẳng phải sao?

“Cũng không phải Trẫm ác độc, Bình Dương vương yếu ớt nhiều bệnh, Trẫm cũng thập phần lo lắng, chỉ là chuyện này không phải hoàng tộc thì không đủ biểu lộ sự tôn trọng a....” Hoàng đế cố ý không nhìn sắc mặt Tiêu Tranh, nặng nề nói: “Thực vương vừa mới quy thuận, Trẫm không an lòng, mấy đứa con của hấn lại không có nhân tài nào, người có thể đảm nhận trọng trách cũng chỉ có Bình Dương vương thôi.....”

Văn Tổ giựt giựt khóe miệng, bệ hạ ngài còn nhỏ nhưng bản lĩnh mưu đồ đen tối càng lúc càng ghê gớm, quả trách cả một nhà Thực vương thật sự là một chút cũng không mập mờ.

“Lời này của bệ hạ sai rồi.” Tiêu Tranh chợt ngắt lời hấn, cười lạnh một tiếng: “Người có thể nhận trọng trách vẫn có hai người, bệ hạ, còn có bốn vương.”

Hoàng đế lập tức run run một lúc, “Trẫm, Trẫm cảm thấy lời mới rồi của Vương ái khanh trái lại cũng không phải không có đạo lý, lời Lưu ái khanh cũng có thể cân nhắc.....”

Tiểu hoàng đế mới không muốn đi nơi đó, nghe Phúc Quý miêu tả nhà cửa hư hại, yêu ma quỷ quái xuất hiện đầy đường, nhóc không muốn đi không muốn đi không muốn đi đâu đâu....

“Bệ hạ cử ngũ chí tôn, đương nhiên không thể mạo hiểm, vì vậy, bổn vương muốn xin tự mình đi.”

Vút dứt lời, xung quanh một hồi lặng phất, những người có mặt đều nhìn bóng dáng kiên cường của Tiêu Tranh với vẻ không thể tin nổi, hoài nghi liệu có phải tai mình có vấn đề hay không.

Nét mặt hoàng đế cũng chấn kinh, “Hoàng thúc người.....”

“Thúc thúc.....” Tiêu Đoan nhẹ kéo tay áo Tiêu Tranh, nhẹ giọng nhắc nhở: “Thúc thúc không thể hành động theo cảm tính.” Dứt lời còn không quên đưa mắt ra hiệu với Văn Tổ.

“.....” Văn Tổ trầm ngâm, nhìn ta làm gì? Liên quan gì đến ta chứ? = =

“Chuyện này cứ quyết định thế đi, không cần bàn nữa. Chính vụ hiện thời sau khi bổn vương tới Giang Bắc sẽ phái người đưa tới phê duyệt, những sự vụ trong kinh thành khoảng thời gian này do Kinh triệu doãn và Nội các Thủ phụ xử lý.”

Hoàng đế bệ hạ hít một hơi, ngay cả tấu chương nhóc từng xem cũng không bỏ qua, quả nhiên hoàng thúc không chấp nhận bị lừa gạt.

Trước đó không nên nghe lời Đình Chính Nhất, nói cái gì mà lạng lẽ triệu Bình Dương vương ủy thác trọng trách, đợi đến khi Nhiếp chính vương phát hiện thì cũng đã sớm giải quyết xong xuôi, sẽ chẳng thay đổi được gì.....

Lật bàn a, mấy chuyện này đều phải trả giá đó! TAT

Bệ hạ gục đầu nét mặt uể oải, đang định cho mọi người trở về dâng dưỡng thương thì lại chợt nghe thấy Tiêu Tranh nói: “Bổn vương còn có một chuyện thỉnh bệ hạ chuẩn tấu.”

“Hoàng thúc mời nói.” Hoàng đế nhanh chóng gạt đầu, thầm nghĩ người đã mở miệng Trẫm còn có thể không đồng ý à?

“Chuyến đi này trách nhiệm nặng nề, bổn vương đối với khu vực ven sông cũng không quen thuộc, cho nên muốn dẫn theo một người hiểu rõ nơi đó để dẫn đường.”

Người hiểu rõ nơi đó....

Văn Tổ giật lùi ra sau, trong lòng mặc niệm: Không phải ta không phải ta nhất định không phải ta.....

“Bổn vương cảm thấy Văn đại nhân cực kỳ thích hợp.”

“.....” Người nào đó tức thì lệ nóng doanh tròng.

“Nhưng Văn ái khanh dù gì cũng là một nữ nhi mà.....” Tiểu hoàng đế vẫn rất chi từ ái.

“Bổn vương cảm thấy Văn đại nhân nhất định cũng rất sẵn lòng.” Tiêu Tranh khẽ quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Văn Tổ, “Văn khanh, có phải hay không?”

Lưu Kha ở một bên ủy khuất xoắn chéo áo, mà về ưu sầu trên mặt Tiêu Đoan lại thoáng rút đi, trái lại còn có chút mong đợi kết quả này. Về phần Đình Chính Nhất cùng với Vương Định Viễn đương nhiên bất mãn, một nữ quan trên danh nghĩa thôi mà, còn muốn trọng dụng ư? Chẳng qua Nhiếp chính vương đã nhường một bước, ai còn dám dị nghị gì nữa?

“Văn khanh?” Hai mắt Tiêu Tranh khẽ híp, hàn quang lấp lóe.

Văn Tổ rút cuộc gian nan bước ra một bước, bi thương nói: “Hạ quan.....nguyện theo Vương gia lên đường.”

27. Chương 26

Chuyển ngữ: Mic

Biết Nhiếp chính vương sắp xông pha tuyến đầu đi cứu tế, thân là người thuộc Vương gia đẳng thê chết trung thành, Lục Phường thập phần sầu não.

Hắn ngồi đối diện Tiêu Đoan, vô thức đùa nghịch chung rượu trong tay, tâm tình mệt mỏi, “Bình Dương vương gia, ngài sao lại an tâm như vậy chứ? Chỗ đó tiếp giáp với hang ổ của phản tặc đấy.”

“Không sao,” Tiêu Đoan phất tay một cái, “Bên cạnh thúc thúc có ám vệ và Triệu Toàn bảo vệ, bản thân lại võ nghệ cao cường, không sợ xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng Vương gia còn dẫn theo một nữ tử nữa.” Lục Phường thở dài, vẫn lo lắng như cũ.

Tiêu Đoan cười cười, “Thúc thúc còn không lo, người lo cái gì?”

Lục Phường càng rầu rĩ, “Bình Dương vương gia hình như rất vui?”

“Vô cùng vui vẻ, bởi vì bốn vương phát hiện chuyện này càng lúc càng thuận lợi rồi.”

Lục Phường cẩn thận rà soát lại một phen lời hắn, ngờ vực nói: “Ngài nói là chuyện lợi dụng Văn Tổ đã thông Vương gia? Nói thực thì, thuộc hạ tới bây giờ vẫn không hiểu ý của Ngài.”

“Nếu như dễ dàng bị người nhìn thấu như vậy, cũng không có khả năng thành công.” Tiêu Đoan đứng dậy, thoáng chỉnh lại vạt áo, cất bước hướng cửa bước đi, “Nói với chư vị đại nhân, thời gian này an phận một chút, thúc thúc ra ngoài, chúng ta phải bớt phóng túng, không được sinh sự, tửu lâu này cũng tạm thời dừng đến.”

Lục Phường vội đứng dậy, “Lẽ nào Vương gia phát hiện chuyện gì rồi?”

Tiêu Đoan quay đầu, nhếch môi cười nhạt: “Người vẫn cho rằng chuyện này của chúng ta có thể giấu thúc ấy được sao?”

Sắc mặt Lục Phường trắng bệch.

“Người không ngăn cản, cũng không hành động, tự có đạo lý của người, có điều.....Chúng ta không thể nào biết được.” Nói tới đây, trong giọng điệu của Tiêu Đoan không khỏi chứa đựng một tia buồn bã, thở dài một tiếng, đẩy cửa bước ra ngoài.

Về tới Vương phủ thì màn đêm cũng vừa buông xuống, Tiêu Đoan vốn định đi tìm thúc thúc nhà mình nói lời tạm biệt một phen, nào ngờ lúc ngang qua hoa viên lại bắt gặp Văn Tổ trong tay cầm vật gì đó, bước chân vội vàng lướt qua trước mắt mình. Hắn thoáng chững lại, dứt khoát bám theo.

Bước chân Văn Tổ rất nhanh, nhưng không bao lâu thì lại đột nhiên chậm dần, cuối cùng dừng trước một sân viện, lưỡng lự không thôi.

Tiêu Đoan quan sát sân viện đó, nếu nhớ không lầm, hẳn là chỗ ở của Phó Thanh Ngọc.

Trong lòng hắn cười thầm, chắc hẳn nàng ấy trước khi đi muốn đem sự hiểu lầm ngày đó giải thích rõ ràng đây.

Ở trước sân viện cứ do dự rồi lại chần chừ, vẫn không có dũng khí đi lên gõ cửa, Văn Tổ rũ vai không ngừng thở dài.

Hôm ấy Phó Thanh Ngọc trông thấy nàng liền bỏ đi, hôm nay gặp nàng thì sẽ thế nào? Liệu có chẳng nói chẳng rằng liền đóng cửa tiễn khách không?

Thực lòng mà nói, thật sự có khả năng này lắm.

Sau lưng chợt có người túm góc áo nàng, Văn Tổ quay đầu, Bình Dương vương cười tủm tỉm nhìn nàng, “Tổ Tổ, có cần bốn vương giúp cô đưa không?”

“Đưa cái gì?”

Tiêu Đoan hất hất cằm về phía món đồ trong tay nàng.

Đó là thư Văn Tổ viết.

Nàng từng nghĩ, nếu như Phó Thanh Ngọc thực sự không muốn nói chuyện với nàng, thế thì tốt xấu gì cũng phải để lại bức thư, coi như có khai báo.

Bình Dương vương là một vương gia tốt bụng nhiệt tình, thấy Văn Tổ do dự không quyết, lập tức quyết định đưa tay tương trợ, cướp lấy bức thư đó cười nói: “Cô nếu như có chỗ khó khăn, chi bằng để bản vương chuyển giúp cô vậy.”

“Đừng!” Thực ra đề nghị này rất hay, nhưng Văn Tổ nhìn gương mặt tươi cười của hắn lại cảm thấy không tốt đẹp gì, “Chuyện nhỏ nhặt, sao có thể làm phiền Vương gia đại giá.”

Tiêu Đoan nghiêng người tránh bàn tay nàng muốn cướp lại bức thư, “Bản vương không thấy phiền, dù gì cũng là chỗ quen biết với nhau, cô khách sáo như vậy làm gì?”

Hắn càng như vậy càng khiến người ta cảm thấy đáng nghi, rảnh rỗi xía mũi vào chuyện của nàng và Phó Thanh Ngọc làm chi? Văn Tổ tận lực dùng thái độ không mạo phạm bề trên tiếp tục cướp lấy bức thư.

Hai người anh tranh tôi cướp, bất tri bất giác đã hơi cách cửa viện một khoảng, sức khỏe Tiêu Đoan không tốt, không lâu sau thì đã bắt đầu thở hổn hển, Văn Tổ nhân cơ hội muốn cướp lại bức thư, hắn lập tức nhắc cánh tay, ồng tay áo nháy mắt tuột đến bắp vai, lộ ra cánh tay trắng trẻo mịn màng.

Văn Tổ dừng động tác, ngây ra.

Da thịt trên cánh tay đó trắng muốt tựa như gốm sứ, lại được ánh nến từ đèn lồng xung quanh chiếu rọi, giống như được phủ một tầng sa mỏng, dính chặt ánh mắt người khác.

Thế nhưng trên cánh tay khiến nữ tử cũng phải hổ thẹn này lại có một vết sẹo ngoằn ngoèo, kéo dài một đường từ trên bắp vai xuống đến khuỷu tay, khoảng chừng một tấc, tựa như con rắn nằm vắt ngang, dữ tợn đáng sợ, có thể thấy được trước đây bị thương không nhẹ.

Tiêu Đoan cũng nhận thấy ánh mắt Văn Tổ, lặng lẽ hạ tay xuống, ồng tay áo rộng lập tức che đi cánh tay, cảnh tượng vừa rồi tựa hồ như chưa từng xảy ra.

Hai người ai cũng không hề lên tiếng, chỉ im lặng đứng đó, Văn Tổ nhìn Tiêu Đoan, Tiêu Đoan nhìn đi nơi khác.

Thời gian trôi qua một lúc lâu, cuối cùng hắn có chút không nhẫn được, “Cô.....”

Vừa quay đầu thốt được một chữ thì tay bị kéo một cái, lá thư trong tay đã bị Văn Tổ giật lấy, cầm trên đầu ngón tay dắc ý giơ lên, “Cuối cùng đã lấy lại được rồi, hảo ý của Bình Dương vương gia hạ quan tâm lĩnh, xin cảm tạ.” Dứt lời liền trực tiếp quay người rời đi, nửa câu cũng không hề nói.

Tiêu Đoan kinh hoảng một lúc, đưa tay vuốt cánh tay đó, nhẹ xoay người, bóng lưng gầy yếu chứa đầy cô độc cùng kiêu ngạo.

Đêm ấy, một cảnh tượng đã lâu không gặp đến trong giấc mộng của Bình Dương vương đang say ngủ.

Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn ánh nến hắt hình dáng nghiêng nghiêng của người kia lên lớp giấy cửa sổ, phác họa sống lưng đã hơi còng xuống.

Lúc âm thanh người kia thốt ra dần dần lộ nét già nua, hắn nhin không được cười lạnh.

“Trăm mấy ngày liên tiếp đều mơ thấy trưởng huynh, trong lòng bất an, nghĩ thấy trăm con cái không đông, bệnh tật quần thân, chắc hẳn đều là trời khiến mà...”

“Tấn vương dũng mãnh thiện chiến, lòng Trẫm thực lo âu, ngay cả bệnh tình cũng phải che giấu, đó là vì suy nghĩ cho hoàng nhi thôi, hoàng vị Trẫm khổ cực giành được, há có thể rơi vào tay hắn.....”

“Trăm ngày càng già đi, còn hắn lại đương lúc trẻ tuổi, khí thế đang thịnh, nếu Trẫm không còn, ai có thể kiềm được chứ?”

“Mỗi lần Trẫm trông thấy đứa trẻ kia thì đều cảm thấy rất khó chịu, đôi mắt đó quá giống trưởng huynh, nhìn người như đang cười, nhưng chung quy lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo u ám, nếu không phải hắn là lợi thế duy nhất có thể kiềm hãm Tấn vương, Trẫm cũng không muốn giữ nó ở bên cạnh.....”

“Kẻ nào!”

Một âm thanh phần nộ đột nhiên cắt đứt lời đang nói, Tiêu Đoan bắt gặp một thiếu niên đang co rút bên dưới cửa sổ, bạch y dài thườn thượt quét lê trên đất, tựa như một cô hồn đang dạo chơi bên ngoài, ông tay áo nơi cánh tay phải thể nhưng lại không ngừng có máu chảy ra, nổi bật trên một mảng trắng như tuyết, nhìn mà ghê người.

Một người tay cầm trường kiếm đứng trước mặt hắn, mũi kiếm hây còn rỏ máu, thiếu niên nghiêng đầu nhìn miệng vết thương, dịch ra sau ôm đầu kêu lên thảm thiết

“Đoan nhi, ngươi đã nghe thấy cái gì?” Người bên trong cửa sổ bước ra, ở trước mặt hắn nhẹ giọng hỏi.

Thiếu niên tiếp tục run rẩy khóc lóc: “Chắc hẳn chẳng qua muốn đi xem đệ đệ, chưa từng nghĩ rằng ngang qua đây sẽ gặp phải thích khách, bệ hạ mau cướp con!”

“Haha, đây không phải thích khách, đây là ám vệ của Trẫm.” Sùng Quang để phát phát tay cho ám vệ lui, ngồi xuống nhìn thiếu niên bả vai đang run rẩy, “Con đối với Dực nhi giống như thân đệ, Trẫm rất mừng, đi đi, sau này huynh đệ hai đứa phải chung sống với nhau thật tốt đó.....”

Thiếu niên ngược lên, lặng lẽ gật đầu.

“Rất tốt.....” Hoàng đế đưa tay, muốn xoa đầu hắn.

“Tránh ra!”

Tiêu Đoan vẫn luôn ở bên cạnh lạnh lùng quan sát đột nhiên phần nộ thét lớn một tiếng, từ trên giường ngồi bật dậy, ôm ngực thở hồng hộc từng đợt, mồ hôi sớm đã ướt đầm y phục.

Một lúc lâu sau mới lấy lại bình tĩnh, hắn quay đầu nhìn vàng trắng cô độc nhọt nhọt ngoài cửa sổ, cười lạnh một tiếng: “Huynh đệ? Hoàng gia huynh đệ sẽ như thế nào?”

*

Trời vừa sáng, Văn Tổ cầm một bản danh sách, đứng trong thư phòng Nhiếp chính vương tụng tụng điều điều một, mãi đến khi bị Tiêu Tranh không nhin được ngắt lời: “Không cần chuẩn bị nhiều đồ như vậy, khanh chỉ cần mang theo vài bộ y phục để thay là được rồi.”

Văn Tổ bày tỏ hoài nghi đối với việc này: “Vương gia, dù gì đường xá xa xôi, thật sự không cần sao?”

“Không cần.”

“.....” Văn Tổ bất mãn gục đầu lui ra cửa.

Thế nhưng không bao lâu nàng lại vòng trở lại, cách một cánh cửa hỏi: “Vương gia, ngài xem người này cũng có thể đưa đi cùng ư?”

Tiêu Tranh nghi hoặc ngẩng lên, cửa bị Triệu Toàn đẩy ra, Văn Tổ vẻ mặt cười gượng ôm Thục vương thế tử đang hoa chân múa tay.

“.....”

“Vương gia?”

Tiêu Tranh u ám quét mắt nhìn nàng một cái, “Văn khanh, đừng gượng gượng nữa, khanh đi là chuyện đã định rồi.”

“.....” OTZ

Nhiều lần cố gắng đều chấm dứt bằng thất bại, Văn Tổ cuối cùng vẫn là không cam không nguyện bước lên con đường hướng về Giang Bắc.

Nhiếp chính vương hạ lệnh, chuyến đi này mọi việc đều giản lược, thế nên số người có thể nhìn thấy trên đường chỉ có mười mấy người: Nhiếp chính vương, Triệu Toàn, nàng, còn có một hàng hộ vệ.

Về phần số người không thể nhìn thấy trong hành trình thì.....

Theo như Triệu Toàn tuyên bố, đây là bí mật không thể nói.

Ngày xuất phát hôm ấy thời tiết tốt đến độ khiến người ta tức lộn ruột, khiến người ta muốn phiền muộn một chút cũng không được.

Tiêu Đoan kéo thúc thúc nhà mình trái cần phải phải, tình nghĩa thúc cháu sâu nặng lưu luyến không rời. Văn Tổ xấu hổ, ngoại trừ hai thị nữ bên cạnh đang bận bận rộn rộn, còn lại đều chỉ trình diện một cái, hỏi thăm một tiếng mang tính tượng trưng.

Đáng ghét, vào lúc này mấy người chẳng lẽ không nên tặng ta chút quà chia tay à?!

Mắt thấy sắp phải lên đường, Văn Tổ vịn cánh cửa xe ngựa, nhìn chăm chăm cửa lớn Vương phủ lặng lẽ thở dài.

“Chắc là sẽ không tới rồi.” Tiêu Đoan rút cuộc đã kết thúc lời tiễn biệt thúc thúc, thông thả tới gần, cười nói: “Thế nào? Hiện giờ chắc là muốn bốn vương giúp rồi chứ?”

Văn Tổ theo bản năng sờ bức thư trong ngực, mím môi không lên tiếng.

Tiêu Đoan như thể không sao xoa xoa tay, “Thôi được, thế thì cứ mãi hiểu lầm như vậy đi nhé.” Dứt lời xoay người định đi.

“Azzzzzzzzzz.....” Văn Tổ thở dài, từ trong ngực lấy ra bức thư kia, “Làm phiền Bình Dương vương gia rồi.”

“Không có gì, cô và ta là chỗ quen biết, không cần đa lễ.”

Văn Tổ cười khan hai tiếng, xem như đáp lại vị bằng hữu này.

“Tổ Tổ.....” Mắt thấy sắp rời đi, Tiêu Đoan đột nhiên lại dừng bước nở nụ cười với nàng, không giống với vẻ thờ ơ hay trêu chọc thường ngày, nụ cười này từ sâu trong đáy mắt hần nổi lên, lan ra gương mặt, long lanh ấm áp, “Mọi sự cẩn thận.”

Văn Tổ hơi sững sốt, gạt đầu, “Bình Dương vương gia cũng phải保重.”

Chuyến này đi ít nhất cũng phải mấy tháng, lâu thì nửa năm một năm, lúc này chia tay, thật sự có chút cảm giác tri kỷ.

Mãi đến khi Nhiếp chính vương lên xe ngựa, Phó Thanh Ngọc vẫn không xuất hiện, Văn Tổ nhìn cánh cổng lớn lần cuối, mắt mát hạ màn xe.

Tiêu Tranh ít nhiều cũng nghe thấy đôi chút đoạn đối thoại giữa nàng và Tiêu Đoan vừa rồi, trấn an nói: “Bằng hữu tương giao chung quy khó tránh khỏi đụng chạm, có đôi khi chỉ bằng gác xó, qua một thời gian trái lại sẽ hóa giải thôi.”

Văn Tổ u ám nghĩ, rõ ràng là Ngài gây ra, còn nói dễ dàng như vậy, ta trông cậy vào Bình Dương vương còn hơn á.

Bình Dương vương đứng bên cửa tiễn đoàn người dần dần khuất xa, đem lá thư trong tay chậm rãi vo tròn...

Xe ngựa chạy đến cổng thành, Văn Tổ đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, vén màn cửa sổ nhìn ra, nhất thời sững sờ.

Lưu Kha đứng bên đường nhìn nàng, trường sam màu lam nhạt nhẹ tung bay theo gió, trên gương mặt tuấn tú thần sắc phức tạp, mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc cái gì cũng không nói, chỉ vào khoảnh khắc sắp lướt qua bên cạnh thì nhắc tay hành lễ với nàng một cái, xem như đưa tiễn.

Văn Tổ không nhần tâm, vừa định mở miệng thì sau lưng truyền đến một tiếng khụ trầm thấp, lại đành phải ngoan ngoãn ngồi trở về...

28. Chương 27

Chuyển ngữ: Mic

Lần này Nhiếp chính vương khởi hành bất ngờ, khiến tiểu hoàng đế cùng một loạt các đại thần ngay cả về lưu luyến bịn rịn mang tính tượng trưng hình thức cũng không thể biểu đạt.

Mà cùng với việc hân vừa rời đi, triều đường cũng liền biến đổi, Vương gia đẳng nhanh chóng thu liễm, đối với đẳng Bảo hoàng có thể tránh liền tránh, đối với hoàng đế càng cung kính có thừa, khiến tiểu hoàng đế nhiều lần lên chỗ cao nhìn về phía Nam, rất không phúc hậu khẩn cầu Nhiếp chính hoàng thúc có thể một đi không trở lại gì gì đó.

Nhưng trời không chiều lòng người a, hoàng thúc của hân thân thể vẫn tráng kiện như xưa, bình yên vô sự trên đường lớn hướng về Giang Bắc.

Lộ trình từ kinh thành đến phương Nam thời tiết rất tốt, mãi đến khi ngang qua Từ Châu mới có một chút thay đổi, bầu trời u ám không trông thấy thái dương, càng về phía Nam thì mưa nhỏ rả rích cứ kéo dài liên tục không dứt.

Văn Tổ không hề gì, Nhiếp chính vương ngày trước chinh chiến tứ phương cũng coi như đã quen. Chỉ có Triệu Toàn, một hán tử phương Bắc điển hình, vừa dính chút không khí phương Nam ẩm ướt liền không tránh được có chút tâm phiền ý loạn, nhưng lại chẳng thể nào oán trách chủ tử nhà mình, chỉ có thể không ngừng cảm râm với Văn Tổ, cứ như một phụ nữ có chồng ưa lải nhải.

Mãi cho đến Hoài Âm, Triệu Toàn rốt cuộc bớt đi không ít, chỉ vì mấy tháng đã qua, đã tới giữa mùa hè, mưa nhỏ rả rích chuyển thành mưa to xối xả.

Hơi nóng bên ngoài không còn, thái dương thường xuyên nấp sau mây đen, trời thường xuyên mưa to, kéo theo từng đợt từng đợt gió lạnh. Văn Tổ đem màn xe nơi ngạch cửa sổ chống lên, cảm giác ngọt ngọt trong xe nháy mắt liền giảm bớt.

Quay đầu thấy Nhiếp chính vương ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, y phục vừa dày vừa nặng, nàng tốt bụng nói: “Vương gia, ngài có cần thay y phục không?”

Khóe miệng Tiêu Tranh giật một cái, quét mắt nhìn nàng, lắc đầu.

Xe ngựa chạy trên quan lộ, thời gian qua gần như chưa từng bắt gặp người đi đường nào, nhưng hôm nay ở phía trước dần dần lại nghe thấy tiếng người.

Văn Tổ thò đầu nhìn ra bên ngoài, thì ra là lưu dân chạy nạn, đây vốn nằm trong dự liệu, nhưng kết quả bắt gặp trên đường lại khiến nàng có chút ngoài dự tính.

Trong tấu chương nói tiếng kêu thán dậy khắp đất trời, vì sao mãi tới nơi này mới thấy lưu dân, hơn nữa số người cũng không tính là nhiều?

Tiêu Tranh ở bên cạnh thấy nàng vẫn luôn chăm chú nhìn bên ngoài cửa sổ không nói lời nào, khó hiểu hỏi: “Văn khanh, khanh đang nhìn gì vậy?”

Bản thân Văn Tổ cũng không nắm rõ sự kỳ lạ trong đó, nhất thời không nói rõ được, liền lắc đầu, tìm đại một lý do qua loa lấy lệ.

Thế nhưng càng đi về phía Nam, càng khiến nàng thấy kỳ lạ.

Tình cảnh trước mắt so với những trận lũ lụt nàng đã từng trải qua trước đây, dù thế nào cũng không đủ trình độ dậy thán khắp trời. Ruộng đồng bị phá hoại cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, đường cái qua lại vẫn thông suốt như trước.

Tấu chương kia rốt cuộc lại là chuyện gì?

Hiển nhiên Tiêu Tranh cũng phát hiện điểm này, cuối cùng lúc sắp tiến vào thành Thái Châu thì dừng lại, dự định tự mình xuống đi tuần một phen.

Dừng lại giữa đường là nguy họa lớn về an toàn, Triệu Toàn đương nhiên ra sức ngăn cản, Tiêu Tranh bắt đắc dĩ, chỉ có thể ở vùng lân cận đi dạo một vòng, Văn Tổ hiển nhiên là bị lôi đi cùng.

Hai bên quan lộ là đồng ruộng xanh rì, lúa nước đã dài được một đoạn, nước trong ruộng mênh mông, gần như ngập cả cây mạ.

Văn Tổ chỉ ruộng đồng nói: “Vương gia, vẫn phải nhanh chóng khơi thông hồng thủy mới được.”

Lời này liền khiến Tiêu Tranh không vui, “Mấy tháng đã trôi qua rồi, vì sao mấy quan viên này ngay cả điều này cũng không biết?”

Văn Tổ vội nói: “Vương gia đừng giận, lũ lụt nơi này khó nhất là khơi thông, khoan nói có sông Tư Thủy, sông Vắn, còn có kênh đào nối liền với năm nhánh sông lớn, còn nữa, phía Tây đoạn kênh đào Hoài Dương là một vùng hồ trũng, các nhánh sông lớn nhỏ nhỏ giao nhau chằng chịt mới là mấu chốt để tu trị nơi này, hướng hồ hiện giờ vùng đất Dương Châu lớn như vậy cũng không thể nói muốn đi là đi được, trách không được những quan viên kia.”

“Văn khanh sao có thể hiểu rõ như vậy?” Mặc dù từng sống nơi đây, nhưng nếu như chưa từng tiếp xúc thì cũng rất khó để lý giải mạch sông phức tạp của vùng này, nhưng nàng lại có thể chi tiết rõ ràng mà nói ra, Tiêu Tranh không khỏi có chút bất ngờ.

Văn Tổ xấu hổ cười cười, “Hạ quan trước đây ở trong nhà cửa lớn không ra cửa trong không bước, sao có thể biết rõ như vậy, những điều này đều là ngày trước gia phụ từng nói.”

“Thì ra là vậy.” Tiêu Tranh thở dài, “Nếu thế, há chẳng phải thập phần khó giải quyết?”

“Thật ra cũng không tính là khó, lũ lụt ngày trước so ra càng nghiêm trọng hơn vẫn xử lý được, chỉ là kể từ sau khi bệ hạ đăng cơ thì quan viên vùng này bị điều động nhiều, không như những quan viên ngày trước có kinh nghiệm phong phú, e là có chút ứng phó không được thôi, chẳng qua.....”

Đang nói thì chợt bị một tiếng quát lạnh đột ngột cắt ngang, Văn Tổ quay đầu nhìn, Triệu Toàn cười ngửa vun vút lao về phía hai người, con ngựa cao to giẫm bước trên bờ ruộng nhỏ hẹp khiến lòng người kinh hãi hoảng sợ, lo lắng hần hần một chút liền ngã xuống.

“Vương gia, cẩn thận đằng sau!”

Cơ hồ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, Văn Tổ theo bản năng chuẩn bị xoay người nhìn thì cơ thể đã bị Tiêu Tranh ngăn ở sau lưng. Nàng kinh hãi, dán sát vào lưng hần hết nửa ngày cũng không dám động đậy, đợi một lúc lâu không có động tĩnh, lúc này mới thò đầu ra nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Thực ra thì chuyện gì cũng không có.

Trên con đường nhỏ xa xa, một người ngồi trên lưng ngựa, cùng Nhiếp chính vương bốn mắt nhìn nhau.

Đây là một nam tử, cách một khoảng xa nên không trông rõ dung mạo, chỉ có thể thấy trường sam màu nâu trên người phấp phới trong gió.

Văn Tổ không cách nào trông thấy thần sắc của Nhiếp chính vương, nhưng có thể nghe rõ mồn một hơi thở có chút dồn dập của hắn, hình như là dấu hiệu không vui.

Triệu Toàn rốt cuộc cũng không thể dùng tư thế oai hùng trên lưng ngựa mà băng qua bờ ruộng chật hẹp, vào thời điểm mấu chốt từ trên ngựa nhảy xuống mới tránh khỏi bị ngã một thân đầy bùn, ngay cả như vậy, hắn vẫn anh dũng như cũ dẫn theo một đội hộ vệ lao tới.

Tiêu Tranh đột nhiên nhắc tay, ngăn đoàn người lại.

Nam tử ngồi trên ngựa phía đối diện thấy tình hình như vậy bắt đầu mỉm cười, giọng nói khỏe khoắn mà từ tính, có thể nhận ra là một người trung niên.

“Thoái Chi, đã lâu không gặp.”

Vừa nghe xưng hô như vậy Văn Tổ liền run rẩy, lần trước nghe được từ trong miệng Thục vương, thế còn lần này?

Chỗ này gần kề với sào huyệt của phản thần đó, nếu như xuất hiện một phiên vương, thế thì cũng không phải chuyện giỡn chơi đâu!

Nhưng Tiêu Tranh lại không nói gì, chỉ gật đầu.

Nam tử đối diện trái lại không chút để tâm, tiếp lời: “Ngươi an tâm, nàng mọi việc đều ổn, nghe nói người sắp đến, chúng ta đã ở đây đợi rất nhiều ngày rồi.”

Tiêu Tranh mím môi, không lên tiếng.

Hình như cuối cùng phát hiện sự thực mình không được hoan nghênh, người kia thở dài một tiếng, chấp tay về phía hắn, đúng lúc đánh ngựa định rời đi thì lại chợt lướt mắt trông thấy Văn Tổ ở sau lưng hắn thò đầu ra, cười nói: “Cò nương này trông không tệ, Thoái Chi thật có phúc.”

Lời vừa dứt, người đã phóng ngựa đi xa.

Mãi tới khi bóng người đó đã biến thành một chấm nhỏ, Tiêu Tranh mới thản nhiên dặn dò: “Tiếp tục lên đường, dừng ở Thái Châu.”

Thái Châu tiếp giáp Giang Đô, chưa đến Dương Châu, không cần chính diện đối đầu với Quảng Lăng vương, đồng thời phía Nam có một tiểu trấn gọi là Cao Căng gần sông, đích thực là một chỗ dừng chân tốt.

Tới ngày đó, trời lại bắt đầu đổ mưa, tri huyện Thái Châu vẫn đang tuần tra bờ sông, nhận được tin tức vội vàng chạy tới nghênh đón thì đã muộn hơn nửa canh giờ.

Khi Tiêu Tranh vén màn bước ra, đập vào mắt chính là nha dịch lớn nhỏ cùng gần cả trăm bách tính đang quỳ trong mưa, tri huyện Thái Châu quỳ ở hàng trước nhất, ống quần hầy còn xấn cao, toàn thân từ trên xuống dưới còn dính đầy bùn.

Văn Tổ theo sau đi ra, đưa tay trước trán che hạt mưa nhìn tri huyện đại nhân, còn chưa nhìn rõ dung mạo, nhưng chỉ bóng dáng đó liền khiến nàng nhất thời ngạc nhiên, mừng rỡ kêu lên: “Vô Uyên?”

Tri huyện sững sốt, ngược mắt nhìn, rõ ràng chính là người ra ngoài làm quan – Tề Giản.

“Văn đại nhân? Sao cô lại đến đây?” Vừa hỏi xong, ý thức được bên cạnh còn có Nhiếp chính vương đứng đó, trong lòng đã sáng tỏ.

Thế nên Triều Khanh huynh vẫn thua rồi ư? >_

Dừng chân ở Thái Châu là quyết định đột xuất của Nhiếp chính vương, ngay cả nơi trú ngụ cũng chưa kịp chuẩn bị. Một đoàn người ngựa mệt nhọc, tất cả đều cần nghỉ ngơi, Tề Giản tay chân cuống quýt đành phải tạm thời mời mọi người đến huyện nha.

Vừa vào trong sảnh, còn chưa ngồi xuống Tiêu Tranh đã lên tiếng thăm hỏi tình hình thiên tai, một loạt câu hỏi liên tiếp đặt ra.

Tề Giản nhanh chóng trả lời, hết thấy việc lớn việc nhỏ, đem những sự việc mình đã làm trong khoảng thời gian qua bất kể là đúng hay sai toàn bộ đều bẩm báo một lượt.

Dù gì tuổi trẻ, lại mới bước vào quan trường, Tề Giản lần đầu tiên cứu nạn thiên tai gặp phải vô số khó khăn.

Bên trên chèn ép, bên dưới khinh thường, bách tính không tin tưởng v..vv, bất quá mấy tháng ngắn ngủi đã đem trái tim của một thiếu niên vốn dĩ yếu ớt như hắn tôi giữa trở nên bền bỉ kiên cố không gì phá vỡ nổi.

Mà hắn cũng không định che giấu những chuyện này, với hắn mà nói, bản thân có thể đi đến một bước này thì đã không thẹn với lương tâm, nếu như bởi vì những sai lầm nào đó mà bị trách phạt, vậy thì cũng chỉ có thể trách vận khí của bản thân không tốt.

Tiêu Tranh đối với việc này cũng không nhiều lời, Tề Giản có thể không chút bận lòng thẳng thắn trình bày sai lầm, dũng khí rất đáng khen ngợi, nhìn dáng vẻ này thì cũng đã tận tâm tận trách, bản thân nếu như khiển trách nặng nề, trái lại thật sự không đủ nhân đức.

Hắn ngồi ở hàng trên cùng trong sảnh, yên lặng nghe xong bẩm báo, ngón tay bắt giắc gõ mặt bàn suy nghĩ đối sách, chỉ một lúc, trong lòng đã có tính toán, liền tiếp đưa ra một loạt mệnh lệnh:

“Lập tức triệu tập quan viên xung quanh đến báo cáo tình hình thiên tai.”

“Dán cáo thị, chiêu mộ thầy thuốc trong dân gian, càng nhiều càng tốt.”

“Đúng hạn phát y phục lương thực cho bách tính vùng ven sông đã rút về hậu phương.”

Nhớ tới lời Văn Tổ nói trước đây, hắn lại bổ sung một câu: “Chú trọng chiêu mộ người tinh thông thủy lợi hoặc quen thuộc địa hình cùng với hệ thống sông ngòi nơi này, hai người chiếu cố lẫn nhau.”

Ngoại trừ những điều này, đối với một vài sai lầm của Tề Giản cũng đưa ra những sửa chữa đúng đắn.

Tề Giản vừa nghe vừa ghi nhớ, lòng thâm kinh hãi, chỉ nghe bẩm báo của hắn liền có được những quyết sách chu đáo như vậy, nếu như không có những suy đoán chặt chẽ cùng tự tin, tuyệt đối không thể làm được.

Nhiếp chính vương có thể dựa vào năng lực của bản thân mà nắm giữ triều chính, quả nhiên là có lý do.

Vừa phải chấp hành mệnh lệnh của Nhiếp chính vương, vừa phải tìm nơi ở cho ngài ấy, những vấn đề này đều là việc trước mắt cần giải quyết, Tề Giản quả thực đầu sắp to lên gấp bội.

May mà nơi này có một thân hào nông thôn vô cùng thức thời đã cống hiến một trạch viện nào đó của mình, lúc này mới giải quyết được cấp bách của tri huyện lão gia.

Văn Tổ cảm thấy mấy loại sự tình ‘nhật lý vạn kỳ’ này vẫn là giao cho Nhiếp chính vương thì sẽ thích hợp hơn, vì thế quyết định quay về nghỉ ngơi trước.

*Ngày đi vạn dặm

Đương lúc sắp ra khỏi cổng lớn huyện nha thì trông thấy một nữ tử người mặc y phục trắng thuần, một tay cầm ô, một tay nhấc chéo váy bước đến. Lúc tới trước cửa thì bị hộ vệ chặn lại, nữ tử dừng bước ngẩng đầu nhìn, trông thấy Văn Tổ, lịch sự gật đầu với nàng.

Văn Tổ có chút ngạc nhiên, thấy nàng tóc cài trâm gỗ, ăn vận bình thường, nhưng lại vô cùng xinh đẹp, cử chỉ cũng cực kỳ tao nhã đoan trang, chỉ một cái gật đầu cũng không giấu được phong thái cao quý.

Thấy Văn Tổ cứ luôn nhìn mình chằm chằm, nữ tử đó nhìn không được mỉm cười, ôn nhu hỏi: “Dám hỏi cô nương, có biết Tấn vương có ở đây không?”

Văn Tổ sửng sốt, đang nghi hoặc danh hào Tấn vương này sao lại quen thuộc đến thế thì nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói của Nhiếp chính vương: “Sao lại đến đây?”

Nàng quay đầu, Nhiếp chính vương không phải nhìn nàng, mà chính là nữ tử trước mặt.

29. Chương 28

Chuyển ngữ: Mic

Văn Tổ cảm thấy bản thân cũng không phải người nhiều chuyện, nhưng vì sao lại biến thành vạch kẻ hoạch để được ở lại rồi?

Nhiếp chính vương ngồi ở phía trên trong sảnh, bên dưới là vị nữ tử mỹ mạo vừa mới đến kia, mà nàng thì ngồi đối diện với nàng ấy, có chút sần sùi.

Đúng rồi, là vì Phó Thanh Ngọc!

Nàng cách xa kinh thành, gần gũi với Nhiếp chính vương, thân là bằng hữu thay nàng ấy mắt nhìn tứ phương tai nghe tám hướng chẳng phải là việc nên làm sao?

Đúng là như vậy rồi!

Suy nghĩ này khiến tâm tình nàng nháy mắt trở nên thoải mái, cả thể xác lẫn tinh thần đều ở trạng thái tập trung cẩn thận theo dõi....

Nữ tử ấy thấy nàng nhìn mình chằm chằm như vậy cũng không ngượng ngùng, vừa thoải mái nở nụ cười, đưa tay bưng chung trà, vừa cúi đầu, mái tóc đen óng như mực làm nổi bật vầng trán tựa bạch ngọc, ngón tay thon thả cầm nắp trà nhẹ nhàng gạt mấy lá trà nổi bên trên, đôi môi đỏ thắm khẽ nhấp, hớp một ngụm.

Tao nhã đoan trang, tự toát lên vẻ cao quý.

Một màn này đã kích nặng nề vào ngực Văn Tố, khiến lòng nàng không khỏi thở dài: Thanh Ngọc à, đôi thủ này xem ra cô đầu không lạ rồi. OTZ

“Thoái Chi, cô nương này là ai, còn chưa từng giới thiệu với ta đâu đấy.”

Trước khi nàng nói chuyện, Văn Tố cũng không để ý, hiện thời vừa nghe lại cảm thấy giọng nói này quá chín chắn, mơ hồ lộ ra một cảm giác tang thương đau bể. Lại cẩn thận quan sát dung mạo nàng ấy, khoan nói đến kiểu búi tóc của nữ tử đã thành thân, nơi khóe mắt còn loáng thoáng lộ ra nếp nhăn, xem ra ít nhất cũng đã ngoài ba mươi rồi.

Người nào đó lại trở nên phấn chấn: Thanh Ngọc à, có hi vọng đấy!! v

“Đây là nữ quan đầu tiên của triều ta, Văn Tố.” Tiêu Tranh nét mặt thản nhiên, lúc đáp lời vốn cũng không hề nhìn nàng.

Nữ tử ấy thập phần kinh ngạc, quay đầu trên dưới nhìn Văn Tố, mắt lộ vẻ tán thưởng, “Là ta cách biệt với thế giới bên ngoài quá lâu rồi, không biết người đã làm Nhiếp chính vương cũng được đi, nhưng cũng không biết triều ta đã cho phép nữ tử làm quan.”

Văn Tố ngạc nhiên, tin tức chính âm ỉ như vậy cũng chưa từng nghe, lẽ nào đến từ thế ngoại đào viên? --|||

Tiêu Tranh ở bên cạnh cười lạnh: “Trong núi một ngày, thế gian đã là vạn năm, người đã ngăn cách với thế gian, hà cớ gì lại đến gặp ta?”

Thế nên, Văn Tố rốt cuộc cảm giác được Nhiếp chính vương đang không vui.

Đây dứt khoát không phải là một dấu hiệu tốt, bởi vì điều này có nghĩa chuyện cũ giữa hai người họ có thể rất phức tạp, giống mấy tình tiết ngược tâm ngược thân sâu muộn triền miên trong thoại bản, mà thông thường kết cục của những dạng này đều là hai người hạnh phúc trở lại bên nhau. →_→

Nữ tử nghe Tiêu Tranh nói vậy thì có chút ngượng ngùng, từ trong tay áo lấy ra khăn tay che miệng ho khẽ một tiếng mới xem như che giấu được, sau đó lại ngẩng đầu nói: “Đúng rồi, hôm nay ta không phải đến một mình, vốn là Ngạn.....Chàng cũng muốn tới, chỉ là sau đó sợ người vẫn còn giận chàng, nên đành thôi.”

“Không sao, chúng ta đã từng gặp nhau bên ngoài thành Thái Châu.”

“Sao chứ?”

Tiêu Tranh vừa nói vậy, không chỉ nữ tử ngạc nhiên mà ngay cả Văn Tố cũng vậy, hóa ra nam tử trên ngựa và nữ tử này có quan hệ với nhau à?

Ba người nhất thời không có đề tài, cứ thế ngồi đó, bầu không khí nặng nề.

Không lâu sau, Tiêu Tranh đột nhiên đứng dậy nói với nữ tử đó: “Nếu không có gì, người có thể đi rồi, lần sau cũng không cần tới tìm ta, nếu đã muốn cắt đứt thì cắt đứt sạch sẽ một chút!” Dứt lời liền trực tiếp phất áo hướng bên ngoài nhanh chóng cất bước.

Một màn này đến quá đột ngột, khiến Văn Tố nhất thời ngơ ngác, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Lúc sắp lướt qua bên người thì nữ tử bất ngờ đứng dậy kéo tay áo Tiêu Tranh, “Thoái Chi, năm đó trách ta không từ mà biệt, để mọi người lo lắng, nhưng người cũng biết, người có thân phận như người và ta có bao nhiêu thân bất do kỷ.....”

“Ta vốn không hề trách người,” Tiêu Tranh nhắc cánh tay, thoát khỏi tay nàng ấy, “nhưng thân tình đã dứt thì nên kết thúc như vậy đi, hà tất gì gặp lại?”

Văn Tổ ở bên cạnh đang nghe đến nhập tâm đột nhiên như bị một thùng nước lạnh xối thẳng từ đầu đến chân.

Thân tình đã đứt.

Thân tình.....

Ồ... Liệu có phải có chỗ nào sai sai?

Đang giảng co thì Triệu Toàn bước chân vội vàng từ bên ngoài chạy vào, hành lễ với Tiêu Tranh, nói: “Vương gia, Tề tri huyện phái người đến báo, nói có người tự xưng là thông thuộc thủy hệ nơi này nên đã yết bằng, hiện đang ở bên ngoài.”

Không ngờ tới nhanh như vậy đã có thể nhận được tin tốt, Tiêu Tranh nghe thấy lập tức nghiêm sắc mặt nói: “Mau mời hẩn vào!”

Lời còn chưa dứt thì đã có người từ ngoài cửa bước vào, cười nói: “Nghênh tiếp không cần đâu, Thoái Chi không cần khách khí.”

Giọng nói quen thuộc thế này.....

Văn Tổ chăm chú nhìn bóng người đang dần dần đến gần kia, tay áo màu nâu đón gió tung bay kia, không phải chính là nam tử trung niên từng gặp ở bên ngoài thành Thái Châu không lâu trước kia sao.

Lúc trước không nhìn rõ dung mạo, đợi đến khi đến gần, vừa nhìn thấy, mới cảm giác được cái gì gọi là khí chất trên thế gian.

Bất quá chỉ là y phục vải thô màu nâu, nhưng mặc lên người lại có thể có phong độ ngời ngời như vậy, ở độ tuổi trung niên mặt vẫn trắng trẻo nhẵn nhụi, mày kiếm mắt sáng, môi chứa nụ cười nhạt, đứng ở trước cửa giống như minh châu nơi công đường, ánh sáng rọi khắp căn phòng, điển hình của một quân tử nho nhã nghiêm trang.

Tiêu Tranh nhú mày nhìn hẩn, lại nhìn nữ tử, trầm giọng nói: “Hai người không phải là cố ý chứ? Hoặc là ẩn nấu không xuất hiện, hoặc là xuất hiện cùng nhau!”

“Thoái Chi.....” Trên mặt nữ tử lộ vẻ bi thương, đứng sau lưng hẩn, vài lần muốn nói lại thôi.

“Đây là thế nào? Khó khăn mới gặp mặt một lần nên vui vẻ, sao lại đau lòng như vậy?” Nam tử trung niên thông dong bước vào, cũng không hành lễ với Nhiếp chính vương, trực tiếp đến bên cạnh nữ tử đưa tay vỗ vai nàng, tỏ ý an ủi.

Cảm nhận một cách sâu sắc tình cảnh trước mặt đã kỳ lạ đến mức khiến người ta muốn nhin cũng nhin không được, Văn Tổ cũng không kiềm chế được nữa, nhích nhích đến trước mặt Tiêu Tranh, mặt dày thấp giọng hỏi: “Vương gia, hai vị này....rốt cuộc là ai vậy?”

Sắc mặt Tiêu Tranh xanh mét, mím môi không nói.

Nàng đành phải hậm hực ngậm miệng.

Nam tử trung niên bên cạnh thấp giọng an ủi nữ tử vài câu, ngược lên nói với Tiêu Tranh: “Tại hạ yết bằng thì chính là khách của Vương gia, thái độ thế này của Vương gia không phải là không nên ư.”

“Hừ, nếu người thật sự có bản lĩnh, bốn vương đương hiên trọng dụng, nhưng nếu như giả danh lừa bịp.....” Tiêu Tranh âm u quay đầu nhìn người đó, “Bốn vương xưa nay căm hận nhất là kẻ lừa đảo, người hẩn là biết hậu quả.”

Văn Tổ và Triệu Toàn chưa từng thấy qua dáng vẻ như vậy của Nhiếp chính vương bao giờ nên đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt lùi về sau một bước.

“Haha, như vậy rất tốt,” Nam tử áo nâu sáng khoái cười, “Ngày mai tại hạ sẽ trình lên biện pháp tu sửa, nếu không có hiệu quả, tình nguyện lấy đầu bồi thường.”

Tiêu Tranh cuối cùng nhìn thẳng người đó, trong mắt của đôi bên đều là vẻ kiên quyết không nhường bước: “Cái đầu này của người sớm nên dời chỗ rồi, cũng tốt, lần này bốn vương sẽ cho người một cơ hội.”

“Làm Nhiếp chính vương quả nhiên khí độ bất phàm, lời nói cũng có khí thế lớn như vậy.”

“Chung quy sẽ có chút khác biệt với phường đạo chích thôi.”

“.....”

Cuộc nói chuyện với bầu không khí quỷ dị đến tận khi tuyên bố kết thúc, nam tử trung niên dứt khoát cáo từ, nữ tử lưu luyến bước ra cửa rồi đi, liên quan đến thân phận không nhắc tới dù chỉ một chữ, để lại vô số tưởng tượng.

Chẳng qua rất nhanh Văn Tổ đã từ trong miệng Triệu Toàn biết được tên của nam tử kia, nghe nói hẳn họ Lâm tên Tuyên, tự Ngạn Thuần.

Tên không thấy quen thuộc, chỉ là tự của người đó, thật sự như sấm bên tai, đến nỗi Văn Tổ kinh ngạc thốt lên ngay tại chỗ: “Trời ạ, người đó là Lâm Ngạn Thuần?”

Nhiếp chính vương nhíu mày, “Khanh biết hẳn?”

Đâu chỉ nàng biết, toàn bộ bách tính khu vực ven sông này ai lại không biết người đó?

Văn Tổ xoa cằm nhớ lại năm đó.....

Đoán chừng là năm ấy lúc nàng tám tuổi, Trường Giang đột nhiên xảy ra lũ lớn, vô số ruộng đồng xung quanh bị ngập trong nước, vô số bách tính không nhà để về, đấy mới thực sự là tiếng kêu than dậy khắp đất trời, thậm chí tới nỗi phải ăn rễ cỏ vỏ cây.

Tổng đốc Lương giang lúc đó đích thân dẫn dắt bách tính chống lũ, ngày đêm gắng sức với dê điều, nhưng hiệu quả lại rất thấp, lũ lụt quanh đi quẩn lại vẫn tiếp diễn không dứt, đến mức khu vực xung quanh kênh Kinh Hàng cũng bắt đầu gặp thiên tai.

Lâm Ngạn Thuần chính vào lúc này xuất hiện.

Nói đến người này có chút sắc màu kỳ quái, ai cũng không biết hẳn từ đâu mà đến, cũng không biết hẳn sao lại thuyết phục được Tổng đốc lương giang để hắn phụ trách trị thủy, chỉ biết hẳn ngay cả mặt cũng chưa từng lộ, chỉ phân phó bên dưới phải đi nơi nào đào kênh dẫn nước, nơi nào xây đê cao, cứ thế dễ dàng để một đại nạn như vậy trôi qua.

Lúc đó Tổng đốc đại nhân muốn đem chuyện này bẩm tấu lên triều đình thỉnh công, nhưng lại bị hắn mấy lần chối từ, nói mình đối với quan trường có nhiều kiêng kỵ, đời này tuyệt đối sẽ không bước vào hoạn lộ.

Bởi vậy, dân gian liền có đủ loại lời đồn, nói người này vốn là tài tử Cô Tô, thiếu niên đặc chí, danh quan kinh thành, phong hầu bá tước. Sau này không biết vì nguyên do gì lại đột nhiên trở lại quê hương, từ đó về sau thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ khi bách tính cần mới xuất hiện.

Cái này cũng còn được, thái quá là trực tiếp xưng tụng hẳn chính là hóa thân của thiện tài đồng tử bên dưới Quán Thế Âm cứu khổ cứu nạn, phụng mệnh của Quan Âm đến cứu độ chúng sinh, suýt nữa thì lập miếu thờ cúng.

Lúc đó phụ thân Văn Tổ đối với người này cũng thập phần ngưỡng mộ, từng tìm kiếm khắp nơi muốn chào hỏi hẳn, nghe nói sau đó còn thực sự để ông tình cờ gặp gỡ, sau khi trở về vui mừng hết nửa ngày, những tri thức liên quan đến hệ thống sông ngòi phức tạp ở vùng này cũng chính là nghe được từ ông ấy, cho nên Văn Tổ mới có thể ở trước mặt Tiêu Tranh nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy.

Dứt lời, Triệu Toàn nét mặt khâm phục, chỉ có Tiêu Tranh ngạc nhiên không thôi.

Năm đó Sùng Cảnh đế phái không ít người truy bắt kẻ này, kết quả hẳn vẫn đường đường chính chính ở ngay dưới mí mắt bọn họ trị thủy cứu trợ thiên tai, thậm chí còn được một loạt tán tụng.

Mà tất cả việc này trong triều chút xíu tiếng gió cũng không có!

Đúng rồi, những quan viên kia vẫn trông mong hẳn xử lý lũ lụt, đương nhiên phải bảo vệ hắn, chẳng trách nhiều năm như vậy không một chút tin tức. Nếu đã như vậy, hiện giờ đột nhiên xuất hiện là vì điều gì? Nếu như chỉ để trị thủy, vì sao lại đợi đến khi hắn tới mới xuất hiện?

Tiêu Tranh nhúu chặt mày, tóm lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sự hào hứng đối với thân phận hai người kia của Văn Tổ đã hoàn toàn biến thành sự sùng bái đối với một mình Lâm Ngạn Thuần, quần lấy Triệu Toàn hỏi đông hỏi tây: “Nhà ông ấy ở nơi nào? Bao nhiêu người? Đọc sách gì? Ăn món gì?”

Triệu Toàn cũng là nghe Lâm Tuyên tự mình giới thiệu mới biết danh tính, sao có thể nắm rõ tình hình ông ấy như vậy, bị nàng bám riết như thế, lập tức vội vàng vắt giò lên cổ, cuối cùng đã cảm nhận được mình suốt đoạn đường này hẳn tạo nên bóng ma tâm lý với nàng như thế nào.

Văn Tổ lại không chịu buông tha hẳn, liễu mạng níu chéo áo hẳn hỏi han: “Huynh nói với ta đi, nhân vật tựa thần tiên như ông ấy rốt cuộc có cuộc sống như thế nào vậy?”

“Thần tiên? Hừ! Chẳng qua là một kẻ lừa đảo mà thôi!” Tiêu Tranh hừ lạnh một tiếng, phất áo bước ra cửa.

“Hả?” Văn Tổ và Triệu Toàn ở sau lưng hẳn mắt to trừng mắt nhỏ, choáng.

*

Thân là bề tôi tốt, phải thời thời khắc khắc quan tâm đến thần thái của quan trên, tỷ như lúc quan trên không vui, bạn phải xuất hiện đúng lúc, cho dù trở thành công cụ trút giận thì so với không xuất hiện còn tốt hơn.

Dựa trên nguyên tắc này, sau bữa cơm tối, Văn Tổ thấp tha thấp thỏm đến trước gian phòng nghỉ lại của Nhiếp chính vương.

Được rồi, thực ra nàng là bị Triệu Toàn lôi tới.

Sau khi khẽ gõ cửa vài tiếng, bên trong không chút đáp lại, Văn Tổ có hơi lo lắng, xoay người nhìn Triệu Toàn đứng ở xa xa, dùng mắt hỏi ta liệu có phải có thể không cần anh dừng như vậy.

Triệu Toàn quả quyết lắc đầu, dùng mắt đáp lại: Ta ở cùng cô, cô can đảm xông lên đi!

Lúc quay người tiếp tục gõ cửa, trong lòng Văn Tổ thầm suy tính sau này nhất định phải dùng vô số điểm tâm Giang Nam để cảm tạ sự bầu bạn của hắn...

Cái gõ cuối cùng rơi vào khoảng không, cửa từ bên trong mở ra, Nhiếp chính vương mặt không chút biểu cảm đứng ở bậc cửa, “Văn khanh có việc?”

“Ồm...” Văn Tổ siết lòng bàn tay đã túa mồ hôi nở nụ cười gượng gạo, “Vương gia vẫn chưa dùng cơm tối.”

“Không cần, bốn vương không có khẩu vị.”

Văn Tổ nhất thời nghẹn lời, ánh mắt bắt đầu bay bổng nghĩ đối sách.

Tiêu Tranh sớm đã để ý thấy thần sắc Triệu Toàn ở một bên, sao có thể không biết mục đích nàng tới đây, trong lòng ít nhiều vẫn có chút cảm động, nhưng mặt lại cố tình bày ra vẻ không vui: “Văn khanh nếu như rảnh rỗi, chỉ bằng giúp bốn vương xử lý cứu nạn thiên tai, những chuyện khác không cần nghĩ nhiều.”

“Dạ?” Văn Tổ sững sốt, người đã bị Tiêu Tranh kéo vào trong, vừa liếc mắt đã thấy trên bàn tấu chương chất như núi, lập tức hoảng lên, “Vương gia, Ngài.....đây là định bận đến khi nào vậy?”

Tiêu Tranh khoanh tay tựa tiểu phi tiểu: “Suốt đêm thôi.”

“.....”

Tác giả có lời muốn nói: Liên quan đến Lâm Tuyên, tôi đã tham khảo một nhân vật tên là Trần Tuyên, võ quan thời Minh, một nhà trị thủy, người xác lập chế độ thủy vận thời Minh Thanh, tự Ngạn Thuần.

30. Chương 29

Chuyển ngữ: Mic

Lâm Tuyên sáng sớm ngày thứ hai đã cầm phương án hay về trị thủy nhanh chóng đến chỗ Nhiếp chính vương, theo Triệu Toàn đi đến cửa phòng, còn chưa gõ cửa đã thấy một cô nương người mặc thanh y gấp dài bước ra, dưới mắt thâm quầng, thần sắc mệt mỏi.

Hắn hơi hơi nhíu mày, ánh mắt ý vị thâm trường.

Văn Tổ ngẩng lên, trông thấy nhân vật thần tiên mà mình sùng bái lúc bé đang ở ngay trước mắt, những mỗi một khắp người nháy mắt quét sạch không còn một mống, hưng trí bừng bừng định chạy lên chào hỏi thì sau lưng đã có người nhanh hơn nàng một bước lên tiếng: “Người thế mà lại đến sớm.”

Lâm Tuyên cười mờ ám, “Phải, quấy rầy mộng đẹp của Vương gia, vạn mong thứ tội.”

“Thế lần sau đừng có đường đường nhập thất như vậy nữa, ở ngoài đợi đi.”

Lâm Tuyên lập tức nói được, cười càng thích thú.

Khóe miệng Văn Tổ kịch liệt co rút mấy cái, Vương gia ngài sao lại không giải thích một chút chứ...

Hai người tính cách không hợp không lạnh không nóng tuyên bố một phen rồi liền vào thư phòng nghị sự, Văn Tổ nhân cơ hội đi ngủ bù, trước lúc rời đi còn không quên vỗ vỗ Triệu Toàn, âm u nhìn hắn một cái.

Từ trong ánh mắt ngoan độc của nàng, Triệu Toàn dường như trông thấy vô số điểm tâm Giang Nam mỹ vị.....OTZ

Thời tiết vẫn không tốt như cũ, u ám ngột ngạt, Văn Tổ ngủ không bao lâu người đã đầy mồ hôi tỉnh dậy, ngồi ở đầu giường thở vắn than dài.

Đã trải qua những ngày tháng tươi đẹp ở phủ Nhiếp chính vương khá lâu, trái lại cuộc sống nơi quê nhà lại không quen, thật là tạo nghiệp mà!

Sau khi tắm rửa ăn uống một chút, lại tản bộ đến trong viện Nhiếp chính vương, bắt gặp Tề Giản dẫn theo một hàng các quan viên lân cận hấp ta hấp tấp chạy tới.

Biết Nhiếp chính vương triệu kiến, mấy vị lão gia nơi này nào dám chậm trễ? Ngay trong đêm tức tốc chạy tới. Nhưng thời tiết lại cứ mãi không tốt lên, thi thoảng còn có một trận mưa to, khiến người nào người nấy bộ dạng nhếch nhác, thế nên lúc sắp đối mặt tiếp kiến, tất cả đều là vẻ mặt lo sợ bất an.

Triệu Toàn đã đến thư phòng thông báo trước, nhưng qua một lúc lâu mới trở lại, lúc mời mấy vị quan viên vào trong thì trên mặt lại có chút cổ quái.

Văn Tổ nhìn thấy rất rõ, bước lên trêu ghẹo: “Sao vậy, bị Vương gia mắng à?”

“Đương nhiên không phải.....” Triệu Toàn nhìn trái ngó phải, vẻ mặt bí mật ngoắc ngoắc tay về phía nàng, thấp giọng nói: “Văn đại nhân, nói thật nhé, ta cảm thấy vị Lâm Tuyên mà ngài sùng bái kia có chút kỳ lạ đó.”

“Hửm? Kỳ lạ chỗ nào?”

“Ở đây ta vừa nghe các quan viên sắp tới thì ông ấy đã vội vàng vàng tránh đi, ngài nói có kỳ lạ hay không chứ? Ông ấy không phải là anh hùng trị thủy sao, còn sợ quan địa phương ở đây à?”

Văn Tổ nghe thế không khỏi sửng sốt, trong lòng thầm suy nghĩ một phen, lúc này mới nhận ra một việc.

Lại nói, một người kiêng kỵ quan trường như Lâm Ngạn Thuần vì sao lại chủ động tìm Nhiếp chính vương chứ?

Đang ngẫm nghĩ, Triệu Toàn ở bên cạnh bất ngờ kéo nàng một cái, Văn Tổ ngẩng đầu, thấy hắn hướng sau lưng nàng chìa chìa môi.

Theo ánh mắt hẩn nhìn sang, thì ra Lâm Tuyên không biết từ khi nào đã ra khỏi thư phòng, một tay vén vạt áo, một tay cầm phong thư, bước chân có hơi vội vã, khí chất nho nhã tuấn dật không khỏi có hơi rối loạn.

Đến khi tới gần trông thấy Văn Tổ, ông ấy mới dừng lại, xem ánh mắt trái lại giống như thở phào nhẹ nhõm, chấp tay với nàng nói: “Mới vừa nghe Nhiếp chính vương đề cập đến cô nương chính là Hộ bộ lang trung Văn Tổ Văn đại nhân, trước đó tại hạ có mắt mà không biết thái sơn, vẫn mong thứ lỗi.”

Đối tượng sùng bái nói những lời như vậy với mình thật sự khiến người ta thụ sủng nhược kinh, Văn Tổ vội vàng đáp lễ: “Nào có nào có, Lâm tiên sinh quá khen rồi.”

Lâm Tuyên cũng không khách sáo nữa, nhìn trái nhìn phải, xác nhận chỉ có một mình Triệu Toàn ở đây, đem bức thư trong tay đưa đến trước mặt nàng, “Tại hạ vốn định giao cho Nhiếp chính vương, nhưng vừa rồi bị ngắt ngang nên mất đi cơ hội, vẫn nhờ Văn đại nhân chuyển giùm, ngàn vạn lần đừng quên.”

Một khắc trước còn yên lành, đột nhiên lại trở nên trầm trọng như vậy, thực khiến Văn Tổ có chút không ngờ nổi. Nhưng suy cho cùng ôm trái tim sùng kính đối với Lâm Tuyên, nàng cũng không chút do dự cung kính kính nhật phong thư, gật đầu đồng ý.

Lâm Tuyên không ngừng cảm tạ, rồi lại một phen dặn dò, lúc này bước chân mới vội vàng rời đi.

Sau khi nhìn ông ấy khuất bóng, Triệu Toàn xoa tay, “Thấy chưa, kỳ lạ chưa?”

Văn Tổ không tiếp lời, nàng đang chăm chú nhìn phong thư trong tay, trầm tư suy nghĩ.

Người như Lâm Tuyên với nàng mà nói, bất luận là tai nghe hay là mắt thấy, đều là nhân vật thần kỳ một bước chân có thể định càn khôn, chuyện như thế nào lại có thể khiến ông ấy lộ vẻ hoảng loạn, còn phải trốn tránh nữa? Ông kiêng dè triều đường, ở khu vực ven sông thì vẫn luôn vùng vẫy, sao lại có thể né tránh quan viên ở đây?

Trong thư này rốt cuộc viết những gì?

Lẽ nào.....Có liên quan đến quan viên trong thư phòng?

*

Nghị sự trong thư phòng kéo dài liên tục đến buổi chiều mới kết thúc, trong khoảng thời gian đó Tiêu Tranh dường như quên mất chuyện phải ăn cơm, khiến mấy vị quan phụ mẫu cũng bị vạ lây theo hẩn, đến độ không nói nổi, lại còn phải quan sát sắc mặt của hẩn. Bởi vì từ sau khi Nhiếp chính vương nghe bẩm báo của họ thì vẫn luôn nghiêm mặt, cũng không nói nhiều, chỉ thi thoảng hỏi vài vấn đề, liền khiến bọn họ tay chân luống cuống.

Tra tấn cả về tinh thần lẫn thể xác a.....

Sau khi một hàng người rời đi, trong phòng chỉ còn lại mình hẩn, Tiêu Tranh hơi ngả ra sau, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong đầu đang sắp xếp lại các manh mối.

Trên đường đến đây, theo như hẩn tự mình nhìn thấy, thì tình hình thiên tai cũng không nghiêm trọng như trong tấu chương đã viết. Bẩm báo của Tề Giản đối với thiên tai ở thành Thái Châu cũng thập phần đúng trọng tâm, tất cả mọi việc đều nằm trong phạm vi có thể không chế, chỉ chờ Lâm Tuyên rút nước lũ là có thể đại công cáo thành.

Mà trong lời lẽ của những quan viên hôm nay kia lại có chút khuếch đại về tình hình thiên tai.

Hẩn chợt nhớ ra, vừa rồi Lâm Tuyên đột nhiên vội vội vàng vàng tránh đi, có lẽ có liên quan đến chuyện này.

Vừa nhớ tới kẻ kia thì tâm tình liền trở nên không tốt, Tiêu Tranh day đầu mày, mệt mỏi do suốt đêm qua chưa hề chớp mắt cùng với đói bụng hiện thời mới bắt đầu ập tới, nhưng hẩn lại có chút không muốn động đậy.

Không biết vì sao, chính là cảm thấy mệt mỏi, không muốn mở mắt, cũng không muốn nhúc nhích.

Cứ như vậy qua một lúc lâu, đầu mũi bỗng ngửi thấy mùi thơm, hần khê mở mắt, đối diện với một đôi mắt trắng đen rõ ràng.

“Vương gia, ngài tỉnh rồi? Là hạ quan làm phiền ngài sao?” Văn Tổ xấu hổ cười cười, hành lễ với hần.

Tiêu Tranh ngồi thẳng người dậy, “Khanh sao lại đến đây?”

“Vương gia đến tận bây giờ vẫn chưa ăn gì, lại thêm suốt đêm không ngủ, cứ như vậy sao được chứ?” Nàng từ trên chiếc bàn tròn bên cạnh bưng đến một chén súp, cháo trắng với thịt đã được ninh nhừ tỏa ra mùi hương thơm lừng, giống với mùi thơm tràn ngập nơi đầu mũi vừa rồi.

“Vương gia, nhân lúc còn nóng, dùng trước đi rồi nói.”

Nghe nói người đói bụng đã lâu phải ăn thanh đạm một chút, Tiêu Tranh từ đêm qua đã không ăn cơm, sáng sớm bởi vì phải nghị sự với Lâm Tuyên, cũng chỉ ăn qua loa một chút, buổi trưa càng không cần phải nói, cho nên một chén cháo thịt này rõ ràng là Văn Tổ biết rõ nội tình đặc biệt nấu cho hần.

Trong lòng hần cảm thấy ấm áp, nở nụ cười cảm kích với nàng, đưa tay bưng chén cháo.

Vốn dĩ sinh ra dung mạo đã tuấn tú, hiện thời bởi vì khí trời nóng nực nên mặc bộ y phục mỏng màu trắng, lại thêm nụ cười này, nhất thời khiến Văn Tổ có chút kích động bịt mũi ngả xuống đất.

Vưu vật, ngài dùng có cười như vậy với ta được không?

Hai người một người thông thả ăn cháo, một người thông thả nhìn người kia ăn, bầu không khí vô cùng ấm áp, có điều có ấm áp thế nào cũng phải bàn chính sự.

Văn Tổ từ trong tay áo lấy ra phong thư Lâm Tuyên đã đưa cho nàng, vừa chuẩn bị mở miệng thì đã nghe thấy Nhiếp chính vương hỏi, “Văn khanh, theo như khanh thấy, lũ lượt lần này có xem là nghiêm trọng không?”

Nàng thoáng sửng sốt, rất nhanh liền kịp phản ứng: “Hồi bẩm Vương gia, như hạ quan thấy, dọc đường lưu dân không nhiều, đường xá có thể đi được, ruộng đồng bị tàn phá cũng không tính là nhiều, có thể thấy lũ lượt lần này có nghiêm trọng thì nhiều lắm chỉ ở mấy chỗ vỡ đê, ngoài ra....”

Tiêu Tranh đẩy cái muỗng ra, nhìn nàng chằm chằm, “Ngoài ra cái gì?”

Văn Tổ mím môi, đem phong thư trong tay đưa cho hần, “Vẫn xin Vương gia trước xem qua bức thư của Lâm tiên sinh rồi lại nói.”

Nghe thấy là do Lâm Tuyên lưu lại, Tiêu Tranh có chút không thoải mái, nhưng vẫn lập tức nhận lấy, sau khi nhanh chóng xem xong, sắc mặt tức thì sầm xuống.

“Văn khanh vừa rồi nói ngoài ra cái gì?”

Văn Tổ cũng không biết hần rốt cuộc xem được điều gì, đành rắn mặt nói ra suy đoán của mình: “Hạ quan cho rằng, ngoài ra.....chính là có một vài việc không thể đưa ra ánh sáng.”

“Vì sao là việc không đưa ra ánh sáng?” Giọng Tiêu Tranh thâm trầm đến dọa người.

Văn Tổ cắn răng, nhắc chiếc bút trước mặt hần, ở trên giấy tuyên viết một chữ:

THAM

“Hạ quan cũng chỉ suy đoán, ngày trước mỗi lần cứu trợ thiên tai kết thúc, tóm lại có thể phát hiện một vài quan viên tân trang nhà cũ, thậm chí còn mua thêm nhà mới, những điều này vẫn chỉ là phần thấy được, phần không thể thấy, e rằng còn nhiều hơn.”

Cố ý nói dối là thiên tai nghiêm trọng, tham ô khoản tiền triều đình cứu trợ, hành động này so với cướp đoạt mồ hôi xương máu của dân chúng còn tồi tệ hơn, không có tổ chức cùng gan lớn vốn không thể nào thực hiện. Mà lần này ở ngay trước mặt Nhiếp chính vương vẫn dám tiếp tục dối trá, e rằng đã nhiều lần trui rèn để lá gan lớn lên, có thể thấy lòng tham của mấy tham quan này càng lúc càng ớn.

Tiêu Tranh mặt trầm như nước: “Nói tiếp đi.”

“Triều đình cao xa, đương nhiên khó mà trông thấy nổi khổ cực trong cuộc sống của bách tính, người đời chỉ nói Giang Nam mỹ nhân thủy tú, lắm cá nhiều thóc, nào biết bên dưới còn có sâu mọt hoành hành, nhơ bẩn không thôi.....”

Âm thanh càng lúc càng thấp, người trước mặt hiếm khi lộ vẻ ngưng trọng, đột nhiên trở nên xa lạ.

Tiêu Tranh ngạc nhiên, đứng dậy, “Văn khanh, khanh sao vậy?”

Văn Tổ hoàn hồn, xấu hổ cười cười, “Vương gia tha tội, hạ quan nói nhiều như vậy thực ra vẫn là có chút lòng riêng. Lúc trước gia phụ tạ thế, chính là người trong tộc mua chuộc tham quan cướp đoạt điền sản trong nhà thần, mới bức hạ quan đến kinh thành xa xôi, lưu lạc đầu đường....”

Những việc này là lần đầu tiên nàng nhắc đến, Tiêu Tranh cũng là lần đầu tiên nghe thấy, nhất thời trong lòng chấn động.

Nếu nàng không đề cập, tuyệt đối sẽ không nhìn ra nàng từng trải qua những việc như vậy.

Mất đi người thân nhất còn bị gia tộc vứt bỏ sẽ có cảm giác gì? Lúc quỳ ở trước nha môn kêu trời trời không thấu gọi đất đất không nghe lại là bị thương như thế nào?

Bất quá chỉ là một cô nương mười mấy tuổi, vì sao trải qua những việc như vậy còn có thể ngày ngày cười híp mắt giao thiệp với mọi người, những điều này hẳn đều chưa từng để tâm qua.

Giờ nhớ lại thái độ của nàng đối với Lưu Kha, đột nhiên sáng tỏ.

Hắn chỉ vì tôn nghiêm bởi thân phận Nhiếp chính vương bị tổn thương mà tức giận, nhưng vụn vặt lần chưa từng nghĩ tới, chính bởi vì thân phận này mới khiến nàng nhượng bộ thoái lui.

Cũng đúng, đổi lại là hắn, cũng không muốn lại đắm đuối vào người phức tạp như vậy. Thế đạo nhiều sai trái, lại gặp lúc loạn thế, có thể có được một người dốc lòng chờ mình, đơn giản sống đến cuối đời chính là hạnh phúc lớn nhất.

Tuy là tư tâm của hắn, nhưng cũng không muốn.

Không thể không nói, Văn Tổ mặc dù dung mạo xinh đẹp, nhưng mới đầu cũng không để lại cho hắn bất cứ ấn tượng nào. Nếu không phải một phen nguy biến vào hôm khảo thí ấy, hẳn vốn sẽ không chú ý đến nàng.

Tất cả mưu kế của thiếu nữ này không phải đến từ sách vở, trên thực tế học thức của nàng không bằng một nửa Phó Thanh Ngọc, nhưng nàng giỏi đúc kết kinh nghiệm từ trong cuộc sống, biết quan sát sắc mặt, biết xem xét thời thế, càng quan trọng hơn chính là, nàng biết cách che giấu.

Nếu không phải bị bức đến hết cách, có lẽ đến hôm này nàng vẫn là một nữ phụ tá ẩn sâu trong hậu viện của hắn, tầm thường không chí tiến thủ, khiến người ta quên lãng.

Có thể cuối cùng nàng tiến đến một bước này, một bước không chỉ bắt đầu bước vào tân chính, ghi nhận vào lịch sử Lương quốc, mà cũng bước vào tầm nhìn của hắn, khuấy đảo đáy lòng.

Trên thực tế, suốt đoạn đường dài nhàm chán từ kinh thành đến đây, cảm xúc của hắn vẫn dừng ở tâm tình buồn bực đối với việc Văn Tổ không tự nhiên với Lưu Kha, mãi tới thời khắc này mới xem như thực sự hiểu rõ suy nghĩ trong lòng.

Hắn từng đồng cảm với thiếu nữ khổ mệnh, từng thương tiếc, nhưng chỉ vào lúc Văn Tổ nói những lời này thì lại muốn bước lên ôm nàng vào lòng, che chở cho nàng.

Nếu như đây không phải là động lòng, vậy thì Tiêu Tranh hẳn chính là cảm thú bất cứ lúc nào thấy sắc liền nảy lòng tham!

Dù chưa từng trải qua lưỡng tình tương duyệt chân chính, nhưng dù gì cũng đã gần nhĩ lập, tình cảm đối với Tiêu Tranh mà nói chôn giấu rất sâu, nhưng một khi xác lập, thì sẽ cực kỳ kiên định.

Người trước mắt yên lặng nhìn hắn, nụ cười nhàn nhạt, vẫn đang chờ hắn trả lời. Tiêu Tranh thậm buồn cười, chính mình vậy mà cũng có lúc không biết nặng nhẹ, quốc gia đại sự ngay trước mắt nhưng vẫn có nữ nhi tình trường, thật sự không nên.

Húng hắng cổ họng, hấn nghiêm sắc mặt nói: “Yên tâm, bổn vương nhất định tra rõ chuyện này, nhất định phải đem tai họa nơi này trừ bỏ.”

Văn Tổ nháy mắt lộ vẻ vui mừng, lùi về sau một bước cúi đầu rất thấp với hấn, “Vương gia anh minh.”

Tiêu Tranh mỉm cười, định bước lên dìu nàng, ai ngờ vừa bước được một bước liền cảm thấy choáng váng, ngã thẳng lên người Văn Tổ.....

31. Chương 30

Chuyển ngữ: Mic

Nhiếp chính vương bệnh rồi.

Nhưng không nghiêm trọng, chỉ là thủy thổ không hợp, lại thêm mấy ngày nay lao lực quá độ, ăn uống không tốt, thể nên mới đổ bệnh.

Ngày ngày có tấu chương từ các nơi gửi đến cần duyệt, tình hình thiên tai hãy còn tiếp diễn, sách lược trị thủy của Lâm Tuyên vẫn chưa xem, còn có mấy tham quan ô lại đã ăn sâu bám rễ kia...

Tiêu Tranh lắc đầu, chống người định ngồi dậy.

Đã nằm suốt mấy ngày, điều này thật sự khiến hấn không thoải mái, năm đó lúc chinh chiến sa trường có khổ cực nào mà chưa từng nếm trải? Đại mặc cát bay không đánh gục được hấn, vậy mà lại khom lưng trước mưa phùn Giang Nam.

Một đôi tay kịp thời ngăn hấn lại, Văn Tổ ngồi ở mạn giường dịu dàng khuyên can: “Vương gia, thủy thổ không hợp sẽ như vậy, nghỉ ngơi thật tốt, ngài đừng gắng gượng, tiêu hao sức lực đồn củi không công đấy.”

Lời này nói cũng đúng. Tiêu Tranh thở dài, lại dứt khoát nằm trở lại, mệt mỏi ập đến, cũng không muốn nghĩ đến đồng tấu chương phiền phức kia nữa.

Hấn nhắm mắt nghiêng người nằm xuống, rõ ràng là quay lưng về phía Văn Tổ, nhưng vẫn không quên căn dặn một câu: “Văn khanh, khanh ở lại đây.”

Văn Tổ nhìn chằm chằm tấm lưng của hấn, thoáng hoảng hốt, Nhiếp chính vương vẫn luôn mạnh mẽ giờ phút này bỗng nhiên cỗi bỏ vẻ kiêu ngạo trước giờ, lại có đôi chút trống vắng.

Chắc hẳn người đang bệnh đều sẽ hơi cô độc, nàng nhớ lại ngày trước những khi mình bị bệnh, quyết định thiện tâm chăm sóc Nhiếp chính vương thật tốt.....

Lúc tỉnh dậy lần nữa thì đã là ban đêm, cửa sổ để mở, gió nhẹ thổi vào, mát mẻ không ít.

Tiêu Tranh trở mình, vừa nhướn mắt thì liền hơi giật mình, Văn Tổ chống trán tựa vào đầu giường, say ngủ.

Nàng vậy mà thật sự ở lại đây đợi lâu như vậy.

Ngọn nến trên bàn đã cháy hết một nửa, theo làn gió lùa vào khe khe lay động, ánh sáng nhảy múa trên mặt nàng, sáng sáng tối tối, hàng mi dài phủ một tầng bóng râm bên dưới mắt, cảm giác khoan thai điềm đạm tăng lên rất nhiều.

Tiêu Tranh chợt nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp nàng, ánh mặt trời soi vào ngôi đình giữa hồ, cũng hắt một bóng râm từ đôi mắt đang rũ xuống của nàng như vậy, như thơ như họa.

Thì ra hấn đều ghi nhớ rất rõ ràng.

Cảm giác này thập phần mới lạ, nhìn người khác tất cả đều giống nhau, chỉ có nàng, dường như chuyện gì cũng đều có thể gợi lên ký ức của hấn, mỗi một hình ảnh đều khiến hấn cảm thấy ấm áp.

Hắn nhấc tay, định vén sợi tóc trước trán nàng, tay còn chưa đến trước mặt nàng thì ngoài cửa chợt truyền đến giọng nói của Tề Giản: “Vương gia, hạ quan có việc cần tấu.”

“.....” Khoảnh khắc tốt đẹp bị gián đoạn, Tiêu Tranh có chút bực bội thu tay về, Văn Tổ đã bị đánh thức.

“Vương gia, có khỏe lên chút nào chưa?” Nàng bóp bả vai tê cứng, đứng dậy nói rộng khoảng cách, tránh thất lễ.

Tiêu Tranh gật đầu, “Tốt lên một chút.” Trong giọng nói khó nén được cảm giác thất vọng.

Tất cả đều trách tên nhóc Tề Giản kia, đêm hôm bấm báo cái gì chứ?! (_)#

Nhưng tên nhóc ấy lại cứ khẳng khẳng không biết tốt xấu, không nghe thấy tiếng trả lời lại liên tục gọi vài lần nữa, mãi đến khi Nhiếp chính vương giọng điệu không tốt nói “Vào đi” mới chịu thôi.

Cửa vừa đẩy ra, trông thấy trong phòng còn có Văn Tổ đang đứng đó, Tề Giản không khỏi lại đau lòng một phen thay cho Lưu Kha đang ở kinh thành xa xôi, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, sau khi hành lễ với Tiêu Tranh thì liền lập tức lên tiếng nói: “Vương gia, đồ vật cứu trợ thiên tai thiếu thốn, cần trong triều cấp phát cấp bách ạ.....”

“Sao chứ?” Tiêu Tranh nháy mắt mặt lộ vẻ không vui, từ trên giường ngồi thẳng dậy, “Bổn vương đến đây bất quá mới mấy ngày, đồ đạc đem theo toàn bộ đã dùng hết rồi?”

“Hồi bẩm Vương gia, không phải dùng hết, mà là thiếu.”

“.....”

Văn Tổ vừa tỉnh giấc không lâu, đầu óc hãy còn hơi lơ mơ, nghe vậy liền tự nhiên tiếp một câu: “Sao lại dùng nhanh đến vậy?”

Tề Giản cho rằng nàng đang hoài nghi mình làm việc không hiệu quả, vội vàng giải thích với Tiêu Tranh: “Bẩm Vương gia, mấy chỗ vỡ đê đều có nhu cầu đắp đê gia cố cấp bách, Lâm tiên sinh nói vật liệu bình thường không có tác dụng, cho nên chỉ việc này thôi đã tiêu tốn không ít ngân lượng, lại thêm.....”

“Người nói cái gì?” Tiêu Tranh đột nhiên lạnh lùng lên tiếng ngắt lời hắn, “Lâm Tuyên sao lại trực tiếp tiếp nhận việc trị thủy rồi, có từng được bổn vương cho phép chưa?”

Tề Giản thềm nuốt nước bọt, “Vương, vương gia, phương pháp của Lâm tiên sinh đích thực có hiệu quả mà....”

Tiêu Tranh hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng nữa.

Ba người im lặng một lúc lâu, nhất thời không có đề tài, Tiêu Tranh đành phải phát tay với Tề Giản, “Được rồi, người lui ra trước đi, chuyện này bổn vương sẽ nghĩ cách.”

Trên mặt Tề Giản vẫn rất sốt ruột, nhưng Nhiếp chính vương đã nói vậy, thì cũng chỉ có thể như thế thôi.

Văn Tổ nhìn hắn ra khỏi cửa, quay đầu hỏi Tiêu Tranh: “Vương gia có đối sách hay gì sao?”

“Không có.” Tiêu Tranh thở dài lắc đầu: “Lúc tiên đế tại vị chinh chiến liên miên, quốc khố còn lại vốn không nhiều, hiện giờ có thể lấy ra đích thực cũng không bao nhiêu.”

Tình hình này cũng là lần đầu tiên Văn Tổ nghe thấy, trong lòng không khỏi cũng có chút lo lắng, “Như vậy mà nói, thật sự khó giải quyết.”

Hai người không nói gì nữa, ai nấy đều sắc mặt trầm tư.

Văn Tổ nhíu mày, ánh mắt đảo xung quanh, đột nhiên lướt qua đồng tấu chương trên bàn, trong đầu lập tức lóe lên ánh sáng, mừng rỡ thốt lên: “Vương gia, hạ quan nghĩ ra một cách.”

“Hửm? Sao?” Tiêu Tranh liền hỏi.

Trong lòng đã có dự liệu, Văn Tổ cười cười, “Mượn tiền.”

*

Cuộc sống dạo gần đây trong kinh thành của Bình Dương vương hoàn toàn là của một công tử ăn chơi trác táng. Phố hoa ngô liễu, trà lầu tửu quán, chỗ nào vui thì đều có bóng dáng của hắn, nhất thời toàn bộ kinh thành đâu đâu cũng truyền nhau danh hào tiểu vương gia phong lưu này.

Có điều tướng mạo lẫn tính cách hắn cực tốt, cho dù có người khinh thường nhưng cũng phải tôn trọng hắn, ngoại trừ các danh môn khuê tú trong thành thì con gái rượu của các gia đình lại càng âm thầm xem hắn là tình lang trong lòng, ái mộ không thôi.

Tiệc là những ngày tháng tươi đẹp này không được bao lâu thì đã kết thúc bởi một phong thư.

Thư do Văn Tổ gửi tới, cấp báo tám trăm dặm, do người truyền tin đích thân gửi tới tay hắn.

Lúc đó Tiêu Đoan còn đang uống rượu hoa cùng với Lục Phường ở Cách Vân lâu, sau khi nhận được thư liền mở ra vội vàng lướt xem, cười ha ha vài tiếng, đem thư nhét vào trong ngực, đẩy mỹ nhân bên cạnh ra bước ra ngoài.

Lục Phường lật đật chạy theo, nghe thấy hắn cười nói: “Bằng hữu gửi thư khẩn cấp tới, bốn vương cần phải ra tay tương trợ chứ.....”

Ba ngày sau, Bình Dương vương chân thành mời các vị quan lớn tụ họp trên thuyền hoa ở Bình Dao hồ ngoại ô kinh thành.

Vương gia đẳng đương nhiên không cần nói, nhất định sẽ cho đủ mặt mũi. Đẳng bảo hoàng thì đoàn kết chặt chẽ dưới sự lãnh đạo của Đình Chính Nhất, hội nghị mở ra hết một lần lại một lần, trong thời gian này bởi vì Đình lão gia tử phải tay biểu thị không tham gia trò hề nhằm chán với một đám nít ranh, mãi đến một ngày trước khi tụ họp mới chân chính quyết định danh sách người tham gia.

Đêm ngày hè gió nhẹ mát mẻ, du thuyền trên hồ cũng có một cảm giác khác biệt.

Bốn phía đều có cấm quân bảo vệ, ngay cả con ruồi cũng bay không lọt, khiến mặt hồ lớn như vậy nhưng lại thập phần tĩnh mịch, thuyền hoa rường cột chạm trổ, bên trên treo hơn mười đèn lồng, rọi khắp mặt hồ, ánh sáng rực rỡ, quả thực đẹp vô cùng.

Tiêu Đoan tóc đen áo choàng, bạch y hơi mở, tay cầm chiết phiến, nhàn nhã đứng bên cửa, đích thân đón tiếp các vị đại nhân đến dự.

Yến tiệc này vốn chỉ có các quan to quý tộc, nhưng hắn có lòng, còn mời cả Phó Thanh Ngọc và Lưu Kha. Hai người tự biết thấp cổ bé họng, đều đến nơi từ rất sớm, rất nhanh những quan viên khác đều xuất hiện, chẳng mấy chốc vô cùng náo nhiệt.

Mọi người một phen chào hỏi hoàn tất, ai nấy đều tự ngồi xuống, bầu không khí tốt đẹp, cho dù thường ngày hai đẳng phái có đối đầu gay gắt thế nào, hiện thời cũng nâng chén trao đổi cười đùa xua đi ân oán.

Rượu qua ba vòng, lúc tâm tình mọi người đang lên cao, Bình Dương vương ngồi ở phía trên phe phải chiết phiến không nhanh không chậm truyền đạt nội dung chủ yếu trong thư của Văn Tổ: “Nhiếp chính vương và Văn đại nhân đang ở thành Thái Châu cứu trợ thiên tai, khổ cực vô cùng, hiện giờ vật chất thiếu thốn, lại càng họa vô đơn chí, tiếc là quốc khố eo hẹp, chúng ta thân là quan viên chủ chốt trong triều, hào phóng giúp đỡ mới đúng nhỉ...”

Lời vừa dứt, mọi người một trận ngạc nhiên.

Biết ngay vô sự ân cần không có gì tốt đẹp mà! >_

Nhưng người nghe thấy tin này phản ứng kích động nhất lại chính là người ngồi ở cuối cùng – Phó Thanh Ngọc và Lưu Kha.

Người mà hai người nhớ thương đều đang ở nơi xa xôi không thể đến được, mãi đến giờ mới có được một chút tin tức vụn vặt, sao có thể không để ý? Nếu không phải thực sự cố kỵ lễ nghi thì suýt nữa đã trực tiếp lên tiếng hỏi thăm rồi.

Các đại nhân bên dưới đang xì xào thảo luận, bầu không khí thoải mái trước đó bắt đầu dần dần trở nên nghiêm trọng.

Bao mấy quan to này xuất tiền túi là chuyện thập phần khó khăn, Tiêu Đoan hiểu rất rõ. Nhưng Văn Tổ lại vô cùng chắc chắn với khả năng của hắn, tin rằng dựa vào tâm tư linh hoạt hết sức xảo quyệt của hắn, nhất định có thể khiến tất cả các đại thần này móc ra.

Hắn hết cách, ít ra không thể nào cô phụ nhờ vả của bằng hữu, có đúng không?

Hắn từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, đưa mắt ra hiệu với Lục Phường ngồi bên cạnh, người kia lập tức bước lên nhận lấy, chuyền xuống dưới.

Tờ giấy chuyền một vòng qua tay mọi người, giống như nước đổ vào dầu, dấy lên một trận phản ứng kịch liệt, tiếng hít tiếng thở liên tục không ngừng, rõ ràng là bị kinh sợ không nhẹ, sắc mặt của mấy vị đại nhân này đều trắng bệch.

Trên giấy viết con số mà mỗi vị đại nhân cần chi ra, có điều so với con số mà trong thư Văn Tổ viết có hơi... cao hơn chút xíu xiu à.

Tiêu Đoan cũng không vội thúc giục, đến khi tờ giấy lại quay trở về trên tay hắn, mới giống như đột nhiên nhớ ra gì đấy, dùng quạt gỗ một cái nói: “Đúng rồi, bốn vương quên mất thúc thúc còn có một điều kiện, người nói, hể là người bỏ tiền lần này, tất cả đều ghi lại danh sách, đợi sau khi người hồi kinh xem xét, tất cả đều thăng một cấp, tuyệt không hai lời.”

Vừa dứt lời, tiếng hít không khí bên dưới tức thì dừng lại.

Sau khoảnh khắc an tĩnh, không biết vị quan viên nào lên tiếng, trước tiên biểu đạt sự đồng cảm sâu sắc đối với bách tính gặp thiên tai nơi ven sông, lại cảm khái đức độ cao đẹp của Nhiếp chính vương một phen, sau đó còn không quên trình bày cuộc sống túng quẫn nhà mình, cuối cùng đập bàn nói hẳn phải quyền tiền!

Cứ như vậy, mọi người nhao nhao hưởng ứng, tiếng hít không khí biến thành lời hứa hẹn.

Tiêu Đoan căn dặn thị nữ đưa nghiên mực tới, đích thân mài mực ghi lại, tên họ, ngày tháng đưa tiền v.v.. chi tiết vô cùng.

Mãi tới khi bản danh sách dài dằng dặc lại qua tay các quan viên ký tên đóng dấu, sau khi ván đã đóng thuyền hắn vắn vắn cổ tay mỗi nhừ, thông thả ung dung nói: “Có điều bốn vương cảm thấy bổng lộc vốn thu từ dân chúng thì nên dùng cho dân chúng, chứ vị đại nhân chính là ruộng cội nước nhà, khẳng định sẽ không làm mấy chuyện mua quan tước thế này, Nhiếp chính vương lại càng là người không thể làm việc bán quan bán tước, cho nên bốn vương liền kiến nghị người rút lại điều kiện kia.....”

“.....”

“.....”

“.....”

Nghe đầu đêm đó lúc không ít xe ngựa của quan to quý nhân từ đầu phố ngang qua, mơ hồ truyền ra tiếng nức nở ghen ngào, thật sự khiến chúng bách tính kinh thành nghe thấy mà đau lòng, người nghe rơi lệ....

Khi yến tiệc kết thúc, Phó Thanh Ngọc thu hết dũng khí hỏi Bình Dương vương một câu: “Dám hỏi Vương gia, phương pháp quyền tiền này là người nào đề ra?”

Tiêu Đoan liếc nàng một cái, cười thần nhiên: “Văn đại nhân.”

Phó Thanh Ngọc thần sắc cứng đờ, im lặng rũ mắt, cáo từ rời đi.

Mãi tới hôm nay mới biết những đại quan này thật sự là lưng quần bạc triệu, cái gọi là quan phú dân bần, lời này không ngoa. Văn Tổ xuất thân là bách tính dân thường có thể nghĩ đến việc xuống tay trên người họ, thực sự cũng rất bình thường.

Nhớ lại vẻ mặt vừa rồi của mấy người kia, Tiêu Đoan thực sự tâm tình cực tốt. Phe phẩy quạt định rời đi thì lại thấy Lưu Kha cung cung kính kính đứng bên xe ngựa, hình như đợi đã lâu rồi.....!

Mấy ngày sau, thư khẩn tám trăm dặm gửi đến Giang Bắc, Văn Tổ mở thư lướt xem, Bình Dương vương đầy nhiệt tình viết: “Chuyện bằng hữu ủy thác dù khó, nhưng bốn vương cuối cùng đã không phụ nhờ vả.

Vài ngày nữa hàng có thể chuyển tới, thỉnh bớt ưu tư chờ đợi. Qua chuyện này, mới biết tình bằng hữu của chúng ta cao hơn trời, sâu hơn biển....”

Văn Tổ cảm thấy câu cuối cùng này quá ư kỳ lạ, suy nghĩ một phen, hồi âm nói: “Vương gia ngài lời được bao nhiêu? Đừng giả lả, nói thật đi!”

Tiêu Đoan phúc đáp lại, lời lẽ chính nghĩa: “Bổn vương há lại là người như vậy!” Bên trong có kèm một tờ giấy nhỏ, trên đây là một hàng chữ tiểu Khải rất bé: “Trở về chia cho cô một nửa!”

Văn Tổ lập tức hồi âm: “Tình bạn giữa ta và Vương gia cao hơn trời, sâu hơn biển....”

32. Chương 31

Chuyển ngữ: Mic

Thời tiết ở lưu vực ven sông cuối cùng đã bắt đầu tốt lên, lúc bầu trời lộ ra một tia thái dương, Văn Tổ suýt nữa kích động muốn lau nước mắt.

Mấy ngày qua cứ liên tục oi bức lắm mưa, khiến chút xúu bệnh vặt kia của Nhiếp chính vương cứ kéo dài mãi, đến nay vẫn còn chút không thoải mái. Hiện giờ rốt cuộc coi như có dấu hiệu tốt, thực sự khiến người ta vui mừng.

Nàng đứng ở ngạch cửa duỗi thắt lưng mỗi nhừ, chuẩn bị như thường lệ đến xem thử Nhiếp chính vương thì thấy có một người cầm một tay nải bước vào sân viện của nàng.

Vẫn là trang phục áo ngắn cùng váy dài trắng tinh như trước, tóc cài trâm gỗ, tư thái đoan trang, chính là nữ tử hôm trước đã đến tìm Nhiếp chính vương.

Văn Tổ lập tức nghênh đón, “Vị...phu nhân này, tới tìm ta sao?”

Thấy nàng hôm đó cùng với Lâm Tuyên rất mực thân thiết, hẳn là phu thê nhỉ, xưng hô phu nhân có lẽ không nhầm.

Nữ tử cười gật đầu, “Dân phụ đích thực đến tìm Văn đại nhân, đại nhân không cần đa lễ, dân phụ họ Lương tên Khánh Đức, gọi thẳng tên họ là được.”

Lương Khánh Đức?

Trong đầu Văn Tổ tức tốc rà soát một lượt, xác thực mình chưa từng nghe qua tên này, đối với cái gọi là “quan hệ thân tình” giữa nàng và Nhiếp chính vương thực sự là càng lúc càng mơ hồ...

Sau bữa cơm trưa, Văn Tổ sắc một chén thuốc bổ đưa tới cho Nhiếp chính vương.

Mấy ngày qua Tiêu Tranh gầy đi không ít, gò má cũng hõm xuống nhiều, ngồi ở đó ít đi vài phần uy nghiêm ngày thường, lại nhiều thêm mấy phần tiêu tụy, nếu không nhìn kỹ, còn cho rằng là một Bình Dương vương khác.

Sau khi nhìn hẩn uống hết chén thuốc, Văn Tổ mới thăm dò hỏi một câu: “Vương gia, cảm thấy thế nào?”

Nhiếp chính vương từ nhỏ lớn lên ở phương Bắc, mặc dù lần này ngã bệnh chỉ vì thủy thổ không hợp, nhưng phương Nam vào mùa này độ ẩm cao, nếu không cẩn thận điều dưỡng, sau này e là sẽ để lại mầm bệnh, bát thuốc ấy chính là trừ bỏ gốc bệnh.

Tiêu Tranh thấy nàng quan tâm đến mình như vậy, trong lòng sớm đã mãn nguyện vô cùng, gật đầu mỉm cười dịu dàng, “Thuốc Văn khanh sắc đương nhiên là tốt rồi.”

Văn Tổ hì hì cười khan hai tiếng, mặt dày nói: “Thực ra....thuốc này là do vị phu nhân tên Lương Khánh Đức kia đưa tới.”

Sáng hôm nay Lương Khánh Đức đến tìm nàng chính là vì chuyện này, bởi vì Tiêu Tranh vốn kiên quyết không gặp mặt, cho nên mới chuyển sang cầu cứu Văn Tổ.

Giữa hai người là quan hệ gì, trong lòng Văn Tổ như thể có hàng trăm hàng ngàn móng vuốt đang cào loạn, thế nên nhìn không được đem sự thực nói ra, thực tế là mượn dịp thăm dò.

Tiêu Tranh nghe nàng nói thế hết nửa ngày cũng không lên tiếng, mãi đến khi Văn Tổ cho rằng đã chọc hấn giận, mới nghe thấy hắn nói: “Thế thì đa tạ nàng ta, có điều lần sau vẫn xin nàng ta đừng tới nữa.”

“Hả, dạ.” Văn Tổ thất bại thở dài một tiếng, xem ra không tìm được đáp án rồi.

Đang chuẩn bị cáo từ rời đi thì ngoài cửa chợt truyền đến một trận âm ỉ, Triệu Toàn ở bên ngoài lửa giận phùng phùng quát: “Lâm tiên sinh, tại hạ kính trọng ngài là anh hùng một phương, xin chớ đánh mất lễ nghi!”

Văn Tổ nghe thấy liền sửng sốt, vội vàng chạy qua đẩy cửa mở ra, nhất thời ngạc nhiên không thôi.

Lâm Tuyên tựa thân tiên kia đang đẩy đẩy kéo kéo với Triệu Toàn, khí chất vẫn nhã nhặn sạch. Thấy cửa mở ra, hắn liền lập tức thả tay, đẩy Triệu Toàn sang bên rồi vọt tới bậc cửa, “Thoái Chi, sáng nay Khánh Đức tới tìm người, người có gặp không?”

Tiêu Tranh từ trong phòng bước tới bên cửa, hừ lạnh một tiếng: “Bốn vương từng nói không muốn gặp lại nàng ta, người tưởng đây là nói đùa à?”

Ánh mắt hai người lại tiềm ẩn lửa giận, Văn Tổ vội nhắc tay nói: “Ta gặp rồi, sáng nay người nàng đến tìm là ta.”

Lâm Tuyên nghe thế lập tức kéo tay nàng, giọng điệu gấp gáp nói: “Thế nàng đâu rồi?”

Tiêu Tranh vốn sắp vì hành động này mà nổi giận, nghe thế không khỏi ngạc nhiên, “Ý người là gì?”

“Ý gì? Mấy hôm nay ta dẫn nàng không được ra ngoài, nếu không phải vì nhớ người, nàng sao lại phải đến đây? Hiện giờ nhất định là bị đám người kia bắt đi rồi.”

Lâm Tuyên càng nói càng vội, càng nói càng hoảng, cuối cùng dứt khoát thả tay chạy đi, nét mặt hoảng loạn.

Tiêu Tranh kinh hãi trong thoáng chốc, đột ngột nói: “Triệu Toàn, lập tức tập hợp ám vệ đi theo hắn tìm người, nhất định phải tìm được Lương Khánh Đức!”

“Dạ, Vương gia!”

Văn Tổ bị một màn này hù cho ngẩn ra, hết nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn...

Cứ thế đợi mãi đến khi chạng vạng, Triệu Toàn cuối cùng mới trở lại. Hắn một đường tức tốc đến trước mặt Tiêu Tranh, lên tiếng nói: “Vương gia, Lâm tiên sinh tìm được phu nhân hắn rồi, có điều đã bị tri phủ Thái Châu giam giữ.”

Thái Châu vốn thuộc địa phận quản hạt của phủ Dương Châu, có điều bởi vì Dương Châu hiện thời đang rơi vào tay phản thần nên mới ở Thái Châu lại lập nên một chức tri phủ, thống lĩnh các châu huyện xung quanh.

Một tri phủ sao lại đột nhiên bắt người?

Tiêu Tranh thoáng suy nghĩ, trong lòng liền hiểu rõ, nhất định là vì chuyện Lâm Tuyên tố giác tham quan. Hắn ở trong phòng đi lại vài bước rồi bất ngờ cầm bội kiếm bước ra cửa, “Dẫn bốn vương đi xem thử!”

Đường xá vẫn lầy lội như trước nên xe ngựa chạy rất chậm, Tiêu Tranh không đợi được, dứt khoát cùng Triệu Toàn bỏ xe cưỡi ngựa, phi như bay mà đi.

Văn Tổ cũng đi theo, nhưng chỉ đành ở phía sau thúc giục xa phu gia tăng tốc độ đánh xe. May mà nơi họ ngụ lại cách phủ đệ tri phủ Thái Châu không xa, rất nhanh thì đã đến nơi.

Thấy bên cửa có hai con ngựa đang đi qua đi lại, biết Nhiếp chính vương đã tới rồi, nàng liền vội vàng nhắc chéo váy nhảy xuống xe.

Cửa lớn mở rộng, ngay cả một người canh gác cũng không có, nàng một đường chạy vào tiền viện, vừa ngược lên đã thấy một người quỳ ở phía trước, Nhiếp chính vương đứng quay lưng về phía hắn, trường kiếm trong tay sớm đã rút ra khỏi vỏ, hàn quang lạnh lẽo.

Nàng kinh hãi, đảo mắt xung quanh một vòng, chỉ thấy Triệu Toàn nghiêng người chắn phía trước Nhiếp chính vương, đằng trước là một người trung niên đang run cầm cập quỳ ở đó, trông có chút ẩn tượng, hắn là tri phủ Thái Châu.

Văn Tổ không dám tiến lên, lại không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng một trận rối rắm.

Tầm mắt đảo quanh bốn phía một lượt, chợt nhìn thấy Lâm Tuyên ôm Lương Khánh Đức từ hậu viện chạy ra, sau lưng theo vài hắc y nhân, rất nhanh liền biến mất, có lẽ chính là ám vệ trong truyền thuyết.

Cước bộ Lâm Tuyên rất vội vàng, Lương Khánh Đức trong lòng vô lực thông tay xuống, dường như đã hôn mê.

Văn Tổ theo phản xạ nhìn qua Nhiếp chính vương, chỉ thấy bóng lưng hắn cứng đờ, một khắc sau cổ tay chuyển động, định chém nơi cổ tri phủ Thái Châu nhưng bị Triệu Toàn hoảng hốt ngăn lại, “Vương gia, không được, hắn là mệnh quan triều đình đó.”

“Hừ, mệnh quan triều đình thế này, có giết một trăm lần cũng không giải được nỗi hận trong lòng bổn vương!”

“Vương gia!” Văn Tổ hấp tấp chạy đến, chỉ Lương Khánh Đức, “Cứu người quan trọng hơn.”

Tiêu Tranh lúc này mới buông trường kiếm trong tay, tri phủ Thái Châu sớm đã sợ đến ngất đi, người quỳ xung quanh cũng một phen thất kinh, tiếng khóc vang dội.

“Quay về! Lập tức tìm đại phu! Tổng giám tri phủ Thái Châu, chờ xét xử!”

Vài mệnh lệnh đưa xuống, Tiêu Tranh nhanh chóng đến trước mặt Lâm Tuyên, ngập ngừng, dường như có chút do dự, một lúc lâu sau mới đem kiếm trong tay đưa cho Triệu Toàn, duỗi tay muốn đỡ Lương Khánh Đức.

“Thoái Chi, để cho ta.” Giọng Lâm Tuyên có chút mệt mỏi, tay siết chặt, hình như có hơi phồng bị.

Tiêu Tranh cứng ngắc thu tay về, lúc chăm chú nhìn Lương Khánh Đức, trong mắt không rõ là hổ thẹn hay đau lòng, môi mấp máy vài lần, cuối cùng vẫn không thốt nên lời...

*

Lương Khánh Đức chỉ bị hoảng sợ, không có gì nghiêm trọng, sau khi đại phu kiểm tra uống thuốc liền ngủ thiếp đi.

Lâm Tuyên mấy ngày qua vẫn luôn bận rộn việc trị thủy, sớm đã mệt vô cùng, lại bận tâm chăm sóc người khác, quả thực là không chịu nổi. Văn Tổ không nỡ thấy đối tượng mình sùng bái vất vả, tự tiện cử muốn chăm sóc Lương Khánh Đức.

Tiếc là lòng tốt này của nàng vốn không chống trụ được, ở trong phòng yên tĩnh như vậy, Lương Khánh Đức lại ngủ say đến thế, chống chọi tới nửa đêm nàng liền nửa quỳ trên đất, bò ra thành giường ngủ thiếp.

Trong giấc ngủ này nằm mộng, nàng mơ thấy có người bước vào phòng. Ngoài cửa sổ đã lấp ló ánh mặt trời, ánh nắng không mạnh, nhìn không rõ, nhưng mùi mực thoang thoảng trên y phục ấy đã nói với nàng, người tới hẳn là Nhiếp chính vương.

Nàng mở mắt nhìn hắn, thấy hắn nửa quỳ bên giường, giữ chặt tay Lương Khánh Đức nhẹ giọng gọi nàng ấy, chỉ là âm thanh rất nhỏ, gần như phải vểnh tai lên mới nghe rõ hắn nói gì.

“Tỷ tỷ....”

Gì chứ? Tỷ tỷ?!

Nhiếp chính vương vậy mà lại có tỷ tỷ?

Văn Tổ suyt nửa thì kêu lên.

Đúng rồi, hoàng tộc Tiêu thị nam đinh không nhiều, từ trước đến giờ vẫn xem trọng hoàng tử nhiều hơn nữ tử. Trong chốn thâm cung bao nhiêu công chúa đường như chỉ có thể để lại một cái tên, thậm chí có người ngay cả mẫu thân là ai cũng không hề ghi lại, ngoại trừ có công hiện cực lớn, tỷ như hòa thân mới được ghi chép một hai dòng trên sách sử.

Nàng hiểu ra, Nhiếp chính vương nếu như thật sự có một tỷ tỷ, trái lại cũng không có gì ngạc nhiên.

Đang suy nghĩ lại thấy Nhiếp chính vương đột ngột buông tay, quay đầu nhìn sang nàng.

Ể, không phải bởi vì bị nàng nghe thấy bí mật này mà tức giận chứ?

Văn Tổ ký nhất chính là tính cách mạnh mẽ cường đại của hắn, thấy thế theo phản xạ liền muốn rứt người về sau.

Lùi đến vui vẻ, Nhiếp chính vương đã tới trước mặt, ngồi xuống, một tay ghì sau lưng nàng, ngăn động tác của nàng, “cẩn thận, sắp đụng góc bàn rồi.”

Kỳ lạ, trong mơ nghe thấy giọng nói ngài ấy vậy mà lại cảm thấy có chút dịu dàng.

Quả nhiên mơ đều trái ngược nha!

Đầu óc trong lúc mơ mơ màng màng đều là những suy nghĩ loạn thất bát tao, còn chưa hiểu rõ thì cơ thể đã nhẹ bẫng, người được Nhiếp chính vương ôm lấy, đầu tựa vào lồng ngực hắn, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Văn Tổ bừng tỉnh, giấc mơ này.....liệu có phải có chút quá thật rồi không?

Nhiếp chính vương cúi đầu, dán bên tai nàng thấp giọng nói: “Ngủ trên đất sẽ bị lạnh, trở về thôi.”

Cứ thế được hắn ôm ra khỏi cửa phòng, lại bước vào phòng, trong suốt đoạn đường đó gió nhẹ thổi qua khiến nàng đột nhiên tỉnh táo.

Mẹ ơi, đây nào có phải mơ gì chứ, vốn chính là thực mà!

Nhưng nằm trong lòng Nhiếp chính vương có thể biểu hiện gì đây trời?

Văn Tổ cố gắng khiến cơ thể cứng ngắc của mình thả lỏng lại thả lỏng, chứng tỏ mình vẫn còn đang ngủ say.

Tiêu Tranh khe khẽ mỉm cười, đặt nàng lên giường nhưng vẫn không vội rời đi, cứ như thế ngồi ở mạn giường, “Văn khanh, bốn vương biết khanh đã tỉnh rồi.”

Văn Tổ tiếp tục giả chết, chứng tỏ người nhìn nhầm rồi.

“Cũng được, như vậy cũng tốt, bốn vương có thể an tâm nói với nàng....” Giọng hắn cực thấp, nghe mà như thể ở nơi ảo mộng, “Nàng không nghe lầm, Lương Khánh Đức đích thực là tỷ tỷ của bốn vương, cho nên lấy họ Lương, bởi vì nàng nhớ gia quốc. Nàng ấy vốn họ Tiêu, Khánh Đức là phong hào, trong hàng hoàng nữ xếp thứ chín, người đời xưng Khánh Đức công chúa.”

“Lâm Tuyên vốn là tỷ tỷ1 tiên sinh của bốn vương, ở phủ đệ của huynh trưởng chỉ dạy bốn vương đọc sách luyện chữ, nhưng sau đó lại lừa gạt tỷ tỷ của bốn vương đến dân gian, chuyện đại khái chính là như vậy.”

1Tên gọi khách hoặc gia sư, thời xưa chủ ngồi ở phía Đông, khách ngồi ở phía Tây.

“Đêm bốn vương ra đời, gần như không có ký ức về phụ mẫu, may mà còn có một huynh trưởng như huynh lại như cha, một tỷ tỷ như tỷ lại như mẹ, ít nhiều đã bù đắp những thiếu sót đáng tiếc. Tiếc là hai người này sau khi tiên đế lên ngôi không lâu thì một người buông tay nhân thế, một người trốn khỏi cửa cung.....”

Chỉ để lại mình hắn, một thiếu niên ở giữa triều đường khổ sở giằng co tranh đấu, rốt cuộc có được vị trí như bây giờ, lúc gặp lại đã là cảnh còn người mất.

Một phen tự thuật ngắn ngủi gần như không chút tô vẽ, nhưng Văn Tổ mơ hồ xuyên qua bóng dáng cao ngạo cô độc của hắn nhìn thấy người thiếu niên của năm đó.

Tranh đấu quyền thế, trăm rèn ngàn luyện(2) mới có được khí thế oai hùng rực rỡ như bây giờ.

(2)Nguyên văn: thiên chùy bách luyện, trường hồng quán nhật.

Nàng ngẩn ngơ mở mắt, mãi đến khi hần bật cười, “Sao vậy? Không vờ ngủ nữa à?”

“À.....” Văn Tổ chậm chạp bò dậy, “Vương gia tha tội.”

“Nếu bốn vương không tha thứ thì sao?” Tiêu Tranh từ từ đến gần, vốn cố ý trêu chọc nàng, nhưng đến khi nơi đầu mũi tràn ngập mùi hương hoa hờ từ người nàng tỏa ra thì chợt nhớ lại xúc cảm một khắc trước đó ôm nhuỷ ngọc ôn hương trong lòng, lồng ngực nhin không được một trận kích động.

“Văn khanh.....” Giọng hần có chút khản đặc, dưới ánh sáng mờ mờ chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của nàng, hấp dẫn hần từng chút từng chút đến gần.

Hô hấp Văn Tổ chợt trở nên gấp gáp, mặt từng đợt từng đợt nóng bừng, nghếch ra nhìn gương mặt cách mình càng lúc càng gần, không cách nào nhúc nhích.

Vào thời khắc mấu chốt thì bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng ho nhẹ của Triệu Toàn, một khắc sau giọng Tề Giản đã vang lên: “Vương gia, kinh thành cho người gửi vật tư tới, thỉnh Vương gia và Văn đại nhân đến kiểm tra một lượt.”

Lại là hần!!!

Tiêu Tranh siết nắm đấm buồn bực lên tiếng: “Đây là lúc nào người biết chứ?”

Tề Giản bình tĩnh đáp: “Trời sáng rồi, Vương gia.”

Văn Tổ quay đầu liếc nhìn bên ngoài cửa sổ, quả nhiên thái dương đã lộ ra.

Hai người ngự ngừng không thôi, thoáng chỉnh trang lại một phen rồi bước ra cửa, dường như để phá vỡ bầu không khí xấu hổ, Tiêu Tranh ho khan một tiếng nói: “Chuyện mượn tiền lần này tất cả đều là công lao của Văn khanh, đợi sau khi hồi kinh, bốn vương sẽ trọng thưởng.”

Văn Tổ nghe thấy câu này trong lòng thoáng chốc mừng như nở hoa, ngự ngừng gì sớm đã quên sạch. Tề Giản ở một bên hình như có lời muốn nói với nàng cũng bị nàng phớt lờ.

Ba người rẽ qua hành lang, vừa sắp tiến vào tiền sảnh thì Nhiếp chính vương đi ở phía trước chợt dừng bước, mặt lộ vẻ không vui với cửa lớn tiền sảnh.

Văn Tổ nghi hoặc bước lên, thò đầu nhìn bên trong, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Triều Khanh? Huynh sao lại tới đây?”

Lưu Kha vẻ mặt vui mừng bước lên hành lễ với Nhiếp chính vương, “Hạ quan phụng mệnh Bình Dương vương áp tải vật tư đến.”

“Bình Dương vương bảo người tới?” Tiêu Tranh siết nắm đấm, “Rất tốt....”

33. Chương 32

Chuyển ngữ: Mic

Trong thư phòng, Tiêu Tranh ngồi nghiêm trang trước án, bạch y rộng rãi, ống tay áo thêu hoa văn kim xà trải trên mặt bàn, tay cầm tấu chương mà tâm trí lơ đãng.

Đợi đến khi mở tấu chương ra lần thứ 58 rồi lại gấp lại, hần cuối cùng nhin không được hướng bên ngoài gọi một tiếng: “Triệu Toàn!”

“Thưa Vương gia, Văn đại nhân đã cùng Lưu đại nhân ra ngoài rồi.” Triệu Toàn ở ngoài cửa lặng lẽ ôm đầu, Vương gia ngài còn muốn hỏi bao nhiêu lần đây?

Tiêu Tranh nghiêng rằng, ba ngày rồi, không phải đón gió tấy trần thì chính là đi dạo xung quanh, hai người bộ thân đến vậy à? Hần hừ lạnh một tiếng, đập bàn nói: “Đi gọi nàng về cho bổn vương!”

“Dạ!” Triệu Toàn nghe thế giật mình một cái đứng thẳng dậy, lệ nóng doanh tròng.

Ngài nên hạ quyết tâm từ sớm, có thể giày vò chết người rồi đó! >_

Thời tiết bắt đầu trong xanh, không bao lâu nữa đã vào cuối hạ, mặt trời chiếu trên người từng đợt từng đợt nóng bức, có điều tốt hơn nhiều so với cảm giác âm u ẩm ướt trước đây.

Văn Tổ đang dẫn Lưu Kha đi dạo bên bờ sông, dù gì cũng xem như một nửa người địa phương, tóm lại phải làm tròn nghĩa vụ người chủ một chút đúng không?

Trong mấy canh giờ tản bộ này, có không ít quan viên lân cận mượn cớ ngang qua tới bắt chuyện nịnh nọt với nàng, đoán chừng đều là vì chuyện của tri phủ Thái Châu mà tinh thần hoảng hốt, định từ chỗ nàng moi chút tin tức, nhưng đều bị nàng qua loa cho qua.

Hiện nay Lâm Tuyên và Lương Khanh Đức đều đang được bảo vệ chu đáo, chưa đến lúc cùng mấy người này ra mặt đối chất, đương nhiên là có thể tránh được thì nên tránh.

Ở bên bờ sông du ngoạn một lúc, đến nơi Lâm Tuyên chỉ huy đắp đê, hai người không tiện quấy rầy, chỉ đứng bên bờ sông trò chuyện.

“Đối diện chính là nơi ta lớn lên đó.” Văn Tổ chỉ phía xa xa, Giang Nam rộng lớn, chỉ có thể thấy một mũi đất mờ mờ ở bờ bên kia.

Lưu Kha nhìn mặt sông sóng nước lấp lánh, nhất thời cảm hứng dâng trào, cất tiếng ngâm: “Giang Nam hảo, phong cảnh cực tăng am. Nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa, xuân lai giang thủy lục như lam, năng bất ức Giang Nam?”(3)

(3)Giang Nam tươi đẹp, phong cảnh từ xưa đã được biết đến. Mặt trời mọc trên sông, hoa đỏ còn hơn cả ánh lửa, xuân đến nước xanh như màu trời, liệu có thể không nhớ Giang Nam?

Văn Tổ cười khê, không cho ý kiến.

Bên cạnh chợt có người đến gần, nàng quay đầu, thấy Lâm Tuyên tràn đầy ý cười nhìn mình, tay áo xắn cao, người đầy bùn nhưng đã lấy lại vẻ tuấn nhã thông dong trước nay.

“Hôm trước làm phiền Văn đại nhân chăm sóc nội tử cả đêm, tại hạ vẫn chưa cảm tạ.”

“Lâm tinh sinh khách khí rồi.” Văn Tổ vội vàng đáp lễ.

Lâm Tuyên liếc Lưu Kha vẫn đang đắm chìm trong thế giới thi thơ ở bên cạnh một cái, cười cười, “Văn đại nhân vừa rồi nét mặt hoảng hốt, là không thích bài thơ này sao?”

“Sao có thể chứ?” Văn Tổ cười lắc đầu, “chỉ là cảm thấy Giang Nam dù tốt, nhưng với ta chỉ có bi thương mà thôi.” Nàng chỉ bờ đối diện, “nơi đó còn an táng gia phụ cô đơn một mình, tiếc là ta lại không thể trở về tảo mộ tế bái.”

“Thì ra là vậy.” Nghe nàng nói như thế, Lâm Tuyên cũng không khỏi nảy sinh cảm khái.

“Đúng rồi, nói ra thì gia phụ còn quen biết Lâm tiên sinh đấy.”

“Hửm?” Lâm Tuyên vô cùng bất ngờ, “Lệnh tôn là.....”

Văn Tổ có chút xấu hổ, “Gia phụ tên Kim Trì, chỉ là một thư sinh áo vải, e rằng tiên sinh sớm đã không còn nhớ.”

“Văn Kim Trì?” Lâm Tuyên nhíu mày suy nghĩ: “Trí nhớ tại hạ luôn tốt hơn người thường, phàm là người đã từng qua lại thì đều không thể không nhớ, nói đến người họ Văn thật ra từng gặp một người, có lẽ là chuyện mười năm trước, chẳng qua người đó không phải tên Kim Trì.”

Văn Tổ không chút bất ngờ xòe tay, “Đã nói tiên sinh chính là quên rồi mà.”

Nhưng Lâm Tuyên đối với năng lực của mình thập phần tự tin, vắt óc nhớ lại cái tên đó, trong lòng buồn bực, rõ ràng chưa từng gặp người họ Văn nào khác mà.

Lưu Kha ở bên cạnh cuối cùng đã cảm thán xong về Giang Nam mỹ cảnh, Văn Tổ nhận định tình hình định tiếp tục dẫn hần đến nơi khác đi dạo, ai ngờ vừa định rời đi thì lại bị Lâm Tuyên gọi: “Dám hỏi Văn đại nhân, lệnh tôn có từng nhắc đến tình hình lúc gặp tại hạ hay không?”

Văn Tổ có chút không biết làm sao, sớm biết người này tích cực như vậy thì đã không nói ra rồi. Nhưng lại không đành lòng để hần tiếp tục rối rắm, nên vẫn thành thực trả lời: “Đại khái là từng cùng tiên sinh nói một chút về địa hình và thủy hệ của khu vực Giang Nam, ngoài ra gia phụ đối với tiên sinh có chút tăng bốc cùng rất nhiều sùng bái.”

Lâm Tuyên hơi sửng sốt, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của thư sinh yếu ớt kia....

Đang định lên tiếng thì Triệu Toàn đảm nhận trọng trách cuối cùng đã tới, từ rất xa vẫy tay với Văn Tổ, “Văn đại nhân, Vương gia đang gấp rút triệu ngài về kìa.”

Văn Tổ nghe thấy vội vàng trả lời, nhưng không biết mấy quan viên đang trốn trong chỗ tối chờ cơ hội thì sớm đã sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Họ cản trở về bàn chuyện khẩn gì vậy hả hả hả hả....

Lâm Tuyên vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, nhìn theo Văn Tổ đi dần dần xa, tựa như có điều suy nghĩ lắm lắm một mình: “Đây không phải là cùng một người chứ? Kim Trì.....Kim Trì(4).....” Hần đột ngột ngẩng đầu, hai mắt mở lớn, “Đúng rồi, kim lân khởi thị trì trung vật(5)....”

(4)Trì: hồ, ao

(5) Xuất phát từ truyện “Phong Vân”

Kim lân khởi thị trì trung vật

Nhất ngộ phong vân tiện hóa long

Cá vàng là vật trong hồ

Gặp được phong vân ắt hóa rồng (st)

*

Trên bàn tròn, Văn Tổ và Tiêu Tranh ngồi đối diện nhau, trước mặt đặt một phong thư, chính là phong thư mà Lâm Tuyên đã nhờ Văn Tổ giao lại ngày hôm đó.

“Vương gia gọi hạ quan về chính là vì cái này?”

Văn Tổ thầm méo máo, kể từ sau đêm ấy, cứ gặp hần thì nàng liền xấu hổ, khó khăn lắm mới trốn được một chút nhưng vẫn bị lôi về.

Được thôi, về thì về, ngài đem phong thư cũ rích này ra định có đại sự khẩn cấp gì à.

Tiêu Tranh nhìn vẻ mặt không nhẫn nại của nàng, ghen tuông trong đầu lập tức bùng lên, đuổi tay gõ mạnh lên mặt bàn, “Tự mở ra xem đi!”

Văn Tổ bị giọng điệu này của hần dọa sợ nhảy dựng, vội vội vàng vàng cầm phong thư qua mở ra đọc một lượt.

Một chuỗi danh sách.

“Vương gia, đây có lẽ là danh sách tham quan.”

“Biết ngay nàng sẽ nói như vậy.” Tiêu Tranh buồn bực thở dài, “nàng xem kỹ đi, danh sách trong đây chia hai phần, phần bên trên khớp với các quan viên mà hôm đó bốn vương triệu kiến, ngoại trừ Tề Giản là tri huyện mới đến, gần như toàn bộ đều có mặt. Mà phần bên dưới lại chỉ có mấy người, trong số đó tri phủ Thái Châu đứng đầu, bốn vương bảo nàng xem chính là danh sách thứ hai này.”

Nghe hẳn phân tích như thế, Văn Tổ mới cảm thấy kỳ quái, vội vàng lại xem qua một lượt danh sách bên dưới, phát hiện góc phía dưới bên phải thế nhưng lại có một chữ “binh” nhỏ xíu.

“Thế nào, phát hiện rồi?” Tiêu Tranh không vui nói: “Tên Lâm Ngạn Thuần này thích nhất chính là giả thần giả quỷ, có chuyện nhưng lại không nói thẳng, chỉ viết một chữ “binh”, ý là gì?!”

Văn Tổ tốt bụng khuyên nhủ: “E là lo lắng phong thư rơi vào tay kẻ khác mà rước phải họa sát thân thôi, dù gì ông ấy còn phải chăm sóc Lâm phu nhân mà.”

Tiêu Tranh lúc này mới dịu sắc mặt, “Nói ra Lâm Ngạn Thuần cũng thật sự cẩn thận chặt chẽ, hôm nay trước lúc ra cửa còn căn dặn bốn vương sắp tới đừng ra ngoài.”

Ý Lâm Tuyên là tri phủ Thái Châu hôm đó không ngờ Nhiếp chính vương sẽ nhúng tay vào chuyện này nên mới dám hạ thủ với Lương Khánh Đức, cho nên vụ việc kia thực ra xem như để loại trừ tham ô mà mở ra một khe hở, nhưng đồng thời hiển nhiên cũng đã đánh rần động cỏ, thế nên xin Tiêu Tranh sắp tới đừng ra ngoài, sợ gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì.

Chẳng lẽ chữ “binh” chính là chỉ việc này?

Đối với việc này, Tiêu Tranh đương nhiên không thềm để tâm, khoan nói đến bên cạnh hẳn canh phòng nghiêm mật, chính là mấy tham quan ô lại kia lẽ nào lại to gan đến như vậy?

Văn Tổ nhất thời cũng không đoán được, nhúu mày đau khổ suy nghĩ.

Tiêu Tranh bưng tách hộp một ngụm trà, gạt đi những suy nghĩ vụn vặt trong lòng, lại nhìn nữ tử đối diện, trong đầu thật sự ngũ vị tạp trần.

Mấy ngày qua nàng cố ý tránh mình phải không? Tránh né mình, nhưng lại đi cùng với tên mọt sách kia, tóm lại là ý gì chứ?

Ánh sáng trong mắt lấp lóe, hẳn đặt chung trà trong tay xuống, ho khan một tiếng nói: “Văn khanh, Triều Khanh tới đây đã mấy ngày rồi, có từng nói rõ khi nào hồi kinh không vậy?”

“Dạ?” Văn Tổ bị ngắt dòng suy nghĩ, nhất thời chưa hoàn hồn, biểu cảm kinh ngạc rơi vào trong mắt hẳn, đương nhiên lại đưa tới một tia không vui.

Nàng lưu luyến tên đó đến thế sao?!

Trong đầu mặc dù sóng lớn cuộn trào, nhưng ngoài mặt vẫn một mảnh trầm tĩnh, Tiêu Tranh phất áo đứng dậy, thản nhiên nói: “Bốn vương cảm thấy hẳn nên quay về rồi.”

Văn Tổ đương nhiên không dám làm trái ý hẳn, cúi đầu “ừ” một tiếng.

Trên thực tế nàng đối với Lưu Kha vẫn ôm ấp một chút tâm tư. Mặc dù đêm đó Nhiếp chính vương và nàng dưới tác động của một vài hoàn cảnh đặc thù cùng chút tâm lý đặc biệt nào đó suýt nữa xảy ra chút chuyện không nên xảy ra, nhưng sâu trong nội tâm nàng từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy Lưu Kha hợp với mình hơn.

Cho nên trong hoàn cảnh này, nàng thật sự đang định ở ngay dưới mí mắt của Nhiếp chính vương cùng với một người phái bảo hoàng phát sinh đôi chút quan hệ không thể nói rõ.

Liên quan đến mối quan hệ dạng này, trình bày của nàng là- trước mắt ngầm triển khai, sau khi tân chính kết thúc thì bước ra ánh sáng, kể đó là kết quả nở rộ.

Kế hoạch không tồi, đáng tiếc ngầm hiểu ẩn ý chính là điểm mấu chốt a.

Nếu nói tới ẩn ý, thay bằng lời của Bình Dương vương, ước chừng chỉ một ánh mắt thì hai người đã hiểu nhau, tiếc là người thích hợp với nàng nhất lại là một tên thần kinh thô lậu, đây mới là điều khiến người ta đau đầu nhất.

Mấy ngày nay hai người ở cạnh nhau, thi thoảng trao đổi ánh mắt với Lưu Kha, nàng có đôi khi thật sự hận không thể bước lên túm cổ áo hẳn lắc mạnh, huynh rốt cuộc liệu có thể linh hoạt một chút được hay không hả? OTZ

Nhưng hiện giờ hay rồi, thật sự không có cơ hội rồi.

Cuối cùng, tin tức vẫn là do Văn Tố đưa tới.

Đêm đến, Lưu Kha đang chong đèn say sưa đọc sách trong phòng, sau khi nghe thấy tin này thì sắc mặt liền thay đổi.

Hắn là người thành thật, Nhiếp chính vương tỏ rõ thái độ muốn hắn rời đi, hắn đương nhiên không mặt dày ở lại. Chỉ là trong lòng thập phần lưu luyến Văn Tố, thấy nàng gầy đi không ít như vậy thì lại càng đau lòng vô cùng, tiếc là bản thân ăn nói vụng về, không thốt lên được những lời quan tâm chăm sóc.

Bản thân Văn Tố cũng khó xử, không biết nên biểu đạt thế nào, đứng ở bên cửa muốn nói lại thôi, hết nửa ngày cũng không thể tự mình trình bày mối quan hệ không thể nói rõ kia.

Sắc đêm dày đặc, hai người cứ như vậy đứng cách nhau một cánh cửa, đôi bên đều mang dáng vẻ sầu thương trăm mối, mãi đến khi nghe thấy Triệu Toàn ở đằng xa thấp giọng ho một tiếng như có như không mới xem như kết thúc.

Xem ra Nhiếp chính vương rất không vui khi nàng lui tới với người thuộc phái Bảo hoàng. Văn Tố thở dài, cất bước định đi, nhất thời không biết dừng khí từ đâu ra, được vài bước thì quay lại, kề sát bên tai Lưu Kha thấp giọng nói một câu: “Nếu huynh còn nhớ lời nói lúc say lần trước, hồi kinh đợi ta trả lời, nếu không nhớ thì thôi đi, ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều.”

Lời này thật sự cần dừng khí, nàng vừa nói xong liền quay đầu chạy đi, mặt đỏ ửng như trái cà chua.

Lưu Kha ở nguyên tại chỗ ngêch ra hồi lâu, ngẫm nghĩ hồi lâu, kể đó trái tim vui sướng tận trời.

Hắn sao lại không nhớ? Những lời kia đều ghi nhớ rõ ràng mồn một, một chữ cũng chưa từng quên, đợi nàng trả lời là ý gì? Là sắp đồng ý rồi.

Suy nghĩ bất chợt này thật sự khiến Lưu Kha phấn chấn, đến nỗi cả đêm không thể chợp mắt, nhưng hôm sau lúc từ biệt tinh thần vẫn sáng láng như cũ.

Tiếc là Nhiếp chính vương đích thân đưa tiễn, còn là tiễn đến tận cổng thành, khiến hắn vốn dĩ không có cơ hội nói chuyện riêng với Văn Tố, trong lòng quả thực thất vọng, lúc đi tới xe ngựa cứ mãi ba bước nhìn lại một lần, năm bước lại bồi hồi không tiến lên được.

Khi lên xe ngựa, Tề Giản kéo tay áo hắn, ở bên tai hắn thấp giọng nói: “Triều Khanh huynh, theo đệ quan sát mấy ngày qua, giữa Văn đại nhân và Nhiếp chính vương.....hình như có chút không minh bạch đó.”

Lưu Kha suy sụp, lập tức hỏi: “Không minh bạch như thế nào?”

Tề Giản quay đầu âm thầm liếc nhìn Nhiếp chính vương và Văn Tố ở gần đó, ép giọng xuống thấp: “Đệ phát hiện hai người ở cùng một phòng không chỉ một lần, nghe nói có một lần còn ở cùng nhau suốt đêm....”

“Không thể nào!” Trong lòng Lưu Kha bức bối, tức tối trèo lên xe ngựa, đầu hết lần này đến lần khác đều lẩn vẩn lời Văn Tố nói với hắn đêm qua, tỏ vẻ kiên quyết không tin.

Tề Giản thở dài, “Thôi đi, đệ vốn có ý tốt, tóm lại huynh phải cân nhắc mới được.”

Lưu Kha thả màn xe, hắn rất cân nhắc, đợi hồi kinh rồi đệ sẽ biết!

Lúc xe ngựa chuyển bánh, hắn rốt cuộc nhịn không được vén rèm nhìn về phía Văn Tố, nơi cổng thành, nàng đứng cạnh Nhiếp chính vương, khe khẽ gật đầu với hắn, cười nhẹ.

Hắn an tâm không ít, chậm rãi thả rèm, nhưng lại giống như một tiểu tức phụ mặt chột đỏ bừng, trong lòng một mực lẩm nhẩm: Đợi nàng hồi kinh đợi nàng hồi kinh đợi nàng hồi kinh.....

Nhìn theo xe ngựa đi xa, Tiêu Tranh quay đầu liếc Văn Tố một cái, thấy nàng nét mặt như thường mới xem như thoải mái đôi chút.

Đang định quay về thì Triệu Toàn đột nhiên ghé vào tai hắn nói câu gì đó, hắn lập tức sừng sốt, kéo Văn Tố lên xe.

34. Chương 33

Chuyển ngữ: Mic

Xe ngựa lao nhanh nhưng không phải hướng trở về, Văn Tổ vịn cửa xe nhìn ra ngoài rồi lại không hiểu đầu của tai nheo thế nào ngồi trở lại trong xe, “Vương gia, ngài đột ngột gấp gấp như vậy, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiêu Tranh “ừ” một tiếng, nhú mồm đáp: “Lương Khánh Đức bắt ngờ về nhà, bốn vương đi xem thử.” Cho dù thừa nhận thân phận nhưng hắn vẫn không cách nào gọi nàng ấy một tiếng hoàng tử như trước đây.

Văn Tổ ngạc nhiên, Lương Khánh Đức đang tốt đẹp sao đột nhiên lại muốn trở về? Không sợ lại bị kềm kẹp sao?

Triệu Toàn đánh xe, cũng không biết liệu có phải biết tâm trạng lo lắng của Tiêu Tranh hay không mà hôm nay hắn đặc biệt ra sức, roi vung lên chát chát, tốc độ lao đi của xe ngựa gần như gấp đôi so với bình thường.

Bằng qua khu phố đông đúc nhất, xe ngựa rẽ vào một con đường hơi hẹp, tiếp tục chạy về trước ra khỏi cổng thành Nam thì liền bắt đầu trở nên yên ắng, hai bên đều là ruộng đồng, càng đi càng thanh vắng.

Không lâu sau, xe ngựa từ từ dừng lại, Triệu Toàn ở bên ngoài cung kính bả bả: “Vương gia, ám vệ nói chính là nơi này.”

Tiêu Tranh vén rèm xuống xe, theo hướng dẫn của hắn ngoặt vào một con đường nhỏ, đi được một quãng, rơi vào mắt là sân viện của một ngôi nhà bình thường.

Văn Tổ theo ở phía sau khen ngợi: “Thật là một nơi bí mật.”

Xung quanh không một bóng người, chỉ có cây cối ruộng đồng, một ngôi nhà ngói nhỏ ẩn mình giữa chốn này đích thực không chút bắt mắt, hiển nhiên rất khó tìm.

Trong lòng Tiêu Tranh ít nhiều có chút cảm thán, ẩn cư bao năm nay, cũng không biết một công chúa cảm y ngọc thực như nàng sinh sống như thế nào.

Hắn dẫn đầu bước đến gần, đưa tay trực tiếp đẩy cửa viện liền ngáy ra. Văn Tổ vội theo lên trước thò đầu quan sát, cũng ngẩn người.

Trong tay Lương Khánh Đức ôm một đứa trẻ tầm một hai tuổi, đang dỗ nó, gương mặt tràn đầy ý cười, hình ảnh hài hòa an lành vô cùng.

Từng nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân, nhưng rốt cuộc lại bắt ngờ trông thấy đứa trẻ của nàng ấy. Cũng phải, gả cho người đã nhiều năm, không có con mới không bình thường.

Tiêu Tranh đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên, lương lự không biết liệu có nên tiến vào hay không thì một bàn tay sau lưng đã nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, nghe thấy Văn Tổ đã tự mình hướng bên trong lên tiếng chào hỏi: “Lâm phu nhân thật tốt phúc, vậy mà lại che giấu một đứa trẻ bự bả ở trong nhà nha!”

Lương Khánh Đức giật mình, quay đầu nhìn, đến khi trông thấy Tiêu Tranh ở ngạch cửa thì liền luống cuống lên tiếng gọi hai người vào.

Tiêu Tranh bĩu môi, không cam không nguyện bước vào, bắt gặp Lương Khánh Đức đem đứa trẻ đặt trên đất, chỉ vào hắn, nói: “Mau, gọi cữu cữu.”

Đứa trẻ chớp chớp đôi mắt to đen láy, hình như có hơi sợ hắn, trốn sau lưng mẫu thân không chịu ra.

“Đứa bé này....” Lương Khánh Đức xấu hổ cười với Tiêu Tranh, “Thoái Chi, khiến đệ chê cười rồi.”

“Không có gì.” Tiêu Tranh gượng gạo đáp lại một tiếng, nhưng ánh mắt bất giác đã nhìn đứa trẻ chăm chú.

Trong viện có hơi trống trải, chỉ có một miệng giếng, một cái bàn đá, vài cái ghế đá, có thể bởi vì nhiều ngày trong nhà không có người nên trên mặt phủ một lớp bụi.

Văn Tổ nhìn xung quanh, có chút kinh ngạc nói: “Mấy ngày phu nhân không ở đây, sao lại để đứa bé một mình trong nhà?”

“Đương nhiên không phải, bé con giao cho người quen chăm sóc, ta không an tâm nên trở về xem thử.” Lương Khánh Đức nói xong lời này thì áy náy liếc nhìn Tiêu Tranh một cái, “Thoái Chi, làm phiền đệ lo lắng rồi, thật xin lỗi.”

Tiêu Tranh lạnh nhạt gật đầu, ánh mắt lại quét đến trên người đứa trẻ sau lưng nàng ấy, ho nhẹ một tiếng: “Đứa trẻ tên gì?”

Lương Khánh Đức cười ngượng ngùng, “thực ra nó vẫn chưa được đặt tên.”

“Sao chứ?” Tiêu Tranh kinh ngạc, “Lớn như vậy rồi còn chưa có tên?”

“Nó.....” Ánh mắt Lương Khánh Đức lấp lóe, đột ngột khom lưng, che tai đứa trẻ lại, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Nó không phải do chúng tôi sinh ra.”

Văn Tổ ở bên cạnh sững sốt, đứa trẻ bị bịt tai lại không hiểu sự việc chớp chớp mắt, hình như rất nghi hoặc đối với hành động của mẫu thân.

Lương Khánh Đức thở dài, “Thoái Chi, thực không dám giấu, ta vốn không cách nào sinh con.”

Tiêu Tranh mấp máy môi, nhất thời không nói được gì.

“Ta từng khuyên Ngạn Thuần cưới người khác vì Lâm gia nói dối tông đường, nhưng nói thế nào chàng cũng không chịu, đứa bé này vừa mới nhận nuôi cách đây không lâu, cho nên vẫn chưa kịp đặt đại danh.”

Văn Tổ hiểu ra, không khỏi nảy sinh lòng kính phục đối với Lâm Tuyên. Nhịn không được quay đầu nhìn Nhiếp chính vương, phát hiện hắn cũng nét mặt sững sốt, một lúc lâu sau mới rũ mắt nói: “Xem ra hắn còn có lương tâm, đối với người tóm lại cũng không tệ.”

Lương Khánh Đức cười, “Phải, ta sống rất tốt, đệ đừng lo.”

Đứa trẻ bị bịt tai một lúc lâu cuối cùng nhịn không được bắt đầu giãy khỏi tay mẫu thân, Lương Khánh Đức thả tay, nó liền dứt khoát chạy đi, tránh lại bị khổ hình bịt tai lần nữa.

Văn Tổ lo lắng nhóc bị ngã, ngồi xuống đón lấy nhóc con đang chạy đến trước mặt mình, ôm lấy thân mình nhỏ xíu, ngẩng đầu nói với Tiêu Tranh: “Vương gia, dù sao cũng là cữu cữu, ngài đặt một cái tên cho nhóc đi.”

Lương Khánh Đức nghe thế mắt liền sáng rực, vội gật đầu nói: “Đúng vậy, Thoái Chi, đệ đặt tên cho cháu đi.”

Tiêu Tranh giật mình, cúi mắt xuống nhìn, đứa trẻ lại bắt đầu co rụt người vào lòng Văn Tổ.

“Vậy gọi là Dật đi.”

Thanh nhàn

“Dật?” Lương Khánh Đức mỉm cười, “Thoái Chi hình như đặc biệt thích chữ này, nhớ đệ trước đây cũng muốn đặt tên cho Đoan nhi gọi là Dật nhỉ.”

Tiêu Tranh cũng không khỏi nở nụ cười, “Thì ra người vẫn nhớ, sau đó lúc nó nhược quán ta liền đặt tự cho nó là Văn Dật, mong cái tên này giúp người cả đời tự tại, vô câu vô thúc.”

“Đích thực là một cái tên hay.” Văn Tổ ôm đứa trẻ đứng dậy, cười vỗ đầu nó, nhưng lại bất ngờ dừng lại, mặt đượm u sầu.

Tiêu Tranh thấy thế liền hoài nghi, bước lên nói: “Văn khanh, nàng sao vậy?”

“Vương gia,” nàng quay đầu, nét mặt thương cảm, “ta đột nhiên nhớ tiểu thế tử rồi.”

“Thì ra là vậy.” Hắn bật cười, nhấc tay vỗ vai nàng, “Ừm, bốn vương cũng nhớ nó rồi.”

“Hai người.....” Sau lưng truyền đến giọng nói không dám tin của Lương Khánh Đức, Văn Tổ quay đầu, đối diện với gương mặt vô cùng kinh ngạc của nàng ấy, “Hai người đã có thể tử rồi?”

“.....”

*

Một hồi sợ bóng sợ gió.

Tiêu Tranh vốn định đưa Lương Khánh Đức cùng đứa trẻ cùng trở về, nhưng nàng ấy còn có chút đồ đạc cần thu dọn nên có phần bất ngờ, hần đần phải căn dặn ám vệ ở lại bảo vệ mẫu tử hai người cùng với đem xe ngựa để lại. Còn mình thì dẫn theo Triệu Toàn, Văn Tổ cất bước đến dịch trạm gần đó mượn hai con ngựa.

Văn Tổ đối với việc này rất có ý kiến.

Vì sao chỉ mượn hai con?

Tiêu Tranh đối với vấn đề này trái lại thập phần thần nhiên đáp: “Bởi vì Văn khanh nàng không biết cưỡi ngựa, bốn vương đành phải dẫn theo nàng.”

“.....” Được lắm, đây cũng là sự thật. Văn Tổ nhận mệnh một lần nữa trèo lên lưng ngựa của hần.

May mà đang ở ngoài thành, trên đường gần như không có người qua lại. Hai người cưỡi chung một con ngựa cũng không lo bị người khác chỉ trích, ít nhiều coi như an ủi tâm tình bất an của Văn Tổ một chút.

Chỉ là mặt trời quả thực quá chói chang, tốc độ Tiêu Tranh phóng ngựa thì lại cứ chậm rề rề còn hơn cả đi bộ, mà Triệu Toàn lại tránh ở đằng sau, cách một quãng xa, ngay cả một người che nắng cũng không có, khiến nàng có chút không chịu nổi.

Cũng do nàng xúi quẩy, để lưu lại một ấn tượng tốt với Lưu Kha, sớm nay lúc tiễn hần chính là bộ váy áo màu lam sẫm, sáng sớm còn đỡ, hiện giờ giữa trưa nắng to trái lại khó chịu.

Đương lúc khổ không thể tả thì đỉnh đầu chợt tối sầm, tay áo trắng to rộng của Tiêu Tranh nhẹ nhàng phủ lên đầu nàng, che đi mặt trời gay gắt.

Người sau lưng cái gì cũng không nói, như thể chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Nhưng Văn Tổ lại thoáng giật mình, trong lòng có chút cảm động.

Có điều nếu ngài cưỡi ngựa nhanh một chút thì lại càng cảm động hơn. >__

“Văn khanh, nhìn ruộng đồng xung quanh hồng thủy đã rút rồi, lũ lụt lần này xem ra đã được giải quyết.”

Văn Tổ xấu hổ, thì ra đi chậm như vậy là để tuần tra tình hình thiên tai à. Nàng quay đầu nhìn xung quanh, gạt đầu, “So với trước đây, lần này hiệu quả rõ rệt, quả thực may mà Lâm tiên sinh xuất hiện kịp thời.”

Tiêu Tranh nghe vậy thở dài, “Như vậy rất tốt, hần ở chỗ kia đắp đê cũng sắp xong rồi, đợi chuyện này kết thúc thì liền có thể ra tay.”

Văn Tổ biết ra tay mà hần nói chính là chỉ việc đối phó mấy tham quan kia, trong lòng có chút kích động, những oán hận và không cam ngày trước sẽ được biểu đạt, thật mừng.

Lúc đôi bên nói chuyện thì đã mơ hồ nhìn thấy cổng thành, đây là đoạn đường yên tĩnh nhất, xung quanh cây cối um tùm, đường cũng dần dần trở nên nhỏ hẹp.

Nắng gắt bị lá cây sum suê chặn lại, Văn Tổ thoải mái không ít, đang định xin Nhiếp chính vương thả cánh tay che cho mình xuống thì lại bất ngờ cảm giác được cơ thể hần cứng đờ, kẻ đó mạnh mẽ ghì cương dừng ngựa.

“Vương gia, sao vậy?”

Tiêu Tranh không lên tiếng, nhìn ra chung quanh, đang định tiếp tục tiến lên thì sau lưng chợt truyền đến tiếng hô hoảng loạn của Triệu Toàn: “Vương gia, cẩn thận!”

Vó ngựa bỗng đập vào không trung, Tiêu Tranh nhanh tay kéo Văn Tổ nhảy lên, đáp xuống bên cạnh, con ngựa bên dưới đã rút xuống một cái hố sâu rất to, không ngừng hí lên đau thương.

Văn Tổ hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, vẫn đang kinh ngạc thì người đã bị Tiêu Tranh kéo chạy về phía trước, bốn bề đều là cổ thụ, xem tình hình này, hiển nhiên gặp phải mai phục.

Sau lưng có âm thanh xé gió vút tới, Tiêu Tranh xoay người, đập vào mắt là mấy hắc y nhân ập đến, trong tay đều là lưỡi dao sắc bén, hàn quang lấp lóe.

Hắn không kịp nhiều lời, đẩy Văn Tổ qua một bên, tiến lên nghênh chiến.

Triệu Toàn theo sau tức tốc lao tới, rút kiếm xông lên hỗ trợ, nháy mắt đã hạ gục hai tên, nhưng đám người còn lại vẫn không buông tha, xem bộ dạng hình như quyết tâm liều chết.

Mặc dù tay không tác sát, nhưng Tiêu Tranh hạ thủ rất độc, cơ hồ chỉ cần bắt được cơ hội liền tung một chiêu tất sát. Từng chinh chiến sa trường cùng với vài lần bị ám sát sau khi trở thành Nhiếp chính vương, tất cả khiến hắn hiểu rõ đạo lý đối với kẻ địch không phải người chết thì là ta chết.

Nhưng Văn Tổ chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, sớm đã sợ đến ngây dại, nhìn thấy xác chết trước mặt càng lúc càng nhiều, cơ thể từng đợt từng đợt run rẩy, mùi máu tanh xộc vào mũi khiến nàng nghẹt thở.

Lúc cơ thể sắp không chống đỡ nổi ngã khụy xuống thì bất ngờ cảm thấy có người đỡ xuống bên cạnh, nàng kinh hãi, quay đầu trông thấy một hắc y nhất, nhất thời thét lên.

Tiêu Tranh ở bên cạnh trông thấy tình hình vội vàng tháo ngọc bội nơi hông phóng qua, một đòn nặng nề tấn công lên lưỡi dao sắp bổ xuống của kẻ đó, hắc y nhân bị ép lùi lại mấy bước, hắn phóng người bay đến, đón được Văn Tổ.

Tiếc là cơ thể Văn Tổ đã nhũn ra như bùn, muốn dẫn nàng chạy đi đích thực khó khăn, Tiêu Tranh dứt khoát ôm lấy nàng, đang định rời đi thì hắc y nhân ở sau lưng đã lấy lại bình tĩnh, bất chấp tất cả một đao chém xuống, nhắm vào tay trái.

Tiêu Tranh kêu lên một tiếng, Triệu Toàn đã lao qua đỡ đòn cho hắn.

Vẫn không ngừng có hắc y nhân từ xung quanh xông ra, Tiêu Tranh nhanh chóng tính toán, ôm Văn Tổ hướng sâu trong cánh rừng chạy đi.

Cách xa mấy hắc y nhân kia, ý thức Văn Tổ cuối cùng bắt đầu khôi phục, đại não thanh tỉnh lại cảm giác được khí lực Nhiếp chính vương không gắng gượng nổi, nàng có chút áy náy nói: “Vương gia, thả ta xuống đi, bây giờ không sao rồi.”

Nhưng còn chưa đợi hắn trả lời thì liền bất ngờ cảm giác một trận đất trời tối tăm, hai người rơi xuống một cái hố.

Cảm thấy dịch lỏng nhờn nhớp nơi đầu ngón tay, Văn Tổ vừa đưa tay lên nhìn liền kinh hãi, vội bò dậy đi xem Nhiếp chính vương, lúc này mới phát hiện trên cánh tay trái của hắn còn đang chảy máu, gần như đã nhuộm đỏ một nửa bạch y.

“Vương gia ngài.....” Văn Tổ nhất thời hoảng loạn, vội vội vàng vàng bò đến bên người hắn, chỉ thấy hắn thở dốc từng đợt, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên trắng bệch.

“Không sao, chỉ là mất máu nhiều, không cần lo lắng.”

Sao có thể không lo chứ? Văn Tổ ngẩng đầu hướng phía trên hết nhìn lại nhìn, nhưng chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau keng keng keng keng, xem ra Triệu Toàn vẫn đang đối phó với đám người kia.

Nàng có chút tự trách, nếu không phải mình không đủ linh hoạt thì cũng sẽ không liên lụy Nhiếp chính vương bị thương, hiện giờ rơi xuống chỗ này, phải làm sao mới được đây?

Tiêu Tranh nhận ra nàng hoảng hốt, lên tiếng an ủi: “Đừng hoảng, nàng lần đầu tiên gặp phải chuyện này, không trách nàng được. Cái hố này không sâu như cái trước đó, chắc là của thợ săn dùng để săn bắt, không có gì.”

Kỳ thực hấn xuất thân hoàng tộc cao quý, làm sao biết mấy việc này, chẳng qua là trấn an Văn Tổ mà thôi, nhưng Văn Tổ nghe thế thật sự bình tĩnh lại, ngồi xuống trước mặt hấn, sắc mặt trắng bệch cũng đỡ hơn không ít.

“Vương gia, ta bằng bó cho ngài nhé.”

“Ừm.”

Nàng nuốt nước miếng, quay lưng lại, mở áo ngoài, xé góc áo trung y, tiếc là trong lòng hoảng hốt nên mất một lúc lâu mới xem như xé được một đoạn vải.

Quay qua bằng bó cho Nhiếp chính vương, nhưng lại đối diện với ánh mắt ngậm ý cười của hấn, “Văn khanh, bốn vương nói rồi, đừng hoảng, sẽ không có gì đâu.”

Văn Tổ hít sâu một hơi, gạt đầu, không kịp xử lý miệng vết thương, trực tiếp dùng vải quấn mấy vòng lên cánh tay hấn, ra sức buộc chặt, máu rớt cuộc cũng ngừng chảy. Nhưng vừa ngẩng đầu thì phát hiện đầu Nhiếp chính vương đã sớm ngoẹo qua một bên, hai mắt nhắm nghiền.

Nàng sợ giật thót, vội nâng mặt hấn, gọi hấn: “Vương gia, Vương gia, ngài sao rồi?”

Gọi đến khi âm thanh mang theo nước mắt nức nở nghẹn ngào, bàn tay nâng mặt hấn cũng nhịn không được run rẩy.

Tiêu Tranh khẽ mở mắt, trông thấy bộ dạng nàng thì không khỏi giật mình, vội ngồi thẳng người, “Không có gì, không có gì, bốn vương chỉ thử dọa nàng mà thôi.”

Văn Tổ cũng không nhịn được nữa, nước mắt thoáng chốc ầng ậng trong vành mắt: “Sao ngài có thể hù người khác như thế cơ chứ, nếu như cả người đầy máu ngã xuống không tỉnh lại thì thế nào?”

Tay Tiêu Tranh cứng đờ, trong mắt đầy vẻ áy náy, bàn tay đặt trên vai nàng vỗ nhẹ, ôm nàng vào lòng, “Không đâu, ít nhất ta sẽ không cứ như vậy mà rời xa nàng.....”

35. Chương 34

Chuyển ngữ: Mic

Rất rõ ràng những kẻ này từ sớm đã theo dõi họ, nếu không sẽ chẳng thể nào kịp lúc nắm bắt cơ hội chuẩn xác đến thế.

Cũng vất vả cho Triệu Toàn, thấy hấn ngày thường ít vận động như vậy, nhưng luận về võ nghệ thì đúng thực là đệ nhất cao thủ đại nội, khoan nói tới lấy một địch mười, ít nhất còn giết được chín tên của đối phương. Có điều chính hấn cũng bị thương, sau khi cứu Tiêu Tranh và Văn Tổ lên thì hôn mê bất tỉnh.

Lương Khánh Đức vì việc này mà tự trách bản thân rất lâu, nếu không phải nàng nhớ con thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Nhìn đệ đệ toàn thân đầy máu, mắt cũng khóc đến sưng húp cả lên, sắc thuốc tự mình chăm sóc đương nhiên không cần phải nói.

May mà Tiêu Tranh chỉ bị mất máu nhiều, vết thương cũng không nghiêm trọng, trái lại Văn Tổ bị hấn dọa chết khiếp, nằm trên giường còn lâu hơn hấn.

Lâm Tuyên cùng Tề Giản nghe tấu tin này học tốc chạy tới, cả hai đều kinh ngạc không thôi, nhưng Tiêu Tranh lại dựa vào đầu giường cái gì cũng không nói, mãi đến khi Tề Giản đi rồi, hấn mới nói với Lâm Tuyên: “Bốn vương dường như đã hiểu ý nghĩa chữ “bình” kia của ngươi rồi.”

Bình giả, cũng tức là khí giới.

Hiện giờ kẻ thù có liên quan đến khí giới với hấn là ai?

Chính là đám phiên vương phản thần cách hấn Trường Giang kia.

Tiêu Tranh đương nhiên không tin bọn chúng có năng lực có thể vượt Trường Giang đến giết hần, trừ phi.....nơi này có đồng mưu của đám người đó.

Lâm Tuyên vẻ mặt nghiêm nghị, “Cho nên hôm đó ta mới xin người đừng ra ngoài, chuyện này ta vốn định nói thẳng, đáng tiếc không có bằng chứng, hiện giờ xem ra đã được chứng thực rồi.”

Đám tham quan kia sở dĩ hoành hành ngang ngược, thậm chí ngay cả Nhiếp chính vương cũng dám lừa gạt, không phải vì chúng gan lớn bằng trời, mà là có chỗ dựa.

Bọn chúng sớm đã có chỗ dựa vững chắc, có thể vơ vét tiền thì tốt, nếu như bị vạch trần, cùng lắm là quang minh chính đại đi theo phản tặc.

Việc Lương Khánh Đức gặp chuyện trước đó quả thực đã bứt dây động rừng, tri phủ Thái Châu bị tổng giam, đám lâu la bên dưới đương nhiên chỉ lo lắng chuyện mình tham ô liệu có bị vạch trần hay không, nhưng những kẻ khác thì lại càng lo sợ việc mình thông đồng với phản tặc bị bại lộ.

Vì thế dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, biết đâu chiếm được tiên cơ, còn có thể đi Giang Nam lĩnh công, nói không chừng loại trừ được Nhiếp chính vương, triều đình liên sụp đổ, còn có thể quơ quào được chức khai quốc công thần.

Đáng tiếc bọn chúng đã quên Tiêu Tranh xuất thân nhà binh, chinh chiến sa trường, dũng mãnh vô cùng. Nếu không phải có Văn Tổ ở cạnh, e rằng đám người kia một tên cũng chẳng cách nào sống sót quay về.

Tiêu Tranh bưng chén thuốc đã nguội đi phân nửa ở đầu giường lên một hơi uống cạn, ánh sáng trong mắt chìm chìm nổi nổi, tựa như một thanh kiếm sắc bén khát máu, hàn ý bức người. Buông tay, cái chén rơi xuống vỡ thành hai mảnh, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

“Truyền khẩu dụ của bốn vương, cổng thành năm thành xung quanh không bỏ sót một ai, bắt giữ toàn bộ quan viên các thành, không chừa kẻ nào, nếu có kẻ bỏ trốn, tổng giam gia quyền kẻ đó, nếu ai không theo, giết trước tấu sau.”

Lâm Tuyên nhếch môi, lùi ra sau một bước, vái hần, “Vâng.”

“Còn có.....đừng nói với Văn Tổ.”

Lâm Tuyên sửng sốt, nhướn mắt nhìn hần, nhưng thấy hần quay mặt đi, thản nhiên nói: “Nàng không hợp với mấy chuyện giết chóc này.”

“Được.” Lâm Tuyên nhẹ gật đầu, xoay người định rời đi, nhưng lại đột nhiên dừng bước, “Thoái Chi, ta muốn nói với người một việc, có liên quan đến thân thể Văn Tổ.....”

*

Thực ra Văn Tổ cũng không bị gì, sau khi trị khỏi khủng hoảng tâm lý đã lập tức vui vẻ xuống giường, có điều dạo gần đây Nhiếp chính vương đang dưỡng thương, hình như còn rất bận rộn, trong lòng nàng ấy này nên không đến quấy rầy.

Vì thế Triệu Toàn trở thành đối tượng để nàng làm phiền.

Một bàn điểm tâm mềm mại thơm phức đặt trước mặt, tỏa ra hương thơm ngào ngạt lôi cuốn cảm giác thèm ăn của người khác.

Triệu Toàn bị phản trường mắt với người đối diện, ồm ồm nói: “Văn đại nhân, ngài đây là có ý gì?”

Văn Tổ liếc gương mặt như bánh ú của hần một cái, xin lỗi cười cười, “Đúng rồi, ta quên người bị thương trên mặt, hiện giờ vẫn chưa ăn được những món này.”

Triệu Toàn liền đập bàn đứng bật dậy, “Mấy tên khốn kiếp đó, đánh người không được đánh trên mặt có biết không hả?”

Đau lòng quá đi, đây là mặt mày hốc hác đó! Thật sự muốn đem mấy tên khốn khiếp kia lôi về một lần nữa chém chém chém chém mấy ngàn đao!

Văn Tổ vội an ủi, “Được rồi được rồi, hôm nay ta đến là tới cảm tạ, nếu không phải người đến kịp thời, e rằng lúc đó tình hình không hay rồi.”

“Văn đại nhân ngài rất ổn, người không ổn là Vương gia.” Triệu Toàn quay đầu, “Vương gia vẫn luôn ôm ngài ấy, kẻ nào có thể làm bị thương ngài chứ?”

Mặt Văn Tổ thoáng chốc đỏ lựng, “Vương gia.....ôm ta lúc nào?”

Triệu Toàn liếc nàng, “Ngài sẽ không nghĩ đến việc không muốn thừa nhận đấy chứ?”

“.....” Văn Tổ cứng họng, đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

Mãi đến bây giờ nàng không thể không thừa nhận nàng không đi gặp Nhiếp chính vương không phải vì trong lòng áy náy gì gì đó, cũng không phải vì hấn đạo gần đây bận rộn, mà là vì nàng xấu hổ.

Nàng cảm thấy chuyện này không ổn.

Sáng sớm tiến bước Lưu Kha, mấy canh giờ sau đã cùng Nhiếp chính vương ôm ôm ấp ấp, đây là gì chứ?

Còn có khí tiết nữa hay không?

Nhưng lúc ấy nàng thật sự rất sợ, trông thấy dáng vẻ đó của Nhiếp chính vương liền nhớ đến tình cảnh trước đây phụ thân ra đi, bình thần ngã xuống rồi cũng không đứng dậy nữa, giống như toàn bộ thế giới đều chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng thật sự sợ Nhiếp chính vương nhắm mắt rồi sẽ không mở ra nữa.

Nàng thở dài, ngồi chò hờ trong góc vườn vẽ vòng tròn, lòng thầm lẩm bẩm: Triều Khanh à, ta rất kiên định đó, huynh đừng gấp nhé, hồi kinh lại nói nha.....

“Văn đại nhân, cô đang lẩm bẩm gì đấy?”

Bên cạnh chợt truyền đến giọng nói của một người, nàng giật mình vội vàng xoay người, thì ra là Lâm Tuyên.

“Lâm tiên sinh, ngài sao lại đến đây?”

Lâm Tuyên cười, “Đến báo cáo nhiệm vụ, đại sự đắp đê đã xong, tại hạ cũng xem như không phụ sự mong đợi của mọi người.”

“Thật sao?” Văn Tổ lập tức mừng ra mặt, “Thế tốt quá rồi, hẳn là Vương gia cũng an tâm không ít.”

“Đúng vậy, chỉ là chuyện mấy tên tham quan kia vẫn đang xử lý, chuyện này xong rồi mới xem như thật sự kết thúc.”

“Chẳng lẽ rất khó giải quyết?”

Lâm Tuyên nhìn trái ngó phải, vẫy vẫy tay với nàng, ý bảo nàng đến gần, thấp giọng nói: “Hiện giờ vẫn có kẻ liều chết không nhận tội, trong số đó lại liên quan đến mấy phản vương Giang Nam, cho nên có chút khó khăn ấy mà.”

Văn Tổ không hiểu: “Sao lại có liên quan đến phản vương Giang Nam?”

Lâm Tuyên đem chuyện bản danh sách thứ hai kia tư thông với phản tặc giải thích một lượt cho nàng, nhưng nhớ căn dặn của Tiêu Tranh, không nói chi tiết, may mà Văn Tổ nhanh nhạy, lập tức hiểu rõ.

“Mấy kẻ kia không nhận tội là vì chúng ta không có chứng cứ, hơn nữa cho rằng phía Giang Nam kia còn có hi vọng.”

Lâm Tuyên gật đầu, “Chính là như vậy.”

Văn Tổ cúi đầu suy nghĩ, nhất thời không có manh mối.

Lâm Tuyên thấy vậy cũng không nhiều lời, tìm cớ cáo từ rời đi.

Hắn nhắc đến mấy vấn đề này cũng xem như là một bước thăm dò, nhiều ngày nay nghe Tiêu Tranh nói nàng có kiến giải độc đáo, hiện giờ muốn xem thử nàng rốt cuộc thông tuệ đến mức nào, liệu có thông tuệ đến mức phù hợp với thân phận kia của nàng không....

Tối đến, Văn Tổ rốt cuộc đi gặp Nhiếp chính vương.

Trước đó Lương Khánh Đức định đến đưa thuốc nhưng bị nàng bắt gặp, liền dứt khoát mượn tay, tốt xấu gì cũng có được một lý do, không phải à.

Triệu Toàn bởi vì bị phá tướng nên không muốn ra ngoài gặp người khác, vì thế hiện giờ ngoài cửa không có một ai, có điều dường như mỗi một góc ngách đều có ám vệ ẩn nấp, khiến cho nàng lúc bưng chén thuốc đến bên cửa cứ lưỡng lự mãi, rất lo lắng từ bên cạnh sẽ đột nhiên xuất hiện thêm một người.

Qua một lúc lâu, cuối cùng thu hết dũng khí đẩy cửa mở ra một khe hẹp, thấy Nhiếp chính vương ngồi trước án thư phê duyệt tấu chương, cánh tay trái vì bị thương nên y phục tùy tiện choàng một bên, cổ áo vì thế mà mở rộng không ít, trước ngực lộ ra một nửa xuân quang.

Văn Tổ sờ sờ mũi, xác thực mình không chảy máu mũi, vừa định gõ cửa liền thấy hắn ngược mắt nhìn ra, kẻ đó khe khẽ mỉm cười.

“Thì ra là Văn khanh, vào đi.”

Văn Tổ đẩy cửa bước vào, cúi đầu đến gần, cung cung kính kính đặt chén thuốc trước mặt hắn, “Vương gia, uống thuốc đi.”

“Ừm.” Tiêu Tranh đáp một tiếng, vừa định đưa tay bưng chén thuốc thì lại đột nhiên hít vào một hơi.

Văn Tổ cả kinh, vội ngừng đầu hỏi: “Vương gia, ngài sao vậy?”

Tiêu Tranh nhẹ xoa chỗ bị thương đã được băng bó kỹ càng, lắc đầu nói: “Không có gì, cũng không phải chuyện lớn lao gì, chẳng qua tay phải bắt đầu cử động thì ảnh hưởng đến cánh tay trái mà thôi.”

Văn Tổ nhú mày, nghiêm trọng thế ư? Có điều nhìn dáng vẻ mặt mày khổ sở của Nhiếp chính vương, hiển nhiên không phải giả vờ.

“Vương gia, chi bằng.....hạ quan giúp ngài?” Nàng ho khan một tiếng, bưng chén thuốc lên, ngón tay cầm thìa quây quây bát thuốc, mặt tựa như thiêu như đốt.

Tiêu Tranh cố nén cười gật đầu, “Vậy làm phiền Văn khanh rồi.”

Văn Tổ lặng lẽ hít một hơi, run run rẩy rẩy đưa cái thìa trong tay qua. Tiêu Tranh khẽ mỉm cười, rũ mi buông mắt, há miệng nuốt thìa thuốc ấy.

Vốn dĩ rất xấu hổ, nhưng dần dà trái lại dường như không có câu nệ gì, thấy người trước mặt ngoan ngoan uống thuốc, độ nóng trên mặt Văn Tổ cũng giảm bớt, tâm tình từ từ trấn định.

Một chén thuốc không nhiều không ít, từng thìa từng thìa uống xong cũng mất chút thời gian, đến cuối cùng, động tác này thể nhưng lại thực hiện thập phần tự nhiên, như thể vốn nên như vậy, thậm chí sau khi uống xong một ngụm cuối cùng, Văn Tổ còn rút khăn lụa lau khóe miệng cho hắn.

Tiêu Tranh ngạc nhiên, bất giác đưa tay xoa mu bàn tay nàng, Văn Tổ lúc này mới bừng tỉnh, luống cuống rút tay về, mặt lại nóng ran.

Hai người nhất thời không nói gì, bầu không khí ngưng ngừng vô cùng.

Qua một lúc lâu, Văn Tổ mới thấp giọng nói: “Vương gia, thực ra hạ quan đến là có chuyện muốn bẩm báo.”

“Hửm? Văn khanh mời nói.” Tiêu Tranh ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt trở lại nét tự nhiên.

“Có liên quan đến chuyện tham quan phản tặc.” Văn Tổ cân nhắc nói: “Hạ quan nghe Lâm tiên sinh nói đến chuyện này, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tìm được một biện pháp giải quyết.”

Tiêu Tranh nghe thể tinh thần lập tức phấn chấn, “Biện pháp gì?”

“Vương gia có còn nhớ trước đó sau khi Ngô vương mở khoa chiêu sĩ không thành, yêu cầu thế gia Giang Nam đưa người vào triều đảm nhiệm chức vụ không?”

“Nhớ chứ.”

“Hạ quan cho rằng, Giang gia lúc trước có hiềm khích với Ngô vương, hiện giờ có thể phát huy tác dụng.”

Tiêu Tranh rũ mắt suy tư một lúc, chợt tỉnh ngộ, “Đúng rồi, bốn vương không cất được mơ tưởng của mấy kẻ này, nếu như để Giang gia ra mặt, trái lại hay hơn rất nhiều.”

Nói cách khác, đại gia tộc như Giang gia này có thể đảm nhận vai trò thuyết khách, trực tiếp chứng minh Ngô vương không đáng tin cậy, Giang Nam cũng tuyệt đối không thu nhận bọn họ, như vậy ngoại trừ nhận tội, những kẻ này sẽ không còn lối thoát nào khác.

Cũng may Văn Tổ trí nhớ tốt, chuyện này trước đây hắn chỉ nhắc qua một lần trước mặt nàng, hiện giờ nàng liền có thể đem hai chuyện này xâu chuỗi lại với nhau, thực sự không dễ dàng gì.

Nhớ tới lời Lâm Tuyên nói hôm đó, lại nhìn nữ tử trước mắt, dường như có chút không giống.

Nhưng cách này cũng có một sơ hở, Văn Tổ nhíu mày nói: “Hạ quan có chủ ý, nhưng hiện giờ muốn thuyết phục Giang gia cũng là một vấn đề.”

Tiêu Tranh cười, “Văn khanh đã quên, ngoại trừ cháu ngoại trai là Ngô vương kia, Giang gia còn có một đứa cháu là bệ hạ à.”

Bình thường lúc xử lý sự vụ, Tiêu Tranh có thói quen trước tiên đứng từ góc độ triều đình để suy xét, còn Văn Tổ trái lại có thói quen từ góc độ bản thân quen thuộc mà suy nghĩ, từ sự việc để phán đoán, tùy cơ ứng biến, từ điểm này cho thấy, liên quan đến chính trị, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý.

Văn Tổ nghe thế thì bình tĩnh, biết hắn kẻ đó nhất định sẽ viết thư gửi cho hoàng đế, hiểu ý bật cười, nhấc tay mài mực cho hắn, dưới ánh nến bóng của hai người khẽ chồng lên nhau, tựa như trong mộng.....

36. Chương 35

Chuyển ngữ: Mic

Vào thu, vấn đề xử lý lũ lụt coi như đã xong, nạn dân trở về quê hương, trật tự ngay ngắn.

Văn Tổ yên yên lặng lặng ăn cơm, ở trong viện nghiên cứu các loại hoa cỏ trong nhà chủ nhân một lúc rồi lại đùa nghịch âm ỉ với đứa trẻ nhà Lâm Tuyên một trận, cứ thế trôi qua hết nửa ngày.

Đang nằm bò trên bàn rảnh rỗi không có gì làm thì nhìn thấy Lương Khánh Đức bưng một cái mâm vào phòng nàng.

“Văn đại nhân, nghe nói cô là người Giang Nam, vậy phải nếm thử xem điểm tâm ta làm liệu có chính thống không nhé.”

Văn Tổ nghe vậy lập tức hào hứng bật dậy, “Ui chao, Lâm phu nhân, ngài thật sự là người tốt vô cùng, đã lâu rồi chưa được ăn món này.”

Lương Khánh Đức kéo nàng ngồi xuống, đẩy chiếc mâm đến trước mặt nàng, cười nói: “Mấy ngày nay Nhiếp chính vương thường xuyên ra ngoài, đại nhân trái lại nhàn rỗi không ít nhĩ.”

Động tác thoáng cái cứng đờ, Văn Tổ cười khan một tiếng, im lặng vùi đầu ăn điểm tâm.

Cũng không phải nàng rảnh rỗi gì, chỉ là Nhiếp chính vương dạo gần đây cố ý né tránh nàng, kể từ sau đêm đó thì cũng không chạm mặt nàng nữa. Vốn dĩ còn có chút kỳ quái, nhưng sau khi nghe được tin tri phủ Thái Châu tự vẫn trong ngục thì nàng liền thông suốt.

Nhiếp chính vương kì thật rất quan tâm nàng, rất nhiều việc giấu nàng đều là vì sợ nàng không thích ứng được. Chỉ vì nàng mới vào quan trường, dù đã quen với âm mưu đen tối cùng lừa lọc gian dối, nhưng vẫn chưa từng trải qua máu tanh cùng tàn nhẫn độc địa trong đó.

Nghĩ tới điểm này, nửa khối điểm tâm trong tay cũng không ăn nổi nữa.

“Văn đại nhân,” Lương Khánh Đức đột nhiên gọi nàng một tiếng, ánh mắt lấp lánh, thấp giọng nói: “Mặc dù Thoái Chi ngoài mặt cái gì cũng không nói, nhưng từ sự việc gặp thích khách hôm ấy mà đánh giá, đệ ấy rất quan tâm cô, không biết liệu có thể xin đại nhân đồng ý với dân phụ một chuyện không?”

“Hả?” Văn Tổ chậm rãi ngẩng đầu, “Chuyện gì?”

“Ta muốn xin đại nhân chăm sóc Thoái Chi thật tốt, mấy năm qua của đệ ấy cũng không dễ dàng gì, khó lắm mới gặp được một người hợp ý, chỉ mong đại nhân đừng rũ bỏ tâm ý của đệ ấy.”

Ánh mắt Lương Khánh Đức sáng rực, khiến gương mặt nàng nóng bừng bừng. Điểm tâm trong tay ‘bịch’ một tiếng rơi xuống bàn, bốn chữ đó không ngừng vang vọng trong tai nàng:

Một người hợp ý, một người hợp ý, một người hợp ý.....

“Lâm, Lâm phu nhân.....Ngài hẳn là có hiểu lầm gì đó rồi chẳng?” Nàng hoảng loạn bật dậy, suýt nữa thì hất đổ mâm điểm tâm trên bàn xuống đất.

Lương Khánh Đức thấy nàng hốt hoảng như thế, nhin không được che miệng cười, “Ngày trước lúc biết Ngạn Thuần có ý với ta, ta cũng bối rối như vậy đây, sau này nghĩ lại, chính bởi vì đối với chàng cũng có tâm tư đó nên mới tay chân luống cuống.”

“.....” Văn Tổ hóa đá trong gió, tức là nói nàng đối với Nhiếp chính vương cũng có tình ý?

Đúng lúc này có người gõ cửa, Triệu Toàn cuối cùng đã rũ bỏ hình tượng bánh ú lấy lại tự tin, đứng ngoài cửa khí thế hùng hực nói: “Văn đại nhân, Vương gia mời ngài qua đó.”

Văn Tổ nghe thế thoáng ngạc nhiên, không hiểu sao có chút chùn chân, Lương Khánh Đức ở bên cạnh lại bắt đầu che miệng cười khê. Nàng trấn định tinh thần, như thể muốn chứng minh mình một chút cũng không có tay chân luống cuống, nhanh chóng bước ra cửa...

Tiêu Tranh hiện giờ đang ở bờ sông, trên người còn đặc biệt mặc triều phục nghiêm trang, huyền y theo gió tung bay phấp phới, hoa văn hình kim long thêu chìm khí thế bừng bừng, khiến gương mặt vốn không giận mà uy của hắn càng được phụ trợ, trở nên uy nghiêm lắm liệt.

Hắn đứng trên con đê vừa dài vừa cao, bên dưới là quan viên quỳ đầy đất, áo mỏng tán loạn, vô cùng nhếch nhác.

Xung quanh là đông nghẹt bách tính vây xem, nghe nói mấy quan viên này tham ô khoản tiền cứu trợ lũ lụt, lập tức dân tình phẫn nộ, tiếng mắng chửi liên tiếp không ngừng, hận không thể nhai xương nuốt thịt.

Lúc Văn Tổ tức tốc chạy tới chính là tình cảnh như vậy.

Triệu Toàn che chắn cho nàng vất vả len qua đám người để đến dưới bờ đê, Lâm Tuyên và Tề Giản cũng sóng vai đứng ở đấy, tất cả đều mang vẻ mặt nghiêm trọng.

Văn Tổ quay đầu liếc nhìn những quan viên kia, không còn bộ dạng làm mưa làm gió trước đây nữa, chỉ còn lại ăn năn tự trách cùng bi thương thương, vì tiền bạc lúc chết cũng không mang theo được tới kiếp sau kia, tội gì phải thế?

Bên cạnh chợt có bóng râm phủ xuống, nàng ngước lên, trông thấy Nhiếp chính vương đi xuống vài bước, đưa tay ra cho nàng, “Lên đây.”

Ngón tay khê run rẩy, bên tai dường như lại vọng đến lời nói của Lương Khánh Đức, trống ngực thoáng cái cũng bắt đầu trở nên kích động.

“Văn khanh?”

Văn Tổ hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn đưa tay cho hắn, để hắn đỡ mình bước lên đê, từ trên cao nhìn xuống đám người bên dưới.

Vì lưng quay về phía Trường Giang, nên một tay Tiêu Tranh dìu hông nàng, che chở cho nàng không ngã xuống, thấp giọng nói: “Con đề vạ lý bị hủy bởi tổ kiến, nếu không có nàng, những kẻ này cũng sẽ không dễ dàng nhận tội, cho nên bốn vương cảm thấy nhất định phải để nàng nhìn thấy cảnh này, Văn khanh, cảm giác được thành quả của mình chứ?”

Ánh mắt Văn Tổ quét qua bên dưới, dần dần trở nên nghiêm nghị, “Lời Vương gia nói rất phải, hạ quan vốn là tình cờ làm quan, nhưng có được ngày hôm nay, thật sự một chút cũng không hối hận hành động yết bảng trước đây.”

Dân chúng bên dưới thoát đầu còn đang chửi mắng tham quan, hiện giờ không khỏi bị hai hình bóng phía trên thu hút ánh mắt, dần dần trở nên tĩnh lặng.

Cũng không phải vì vẻ bề ngoài, nữ tử áo trắng yếu ớt ấy đón gió, dù đứng bên cạnh Nhiếp chính vương nhưng cũng chưa từng bị áp đảo, giống như mặt trời vừa rạng, ấm áp dịu dàng nhưng lại khó che giấu được khí thế ngút trời.

Nghe nói nhiều năm sau, nơi này hãy còn bách tính nhớ lại sự việc ấy, dường như không thể nào miêu tả hết ý về vị nữ tử truyền kỳ đã lưu lại cùng lịch sử của Đại Lương quốc, lúc ấy sóng vai đứng cùng Nhiếp chính vương, quét sạch ô trọc như thế nào.

Mà hiện thời, Tiêu Tranh chỉ khe khẽ mỉm cười với gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, sau đó xoay người, mặt hướng về phía Trường Giang, chăm chăm nhìn vào gò đất cao có thể thấp thoáng trông thấy ở bờ đối diện.

Văn Tổ cũng xoay người theo, nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, “Vương gia đang nhìn gì vậy?”

“Nhìn Giang Nam.” Hắn nhắc tay chỉ về phía đối diện, âm thanh vắng vắng: “Văn khanh, hãy chờ nhé, bốn vương nhất định sẽ quét sạch phản tặc, hoàn thành tâm nguyện về cố hương của nàng.”

Văn Tổ mấp máy môi, nhìn sườn mặt tinh xảo của hắn nhưng không thốt lên được nửa chữ.

Trước đây không lâu nàng từng cùng Lưu Kha đứng nơi này, hắn ngâm một bài thơ về Giang Nam, hôm nay đứng đây cùng Nhiếp chính vương, nhưng hắn lại cho nàng một lời hứa hẹn.

Nàng chưa bao giờ nói mình muốn quay về, nhưng dường như ngài ấy cái gì cũng biết.

Văn Tổ rũ mắt, sóng nước xa xăm, nàng chợt bật cười, ấy vậy mà nhịn không được đem Lưu Kha và Nhiếp chính vương ra so sánh, quả đúng là hồ đồ rồi.

Tiêu Tranh quay đầu liếc nhìn nàng một cái, “Văn khanh, nàng có từng nghĩ, nàng kỳ thật rất thích hợp với quan trường.”

Văn Tổ thoáng sửng sốt.

“So với giúp chồng dạy con, nàng càng thích hợp bày mưu tính kế.”

Huống chi thân phận của nàng cũng tuyệt đối không dễ dàng cho nàng một cuộc sống bình thường.

Tiêu Tranh quay đầu chăm chú nhìn vào mắt nàng, khe khẽ mỉm cười, “Còn nhớ nàng từng hỏi bốn vương sau này có sắp xếp gì với nàng không?”

Văn Tổ từ trong kinh ngạc chậm rãi gật đầu.

“Bốn vương đã sắp đặt ổn thỏa cho nàng rồi.” Hắn nhếch môi, quang ba trong mắt lưu chuyển, “nhất định so với nàng tự vạch ra còn tốt hơn rất nhiều.”

Hắn cười rạng rỡ, nhưng Văn Tổ bắt giác lại sợ hãi.

Không hiểu vì sao, đột nhiên cảm thấy gương mặt tươi cười này của Nhiếp chính vương rất âm hiểm.....-
-!!!

*

Trải qua chuyện này, quan viên khu vực xung quanh gần như bị quét sạch, công việc chất đống, nhu cầu cấp bách cần bổ sung quan viên. Tiêu Tranh thừa cơ hội đưa tâm phúc của mình điền vào chỗ trống, nhưng lại điều người có công là Tề Giản điều đi nhậm chức ở Thái Nguyên xa lắc, ít nhiều khiến người khác không phục.

Bản thân Tề Giản đương nhiên cũng thập phần bất mãn, tiếc là không dám nói thẳng, mập mờ không rõ oán trách vài câu với Văn Tổ.

Văn Tổ hiện giờ đang thu dọn chuẩn bị lộ trình hồi kinh, nghe được tin này lập tức dừng động tác trên tay, sau đó quay đầu cười mắng một câu với hần đang ở bên cửa: “Ngốc quá, Vô Uyên à, Nhiếp chính vương đây là vì tốt cho người đấy.”

“Gì chứ?” Tề Giản không hiểu.

“Hiện giờ quan viên xung quanh gần như toàn bộ đều bị quét sạch, người ở lại nhất định ngồi lên vị trí tri phủ, cộng thêm mỹ danh trị thủy thành công, quan viên sau này đương nhiên sẽ coi người thành người có đại công, lễ kính có thừa, nịnh bợ có dư, thử hỏi như vậy sẽ biến người thành người thế nào?” Văn Tổ thả hành trang trong tay xuống, đi tới cửa ra về thâm trầm vỗ vai hần, “Vô Uyên à, người còn trẻ lắm...”

Tề Giản thần ra, kể đó bưng tỉnh, xoay người liền rời đi, “Thế ta phải nhanh chóng tới cảm tạ Nhiếp chính vương mới phải.”

Văn Tổ nhìn theo bóng lưng tức tốc rời đi của hần mà ngẩn người, còn chưa hoàn hồn thì đã thấy có người vỗ tay đi vào cửa viện, “Vừa rồi ở ngoài cửa nghe được cao kiến của Văn đại nhân, quả nhiên tâm tư thấu suốt.”

Trông thấy là bóng áo nâu quen thuộc kia đến gần, Văn Tổ ho khan một tiếng, “Lâm tiên sinh quả thật chế cười ta rồi, kỳ thực ta toàn là lừa gạt an ủi hần thôi.”

Lâm Tuyên cười gật đầu, “Tại hạ cũng cho là như vậy.”

Ể, ngài cũng thật chả cho mặt mũi gì cả. →_→

“Văn đại nhân thu dọn xong rồi?” Đến bên cửa, nhìn thấy hành trang trên bàn, Lâm Tuyên cười hỏi Văn Tổ.

“Đúng vậy, gần đủ rồi.” Văn Tổ ngượng ngùng cười cười, nhắc tay làm động tác vái chào với hần, “Thu hoạch lớn nhất của chuyến đi Giang Bắc lần này chính là gặp được tiên sinh, tài năng của tiên sinh sớm đã được nghe, gia phụ lại càng sùng bái vô cùng, hiện giờ cũng xem như không tiếc nuối.”

“Haha.....” Lâm Tuyên sảng khoái cười lớn, “Hôm nay tại hạ đến đây chính vì có liên quan đến lệnh tôn.”

“Hửm? Tiên sinh thật sự từng gặp gia phụ?”

“Đương nhiên.” Lâm Tuyên từ trong tay áo lấy ra một quyển sách đưa cho nàng, “Là tại hạ nhớ nhầm, người họ Văn đó quả thực tên Kim Trì, đây là thư tịch lúc đó ông ấy đã tặng cho tại hạ, hiện giờ xem như vật hoàn cổ chủ.”

Văn Tổ ngạc nhiên nhận lấy, là một quyển thư tịch bình bình thường thường, ngay cả một cái tên cũng không có, lật trang bìa, chỉ ký một cái tên: Văn Tử Khâm.

“Đây là.....” Văn Tổ nghi hoặc nhìn Lâm Tuyên.

“Đại nhân không cần hoài nghi, đây đích thực là đồ của lệnh tôn, vị Văn Tử Khâm này ắt hẳn là người tộc Văn thị hoặc là tổ tiên, chỉ đáng tiếc quyển sách này chỉ viết được một nửa thì ngừng. Lệnh tôn nói quyển sách này đã giữ gìn rất lâu, trước đây tặng cho tại hạ cũng là có duyên, hiện giờ xem ra, kỳ thực càng thích hợp với đại nhân ngài hơn.”

“Thì ra là vậy.....” Văn Tổ cung cung kính kính cất kỹ quyển sách, quay qua khom lưng cúi đầu với hần, “Đa tạ tiên sinh.”

Lâm Tuyên gật đầu, cười không nói.

Ngày lên đường được định vào ba ngày sau, Văn Tổ cũng chưa từng hỏi qua kết cục của những tham quan kia, Nhiếp chính vương nếu như đã nói có thể đi, vậy chính là mọi việc đều xử lý ổn thỏa.

Hôm xuất phát ấy, bách tính thành Thái Châu và thành trấn lân cận gần như toàn bộ đều đưa tiễn, trùng trùng điệp điệp theo đến tận cổng thành.

Không quá mức nhiệt tình giữ lại, trái lại khung cảnh rất yên tĩnh, mãi đến khi Tiêu Tranh vén rèm nhìn ra bên ngoài, chúng bách tính mới ồ ạt quỳ xuống, hô vang thiên tuế.

Tiêu Tranh vừa định đưa tay ngăn lại thì Văn Tổ ở cạnh đã nhẹ nhàng mỉm cười, thấp giọng ngăn hẳn: “Vương gia, ngài để vậy đi.”

Đối với chúng bách tính chất phác mà nói, đây là phương thức duy nhất có thể biểu đạt lòng cảm kích.

Tiêu Tranh không cố chấp nữa, thản nhiên đón nhận, đang định buông rèm thì chợt trông thấy Lương Khánh Đức ôm đứa trẻ cùng Lâm Tuyên đứng ở phía đối diện xa xa nhìn về phía hắn.

Lần ly biệt này, cũng không biết năm nào mới gặp lại.

Hắn lại liếc nhìn đứa trẻ đó, gật đầu với Lâm Tuyên, mặc dù trước đây có nhiều oán trách, nhưng hiện giờ tạm thời tin tưởng hắn có thể chăm sóc tốt hoàng tử thôi.

Văn Tổ thấy tình cảnh như vậy trong lòng cũng có chút buồn, vừa định lên tiếng an ủi Nhiếp chính vương thì trông thấy Lâm Tuyên đột nhiên chỉnh sửa vạt áo, nhắc tay làm động tác vái chào với nàng.

Cái vái chào này không giống với lễ tiết bình thường, mà giống như đối với một tôn giả đức cao trọng vọng nào đó, cực kỳ nghiêm nghị trịnh trọng.

“Đây.....” Nàng kinh ngạc không thôi, vội vàng định thả rèm xuống xe, nhưng bị Tiêu Tranh bên cạnh giữ lại, “Văn khanh, ngài cũng để vậy đi.”

Văn Tổ ngẩn ra, hắn đã nhẹ nhàng buông rèm, nói với Triệu Toàn bên ngoài: “Hồi kinh thôi.”

37. Chương 36

Chuyển ngữ: Mic

Triệu Toàn là một kẻ vô cùng mâu thuẫn, bề ngoài trông rất chi cao to uy mãnh, tuần tú lịch sự, thể nhưng bản tính kỳ thực lại rất đông dài lải nhải.

Hành trình về kinh đúng lúc bước vào thời kỳ nắng gắt cuối thu, một lần nữa hắn lại bày ra bộ dạng của một ông lão sau này, ngày ngày cảm rã cảm rã bên tai Văn Tổ, khiến nàng suýt nữa nổi khùng mới thôi.

Bản thân Văn Tổ cũng không thoải mái, tiết trời nóng nực cộng thêm một ông cụ ở bên cạnh cứ lải nhải nhà lải nhải, thực sự bức bối. Lại quay đầu vừa liếc nhìn Nhiếp chính vương thì càng thêm phiền não, ngài ấy bất kỳ lúc nào cũng tề tề chỉnh chỉnh yên yên lặng lặng, trên trán một giọt mồ hôi cũng chẳng thấy.

May mà mấy ngày này rất nhanh đã kết thúc nhờ các trận mưa thu, có điều một tầng mưa thu một tầng lạnh, càng đến gần kinh thành, thời tiết càng giá rét.

Mỗi ngày lúc nghỉ ngơi tại dịch trạm còn đỡ, có điều lúc lên đường còn gian nan hơn, xe ngựa mặc dù chắc chắn, nhưng gió từ bốn phương tám hướng lùa vào, hơi lạnh len lỏi vào tận xương cốt, so với mùa đông cũng chẳng thua kém gì.

Khí hậu trước sau thay đổi bất thường, chuyến đi này Văn Tổ vốn không mang được mấy bộ y phục, lại xấu hổ khi nói lạnh, nên thường xuyên bị đông cứng đến nước mũi giàn giụa, lời nói ra cũng đặc ẩm mũi.

Tiêu Tranh thấy vậy cũng không nhiều lời, vẫn lên đường như cũ, nhưng tìm một chiếc áo choàng của mình bọc lấy nàng chặt chẽ kín kẽ.

Văn Tổ có chút ngượng ngùng, “Vương gia, không có gì đáng ngại đâu, thời điểm này năm ngoái thần còn đang trên đường đến kinh thành, cũng không được vui vẻ như bây giờ mà lên kinh đâu.”

Tiêu Tranh liếc nàng một cái, chiếc áo quần càng chặt hơn, thản nhiên nói: “Năm ngoái bên cạnh nàng không có bốn vương, năm nay thì khác.”

Mặt Văn Tổ đỏ lựng, gục đầu không nói.

Tiêu Tranh nhìn dáng vẻ này của nàng thì trong lòng có hơi buồn bã, dọc đường rất nhiều lần đều muốn mở miệng nói thẳng với nàng, nhưng đối diện với ánh mắt của nàng thì lại không biết nên biểu đạt như thế nào.

Những năm trước đây hắn đem tinh lực dồn hết vào bao nhiêu việc, duy chỉ mỗi tình cảm nam nữ là chưa từng để tâm, hiện giờ gặp được người trong lòng, lại như một thiếu niên ngây thơ.

Cũng không phải không dám nói, chỉ là hắn thấy rất rõ ràng, Văn Tổ đối với thân phận của hắn hãy còn kiêng dè, hoặc có thể là do trong lòng nàng vẫn nhớ nhung cái gã một sách kia cũng không chừng, hiện giờ nói thẳng e là sẽ dọa nàng lùi bước thôi.

Hắn thở dài, nghĩ tới ngay cả hoàng đế cũng bị hắn bức bách không biết bao nhiêu lần, nhưng đối với nàng thì lại cẩn thận từng li từng tí.

Nghĩ tới điểm này, hắn chợt bật cười, khiến Văn Tổ ở bên cạnh liếc nhìn: “Vương gia, Ngài cười gì vậy?”

“Không có gì, bốn vương chỉ đang nghĩ xem sau khi hồi kinh nên ban thưởng cho nàng thế nào mà thôi.”

“Dạ? Vương gia định thưởng hạ quan cái gì?” Văn Tổ gần như lập tức sáp lại.

Thấy bộ dạng khát khao của nàng, Tiêu Tranh càng cười dữ dội, “Nàng muốn gì nào?”

“Chuyện này, vương gia, người biết mà, cái gì thì có vẻ thích hợp với hạ quan....” Nàng hì hì cười khan.

“Ừm, vậy thì ban thưởng kim ngân châu báu đi.”

“Vương gia,” Văn Tổ tức thì cảm động đến rơi lệ, “Hạ quan có từng nói Ngài anh minh thần võ thông tuệ bất phàm chưa?”

*

Kinh thành đã lạnh lẽo như bước vào đông, Phó Thanh Ngọc xoa xoa tay từ tiền viện về chỗ ở của mình, đúng lúc gặp Bình Dương vương tay ôm ấm lò thông thả đi tới, bạch y trên người trong tiết trời hiu quạnh này càng trở nên lạnh lẽo, nhưng nét mặt hắn lại vẫn mang theo ý cười dào dạt.

“Phó đại nhân định trở về ư?”

“Dạ, Vương gia.” Phó Thanh Ngọc cung cung kính kính hành lễ với hắn.

“Hay là đợi thử xem, thúc thúc và Văn đại nhân trở về, cô không nghênh đón sao?”

Phó Thanh Ngọc sững sốt, còn Tiêu Đoan thì cười tủm tỉm lướt ngang qua nàng hướng cửa lớn mà đi, nàng tỉnh táo lại liền vội vàng đuổi theo.

Không bao lâu, tiếng vó ngựa lộc cộc rõ ràng truyền đến, xe ngựa tới gần thì dừng lại, Triệu Toàn từ trên cang xe nhảy xuống trước tiên, đưa tay vén rèm.

Phó Thanh Ngọc nhịn không được rướn người lên, trông thấy Nhiếp chính vương người mặc thường phục màu xanh đen từ trên xe ngựa bước xuống, trái tim ngóng trông chờ đợi suốt bao ngày nháy mắt trở nên mềm mại, nhưng lại từng đợt từng đợt kích động thành thích, tựa như một người phụ nữ bình thường tựa cửa đợi chồng về.

Nhưng Nhiếp chính vương ngay cả đầu cũng chưa từng ngước lên lấy một lần lại lập tức xoay người, rất đối tự nhiên vươn tay vào trong xe, đỡ một người khác.

Văn Tổ toàn thân bực kín như cái bánh chưng, cơ thể hắn còn run rẩy, lúc xuống xe quả thực là bị Nhiếp chính vương cắp xuống.

Chân vừa chạm đất, nàng còn chưa kịp đứng vững thì đã ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Bình Dương vương tựa tiểu phi tiểu, lão quần gia nhìn trái ngó phải tỏ ý mình cái gì cũng không trông thấy, còn Phó Thanh Ngọc thì lại ngơ ngác nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt phức tạp khó nói.

Ánh mắt này bất ngờ khiến nàng rụt rè, bất giác dịch sang bên cạnh hai bước, giữ đôi chút khoảng cách với Nhiếp chính vương.

Mâu quang Tiêu Tranh khê lóe, rồi cuộc ngược mắt đảo về phía Phó Thanh Ngọc.....

“Thức thức cuối cùng đã trở về.” Bình Dương vương thức thời lên tiếng cắt ngang bầu không khí quỷ dị, nét mặt tràn đầy ý cười bước lên nghênh đón, vô cùng quan tâm nhìn nhìn Văn Tố, “Sao vậy Tố Tố, bệnh à?”

“Ừm.....” Văn Tố lơ đãng đáp một tiếng, ánh mắt thì thoảng hướng về phía Phó Thanh Ngọc, nhưng người kia lại rù mắt, hoàn toàn không có ý định muốn bước tới.

Nàng thất vọng khê thở dài một tiếng, bên cạnh có người nhẹ nhàng đỡ cánh tay nàng, thấp giọng nói: “Vào trong thôi.”

Tựa như cố ý muốn chiếu cáo thiên hạ, Tiêu Tranh một tay dìu cánh tay, một tay đỡ bả vai nàng, dẫn nàng vào trong phủ.

Tiêu Đoan thoảng nhếch môi, quay đầu nháy mắt với Triệu Toàn: “Lẽ nào hai người....”

Triệu Toàn ho nhẹ một tiếng, sáp đến bên tai hần thấp giọng hai từ: “Triển vọng.”

“Thế thì rất tốt.....” Hần hài lòng gật đầu, trong đôi đồng tử đen như mực bởi vì tràn ngập ý cười mà lấp lánh.

Mắt thấy Nhiếp chính vương cùng Văn Tố sắp bước tới đây, Phó Thanh Ngọc rút cuộc ngược mắt lên, cung kính kính hành lễ.

Tiêu Tranh thần nhiên đáp một tiếng, bước chân cơ hồ không hề dừng lại, dẫn Văn Tố sải bước vào cửa viện.

Văn Tố có chút bất an, vốn cho rằng lần trước để lại phong thư sẽ giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm, nhưng không biết vì sao, từ lúc xuống xe ngựa cho đến bây giờ không hề trông thấy ánh mắt tốt đẹp của Phó Thanh Ngọc, lại thêm hành động như vậy vừa rồi của Nhiếp chính vương.....

Huây, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

*

Ở trong phủ nghỉ ngơi vài ngày, cuối cùng đã lấy lại sức.

Đang lúc nghỉ trưa, Văn Tố nhắc váy, tinh thần sáng láng lao vào Đông Ngõa các nơi Bình Dương vương cư ngụ.

Tiêu Đoan thư thái tựa vào nhuyễn tháp, trong ngực ôm lò sưởi như thể ngủ đông.

“Ôi chào, sao lại rảnh rỗi đến chỗ này của bốn vương?” Thấy Văn Tố vẻ mặt hưng phấn bưng bưng xộc vào cửa, hần cười ngồi thẳng dậy, “Có việc sao?”

Văn Tố nghe thế lập tức không vui, “Bình Dương vương gia, Ngài hỏi như vậy....không phải là muốn ăn quýt chứ?”

“Ăn quýt?” Tiêu Đoan kinh ngạc, con người khê đảo, thoảng cái thông hiểu, lắc đầu cười nói: “Cô vậy mà nhớ rõ ghê, được rồi, đưa cho cô là được.” Hần chậm rãi đặt ấm lò trong tay xuống, bước vào nội thất, không lâu sau đi ra, trên tay cầm một xấp ngân phiếu dày cộp.

“Nè, nhiều thế này, không ít chứ?”

“Hần là không chỉ nhiều đây đâu?”

Văn Tố không tin liếc hần một cái, vừa định nhận lấy thì Tiêu Đoan nhắc tay tránh đi, “Chê ít thì thôi.”

“Ai ai, không ít không ít.....”

Văn Tổ cuống quýt bày tỏ thái độ, Tiêu Đoan lúc này mới đem ngân phiếu đưa lại cho nàng. Thấy nàng mặt mày tươi cười đầm đìa, hân hỉ dài ngồi lại nhuyến tháp, “Cô là một cô nương, cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

“Vương gia Ngài cơm áo không lo, lại cần nhiều tiền như thế làm gì?”

“Bổn vương tự có chỗ dùng.”

“Hạ quan cũng vậy.”

Khóe mắt Tiêu Đoan khẽ nhướn lên nhìn nàng, “Lẽ nào cô định dựa vào chút tiền này sau này rời khỏi phủ sinh sống?”

Văn Tổ sững sốt, vậy mà thật sự bị hân nói trúng.

“Khuyên cô đừng lo nhiều, thúc thúc sao lại nhẫn tâm để cô chịu khổ chứ.” Tiêu Đoan che miệng cười khẽ, trong mắt đầy vẻ trêu chọc.

“Bình Dương vương ngài.....” Mặt Văn Tổ đỏ lựng, nhất thời nghẹn lời, cất ngân phiếu vào ngực rồi liền định ra cửa.

Tiêu Đoan liếc nhìn bóng dáng nàng, vuốt ve ăm lờ trong tay, không nhanh không chậm nói: “Cô cũng thật lòng gan dạ sắt, chuyện đi này mất nhiều tháng vậy mà vẫn không khiến cô rung động sao?”

Bước chân Văn Tổ chững lại, xấu hổ vô cùng, cô cô và cháu trai nhà này sao ai cũng thích làm mai hết vậy!

Nàng nhắc chân tâm tình phức tạp quay về, suy nghĩ từng chút một.

Mọi việc Nhiếp chính vương ở Giang Bắc làm vì nàng, nàng đều để trong mắt, lúc Lương Khánh Đức nói thẳng với nàng, nàng vẫn chưa từng phỏng đoán tâm tư của Nhiếp chính vương, hiện thời lại bị Bình Dương vương nhắc tới, thật sự không thể nào không suy nghĩ kỹ một lượt.

Nếu như Nhiếp chính vương thật sự có ý với nàng.....thì phải làm sao?

Nhưng ngài ấy là Nhiếp chính vương cao không với tới, chỉ cần nguyện ý, thiên hạ đều là của ngài, vì sao có thể nhìn trúng mình? Cho dù có nhìn trúng đi nữa, nàng lại dựa vào cái gì sánh vai với ngài ấy?

Văn Tổ gục đầu thở dài, nàng quả nhiên vẫn thích hợp với cuộc sống đơn giản, chốn quan trường người lừa ta gạt hay Nhiếp chính vương sâu không lường được đều không phải chốn về của nàng.

“Văn đại nhân!”

Phía trước chợt có người gọi nàng, Văn Tổ ngẩng đầu nhìn, quần gia đứng ở đầu hành lang hướng phía nàng thần thần bí bí vẫy tay, “Văn đại nhân, Lưu đại nhân biết ngài đã hồi kinh, đang ở bên ngoài đợi đó, lão nô âm thầm đến báo cho ngài một tiếng.”

“Lưu đại nhân?” Văn Tổ ngẩn ra, sau khi hoàn hồn lập tức hít vào một hơi, xoay người rời đi, “Nói ta không có nhà, không có nhà! Không có nhà!”

Quần gia mù mờ không hiểu, “Như vậy là?”

Ai biết vừa mới định rẽ vào hậu viện, quần gia lại vội vàng vàng vàng đuổi tới.

Văn Tổ bất đắc dĩ: “Nói ta không có nhà, thật đó!”

Hiện giờ phải gặp Lưu Kha thế nào? Nàng vốn không biết nên trả lời hân sao đây.

Quần gia gấp gáp vẫy tay nói: “Không phải chuyện này, Lưu đại nhân đi rồi, hiện giờ là công công bên cạnh thái hậu tới tìm ngài, nói là Thái hậu triệu gấp.”

Văn Tổ đầu đầy sương mù, chỉ vào mũi mình, “Thái hậu triệu ta gấp?”

Quần gia gật đầu kiên quyết.

Liên quan tới vị Thái hậu này, trong đầu Văn Tổ dường như chỉ có một ấn tượng mơ hồ, ngoại trừ trông thấy đôi lần xuyên qua lớp màn châu lức thượng triều thì chính là lần gặp duy nhất tại Quỳnh Lâm yển, phỏng chừng là một mỹ nhân, chỉ thế thôi.

Lúc tới hoàng cung đã là buổi chiều, Thái hậu thể nhưng vẫn chưa nghỉ trưa, hình như vẫn luôn đợi nàng, Văn Tổ được công công kia trực tiếp dẫn vào tấm điện của lão nhân gia ngài.

Trong điện đốt hương an thần, cả căn phòng thật an tĩnh. Rèm trướng khê rữ, bóng dáng thướt tha của Thái hậu ngồi đoan trang trên tháp sau sa trướng, tựa như tranh vẽ.

Văn Tổ đặc biệt mặc triều phục, cụp mắt đến gần, chĩnh lại trang phục hạ bái, “Hạ quan Văn Tổ tham kiến Thái hậu.”

Thái hậu nghe tiếng lập tức vén sa trướng bước ra, chỉ vài bước đã đến trước mặt nàng, đưa tay đỡ nàng dậy, “Văn ái khanh không cần đa lễ, ai gia tìm khanh đến đây là có chuyện quan trọng bàn bạc.”

“Thái hậu có việc xin cứ căn dặn.” Văn Tổ không rõ tình hình, chỉ có thể thuận theo lời nàng ấy nói, lẳng lặng quan sát thần sắc nàng, hàng mày đen khê chau, dường như có chút khẩn cấp.

“Văn ái khanh, chuyện tham quan Giang Bắc lần này, ai gia cũng có nghe nói.”

Văn Tổ nhú mày, đột nhiên nhắc tới chuyện này làm gì?

“Thực ra ai gia mời Văn ái khanh tới chính là để xin giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

“Không sai.” Thái hậu thở dài một tiếng, nhưng không buông tay nàng ra, tựa như vô cùng thân thiết, “Thực không dám giấu, trong số tham quan Giang Bắc kia....có liên quan đến tộc huynh ai gia.....” Mặt Thái hậu đỏ lên, thở dài hết lần này đến lần khác, cũng không nói gì nữa.

Văn Tổ lập tức hiểu ra, “Vây Thái hậu bàn với Nhiếp chính vương chứ.”

“Nhiếp chính vương há lại là người dễ gần.” Thái hậu lắc đầu, lệ quang trong mắt rưng rưng, khiến người khác không nở nhìn, “Văn ái khanh lần này là công thần trừ tham quan, Nhiếp chính vương còn thỉnh công với bệ hạ cho khanh, ai gia nghe nói khanh và Nhiếp chính vương quan hệ khăng khít, cho nên vẫn mong ái khanh giúp đỡ ai gia nhé.”

“Chuyện này.....”

Văn Tổ thập phần khó xử, mấy tham quan kia không kiêng nể gì cả, hiển nhiên trong triều có người, nhưng ai cũng không ngờ tới có liên quan đến gia tộc Thái hậu. Nàng là một nữ quan danh nghĩa, nhúng tay thế nào? Còn nói có quan hệ khăng khít với Nhiếp chính vương, cũng không biết là ai bịa đặt!

Đang rối rắm thì Thái hậu lại nói: “Văn ái khanh, ai gia cũng không giấu gì khanh, lần này không chỉ ai gia xin khanh giúp đỡ, bệ hạ cũng có ý này.”

“Thái hậu là nói.....Bệ hạ muốn bảo vệ quốc trượng?”

Thái hậu gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn nàng vừa nhiệt tình lại vừa thâm chứa áp lực.

Đây đúng là tiến thoái lưỡng nan, Văn Tổ rừ mắt thâm suy tính đối sách.

Bên ngoài chợt truyền tới một tiếng kinh hô, hình như là công công đã dẫn nàng tới kia, nàng kinh ngạc quay đầu, trông thấy Nhiếp chính vương tiến vào, mặt như sương giá, “Vừa rồi nghe Thái hậu nói bệ hạ có ý muốn che chở quốc trượng?”

“.....”

*

Tiểu hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng đọc sách, từ sau khi Thái phó bị cách chức liền vẫn luôn do Tả đô ngự sử Vương Định Viễn phụ trách dạy dỗ bài vở.

Tiêu Tranh đem Văn Tổ từ chỗ Thái hậu giải cứu ra, dẫn nàng đến trước Ngự thư phòng, đưa tay bảo nàng đợi bên ngoài cửa, sau đó tự mình đẩy cửa bước vào, một lúc sau Vương Định Viễn cũng bị đuổi ra, hoàn toàn không đoán được tình hình.

Văn Tổ có hơi căng thẳng, lo sợ hai thúc cháu này sẽ lại âm ỉ không thể tháo gỡ.

Đang suy nghĩ thì bên trong đã truyền ra tiếng hét phẫn nộ của tiểu hoàng đế, kè đó là một loạt âm thanh loảng xoảng của đồ vật bị đập vỡ, sau đó cửa bị mở ra, cả Phúc Quý cũng bị đuổi đi.

Vương Định Viễn nhìn tình hình lắc đầu, quay người hướng bên ngoài cung rời đi, để lại Phúc Quý mặt mày rầu rĩ cùng Văn Tổ mắt to trừng mắt nhỏ.

Rất nhanh, đằng sau cánh cửa đã khôi phục yên tĩnh, không bao lâu thì cửa liền mở, Tiêu Tranh từ bên trong bước ra, ngang qua bên cạnh Văn Tổ khẽ gật đầu với nàng, ý bảo nàng theo mình trở về.

“Vương gia, Ngài nói gì với bệ hạ?” Lúc sắp ra khỏi cửa cung, Văn Tổ rút cuộc nhìn không được hỏi Tiêu Tranh.

“Bổn vương chỉ nói nó đã không còn nhỏ nữa, nên có sự lựa chọn của mình, muốn cậu hay giang sơn, đều dựa vào chính mình quyết định.”

Văn Tổ thầm gật đầu, quả thực nên để hoàng đế tự suy nghĩ kỹ, nháy mắt sắp thêm một tuổi rồi, nên dần trưởng thành.

Đi tới bên xe ngựa, Tiêu Tranh nghiêng đầu nhìn nàng, “Thái hậu không làm khó dễ nàng chứ?”

“Không có.” Văn Tổ theo phản xạ trả lời, ngay sau đó đột nhiên bình tĩnh, mở to mắt kinh ngạc nói: “Vương gia lẽ nào cố tình vì hạ quan mà tới?”

Ánh mắt Tiêu Tranh khẽ lấp lóe, ho khan một tiếng, cái gì cũng không nói leo lên xe. Văn Tổ thấy rất rõ ràng, tai hần hình như đều đỏ bừng.

Nàng nhìn không được bật cười, trong lòng ấm áp.

38. Chương 37

Chuyển ngữ: Mic

Triệu Toàn là một kẻ vô cùng mâu thuẫn, bề ngoài trông rất chi cao to uy mãnh, tuần tú lịch sự, thể nhưng bản tính kỳ thực lại rất đông dài lải nhải.

Hành trình về kinh đúng lúc bước vào thời kỳ nắng gắt cuối thu, một lần nữa hần lại bày ra bộ dạng của một ông lão sau này, ngày ngày cảm rã cảm rã bên tai Văn Tổ, khiến nàng suýt nữa nổi khùng mới thôi.

Bản thân Văn Tổ cũng không thoải mái, tiết trời nóng nực cộng thêm một ông cụ ở bên cạnh cứ lải nhải nhà lải nhải, thực sự bức bối. Lại quay đầu vừa liếc nhìn Nhiếp chính vương thì càng thêm phiền não, ngài ấy bất kỳ lúc nào cũng tề tề chỉnh chỉnh yên yên lặng lặng, trên trán một giọt mồ hôi cũng chẳng thấy.

May mà mấy ngày này rất nhanh đã kết thúc nhờ các trận mưa thu, có điều một tầng mưa thu một tầng lạnh, càng đến gần kinh thành, thời tiết càng giá rét.

Mỗi ngày lúc nghỉ ngơi tại dịch trạm còn đỡ, có điều lúc lên đường còn gian nan hơn, xe ngựa mặc dù chắc chắn, nhưng gió từ bốn phương tám hướng lùa vào, hơi lạnh len lỏi vào tận xương cốt, so với mùa đông cũng chẳng thua kém gì.

Khí hậu trước sau thay đổi bất thường, chuyến đi này Văn Tổ vốn không mang được mấy bộ y phục, lại xấu hổ khi nói lạnh, nên thường xuyên bị đông cứng đến nước mũi giàn giụa, lời nói ra cũng đặc ẩm mũi.

Tiêu Tranh thấy vậy cũng không nhiều lời, vắn lên đường như cũ, nhưng tìm một chiếc áo choàng của mình bọc lấy nàng chặt chẽ kín kẽ.

Văn Tổ có chút ngượng ngùng, “Vương gia, không có gì đáng ngại đâu, thời điểm này năm ngoái thần còn đang trên đường đến kinh thành, cũng không được vui vẻ như bây giờ mà lên kinh đâu.”

Tiêu Tranh liếc nàng một cái, chiếc áo quần càng chặt hơn, thản nhiên nói: “Năm ngoái bên cạnh nàng không có bốn vương, năm nay thì khác.”

Mặt Văn Tổ đỏ lựng, gục đầu không nói.

Tiêu Tranh nhìn dáng vẻ này của nàng thì trong lòng có hơi buồn bã, dọc đường rất nhiều lần đều muốn mở miệng nói thẳng với nàng, nhưng đối diện với ánh mắt của nàng thì lại không biết nên biểu đạt như thế nào.

Những năm trước đây hắn đem tinh lực dồn hết vào bao nhiêu việc, duy chỉ mỗi tình cảm nam nữ là chưa từng để tâm, hiện giờ gặp được người trong lòng, lại như một thiếu niên ngây thơ.

Cũng không phải không dám nói, chỉ là hắn thấy rất rõ ràng, Văn Tổ đối với thân phận của hắn hễ còn kiêng dè, hoặc có thể là do trong lòng nàng vẫn nhớ nhung cái gã một sách kia cũng không chừng, hiện giờ nói thẳng e là sẽ dọa nàng lùi bước thôi.

Hắn thở dài, nghĩ tới ngay cả hoàng đế cũng bị hắn bức bách không biết bao nhiêu lần, nhưng đối với nàng thì lại cẩn thận từng li từng tí.

Nghĩ tới điểm này, hắn chợt bật cười, khiến Văn Tổ ở bên cạnh liếc nhìn: “Vương gia, Ngài cười gì vậy?”

“Không có gì, bốn vương chỉ đang nghĩ xem sau khi hồi kinh nên ban thưởng cho nàng thế nào mà thôi.”

“Dạ? Vương gia định thưởng hạ quan cái gì?” Văn Tổ gần như lập tức sáp lại.

Thấy bộ dạng khát khao của nàng, Tiêu Tranh càng cười dữ dội, “Nàng muốn gì nào?”

“Chuyện này, vương gia, người biết mà, cái gì thì có vẻ thích hợp với hạ quan....” Nàng hì hì cười khan.

“Ừm, vậy thì ban thưởng kim ngân châu báu đi.”

“Vương gia,” Văn Tổ tức thì cảm động đến rơi lệ, “Hạ quan có từng nói Ngài anh minh thần võ thông tuệ bất phàm chưa?”

*

Kinh thành đã lạnh lẽo như bước vào đông, Phó Thanh Ngọc xoa xoa tay từ tiền viện về chỗ ở của mình, đúng lúc gặp Bình Dương vương tay ôm ấm lò thông thả đi tới, bạch y trên người trong tiết trời hiu quạnh này càng trở nên lạnh lẽo, nhưng nét mặt hắn lại vẫn mang theo ý cười dào dạt.

“Phó đại nhân định trở về ư?”

“Dạ, Vương gia.” Phó Thanh Ngọc cung kính hành lễ với hắn.

“Hay là đợi thử xem, thúc thúc và Văn đại nhân trở về, cô không nghênh đón sao?”

Phó Thanh Ngọc sững sốt, còn Tiêu Đoan thì cười tủm tỉm lướt ngang qua nàng hướng cửa lớn mà đi, nàng tỉnh táo lại liền vội vàng đuổi theo.

Không bao lâu, tiếng vó ngựa lộc cộc rõ ràng truyền đến, xe ngựa tới gần thì dừng lại, Triệu Toàn từ trên cang xe nhảy xuống trước tiên, đưa tay vén rèm.

Phó Thanh Ngọc nhịn không được rướn người lên, trông thấy Nhiếp chính vương người mặc thường phục màu xanh đen từ trên xe ngựa bước xuống, trái tim ngóng trông chờ đợi suốt bao ngày nháy mắt trở nên mềm mại, nhưng lại từng đợt từng đợt kích động thành thịch, tựa như một người phụ nữ bình thường tựa cửa đợi chồng về.

Nhưng Nhiếp chính vương ngay cả đầu cũng chưa từng ngước lên lấy một lần lại lập tức xoay người, rất đối tự nhiên vươn tay vào trong xe, đỡ một người khác.

Văn Tố toàn thân bọc kín như cái bánh chưng, cơ thể hầy còn run rẩy, lúc xuống xe quả thực là bị Nhiếp chính vương cấp xuống.

Chân vừa chạm đất, nàng còn chưa kịp đứng vững thì đã ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Bình Dương vương tựa tiểu phi tiểu, lão quần gia nhìn trái ngó phải tỏ ý mình cái gì cũng không trông thấy, còn Phó Thanh Ngọc thì lại ngơ ngác nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt phức tạp khó nói.

Ánh mắt này bất ngờ khiến nàng rụt rè, bất giác dịch sang bên cạnh hai bước, giữ đôi chút khoảng cách với Nhiếp chính vương.

Mâu quang Tiêu Tranh khê lóe, rút cuộc ngược mắt đảo về phía Phó Thanh Ngọc.....

“Thức thức cuối cùng đã trở về.” Bình Dương vương thức thời lên tiếng cắt ngang bầu không khí quý dị, nét mặt tràn đầy ý cười bước lên nghênh đón, vô cùng quan tâm nhìn Văn Tố, “Sao vậy Tố Tố, bệnh à?”

“Ừm.....” Văn Tố lơ đãng đáp một tiếng, ánh mắt thi thoảng hướng về phía Phó Thanh Ngọc, nhưng người kia lại rủ mắt, hoàn toàn không có ý định muốn bước tới.

Nàng thất vọng khê thở dài một tiếng, bên cạnh có người nhẹ nhàng đỡ cánh tay nàng, thấp giọng nói: “Vào trong thôi.”

Tựa như cố ý muốn chiếu cáo thiên hạ, Tiêu Tranh một tay dìu cánh tay, một tay đỡ bả vai nàng, dẫn nàng vào trong phủ.

Tiêu Đoan thoáng nhếch môi, quay đầu nháy mắt với Triệu Toàn: “Lẽ nào hai người....”

Triệu Toàn ho nhẹ một tiếng, sáp đến bên tai hần thấp giọng hai từ: “Triển vọng.”

“Thế thì rất tốt.....” Hần hài lòng gật đầu, trong đôi đồng tử đen như mực bởi vì tràn ngập ý cười mà lấp lánh.

Mắt thấy Nhiếp chính vương cùng Văn Tố sắp bước tới đây, Phó Thanh Ngọc rút cuộc ngược mắt lên, cung cung kính kính hành lễ.

Tiêu Tranh thản nhiên đáp một tiếng, bước chân cơ hồ không hề dừng lại, dẫn Văn Tố sải bước vào cửa viện.

Văn Tố có chút bất an, vốn cho rằng lần trước để lại phong thư sẽ giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm, nhưng không biết vì sao, từ lúc xuống xe ngựa cho đến bây giờ không hề trông thấy ánh mắt tốt đẹp của Phó Thanh Ngọc, lại thêm hành động như vậy vừa rồi của Nhiếp chính vương.....

Huây, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

*

Ở trong phủ nghỉ ngơi vài ngày, cuối cùng đã lấy lại sức.

Đang lúc nghỉ trưa, Văn Tố nhắc váy, tinh thần sáng láng lao vào Đông Ngõa các nơi Bình Dương vương cư ngụ.

Tiêu Đoan thư thái tựa vào nhụyễn tháp, trong ngực ôm lò sưởi như thể ngủ đông.

“Ôi chao, sao lại rảnh rỗi đến chỗ này của bốn vương?” Thấy Văn Tố vẻ mặt hưng phấn bưng bưng xộc vào cửa, hần cười ngồi thẳng dậy, “Có việc sao?”

Văn Tố nghe thế lập tức không vui, “Bình Dương vương gia, Ngài hỏi như vậy....không phải là muốn ăn quyết chứ?”

“Ăn quyết?” Tiêu Đoan kinh ngạc, con người khê đảo, thoáng cái thông hiểu, lắc đầu cười nói: “Cô vậy mà nhớ rõ ghê, được rồi, đưa cho cô là được.” Hần chậm rãi đặt ấm lò trong tay xuống, bước vào nội thất, không lâu sau đi ra, trên tay cầm một xấp ngân phiếu dày cộp.

“Nè, nhiều thế này, không ít chứ?”

“Hần là không chỉ nhiều đây đâu?”

Văn Tổ không tin liếc hắt một cái, vừa định nhận lấy thì Tiêu Đoan nhấc tay tránh đi, “Chê ít thì thôi.”

“Ai ai, không ít không ít.....”

Văn Tổ cuống quýt bày tỏ thái độ, Tiêu Đoan lúc này mới đem ngân phiếu đưa lại cho nàng. Thấy nàng mặt mày tươi cười đầm tiền, hắt thở dài ngồi lại nhuyển tháp, “Cô là một cô nương, cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

“Vương gia Ngài cơm áo không lo, lại cần nhiều tiền như thế làm gì?”

“Bổn vương tự có chỗ dùng.”

“Hạ quan cũng vậy.”

Khóe mắt Tiêu Đoan khẽ nhướn lên nhìn nàng, “Lẽ nào cô định dựa vào chút tiền này sau này rời khỏi phủ sinh sống?”

Văn Tổ sững sốt, vậy mà thật sự bị hắt nói trúng.

“Khuyên cô đừng lo nhiều, thúc thúc sao lại nhẫn tâm để cô chịu khổ chứ.” Tiêu Đoan che miệng cười khẽ, trong mắt đầy vẻ trêu chọc.

“Bình Dương vương ngài.....” Mặt Văn Tổ đỏ lựng, nhất thời nghẹn lời, cất ngân phiếu vào ngực rồi liền định ra cửa.

Tiêu Đoan liếc nhìn bóng dáng nàng, vuốt ve ấm lờ trong tay, không nhanh không chậm nói: “Cô cũng thật lòng gan dạ sắt, chuyện đi này mất nhiều tháng vậy mà vẫn không khiến cô rung động sao?”

Bước chân Văn Tổ chững lại, xấu hổ vô cùng, cô cô và cháu trai nhà này sao ai cũng thích làm mai hết vậy!

Nàng nhấc chân tâm tình phức tạp quay về, suy nghĩ từng chút một.

Mọi việc Nhiếp chính vương ở Giang Bắc làm vì nàng, nàng đều để trong mắt, lúc Lương Khánh Đức nói thẳng với nàng, nàng vẫn chưa từng phỏng đoán tâm tư của Nhiếp chính vương, hiện thời lại bị Bình Dương vương nhắc tới, thật sự không thể nào không suy nghĩ kỹ một lượt.

Nếu như Nhiếp chính vương thật sự có ý với nàng.....thì phải làm sao?

Nhưng ngài ấy là Nhiếp chính vương cao không với tới, chỉ cần nguyện ý, thiên hạ đều là của ngài, vì sao có thể nhìn trúng mình? Cho dù có nhìn trúng đi nữa, nàng lại dựa vào cái gì sánh vai với ngài ấy?

Văn Tổ gục đầu thở dài, nàng quả nhiên vẫn thích hợp với cuộc sống đơn giản, chốn quan trường người lừa ta gạt hay Nhiếp chính vương sâu không lường được đều không phải chốn về của nàng.

“Văn đại nhân!”

Phía trước chợt có người gọi nàng, Văn Tổ ngẩng đầu nhìn, quần gia đứng ở đầu hành lang hướng phía nàng thần thần bí bí vẫy tay, “Văn đại nhân, Lưu đại nhân biết ngài đã hồi kinh, đang ở bên ngoài đợi đó, lão nô âm thầm đến báo cho ngài một tiếng.”

“Lưu đại nhân?” Văn Tổ ngẩn ra, sau khi hoàn hồn lập tức hít vào một hơi, xoay người rời đi, “Nói ta không có nhà, không có nhà! Không có nhà!”

Quần gia mù mờ không hiểu, “Như vậy là?”

Ai biết vừa mới định rẽ vào hậu viện, quần gia lại vội vàng vàng đuổi tới.

Văn Tổ bất đắc dĩ: “Nói ta không có nhà, thật đó!”

Hiện giờ phải gặp Lưu Kha thế nào? Nàng vốn không biết nên trả lời hắt sao đây.

Quần gia gấp gáp vẫy tay nói: “Không phải chuyện này, Lưu đại nhân đi rồi, hiện giờ là công công bên cạnh thái hậu tới tìm ngài, nói là Thái hậu triệu gấp.”

Văn Tổ đầu đầy sương mù, chỉ vào mũi mình, “Thái hậu triệu ta gấp?”

Quần gia gật đầu kiên quyết.

Liên quan tới vị Thái hậu này, trong đầu Văn Tổ dường như chỉ có một ấn tượng mơ hồ, ngoại trừ trông thấy đôi lần xuyên qua lớp màn châu lức thượng triều thì chính là lần gặp duy nhất tại Quỳnh Lâm yển, phỏng chừng là một mỹ nhân, chỉ thế thôi.

Lúc tới hoàng cung đã là buổi chiều, Thái hậu thể nhưng vẫn chưa nghỉ trưa, hình như vẫn luôn đợi nàng, Văn Tổ được công công kia trực tiếp dẫn vào tấm điện của lão nhân gia ngài.

Trong điện đốt hương an thần, cả căn phòng thật an tĩnh. Rèm trướng khê rữ, bóng dáng thướt tha của Thái hậu ngồi đoan trang trên tháp sau sa trướng, tựa như tranh vẽ.

Văn Tổ đặc biệt mặc triều phục, cụp mắt đến gần, chĩnh lại trang phục hạ bái, “Hạ quan Văn Tổ tham kiến Thái hậu.”

Thái hậu nghe tiếng lập tức vén sa trướng bước ra, chỉ vài bước đã đến trước mặt nàng, đưa tay đỡ nàng dậy, “Văn ái khanh không cần đa lễ, ai gia tìm khanh đến đây là có chuyện quan trọng bàn bạc.”

“Thái hậu có việc xin cứ căn dặn.” Văn Tổ không rõ tình hình, chỉ có thể thuận theo lời nàng ấy nói, lẳng lặng quan sát thần sắc nàng, hàng mày đen khê chau, dường như có chút khẩn cấp.

“Văn ái khanh, chuyện tham quan Giang Bắc lần này, ai gia cũng có nghe nói.”

Văn Tổ nhú mày, đột nhiên nhắc tới chuyện này làm gì?

“Thực ra ai gia mời Văn ái khanh tới chính là để xin giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

“Không sai.” Thái hậu thở dài một tiếng, nhưng không buông tay nàng ra, tựa như vô cùng thân thiết, “Thực không dám giấu, trong số tham quan Giang Bắc kia....có liên quan đến tộc huynh ai gia.....” Mặt Thái hậu đỏ lên, thở dài hết lần này đến lần khác, cũng không nói gì nữa.

Văn Tổ lập tức hiểu ra, “Vây Thái hậu bàn với Nhiếp chính vương chứ.”

“Nhiếp chính vương há lại là người dễ gần.” Thái hậu lắc đầu, lệ quang trong mắt rưng rưng, khiến người khác không nở nhìn, “Văn ái khanh lần này là công thần trừ tham quan, Nhiếp chính vương còn thỉnh công với bệ hạ cho khanh, ai gia nghe nói khanh và Nhiếp chính vương quan hệ khăng khít, cho nên vẫn mong ái khanh giúp đỡ ai gia nhé.”

“Chuyện này.....”

Văn Tổ thập phần khó xử, mấy tham quan kia không kiêng nể gì cả, hiển nhiên trong triều có người, nhưng ai cũng không ngờ tới có liên quan đến gia tộc Thái hậu. Nàng là một nữ quan danh nghĩa, nhúng tay thế nào? Còn nói có quan hệ khăng khít với Nhiếp chính vương, cũng không biết là ai bịa đặt!

Đang rối rắm thì Thái hậu lại nói: “Văn ái khanh, ai gia cũng không giấu gì khanh, lần này không chỉ ai gia xin khanh giúp đỡ, bệ hạ cũng có ý này.”

“Thái hậu là nói.....Bệ hạ muốn bảo vệ quốc trượng?”

Thái hậu gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn nàng vừa nhiệt tình lại vừa thâm chứa áp lực.

Đây đúng là tiến thoái lưỡng nan, Văn Tổ rừ mắt thâm suy tính đối sách.

Bên ngoài chợt truyền tới một tiếng kinh hô, hình như là công công đã dẫn nàng tới kia, nàng kinh ngạc quay đầu, trông thấy Nhiếp chính vương tiến vào, mặt như sương giá, “Vừa rồi nghe Thái hậu nói bệ hạ có ý muốn che chở quốc trượng?”

“.....”

*

Tiểu hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng đọc sách, từ sau khi Thái phó bị cách chức liền vẫn luôn do Tả đô ngự sử Vương Định Viễn phụ trách dạy dỗ bài vở.

Tiêu Tranh đem Văn Tổ từ chỗ Thái hậu giải cứu ra, dẫn nàng đến trước Ngự thư phòng, đưa tay bảo nàng đợi bên ngoài cửa, sau đó tự mình đẩy cửa bước vào, một lúc sau Vương Định Viễn cũng bị đuổi ra, hoàn toàn không đoán được tình hình.

Văn Tổ có hơi căng thẳng, lo sợ hai thúc cháu này sẽ lại âm ỉ không thể tháo gỡ.

Đang suy nghĩ thì bên trong đã truyền ra tiếng hét phẫn nộ của tiểu hoàng đế, kẻ đó là một loạt âm thanh loảng xoảng của đồ vật bị đập vỡ, sau đó cửa bị mở ra, cả Phúc Quý cũng bị đuổi đi.

Vương Định Viễn nhìn tình hình lắc đầu, quay người hướng bên ngoài cung rồi đi, để lại Phúc Quý mặt mày rầu rĩ cùng Văn Tổ mắt to trừng mắt nhỏ.

Rất nhanh, đằng sau cánh cửa đã khôi phục yên tĩnh, không bao lâu thì cửa liền mở, Tiêu Tranh từ bên trong bước ra, ngang qua bên cạnh Văn Tổ khẽ gật đầu với nàng, ý bảo nàng theo mình trở về.

“Vương gia, Ngài nói gì với bệ hạ?” Lúc sắp ra khỏi cửa cung, Văn Tổ rút cuộc nhìn không được hỏi Tiêu Tranh.

“Bổn vương chỉ nói nó đã không còn nhỏ nữa, nên có sự lựa chọn của mình, muốn cậu hay giang sơn, đều dựa vào chính mình quyết định.”

Tảo triều ngày hôm sau.

Hoàng đế bệ hạ ngồi nghiêm chỉnh trên kim loan điện, mũ miện búi cao trên đỉnh đầu, mười hai chuỗi ngọc rũ phía trước, không hề động đậy, che khuất phân nửa đôi mắt hơi thâm quầng của hắn.

Gương mặt khốc thủt thít của mẫu hậu cùng với sự yêu thương ngày thường của cữu cữu quần quanh trong đầu không cách nào gạt đi, hắn suy nghĩ suốt một đêm, cũng thầm mắng Nhiếp chính vương cả một đêm, nhưng cuối cùng khi đối diện với bức họa của phụ hoàng, rốt cuộc vẫn đưa ra quyết định.

Sáng nay sau khi phục trang tề chỉnh, hắn trước đến tắm cung Lý thái hậu, tôn tôn kính kính dập đầu côm cốp mấy cái với bà, sau đó liền đi thẳng đến buổi tảo triều, tuyên bố bắt giam định tội quốc cữu, tông phạm của Lý gia cũng không thoát tội, nên cách chức nên lưu đầy, tuyệt không nương tay.

Văn Tổ bởi vì lần này lập công, được thăng thành Hộ bộ thị lang tam phẩm, đương nhiên Nhiếp chính vương sẽ không quên tiết lộ tin này cho Thanh Hải quốc. Mặt khác ngoại trừ Lâm Tuyên chưa từng lộ diện, những người có công như Tề Giản tất cả đều được ban thưởng.

Văn Tổ đứng dưới thềm ngọc lặng lẽ nhưn mắt nhìn về phía bệ rồng, dường như chỉ trong một đêm đã trưởng thành, trên gương mặt của hoàng đế bớt đi vẻ xốc nổi ngày thường, nhiều thêm vài phần trầm ổn, nhưng đồng thời nụ cười cũng vô cùng hiếm thấy.

Nhưng là một đế vương, đây là chuyển biến nhất định phải trải qua, bất luận có nguyện ý hay không thì đều phải nhanh chóng thông hiểu đạo lý dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.(1)

(1) Tư tưởng của Mạnh Tử: Dân là quý nhất, kế là xã tắc, vua còn nhẹ hơn.

Lúc hạ triều, Nhiếp chính vương bởi vì có việc nên ở lại, Văn Tổ đành tự về trước, ai biết vừa ra khỏi cửa điện liền nghe thấy sau lưng có người gọi mình. Nàng cả kinh, căn bản không dám quay đầu liếc nhìn mà vội vội vàng vàng hướng phía trước chạy đi.

Có điều bởi vì vẫn đang ở trong cung nên cũng không dám chạy quá nhanh, mắt thấy sắp bị bắt kịp, nàng dứt khoát thay đổi tuyến đường xuất cung, nhắc chéo váy một hồi ngoặt trái lượn phải, cuối cùng trông thấy một tàng thư các đang sửa chữa rộng mở cửa thì dứt khoát chạy thẳng vào trong.

Thái giám phụ trách đốc công kia thoáng thấy triều phục của Văn Tổ liền nhận ra nàng chính là nữ quan dưới trướng Nhiếp chính vương, lẽ nào dám chậm trễ, vội vàng chạy tới chào hỏi, nhưng bị Văn Tổ đẩy ra chặn ở bậc cửa, “Che chắn giúp ta, nếu có người tìm ta, nói không hề có ai ngang qua đây!”

Thái giám ngạc nhiên nhìn nàng một cái, ngoan ngoan canh ở ngưỡng cửa.

Quả nhiên, không lâu sau trông thấy một quan viên trẻ tuổi mi thanh mục tú chạy về phía này, thoáng ngừng lại, liếc hướng cửa lớn thư các rồi lại xoay người tiếp tục chạy về một hướng khác.

Thái giám tựa cửa buồn bực, đây không phải là đại hồng nhân bên cạnh bệ hạ Lưu Kha Lưu đại nhân sao? Đuổi theo Văn nữ quan định làm gì thế?

Văn Tổ đang nấp sau tầng tầng giá sách, không biết tình hình bên ngoài cũng không dám tự ý lộ mặt. Nghĩ nghĩ, dứt khoát tiện tay tìm một quyển sách lật ra, trốn hẩn nửa canh giờ, không tin Lưu Triều Khanh không đi!

Ai biết thư tịch trong này đều là sách cổ thâm ảo khó hiểu, còn chưa lật được mấy chương thì đã khiến người ta đầu váng mắt hoa. Nàng bắt đầu tìm một quyển khác, cuối cùng phát hiện một quyển sách ghi chép chuyện đời thường của danh nhân mới xem như có chút tiêu khiển.

Lật dở vài chương, đột nhiên bắt gặp có ghi danh nhân họ Văn, nàng thấy hứng thú, lập tức hưng trí bừng bừng mà đọc.

Trong sách ghi chép Văn thị xuất thân từ Chu Văn Vương, truy ngược tới họ Cơ của hoàng đế Hiên Viên thị, từ xưa thân phận cao quý vô cùng. Văn Tổ xem được vài câu đã thấy chẳng chút ý nghĩa, liền trực tiếp lướt qua những lời tâng bốc này đọc phần giới thiệu tỉ mỉ về danh nhân bên dưới.

Thời xuân thu phò trợ Câu Tiễn phục quốc đại công thần Văn Chung, thời Tống có Văn Thiên Tường, ừm, mấy người này đều từng nghe qua, có điều xem thêm mấy cái tên bên dưới nữa thì không mấy quen thuộc. Nàng đang định bỏ qua đọc mục khác thì đột nhiên khóe mắt lướt tới một cái tên, nhất thời sững sốt.

Văn Tử Khâm.

Là tác giả quyển sách mà Lâm Tuyên đã cho nàng kia?

Quyển sách ấy sau đó nàng từng xem qua, bên trong toàn bộ đều là những nghiên cứu có liên quan đến quốc gia đại sự chính trị sách lược, so với quyển sách luận mà nàng học thuộc lòng trước kia còn tỉ mỉ hơn, trong đó có rất nhiều luận điểm hết sức độc đáo, mặc dù một người không thích xem mấy loại thư tịch kiểu đó như nàng cũng bị cuốn hút không dứt ra được.

Nhìn giấy của quyển sách đã ố vàng, còn có chút mốc, có thể đã được lưu giữ gần trăm năm, không biết trong tộc nàng từ khi nào đã xuất hiện một người có tài như vậy, có thể viết được thư tịch xuất sắc vượt trội đến thế.

Đáng tiếc chỉ có một nửa.

Hiện giờ trông thấy ghi chép liên quan đến tác giả, bao nhiêu nghi vấn trước đó nàng chôn giấu trong lòng đều bị khơi dậy, nhưng đọc phần giới thiệu bên dưới thì chỉ có một đoạn khen tặng sáo rỗng:

“Thiên kinh địa nghĩa, bác văn đạo đức, cần học hảo vấn, thi nhi trung lễ, trung tín trì lễ, kinh bang định dự, tu đức lai viễn, trì tu ban chế, tài tú đức mỹ, hóa thành thiên hạ. Một trong số đó đã là tài, nhưng Văn thị Tử Khâm lại là người hội tụ tất cả, ở phía sau bày mưu tính kế nhưng lại đưa ra quyết định thắng bại sau cùng...”

Ý gì nhỉ? Văn Tổ không hiểu, ngay cả cuộc đời quê quán cũng không ghi chép, nhưng lại miêu tả người ấy như trên trời dưới đất đều không có, không phải là kỳ lạ lắm sao?

Bên ngoài chợt truyền đến một tiếng ho khẽ, Thái giám cung cung kính kính nói: “Văn đại nhân, Lưu đại nhân đã đi rồi, ngài có thể ra ngoài.”

Văn Tổ đáp lời, đem quyển sách đặt trở về vị trí cũ định rời đi, nghĩ nghĩ lại dừng lại, thò đầu nói với Thái giám bên ngoài: “Làm phiền công công chuẩn bị bút mực, bốn quan muốn sao chép vài thứ.”

.....

Buổi trưa thanh vắng yên tĩnh, Phó Thanh Ngọc ôm quyển sách ngồi trong phòng đọc sách, thế nhưng những học thức lý luận ngày trước khiến nàng nóng lòng tìm tòi học hỏi, hôm nay một chút cũng không vào đầu.

Trong đầu chỉ quần quanh hiện lên cảnh tượng Nhiếp chính vương dìu Văn Tổ vào phủ.

Một người cao cao tại thượng như Nhiếp chính vương thế kia, vì sao lại tự hạ thấp địa vị như vậy? Văn Tổ đáng giá thế ư?

Thư tịch trong tay bất ngờ bị siết chặt, thậm chí phát ra tiếng ken két đau đớn. Nàng chợt cảm thấy bất lực, người có thể tự do tự tại chốn quan trường, có thể giúp Nhiếp chính vương gom góp khoản tiền cứu nạn thiên tai cùng bình định tham quan kia, vì sao không phải là nàng?

Dường như để phối hợp với suy nghĩ của nàng, bên tai đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân, nàng vừa ngẩng đầu đã trông thấy Văn Tổ cầm tờ giấy đi vào trong, áo trắng tóc đen, mày than má hồng, dường như so với trước đây càng đẹp hơn mấy phần.

Ánh mắt nàng không khỏi trở nên u ám.

“Thanh Ngọc.....” Văn Tổ mỉm cười ngượng ngùng, mãi đến hôm nay mới có cơ hội ở riêng với nhau, quả thực không dễ. Nàng liếc nhìn tờ giấy trong tay, ít nhiều gì cũng có lý do.

“Thanh Ngọc, hôm nay ta tới là muốn nhờ cô giúp một việc.”

Phó Thanh Ngọc mím môi không nói, một lúc lâu mới đặt quyển thư tịch dúi dúi trong tay lên bàn, đứng dậy làm động tác mời với nàng: “Ngồi đi, có việc gì?”

Thấy thần sắc nàng ấy như ngày thường, tâm trạng có chút bất an của Văn Tổ thả lỏng hơn nhiều, cười nói: “Là vậy, cô đọc nhiều sách, không biết có từng nghe qua một người tên gọi Văn Tử Khâm không?”

“Văn Tử Khâm?” Phó Thanh Ngọc nhíu mày suy tư một lúc, lắc đầu, “Nhất thời nghĩ không ra, cô hỏi việc này làm gì?”

Văn Tổ đưa đoạn đã chép lại trong cho nàng ấy, “Ông ấy là tổ tiên trong tộc ta, nhất thời hiếu kỳ nên muốn biết rốt cuộc là nhân vật như thế nào, tiếc là ghi chép trên đây đích thực quá rộng.”

Phó Thanh Ngọc liếc qua tờ giấy một lượt, thấy Văn Tử Khâm được miêu tả như thể xuất thần nhập hóa, đều là người tri thức như nàng không khỏi bị khơi dậy hứng thú, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, có thời gian sẽ giúp cô thử tra thư tịch, không chừng có thể có manh mối.”

“Vậy thật sự quá tốt rồi.” Văn Tổ vội vàng cảm tạ, Phó Thanh Ngọc kiến thức sâu rộng, nhất định có thể giúp rất nhanh.

Đang định rời đi, nghĩ nghĩ, nàng lại bổ sung một câu: “Thanh Ngọc, giữa ta và Nhiếp chính vương.....”

“Không cần nhiều lời, ta hiểu rõ.” Phó Thanh Ngọc gần như lập tức phát tay, đứng dậy đi vào trong, không nhìn nàng thêm lần nào nữa.

Văn Tổ thở dài, xem ra hiểu lầm này không cỏi bỏ được rồi.

Tâm tình buồn rầu ra khỏi cửa, rẽ ở hành lang đi về nơi ở, nhưng có một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn bụ bẫm đột nhiên chắn trước mắt nàng.

Nàng giật mình, còn chưa kịp ngẩng đầu đã nghe thấy âm thanh bi bô ề ề, nhìn kỹ lại, không phải tiểu thể tử Thực vương gia ư?

Nhũ mẫu vốn ôm nhóc đi dạo xung quanh, ai biết nhóc gặp Văn Tổ thì liền mừng rỡ đưa tay ra hướng về phía nàng mà kêu.

“Ồ kìa, mau tới đây ôm ôm.” Văn Tổ trở về mấy ngày vẫn chưa gặp nhóc, cũng rất nhớ, vẫy tay cho nhũ mẫu miễn hành lễ rồi liền đưa tay qua bế tiểu thể tử.

Dù gì cũng rảnh rồi, nàng dứt khoát thay thế nhiệm vụ của nhũ mẫu, bế nhóc đi tản bộ xung quanh.

Bất quá chỉ mới mấy tháng, tiểu tử này không chỉ cao lên mà còn nặng thêm không ít, thậm chí thi thoảng còn có thể thoát ra một vài từ, đúng là không ngờ.

Văn Tổ bế nhóc đi dạo một vòng nhỏ mà cánh tay đã hơi mỏi, liền định dẫn nhóc tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Đúng lúc quần gia đang ôm vài khúc tơ lụa đi về phía Tây các của Nhiếp chính vương, bị tiểu tử này bắt gặp, thế là lại một trận vui mừng hơn hớ vung tay múa chân.

Nhiếp chính vương hẳn là đã về phủ rồi nhỉ? Văn Tổ đảo mắt, cười trộm một tiếng, bế thể tử hướng phía Tây các mà đi.

Tiêu Tranh như thường lệ đang xử lý chính vụ nặng nề, quản gia cũng không dám quấy rầy, ôm tơ lụa cách một cánh cửa thấp giọng bẩm báo: “Vương gia, trong cung đưa tơ lụa tiến cống tới, lão nô mang đến cho Ngài xem thử, gần vào đông rồi, làm hai bộ xiêm y cho Ngài và Bình Dương vương, được không?”

“Ừm.” Tiêu Tranh thuận miệng đáp một tiếng, đầu cũng chưa từng ngẩng lên.

Quản gia ở ngoài phòng dịch bước chuẩn bị rồi đi thì Tiêu Tranh lúc này lại đột nhiên nhớ ra gì đấy, vội lên tiếng: “Đợi chút.”

“Vương gia?” Quản gia dừng bước, trong phòng khê vang lên tiếng động, cửa đã bị Nhiếp chính vương đẩy ra từ bên trong.

“Đưa Bồn vương xem thử.”

“A, dạ dạ dạ.” Quản gia vội vàng dâng tơ lụa đến trước mắt hắn.

“Cũng không tệ, chọn màu tươi tươi may cho Văn Tổ hai bộ y phục mùa đông đi.” Tiêu Tranh xem tơ lụa, thần nhiên căn dặn.

Nhưng quản gia lập tức nhú mày, “Vương gia, chuyện này.....về lễ không hợp đâu nhỉ? Cống phẩm thể này ngoại trừ bệ hạ ban thưởng, bằng không chỉ có thân phận như Vương gia Vương phi mới có thể dùng ạ.”

Đầu mày Tiêu Tranh giật một cái, ánh mắt nhẹ nhàng quét về phía lão....

“A, dạ dạ dạ, lão nô đi làm ngay, đi làm ngay.....” Quản gia sợ run cầm cập, ôm tơ lụa quay người chạy mất.

Tiêu Tranh rất phiền não, thực ra vừa rồi hắn chỉ nhất thời kinh ngạc vì lời nói kia, nhưng trái lại lại khiến quản gia cho rằng mình nổi nóng.

Triệu Toàn đứng bên cửa phì cười một tiếng, bị ánh mắt hung hăng của hắn lườm một cái mới thu liễm đôi chút.

Trong viện chợt truyền đến tiếng bi bô trẻ con, Tiêu Tranh nghe thấy, theo bản năng định tránh đi, vội vàng xoay người trở về phòng.

Qua một lúc, động tĩnh nhỏ đi phần nào, hắn ghé đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài, trông thấy Văn Tổ bế thể tử cười tùm tùm đi tới, ánh mặt trời mùa thu nghiêng nghiêng chiếu trên bờ vai hoặc bao quanh bóng dáng của nàng, như thơ như họa.

Cảnh tượng này ảm áp, dịu dàng dung hòa vào nội tâm, bên tai hắn chợt văng vẳng lời quản gia nói mới rồi, chăm chăm nhìn hai người bên ngoài đang từ từ đến gần, khóe môi ngậm cười, trong lòng cũng không nhận được cẩn thận cảm thụ xưng hô ấy.

Wương phi.....

Văn Tổ thăm gặt đầu, quả thực nên để hoàng đế tự suy nghĩ kỹ, nháy mắt sắp thêm một tuổi rồi, nên dần trưởng thành.

Đi tới bên xe ngựa, Tiêu Tranh nghiêng đầu nhìn nàng, “Thái hậu không làm khó dễ nàng chứ?”

“Không có.” Văn Tổ theo phản xạ trả lời, ngay sau đó đột nhiên bừng tỉnh, mở to mắt kinh ngạc nói: “Vương gia lẽ nào cố tình vì hạ quan mà tới?”

Ánh mắt Tiêu Tranh khẽ lấp lóe, ho khan một tiếng, cái gì cũng không nói leo lên xe. Văn Tổ thấy rất rõ ràng, tai hắn hình như đều đổ bưng.

Nàng nhin không được bật cười, trong lòng ảm áp.

39. Chương 38

Chuyển ngữ: Mic

Lúc đợt tuyết đầu tiên rơi xuống hồ Bích Ba trong kinh đô, Tiêu Tranh ngấm nhìn Văn Tố, ngần ngừ một lúc lâu, không hề lên tiếng.

Lúc đợt tuyết thứ hai rơi xuống, hắn lại định nói gì đấy, cuối cùng mấp máy môi nhưng vẫn không lên tiếng.

Mãi đến đợt tuyết thứ ba, bông tuyết to như lông ngỗng rơi xuống, khi khắp đất trời đều bao phủ trong một biển tuyết trắng bao la bằng bạc đẹp không sao tả xiết, hắn rốt cuộc nhịn không được gọi Văn Tố: “Văn khanh, ngày mai cùng nhau đi dạo hồ thưởng tuyết, thấy thế nào?”

Văn Tố sững sờ, ha hả cười lớn, “Vương gia, mặt hồ đã kết băng rồi, du hồ như thế nào chứ?”

Mặt Tiêu Tranh đen như than: “.....Trọng điểm là thưởng tuyết.”

“Ồ.....được thôi.” --|||

Hôm sau Tiêu Tranh đặc biệt dời chính vụ lại để xử lý sau, cũng chẳng tiết lộ với ai, chỉ dẫn theo Triệu Toàn cùng vài ám vệ, mặc một chiếc áo khoác bằng lông chồn trắng muốt liền ra cửa, trong tay còn không quên cầm theo một chiếc áo khoác lớn.

Sự thực chứng minh suy đoán của hắn cực kỳ chuẩn xác, lúc Văn Tố lót cót đến bên xe ngựa, trên người chỉ mặc một bộ áo váy màu xanh lam, vào ngày mùa đông bông tuyết bay múa kết băng thế này trông có nét tươi mát động lòng người, nhưng cũng thực sự không tính là giữ ấm.

Tiêu Tranh cũng không nhiều lời, chỉ nhắc tay khoác áo lên vai nàng. Đang định dìu nàng lên xe thì chợt trông thấy ở ngạch cửa lớn thấp thoáng bóng dáng một người.

Là Phó Thanh Ngọc.

Hắn mím môi, làm như không hề trông thấy.

Sắp tới cuối năm, thời tiết đặc biệt lạnh, trong xe đặt một lò than tinh xảo, nhưng Văn Tố vẫn nhịn không được, không ngừng xoa tay.

Đi thẳng đến bên hồ Bích Ba, nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện nhân vật chủ yếu của chuyến đi này chỉ có hai người là nàng và Nhiếp chính vương.

Suy nghĩ ấy khiến nàng chợt nảy sinh một tia ngượng ngùng khó hiểu, lúc theo hắn xuống xe, đầu cúi gằm chẳng dám ngẩng lên.

Mặt hồ quả thực đã đóng băng, khiến thuyền hoa neo đậu dọc bờ hồ cũng không thể dịch chuyển, rất giống một tòa lâu các trên mặt nước.

Khi hai người bước lên thuyền hoa, Văn Tố vốn cho rằng sẽ trông thấy cảnh tượng thập phần vắng vẻ lạnh lẽo, nhưng bên trong thuyền lại mơ hồ tỏa ra một làn sương trắng, cách tấm rèm lụa lờ mờ như ẩn như hiện, dường như rất ấm áp.

Trong lòng nàng cảm thấy hiếu kỳ, xung phong bước lên trước, vén màn nhìn vào, thì ra trên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ trong khoang thuyền đã đặt sẵn một ấm lò, nước trong lò đã gần sôi, một làn khói trắng lượn lờ bốc lên bên miệng ấm.

Tiêu Tranh bước qua, ngồi xuống, vẫy vẫy tay với nàng, “Ngồi đi.”

Văn Tố theo bước đi qua ngai đối diện với hắn, khó hiểu nhìn hắn, “Vương gia đây là đang muốn đun nước pha trà?”

“Ừm.”

“Vương gia còn biết cả chuyện này ư?” Bởi vì kinh ngạc, giọng của nàng bắt đầu cao lên một tông.

Tiêu Tranh buồn cười lườm nàng một cái, “Những việc bổn vương có thể làm nhiều lắm, sau này nàng có thể từ từ nhận ra.”

Hắn cởi áo khoác, chỉ mặc một lớp áo đơn màu trắng, xắn tay áo, khe khẽ rũ mắt, rửa sạch trà cụ rồi cho lá trà vào, đầu ngón tay trơn nhẵn nhẹ miết chén trà bằng sứ trắng muốt, mỗi một động tác đều thực hiện vô cùng tao nhã không một tiếng động, thu hút ánh nhìn của người khác.

Văn Tố ngơ ngẩn ngẩn nhìn, ngoài song cửa thiên sơn mộ tuyết, bát ngát mênh mông, bên trong phòng hương trà nhàn nhạt, ấm áp tĩnh lặng.

Loại chuyện nhàn nhã như nấu tuyết pha trà thế này sao có thể xảy ra trên người Nhiếp chính vương nhát lý vạn kỳ chứ? Quá ư kỳ lạ!

Nàng rút cuộc giật mình một cái tỉnh táo trở lại, vội vàng cởi áo khoác, xắn tay áo lên muốn giúp, “Vương gia, để cho hạ quan, sao có thể để Ngài đích thân ra tay chứ.”

Ngón tay vừa đưa qua thì đã bị hắn nhẹ nhàng siết lấy, Tiêu Tranh cười khẽ lắc đầu, “Trà nóng, cẩn thận kéo phỏng, cứ để ta.”

Đầu ngón tay như thể chạm phải trà nóng đang sôi ùng ục, nóng bức thiêu đốt đến tận mang tai, Văn Tố vội thu tay về, trong lòng từng đợt sóng lớn không ngừng cuộn trào.

Liệu có phải nàng nghe nhầm không? Nhiếp chính vương vừa tự xưng “ta” với nàng?

Lặng lẽ đưa tay sờ sờ dưới mũi, may mà không luống cuống, giọng nói vừa rồi của Nhiếp chính vương quá đổi dịu dàng, cộng thêm gương mặt khuynh thành kia, thật lo lắng bản thân kiên trì không được mà chảy máu mũi giàn giụa. ==

Đang suy nghĩ lung tung thì Nhiếp chính vương ở đối diện lại bất ngờ ngẩng lên, khẽ mỉm cười với nàng, “Văn khanh cảm thấy nơi này được chứ? Sau này chúng ta lại đến, thấy thế nào?”

“Rất được, rất được.” Văn Tố không ngừng gật đầu, bỗng ý thức được sự ám muội trong lời nói của hắn, lại đỏ mặt bổ sung thêm một câu: “Chỗ Vương gia chọn.....đương nhiên rất tốt.”

Cảm xúc chuyển biến rõ rệt như thế, Tiêu Tranh sao có thể không nhận ra. Hắn thầm thở dài một tiếng, nhắc tay pha trà rồi nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt nàng.

“Văn khanh, con người cũng giống như trà này, thiên thời, địa lợi, nhân hòa tựa như nguyên liệu, độ lửa, sức người, mỗi một thứ cân lượng vừa đúng mới có thể pha được một ấm trà ngon, tương tự như vậy, con người cũng sẽ như thế, chưa tới độ lửa, khó thác cả đời.”

Tám chữ cuối nói rất chậm, từng chữ từng chữ mạnh mẽ, kiên định bay vào tai Văn Tố, khiến nàng nhất thời đờ ra. Kinh ngạc nhìn phía đối diện, nhưng chỉ thấy hắn rũ mắt phẩm trà, như thể vốn chưa từng nói lời vừa rồi.

Chưa tới độ lửa, khó thác cả đời.

Người ngài ấy nói là Lưu Kha?

Hiển nhiên, so với Nhiếp chính vương thiên chuy bách luyện, Lưu Kha đương nhiên rất ngây ngô, so về năng lực lại càng cách một trời một vực.

Nghĩ tới điểm này, Văn Tố chợt kinh hãi, sao cứ thích đem hai người này ra so sánh vậy chứ?

Nàng bưng chén trà lên nhấp một ngụm, muốn ổn định sóng lòng, không hề phát giác trà kia hãy còn rất nóng, hớp một ngụm đích thực là suýt phỏng đầu lưỡi, vội vàng đặt chén trà xuống không dám uống nữa, nhưng hơi nóng trong trà lại từ cổ họng thiêu đốt đến tận đáy lòng rồi lại lan khắp gương mặt.

“Không sao chứ?” Tiêu Tranh lấy nước sôi dùng để pha trà ở bên cạnh đưa cho nàng súc miệng.

“Không sao, đa tạ Vương gia.” Văn Tố hớp một ngụm nước mát, nhưng trong lòng không khỏi thầm oán, tóm lại cảm thấy lời vừa rồi của Nhiếp chính vương có đôi chút ý tứ “vương bà bán dưa”. →__→

Là nàng nghĩ nhiều ư?

Nhưng mà nàng làm sao biết được suy nghĩ trong lòng Tiêu Tranh.

Kỳ thực kể từ cái hôm danh hào Vương phi lướt qua trong đầu kia, Tiêu Tranh vẫn luôn tìm cơ hội nói thẳng với Văn Tổ, chỉ là hễ còn đôi chút cố kỵ nên vẫn nhẫn nhịn suốt mấy tháng, mãi tới hôm nay không nhịn được nói lời thăm dò, hoặc là cảnh giới cũng được, nhưng không ngờ lại khiến Văn Tổ có phản ứng lớn đến thế.

Hắn nhẹ xoay chén trà, trong lòng nhất thời có chút không yên.

Ngoài cửa sổ bông tuyết rơi càng lúc càng lớn, Văn Tổ khẽ cử động hai chân đã tê cứng, quay đầu nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài, nhân thể dời đi sức ảnh hưởng do lời nói của Nhiếp chính vương.

Lời kia vừa rồi của ngài ấy rốt cuộc liệu có phải một loại ám chỉ, nàng quả thực vốn không cách nào xác định, lại càng không dám đi sâu nghiên cứu.

Hai người không nói gì nữa, nhất thời chỉ có âm thanh hoa tuyết nhẹ tung bay giữa đất trời.

Nhưng rất nhanh sự yên tĩnh này đã bị một loạt tiếng rầm rắc cắt ngang, nàng tò mò nhìn về phía phát ra tiếng động, vừa nhìn thì liền dẫn tới một trận kinh ngạc.

Chỉ thấy trên mặt hồ xa xa có một chiếc thuyền lớn đang chậm chậm chèo đến, mà mặt hồ lúc này rõ ràng đang bị đóng một lớp băng rất dày.

Mãi đến khi chiếc thuyền kia đến gần hơn một chút, rốt cuộc nàng mới phát hiện ra bí ẩn trong đó.

Thì ra đằng trước thuyền lớn kia còn có vài chiếc thuyền con, dùng dây thừng bèn chắc cố định một chỗ với thân thuyền lớn. Trên mỗi chiếc thuyền con này có khoảng mười mấy người, tất cả đều là hán tử trắng kiện vai u thịt bắp, gương mặt thô kệch.

Họ đứng phía trước thuyền nhỏ, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc cuốc dài, ra sức phá lớp băng dày, không bao lâu thì liền mở ra một con đường thủy. Người ở phía sau nắm chắc mái chèo khua nước, đưa thuyền lớn tiếp tục tiến lên.

Văn Tổ kinh ngạc không thôi, vào lúc tuyết lớn ào ào vậy mà lại có cảnh tượng lạ lùng thế này, trên chiếc thuyền kia rốt cuộc là nhân vật lớn cỡ nào? Thế nhưng lại phô trương dữ dội đến vậy!

Bởi vì ngạc nhiên cùng hiếu kỳ, cả người nàng gần như đều nhào ra ngoài cửa sổ, hoa tuyết rơi khắp đầu cùng trên mặt cũng hoàn toàn không hề nhận ra.

Trên lưng dường như có gì đấy nhẹ nhàng phủ lên, nàng quay đầu nhìn, Nhiếp chính vương cầm áo khoác khoác lên vai nàng, nhưng ánh mắt lại hướng về phía chiếc thuyền lớn bên ngoài kia.

“Vương gia, có cần thuộc hạ đi thăm dò thử là ai không?” Bên ngoài vọng đến tiếng của Triệu Toàn, dù gì chuyện liên quan đến an nguy của Nhiếp chính vương, tuyệt đối không được qua loa.

“Trước đợi thử xem.” Tiêu Tranh bình thản đáp một câu, đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc thuyền kia hơi hơi híp lại, tràn đầy vẻ nghiên cứu tìm tòi.

“Vương gia,” Văn Tổ đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn chiếc thuyền lớn càng lúc càng gần, nói: “Nhìn cách trang trí của chiếc thuyền này, hình như có chút đặc biệt.”

Tiêu Tranh dựa theo chỉ điểm của nàng nhìn qua, bề ngoài chiếc thuyền lớn kia bình thường, nhìn không ra được manh mối, thậm chí còn có chút cũ kỹ. Nhưng cửa hông khoang thuyền lại treo mấy dải lụa trang trí rất mới, hẳn là mới được treo lên, màu sắc tươi đẹp, trên mỗi mặt có ít nhất năm màu, vô cùng lóa mắt.

“Kỳ lạ, màu này sao nhìn có vẻ quen quen nhỉ?” Văn Tổ nhíu mày tự mình lẩm bẩm.

Chiếc thuyền kia cuối cùng đã đến ngay phía trước, đúng lúc lướt ngang qua bên cạnh thuyền hoa, cửa sổ hé mở một nửa, bên trong thấp thoáng có mấy bóng người, nhờ có gió nên mùi thơm bên trong khoang thuyền cũng bay tới, có hơi nồng. Văn Tổ càng cảm thấy quen quen, tóm lại cảm giác được mùi hương này đã từng ngửi thấy ở đâu rồi.

Có thể là phát hiện sự tồn tại của chiếc thuyền hoa nên nửa cánh cửa sổ mở hé đã bị người từ bên trong đẩy ra, để lộ gương mặt của một thiếu nữ ngây thơ chưa thành niên, ánh mắt mang theo vẻ tò mò nhìn sang.

Thiếu nữ mặc bộ áo váy màu sắc rực rỡ tươi đẹp, mỹ mạo vô cùng, hai má hây hây đỏ toát lên nét mạnh khỏe, đôi mắt to tròn long lanh, đặc biệt thu hút người khác.

Trông dáng vẻ nàng ấy ước chừng mới mười mấy tuổi, nhưng kiểu tóc lại được búi cực kỳ trang nghiêm chỉnh chu, thần sắc trên mặt cũng vô cùng điềm tĩnh, ung dung đứng đấy, ánh mắt chăm chú quan sát từ Triệu Toàn ở bên ngoài khoang thuyền rồi đến toàn bộ thân thuyền, sau tới Văn Tố, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Tranh, trong mắt trước tiên lóe lên một tia kinh diễm, sau đó dường như bất mãn với vẻ uy hiếp toát ra từ trên người hắn, nhin không được cùng đấu ánh mắt so kiên nhẫn, mãi tới khi thuyền lớn hoàn toàn lướt ra xa mới xem như kết thúc.

Con thuyền này xuất hiện đột ngột như thế, trong khoảnh khắc thu hút toàn bộ suy nghĩ của Văn Tố.

Từ dáng vẻ của thiếu nữ ấy, hẳn là lai lịch không nhỏ, nhưng vào thời tiết thế này, chúng quý tộc kinh thành ai lại nỡ để thiên kim nhà mình ra ngoài chịu tội vậy chứ? Lẽ nào cũng giống như Nhiếp chính vương đi thường tuyết à? Nếu vậy thì so với Nhiếp chính vương còn muốn phô trương dữ hơn rồi.

Nghĩ tới đây, nàng nhin không được trộm liếc Tiêu Tranh một cái, đúng lúc bắt gặp sắc mặt hơi tối sầm của hắn.

Dày công chuẩn bị một buổi thường tuyết tốt như vậy lại bị gián đoạn, hắn đương nhiên tức giận.

Một ấm trà ngon nhưng lại không có hứng thú bình phẩm, hai người tâm tình uể oải xuống thuyền trở về.

Văn Tố hãy còn cật lực suy nghĩ về mùi hương cùng vật bài trí quen thuộc mới rồi kia, chung quy cảm thấy đã từng gặp qua ở đâu đó. Nàng suy nghĩ quá mức nhập thần, thậm chí bất giác đã vượt lên trước mặt Nhiếp chính vương cũng hoàn toàn không nhận ra.

Mặc dù từ thuyền hoa đến xe ngựa cũng chỉ một đoạn đường ngắn, nhưng bộ dạng nàng thế này đã khiến Tiêu Tranh có chút lo lắng. Sợ nàng té ngã nên dứt khoát nương theo tốc độ của nàng, theo sau lưng nàng để có thể giúp đỡ khi cần thiết.

Lớp tuyết tích tụ bên bờ hồ rất dày, Văn Tố giẫm từng bước từng bước, phát ra âm thanh “soạt soạt” khe khẽ, xung quanh cực kỳ yên ắng, khiến nàng càng có thể tập trung suy nghĩ.

Đột nhiên, nàng lập tức dừng bước, mừng rỡ thốt lên một câu: “Ta nghĩ ra thân phận của người kia rồi!”

“Vương gia.....” Nàng vội vàng xoay người, phần còn lại nháy mắt nghẹn lại ở đó.

Bởi vì nàng cùng Nhiếp chính vương một trước một sau theo sát nhau, nàng không hề để ý đến khoảng cách giữa hai người, bất ngờ xoay lại như vậy liền trực tiếp dán vào lồng ngực của hắn.

Tiêu Tranh đưa tay ôm lấy nàng, như thể vốn nên như vậy, động tác tự nhiên vô cùng. Khẽ cúi đầu xuống, hắn chăm chú nhìn đôi mắt tràn đầy hoảng hốt của Văn Tố, cong môi cười nhẹ, “Hửm? Nói ra nghe thử.”

Triệu Toàn sớm đã thức thời lánh đi, đất trời bao la, chỉ có bông tuyết bay bay đáp xuống. Gương mặt hắn gần trong gang tấc, đồng tử sâu như biển, lộ ra một tia cảm xúc khó mà giải thích, lúc hô hấp lẫn sương trắng lượn lơ trước mặt hai người, Văn Tố bị mê hoặc tâm trí, quên mất nên phải cử động như thế nào.....

40. Chương 39

Chuyển ngữ: Mic

Phúc Quý nâng một phong thư hấp ta hấp tấp chạy vào Ngự thư phòng, hai tay dâng đến phía trước bóng người màu vàng sáng đằng sau thư án, “Bệ hạ, Nhiếp chính vương vừa cho người gửi thư hàm khẩn tới.”

“Thư hàm khẩn gì chứ? Đọc nghe thử xem.” Vì chuyện của Quốc cữu, trong lòng tiểu hoàng đế ít nhiều vẫn có khúc mắc với Nhiếp chính vương, vì thế câu đáp cũng rất chi không vui vẻ.

Phúc Quý biết tính tình hẩn, không dám chậm trễ, vội vàng mở thư ra đọc, còn chưa được mấy câu đã nghe thấy “cách” một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, bút lông trong tay tiểu hoàng đế đã nằm lằn lóc trên bàn, trên giấy Tuyên thành xuất hiện một vết mực rất lớn.

“Người vừa nói gì? Hoàng thúc nói ai tới rồi?”

Phúc Quý cuống quýt định xem lại lần nữa để đảm bảo không nhầm lẫn, nhưng thư đã bị tiểu hoàng đế cướp mất, không lâu sau, hẩn vô lực thả tay, mặt mày đau khổ, “Sao có thể thế chứ? Nàng ta vậy mà tự mình đến rồi?”

Thử hỏi dưới bầu trời nước Lương này có thể khiến hoàng đế bệ hạ đau khổ cùng cực như thế có mấy người?

Đương nhiên là chủ nhà mà Nhiếp chính vương muốn đem hẩn bán đi – Nữ vương Thanh Hải quốc.

Trong thư Nhiếp chính vương rõ ràng nói với hẩn, nữ vương Thanh Hải quốc đã đến Đại Lương, hơn nữa là cải trang vi hành, sớm đã tới kinh thành rồi.

Nguồn gốc của tin tức bất ngờ này là từ cuộc gặp gỡ tình cờ hôm đó ở hồ Bích Ba.

Vì trước đó từng qua lại với Đông Đức Trác Y, Văn Tổ nhớ trên người các nàng ấy có mùi hương đặc biệt, đây là hương thơm do trường kì lễ phạt. Thêm dải băng ngũ sắc của chiếc thuyền lớn hôm đó cũng là vật trang trí đặc biệt của Phật giáo, ban đầu nàng cũng từng nghe Đông Đức Trác Y nói qua, ngũ sắc đại biểu cho Phật pháp ngũ thừa, hàm chứa ý nghĩa ngũ uẩn giai không.

Xâu chuỗi với nhau, lại nghĩ đến khí thế phô trương của thiếu nữ kia, tuổi tác, khí chất, Văn Tổ liền đưa ra kết luận này. Sau đó Tiêu Tranh dựa theo suy đoán của nàng phái người tới dịch trạm cùng các tửu lâu ở kinh thành điều tra, quả nhiên không sai.

Hoàng đế bệ hạ ai oán thở dài, oan nghiệt mà.....

Ngày hôm sau, triều đình lại sục sôi.

Đình Chính Nhất nhìn trăm người Thanh Hải quốc thì không có lấy một người thuận mắt, hiển nhiên giận vô cùng, “Lần trước phái sứ thần tới cũng thôi đi, lần này nữ vương vậy mà lại đích thân đến do thám, còn âm thầm lên vào Đại Lương, nhất định là lai ý bất thiện!”

Lục Phường không nhanh không chậm khảy khảy ngón tay, phát huy “truyền thống tốt đẹp” luôn đối nghịch với lão: “Ta nói này Đình đại nhân, đường đường là nữ vương một nước bị ngài nói thành do thám với lên vào, nghĩ có thiện ý cũng sẽ thành bất thiện rồi.”

“Người.....” Đình lão gia tử đang sắp nổi bão thì bị lời nói của Văn Tổ đột ngột cắt ngang.

“Bệ hạ, hạ thần cho rằng cần sớm phái Thái thường tự khanh tới nghênh tiếp, hơn nữa bắt luận thân phận cao quý hay không, cũng nên để các nàng ấy biết bệ hạ ngài nhĩ thông mục tuệ, nhân hạ vô trần(1), nhất cử nhất động của các nàng ấy sớm đã nằm trong lòng bàn tay của ngài rồi.”

(1) Tai thính mắt tinh, không gì có thể giấu giếm.

Hiện giờ nàng đã là hộ thị lang tam phẩm, thế nào đi nữa cũng có quyền lên tiếng nhất định, cho dù lúc này Đình Chính Nhất cùng một đám người thuộc phái bảo hoàng có bất mãn hơn nữa cũng không thể lên tiếng ngăn cản lời nàng.

Huống chi Nhiếp chính vương còn đứng ngay trước mặt nàng, bộ dạng gà mẹ che chở thế kia. →_→

“Khải tấu bệ hạ, hạ thần cảm thấy lời Văn đại nhân rất có đạo lý, ngàn vạn lần không thể để Thanh Hải quốc khinh thường năng lực Đại Lương ta.”

Sau lưng truyền đến giọng nói ầm áp, Văn Tổ nhất thời sửng sốt, chính là Lưu Kha.

Nàng rất muốn quay đầu lại, tiếc là rốt cuộc vẫn không có dũng khí.

Lưu Kha ở đằng sau nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của nàng thì trong lòng thoáng thất vọng, mấy ngày qua, dường như nàng vẫn luôn né tránh hắn, hắn không thể nào không chút cảm giác.

Hoàng đế thấy Lưu Kha cũng nói thế thì đã có hơi dao động, lại quan sát sắc mặt của Nhiếp chính vương, dáng vẻ người tự mình quyết định, nhưng ánh mắt lại thâm trầm, giống như hôm đó bảo hắn quyết định chuyện có muốn tha cho Quốc cửu hay không.

Hắn vĩnh viễn là bộ dạng như vậy, không ép buộc, nhưng tóm lại sẽ có năng lực khiến bản thân tự mình đi vào khuôn khổ dù không muốn.

Hoàng đế vuốt ve đầu trang trí tinh xảo trên tay vịn long ỷ, mím môi, lại mấp máy mấy cái, nghĩ tới chính mình sắp đem vị trí hoàng hậu giao cho một nữ tử ngoại bang chưa từng gặp mặt thì từ đầu chí cuối trong lòng đều cảm thấy không cam.

Cuối cùng, trong ánh mắt thăm dò của chư vị đại thần bên dưới, hắn rốt cuộc mới đưa ra quyết định, phát tay nói: “Vậy cứ như Văn khanh khải tấu, Thái thường thị khanh đi mời người đi, quyết định ngày giờ cụ thể, cùng Trẫm gặp mặt.”

Thái thường thị khanh vừa vén vạt áo quỳ xuống lĩnh chỉ thì bên ngoài điện chợt có thị vệ hấp tấp chạy tới, cung kính quỳ gối hành lễ nơi cửa, “Khải tấu bệ hạ, ngoài cửa cung có người tự xưng là nữ vương Thanh Hải quốc tới diện kiến.”

“Gì chứ?”

Mọi người ồ lên, hoàng đế thậm chí còn kinh ngạc đến độ đứng bật dậy, nhưng thấy Nhiếp chính vương nhẹ nhấc tay hướng phía hắn làm động tác dần xuống, lúc này mới bình tĩnh trở lại, lại chậm rãi ngồi trở về vị trí.

“Nàng ta.....có bằng chứng chứng minh thân phận không? Há có thể dễ dàng cầu kiến Trẫm?” Dù đã cố gắng kìm nén chấn động trong lòng nhưng tiểu hoàng đế vẫn có chút hoảng loạn, như thể sắp gặp phải hồng thủy mãnh thú, sắc mặt thoáng trắng bệch.

Tiêu Tranh rốt cuộc nhìn không được nữa, xoay người can ngăn: “Thái thường thị khanh trước ra nghênh đón, nếu như có thể chứng minh đích thực là nữ vương Thanh Hải quốc, lập tức dẫn tới yết kiến.”

“Dạ.” Thái thường thị khanh vội vàng lĩnh mệnh làm việc.

Trong điện thoáng chốc trở nên yên ắng, những người có mặt đều đang chìm vào một màn đột ngột mà đến này, bất giác nín thở tập trung tinh thần, lặng lẽ chờ đợi kết quả.

Trong lòng Văn Tổ có chút không biết làm sao, nữ vương Thanh Hải quốc hành sự quá đổi bất thường, mà nàng là nữ quan đầu tiên của Đại Lương, đại biểu của tân chính, sau đó nếu như trực tiếp đối mặt, nên ứng phó thế nào đây?

Giờ phút này thật sự hâm mộ Phó Thanh Ngọc, mặc dù nàng ấy làm việc ở Hàn Lâm viện, nhưng được đặc cách không cần ngày ngày thượng triều, quả thật là thoải mái muốn chết.

Tiêu Tranh khẽ quay đầu, bắt gặp bộ dạng buồn phiền của nàng thì đã đoán được đôi chút nguyên do, thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, tùy cơ ứng biến là được.”

Văn Tổ ngẩng lên, đối diện với ánh mắt trấn định của hắn thì cũng thoáng bình tâm lại, gật đầu.

Lục Phường đứng rất ngay sát bên trông thấy rất rõ ràng, nhớ tới lời của Bình Dương vương, mãi đến lúc này mới coi như hoàn toàn tin rằng Nhiếp chính vương đã động lòng với Văn nữ quan.

Không lâu sau, ngoài điện truyền đến mùi đàn hương thoang thoảng, quen thuộc đến độ khiến Văn Tổ lập tức quay đầu nhìn sang.

Tiếng khí cụ bằng bạc khe khẽ vọng đến như có như không, đình đang vui tai, bên ngoài cửa điện, thấp thoáng có thể trông thấy một hàng thiếu nữ chậm chậm đi đến.

Các đại thần trong điện bất giác tránh sang hai bên, bậc thềm cao rộng, đập vào mắt trước tiên là lễ trượng dựng thẳng, sau đó mới trông thấy vài mái đầu, từ từ, theo động tác bước lên thềm ngọc của các nàng, dần dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Thiếu nữ thuần một màu sắc, số lượng không đông, chỉ năm sáu người nhưng quần áo trang sức của mỗi người đều cực kỳ hoa lệ, phẩm cấp hiển nhiên không thấp.

Mấy người họ đứng quanh một thiếu nữ, lễ phục vừa dày vừa nặng thuần một màu trắng, vạt áo màu sắc rực rỡ rủ xuống ở mặt ngoài từ phía vai phải. Mái tóc tết thành vô số bím tóc nhỏ rồi quăn lại trên đỉnh đầu, phối hợp với trang sức bằng bạc hết sức trang trọng, dưới ánh mặt trời chói lóa vô cùng, nhưng cho dù là vậy cũng không thể che mờ dung nhan diễm lệ của nàng.

Bất quá mới một thiếu nữ mà đã có dung mạo nhường ấy, đẹp tựa hoa đào, mặt như phù dung, môi tựa chu sa, mi như than vẽ.

Nàng bước đi không hề dừng lại, bước chân trầm ổn vững vàng, ánh mắt thần nhiên quét qua cung điện lầu các xung quanh, mãi đến một khắc bước vào cửa điện mới dường như lơ đãng phóng tầm mắt về phía long ỷ nơi thềm ngọc.

Hô hấp của hoàng đế bệ hạ thoáng chốc trở nên hỗn loạn.

Hắn đã cao hơn một chút, mặt mày cũng dần dần nảy nở, thoáng lộ ra nét anh khí, khí chất đế vương cũng bắt đầu hiển lộ, nhưng lúc thiếu nữ trước mắt này chậm rãi từng bước đi đến, chỉ một ánh mắt đã khiến hắn có chút tâm thần nhộn nhào.

Ngoại trừ dung mạo của nàng, càng có sức mê hoặc nhiều hơn chính là khí thế, hắn chưa bao giờ gặp qua một nữ tử nào như vậy, cũng chưa từng có nữ tử nào dám tùy tiện nhìn chằm chằm hắn như vậy, không chút dè dặt như thể đang đánh giá một món hàng.

“Người là hoàng đế Đại Lương?”

Đây chính là lời đầu tiên giữa nữ vương Thanh Hải quốc và hoàng đế Đại Lương.

Nghe đầu sau này vì câu nói ấy mà đã làm khó không ít sử quan phụ trách ghi chép, bởi vì câu nói như vậy đích thị đã đem Đại Lương thiên triều thượng quốc ném xa tít tắp. = =

Giọng nói của nữ vương Thanh Hải quốc không trong trẻo êm tai như những thiếu nữ ở độ tuổi này nên có, trái lại có chút trầm thấp, lúc nói chuyện lại mang âm hưởng trầm ổn chậm rãi của bề trên, một câu nói lọt vào tai mọi người nhưng lại khiến người ta không khỏi có cảm giác hơi khiếp sợ.

Giờ phút này, hoàng đế bệ hạ là người đầu tiên tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Nhiếp chính vương, quả nhiên ánh mắt hàm chứa thâm ý đó đang nhìn mình chằm chằm. Hắn thấp giọng ho khan một tiếng, giữ vững tinh thần, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm nghị.

“Đúng thế, người tới là ai?”

Nữ vương bệ hạ hiển nhiên không ngờ hắn sẽ thay đổi nhanh đến vậy, trước đó quan sát nét mặt hắn còn có chút hoảng hốt, hiện giờ trái lại rất nhanh đã khôi phục trấn định. Vả lại diện mạo như ẩn như hiện phía sau mười hai chuỗi ngọc kia cũng không tệ, xem ra khá hợp sở thích của nàng đấy.

“Cô chính là nữ vương Thanh Hải quốc Đông Đức Ngọc Tụng.” Nàng khẽ cười một tiếng, hắt cằm với hoàng đế ở phía trên, “Còn người tên gì?”

Trong điện lặng phất như tờ.

Hoàng đế bệ hạ hoàn toàn không nói nên lời, tay siết chặt đầu rồng nơi tay vịn, xem ra đang nghiền răng nghiền lợi.

Một nữ tử, một vương mà thôi, vậy mà dám hỏi thẳng tên húy của hắn?

Chư vị đại thần cũng bưng bưng phần nộ, nhất là Đình Chính Nhất, đã nhịn không được chuẩn bị lên tiếng.

“Chúc mừng bệ hạ.”

Trong điện bất ngờ vang lên giọng nói của một người, đánh thức chúng đại thần từ trong kinh ngạc.

Văn Tổ bước ra khỏi hàng, hướng phía hoàng đế hành lễ, nói: “Thì ra nữ vương bệ hạ ngàn dặm xa xôi đến đây chính là vì kết Tần Tấn chi hảo với bệ hạ ngài.”

“Người nói cái gì?”

Đông Đức Ngọc Tụng đứng gần như cùng hàng với nàng, nghe thế không khỏi sửng sốt quay đầu nhìn sang, nháy mắt liền ngẩn ra, lúc này mới phát hiện nàng chính là nữ tử hôm đó từng gặp trên thuyền hoa. Tầm mắt lại dịch chuyển, trông thấy Tiêu Tranh ở phía trước nàng, ánh mắt có chút biến đổi.

Văn Tổ hướng phía nàng hành lễ, “Nữ vương bệ hạ, theo trình tự nghi thức đính hôn Chu lễ định ra, có sáu lễ, chính là nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kì, tân nghênh, trong đó vấn danh là bước thứ hai, nữ vương ngài vừa rồi trực tiếp bỏ qua lễ thứ nhất mà tiến sang vấn danh, không phải ngụ ý muốn cùng bệ hạ nước tôi kết Tần Tấn chi hảo sao?”

Đông Đức Ngọc Tụng mấp máy môi, dờ ra.

Mặc dù hoàng đế xem như hòa nhau một vấn, nhưng kỳ thực hiện giờ hấn vẫn có chút không vui.

Bởi vì chiếu theo lễ nghi Lương quốc, lễ vấn danh chính là do nam tử ra mặt hỏi nhà gái, hiện giờ bị Văn Tổ nói vậy, hiển nhiên bản thân đã trở thành nữ tử chờ gả kia rồi, hấn đương nhiên bất mãn. Tay bắt giắc lại sờ đầu rồng, đại khái đã có kích động đem nó bóp nát.

Không thêm cái kẻ khinh người như vậy, hừ!

“Nếu đã như vậy, nước ta đương nhiên sẽ tiếp đãi nữ vương thật tốt, để nhị vị bệ hạ sớm định ngày hẹn thề giai lão.”

Tiêu Tranh liếc Văn Tổ một cái, hai người nhìn nhau mỉm cười, quả thực giống như lang thân bá hữu.

“Chuyện này.....”

Đông Đức Ngọc Tụng không vui, lần này nàng đến bất ngờ đến đây kỳ thực chính là muốn thị uy với đám đại thần Lương quốc, dù gì Lương quốc tự huênh hoang là thiên triều thượng quốc đã lâu, hiếm khi có cơ hội cầu cạnh Thanh Hải quốc các nàng, há có thể không nắm chắc cơ hội?

Nhưng không ngờ lại bị một nha đầu làm khó.

Văn Tổ là nữ tử duy nhất có mặt, triều phục lại có sự phân biệt rõ rệt với chư vị nam quan khác, cho nên Đông Đức Ngọc Tụng vừa nhìn liền đoán ra thân phận của nàng.

“Người chính là nữ quan đầu tiên của Đại Lương?”

“Đúng vậy.” Văn Tổ thái độ cung kính.

Ánh mắt Đông Đức Ngọc Tụng lại quét về phía Tiêu Tranh, “Người chính là Nhiếp chính vương Đại Lương.”

Tiêu Tranh bình thản gật đầu, “Nữ vương tuệ nhãn, đúng vậy.”

Nàng cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Nước đã có vua, sao còn cần Nhiếp chính?”

Những người có mặt ai nấy đều ngáy ra, ngay cả Tiêu Tranh trước giờ trầm ổn cũng sửng sốt.

Sau khi lấy lại tinh thần, Đình Chính Nhất cùng đám người phái bảo hoàng liền vui vẻ, thì ra người tới đến đây giúp đỡ, quá tốt quá tốt rồi.

Thậm chí tiểu hoàng đế cũng thập phần vui mừng liếc nàng một cái, chút không vui mới rồi hoàn toàn mất sạch.

Tiêu Tranh và tiểu nữ vương lạnh lùng đầu mắt với nhau hồi lâu, đột nhiên cười nhẹ, “Tiên đế ủy thác, bệ hạ tuổi nhỏ, chính trị chưa nắm rõ, thiên hạ chưa định, cái nào cũng là lý do để nhiếp chính, nữ vương muốn Bốn vương giả thích từng cái từng cái một rõ ràng sao?”

Đông Đức Ngọc Tụng nhất thời không thể tiếp lời.

“Mời nữ vương ở lại Lương đô làm khách, sắp tới cuối năm, chỉ mong có thể trải qua một năm mới thật vui.” Tiêu Tranh bỏ lại một câu hai nghĩa rồi liền ra hiệu cho Phúc Quý ở phía trên, người kia tức thì hiểu ý, cao giọng hô bãi triều.

Nhờ phúc của hần, chúng đại thần đã chịu liên tiếp kinh hãi cùng khiếp sợ đã được giải thoát....

Nữ vương Thanh Hải quốc bị đuổi đi, nhưng hoàng đế bệ hạ vẫn rất sầu lo, giữ Nhiếp chính vương cùng các trọng thần tới Ngự thư phòng thương nghị.

Văn Tổ hết sức lo lắng, nữ vương người ta xuất hiện như thế, nàng lại phải bắt đầu sắm vai quan lớn quyền to rồi.

Mệt quá đi!

Nàng và Đông Đức Ngọc Tụng gần như cùng lúc ra khỏi cửa cung, vì sợ thất lễ, liền cố ý thả chậm bước chân, đợi các nàng rời đi trước.

Hoàng đế đặc biệt lệnh cho Thái thường tự khanh đưa tiễn, về mặt lễ tiết thập phần ổn thỏa. Nhưng Đông Đức Ngọc Tụng dường như rất bất mãn, suốt đoạn đường đi chậm vô cùng, thậm chí cuối cùng lúc lên xe ngựa còn tức giận nói câu gì đó, nhưng bởi vì là tiếng Thanh Hải quốc, Văn Tổ cũng nghe không hiểu.

“Nàng ấy nói Nhiếp chính vương khiến nàng ấy rất khó chịu.”

Sau lưng truyền tới tiếng giải thích khe khẽ, Văn Tổ nương theo tiếng nói quay lại, trực tiếp đối diện với gương mặt của Lưu Kha.

Kỳ thực Văn Tổ đã rất muốn bỏ chạy, nhưng nghe vậy thì mạnh mẽ dừng bước, lại thấy hần gần đây hình như hơi gầy, trong lòng không đành.

“Ta.....Triều Khanh này, chuyện đó, chúng ta liệu có thể qua hai ngày sau rồi nói không?”

“Tổ Tổ, nàng liệu có phải có chuyện gì giấu ta?”

Khóe môi Văn Tổ giật giật, đầu đất cũng có một ngày biến chuyển rồi này, nhưng mà ngài đừng có vào thời điểm thế này mà xoay chuyển chớ!

“Chuyện này.....” Nàng quýnh quýng, thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

“Tổ Tổ...”

Sau lưng bỗng truyền tới một tiếng gọi nhẹ, Văn Tổ theo phản xạ ừ một tiếng, quay đầu nhìn, người cứng đờ ngay tại chỗ.

Nhiếp chính vương người khoác áo choàng bước trong gió bắc lạnh lẽo âm u đi về phía nàng, nét mặt tự nhiên như thể đang thưởng hoa ngắm nước. Hần mắt cũng chẳng thèm liếc Lưu Kha lấy một cái, bước chân trầm ổn vững vàng đi đến trước mặt nàng, đưa tay ra, “Về thôi.”

Hình ảnh ôm nhau hôm trước chợt hiện lên trong đầu, vì thế Văn Tổ có cảm giác mọi thứ đều rõ ràng như được vén lên.

Trộm liếc gương mặt kinh ngạc lại đau lòng của Lưu Kha, nàng thập phần chân thành hi vọng có thể đào một cái lỗ chôn mình luôn. >_

41. Chương 40

Chuyển ngữ: Mic

Đêm khuya người vắng, Phó Thanh Ngọc mở quyển sách mang từ Hàn Lâm viện về, ngồi xuống chăm chú nghiên cứu dưới ánh nến.

Hôm nay nàng hỗ trợ biên soạn sử sách, vô tình lật một quyển sách, đọc thấy các nhân vật bên trong ghi chép thế nhưng lại có Văn Tử Khâm, chợt nhớ tới việc Văn Tổ nhờ cậy hôm đó, liền đem quyển sách này về.

Hiện giờ ngồi dưới ánh nến cẩn thận đọc một lượt, bất giác chấn động vô cùng.

Thì ra Văn Tử Khâm này có lai lịch ghê gớm như vậy, trong sách ghi người này chính là tể tướng những năm Hi Khánh tiền triều.

Phó Thanh Ngọc kinh ngạc, Văn Tổ nói Văn Tử Khâm là tiền bối của nàng ấy, thế thân thế của nàng ấy chẳng phải là đời sau của gia tộc vinh hiển tiền triều ư?

Nàng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng vàng đọc những ghi chép tỉ mỉ bên dưới, càng đọc thì càng không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Văn Tử Khâm này cũng quá.... xuất chúng rồi?

Hi Khánh là niên hiệu của Lê đế – vị hoàng đế tiền triều cuối cùng, Văn Tử Khâm chính là một đại tài tử dọc ngang xuất thế thời đó, ở độ tuổi nhược quán làm quan tới chức tể tướng, một mình đảm đương triều chính, được Lê đế tin sủng vô cùng.

Trong sách ghi lại, vị tể tướng cuối cùng của tiền triều này lúc trước chỉ dựa vào vài phong thư chỉ huy từ xa đã có thể cầm chân mười vạn hùng binh của thái tổ khai quốc Đại Lương bên ngoài kinh thành suốt mấy tháng trời.

Thái tổ hoàng đế hận tới thấu xương, từng lấy ngàn lượng hoàng kim bổng lộc treo thưởng cho ai lấy được đầu người, nhưng cũng không khỏi tán thưởng nhân tài nghìn đời khó được này.

Ngay cả chuyện như vậy cũng ghi chép trong sách, e rằng tình hình thực tế lúc đó càng khiến cho người ta phải thán phục.

Thế nhưng một tài tử kinh bang tuyệt thế như vậy lại gây ra một sự việc khiến người khắp thiên hạ đều trợn mắt há mồm.

Năm cuối cùng của triều đình Lê đế, hấn đột nhiên chủ động cầu hòa với Thái tổ hoàng đế, đúng vào lúc kinh thành bị phá, im hơi lặng tiếng bất cóc nam sủng được Lê đế yêu thương nhất, từ đó về sau bật vô âm tín.

Đây chính là vị tổ tiên mà Văn Tổ một lòng muốn tìm hiểu ư?

Phó Thanh Ngọc hoàn toàn ngây dại, một tổ tiên tài trí ngút trời nhưng lại bị che giấu trong dòng chảy của lịch sử, hơn nữa còn có long dương chi phích?

Chuyện này.....không thể nào nói với Văn Tổ đâu nhỉ? Nhìn dáng vẻ hôm đó của nàng ấy, rõ ràng là thập phần mong mỏi, nói rồi nàng ấy liệu có bị đả kích hay không?

Kinh tài tuyệt thế là thật, nhưng đứng ở góc độ là tướng của một nước mà nói, phản bội quốc gia chính là phản bội quân vương, thực sự không được xem là trung thần nghĩa sĩ.

Nàng cầm tờ giấy mà Văn Tổ đưa nàng hôm đó đọc đi đọc lại, nếu đã như vậy, vì sao lại xem người này như một kỳ tài vô tiền khoáng hậu? Hai bản ghi chép đều đến từ cung đình Lương quốc, nhưng một mù mờ khó hiểu, một rõ ràng rành mạch, liệu có phải có mờ ám gì trong này hay không?

Dù thế nào cũng không ngờ tới sẽ phát hiện chuyện khiến người ta kinh ngạc như vậy, xem ra cần phải làm rõ rồi mới có thể nói với Văn Tổ. Dù sao cũng có liên quan đến tiền triều, huống hồ Văn Tử Khâm này còn là trọng phạm thái tổ hoàng đế treo thưởng, thân phận như vậy có thể sẽ mang đến vận hạn cho nàng ấy không chừng.

Phó Thanh Ngọc thở dài lắc đầu, đem quyển sách cất kỹ, trong lòng thế nhưng lại không khỏi trầm nghĩ, lẽ nào cơ trí cũng có khả năng di truyền? Bất luận là năng lực tùy cơ ứng biến hay là xuất thân, nàng đều không thể so bì với Văn Tổ.

Ngọn đèn khê chao, biến bóng dáng cô đơn của nàng trên đất thành một bóng đen, mơ hồ lay động, giống như nội tâm không ngừng dao động của nàng.

*

Trải qua mấy ngày đại tuyết liên tục, thời tiết bắt đầu trở nên trong xanh, khiến tâm tình Văn Tổ cũng theo đó thư thái hơn không ít.

Dựa theo nguyên tắc ở trước mặt nữ vương Thanh Hải quốc tích cực diễn tuồng, sau khi tảo triều nàng còn đặc biệt bày ra bộ dạng của thị lang đi loanh quanh hộ bộ một chút.

Lần này về trễ, lúc trở lại phủ Nhiếp chính vương thì đã tới giờ cơm trưa, đương gấp gấp xông vào định ăn cơm thì đột nhiên nghe thấy một tin tức chấn động khiến nàng suýt nữa ngã lộn quay.

Bình Dương vương bị chọc ghẹo!

Văn Tổ rất không phúc hậu. Lúc này nàng không quan tâm tới đầu sỏ gây chuyện là ai, cũng không quan tâm Bình Dương vương liệu có bị phần muốn chết hay không, mà là hứng khởi chạy về phía Tây các, bộ dạng ‘bà tám’.

Tiếc là sự thực so với tưởng tượng cách nhau quá xa, Bình Dương vương đang ngay ngắn ngồi dưới mái hiên hành lang sưởi nắng, đáng vẻ nhàn nhã.

Thấy Văn Tổ mặt mày đỏ bừng lao vào, hắn cũng không thấy lạ, chỉ nhướn mày, khê cười một tiếng, kể đó liền dời ánh mắt về phía hai người đang đứng trong đình viện.

Văn Tổ vào viện đương nhiên vừa liếc mắt đã thấy hai người kia, chỉ vì trang phục của một người trong đó quá mức sắc sỡ, muốn không thấy cũng khó.

Đó là nữ vương Thanh Hải quốc và Nhiếp chính vương.

Trong vườn hoa nơi góc viện hầy còn chút tuyết đọng, dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng lấp lánh. Hai người sóng vai nhau mà đứng, một thành thực uy nghi, một trẻ tuổi mỹ mạo, mặc dù chênh lệch khá nhiều về chiều cao, nhưng khí chất cao quý lại tương đương, khiến người ta cảm thấy thập phần hài hòa.

Văn Tổ lặng lẽ rón rén tới trước mặt Bình Dương vương, áp sát vào hắn khẽ tai nói nhỏ: “Bình Dương vương gia, có thể giải thích chút không vậy?”

“Ồ, chuyện này ấy à.....” Tiêu Đoan cố ý kéo dài giọng, dề thấp giọng nói thông thả đem đầu đuôi ngọn nguồn kể lại cho nàng.

Thì ra sáng sớm hôm nay hắn đang chuẩn bị ra ngoài gặp Lục Phưởng, vừa ra cửa liền đụng phải Đông Đức Ngọc Tụng đến bãi phóng.

Tiểu nữ vương vừa thấy Nhiếp chính vương phủ giấu một mỹ nam tử như vậy, lập tức hưng trí bừng bừng.

Chuyện này cũng khó trách, người ta là quốc gia nữ tử vi tôn, giống như quý tộc ở Đại Lương quốc khi gặp được thiếu nữ xinh đẹp vậy, thì thoảng máu sôi cuộn trào sục sôi một chút cũng là chuyện đương nhiên ấy mà.

Có điều Đông Đức bệ hạ người ta là người thập phần biết làm bộ làm tịch, cũng chính là nói nàng ấy chọc ghẹo người ấy à, cũng thập phần đường hoàng đứng đắn, cao quý nghiêm nghị, đáng vẻ ‘ta trêu ghẹo người chính là phúc phần của người’.

Xui xẻo là nàng đụng phải Bình Dương vương cà lơ phất phơ, tới tới lui lui vẫn không thu được kết quả tốt gì, Đông Đức bệ hạ rất bất mãn, lập tức nổi nóng. May mà Nhiếp chính vương đúng lúc về tới, lúc này mới ngăn cản được sự tình chuyển biến xấu.

Đông Đức bệ hạ sau khi biết được thân phận Bình Dương vương liền bày ra dáng vẻ một phần cao ngạo, mười phần hảo tâm đề xuất đưa Tiêu Đoan về nơi cư ngụ, còn không quên ân cần hỏi han một bận, lúc này mới cùng Nhiếp chính vương cùng nhau tán gẫu.

Tiêu Đoan cảm thấy nàng ta tốt bụng tiến mình đến cửa hoàn toàn là vì muốn bước vào cửa lớn vương phủ, cho nên thập phần cảnh giác ở lại, vẫn luôn ngồi ở đây quan sát hai người đi đến tận bây giờ.

Nói đến đây, hần vô cùng cảm khái nhìn Văn Tố, “Là chỗ quen biết, Bồn vương canh chừng giúp cô, vất vả biết bao nhiêu a.....”

“Bình Dương vương gia, Ngài sao lại lên cơn rồi!” Văn Tố không biết làm sao, nhìn hai người đằng xa bởi vì âm thanh vút cao này mà suýt phát hiện ra mình, vội vàng xoay người rời đi, gần như chạy trốn.

Tiêu Tranh ở sau lưng nàng đã quay đầu qua, nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi ngạc nhiên.

“Haizzzzzz, đáng tiếc mà.....” Tiêu Đoan nhếch môi cố ý thở dài.

“Đáng tiếc điều gì?” Người hỏi chính là Đông Đức Ngọc Tụng, nàng cũng vì thể hiện ý tốt, mới rồi không biết thân phận mà chọc ghẹo con người ta, quả thật thất lễ.

“Không có gì,” vẻ mặt Tiêu Đoan trở nên nhạt nhẽo, thái độ không hoan nghênh nàng, “nữ vương bề hạ cũng nên về rồi, nơi này đâu phải dịch quán chứ.”

Đông Đức Ngọc Tụng dù sao cũng là người ngoại bang, theo cách nói của Trung Nguyên chính là cũng không có bao nhiêu gian xảo, cho nên Tiêu Đoan rất thẳng thừng biểu đạt ý muốn đuổi khách.

“Không được vô lễ!” Tiêu Tranh thấp giọng quát một tiếng, dùng mắt ra hiệu hần dừng tùy tiện như thế, sau đó mới đưa tay làm tư thế mời với Đông Đức Ngọc Tụng, “Nữ vương mời, mấy hiệp nghị trước đây đã nói, có thể sau đó lại tiếp tục thương nghị.”

Đông Đức Ngọc Tụng nét mặt không vui, thấp giọng hừ một tiếng, xoay người bước đi, nhưng vừa đến cửa viện thì đột ngột dừng lại, còn chưa quay đầu thì đã ngẩng cổ cao giọng, “Nhiếp chính vương, Cô biết thân phận người cao quý, nhưng người tiếp đãi Cô không chu toàn là sự thật, Cô đến đây lâu như vậy, Ngài thể nhưng không mời Cô vào phòng thương nghị, trái lại đứng ở đây uống gió lạnh, có phải cố ý làm nhục?”

Tiêu Tranh bình tĩnh mỉm cười, “Nữ vương bớt giận, Bồn vương biết Thanh Hải quốc khí hậu lạnh lẽo, còn cho rằng nữ vương vừa rồi cố tình đứng ở bên ngoài, nhưng không biết nữ vương lại mong muốn sự ấm áp của Lương thất?”

“Người.....” Tiểu nữ vương đột ngột quay qua, nét mặt giận dữ.

Hay cho Nhiếp chính vương, một lời hai nghĩa, đây chính là ra oai phủ đầu nàng sao? Thấy nàng mấy ngày qua mặt mũi nhiều rồi, cho nên nhin không được muốn thử đàn áp?

Đông Đức Ngọc Tụng híp mắt, nhìn chằm chằm nam tử đứng cách mình ba trượng kia.

Uy nghi tự có, nghiêm nghị cao quý.

Nàng chợt nảy sinh một loại cảm giác, hình như người này trời sinh chính là muốn trở thành đối thủ của nàng vậy.

“Hừ hừ.....” Nàng bắt đầu thấp giọng cười, nói không rõ là cảm xúc gì, “Nhiếp chính vương, Cô bỗng nhiên cảm thấy người cũng không tệ.”

Tiêu Tranh sững sốt, nhưng thấy nàng đã tự mình nhắc chéo váy hướng phía ngoài mà đi, tùy tùng vẫn luôn đợi ở bên ngoài lập tức đuổi theo bước chân của nàng, rời đi cực nhanh.

“Huầy, thúc thúc, đại sự không ổn rồi nha.....” Tiêu Đoan xích tới sau lưng Tiêu Tranh, cười ranh mãnh, “Hình như Người cũng bị nàng ta trêu ghẹo rồi đó.”

“.....”

“Ây da, thúc thúc,” Tiêu Đoan lấy tay đè tay hần, “Người nên chú ý một chút, Tổ Tổ hình như có cảm giác rồi.”

“Gi chứ?” Tiêu Tranh sững người.

Tiêu Đoan cười lắc đầu, “Aizzzzzzzz.....Thúc thúc à, chắc hẳn cảm thấy người dẫn nàng ấy đi thưởng tuyết gì đó, thực sự vô dụng quá đi.”

Tiêu Tranh thoáng chốc mặt như sương giá, “Người làm sao mà biết?”

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng chính là chất nhi cháu có thể chỉ thúc thúc vài chiêu, người cũng biết mà, lấy lòng con gái phải có kỹ xảo, nếu không nắm chắc, coi chừng sẽ bị mấy tên thư sinh thích ngắm gió nguyệt trăng cướp trước mắt thôi.”

Tiêu Tranh chậm rãi đảo con ngươi đen nhánh, xoay người đón ánh mắt của hắn, cười lạnh một tiếng, “Người có biện pháp gì? Lẽ nào ngươi còn có kinh nghiệm gì sao?”

“Lời này của thúc thúc chính là xem thường người ta đó.” Tiêu Đoan quan sát trái phải, kẻ sát tai hắn: “Loại chuyện như vậy không thể nhìn vào kinh nghiệm, chủ yếu chính là đầu óc linh hoạt.”

“Hừ, người giữ lại cho mình dùng đi.” Tiêu Tranh mắt tự nhiên ho một tiếng, xoay người rời đi.

Tiêu Đoan bất đắc dĩ bĩu bĩu môi, tiến hẳn tới bên cửa viện, sau đó liền khoanh tay tựa cửa chờ đợi.

Quả nhiên, không lâu sau đã thấy Tiêu Tranh lại rề rề quay trở lại, thấy hắn đứng bên cửa chờ mình, sắc mặt lại trở nên mất tự nhiên.

“Khụ, được rồi, nghe thử xem có biện pháp hay gì.”

.....

Trời sắp về chiều, Văn Tổ lại bị tiểu thế tử bám dính một hồi lâu mới dứt ra được, vội vàng hốt ha hốt hải né tránh khắp nơi, lúc quay lại chỗ ở thì đã đầu đầy mồ hôi.

Nghe nói Thục vương đã lên đường vào kinh triều cống, lần này đích thân tới đây, nhất định là vì gặp nhi tử rồi. Nếu biết bảo bối của mình dính chặt với Nhiếp chính vương và nàng như vậy, cũng không biết sẽ nghĩ thế nào đây, haizzzzzzzzz.

Suy nghĩ lung tung chuẩn bị bước vào cửa thì chợt bị một cánh tay ngăn lại.

Tiêu Đoan chậm chạp từ sau cửa viện của nàng bước ra, ôm lò sưởi, cười tựa gió xuân, “Tổ Tổ, biết sắp qua năm rồi chứ nhỉ?”

“Biết chứ.” Văn Tổ mù mờ không hiểu, “Chuyện này với việc ngài ở trong viện của ta có can hệ gì ư?”

“Đương nhiên là có, Bồn vương tới mời cô.”

“Mời? Mời ta làm gì?”

Tiêu Đoan nháy nháy mắt với nàng, “Mời cô đến nơi hẹn ấy....”

Văn Tổ toát mồ hôi, mời ta đến nơi hẹn gì đấy vẽ mặt phải gian thế à? -_-|||

42. Chương 41

Chuyển ngữ: Mic

Kể từ khi Sùng Đức bệ hạ tự mình chấp chính một năm qua tới nay, thì thành tích nổi bật – đương nhiên đều do một tay Nhiếp chính vương lo liệu.

Cuộc sống dân chúng cũng coi như bình an mạnh khỏe — đương nhiên ngoại trừ khu vực rộng lớn bị phản tặc chiếm đóng.

Lại thêm lần này xử lý lũ lụt Giang Nam thành công, cho nên, triều đình quyết định tổ chức chúc mừng tân niên long trọng một chút.

Yến tiệc được sắp xếp đúng vào đêm trừ tịch, mặc dù những lần trước đây cũng tương tự như vậy, nhưng bầu không khí thì lại rất khác.

Văn Tổ đối với việc này đưa ra một phen tổng kết.

Thứ nhất là thái hậu, bởi vì chuyện của quốc trượng, phía gia tộc nhà Thái hậu dường như bị liên lụy rất nhiều, từ nay về sau không cách nào gượng dậy nổi, năm vừa rồi lão nhân gia người trải qua quả thực rất không tốt, cho nên chẳng vui vẻ gì.

Thứ hai là hoàng đế, bởi vì nữ vương Thanh Hải quốc vô cùng kiêu ngạo, đáng về ta có gả hay không người cứ ở đó mà chờ, lại yêu sĩ diện, khiến cho bậc cử ngũ chí tôn là hần gặp trở ngại rất lớn, thế nên thập phần buồn bực.

Thứ ba là Thục vương, vị này vạn dặm xa xôi chạy đến kinh thành triều cống, quy hàng Vương gia, thực ra nguyện vọng lớn nhất chẳng qua là ôm nhi tử bảo bối của mình một chút, ai ngờ giang tay gọi “Tình nhi” hết nửa ngày trời, tiểu thế tử lại dùng hết sức dúi vào lòng Nhiếp chính vương, khiến hần nước mắt đầy mắt.

Con à, con đây chính là nhận giặc làm cha đó! >__

Cung đăng treo trên đỉnh đầu chiếu rọi khắp đại điện hoa lệ, thoang thoang mùi thơm của rượu ngon, mỹ thực tinh xảo, cung nga nhẹ nhàng thanh thoát, sáo nhạc vắng vắng.

Đáng tiếc tất cả những người có mặt trong yến tiệc đêm nay mỗi người đều có tâm sự của riêng mình, thậm chí khiến Văn Tổ có cảm giác chỉ có mình nàng là thực tâm đến ăn.? →__→

Lưu Kha bởi vì được hoàng đế coi trọng, nên được đặc biệt sắp xếp ngồi cùng với Chu Hiền Đạt, vừa khéo ở phía chênh chếch đối diện nàng, Văn Tổ đành phải gục đầu mà ăn, làm như cái gì cũng không thấy.

Cũng không biết là ai bố trí vị trí, thế nhưng để nàng và Nhiếp chính vương ngồi cùng, mặc dù chuyện này đủ để Thanh Hải quốc nhìn ra sự coi trọng của Đại Lương đối với tân chính, nhưng Lưu Kha sẽ nghĩ thế nào chứ?

Nhớ tới hôm ấy Nhiếp chính vương ở trước mặt hần gọi một tiếng “Tổ Tổ”, Văn Tổ càng phát rầu. Rốt cuộc nên nói thế nào với hần đây trời?

Là thẳng thắn nói đây là mối quan hệ không thể nói rõ, hay là coi như hứa hẹn trước đây vốn chỉ là lời nói mớ?

Bên cạnh chợt xuất hiện một ống tay áo, cắt đứt suy nghĩ của nàng, nghiêng đầu nhìn, liền trông thấy Nhiếp chính vương bưng chung rượu hướng phía đối diện xa xa lên kính. Nhìn theo hướng ly rượu, thì ra là đang cùng nữ vương Thanh Hải quốc đối ẩm.

Vừa rồi cứ mãi thất thần, hoàn toàn không nghe thấy âm thanh huyền ảo trong điện. Nàng chăm chú nhìn Đông Đức Ngọc Tụng hết lần này đến lần khác, đột nhiên cảm thấy ánh mắt nàng ấy nhìn Nhiếp chính vương có chút kỳ lạ.

Ánh mắt đó..... có xem như là muốn nói lại thôi không?

Là bản thân mình nghĩ nhiều chẳng? Văn Tổ nhẹ lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn.

Nhưng không biết vì sao, lại nhớ tới hình ảnh hôm ấy Đông Đức Ngọc Tụng và Nhiếp chính vương sóng vai mà đứng, bỗng cảm thấy chẳng có mùi vị gì.

“Văn khanh sao vậy?”

Bên tai là hơi thở nóng ấm, vừa thơm vừa ngứa, khiến Văn Tổ nhin không được cười cười rụt cổ, quay đầu đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Tranh, mặt lại đỏ bừng, cuống quýt cúi đầu.

Màn này vừa vụn tất cả đều rơi vào mắt Lưu Kha, đáng về hờn dỗi kia của Văn Tổ hần vẫn là lần đầu tiên trông thấy, nhưng lại là đối với Nhiếp chính vương.

Rượu trong chung không biết từ khi nào đã vấy ra phân nửa, mà hần lại hoàn toàn không hay biết.....

Khai tiệc tàn tiệc, kết quả cũng không được vui vẻ.

Chủ yếu là vì Nhiếp chính vương rốt cuộc vẫn chưa dụ dỗ được nữ vương Thanh Hải quốc đồng ý liên hôn.

Hần có chút buồn bực định xuất cung hồi phủ, nhưng lại bị nữ vương bệ hạ gọi lại.

“Nhiếp chính vương gấp trở về như vậy làm gì? Hôm đó không phải nói còn có hiệp nghị chưa bàn xong sao?”

Nàng ấy đứng ở cửa cung, gương mặt tươi cười rạng rỡ như hoa nhìn Nhiếp chính vương, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến ánh mắt tò mò của chúng đại thần đang ra vào.

Văn Tổ bữu môi, tự giác xoay người định rời đi, nhưng cánh tay lại bị một bàn tay giữ lại.

Mượn ánh sáng không mấy rõ của cung đăng, Tiêu Tranh áp sát gần nàng thấp giọng: “Văn khanh đừng quên cuộc hẹn tối nay ở ngôi đình giữa hồ, Bôn vương đúng giờ sẽ đợi nàng ở đó.”

Văn Tổ thoáng ngạc nhiên, nhưng hần đã xoay người đi về phía Đông Đức Ngọc Tụng.

Nói tới cuộc hẹn ở ngôi đình giữa hồ này, là do hôm đó Bình Dương vương chuyển lời, hôm nay lại chẳng thấy hần vào cung dự tiệc, cũng không rõ là bận chuyện gì.

Văn Tổ lại liếc mắt nhìn bóng lưng của Nhiếp chính vương lần nữa, sau đó xoay người đi về phía xe ngựa.

Nàng làm sao biết Tiêu Đoan hiện giờ đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc hẹn kia giữa nàng và Nhiếp chính vương?

Vừa định leo lên xe thì chợt nghe thấy có người gọi nàng, Văn Tổ dừng động tác, thuận theo âm thanh nhìn sang, thì ra là Chu Hiền Đạt.

“Chu đại nhân có việc à?”

Chu Hiền Đạt hơi khác với dáng vẻ ôn hòa nho nhã lúc thường, sắc mặt có chút nghiêm trọng, chạy tới trước mặt nàng, liếc xa phu một cái rồi vẫy tay với nàng, ra hiệu nàng theo mình tránh ra vài bước nói chuyện.

“Chu đại nhân rốt cuộc muốn nói chuyện gì?” Hai người đi tới chỗ tối, Văn Tổ lúc này mới lên tiếng hỏi lần nữa.

“Văn đại nhân, tại hạ vẫn luôn không muốn nhúng tay vào chuyện riêng của đại nhân, nhưng đêm nay quả thực có chút không đành lòng, vừa rồi Triều Khanh trên đường quay về đột nhiên ngất đi, ngài liệu có muốn đi xem thử?”

“Sao chứ?” Văn Tổ hoảng hốt, sau khi ngẩn ra một lúc thì liền vội vàng nhanh chân đi về phía xe ngựa.

May mà nơi ở của Lưu Kha rất gần phủ Nhiếp chính vương, Văn Tổ dọc đường hồi thúc xa phu tăng tốc, tìm một cái cớ dừng lại ở gần Nhiếp chính vương phủ, tránh cho tới lúc đó sinh thêm rắc rối.

Nói ra thì đây vẫn là lần đầu tiên nàng tới chỗ của Lưu Kha, đứng ở trước cổng lớn, duy chỉ có một cảm giác, chính là vắng lặng.

Nghe nói phụ mẫu Lưu Kha mất sớm, hiện giờ sau khi làm quan cũng không có người thân ở cạnh, khó trách lại có cảnh tượng như vậy, trước cửa ngay cả một cái đèn lồng cũng không có.

Như thể e sợ sẽ quấy rầy đến sự thanh tịnh này, Văn Tổ do dự một lúc mới thu hết dũng khí gõ cửa.

Không lâu sau, cửa được mở ra, một người trung niên dáng dấp có lẽ là quản gia thò đầu ra. Trông thấy Văn Tổ, ông ấy trước tiên sững sốt, kế đó lập tức mở cửa hỏi: “Dám hỏi vị này chính là Văn Tổ Văn đại nhân?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì tốt quá, công tử nhà ta trong lúc mơ mơ hồ hồ vẫn còn nhắc tới người đó.”

Văn Tổ xấu hổ, người trong phủ đều nhận ra nàng, nhắc tới chắc không chỉ một lần đâu nhỉ?? →__→

Được quản gia dẫn đường, Văn Tổ bước chân vội vàng đi tới gặp Lưu Kha.

Trạch viện cũng không quá rộng, băng qua tiền viện rồi xuyên qua một vườn hoa xinh xắn liền tới nơi ở của Lưu Kha.

Quản gia kia vô cùng thức thời, dừng ở cửa viện, hướng bên trong đưa tay làm tư thế mời với nàng rồi liền xoay người rời đi, không hề quấy rầy nữa.

Văn Tổ đành phải tự mình nương theo căn phòng phát ra ánh nến mà đi.

Tới trước cửa, nàng thoảng ngập ngừng, một lúc lâu sau mới đưa tay gõ cửa.

Nhất thời không có tiếng đáp, qua một hồi lâu mới truyền ra giọng nói mơ hồ của Lưu Kha: “Ai đó?”

“Là ta, Văn Tổ.”

Một loạt tiếng tay chân loạng xoạng khua khoắng vang lên, sau đó cửa bị kéo ra, gương mặt Lưu Kha ngược sáng khiến người ta nhìn không rõ.

“Tổ Tổ, nàng, nàng sao lại tới đây?”

“Ta tới thăm huynh.” Văn Tổ ít nhiều có chút áy náy, cũng ngại nhìn vào mắt hắn, cúi đầu lí nha lí nhí nói: “Huynh khỏe hơn chút nào chưa? Sao lại đột nhiên ngắt đi như vậy?”

“Không có gì, chỉ là uống nhiều rượu mà thôi.” Lưu Kha vội giải thích, nói rồi thì không còn đề tài, hai người đứng nguyên bên cửa, nhất thời không nói.

“Nếu đã không sao, ta, ta về trước.” Thực ra là không chịu được bầu không khí này, Văn Tổ theo trực giác muốn bỏ chạy.

“Tổ Tổ!” Lưu Kha nhắc chân ra cửa, đưa tay kéo ống tay áo nàng, “Nàng hôm đó nói sau khi hồi kinh sẽ trả lời ta, ta vẫn luôn đợi.....”

Người Văn Tổ cứng đờ.

“Tổ Tổ, nàng.....liệu có phải đã có quyết định rồi không?”

“Ta.....” Văn Tổ thở dài, “Triều Khanh, chuyện này cứ kéo dài mãi là ta không đúng, nhưng ta thật sự vẫn chưa nghĩ xong, huynh liệu có thể cho ta thêm ít thời gian?”

“E là nàng đã không cần thời gian suy nghĩ nữa rồi.” Giọng Lưu Kha ngập tràn thất vọng, khiến Văn Tổ nghe thấy mà không khỏi có chút chua xót.

“Triều Khanh, chuyện không phải như huynh nghĩ đâu.”

“Thế thì như thế nào chứ?” Hắn chợt đến gần, vươn cánh tay còn lại giữ lấy vai nàng, để nàng đối diện với mình, “Tổ Tổ, nàng, nàng nói thẳng là được, ta sẽ không trách nàng.”

Hắn càng nói như vậy, Văn Tổ càng hồ thẹn, may mà ngoài cửa mờ tối, đôi bên đều không nhìn rõ nét mặt của nhau, nên cũng phần nào tránh được sự xấu hổ khi trực diện.

“Triều Khanh, ta thật sự vẫn chưa nghĩ xong, ta.....cũng không phải cố ý né tránh huynh.”

“Vậy nàng định như thế nào mới có thể nghĩ xong?” Có thể thật sự bởi vì uống rượu, một tay Lưu Kha đột nhiên kéo nàng đến bên cạnh, thậm chí còn giữ chặt eo nàng, hành động này đối lại lúc bình thường, có cho hắn mười lá gan cũng không dám.

“Huynh.....” Văn Tổ hoảng hốt vô cùng, vội đưa tay chống lên ngực hắn: “Triều Khanh, huynh huynh huynh bình tĩnh đi.....”

“Ta rất bình tĩnh, ta chỉ là.....” chỉ là ghen tị.

Thấy nàng cười với Nhiếp chính vương, thấy ánh mắt Nhiếp chính vương nhìn nàng, liền ghen tị.

Hắn vẫn luôn âm thầm đợi nàng hồi kinh, nhưng chờ đợi lại là hình ảnh như vậy, vì sao lại như thế? Lẽ nào ở Giang Bắc đã xảy ra chuyện gì, khiến giữa hai người xảy ra thay đổi?

Bàn tay Lưu Kha bắt giắc hơi dùng sức, Văn Tổ bị đau, nhưng còn chưa phát ra tiếng rên nào thì người đã bị hắn kéo vào trong ngực, thái dương chợt mát lạnh, là hắn áp đôi môi khê run rẩy của mình lên, vừa tiếp xúc liền rời ra, tựa như chuồn chuồn lướt nước.

“Tổ Tổ, ta sẽ cho nàng thời gian, nàng, nàng cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Có thể do quá căng thẳng, hắn vội vàng thả tay, xoay người rời đi, trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

Tiếng gọi “Tổ Tổ” hôm đó của Nhiếp chính vương không nghi ngờ gì chính là có ý đồ tuyên cáo trước mặt hần, nhưng hành động hiện giờ của hần lại là lời tuyên chiến với Nhiếp chính vương. Nghĩ tới điểm này, trong lòng càng hoảng loạn.

Văn Tổ đứng nguyên tại chỗ thần thờ một lúc lâu mới xem như hoàn hồn, đưa tay xoa lên nơi bị hần tiếp xúc, trong lòng thầm thở dài, quay người hướng bên ngoài rời đi.

Cách phủ Nhiếp chính vương chỉ một đoạn rất ngắn nhưng nàng lại đi rất lâu.

Con đường không một bóng người, nàng đi vô cùng chậm, gió buốt từng cơn, luồn vào cổ áo nàng, nhưng không thấy lạnh, trái lại tỉnh táo lên không ít.

Nàng cảm thấy đã nhiều năm như vậy nhưng chưa từng gặp qua chuyện nào khó giải quyết đến thế. Lưu Kha là người thích hợp với nàng nhất, nhưng Nhiếp chính vương đối với nàng lại ơn sâu nghĩa nặng.

Chờ chút, nàng bỗng nhớ ra một chuyện, Nhiếp chính vương mặc dù từng ám chỉ, nhưng vẫn chưa hề nói rõ, liệu có phải là mình hiểu lầm ý của ngài ấy? Có lẽ ngài ấy vốn không có suy nghĩ kia đâu?

Nghĩ càng nhiều, hoài nghi càng nhiều. Nàng mỉm cười tự giễu, lắc đầu bước vào phủ Nhiếp chính vương.

Về đêm, trong phủ trở nên yên ắng, chỉ có đèn lồng nơi hành lang làm bạn cùng nàng.

Một đường bước vào hậu hoa viên, đang định trở về chỗ ở của mình thì bên tai bỗng truyền tới tiếng đàn du dương, bước chân nàng chợt dừng lại, đồng tai lắng nghe, thuận theo âm thanh xuyên qua cổng vòm, nhất thời trong lòng hoảng hốt.

Nhiếp chính vương nói sẽ gặp nàng trong ngôi đình giữa hồ, vậy mà nàng quên bég!

Tiếng đàn hiện giờ chính là truyền đến từ ngôi đình giữa hồ, Văn Tổ không dám nghĩ nhiều, vội nhấc chéo váy lòng như lửa đốt hướng ngôi đình mà chạy, thế nhưng đợi đến khi tới gần thì bỗng dừng bước.

Đèn lồng bát giác treo trên đỉnh đầu, khiến trong đình được chiếu sáng như ban ngày. Xung quanh dùng màn trướng chắn gió che khuất, chỉ để lại cửa vào, chính giữa đặt một ấm lò than lửa đầy đủ, hơi nóng còn không ngừng lan tỏa ra bên ngoài.

Một người khoác áo dài dày nặng ngồi sau cầm án, tóc đen nửa thả trên vai, hần rũ mắt, đang hết sức chuyên tâm khảy dây đàn, nhưng không biết liệu có phải bởi vì không quen hay không, tóm lại thì thoảng vẫn phát ra một hai âm không hài hòa, giữa đôi mày nhện không được nhíu lại.

“Quan quan thư cư, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.....”

Cầm âm vừa dừng, hần lắc đầu, tiếp tục gảy lại lần nữa, “Quan quan thư cư, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ.....”

Lại dừng, hần nhện không được lắc đầu liên tục thở dài một tiếng, hình như rất chán nản.

Về mặt hần quả thực quá mức chuyên chú, thậm chí một lúc lâu như thế vẫn không phát hiện Văn Tổ, cũng quên mất Triệu Toàn núp trong bóng tối sớm đã cười đến nội thương.

Hần đang lau lệ nơi khóe mắt cảm thán, Nhiếp chính vương anh minh thần võ của chúng ta thực sự cũng ấu trĩ thế á, Ngài học người ta gảy đàn làm gì chứ!

Nhưng Văn Tổ không cho là vậy, nàng nhìn dáng vẻ không biết làm sao trước mắt này của Nhiếp chính vương, trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì điều này khiến nàng nảy sinh một loại cảm giác, thì ra nam nhân trước mắt này cũng có việc không biết làm, ít nhất vẫn chưa tới mức hoàn toàn hoàn mỹ kia, dạng như thế khiến nàng vừa liếc mắt liền tự ti mặc cảm muốn né tránh.

Khóe miệng bất giác nhoẻn thành nụ cười, nàng chậm rãi bước vào đình.

“Vương gia xướng rất hay, thở dài làm gì?”

Tiêu Tranh ngược mắt nhìn, thấy nàng thì mặt liền lộ vẻ xấu hổ, “Cái này, Bồn vương chỉ là rảnh rỗi, tiện tay gảy chơi thôi.”

“Vương gia bảo hạ quan tới nơi hẹn, chính là nhìn ngài tự mình gảy đàn chơi sao?”

“.....” Tiêu Tranh ho khan một tiếng, không nói.

Chỉ tại thằng cháu ngoan của hắn, nói cái gì mà đáng điệu chuẩn xác, nhưng chỉ đưa cho hắn chủ ý như vậy!

“Bổn vương thuở nhỏ không rành âm luật, trước đây Lâm Tuyên từng đặc biệt truyền dạy rất lâu, nhưng cũng không hề hiệu nghiệm.” Hắn bình thần giải thích, âm thầm giảm bớt vẻ mất tự nhiên trên mặt.

Văn Tổ ngồi xuống cạnh hắn, đưa tay gảy một cái, “So ra hạ quan cũng không khá hơn bao nhiêu, ít nhất giọng hát của Vương gia cũng rất hay.”

“Văn khanh cảm thấy rất hay?” Tiêu Tranh quay đầu nhìn nàng, gương mặt mặc dù vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng khó giấu được vui mừng trong mắt.

“Ừm, Vương gia hát rất tốt, chỉ là.....” Nàng nghiêng mặt, nghênh đón ánh mắt của hắn, “Vương gia đang hát cho hạ quan nghe sao?”

Hoàn toàn không ngờ nàng sẽ hỏi thẳng như vậy, Tiêu Tranh thần ra một lúc mới gật đầu, “Phải.”

Không chút che giấu, vốn vì nàng nên mới chuẩn bị cuộc hẹn này, đương nhiên muốn nàng biết tâm ý của mình.

Văn Tổ cúi mắt, “Thì ra là vậy.....”

Chỉ như vậy? Tiêu Tranh có chút thất vọng.

“Vương gia?”

“Ừm?”

Nàng ngược mắt chăm chú nhìn ngón tay hắn đặt trên dây đàn, nhẹ nhàng mỉm cười, “Đa tạ.....”

43. Chương 42

Chuyển ngữ: Mic

Ngày đầu tiên của năm mới, triều đình được đặc cách miễn tảo triều một ngày, nhưng Nhiếp chính vương vẫn bận rộn như cũ, bởi vì Vương phủ lại nghênh đón vị khách quý là nữ vương Thanh Hải quốc.

Văn Tổ nhận thấy lần báỉ phỏng này có chút kỳ lạ.

Sáng tinh mơ, nàng đang chuẩn bị theo thông lệ đến hành lễ mừng năm mới với Nhiếp chính vương thì liền thấy một hàng người bước chân nhẹ nhàng lướt ngang qua trước mặt nàng, người đi đầu chính là Đông Đức Ngọc Tụng.

Không như thường ngày, Đông Đức Ngọc Tụng còn đặc biệt mang trang phục của nữ tử người Hán, cung trang màu đỏ rực rỡ càng tôn thêm dung nhan diễm lệ của nàng thêm phần kiều mỹ, ngoài khí thế cao cao tại thượng vốn có lại điểm xuyết thêm vài phần quyến rũ thướt tha.

Nữ vương một nước ngày đầu năm không vào cung gặp hoàng đế thái hậu mà lại chạy tới phủ Nhiếp chính vương, lại còn chăm chú vào trang phục một cách tỉ mỉ lại mang theo ý lấy lòng thế này, có thể không khiến người khác cảm thấy kỳ lạ sao?

Mà hiện giờ, nàng lại liếc nhìn cửa lớn thư phòng Nhiếp chính vương đang đóng chặt, xoắn tay im lặng không lên tiếng.

Triệu Toàn ở bên cạnh thân thiết an ủi nàng: “Văn đại nhân, an tâm đi, bài hát đêm qua của Vương gia còn chưa đủ biểu đạt tình ý của ngài ấy sao? Nữ vương người ta tới tìm Vương gia là việc công, đầu năm mà, hừng chí tới chúc tết, ngài đừng căng thẳng như vậy.”

Văn Tổ không đáp, chỉ u ám trầm hẳn, mãi tới khi hẳn biết điều ngậm miệng.

Bị hẳn nói như vậy, Văn Tổ bất giác lại nhớ tình cảnh đêm qua, chợt hoảng hốt.

Nhiếp chính vương đó, không phải ai khác, mà là Nhiếp chính vương đó, hát tặng nàng đó! Hơn nữa còn là hát Quan Thư!

Quan Thư đây! Đó là tình ca đây nhá!

Văn Tổ hít sâu một hơi, che tay nơi lồng ngực, trong đầu ồn ào ầm ĩ hết đợt này đến đợt khác. Cũng chính là nói Nhiếp chính vương hát tình ca tặng nàng đây!

Cửa thư phòng cuối cùng lúc này bật mở, Nhiếp chính vương bước ra, sát sau lưng là Đông Đức Ngọc Tụng.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến nữ vương bệ hạ.” Văn Tổ vội tiến lên hai bước, hành lễ với từng người.

“Văn khanh không cần đa lễ.” Ngữ điệu Tiêu Tranh vẫn điềm thản như trước, nhưng vào tai Văn Tổ lại có đôi chút khác lạ.

Đêm qua rõ ràng còn rất thân mật, ý nhằm, là rất thân thiết, bây giờ sao lại trở nên xa cách như vậy chứ?

Nàng thẳm ngược mắt nhìn Nhiếp chính vương, nhưng lại vừa vặn bắt gặp Đông Đức bệ hạ sau lưng hẳn mặt đỏ tai hồng.

Đối với hành lễ vừa rồi của Văn Tổ nàng ấy cũng chưa từng có phản ứng gì, hiện giờ lại mang dáng vẻ này, Văn Tổ không khỏi tò mò nàng ấy và Nhiếp chính vương ở bên trong đã bàn bạc về vấn đề gì.

Đúng lúc này, ngoài cửa viện bỗng truyền tới một hồi tiếng bước chân hối hả, Văn Tổ quay đầu nhìn, thấy quản gia cước bộ gấp gấp chạy vào, nhưng ông ấy còn chưa tới trước mặt thì đã có người tiên phong từ sau lưng ông ấy bước ra.

Toàn thân áo lông màu đỏ tía, kim quan buộc tóc, mặt mày tinh xảo hàm chứa anh khí, ấy vậy mà lại là tiểu hoàng đế Tiêu Dực.

Những người có mặt ai nấy đều ngây ra như phỗng, Tiêu Dực ở phía đối diện đã dừng bước, lạnh lùng nhìn hai người đứng cạnh Văn Tổ, bất động không nói.

“Nữ vương thật hăng hái.”

Đầu mắt hồi lâu, hẳn bất ngờ bỏ lại một câu như vậy, cũng không lưu lại giây phút nào, trực tiếp quay người rời đi.

Văn Tổ nhìn hai người trước mặt, mơ hồ đoán được lý do hoàng đế bệ hạ nổi nóng, vội vàng đuổi theo. Con người đen nhánh của Tiêu Tranh ở sau lưng khẽ chớp động vài cái, nhưng cái gì cũng không nói.

“Bệ hạ, bệ hạ, bệ hạ đừng bước.....” Mãi đến khi tới cửa lớn, Văn Tổ mới miễn cưỡng bắt kịp hoàng đế, “Bệ hạ nhất định là hiểu lầm rồi, nữ vương bệ hạ và Nhiếp chính vương cũng không.....”

Lời nói bị hoàng đế đột ngột đưa tay chặn lại, hẳn phần nộ phùng phùng phát tay áo, nói: “Văn ái khanh, ý tốt của khanh Trẫm hiểu, nhưng khanh vốn không biết xảy ra chuyện gì?”

Lời này vừa nhần nhịn mà cũng đầy lửa giận, gương mặt hẳn vì thế mà bắt đầu đỏ bừng.

Văn Tổ thò đầu quan sát cửa lớn, đám hộ vệ đều lui ra tránh ở xa xa, không có lấy nửa bóng người, trước cửa Vương phủ thế nhưng lại trở nên yên ắng, nàng lúc này mới an tâm chấp tay vái hoàng đế: “Vãn xin bệ hạ nói rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hừ!” Hoàng đế bắt đầu thở hồng hộc, một lúc sau mới đề thấp giọng, nói: “Chuyện khiến Trẫm mất hết mặt mũi!”

“Hả?” Văn Tổ nhú mày, thật sự không hiểu nổi ý tứ trong lời nói của hẳn.

Hoàng đế tựa như đang đè nén gì đó, nắm tay siết chặt không hề hé răng.

“Bệ hạ, hạ quan nguyện vì bệ hạ phân ưu, nhưng vẫn xin bệ hạ nói rõ đi ạ.”

“Văn ái khanh.....” Hoàng đế nhú mày lắc đầu, “Không phải Trẫm không muốn nói, sự thực là.....không biết nên nói gì.”

“Bệ hạ, đại trượng phu có thể co có thể giãn, huống chi ngài là quân vương một nước, chuyện mặt mặt mũi thế nào cũng không tính là gì đâu.”

Hoàng đế lúc này mới có chút dao động, mím môi trầm tư hồi lâu, vẫy vẫy tay với nàng, ý bảo nàng kề sát tai lại, là vậy là vậy thế đấy thế đấy thâm thì một phen.

Văn Tổ hoàn toàn triệt để đứng hình, đầu gối suýt nữa mềm oặt sắp khụy xuống.

Hoàng đế thấy thế, thái độ kiên cường cố gắng chống đỡ suốt nửa ngày nhất thời sụp đổ vài phần, sắc mặt xanh mét.

Văn Tổ hoàn hồn, vội lên tiếng an ủi, “Bệ hạ an tâm, an tâm, mấy chuyện này đều là hiểu lầm, thật đó! Hạ quan rất nhanh sẽ đưa ra lời giải thích cho bệ hạ, bệ hạ nhất định có thể bảo toàn thể diện.”

“Thật sự?” Sắc mặt hoàng đế tức thì tốt lên không ít.

“Ngần lần vạn lần, hạ quan đảm bảo.” Thực ra Văn Tổ đã không biết bản thân mình đang nói gì nữa.

Hoàng đế ở bên này chân trước vừa rời đi, nàng đã lập tức ba chân bốn cẳng chạy về phía Tây các, vừa định vào cửa thì đã trông thấy Nhiếp chính vương và Đông Đức Ngọc Tụng cùng nhau bước ra, nàng đành phải dần xuống tâm tư hỗn loạn, lùi sang một bên.

Thấy nàng đứng bên cửa, Tiêu Tranh ngăn ra, ánh mắt vừa đảo đã có tính toán. Đưa tay hướng Đông Đức Ngọc Tụng làm tư thế mời, ý bảo nàng ta theo mình ra ngoài.

Trong đầu Văn Tổ hỗn loạn hờ hết một hồi, cũng không biết là bị lời nói của hoàng đế dọa sợ, hay là bị chính suy nghĩ hỗn độn của mình giày vò. Cứ thế một lúc lâu, vẫn đứng tần ngần ở cửa viện không động đậy.

“Văn khanh, tìm bốn vương có việc sao?”

Nàng ngẩng phắt đầu, trước mặt chính là gương mặt dịu dàng của Nhiếp chính vương, thì ra hắn đã trở lại.

“Vương gia.....” Nàng mấp má môi, lưỡng lự ngập ngừng không biết nên mở miệng như thế nào.

“Muốn hỏi điều gì cứ hỏi thẳng là được, không cần ấp a ấp úng.”

Văn Tổ đánh mắt với Triệu Toàn ở bên cạnh một cái, ý bảo hắn tránh đi một chút, lúc này mới xoay đầu nhìn Nhiếp chính vương, siết tay, lại hít sâu một hơi, cuối cùng hạ quyết tâm, hỏi: “Vương gia có biết nữ vương Thanh Hải quốc thay đổi kế hoạch liên hôn?”

Tiêu Tranh khẽ giựt giựt mày, không nói.

“Bệ hạ vừa rồi đến đây tuyệt đối không phải tình cờ, hôm nay nữ vương Thanh Hải quốc bảo sứ thần tùy thân đến chuyển lời đồng ý liên hôn, nhưng đối tượng nàng ấy muốn kết hôn” Nàng mím môi, đối diện với ánh mắt hắn, “chính là Vương gia ngài.”

Phàm là người tâm cao khí ngạo thì đều cần được dạy bảo một chút.

Đây là tổng kết mà Văn Tổ đưa ra sau đó.

Đông Đức Ngọc Tụng dù tuổi nhỏ nhưng vì từ sớm đã nắm quyền, hơn nữa tính tình trầm ổn chín chắn, hành sự kiêu căng thích phô trương đương nhiên không cần phải bàn, người như vậy trước giờ sẽ không đặt người khác trong mắt, càng huống chi bình thường cũng sẽ không có ai làm trái ý nàng ấy.

Nhưng chuyện hoang đường này lại bị Nhiếp chính vương điện hạ của Đại Lương đặt dấu chấm hết.

Trước đó lúc hai người gặt mặt ở hồ Bích Dao, trái tim kiêu ngạo của Đông Đức bệ hạ đã bị khí thế thâm trầm kia của Tiêu Tranh rung động một phen. Đến khi đối đầu tại Kim Loan điện, Nhiếp chính vương không chút nhượng bộ, nàng ấy ghen lời, nhưng lại khiến nàng ấy cảm thấy một Nhiếp chính vương thành thực mạnh mẽ như vậy chính là đối thủ đủ để sóng vai cùng mình.

Trên thực tế, chính sự đối chọi gay gắt ngay từ ban đầu đã khiến nàng nảy sinh suy nghĩ sau đó.

Ở Thanh Hải quốc chưa từng có người làm trái ý nàng ấy, chưa từng có ai cao cao tại thượng mà nói chuyện với nàng ấy, hoặc nói, nàng ấy chưa từng biết trên đời này còn có nam tử mang khí thế bức người như vậy.

Nam tử như vậy trên thế gian này chẳng lẽ không nên rũ mắt phục tùng?

Nàng không cam lòng, cũng từng tức giận đập bể đồ đạc, cũng từng có suy nghĩ kết thúc chuyến thăm lần này dứt khoát về nước, nhưng nhớ tới đôi đồng tử sâu xa lạnh lùng kia, thì lại cảm thấy không cam lòng.

Ánh mắt kia thì thoảng rơi trên người nàng, nhưng giống như chỉ nhìn vào binh lực cùng quốc gia sau lưng nàng, chưa bao giờ nhìn nàng nhiều hơn lấy một ánh mắt?

Nàng là nữ vương Thanh Hải quốc vạn dân kính ngưỡng, là thần nữ được nam tử nơi đó quỳ lạy, nhưng tới nơi này của hắc thì vẫn cứ luôn quanh đi quẩn lại mấy đề tài kia:

Liên hôn, kết minh, bố trí binh lực biên phòng.

Dù gì vẫn là một thiếu nữ, tình cảm nữ vương Thanh Hải quốc đối với Tiêu Tranh có thể nói đến từ chính sự không cam lòng, đến từ chính tư tưởng đại nữ tử sớm đã thành thói quen tự nhiên kia.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, đích thực nàng đã đem chuyện này thay đổi trên thực tế.

Hoàng đế ngồi trên Kim Loan điện kia tuổi còn quá nhỏ lại non nớt, hơn nữa Nhiếp chính vương hiện nay mới là chủ nhân chân chính của quốc gia này.

Vì thế Đông Đức bệ hạ thích làm theo ý mình đã quên đi những lời khen ngợi mà dì của mình Đông Đức Trác Y trước kia dành cho tiểu hoàng đế, trực tiếp mớm lời cho sứ thần tùy thân trước tới đánh tiếng với hoàng đế, đại ý là người tự mình quan sát mà làm đi, Cô nhìn trúng hoàng thúc người đó.

Hoàng đế bệ hạ đương nhiên không vui, sao có thể bị người ta tát một cái như thế chứ?

Hắn là chân long thiên tử, dựa vào cái gì lại bại bởi Nhiếp chính vương? Bởi vì hắn có thực quyền?

Hắn nổi giận đùng đùng xông tới phủ Nhiếp chính vương, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ trông thấy nữ vương bệ hạ mỹ nhân như hoa kia đang mặt đỏ tai hồng đứng bên cạnh hoàng thúc của hắn, lẽ nào còn có nửa điểm khí thế ngút trời nơi Kim Loan điện hôm đó?

Thế nên chuyện này trở nên âm ỉ như vậy.

Văn Tổ đưa tay day day mi tâm, lâu lắm rồi, cho dù đối mặt với Lưu Kha cũng không có lo lắng như vậy, hiện giờ thực sự phiền não, bởi vì nàng không quên mình vừa rồi đã mạnh mẽ khoát lác thế nào để trấn an hoàng đế.

Nàng phải là sao để lấy lại thể diện cho hắn đây?

Nếu như lật đổ Nhiếp chính vương thì có thể còn có đôi chút hi vọng. →__→

“Vương gia, ngài có dự tính gì?” Nàng nhún mày nhìn Tiêu Tranh, nhưng phát hiện trên mặt người kia vốn dĩ chẳng thấy được một tia phiền não.

“Hôm nay nữ vương quả thực có nói chuyện này với bốn vương.” Tiêu Tranh khoanh tay, ngữ điệu thản nhiên: “Cho nên bốn vương hiện giờ vẫn đang nghĩ nên xử lý như thế nào.”

“..... Vương gia, nhìn ngài hình như chẳng để tâm chút gì cả.” Nét mặt Văn Tổ đầy oán niệm.

Tiêu Tranh bật cười, “Bốn vương vì sao phải bận tâm?”

“Vương gia ngài bị nhìn trúng đó, lẽ nào ngài thực sự định tự mình đi liên hôn?!”

Lời này nghĩ cũng chưa kịp nghĩ đã thốt ra khỏi miệng, nói xong rồi cả hai người đều ngáy ra.

Trong mắt Tiêu Tranh từ từ dâng lên ý cười, người hơi hướng về trước, tầm mắt ngang nhau, ánh mắt mang đôi chút hứng thú nhìn nàng chăm chăm, “Thế Văn khanh cảm thấy, bốn vương có nên đồng ý hay không đây?”

.....
Vấn đề này quá ư thẳng thắn, khiến Văn Tổ vốn không cách nào trả lời, vì thế một lần nữa nàng lại lựa chọn trốn tránh.

Đây dường như là phương thức xử lý sự việc dạo gần đây nàng dùng nhiều nhất, lúc đối mặt với ánh mắt của Lưu Kha, lúc đối mặt với cái ôm kia của Nhiếp chính vương, thậm chí lúc hẳn trực tiếp hát khúc Quan thư kia....

Tiêu Tranh không ngăn cản nàng, chỉ là khi nàng sắp bước ra khỏi cửa viện, bình thân nói một câu: “Bổn vương không biết nàng đang trốn tránh điều gì, cũng có thể nàng hoài nghi bản thân rất cuộc mong muốn cuộc sống như thế nào, nhưng bổn vương vẫn là câu nói đó, so với cuộc sống giúp chồng dạy con, nàng thích hợp với việc bày mưu tính kế hơn.”

Bước chân Văn Tổ dừng lại, ánh mắt khẽ tối.

Nàng không phải không có suy nghĩ này, chuyện xử lý tham quan vùng ven sông thực sự khiến trong lòng nàng nảy sinh cảm giác thành tựu, nhưng xét đến cùng nàng chẳng qua chỉ là một nữ quan bù nhìn, tân chính tóm lại sẽ có ngày kết thúc, đến lúc đó nàng trở về cuộc sống thường dân áo vải, há lại có thể cùng đứng chung với Nhiếp chính vương khi thế đường đường?

Cho dù hiện giờ nàng đã là đại quan tam phẩm, chẳng qua cũng chỉ là oanh liệt một thời mà thôi.

Ngang qua hậu hoa viên, xa xa thoáng nhìn ngôi đình giữa hồ, trong lòng nàng lại một trận sóng cuộn biển gầm.

Lần đầu tiên gặp Nhiếp chính vương chính là nơi này, hẳn không còn bóng gió trực tiếp biểu đạt tình ý cũng là nơi này, nhưng xem ra bản thân lại muốn cô phụ hảo tâm này của hắn.

Văn Tổ cúi đầu, ủ rũ cụp vai buồn bực đi về phía trước, ai ngờ chưa được mấy bước thì thỉnh thoảng phải một người, đầu đập vào bả vai vừa cứng vừa lạnh, khiến nàng nhin không được rên lên một tiếng. Ngược mắt nhìn, thì ra là Bình Dương vương.

“Lơ đãng như vậy làm gì?” Tiêu Đoan xoa xoa vai, cổ ý nhú mày trừng nàng.

“Xin lỗi Vương gia, hạ quan không phải cố ý.”

“Không sao.” Tiêu Đoan thò đầu nhìn sau lưng nàng, nhận ra nàng từ Tây các bước ra, trong mắt nhiễm ý cười, “Thì ra là từ chỗ của thúc thúc đi ra à, đúng rồi, đêm qua hẹn hò thế nào?”

Văn Tổ im lặng liếc hắn một cái, thì ra người nhiều chuyện trên đời này không chỉ có mỗi mình nàng. ==

“Bỏ đi, cô không nói bổn vương cũng không hỏi nữa, vậy cô rốt cuộc có muốn nói với bổn vương vì sao lại như có điều suy nghĩ như vậy không đây?” Tiêu Đoan thông thả xoay ấm lò trong tay, “Tốt xấu gì ta với cô cũng coi như tri kỷ mà hen.”

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “tri kỷ”, rốt cuộc khiến tinh thần Văn Tổ có chút biến hóa, nhớ tới sự việc huy hoàng mình cùng hắn đồng lõa vợ vét của cải, đành bất đắc dĩ mở miệng: “Là chuyện liên hôn của bộ hạ xảy ra chút thay đổi, không phải Bình Dương vương gia ngài muốn như vậy sao.”

“Hử? Thay đổi gì?”

“Nữ vương nàng ấy.....hình như nhìn trúng người khác rồi.”

Tiêu Đoan nhướn mi, nhếch miệng, thế nhưng ngạc nhiên này chẳng qua chỉ trong một khắc đã bị giấu đi, “Hô! Bổn vương biết nha đầu kia đối với thúc thúc không có hảo tâm!”

“Bình Dương vương gia, giờ phút này nói mấy chuyện này có tác dụng gì?” Văn Tổ bĩu môi.

“Xùy, hoàng đế cũng thực sự vô năng, nữ nhân của mình chả giữ nổi, hẳn cũng không xấu hổ à?”

Lời này có chút đại nghịch bất đạo, nhưng Văn Tổ lại không có phản ứng gì, trái lại thoáng hoảng hốt, như thể thoáng cái nổi lên suy nghĩ nào đó, tròn mắt đảo tròn.

“Nè, cô sao vậy?” Tiêu Đoan duỗi một tay quơ quơ trước mắt nàng.

“Đúng rồi!” Văn Tổ đột nhiên hét lên một câu, hưng phấn kéo tay áo Tiêu Đoan, “Bình Dương vương gia, Ngài thật sự là một lời lay tỉnh người trong mộng đó! Đa tạ đa tạ!”

Lời còn chưa dứt, người đã hấp ta hấp tấp lướt qua hần chạy về phía tiền viện, hình như cực kỳ phấn khởi. Tiêu Đoan mù mờ lắm bầm tự hỏi: “Ta nói gì cơ?”

44. Chương 43

Edit: Mic

Hoàng đế bệ hạ lúc này đang quán mình trong chốn kiên quyết không gặp bất kỳ ai.

Phúc Quý sớm đã bị đuổi ra ngoài điện, trong tấm cung lớn như vậy, hần một mình cô đơn ôm chần nằm trên long sàng lạnh lẽo thê lương.

Đáng thương quá đi, sao có thể đối xử với hần như vậy? Hần là hoàng đế đó, sao có thể bi thảm đến mức bị thúc thúc cướp mất hoàng hậu vậy chứ?

Ông trời ơi, chả còn mặt mũi gặp ai, không muốn sống nữa không muốn sống nữa không muốn sống nữa đâu đâu đâu đâu.....

Hai chân đang ở trong chốn quấy đạp lung tung thì sau lưng truyền tới giọng nói có phần hơi dờ dẩn của một người: “Bệ hạ.....”

Lưng tiểu hoàng đế cứng đờ, quay đầu sang, tức thì giật mình ngồi bật dậy, “Văn ái khanh, khanh khanh khanh vào đây từ lúc nào?”

Văn Tổ giựt giựt khoe môi, nhắc tay hành lễ, “Hạ thần vừa vào, bệ hạ bớt muộn phiền.”

Mặt hoàng đế đen thui, lời này chẳng phải rõ ràng nói nàng cái gì cũng thấy sao?

“Thế thế thế khanh vào đây bằng cách nào?” Hoàng đế dự định một lát nữa sẽ trừng trị Phúc Quý thật nặng tay.

Văn Tổ nhận thấy được nỗi buồn phiền từ sắc mặt của hần, vội nói: “Hạ thần gấp rút đến bẩm với bệ hạ cách giải quyết, vừa rồi liền lĩnh xông vào, Phúc Quý công công cũng không ngăn được hạ thần, vẫn mong bệ hạ thứ tội.”

“Khanh nói có biện pháp?” Vừa nghe tới đây, hoàng đế đương nhiên sẽ không để tâm đến tội tự ý xông vào của nàng, lập tức tung chăn ngồi dậy ngay ngắn, đưa tay phải về phía nàng, “Ái khanh mau nói.”

Vừa rồi hần còn là đáng vẻ gục đầu ủ rũ, hiện giờ đột ngột ánh mắt lấp la lấp lánh nhìn nàng chăm chăm, biến đổi nhanh như vậy thực sự khiến Văn Tổ cảm thấy buồn cười. Nhưng nghĩ tới vẫn còn chính sự, nàng mau chóng nghiêm sắc mặt, nhắc tay hành lễ nói: “Dám hỏi bệ hạ, ngài có ý với nữ vương Thanh Hải quốc không?”

Hoàng đế ngẩn ra, trên mặt bất chợt phiếm hồng, “Văn ái khanh vì, vì sao hỏi vậy?”

“Nếu như vô ý, những lời sau đây của hạ quan cũng không cần nói nữa.”

Hoàng đế hơi mím môi, thần sắc trở nên úp úp mở mở.

“Thế chính là có ý rồi.” Văn Tổ liếc hần một cái, giải quyết dứt khoát.

Tiểu hoàng đế gục đầu, lỗ tai nóng bừng. Hần từ bé tiếp xúc với nữ tử không nhiều, ngoại trừ tính tình kiêu ngạo kia, nữ vương Thanh Hải quốc mỹ mạo vô song, hần thậm thích cũng là chuyện đương nhiên, nhưng bị hỏi thẳng thừng như vậy, vẫn cảm thấy rất mất tự nhiên.

Văn Tổ nhìn dáng vẻ này của hân, cũng không thừa nước đục thả câu nữa, tiến lại gần một bước, đề thấp giọng nói: “Hạ thần cảm thấy bệ hạ tuyệt đối không thể thua Nhiếp chính vương!”

Hoàng đế ngẩng phắt dậy, nét mặt kinh ngạc, “Khanh nói gì?”

Tay trái Văn Tổ ở trước mặt hân từ từ siết thành quyền, đồng dục hùng hồn: “Ý hạ thần chính là, bệ hạ phải cướp nữ vương từ trong tay Nhiếp chính vương về!”

“Cướp?” Bệ hạ vẻ mặt mù mịt, “Cướp bằng cách nào?”

“Dùng chính khí thế của ngài!” Văn Tổ nhìn hân chăm chăm, sắc mặt nghiêm nghị, “Bệ hạ phải nhớ, ngài là chủ của Đại Lương, là chân long thiên tử, là cửu ngũ chí tôn, kẻ nào có thể so sánh với ngài? Ngài phải thể hiện khí phách của mình, phải có tự tin đem nữ vương cướp về dễ như trở bàn tay!”

Hoàng đế mắt chữ A mồm chữ O ngây ngốc nhìn nàng, một lúc lâu sau, đột nhiên từ thành giường nhảy xuống đất, siết chặt nắm tay gập đầu, “Không sai, Trẫm chính là thiên tử, dựa vào cái gì mà lại thua Nhiếp chính vương? Trẫm kiên quyết không tin, chẳng qua là một nữ tử, còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Trẫm được sao?”

“Bệ hạ anh minh, chính là như vậy.” Văn Tổ thức thời cổ vũ khích lệ.

“Được!” Hoàng đế khí thế ngút trời đập tay một cái, nhưng rồi lại nghếch ra một hồi, lăm la lăm lét ngược mắt nhìn Văn Tổ, “Thế Trẫm rốt cuộc phải làm thế nào?”

“.....”→__→

Văn Tổ phái người tới dịch quán mời nữ vương Thanh Hải quốc, cũng không nói gì đặc biệt, chỉ nói hoàng đế bệ hạ đặc biệt vì nàng chuẩn bị một cung điện làm chỗ cư ngụ, mời nàng ấy lập tức dọn sang, sau đó bệ hạ sẽ ra sức chút, cũng không sợ không có cơ hội rồi.

Hoàng đế cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, để nàng ấy ở dịch quán, quá mức tự do, động một tí là đi tìm Nhiếp chính vương, chẳng trách lại xảy ra chuyện!

Đáng tiếc suy nghĩ này tốt đẹp quá mức, nữ vương bệ hạ vốn không nghe theo sắp đặt, từ chối thẳng thừng, vì thế hoàng đế đợi hết nửa ngày trời, ngay cả mặt mũi cũng chẳng thấy đâu.

Văn Tổ cảm thấy chuyện này cũng không ổn, càng kéo dài sẽ càng phiền toái đây.

Sắc trời đã gần về chiều, nàng vẫn chưa quay về, trong đầu vẫn luôn tính toán, cuối cùng không biết làm thế nào, đành hướng hoàng đế mượn bút mực phong thư, nhờ Phúc Quý gửi đến Nhiếp chính vương, sau đó đem cửa lớn tấm cung hoàng đế đóng lại, bắt đầu dạy hân.

Chuyện tình cảm này quả thực là kẻ trong cuộc thì mê, người đứng ngoài thì tỉnh, Văn Tổ đối với chuyện của hoàng đế so ra còn thông suốt hơn cả chuyện của chính mình.

Mà lúc này, nàng đang truyền thụ một tư tưởng cho bệ hạ, chính là nhất định phải một lần đã tóm được nữ vương Thanh Hải quốc.

Không bao lâu, Nhiếp chính vương nhận được phong thư liền tự mình chạy đến, lúc tới tấm cung vừa đúng lúc Văn Tổ giảng dạy xong, nét mặt hân ngỡ vực, còn nàng mặt mày đỏ ửng, lúc ánh mắt hai người giao nhau, chợt cảm thấy quỷ dị.

“Văn khanh sao lại đột ngột vào cung?” Tiêu Tranh vừa hỏi, đầu đã xoay về phía vị trí của tiểu hoàng đế, lúc đối diện với ánh mắt u oán phẫn nộ của hân thì đã hiểu ra vài phần.

“Hạ quan sẽ giải thích với Vương gia sau, nhưng không biết Vương gia đã mời nữ vương bệ hạ vào cung hay chưa?”

“Đương nhiên, trong thư nàng đã nói, bốn vương đoán có chuyện, lập tức phái người đi mời rồi.”

Đường như ngay khoảnh khắc vừa dứt lời thì tiếng của Phúc Quý liền vang lên: “Bệ hạ, cung nhân đến báo, nữ vương Thanh Hải quốc vào cung rồi.”

Bệ hạ lạnh lùng u ám lườm Tiêu Tranh một cái, trong lòng rỉ máu, một câu nói là tới liền, quả nhiên so với hẳn mời gặp còn có giá trị hơn. >_

“Bệ hạ, ngài nên đi rồi đó.” Văn Tổ nhìn về mặt ai oán của hẳn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Ồm.....”

Hoàng đế ủ rũ đứng dậy, lơ đãng chỉnh lại vạt áo mũ mào, gục đầu hướng bên ngoài mà đi. Mọi chuyện vốn rất tự nhiên, nhưng lúc lướt qua bên cạnh Nhiếp chính vương thì lại đột ngột đổi sắc mặt.

Tựa như cố ý muốn chọc giận hẳn, Tiêu Tranh nghiêng đầu nhìn hẳn, khoe miệng mang theo đôi chút ý cười, ẩn chứa nét giễu cợt, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Vì thế hoàng đế bị ánh mắt này kích động, siết nắm đấm hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, nhanh chóng bước ra ngoài.

Quyết không tin lần này Trầm không thắng được người, người chờ đó cho Trầm!

Văn Tổ bị bộ dạng trước mắt này của hai thúc cháu khiến nàng ngáy ra, một lúc sau hoàn hồn lại liền vội vàng nổi gót theo.

Nàng muốn chặt chẽ quan sát hành vi cử chỉ của bệ hạ, để kịp thời đưa ra phương án sửa đổi.

Tiêu Tranh ở sau lưng đoán được nàng nhất định lại có chủ ý quỷ quái gì đó, lắc đầu mỉm cười, cất bước theo sau.

Vàng dương đã lặn một nửa, sắc trời chập choạng, trong ngự hoa viên thì thoảng còn có thể bắt gặp tuyết đọng trên đầu nhành cây, mang theo đôi chút lạnh lẽo yên ắng.

Giả sơn tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau đứng uy nghiêm lạng lẽ, hoàng đế bệ hạ trầm mặc, cùng với thiếu nữ trước mặt mắt to trừng mắt nhỏ.

Đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, Đông Đức Ngọc Tụng vốn lớn tuổi hơn hẳn, đã lộ ra nét mềm mại đáng yêu của thiếu nữ, so với hẳn còn cao hơn một chút, vì thế hoàng đế bệ hạ thoảng lùi về sau đứng trên một tảng đá mới xem như rút cuộc có được cái khí thế Văn Tổ đã nói.

“Sao người lại ở đây?” Đông Đức Ngọc Tụng có chút mất kiên nhẫn, cũng không hành lễ, đối với hoàng đế đích thực giống hệt với các nam tử ở bốn quốc.

Hoàng đế đương nhiên muốn nhắc nhở nàng sự thực nơi đây chính là Đại Lương, vì thế hất đầu nói, “Đây là hoàng cung của Trầm, Trầm đương nhiên nên ở đây, trái lại là người, vì sao tới chỗ này?”

“Cái gì?” Đông Đức Ngọc Tụng nhú mày lườm hẳn một cái, xoay người bỏ đi. Nàng muốn đi tìm Nhiếp chính vương, mới không thèm dây dưa với hẳn.

Thế nhưng còn chưa cất bước thì đã bị một bàn tay lập tức chặn trước người nàng.

“Trầm còn chưa nói xong, người lại dám đi trước?”

Đông Đức Ngọc Tụng giựt giựt mày, “Hoàng đế bệ hạ đây là đang làm gì?”

“Cái gì cũng không làm, chính là không cho người đi, thế nào?”

Trốn đằng sau giả sơn, Văn Tổ chỉ lộ ra đôi mắt cùng nét mặt hưng phấn, bệ hạ được lắm, tiếp tục cố gắng lên!

Tiêu Tranh ngồi cạnh nàng cảm thấy khó hiểu, cái này có gì mà hứng chí đến vậy? →_→

“Đông Đức Ngọc Tụng, Trầm hỏi người, người thật lòng muốn cùng Đại Lương liên hôn?” Có được khởi đầu, tiếp theo sẽ dễ xử lý hơn, hoàng đế bệ hạ đã quen với dạng cổ làm ra vẻ này.

“Đúng, Cô đích thực có ý liên hôn với Đại Lương, chẳng qua không phải với bệ hạ nhà người, người cũng không cần hao phí tâm tư nhiều lắm chi.”

Đối diện với sự ngạo mạn của Đông Đức bệ hạ, hoàng đế cuối cùng bùng phát, “Làm càn, người muốn liên hôn cũng chỉ có thể là với Trầm!”

Quác quác quác.....

Một người trước mắt, cùng với hai người phía sau giả sơn đồng loạt đứng hình.

Văn Tổ càng phấn chấn, hoàng đế bệ hạ, kỹ thuật diễn xuất của ngài quá giỏi, tiếp tục tiếp tục, ngài được lắm đấy!

“Người, người nói cái gì?” Đông Đức Ngọc Tụng có chút không kịp hoàn hồn, tiểu hoàng đế vẫn luôn bị nàng cho là yếu đuối nhu nhược từ lúc nào lại trở nên mạnh mẽ như thế?

“Trẫm nói rồi, người phải giả cũng chỉ có thể giả cho Trẫm, đừng quên, người là quân chủ một nước, chỉ có danh hiệu hoàng hậu để quốc mới xứng với người, một danh hào vương phi, người cam lòng sao?”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, sầm mặt bước xuống tảng đá, áp sát nàng ấy, “ Trẫm chính là cửu ngũ chí tôn, thiên hạ vạn vật tất cả đều là sở hữu của một mình Trẫm, hiện giờ Trẫm chỉ muốn nói với người một câu, nếu như người gật đầu đồng ý hôn sự với Trẫm, cùng Trẫm nắm giữ giang sơn vạn lý, còn nếu không thì.....” Hắn híp mắt, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Người cái gì cũng đừng nghĩ tới, bao gồm cả hoàng thức của Trẫm!”

Đông Đức Ngọc Tụng há hốc, lần đầu tiên chấn kinh đến mất hình tượng như vậy.

Lẽ nào bộ dạng trước đây của hắn đều là giả vờ? Bằng không sao lại có thể thay đổi nhanh như thế?

Hãy còn đang trầm tư thì cổ tay đã bị hắn tóm lấy, thoát đầu dường như còn có chút run rẩy, nhưng chỉ một khắc sau đã biến mất không chút tăm tích, như thể sự run rẩy mới rồi đó là ảo giác của chính nàng.

“Ngọc Tụng, nếu nàng đồng ý với Trẫm, Trẫm cái gì cũng sẽ cho nàng, cho dù là giang sơn này, Trẫm cũng hoàn toàn không đặt vào mắt.”

Sự mạnh mẽ trước đó lại đột ngột biến thành dịu dàng ôn nhu, trong mắt tiểu thiếu niên mang theo cổ chấp cùng nhu tình, nhưng càng nhiều hơn trong đó chính là sự thuần khiết mà chỉ có ở độ tuổi này. Hắn hãy còn nhỏ, sao biết tình yêu là gì, nhưng chính sự ngây ngô này lại càng khiến người khác cảm thấy không cách nào cự tuyệt.

Đông Đức Ngọc Tụng bất luận là tuổi tác hay suy nghĩ đều trưởng thành hơn so với tiểu hoàng đế, thế nên nàng càng hiểu được ý tứ hàm súc trong sự biến chuyển của hoàng đế.

Một câu này thốt ra, cường thế trước đó đều trở thành sự uy hiếp đối với lòng dạ giả dối của nàng, mắt cũng chỉ dừng lại mỗi nơi nàng.

Thì ra nàng đối với hắn quan trọng như vậy sao?

Cùng lúc với nảy sinh nghi vấn này, trong lòng tiểu nữ vương cũng nhận không được có chút vui mừng, hoàng đế một nước xem mình còn quan trọng hơn cả giang sơn, còn có chuyện nào khiến người ta ngọt ngào hạnh phúc hơn được sao?

Hiện giờ lại nhìn vào ánh mắt thiếu niên này, so với ánh mắt thâm trầm lạnh nhạt của người kia, cảm thấy quyết định trước đây của mình thật có chút hấp tấp.

Nàng thở dài, mỉm cười tự giễu, siết tay của hoàng đế, “Đa tạ hảo ý của bệ hạ, Cô đã ghi nhớ, nhất định sẽ suy nghĩ kỹ lưỡng, cho bệ hạ câu trả lời thuyết phục.”

“Không được!” Hoàng đế lại trở về thái độ cường thế, giữ chặt cổ tay nàng, “Nàng hiện giờ cho Trẫm câu trả lời ngay!”

Đông Đức Ngọc Tụng liếc nhìn gương mặt quật cường của hắn, nhú mày không lên tiếng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai người sau giả sơn cùng với hoàng đế bệ hạ đều là ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng căng thẳng.

“Đồng ý hay là không đồng ý?”

“Cô vẫn cần suy nghĩ thử.”

“Đồng ý hay là không đồng ý?”

“Cô.....vẫn cần.....suy nghĩ thử.”

“Đồng ý hay là.....đồng ý?”

“Cô.....hửm?”

Cổ tay vẫn luôn bị níu giữ đến đau nhói, Đông Đức Ngọc Tụng cuối cùng đầu hàng gật đầu, “Được rồi, Cô.....trước đồng ý với người là được.”

Nàng không phải nữ tử trung nguyên e ấp hai lời, là quân vương, lại luôn làm theo ý mình đã quen, cảm thấy có thể thực hiện thì liền tiến hành, cảm thấy không được cũng không đổi ý.

Trước đó không vừa mắt hoàng đế cũng là vì cảm thấy hấn quá ngậy ngô nhu nhược, nhưng hiện giờ với khí thế này, ắt hẳn tương lai cũng không phải là vật trong ao. So với Nhiếp chính vương khó bề khống chế, những lời vừa rồi kia quả thực cũng khiến nàng động lòng.

Dù gì người kia sẽ không thể nào xem trọng nàng được như vậy.

Trong lòng nàng trăm xoay ngàn chuyển, nhưng hoàng đế vào khoảnh khắc nàng đồng ý thì liền lộ ra ý cười, thậm chí còn giang rộng tay ôm lấy nàng.

Hai người đằng sau giả sơn an lòng, nhìn nhau mỉm cười, lặng lẽ lùi đi....

Lúc sắp ra khỏi cửa cung, Văn Tố nảy sinh cảm khái: “Bệ hạ xem ra đối với nữ vương thật sự động lòng, bằng không cũng không thể nói được những lời lăng mạn như vậy, ngay cả giang sơn cũng không đặt trong mắt, chắc chắn, nam nhân chân chính nha.....”

Tiêu Tranh khinh bỉ hừ lạnh, “Một thằng nhãi ranh như nó lẽ nào có thể nói mấy chuyện đó, không biết là người nào dạy hư mà thôi.”

Ế..... Văn Tố rút cổ, “Vương gia, ngài biết đó, bệ hạ thực sự rất thông minh, người bên cạnh thoáng chỉ điểm một chút, người liền có thể học một hiểu mười gì gì đấy mà, khụ khụ.....”

Tiêu Tranh cười nhìn nàng, “Phải, bổn vương hiểu rất rõ, nhưng Văn khanh cũng phải biết, đối tốt với nàng khôn phải nói vài ba câu lăng mạn hay thật sự vứt bỏ giang sơn, mà là.....” Âm thanh dừng lại, hấn đưa tay giữ lấy bàn tay đang thả bên người của nàng: “Mà là quý ở trái tim chân thành.”

Văn Tố thầm sợ hãi, cuống quýt muốn rút tay về, nhưng bị hấn ra sức giữ chặt, giọng nói cũng bắt đầu trở nên tức giận, “Văn Tố, nàng rốt cuộc muốn trốn tránh đến khi nào?”

Lời tác giả muốn nói: Cho nên nói tránh né nhiều quá, người ta cũng sẽ nổi nóng, nhìn đi, Vương gia bốc hỏa rồi đó (_)

45. Chương 44

Chuyển ngữ: Mic

Rốt cuộc muốn trốn tránh đến khi nào?

Sau khi về đến Vương phủ, Văn Tố vẫn luôn nghĩ tới vấn đề này.

Nàng chỉ nhớ ánh mắt của Nhiếp chính vương, vẫn trầm tĩnh như trước đến giờ, nhưng vào thời khắc đó lại chan chứa tình cảm quá mức nồng đậm, pha chút đau lòng sợ sẽ làm nàng kinh hãi, lại có chút tức giận muốn bắt ngờ đập nàng một cái cho tỉnh táo.

Vì thế Văn Tố cuối cùng nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: “Vương gia, hạ quan cảm thấy đại sự liên hôn giữa bệ hạ và nữ vương đã thành rồi.”

Liên hôn đã thành, một nữ quan như nàng cũng mất đi tác dụng, chỉ chờ một lý do thích hợp liền trở về như ban đầu.

Tiêu Tranh sững người, nàng đã nhẹ nhàng rút khỏi tay hắn, rời đi trước.

Lần này trở về thì cũng không hề ra cửa nữa, ăn mặc đi lại hết thấy đều có nha đầu Hỉ Thước lo liệu, nàng phải người đến triều đình thông báo nghỉ bệnh, rồi liền triệt để bắt đầu rửa đen rút đầu.

Nghe nói Lưu Kha muốn tới thăm nàng, nhưng bị nàng từ chối.

Có lần Bình Dương Vương tới ngưỡng cửa, chỉ cách một cánh cửa thở dài mấy tiếng rồi liền rời đi. Văn Tổ cảm thấy hắn thực sự xem như tri giao của mình, hiểu rất rõ tâm tình ưu thương trăm mối của nàng vào lúc này.

Về phần Nhiếp chính vương, đã nhiều ngày chưa từng gặp mặt, cũng không hề nghe được chút tin tức nào liên quan đến hắn.

Lần co đầu rút cổ này kéo dài mãi đến tết nguyên tiêu, nữ vương bệ hạ đột ngột phải người đến mời nàng gặp mặt.

Trong cung giăng đèn kết hoa, tràn ngập không khí ngày hội.

Văn Tổ rửa mặt chải tóc tề chỉnh, vực dậy tinh thần vào cung, được cung nhân dẫn thẳng đến cung điện Đông Đức Ngọc Tụng đang ở, vừa vào cửa, cảm giác dị quốc liền ập thẳng vào mặt.

Xem ra bệ hạ rất dụng tâm nha.

Trong điện không có lấy một tùy tùng, Văn Tổ đi thẳng vào trong, bên tai chỉ nghe thấy một tràng âm thanh đinh đang của đồ bạc, Đông Đức Ngọc tụng đã vén rèm châu từ trong nội điện bước ra.

“Tham kiến nữ vương bệ hạ.” Văn Tổ vội vàng chỉnh đốn trang phục rồi bái kiến, âm thầm liếc nhìn trang phục của nữ vương, thấy nàng đã đổi sang phục sức trung nguyên, màu sắc đỏ thắm, nét mặt phấn chấn, trong lòng rất chi vui mừng.

Nói ra thì một phen dạy dỗ xúi giục hoàng đế hôm đó thực ra xuất phát từ việc cân nhắc chính tính cách của tiểu nữ vương, có thể một lần đạt hiệu quả, thực tế đều trông chờ vào vận may.

Bởi vì tuổi hãy còn nhỏ, tình cảm của tiểu hoàng đế và nữ vương đa phần vẫn giống như bạn bè đồng trang lứa, nhưng cũng xem như vững bước mà tiến. So với tình nồng ý mật giữa nam nữ thành niên thì giữa hai người ít đi vài phần nồng nàn, chủ yếu là sự trong sáng hồn nhiên, nhưng chính là quý ở sự tự nhiên đó. Hiện giờ cũng coi như tình đầu ý hợp, đến độ nữ vương đã bớt đi không ít bản tính kiêu ngạo của mình, thực sự không phải dễ.

“Văn đại nhân không cần đa lễ, Cô mời người đến đây, chính là có lời muốn nói.”

Văn Tổ nghe lời đứng dậy, cúi đầu thâm suy nghĩ ý tứ trong đó.

“Văn đại nhân, những lời hoàng đế bệ hạ nói với Cô lần trước, là người dạy chứ gì.”

Ể? Suy nghĩ hết nửa ngày trời cũng không ngờ điều nàng ấy muốn nói thế nhưng lại là chuyện này, Văn Tổ vội ngẩng đầu, “Nữ vương bệ hạ, hạ thần chưa từng nói gì, những lời đó toàn bộ đều xuất phát từ một mảnh chân tình của hoàng đế bệ hạ thôi.”

Nữ vương cười nhạo một tiếng, xinh đẹp vô cùng, “Người căng thẳng như thế làm gì? Cô cũng không trách người.”

Nàng ấy thông thả bước vài bước, ngồi xuống tháp, vẫy vẫy tay với Văn Tổ, chỉ vào ghế mềm bên cạnh tháp, ý bảo nàng ngồi xuống nói chuyện.

“Văn đại nhân, Cô lần đầu tiên đến Đại Lương, mặc dù ngày tháng chưa lâu, nhưng không khó để nhìn ra phong tục của Đại Lương.” Nàng thoáng ngừng lại, khẽ nhú mi nhìn Văn Tổ, so với vừa rồi nặng nề thâm trầm hơn rất nhiều, “Cô nhận ra thái độ của Đại Lương đối với nữ tử, cho nên tâm chính chẳng qua cũng chỉ là ngại trang thôi nhỉ?”

Văn Tổ giật mình, vừa định mở miệng thì lại bị nàng ấy giơ tay ngăn lại, “An tâm, Cô không phải tới để dẹp bỏ tập tục Lương quốc, chỉ là muốn cho người biết, tất cả mọi việc Cô đều rất rõ.”

Quả nhiên là nhân vật lợi hại. Văn Tổ mím môi, không lên tiếng.

Đông Đức Ngọc Tụng nhìn chăm chăm người trước mặt, giống như muốn xem thử nàng có thể im lặng đến khi nào, nhưng rốt cuộc không đợi được câu trả lời của nàng. Văn Tổ dường như sau khi nghe được nàng ấy biết tất cả chuyện thì liền hoàn toàn nhẹ nhõm, không chút hoảng loạn.

Nàng có chút thất bại bĩu bĩu môi, thu lại vẻ nguy trang thâm trầm của nữ vương, “Được lắm, Cô nói thẳng đây, mặc dù Lương quốc giả vờ tôn chính, nhưng Cô cũng không bận tâm, bởi vì Cô đã quyết định muốn đem nó biến thành sự thật.”

“Cái gì?” Văn Tổ rút cuộc ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi.

Đông Đức Ngọc Tụng nháy nháy mắt với nàng, hiếm hoi lại bắt đầu trở nên hồn nhiên, “Văn đại nhân, người hẳn là hiểu ý của Cô, người có tài năng, cần phải vì nước mà ra sức, không phải sao?”

Văn Tổ nhíu mày cẩn thận cân nhắc một phen dụng ý trong lời nói của nàng, hiểu ra, “Nữ vương bệ hạ lo lắng sau khi trở thành hoàng hậu Đại Lương, không có người giúp đỡ ư?”

“Chắc chắn, nói thẳng như thế làm gì?” Đông Đức Ngọc Tụng lắc đầu, kể đó lại bật cười thành tiếng, “Có điều sự thật chính là như vậy, Cô chính là có ý đó.”

Đông Đức bệ hạ nhìn nhận vấn đề rất sâu sắc, mặc dù đại hôn chính thức hãy còn rất xa, nhưng nàng đã vì tương lai của mình mà mưu tính.

Mặc dù hoàng đế hiện giờ nói mấy lời rất êm tai, nhưng nàng ở Đại Lương không hề quen thuộc, khó đảm bảo đám đại thần hủ lậu kia sau này sẽ không khoa tay múa chân với nàng.

Nàng cần một trợ thủ đắc lực, không nhất thiết phải là tâm phúc, chỉ cần có thể xuất hiện vào những lúc cần thiết, hỗ trợ đôi chút cho nàng là được.

Văn Tổ là người của Nhiếp chính vương, nàng rất rõ, nhưng hôm đó biết được hoàng đế bày tỏ với mình là do một tay Văn Tổ chỉ dẫn, nàng liền có suy nghĩ này.

Nữ tử này so ra dường như còn có năng lực hơn cả nàng, ở chốn triều đình tranh đấu đến vị trí chính tam phẩm không nói, ngay cả Nhiếp chính vương lẫn hoàng đế đều có thể bị ảnh hưởng thì không thể khinh thường.

Thế nhưng đối với lời nàng nói, Văn Tổ chỉ đáp lại bằng một tiếng thở dài: “Dụng ý của nữ vương bệ hạ hạ thần hiểu rõ, nhưng chuyện này cũng không phải nữ vương bệ hạ muốn là được, tôn chính Lương quốc là vì tôn trọng nữ vương bệ hạ người, chứ không phải đối với mọi nữ tử.”

Nàng đứng dậy, cung cung kính kính vái chào nàng ấy, “Những gì hạ thần nên làm đều đã làm rồi, hẳn là ít ngày nữa đã có thể thành công lùi xuống, chỉ mong nhị vị bệ hạ vĩnh kết đồng tâm, cùng nhau chống ngoại xâm, an định giang sơn.”

Đông Đức Ngọc Tụng không khỏi bị dáng vẻ này của nàng làm kinh ngạc, “Lẽ nào Văn đại nhân không muốn làm quan ư?”

“Không phải không muốn, mà là không thể.” Văn Tổ cúi đầu, không trông rõ thần sắc.

Có lẽ không quen trông thấy bộ dạng ủ rũ nhụt chí như thế này của nữ tử, Đông Đức Ngọc Tụng nháy mắt liền bị chọc giận, “Những lời này sai rồi, nếu đã muốn, thì phải nỗ lực cố gắng, có khó khăn chính là Văn đại nhân để bụng về thân phận nữ nhi của mình mà thôi?”

Văn Tổ sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên, từ trong ánh mắt nàng ấy nhìn thấy sự phẫn nộ.

“Nữ tử trước giờ không hề thua nam tử, Văn đại nhân vì sao lại chùn bước như vậy?”

Chùn bước?

Văn Tổ cười khỏ, chưa từng nghĩ qua, nguồn cơn sự lẩn tránh của nàng thế nhưng lại bị tiểu nữ vương vạch trần như vậy.

Nàng trốn tránh tình cảm của Nhiếp chính vương, năm lần bảy lượt cố ý không hiểu ám chỉ hay lời thổ lộ rõ ràng của hắn, thực ra là đang né tránh nguyện vọng âm thầm nảy sinh của chính mình.

Nàng đã từng chỉ mong muốn một cuộc sống bình bình đạm đạm, phụ thân nàng cũng nhiều lần răn dạy nàng phải sống thật giản đơn, bất cứ việc gì cũng không được can thiệp vào. Thế nhưng chính từ sau khi trừng trị đám tham quan kia, ước vọng tầm thường mà nhỏ bé này đã xảy ra biến hóa.

Lời Nhiếp chính vương nói nơi bờ sông đã thức tỉnh nàng, khiến nàng có cảm giác thành tựu. Bao nhiêu năm qua chưa bao giờ làm được đại sự gì, nhưng hiện thời lại có thể vì dân trừ hại.

Mà khát vọng này cũng thức tỉnh nàng rằng quan vị hiện thời chỉ là tạm bợ, rời bỏ bước ngoặt tân chính này, mọi thứ đều sẽ trở thành mây trời tro bụi, không chút dấu vết.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng vào thời điểm này Nhiếp chính vương sẽ thổ lộ với mình, hắn càng tiến gần một bước, nàng lại càng muốn ôm ấp khát vọng này, chỉ ít đấy chính là cơ hội để có thể sóng vai mà đứng, cởi bỏ quan bào, nàng vẫn có tư cách cuối cùng một ngựa với hắn, ở chung một phòng?

Nhiếp chính vương che chở nàng, vì nàng mà bị thương, thậm chí hao tâm tổn trí để thổ lộ lấy lòng, không phải không cảm động, không phải không động lòng, chỉ là nàng không dám tiến lên một bước này.

Về phần Lưu Kha vẫn ở sau lưng lặng lẽ đợi chờ, nàng rất muốn ngoảnh đầu lại, tiếp tục dựa theo kế hoạch trước đây mà bước, sau này liền có thể trải qua cuộc sống thật đơn giản. Nhưng đến cuối cùng, vẫn không cách nào hạ quyết tâm.

Không dám tiến tới, chính vì không cách nào xác định được sau này, không muốn lui lại phía sau, bởi vì lòng không cam, vì thế nàng đành phải ôm đầu rứt cổ đứng nguyên tại chỗ, làm như không biết gì.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi việc đều đã bị một câu nói vô tình của tiểu nữ vương mà bóc đi lớp nguy trang.

Điều thực sự khiến nàng chùn chân chính là nàng không cách nào xác định được con đường mình muốn đi.

Nhiếp chính vương sớm đã nhìn thấu mọi thứ, cho nên hắn vẫn luôn nhắc nhở nàng, nàng thích hợp với quan trường, chứ không phải một cuộc đời tầm thường.

Nhưng ai nấy đều biết quan trường chẳng qua cũng chỉ là tạm bợ mà thôi.

“Lời của nữ vương bệ hạ vô cùng chính xác, hạ thần đích thực bởi vì là nữ tử thì không thể làm quan mà chùn bước.”

Thấy Văn Tổ thừa nhận, sắc mặt Đông Đức Ngọc Tụng dịu đi không ít, “Văn đại nhân, Cô biết nữ tử Lương quốc giống như nam tử nước ta, đều ôn nhu hiền lành cứ thế mà sống, nhưng nếu như người đã có tài, thì không nên bị chôn vùi.”

Nàng ấy đưa tay nâng cằm Văn Tổ, ép nàng ngược mặt lên, có điều bởi vì vóc người không cao hơn Văn Tổ, động tác này có đôi chút giống như làm nằn.

“Văn đại nhân, người phải nhớ, những việc nữ tử có thể làm không ít hơn nam tử, quan vị có thể giả, nhưng nếu người cứ cố chấp như thế, đấy mới chính là hèn yếu!”

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng lúc nói lời này nàng ấy tựa như một người trưởng thành, giọng điệu giáo huấn người khác.

Tim Văn Tổ giật thót, cảm thấy một trận xấu hổ.

Không sai, nàng quá yếu đuối, không phải là nghe theo lời phụ thân răn dạy, mà chính bản thân nàng ham muốn an nhàn, đúng là quá yếu hèn! Nàng quen với việc tiếp nhận an bài, nhưng chưa bao giờ muốn phá vỡ nó.

Đã có khát vọng, vì sao không thể chủ động thực hiện?

Lương quốc trước đây là thiên hạ của nam tử, hiện giờ đã có lỗ hổng, vì sao không thể triệt để khai thông nó?

Đôi mắt vẫn luôn cụp xuống cuối cùng ngược lên, Văn Tố lùi về sau một bước, hướng Đông Đức Ngọc Tung hành một đại lễ, “Nghe một lời của người còn hơn mười năm đọc sách, hôm nay nữ vương bề hạ thức tỉnh hạ thần, hạ thần cảm kích vô cùng.”

“Hửm? Nói như vậy, người dự định tiếp tục làm quan?” Khóe môi Đông Đức Ngọc Tung lộ ra ý cười.

Văn Tố gật đầu, ánh mắt kiên định, “Hạ thần không chỉ dự định làm quan, mà còn phải làm một vị quan tốt.”

“Rất tốt!” Đông Đức Ngọc Tung vỗ tay, “May mà người không khiến Cô thất vọng, bằng không lãng phí sự khổ tâm của Cô rồi.”

“Khổ tâm?” Văn Tố khó hiểu: “Khổ tâm gì?”

“Chẳng qua là vì Văn đại nhân người trải đường mà thôi.” Thấy Văn Tố vẫn mịt mờ như cũ, Đông Đức Ngọc Tung nhin không được mỉm cười, “Đúng rồi, Nhiếp chính vương cũng sẽ rất vui mừng đây. Đại công cáo thành.”

.....

Lúc ra khỏi cửa cung, sắc trời đã tối, pháo hoa nổ rộ giữa không trung, mừng ngày Nguyên tiêu.

Mỗi năm vào ngày này, cửa cung đều rộng mở, cho phép chúng cung nhân ra ngoài ngắm đèn hoa, vì thế trong cung lúc này càng trở nên yên tĩnh, trong khí bên ngoài cung huyền ảo vô cùng.

Văn Tố không ngồi xe mà cất từng bước từng bước trên phố, triều phục trên người thu hút người xung quanh, nhưng nàng lại không có cảm giác gì.

Quãng đời trước đây nhanh chóng lướt qua trong đầu, mãi tới hôm nay mới cảm thấy khác biệt.

Chỉ vì kể từ hôm nay, nàng đã có phương hướng rõ ràng.

Đèn đuốc sáng rực dọc con phố chiếu rọi cả con đường, lồng đèn treo cao, tiếng nói tiếng cười vui vẻ, đập vào mắt đều là những nam nữ trẻ tuổi mặt mày rạng rỡ, thật sự là một ngày tốt để gặp gỡ hẹn hò.

Ánh mắt Văn Tố từ đèn hoa đủ màu đủ kiểu hai bên liên tục lướt qua, rồi dừng lại trước một quầy hàng hoa đăng có rất đông người vây quanh.

Nơi đó có một người, chỉ mặc một bộ thanh sam đơn giản, bên ngoài khoác áo choàng, bởi vì gió lạnh mà sắc mặt có hơi tái nhợt, giống như lần đầu tiên gặp gỡ ấy.

Ánh mắt nàng lóe lên, lặng lẽ lui tới trước sạp tranh chữ bên cạnh, thấp giọng hỏi ông chủ: “Liệu có thể mượn bút mực dùng một chút được không?”

Gió lạnh len lỏi, nàng co tay để chữ viết miễn cưỡng coi như được mắt, một lúc sau thì viết xong một phong thư, sau khi niêm phong thì đưa cho ông chủ quầy hàng, từ trong ngực lấy ra ít bạc, “Làm phiền các hạ giúp ta đưa cho vị thư sinh mặc thanh sam bên kia, đa tạ.”

Lại liếc về phía đó lần nữa, Văn Tố thấp giọng thì thầm một câu, “Xin lỗi, Triều Khanh...”

Lời vừa dứt, trong mắt nàng đột nhiên lóe lên một tia bùng tỉnh, nhắc gót vẩy chạy về phía sau, leo lên xe ngựa vẫn luôn theo sau nàng, “Mau, hồi Vương phủ!”

Bên trong phủ Nhiếp chính vương vẫn vắng lặng yên ắng như mọi khi, dường như bất kể lễ tết nào đều như vậy.

Văn Tố từ trên xe trực tiếp nhảy xuống, một đường xông thẳng tới hậu viện, mục tiêu chính là Tây Các.

Triệu Toàn trung thành canh giữ bên cửa đang vô cùng buồn chán, bất ngờ thấy một người tức tốc lao đến, trong đêm tối nhìn không rõ, tưởng là thích khách từ đâu tới, lập tức muốn rút kiếm, nhưng nghe thấy người kia vội vàng nói một câu: “Là ta.”

Ánh nền trong phòng sáng rực, Nhiếp chính vương hiển nhiên lại đang bận bịu chính vụ.

Văn Tổ lườm Triệu Toàn một cái, giả vờ trấn định hít sâu một hơi, gõ cửa.

“Vào đi.” Văn là giọng nói âm trầm không một gợn sóng như cũ.

Văn Tổ đẩy cửa, nhưng không vội vào trong, nhìn hình ảnh hắt lạng lẽ rũ mảy dưới ánh đèn, trong lòng chợt có chút kích động.

Rất lâu không thấy động tĩnh, Tiêu Tranh cuối cùng ngẩng lên, quàng mắt hơi thâm, xem ra khoảng thời gian này rất vất vả. Trông thấy Văn Tổ đứng nơi cửa, ánh sáng trong mắt hắt khê lóe lên, nhưng lại không nói gì.

“Vương gia,” Văn Tổ dành tự mình lên tiếng, mỉm cười ngược ngùng, “Ngài có muốn ăn Nguyên tiêu không?”

Tiêu Tranh thoáng ngạc nhiên, nhưng chỉ thấy gương mặt ẩn chứa đôi chút mong đợi của nàng.

Nàng vội vàng vàng chạy về, chỉ là muốn cùng hắn trải qua lễ này mà thôi.

46. Chương 45

Chuyển ngữ: Mic

Ngày hôm sau sau lễ nguyên tiêu, trên triều đường hoàng đế bệ hạ tuyên bố một đạo thánh chỉ, tựa như dầu gặp nước nóng, triều đường Đại Lương nhảy mất bình nổ âm ỉ.

Đinh Chính Nhất đã gào thét một hồi lâu, với tư cách là lão thần phò trợ hai triều quân vương, đối mặt với cục diện hiện nay, lão thật sự có chút không cách nào tiếp nhận được, suýt nữa thì lăn quay bất tỉnh ngay tại chỗ.

Thân là đương sự tạo nên cục diện hỗn loạn này, nhưng Văn Tổ không hề tránh né đối mặt với nó như trước đây, mà thập phần trấn tĩnh đương đầu.

Vì thế cảm giác chóng mặt hoa mắt của ông cụ Đinh lại càng mãnh liệt, ôm ngực thở hồng hộc.

“Bệ hạ nghĩ lại đi, một nữ tử sao có thể giữ chức vị cao như vậy? Mặc dù nàng ta có công thức đẩy quan hệ liên hôn, nhưng khen thưởng như vậy cũng vụn vặt lần không được đâu.”

Hoàng đế nhíu mày nhìn lão, “Đinh thủ phụ lễ nào bảo thu hồi ý chỉ đã ban sao? Cũng biết quân bất hí ngôn!”

Nghe ra được nộ ý trong giọng điệu của hoàng đế, Đinh Chính Nhất vội vàng chỉnh lại trang phục, hạ bái, “Bệ hạ bớt giận, lão thần cũng không phải ý này, chỉ là hi vọng bệ hạ ban thưởng bằng cách khác.”

“Thần có chuyện cần tấu.” Tả đô ngự sử Vương Đình Viễn bước ra khỏi hàng, “Bệ hạ nghĩ lại, bốn triều từ xưa đến giờ chưa từng có tiền lệ này, để nữ tử làm quan vốn cũng chỉ là kế sách tạm thời, hiện giờ nếu như đại sự đã thành, vì sao lại cần gia phong cho Văn thị như vậy? Thật không hợp lý. Ý của vi thần cũng giống lời Thủ phụ đại nhân, ban thưởng bằng cách khác đi.”

Văn Tổ vẫn luôn lặng lẽ đứng đó siết chặt lòng bàn tay.

Cho dù nàng làm bao nhiêu việc, nhưng vẫn vì thân phận là nữ tử mà bị những quan viên này bài xích như cũ, bình thường còn đỡ, một khi nhắc đến quan trường thì liền phân chia giai cấp rõ ràng.

Văn thị. Chỉ gọi họ, quả nhiên rốt cuộc vẫn coi thường nàng.

Nàng đột ngột ngừng đầu, hướng về phía hoàng đế đang mặt mày khó xử ở phía trên chấp tay, “Xin bệ hạ đem lời phong thưởng trước đó nói lại lần nữa.”

“Hả?” Hoàng đế sững sốt một lúc, bất giác cùng Nhiếp chính vương đang đứng trước mặt nàng đưa mắt nhìn nhau, người kia cũng rất đổi kinh ngạc. Đám đại thần xung quanh trước đó còn đang phản đối cũng mặt mày ngơ ngác.

Văn Tố cúi đầu lại nói: “Xin bệ hạ nhắc lại lần nữa.”

Thấy nàng kiên trì như vậy, hoàng đế cũng chiều theo ý nàng, lên tiếng, “Hộ bộ thị lang Văn Tố, từ khi làm quan đến nay chiến tích rõ ràng, liên tiếp lập công, hiện gia phong chức Thiếu phó, làm thầy của Trẫm.”

Khoảnh khắc lời vừa dứt, Văn Tố đã nhắc vạt áo quỳ xuống, cất cao giọng: “Thần Văn Tố lĩnh chỉ, tạ chủ long ân, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

.....

Tất cả mọi người có mặt đều chờ ra, ông cụ Đình lại càng vô cùng kinh hãi, phía Vương Đình Viễn thì đã hoàn toàn không thốt nên lời.

Nàng ta nàng ta nàng ta.....thế nhưng lại cứ tùy tiện tiện mà nhận quan chức như thế?

Thiếu phó đó, thầy dạy của thiên tử đó, một nữ nhi như nàng ta, dựa vào cái gì dám nhận chức quan nhất phẩm đường đường như vậy chứ hả?

Hoàng đế ngồi trên cao khẽ thở phào một cái, nhìn tư thái này cũng hiểu Văn Tố nhất định đã bị Đông Đức Ngọc Tụng tẩy não rồi, bằng không sao lại có sự chuyển biến như thế?

Kỳ thực dựa theo ý của Đông Đức Ngọc Tụng, Văn Tố nếu đã có thể dạy cho hoàng đế “tri thức” tuyệt vời như vậy, nên được trực tiếp phong chức Thái phó. Nhưng nghĩ tới trình độ tiếp nhận của đám đại thần, cùng với suy xét của hoàng đế nhà mình, vẫn là đổi thành Thiếu phó nhất phẩm kèm theo thì hơn.

Nhưng dưới tình hình không có Thái phó hiện giờ, Văn Tố thực ra là lão sư duy nhất của hoàng đế.

Trộm liếc Nhiếp chính vương, hoàng đế cảm thấy buồn bực, trong đây cũng có công sức của thúc ấy, nhưng không biết vì sao hôm nay ở trên triều đường trái lại không ra sức che chở cho Văn Tố như ngày thường.

“Bệ hạ, bệ hạ không được đâu.....” Đình Chính Nhất cuối cùng đã hoàn hồn, liền bắt đầu gào lên.

“Có gì mà lại không được chứ?” Bên ngoài điện đột nhiên truyền tới giọng nói của một thiếu nữ, rõ ràng mang theo ý cười nhưng lại mơ hồ lộ ra uy hiếp.

Văn Tố quỳ ngay ngắn, khoe miệng khê lộ ý cười, biết chắc nàng ấy sẽ nhin không được mà.

Đông Đức Ngọc Tụng cất bước vào điện, trên người đã thay bộ triều phục trang nghiêm mà chỉ khi thượng triều mới có thể mặc của Thanh Hải quốc, nhan sắc diễm lệ, rực rỡ lộng lẫy.

Bước đến bên dưới thềm ngọc, nàng quay đầu nhìn Đình Chính Nhất vẫn đang quỳ trên đất thỉnh mệnh như cũ, cười lạnh một tiếng, “Đề sư trách nhiệm trọng đại, người có thể giữ chức này, thử hỏi hoàng đế bệ hạ đề cử như vậy có gì không được?”

Trong mắt Đình Chính Nhất ánh lên vẻ bực tức, nhưng lại không có cách nào phát tác, đành phải ồm ồm nói: “Một nữ nhi như nàng ta.....”

“Đình đại nhân!” Nhiếp chính vương kịp thời quát dừng lại, nhắc nhở người trước mặt lão chính là một nữ tử.

Đình Chính Nhất ho khan một tiếng, sửa miệng nói: “Bởi vì nàng ta phẩm chất chính trị chưa đủ, khó gánh trọng trách.”

“Ồ? Thế nhưng Cô lại cảm thấy nàng ấy so với các người còn giỏi hơn.” Đông Đức Ngọc Tụng khoanh tay, ánh mắt bề ngễ đảo một vòng quanh những người có mặt, ung dung nói: “Ít nhất chuyện liên hôn của Cô và hoàng đế bệ hạ của quý quốc đều do một tay nàng ấy lo liệu, các người có ai có thể làm được?”

Bốn phía lặng ngắt như tờ, người nào người nấy đưa mắt nhìn nhau không nói.

Đông Đức Ngọc Tụng vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, lặng lẽ nháy mắt với Văn Tố đang quỳ bên dưới, hai người nhìn nhau cười, cục diện thế này hiển nhiên khiến trong lòng hai người đều thập phần sáng khoái.

“Bóp bóp bóp—” Tranh thủ thời khắc này, Đông Đức Ngọc Tụng vỗ tay ba cái, ngoài điện liền có thị tùng bưng một cái mâm bước vào, bên trên là một bộ y phục tề tề chỉnh chỉnh, nhìn kỹ lại, chính là quan phục.

“Lúc Cô ở Thanh Hải quốc sắc phong Thái phó Thiếu phó, mọi người đều trình trọng hành đại lễ bái sư, nghe nói nghi thức này là từ Đại Lương, quý quốc tôn sư trọng đạo từ xưa, hiện giờ nếu đã sắc phong Thiếu phó, há có thể không có lễ nghi?” Đông Đức Ngọc Tụng quay đầu nhìn hoàng đế ở bên trên, “Ý hoàng đế bệ hạ thế nào?”

“Chuyện này.....”

Hoàng đế có hơi khó xử, thực ra nếu không phải vì Đông Đức Ngọc Tụng, hắn cũng rất không muốn sắc phong một nữ tử làm lão sư của mình, mà hiện giờ.....lẽ nào còn muốn hắn quỳ xuống kính trà với Văn Tổ?

Nhiếp chính vương vẫn luôn không lên tiếng cuối cùng mở miệng nói: “Lời này của nữ vương rất có lý, bệ hạ nếu thật lòng sắc phong Văn Tổ làm Thiếu phó, chỉ bằng tự mình trao tặng quan bào, tỏ ý tôn kính.”

Hắn nói như vậy, vừa tôn trọng nữ vương, vừa giải mối ưu phiền cho hoàng đế bệ hạ, vì thế lập tức chiếm được sự hưởng ứng.

“Hoàng thúc nói phải, nói rất phải.....” Phúc Quý đã nhận bộ quan bào từ tay thị tùng đứng tới bên cạnh, hoàng đế đứng dậy, hướng Văn Tổ nhắc tay, “Văn ái khanh tiến lên thụ phong đi.”

Đám người Đình Chính Nhất lại định ngăn cản, nhưng bị Đông Đức Ngọc Tụng quay qua lườm một cái bóp chết, như thể lên án sự vô năng của bọn họ, khiến cảm giác buồn bực bất mãn ấy nghẹn ứ trong họng.

Văn Tổ đứng dậy, đi lên trên thềm ngọc, nhưng khi cất bước đi đầu tiên thì lại dừng lại, thoáng quay đầu nhìn về phía Tiêu Tranh.

Nàng cũng không rõ vì sao lại có hành động như vậy, chỉ là muốn nhìn rõ nét mặt của hắn vào lúc này.

Đây là người đã dẫn dắt nàng bước lên con đường này, là bề trên, lại càng là vị lương sư hiếm có. Hiện giờ đi tới bước này, nàng chính là đại quan nhất phẩm, chân chính cùng người ấy sánh vai.

Tiêu Tranh cũng chỉ bình tĩnh nhìn lại nàng, tâm tình bình thản, không chút xao động, sau đó nhẹ gật đầu.

Chưa từng thốt lên một lời, nhưng đã khẳng định.

Kể từ ngày hôm nay, ở trên quan trường, hắn sẽ không thể lại nói câu đó “Mọi sự đã có bốn vương”, bởi vì cùng lúc khi người trước mắt cuối cùng hạ quyết tâm bước lên con đường này, chính là đã có năng lực đơn độc đối mặt.

Hiện giờ nàng đã không còn là Văn khanh của hắn, về mặt hình thức, ngay cả hắn cũng phải gọi nàng một tiếng Văn thiếu phó hoặc là Văn đại nhân rồi.

Nhưng không cảm thấy xa lạ, chỉ thấy vui mừng.

Vì nàng cuối cùng vẫn đi vào vòng lẩn quẩn của hắn.

Cảm nhận được sự kích lệ từ ánh mắt này, Văn Tổ rút cuộc hướng lên trên, từng bước từng bước kiên định trầm ổn, nét mặt điềm tĩnh, đã không còn sụp mi hạ mắt như trước nữa.

Quan bào kia cũng không giống bộ trang phục trên người, ngoại trừ kích thước thì cũng không có thay đổi hay chế tác đặc biệt gì, chính là quan bào dành riêng cho Thiếu phó Thiên tử. Khoảnh khắc hai tay nhận lấy, Văn Tổ nhận ra, triều phục như vậy mới được xem như đối xử bình đẳng chân chính, mới thật sự nhìn nhận nàng như một quan viên trong quan trường, chứ không phải trường hợp đặc biệt.

Hoàng đế mặc dù không hạ bái, nhưng cũng hơi sửa lại áo mũ hướng về phía nàng đưa tay vái chào, “Từ nay về sau làm phiên Văn thiếu phó dạy dỗ Trầm rồi.”

Văn Tổ đáp lễ: “Quyết không phụ kỳ vọng của bệ hạ.”

Đằng sau lưng nàng, ánh mắt của mọi người đều đông lại, nhưng chỉ có hai người là đặc biệt nhất, một người là Tiêu Tranh, người kia lại chính là người nhìn bóng dáng nàng từ xa xa – Lưu Kha.

Trong lòng hần vẫn cất phong thư nàng gửi đêm trước, khi đó đọc vẫn còn chưa hiểu, nhưng hiện thời bỗng nhiên rõ ràng.

Nàng nói lời chối từ, nguyên nhân chỉ có một: nàng đã lựa chọn con đường muốn đi, không phải hướng tới sự nhàn nhã bình thản, vì vậy cũng không còn thích hợp với hần.

.....

Mùa xuân Sùng Đức năm thứ hai, Văn Tố bước vào quan trường tròn một năm, đã trở thành nữ đế sư đầu tiên trong lịch sử Lương quốc.

Hậu Lương sử ký chép rằng “Trong cơn chấn động đơn độc thượng vị, ‘tích vạn giang nhi độc hưu nhất mộc’, kỳ công kỳ xảo, bất khả ngoại đạo.”

Nhưng có người chỉ ra, “tích vạn giang nhi độc hưu nhất mộc” kia chính là nỗ lực gạt đi sự phê bình của mọi người để đi lên vị trí Thiếu phó, nhưng đã cô đơn ném ánh mắt về phía Nhiếp chính vương.

Sau khi sắc phong hoàn thành, ở thiên điện lại tổ chức một buổi thiết yến ăn mừng do Thái hậu chủ trì.

Đây đương nhiên vẫn là ý của Đông Đức Ngọc Tụng, tiếc là Thái Hậu vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại từ sau biến cố gia tộc, chỉ lộ mặt một chút rồi liền nói bị bệnh trở về tẩm cung, giao lại mọi chuyện cho tiểu hoàng đế và tiểu nữ vương.

Vì là vai chính, Văn Tố được đặc biệt sắp xếp ngồi ở chủ vị phía tay trái bên dưới thềm ngọc, tôn kính vô cùng.

Đám đại thần đương nhiên hãy còn tức tối, nhưng nhìn bộ dạng cười tít mắt của hoàng đế với tiểu nữ vương, thật sự là không thốt ra được lời phản đối nào, càng huống chi mọi việc đều đã là ‘hồng trần đã định’.

Có điều cũng đừng hi vọng bọn họ nói mấy lời chúc mừng êm tai gì, cho nên một buổi yến tiệc vừa nghiêm trang lại vừa lạnh lẽo.

Không biết qua bao lâu, bỗng có người nâng ly rượu đi tới trước mặt Văn Tố, nàng ngẩng lên nhìn, thoáng sửng sốt.

Không chỉ nàng, toàn bộ những người có mặt đều có chút giật mình.

Ấy vậy mà lại là người được hoàng đế bệ hạ thập phần trọng dụng – Lưu Kha.

“Văn thái phó, hạ quan kính ngài một chung.”

Xưng hô đã lộ ra xa cách, càng nhiều hơn là một tia chua xót, hiện giờ họ thật sự đã không có khả năng nữa rồi.

“Triều Khanh.....” Ánh mắt Văn Tố khẽ động, đột ngột nâng chén, ngửa cổ uống cạn, một giọt cũng không chừa, sau đó thấp giọng nói: “Ta xin lỗi huynh.....”

Lưu Kha cũng một hơi uống sạch rượu trong chung, hơi rượu xộc lên, mặt cũng dần đỏ bừng. Hần dường như muốn nói gì đó, mấp máy môi, cuối cùng chỉ thốt ra mấy chữ: “Ta chưa từng trách nàng.”

Có trách thì trách hần chưa bao giờ biết điều nàng thật sự mong muốn là gì, thế nên cuối cùng trở thành đơn phương tình nguyện như vậy.

Yến tiệc với bầu không khí quỷ dị rốt cuộc được tuyên bố kết thúc, chúng đại thần vào lúc nghe thấy bệ hạ tỏ ý có thể đi thì gần như đồng loạt bỏ đi, một chút cũng không chờ xem ý của Văn Tố.

Nàng không để bụng, thậm chí còn thông thả chậm rãi uống hết ngụm rượu cuối cùng, lúc này mới đứng dậy, theo phản xạ đi tìm bóng dáng thân thuộc kia, trong điện đã không một bóng người.

Ra khỏi cung điện vẫn không thấy bóng người kia đâu, Văn Tố không khỏi có chút thất vọng, bước chân nặng nề ra khỏi cửa cung, nhưng khoảnh khắc vừa ngược lên thì liền sống lại.

Tiêu Tranh khoác áo choàng dày, yên lặng đứng cạnh xe ngựa, mặt hướng về phía cửa cung, hiển nhiên là đang đợi nàng.

Là nàng lo lắng nhiều rồi, chẳng qua đi nhiều hơn một bước, người ấy rốt cuộc vẫn sẽ đợi nàng.

Văn Tổ chậm rãi bước đến gần, trên mặt mang theo ý cười, liếc nhìn xe ngựa một cái, lắc đầu với hắn: “Không ngồi xe ngựa, Vương gia, chúng ta cùng đi dạo đi.”

Tiêu Tranh mỉm cười, gật đầu, hướng Triệu Toàn phẩy tay một cái, nhận lấy đèn lồng từ tay hắn rồi liền tiến lên.

Trên phố gió lạnh thổi từng cơn, Tiêu Tranh liếc mắt nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng một cái, mỉm cười bất đắc dĩ, “Qua đây một chút.”

Văn Tổ ngẩng đầu nhìn hắn, cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn tiến lên trước.

Tiêu Tranh nhắc tay, đem chiếc áo khoác dài trên người mở ra, choàng lên vai nàng, hai người khoác chung một chiếc áo, thuận thế ôm bờ vai nàng, nhẹ kéo một cái, người đã sát đến gần.

“Có thấy ấm hơn chút nào?”

“Ừm.”

“Sau này nhớ mặc nhiều một chút.”

“Chuyện này.....không cần đâu.”

“Hửm?”

Văn Tổ liếc trộm áo bào dài của hắn, mỉm cười không nói.

Hoa tuyết lại bắt đầu chậm chậm rơi, xung quanh bốn bề yên tĩnh, hai người tựa vào nhau tiến về phía trước, chỉ có tiếng chuyện trò cùng tiếng cười trầm thấp thì thoảng cất lên rồi tan biến trong gió.....

47. Chương 46

Chuyển ngữ: Mic

“Làm Thiếu phó ư?”

Trong Đông Ngõa các Nhiếp chính vương phủ, Tiêu Đoan ngồi trước thư án, trong tay cầm tờ giấy vừa được bỏ câu gửi đến, khẽ cười thành tiếng.

Lục Phường gần như ngay lập tức phái người truyền tin tức cho hắn.

Thật sự là một tin tốt.

Hắn khẽ khép hai mắt, yên lặng suy nghĩ, tiếp theo phải đi một bước kia?

Hàng mi bỗng run lên một cái, hai mắt lại bừng mở, vẻ mặt đã trở nên ung dung tự tại.

“Đúng rồi, suýt nữa quên hãy còn một trợ thủ...”

Đem tờ giấy trong tay để trước ngọn nến trên bàn đốt trụi, hắn lớn tiếng hướng bên ngoài gọi một tiếng: “Đi mời Phó đại nhân qua đây.”

Trong phòng ánh nến lay động, hắn đứng dậy, tới bên cửa sổ, vừa đẩy ra thì thấy bên ngoài đã bắt đầu lát phát tuyết bay.

Bởi vì thân thể yếu ớt, hắn vốn không thể chịu lạnh, nhưng bây giờ lại rề rà không muốn đóng cửa. Từng trận gió buốt lướt qua cổ khiến người ta càng lúc càng tỉnh táo, rất thích hợp với tâm tình hiện tại của hắn.

Không bao lâu, ngoài phòng có người nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó giọng nói của Phó Thanh Ngọc liền vọng tới: “Bình Dương vương gia, hạ quan Phó Thanh Ngọc cầu kiến.”

“Mời vào.” Tiêu Đoan cuối cùng đưa tay đóng chặt cửa sổ, quay trở lại ngồi bên án thư.

Phó Thanh Ngọc đẩy cửa vào, cung cung kính kính hành lễ với hấn, quả nhiên là người đọc sách, lễ tiết chu toàn giống hệt Lưu Kha.

Tiêu Đoan khẽ mỉm cười, phát tay, “Không cần đa lễ, Phó đại nhân dạo gần đây bận rộn việc gì sao?”

Đối với câu hỏi bất ngờ này của hấn, Phó Thanh Ngọc thấy cực kỳ khó hiểu, nhưng vẫn thành thành thật thật hồi đáp: “Hạ quan đạo này vẫn luôn tu soạn sách.”

“À.....” Tiêu Đoan kéo dài giọng, như thể lơ đãng cảm khái: “Một nhân tài như Phó đại nhân đây lại bị chôn vùi trong đống sách sử, thật là đáng tiếc mà.”

Hàng mi đang rũ xuống của Phó Thanh Ngọc nhẹ rung lên một cái, một lúc sau mới đáp lại một câu: “Đây là chức trách của hạ quan, không thể nói là đáng tiếc.”

Tiêu Đoan liếc nàng một cái, thấp giọng cười, “Nhưng bốn vương cảm thấy nhân tài như Phó đại nhân nên giữ một chức vị cao, vì dân xin cứu giúp, thậm chí là.....trở thành thần tử cốt cán của một triều.”

“Bình Dương vương gia.....” Phó Thanh Ngọc bất ngờ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn. Người trước mắt nét mặt vẫn thản nhiên như cũ, như thể lời nói vừa rồi chẳng qua chỉ là một câu nói bình thường mà thôi.

“Phó đại nhân có biết Văn Tổ bây giờ đã là đế sư đương triều, Thiếu phó của thiên tử không?”

Hai mắt Phó Thanh Ngọc mở to, nét mặt không dám tin, “.....Thật.....ư?”

“Đương nhiên, bốn vương vừa mới nhận được tin tức, hoàn toàn chính xác.”

Một tay Tiêu Đoan gõ lên mặt bàn, tư thái điềm nhiên, đôi mắt hẹp dài nhìn nàng, tối tăm sâu thẳm.

“Phó đại nhân, bốn vương vẫn luôn cảm thấy tài năng của cô tuyệt không thua Văn Tổ, chỉ là thiếu một cơ hội mà thôi.”

“Cơ hội?” Phó Thanh Ngọc nhú mày, hầy còn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau tin tức vừa rồi.

“Không sai, cơ hội, bốn vương hiện giờ mời cô đến đây, chính là muốn cho cô một cơ hội.” Hấn khẽ cong môi, hào quang trong mắt lấp lóe, tâm ý khó dò.....

.....

Tuyệt lớn rơi không ít, lúc Phó Thanh Ngọc rời khỏi Đông Ngõa các, bước chân còn có chút mơ hồ.

Bình Dương vương tìm nàng vốn đã kỳ lạ, nhưng lúc hấn nói ra mục đích kia, thì mới bắt đầu chấn kinh.

Bình Dương vương trông có vẻ yếu ớt bệnh tật, không để ý đến chuyện bên ngoài ấy, nhưng trong lòng lại ôm mục đích như thế....

Nàng tựa lên một cột trụ bên hành lang, thở một hơi thật sâu, vừa rồi vẫn luôn bị suy nghĩ kinh ngạc lẫn sợ hãi chiếm cứ, mãi tới bây giờ cuối cùng mới thả lỏng được.

Mưu phản.

Hai từ này vút qua trong đầu, khiến toàn thân nàng nhện không được bắt đầu run lên.

Nàng đọc sách cho đến tận bây giờ, chỉ biết có trung quân ái quốc, sao có thể có hành động đại nghịch bất đạo ấy chứ?

Nhưng không thể không thừa nhận điều kiện của Bình Dương vương rất hấp dẫn.

Người hấn muốn trải đường là Nhiếp chính vương, một vương gia trời sinh như thế, cũng chính là đối tượng mà nàng ngưỡng mộ. Một khi thành công, nàng chính là người có công lớn của một triều, càng có khả năng trở thành nữ tử duy nhất lọt vào mắt người đó.

Phó Thanh Ngọc thực sự dao động.

Nhưng nàng rất rõ đây là dục niệm trong lòng nàng khuấy phá, cho nên rốt cuộc vẫn đè nén lung lay này xuống.

Bởi vì e sợ Bình Dương vương sẽ có hành động nào đó, nàng đành phải nói dối cho nàng trở về suy nghĩ một chút, nhưng kỳ thực trong lòng đang suy tính đối sách né tránh.

Đèn lồng treo nơi hành lang không ngừng lắc lư trong gió, ánh nến kéo chiếc bóng nàng ra thật dài, lạnh lẽo cùng cô đơn.

Nàng chậm rãi thả từng bước từng bước, đầu óc quay cuồng không thôi.

Hiện thời Văn Tổ đã ở chức vị cao như vậy, Nhiếp chính vương sao còn có thể nhìn thấy nàng?

Cơ hội, thiếu một cơ hội.....

Nói đến cùng, tóm lại vẫn là có chút dao động.

Phía trước mơ hồ truyền tới tiếng bước chân, kể đó là âm thanh chuyện trò trầm thấp.

Trong lòng Phó Thanh Ngọc cả kinh, theo bản năng trốn sau một cột trụ.

Đây là giọng của Nhiếp chính vương, hiện giờ nếu để ngài ấy phát hiện mình quanh quẩn gần Đông Noãn các, chỉ sợ sẽ dẫn đến hoài nghi.

Quả nhiên, rất nhanh đã nhìn thấy bóng dáng hắc, một tay cầm đèn lồng, một tay thế nhưng còn đang ôm một người, chiếc áo choàng lớn màu trắng khoác lên đầu vai hai người, tựa như thể sớm đã kề cận bên nhau từ lúc khốn khó, khó mà chia ly.

Hai người dắt tay nhau cùng bước, rất nhanh đã tới đầu kia của hành lang, ở ngã rẽ thì dừng lại.

“Vương gia, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm chút đi.” Văn Tổ kéo áo choàng nơi bả vai mình, vừa định lui ra thì phát hiện bàn tay hắc hầy còn đặt trên vai nàng.

“Vương gia?” Nàng quay đầu nhìn Tiêu Tranh, nhưng chỉ trông thấy ánh mắt khê lấp lánh của hắc.

“Con đường chốn triều đường cũng không dễ đi, sau hôm nay, nàng liệu có hối hận?”

“Vương gia lo lắng ta suy nghĩ không chu đáo, nhất thời kích động đưa ra quyết định?”

Tiêu Tranh sững sốt, không khỏi bật cười, quả thực bản thân nghĩ nhiều rồi. Thực ra chỉ sợ nàng sau hôm nay sẽ hối hận, sẽ chạy trốn khỏi vòng lẩn quẩn này mà thôi.

Hắc thở phào, nhưng lúc nhớ tới một vấn đề khác thì lại nhíu mày, “Sau này nàng chính là thầy của thiên tử, e rằng không cách nào tiếp tục ở lại phủ Nhiếp chính vương rồi.”

“À, Vương gia nói rất đúng, nữ vương điện hạ cũng có ý này.” Văn Tổ sực nhớ, nhưng sau khi thoáng trông thấy gương mặt buồn bực của người đối diện thì nhin không được bật cười, “Có điều nhớ tới Vương gia từng nói quốc khố Đại Lương không dư dả, vẫn là thôi đi, chỉ hi vọng Vương gia đừng đuổi hạ quan đi là được.”

Ánh mắt Tiêu Tranh sáng rực, môi chứa ý cười.

“Được rồi Vương gia, sắc trời không còn sớm, ngài mau trở về nghỉ ngơi đi.” Văn Tổ động đẩy bờ vai, ý bảo hắc buông tay, thật sự là nên đi rồi.

Ai biết Tiêu tranh trái lại còn giữ chặt cánh tay, hơi dùng lực, nàng đã lọt thỏm vào lòng hắc.

“Vương gia?” Trong lòng Văn Tổ hoảng hốt, lo sợ hỏi, giọng điệu cũng có chút mơ hồ.

“Bốn vương chưa bao giờ kiên định như đêm nay thế này.” Cầm hắc gác trên trán nàng, như than như kể.

Văn Tổ hơi giật mình, không cự quấy nữa, yên lặng tựa vào lồng ngực rộng lớn của hắc, nghe tiếng tim hắc đập, vững vàng yên bình. Sau một khoảnh khắc lắng đọng, nàng đưa tay lên, vòng qua eo hắc, ôm ngược lại hắc.

Vừa rồi từ lúc vào Vương phủ, Triệu Toàn đã lặng lẽ biến mất, thậm chí mấy ám vệ kia hiện thời nhất định cũng tránh đi xa xa, cho nên Văn Tổ trộm gan, vừa xúc động liền động tay.

Tiêu Tranh hiển nhiên không ngờ nàng sẽ chủ động như vậy, mừng rỡ cúi đầu, trông thấy gương mặt đỏ bừng cùng hàng mi run rẩy dưới ánh nến mờ mờ, ngây ngô mà e lệ.

Bóng tối đang vây phủ, hoa tuyết khẽ tung bay, chút hơi rượu tại tiệc rượu trước đó đột nhiên xộc lên.

Tiêu Tranh đưa tay nâng cằm nàng, lúc đối diện với đôi mắt có chút kinh ngạc ấy, mặt liền áp xuống.

Nàng đã hít gió lạnh cả nửa ngày, đôi môi cũng lạnh cóng, nhưng môi hẳn lại ấm nóng, lúc vừa tiếp xúc có một chút cảm giác xấu hổ cùng ngây ngô, nhưng không lâu sau liền bị tình ý mãnh liệt cuộn trào kích động, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Tiêu Tranh chưa từng đối với một nữ tử nào như vậy bao giờ, số lần ít ỏi thị tẩm của các thị thiếp cũng là vì họ là do tiên đế ban thưởng, làm tròn chức vụ. Trong lòng vô ý, nhạt như nước ốc, sao có thể tình ý triền miên mà hôn môi như vậy?

Nhưng bây giờ lại không giống, khoảnh khắc vừa tiếp xúc với đôi môi mềm mại ấy, như thể ý thức bị cướp mất, tứ chi bách hải gào thét hưng phấn, giống như đứa trẻ được kẹo, bàn tay cũng nhịn không được bắt đầu dùng sức, ôm chặt nàng vào lòng.

Dường như cảm nhận được sóng lòng trong cảm xúc của hắn, Văn Tố cũng dần trở nên kích động.

Đôi môi ấy nhẹ tựa cánh quạt, trước tiên khe khẽ chạm vào, sau đó dần dần mạnh mẽ áp đảo, mãi đến khi Văn Tố rốt cuộc nhịn không được phải hé miệng hô hấp, hắn liền thừa dịp xông tới. Đầu lưỡi lướt qua lợi, khiến nàng cảm thấy tê dại, sau khi răng lưỡi quện lấy nhau thì lại bắt đầu chậm chạp ngậm cắn, nhẹ nhàng miêu tả cánh môi của nàng, lúc nặng lúc nhẹ, không nỡ tách rời.

Hô hấp của cả hai sớm đã hỗn loạn, tình cảm trong lòng dâng trào, một là dồn nén đã lâu bộc phát, một là ngây ngô bất chợt bừng tỉnh, cuối cùng đều hóa thành gấn bó nương tựa vào nhau như vậy.

Đôi môi ấm nóng di chuyển đến bên tai, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, Tiêu Tranh than nhẹ một tiếng, càng ôm chặt lấy nàng, “Tố Tố.....”

“Vương gia.” Văn Tố thấp giọng đáp lại.

Hắn cười khê, như người nói mê: “Gọi ta Thoái Chi.”

“Thoái, Thoái Chi.....”

Không rườm rà, chỉ một khắc nàng tựa vào hắn cùng đồng hành, thì liền thông hiểu.

.....

Mặc dù cách một đoạn khá xa, nhưng một màn này vẫn tựa như vết ấn bỏng rát vào cõi lòng của Phó Thanh Ngọc.

Nàng đã kinh ngạc tột độ, bông tuyết phủ đầy đầu đầy mặt cũng hoàn toàn không cảm giác được.

Văn Tố trở thành quan nhất phẩm, còn có được cả Nhiếp chính vương.....

Sự thật này hết lần này đến lần khác đã kích vào trái tim nàng, đau đớn dâng tràn bên trong, càng nhiều hơn chính là không cam lòng cùng ghen tỵ.

Sao có thể như vậy? Trong một buổi chiều, mọi thứ đều đã thay đổi, tại sao chứ?

Hai người đang ôm nhau đã lấy lại chút tỉnh táo từ trong mật ngọt, trước khi Nhiếp chính vương quay đầu nhìn sang, nàng ấy vội vã xoay người đi, tựa như chạy trốn.

Phó Thanh Ngọc khó mà chấp nhận, trong lòng giống như có ngọn lửa đang cháy, giày vò thiêu đốt.

Đến tận bây giờ nàng không cách nào không thừa nhận, có qua mười năm một trăm năm đi nữa, e là người kia cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy nàng, chỉ cần Văn Tố còn ở đó, thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhìn nàng!

Bước chân thoáng dừng lại, nàng đột ngột ngáng đầu, phát hiện bản thân đã quay trở lại trước cửa viện Đông Noãn các.

Nàng siết chặt nắm tay, định bước tới, nhưng bỗng nhiên thu lại.

Một bước thôi, sẽ không có đường trở về.

Nhưng giây phút xoay người, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai người ôm hôn, khiến cho huyết thái dương nàng từng đợt từng đợt đau nhức vô cùng.

Nàng hít sâu một hơi, đột ngột quay đầu, xông vào cửa viện.

Cửa lớn bị đẩy ra, Tiêu Đoan ngược mắt nhìn lên, trong tay hãy còn ôm ấm lò, bộ dạng nhàn nhã, như thể người trước đó dự nàng mưu phản là một kẻ khác.

Trông thấy Phó Thanh Ngọc, trên mặt hần trước hết là sửng sốt, sau đó liền lộ ra ý cười, “Sao vậy, Phó đại nhân nhanh như vậy đã nghĩ xong rồi?”

“Phải, hạ quan nghĩ xong rồi.”

“Ồ? Thế câu trả lời là?”

Phó Thanh Ngọc mím môi, cuối cùng vẫn đưa tay hành lễ, nói: “Hạ quan nguyện giúp vương gia một tay.”

“Rất tốt.” Tiêu Đoan đứng dậy, đặt ấm lò trong tay xuống, từng bước từng bước bước lại gần nàng, “Phó đại nhân có thể nghĩ rõ ràng như vậy rất tốt, vinh hoa phú quý sau này, quan to lộc hậu, thậm chí là.....” Hần khẽ cúi đầu, nhìn chằm chằm nàng đang cúi đầu nhưng hàng mi lại không ngừng run rẩy, “thậm chí là hoàng hậu một nước, cũng cực kỳ có khả năng.”

Cơ thể Phó Thanh Ngọc run lên, cắn chặt môi.

“Được rồi, cô trước trở về đi, có việc bổn vương sẽ sắp xếp cô đi làm.”

Phó Thanh Ngọc đáp một tiếng, ánh mắt trống rỗng xoay người định rời đi, nhưng tới cửa thì dừng lại, “Trước đây Vương gia nhiều lần nhắc tới Văn Tố, không biết.....đối với thân thể nàng ấy Vương gia có có cảm thấy hứng thú.”

Đầu mày Tiêu Đoan giật một cái, mâu quang khẽ lấp lóe, “Ồ? Nói ra nghe thử xem....”

48. Chương 47

Chuyển ngữ: Mic

Lúc tháng giêng sắp qua, Đại Lương cuối cùng nghênh đón ngày lành chờ đợi bấy lâu.

Lễ bộ thượng tấu, hai mươi sáu tháng giêng chính là ngày đại cát, hôn lễ kết minh giữa nhị vị bệ hạ của Thanh Hải quốc và Lương quốc liền định vào ngày này.

Trong cung bận rộn vô cùng, treo đèn kết hoa, trang trí rực rỡ, e là chẳng thua kém là bao so với ngày chính thức đại hôn.

Hoàng đế bệ hạ từ sớm đã thức dậy, một hàng cung nữ đứng đợi từ trước, lập tức vào diện hầu hạ hần thay y phục.

Huyền y tay rộng cùng mũ miện của đế vương, áo trên màu đen tuyền tượng trưng cho trời, váy dài màu vàng bên dưới đại biểu cho đất.

Dùng tơ tằm năm màu đỏ, trắng, xanh, vàng, đen tạo họa tiết nhật nguyệt tinh tú, sơn long hoa trùng, vạt dưới thêu lễ khí tạo hỏa, chính là thập nhị chương văn.

Nơi đầu gối dùng màu đỏ, vẽ ba họa tiết long, hỏa, sơn. Thắt lưng bội ngọc được tết bằng lụa, phi thường trang trọng.

Ấn vận như vậy khiến khí thể của hoàng đế bệ hạ cũng đột nhiên biến đổi, giấu đi nét trẻ con, lại lộ ra vẻ trầm ổn.

Thái hậu nhìn dung mạo mơ hồ ẩn chứa nét anh khí bồng bồng của hoàng đế bệ hạ, trong lòng vui mừng, kéo hẳn dãn dò một phen: “Hoàng nhi, hôm nay không chỉ là ngày kết minh định bạc đầu với nữ vương Thanh Hải quốc, quan trọng hơn chính là đại sự vì xã tắc, sau hôm nay tất cả quyết định đều phải thận trọng, đối với nữ vương lại càng phải dùng lễ mà đối đãi.”

Hoàng đế bệ hạ mới đầu còn thành thật nghe lời dạy dỗ, nhưng không bao lâu lại cảm thấy không đúng.

Hắn đâu phải nữ nhi đợi gả, mà là cưới vợ, rắn dạy hắn như vậy làm gì?

Bệ hạ rất không vui, quyết định lát nữa nhất định sẽ hiển lộ uy phong nam nhi một chút, vừa hay nhắc nhở tất cả mọi người ai mới là chủ!

Có điều suy nghĩ này ngay khoảnh khắc trông thấy nữ vương bệ hạ thì liền hóa thành mây bay.

Đông Đức Ngọc Tụng mặc triều phục trang trọng nhất, dưới ánh mặt trời, vừa đẹp lại vừa rực rỡ lóa mắt.

Nàng đứng dưới bậc thềm ngoài Thái miếu, hai bên là các đại thần đang cụp mắt mà đứng. Lúc hoàng đế bệ hạ từ xa tiến vào, liếc thấy gương mặt lạnh nhạt thản nhiên nhưng lại kiều diễm như hoa kia của nàng thì đã quên mất hùng tâm tráng chí trước đó.

Triều phục vẫn hết mực trang nghiêm, nhưng biểu cảm trên mặt lại có chút ngượng ngùng, đến trước mặt nàng, hoàng đế bệ hạ đã mặt đỏ tai hồng.

Chúng đại thần Lương quốc len lén nhìn trộm, những đôi mắt đang cụp xuống lại càng không muốn ngước lên.

Bệ hạ, Ngài khiến bọn ta thất vọng quá đi!

Đông Đức Ngọc Tụng nén cười nắm tay hắn, cố ý áp sát tai hắn gọi một tiếng: “Dực à...”

Hơi thở lướt qua gáy khiến hoàng đế rụt cổ lại, mở to mắt nhìn nàng: “Người kêu Trẫm là gì?”

“Tên đó.” Đông Đức Ngọc Tụng tỉnh bơ chớp chớp mắt, thấp giọng nói: “Người cũng có thể gọi tên ta, ví dụ như Ngọc Tụng tỷ tỷ nè...”

Tỷ tỷ.....

Bệ hạ tuôn lệ, cưới một người lớn tuổi hơn mình đúng là thất sách mà! >_

Hai người thì thà thì thầm nói chuyện, người khác không nghe thấy, có điều sắc mặt hoàng đế bệ hạ biến hóa vô thường trông rất ngoạn mục.

Ở phía bên trái cửa lớn Thái Miếu, Văn Tổ lặng lẽ từ sau lưng Tiêu Tranh lộ đầu ra, nhìn đôi bích nhân đang chậm rãi đến gần thì chắc chắn cảm thán: “Bệ hạ hẳn là đang bị trêu ghẹo rồi?”

Khóe miệng Tiêu Tranh giựt một cái, “Bệ hạ vì Đại Lương mà hi sinh, vĩnh viễn lưu danh sử sách.”

“.....”

Chuông trống vang vang, lạnh lùng trang nghiêm.

Nhị vị bệ hạ, một cố gắng đoan trang, một mắt tự nhiên buồn bực, hai người cứ thế cùng dắt tay nhau tiến vào Thái Miếu, do Nhiếp chính vương đích thân chủ trì, tế cáo liệt tổ liệt tông.

Sau khi ra khỏi Thái Miếu, bách quan hành lễ, tung hô vạn tuế, thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt hoàng đế bệ hạ mới trở lại vẻ nghiêm nghị như ban đầu.

Sau đó lại đi giá đến đàn tế trời, cùng tế thiên, chiêu cáo thiên hạ.

Đến lúc này kết minh mới xem như hoàn thành.

Về phần hôn kỳ cụ thể thì giao cho Lễ bộ hai nước thương nghị.

Xem tuổi tác của nhị vị bệ hạ, cũng không phải chuyện gấp gáp.

Lễ nhạc vang vang, du dương sôi nổi.

Đại lễ đã xong, mọi người như thủy triều rút lui. Ngày xuân ẩm áp, trên quảng trường trống trải mênh mông chỉ còn lại mỗi Tiêu Tranh và Văn Tố, không nhanh không chậm sóng vai cùng bước.

“Hiện giờ mặc dù xem như mọi việc đã định, nhưng triều đường sau đó hiển nhiên sẽ bắt đầu chữa mũi nhọn vào nàng, tân chính có khả năng cũng sẽ biến thành vật trang trí, nàng đã chuẩn bị tốt chưa?” Tiêu Tranh liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Văn Tố, giọng điệu vẫn bình thản như cũ, nhưng khó che giấu sự quan tâm.

Văn Tố bật cười, “Vương gia nói phải, hạ quan sẽ chú ý.”

Tiêu Tranh nghe vậy nhú mày, khoe môi động đậy, dường như định nói gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không nói lời nào bước lên trước đi thẳng.

Văn Tố ở sau lưng ngắn tò te, đột nhiên bị sao thế này?

Rất nhanh đã sắp ra tới đường lớn, nghe thấy tiếng xe ngựa, vừa định đuổi theo đằng trước thì một bóng người chợt xuất hiện từ sau tượng đá bên cạnh, chặn ngay phía trước nàng.

“Tổ Tổ.....”

“Triều Khanh?” Văn Tố sững sốt, “Huynh.....đang đợi ta?”

“Ừm.” Lưu Kha gật đầu, lê bước đến trước mặt nàng, ánh mắt lấp lánh, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Ta.....” Hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng Văn Tố, “Tổ Tổ, mặc dù đã xem thư của nàng, cũng biết được đáp án rồi, nhưng ta vẫn muốn nói chuyện với nàng một lần.”

Văn Tố lúc này mới hiểu được ý định của hắn, trong lòng thầm áy náy.

Là nàng rề rà, chỉ dựa vào một phong thư đã muốn giải thích rõ ràng, quả thực không thận trọng.

Nhìn sắc mặt lộ nét tiêu tụy của Lưu Kha, nàng mỉm cười áy náy, “Huynh nói đúng, Triều Khanh, ta vốn nên giáp mặt nói rõ với huynh.....”

“Đừng, nàng nghe ta nói trước!” Lưu Kha lên tiếng ngắt lời nàng, nét mặt thể nhưng lại mơ hồ lộ vẻ căng thẳng, “Tổ Tổ, mấy hôm nay ta suy nghĩ rất nhiều, trước đây là ta không hiểu hoài bão của nàng, hiện giờ đã hiểu rồi, cũng, cũng không phản đối, vậy.... ta liệu còn có cơ hội?”

Hắn cũng đã lấy hết dũng khí mới nói ra được lời này, khoảng thời gian trước đó lại càng bao phen đấu tranh suy nghĩ. Hôm ấy trên tiệc rượu, hắn vốn đã tâm tàm ý lạnh, nhưng sau khi trở về lại trần trọc, cuối cùng vẫn không dứt được.

Văn Tố từ sớm đã ngăn ra, á khẩu không thể trả lời.

Nàng từ trước nên nghĩ tới Lưu Kha làm người lương thiện nhưng cố chấp, vốn sẽ không dễ dàng từ bỏ. Lại thêm tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, ước định hôm đó mặc dù do nàng đề ra, chỉ e trái lại khiến hắn gánh lấy trách nhiệm.

Nghĩ tới đây, nàng nhin không được thở dài một tiếng, “Triều Khanh, ta nghĩ huynh vẫn chưa suy nghĩ kỹ.”

“Không, ta nghĩ kỹ rồi!” Lưu Kha cuống quýt trả lời, nhưng thấy nàng chỉ cười lắc đầu.

“Huynh vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng.....”

“Thứ nhất, ta hiện giờ đã quyết định làm quan, không như lúc trước giả bộ kiếm cơm, mà là thực sự muốn vì dân thỉnh mệnh, chính là nói ta vĩnh viễn sẽ không thể trở thành một người phụ nữ truyền thống giúp chồng dạy con, huynh đọc sách thánh hiền, xem trọng nhất tam cương ngũ thường, liệu sẽ thật sự thích hợp với người như ta ư?”

“Thứ hai, bệ hạ mặc dù sắc phong ta làm Thiếu phó, ngoại trừ việc ta trợ giúp liên hôn thành công, chủ yếu là vì để Đông Đức bệ hạ vui vẻ, cũng chính là nói, bệ hạ thực ra cũng không xuất phát từ tâm tư thực của mình muốn cho ta – một nữ nhi – ra làm quan, còn huynh, vừa hay lại chính là một trong những thần tử mà bệ hạ coi trọng.”

“Thứ ba, người một tay đề bạt ta, cất nhắc ta chính là Nhiếp chính vương, bất luận sau này thế nào, ta cũng sẽ là phụ tá đắc lực của người, nói cách khác, huynh và ta có khả năng trở thành kẻ địch.”

“Thứ tư, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất.....” Văn Tổ mím môi, nhẹ giọng nói: “Ta đã có người trong lòng.”

Nàng ngược mắt, lại thở dài một tiếng, “Triều Khanh, huynh xác định huynh thật sự đã suy nghĩ thấu suốt rồi sao?”

Lưu Kha miệng mồm há hốc nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt trắng bệch.

Người trước mắt thật xa lạ, mãi đến bây giờ hắn mới biết, bản thân không phải chưa từng thông hiểu hoài bão của nàng, mà là chưa từng hiểu được con người này.

Hắn xuất hiện vào thời điểm trước khi có sự biến chuyển, nàng hãy còn là một thường dân, khi đó nàng chỉ hi vọng một cuộc sống bình lặng yên ổn, nhưng hiện nay, nàng đã có chí lớn ngút trời không thua gì nam tử.

Hắn biết người trong lòng mà nàng nói là ai, thời gian qua chung quy có thể nhìn thấy bóng dáng hai người cùng vào cùng ra, thực sự không thể nào rõ ràng hơn.

Cũng đúng, nữ tử không thua kém ai như vậy, cũng chỉ có bậc vương giả trời sinh kia mới có thể khổng chế.

Lưu Kha chấp tay với nàng, không nói lời nào, xoay người bước đi.

“Triều Khanh.....” Sau lưng truyền tới tiếng gọi khê của Văn Tổ: “Tất cả mọi việc đều là lỗi của ta, huynh đừng gánh trách nhiệm.”

Lưu Kha vẫn không xoay người, chỉ nhẹ lắc đầu, “Ta từng nói, bất luận kết quả như thế nào, ta đều sẽ không trách nàng, ta sẽ tự mình buông bỏ gánh nặng này, nhưng xin nàng cũng đừng gánh nó.”

Văn Tổ kinh ngạc, gật đầu, “Được, chỉ cần huynh đồng ý, chúng ta vẫn là bằng hữu.”

Cơ thể Lưu Kha cứng đờ, không nói lời nào cất bước đi về phía trước, bóng lưng mặc dù cô đơn, nhưng bước chân vẫn vững vàng như cũ.

Hắn đích thực rất cố chấp, đối với vấn đề này, từng nỗ lực, lại càng lấy hết dũng khí mà làm rõ mọi việc, những việc này đối với hắn mà nói đều là những hành động vô cùng khó khăn, nhưng đến cuối cùng, nếu như sự thực đã như vậy, cũng chỉ đành thôi.

Ngoại trừ cố chấp, hắn cũng có kiêu ngạo của bản thân.

Như nàng nói, không cần đem tất cả mọi thứ trở thành gánh nặng của mình làm gì....

Văn Tổ nhìn theo bóng lưng đi xa của hắn, sắp xếp lại tâm tư, hướng đường lớn mà đi.

Cũng không biết Nhiếp chính vương đã đi chưa.

Ra khỏi quảng trường, đập vào mắt chính là chiếc xe ngựa ấy. Tiêu Tranh quả nhiên vẫn chưa rời đi, đang dựa vào thân xe không biết nghĩ gì.

Có thể vì chưa từng nhìn thấy dáng vẻ có chút sợ hãi nhưng tư thái lại bình thản này của hắn, ánh mặt trời nhảy múa trên bờ vai, lễ phục màu đen nghiêm trang kia khi rơi vào mắt Văn Tổ lại cảm thấy phong lưu tiêu sái.

Nàng vừa định tiến lên phía trước thì lại nghe thấy hắn có vẻ bất đắc dĩ lên tiếng: “Bệ hạ, nữ vương sớm muộn gì cũng phải về nước, Ngài nằm lỳ trong xe bốn vương cũng không cách nào giữ nàng ấy lại được đâu.”

Trong xe truyền ra giọng nói vô cùng phẫn uất: “Mặc kệ, hoàng thúc, người nghĩ cách giữ nàng lại đi!”

“Chuyện này e rằng không được, bốn vương từng bị nữ vương để mất đến, không dám tự mình lại đi tiếp cận nàng ấy, bệ hạ Ngài đây là muốn đẩy bốn vương đến cạnh nàng ấy sao?”

“.....”

Trong xe thoáng chốc im lặng, hoàng đế tức giận nói: “Thế thì bảo Văn thiếu phó đi, nàng ấy không phải rất thân với Đông Đức Ngọc Tụng à!”

Tiêu Tranh nhướn mi mắt liếc nhìn Văn Tổ đang từ từ bước tới, giả vờ giả vịt hỏi Triệu Toàn đang nhìn cười đến mặt đỏ bừng bên cạnh: “Trước đó bảo người về phủ lấy đai lưng sao rồi? Ngày trọng đại như thế này, bốn vương nên mang đai lưng mới phải.”

Triệu Toàn ngẫm hiểu, nâng roi ngựa trong tay, “Ồ, Vương gia, không phải đã mang tới rồi ư?”

“À, phải rồi, Trẫm sợ nhớ còn chút chuyện chưa xử lý xong, phải hồi cung thôi.”

Màn xe bị vén lên, lúc Triệu Toàn im hơi lặng tiếng giấu roi ngựa ra sau lưng thì tiểu hoàng đế đã mau chóng nhảy xuống xe.

“Hoàng thúc, Trẫm đi đây.....” Một bước ngoái lại ba lần, ánh mắt thâm lương khiến người ta nhìn mà không đành.

“Bệ hạ chậm đã.”

“Sao cơ?” Hoàng đế lập tức dừng bước chân, đây là muốn giúp hần phải không phải không?

Tiêu Tranh đối với ánh mắt nóng rực của hần làm như không thấy, đứng thẳng người, thông thông thả thả vuốt phẳng y phục, “Bệ hạ hiện giờ nên chuyên tâm học hành, vì đại nghiệp sau này mà suy tính, trẫm mê trong nhi nữ tình trường, không nên đâu.”

Hoàng đế tức thì gục đầu, “Xin ghi nhớ lời dạy dỗ của hoàng thúc.” Lần này cất bước không chút vẩn vương.

Mắt thấy hoàng đế đã đi xa, Văn Tổ mới từ bên hông xe ngựa bước ra, cười nói: “Vương gia, đai lưng của Ngài thật sự là bách chiến bách thắng nhỉ.”

Tiêu Tranh lườm nàng một cái, khoe môi động đậy, im lặng lên xe.

Văn Tổ thấy kỳ quặc, từ mới rồi đã như vậy, rốt cuộc là bị gì thế kia?

Nàng nhanh chóng leo lên xe, chăm chú quan sát hần từ trái sang phải, “Vương gia, sao vậy?”

Tiêu Tranh không lên tiếng, sắc mặt lạnh lẽo.

Văn Tổ xoa cằm, nghĩ mãi vẫn không hiểu, áp đến gần hần, lại gọi: “Vương gia?”

Vẫn im lặng không đáp như cũ.

Kỳ lạ, nàng có nói gì sai đâu, rốt cuộc là có chỗ nào không đúng nhỉ?

Đột nhiên trong đầu chợt lóe lên tia sáng, Văn Tổ bừng tỉnh đại ngộ.

Xe ngựa đã bắt đầu di chuyển, tiếng bánh xe lộc cào lộc cộc vừa hay che đầy âm thanh trong xe, nàng dịch đến trước mặt Tiêu Tranh, nén cười gọi hần: “Thoái Chi?”

Ánh mắt Tiêu Tranh sáng rực, rốt cuộc đã chịu nhìn nàng, khoe môi mơ hồ lộ ra ý cười nhưng vẫn cố ý bày ra bộ dạng uy nghiêm, đáng vẻ nhần nhẹn khiến Văn Tổ nhất thời nhìn không được ha ha cười lớn.

“Nàng cười cái gì?” Tiêu Tranh thấp giọng quát, lỗ tai đỏ bừng.

Văn Tổ đã bao giờ gặp qua bộ dạng hần thế này, thấy thế lại càng nhìn không được, suýt nữa thì đập vào thùng xe.

“Nàng.....” Tiêu Tranh buồn bực, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, tay kia nhanh chóng che miệng nàng lại.

Văn Tổ bị ngạt đến mặt mày đỏ bừng, đành phải vội vàng chớp chớp mắt ý bảo mình sẽ không cười nữa.

Tiêu Tranh lại không buông nàng ra, bàn tay đang che miệng nàng dịch chuyển, nhưng lại xoa hai má nàng, những vết chai nhỏ nơi lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ sát mặt nàng, như thể trong tay đang vuốt ve trân bảo bản thân yêu quý nhất.

“Khụ khụ, chàng đã quên những lời vừa dạy dỗ bệ hạ rồi sao?”

“Lời nào?”

“Đừng lún vào nhi nữ tình trường đó.....” Mặt Văn Tố nóng bừng, rõ ràng là xấu hổ vô cùng nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh.

Nghe xong lời này, động tác nơi tay của Nhiếp chính vương điện hạ chợt dừng lại, đầu đầy hắc tuyến.

Thế nên..... Đây xem như là lấy đá tự đập chân mình?

Tác giả có lời muốn nói: Những độc giả không thích Phó Thanh Ngọc bị ‘đen’ hóa đều sẽ lo lắng Văn Tố bị tổn thương, ta hiểu, có điều tình cảm vẫn là cần phải trải qua một chút trắc trở khảo nghiệm thì mới càng trân quý, cho nên an tâm đi, các bạn chỉ cần nhớ rằng, ta là mẹ ruột là được (^0^)/

P/S: Liên quan đến việc lần trước có người đề xuất Nhiếp chính vương bán nghệ, tình hình trên thực tế thực ra là như vậy. →_→

Bạn Ngọc nào đó: “Vương gia, có độc giả hi vọng ngài có thể bán nghệ, ngài thấy thế nào?”

Tiêu Tranh: “.....”

Bạn Ngọc nào đó: “Vương gia, tốt xấu gì ta cũng đã đem con gái giao cho ngài, ngài không thể nào giúp mẹ vợ ta đây chút được à?”

Tiêu Tranh: “.....Được rồi, các nàng ấy muốn bỏ vương bán cái gì? Khụ khụ.... Bỏ vương nói chính là bán nghệ!”

Bạn Ngọc nào đó: “À, là như vậy, mọi người cảm thấy ngài hát khúc Quan Thư kia rất tuyệt, hi vọng ngài lần tới có thể biểu diễn solo, ý ngài thế nào?”

Tiêu Tranh: (Im lặng hồi lâu, lặng lẽ xoay người, đông tìm tây ngó....)

Bạn Ngọc nào đó: “Nè nè nè? Vương gia, ngài làm gì vậy?”

Tiêu Tranh: “Bỏ vương đang tìm đai lưng tiên để ban thưởng.....”

Bạn Ngọc nào đó: “.....!!!” -_-

Trên đây là toàn bộ quá trình, cho nên các baby à, xin phép nhắc lại, Vương gia sẽ không bán nghệ, mà là bán đai lưng nhé! >_>

49. Chương 48

Chuyển ngữ: Mic

Ngày rằm, Tiêu Đoan vẫn như trước đây, ngồi trong tửu lâu nhàn nhã uống rượu.

Lục Phường ngồi đối diện thấp giọng bà tám: “Vương gia dạo gần đây cùng với Văn đại nhân thân mật cực kỳ, nhìn đáng vẻ ngài ấy như vậy, lẽ nào chuyện tốt sắp đến rồi?”

“Thân mật là thật, còn chuyện tốt à....” Tiêu Đoan nhếch khóe môi, lại hớp một ngụm mỹ tửu.

Lục Phường đối với hành động thừa nước đục thả câu này của hắn đã quá quen thuộc, không hỏi nhiều, sau khi tự rót tự uống, nhướn mắt hỏi hắn: “Đúng rồi, Bình Dương Vương gia, ngài vì sao muốn kéo Phó Thanh Ngọc vào chuyện này? Thấy nàng ta cũng không phải người lạnh lợi gì, lỡ như xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Hôm nay vừa tới tửu lâu đã nghe Bình Dương Vương nói chuyện này, Lục Phường thập phần lo lắng.

“Bỏ vương vốn dĩ không cần nàng ta lạnh lợi, hưởng chi, nàng ta hiện giờ đã phát huy tác dụng rồi.”

Vốn Tiêu Đoan muốn lợi dụng lòng đố kỵ của Phó Thanh Ngọc đối với Văn Tổ, muốn nàng ta đi kích thích Văn Tổ để thúc đẩy chuyện tốt của nàng với thúc thúc nhà mình, không ngờ đến nàng ta có thể chủ động báo cáo về thân thể bí mật của Văn Tổ, xem ra Phó Thanh Ngọc so với tưởng tượng của hắn còn sót ruột hơn nhiều đây.

Tiêu Đoan nở nụ cười mỉa, đặt chung rượu xuống, phẩy phẩy tay: “Trước đừng nói chuyện này, hiện tại chuyện kết minh đã định, trọng tâm của triều đình hẳn nên chuyển hướng về việc bình định phản tặc Giang Nam rồi nhỉ?”

Lục Thường gật đầu: “Bình Dương Vương gia nói rất đúng, Nhiếp chính vương đã bắt đầu phân phó chúng thần bố trí hành động rồi.”

“Ừm.....” Tiêu Đoan thuận miệng đáp một tiếng, ngón tay gõ lên mặt bàn, đôi mắt nhẹ nhàng xoay chuyển, không biết là đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, hắn chợt cười khẽ một tiếng, mở miệng nói: “Bình định phản tặc cần xuất binh, triều đình nhất định cũng sẽ bắt đầu cân nhắc lựa chọn chủ soái, Lục Thường, Bồn vương muốn người chủ động xin đi giết giặc.”

“Dạ?” Lục Thường ngẩn ra: “Dám hỏi Vương gia vì sao có sự sắp xếp này?”

Tiêu Đoan cười khẽ, ánh mắt thâm trầm: “Người rất nhanh sẽ biết thôi....”

*

Bằng qua con đường dưới chân cung thành uy nghi sừng sững, rẽ qua một cánh cửa cung, lại tiếp tục đi về phía trước thì đã có thể mơ hồ trông thấy mái hiên của Ngự thư phòng.

Hôm nay là ngày Văn Tổ chính thức nhậm chức, làm thầy của Thiên tử, trách nhiệm nặng nề nha.

Vừa hạ triều không lâu, trên đường đến đây nàng trước sau đã chạm mặt không ít đại thần, ngoại trừ Thủ phụ Đại nhân vẫn kiêu ngạo như trước, còn lại mọi người mặc dù đối với nàng có nhiều bất mãn, nhưng vẫn thành thành thực thực hành lễ với nàng.

Cho nên tâm tình hiện giờ của Văn Tổ chỉ có đúng một chữ: SUỐNG!

Nét mặt sáng láng đi đến trước cửa, tiểu thái giám canh cửa còn chưa kịp thông báo thì đã thấy cửa bị đẩy một cái, người bước ra ấy vậy mà lại chính là Vương Định Viễn.

Thấy Văn Tổ đang đứng ngoài cửa, sắc mặt Vương Định Viễn phức tạp, nói không rõ là xấu hổ hay là tức giận: “Văn thiếu phó hữu lễ.”

“Ngự sử đại nhân hữu lễ.” Văn Tổ hành lễ đáp lại, nhìn sau lưng ông một cái, trong lòng có chút buồn cười.

Nhìn bộ dạng ông ấy như vậy, hiển nhiên là theo phản xạ mà đến đây rồi. Những ngày qua vẫn luôn do ông ấy dạy dỗ hoàng đế, đi riết đi riết thành quen.

Bắt gặp ánh mắt chứa ý cười của nàng, Vương Định Viễn càng mất tự nhiên, vội vàng nói hai chữ cáo từ chuẩn bị rời đi.

“Ngự sử đại nhân chậm bước.”

“Văn Thiếu phó còn có việc gì?” Vương Định Viễn quay đầu, đối diện với gương mặt tím tím của nàng.

“Cũng không có gì, chỉ mong Ngự sử đại nhân nhớ giúp đáng về hôm nay của bệ hạ, vì bốn quan nhất định sẽ để Ngài trông thấy một bệ hạ hoàn toàn khác.”

Nụ cười này..... có tính là tà ác không? Vương Định Viễn có chút toát mồ hôi lạnh: “Lời này của Văn thiếu phó có ý gì?”

“Ý chính là, bốn quan sẽ để đại nhân trông thấy thành quả, chung quy sẽ có một ngày, đại nhân nhất định sẽ thừa nhận bốn quan!”

Wương Định Viễn sững sờ, thiếu nữ trước mắt đã quay người đẩy cửa vào trong.

Một tiếng “Văn Thị” hôm ấy trên triều đường vẫn văng vẳng bên tai, cho nên những lời này của Văn Tố đích thực có chút tức giận, có điều cẩn thận suy nghĩ, thực ra là một loại quyết tâm.

So về ăn nói, Đinh lão gia tử là dạng ngoan cố tới chết, chỉ cần có một chút xiu xiu khả năng cũng sẽ đem một nữ tử không theo khuôn phép như nàng đánh trở về giai cấp thường dân, tuyệt đối không để nàng lại tiếp tục có cơ hội nhúng chàm triều đường.

Nhưng Vương Định Viễn lại khác, đối với nàng chỉ duy trì một thái độ đứng xem, không khen không chê.

Nói cách khác, ông giữ quan điểm của mình, chỉ cần không quá giới hạn, ông đều có thể chấp nhận. Mãi đến hôm đó Văn Tố được sắc phong Thiếu phó nhất phẩm, ông mới nhịn không được thốt ra lời trong lòng, trong mắt ông đích thực đã quá coi trọng lễ pháp tổ tông.

Chính vì vậy, hiện giờ Văn Tố liền có suy nghĩ phải lung lay suy nghĩ của ông, cuối cùng có một ngày phải để ông thừa nhận nữ tử cũng có khả năng làm quan, cũng có thể làm nên việc, chứ không phải chỉ biết rúc sau lưng nam tử cả một đời không ai biết đến.

Lời này rất chi mạnh mẽ, nhưng đợi đến lúc trông thấy trạng thái của tiểu hoàng đế, Văn Tố cảm thấy đây đúng thực là lời thách thức vạn phần cam go.

Hoàng đế bệ hạ vô lực bỏ ra bàn, thấy nàng hành lễ cũng là bộ dạng không hài lòng.

“Bệ hạ, nên học thôi.” Văn Tố nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Thiếu phó, có thể nghỉ một ngày hay không, Trẫm không có tâm trạng.” Mí mắt hoàng đế không hề nhắc lên, tiếp tục ủ rũ.

“Bệ hạ, nhất tắc quang âm nhất tắc kim(1), bỏ phí không được đâu.”

(1) Thời giờ là vàng bạc

“Nhưng mà Trẫm thật sự không có tâm trạng.....”

Văn Tố lắc đầu, thở dài nói: “Chẳng lẽ bệ hạ vì chuyện nữ vương bệ hạ rời đi mà khổ sở?”

Sáng sớm hôm qua Đông Đức Ngọc Tung đã lên đường về nước, hoàng đế bệ hạ lúc đó đích thân tiễn ra khỏi cổng thành, viễn mắt khi ở trên thành lầu nhìn về xa xăm thậm chí còn đỏ hoe, rõ ràng là đôi uyên ương nhỏ tình cảm triền miên lưu luyến không rời.

Chắc chắn, Văn Tố lúc ấy rất cảm khái, hoàng đế bệ hạ thực sự trưởng thành sớm.

Bị nhắc đến chuyện đau lòng, hoàng đế bệ hạ càng thêm ủ rũ, ngay cả nói cũng lười đáp lại.

Văn Tố có chút buồn cười, nhìn bộ dáng hẩn như vậy thực sự càng giống đã thiếu đi một người bầu bạn. Nghĩ tới đây, Văn Tố nhớ lại lúc trước từng nghe Tiêu Tranh nhắc qua, hoàng đế không có huynh đệ, chỉ có vài tỷ muội, tuổi tác dù tương đương nhưng không thường lui tới, nói vậy cho đến bây giờ vô cùng cô đơn rồi.

Nàng liếc nhìn Phúc Quý đứng bên cạnh một cái, thấp giọng nói: “Bệ hạ, chi bằng kêu Phúc Quý cùng Ngài ra ngoài dạo một chút đi, giải khuây cũng tốt.”

“Sao cơ?” Phúc Quý cùng hoàng đế đều là bộ mặt kinh ngạc.

“Thiếu phó, lời này của Người là thật?”

“Đương nhiên, chương trình học hôm nay chính là dạy bệ hạ hệ thống nào là vui chơi, ngày mai vì thân đến đây nghe tâm đắc của bệ hạ là được.” Nàng nháy nháy mắt với hoàng đế, xoay người ra khỏi cửa.

Hoàng đế sững sờ ngây ra một lát, dần dần trở nên vui vẻ.

Hiện giờ nhìn lại, lão sư này không tệ nha!

Trở lại nơi ở, vừa bước tới cửa viện đã thấy nha đầu Hỉ Thước cười tủm tỉm tới nghênh đón: “Đại nhân, mọi thứ nô tỳ đều đã chuẩn bị tốt cho Người rồi.”

“Ngoan, Hỉ Thuộc thật sự là càng ngày càng lanh lợi.” Văn Tổ miệng khen ngợi nhưng vẫn không quên từ trong tay áo lấy ra chút bạc vụn nhét cho nàng.

Hỉ Thuộc nhận bạc, nét mặt rạng rỡ tạ ơn, càng tận tụy với phận sự: “Đại nhân, có cần nô tỳ thay Người đem đồ qua không?”

Văn Tổ phát phát tay: “Không cần đâu, ta tự mình làm được rồi, người đi làm việc đi.”

Hỉ Thuộc vâng lời, vui vẻ rời đi.

Văn Tổ vào phòng nhìn một lượt, trên bàn đặt hai bộ y phục, vài hộp son phấn, nhưng nhiều nhất vẫn là giấy bút thượng hạng.

Đây là những thứ nàng trước khi thượng triều đã phân phó Hỉ Thuộc ra ngoài mua, chuẩn bị tặng cho Phó Thanh Ngọc.

Mấy ngày qua tựa như trải qua một cuộc đời mới, trước là quyết định mục tiêu cuộc đời, rồi lại quyết định chốn về của trái tim, tâm tình của Văn Tổ vẫn luôn trong trạng thái kích động dâng trào, phập phồng lên xuống, thế nên sau khi bình tĩnh lại, mới đột nhiên nhớ ra nàng đã quên mất một người.

Trên phương diện tình cảm, nàng chỉ nghĩ tới Lưu Kha sẽ đau lòng, mà cơ hồ quên mất Phó Thanh Ngọc.

So với Lưu Kha, trong lòng Phó Thanh Ngọc chỉ sợ càng bị thương hơn nhiều, ngoại trừ nguyên nhân là Nhiếp chính vương, nữ phụ tá cùng lúc vào phủ với nàng ấy hiện giờ đã trở thành quan lớn nhất phẩm, trong lòng nàng ấy sẽ nghĩ thế nào?

Văn Tổ thở dài, ôm lễ vật hướng đình viện Phó Thanh Ngọc mà đi.

Trong viện rất yên ắng, chỉ có hai nha đầu đang quét dọn, hình như mới tới, nhưng vô cùng nhanh nhẹn, thấy trong tay nàng ôm rất nhiều thứ thì liền vội vàng chạy tới giúp đỡ, mỗi người cầm một nửa, nàng lập tức nhẹ tay.

“Phó đại nhân đang ở trong phòng đọc sách, nô tỳ đi thông báo một tiếng.” Một nha đầu tay ôm đồ đạc hướng cửa phòng nhanh chóng đi trước vài bước.

Văn Tổ bĩu môi, trước đây nàng toàn trực tiếp xông vào, xem ra sau này phải chú ý một chút.

Vừa tới bên cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng động, hình như là âm thanh chung trà rơi xuống đất, Văn Tổ kinh hãi, vội vàng nhanh chóng chạy lên vài bước, vừa nhảy vào phòng đã đối diện với sắc mặt hoảng hốt lo sợ của Phó Thanh Ngọc.

“Thanh Ngọc, sao vậy?” Thấy nét mặt nàng ấy sau khi trông thấy mình thì càng hoảng hốt, khiến Văn Tổ không khỏi nghi hoặc.

“Tổ, Tổ Tổ, sao cô lại tới đây?”

“À, ta tới tặng cô vài thứ.”

Hai nha đầu đã đem đồ đạc đặt trên bàn, Văn Tổ bước lên trước, từng món từng món đưa cho nàng xem, “Đây là hai bộ y phục mùa xuân, cô cả ngày chỉ biết đọc sách, cũng không biết nên tự chuẩn bị thêm xiêm y cho mình, hai bộ này ta thấy màu sắc không tệ, đợi qua hai tháng nữa lúc Thanh Minh thì có thể mặc.”

“Son phấn cô bình thường ít dùng, cho nên giấy bút nghiên mực tặng nhiều hơn một chút, vốn là định để cô chọn bút của Lang Hào hay của Bặc Châu, nhưng ông chủ nói không có hàng, cho nên lấy loại này, ta thấy cũng tốt, cô xem thử đi?”

Nhắc tay cầm cây bút đó đưa qua, Văn Tổ không khỏi sửng sốt, lúc này mới phát hiện nét mặt Phó Thanh Ngọc vẫn luôn sợ sệt, không biết đang nghĩ cái gì.

“Thanh Ngọc?”

“À.....” Phó Thanh Ngọc hoàn hồn, phát tay cho hai nha đầu lui ra, từ từ ngồi xuống: “Cô tặng cho ta mấy thứ này làm gì?”

Văn Tố nở nụ cười, ngồi xuống đối diện với nàng ấy: “Mấy ngày qua vẫn không có thời gian đến gặp cô, đến cũng chẳng thể nào đi tay không mà. Đúng rồi, lần trước không phải còn nhờ cô giúp điều tra tổ tiên của ta sao.”

Sắc mặt Phó Thanh Ngọc càng trắng bệch, muốn uống một ngụm trà ổn định lại tinh thần, nhưng phát hiện chung trà đã vỡ nát nằm trên đất, hãy còn chưa thu dọn.

Thoáng ngược mắt nhìn nữ tử ngồi đối diện, nàng ấy đột nhiên nở nụ cười khổ: “Ta hiểu dụng ý của cô, chuyện của cô và Nhiếp chính vương, còn có chuyện cô thăng quan, tất cả ta đều biết.....”

Trong phòng nháy mắt trở nên yên lặng, một lúc lâu sau, vang lên giọng nói hơi nghiêm nghị của Văn Tố: “Phải, Thanh Ngọc, ta đến đây trước hết quả thực là ôm tâm tình ấy này, cho nên mới đưa tới cho cô nhiều đồ vật như vậy, nhưng càng nhiều hơn chính là quan tâm, cô và ta cùng lúc vào Vương phủ, khoan đến mức tri kỷ tâm giao, nhưng cũng là một đường đồng hành đến tận bây giờ, trong lòng ta, cô học phú quý xa, tài cao bác ái, vĩnh viễn là người bạn đáng cho ta phải ngưỡng vọng.”

Bàn tay đặt trên đầu gối của Phó Thanh Ngọc theo phản xạ nín chặt làn váy.

“Nếu nhắc tới chuyện Nhiếp chính vương, ta thật sự ấy này, nhưng hôm nay ta đến đây là vì muốn thẳng thắn với cô, mà không phải xin cô tha thứ, vì tình cảm xuất phát từ trái tim, ta và chàng cảm mến lẫn nhau, không nên dối gạt cô. Còn về chuyện thăng quan.....” Văn Tố ngừng lại, ánh mắt kiên định nhìn Phó Thanh Ngọc, “Thanh Ngọc, cô là người có hoài bão, ắt hẳn hiểu được tâm tình của ta, hiện giờ ta đã hiểu được suy nghĩ của cô, có điều, chỉ là ta nhiều hơn cô một cơ hội mà thôi, cho nên chuyện này, ta không thẹn với lương tâm.”

Phó Thanh Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu: “Cô là nói cô hiện giờ làm quan là vì có hoài bão?”

“Phải.”

Phó Thanh Ngọc mấp máy môi, nói không nên lời.

Từng câu từng chữ của Văn Tố đều hợp lý, tình cảm của nàng ấy và Nhiếp chính vương đều xuất phát từ chân tâm, tình chàng ý thiếp, nàng có tư cách gì mà vung tay múa chân? Nàng làm quan cũng là vì có hoài bão, chẳng lẽ bản thân không biết cách thực hiện ước mơ thì phải xa cách những người thành công khác sao?

Văn Tố đã rời đi, nhưng những lời nàng nói, từng câu từng chữ vẫn vang vọng bên tai. Phó Thanh Ngọc suy sụp ngồi bệt dưới đất, tự trách không thôi.

Đã từng đọc đủ sách thánh hiền, nàng vì sao lại trở thành người như vậy chứ?

Như thể đột nhiên nhớ ra gì đó, nàng nháy mắt từ dưới đất bò dậy, hướng bên ngoài lao đi. Hai nha đầu ở ngoài sợ giật thót, vội vàng đuổi theo, nhưng sau khi thấy nàng vào Đông Ngõ các thì liền yên lặng lui đi.

Phó Thanh Ngọc đẩy cửa phòng, cũng không hành lễ với người đang tựa người vào nhụyên tháp đã trực tiếp nói: “Bình Dương Vương gia, thật có lỗi, hạ quan không thể hợp tác với người.”

“Hả?” Tiêu Đoan hí mí mắt nhìn nàng, tâm tình thản nhiên, “Vì sao?”

“Hạ quan không thể hại Văn Tố.”

“Phì—“ Tiêu Đoan khẽ cười, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, “Cô không phải đã làm rồi sao?”

Nói ra thân thế kia mà còn muốn rút lại à? Chỉ cần hấn muốn, thân thế này có thể biến hóa thành vô số phiên bản, nàng ta hiện tại hối hận, còn có tác dụng gì?

Trong ánh mắt nghiêm nghị của hấn, Phó Thanh Ngọc bắt giác lùi về sau một bước, một lúc lâu sau, cuối cùng vẫn thất tha thất thểu rời đi.

Không bao lâu, trong phòng lại có hai người đi vào, chính là hai nha đầu phụ trách hầu hạ Phó Thanh Ngọc.

“Để mắt tới nàng ta thật kỹ, không được phép có bất kỳ sai lầm gì.” Tiêu Đoan lạnh lùng căn dặn.

“Dạ, chủ tử.”

50. Chương 49

Chuyển ngữ: Mic

Khí trời chuyển âm, cây cỏ đâm chồi chim chóc bay lượn, chính là cảnh sắc đẹp nhất trong một năm ở Giang Nam, nhưng triều đình lúc này lại đang thương thảo kế sách dụng binh với nơi đó.

Tranh cãi liên tục nhiều ngày, tiểu hoàng đế phiền chán vô cùng, buổi lên lớp hiện giờ ở trước mặt Văn Tổ vẫn là bộ dạng lo lắng tiêu tụy như lúc trước.

“Thiếu phó, người cảm thấy chuyện của Giang Nam nên giải quyết như thế nào?”

“Phản thần ngoan cố, ắt phải động binh, đây là điều đương nhiên, hiện giờ có Thanh Hải quốc ngăn cản họa ngoại xâm, bệ hạ không cần lo nhiều, Giang Đông Giang Nam nhất định sẽ về lại tay bệ hạ.”

“Ừm, mong được vậy.” Tiểu hoàng đế lại thở dài một tiếng, uể oải lật quyển sách trước mặt: “Hôm nay học cái gì?”

Văn Tổ bật cười: “Bệ hạ, sách của vi thần tri thức có thể không phù hợp, nhưng còn có vi thần dạy người đây.”

“Hả?” Hoàng đế ngạc nhiên: “Thế người định dạy Trẫm cái gì?”

Văn Tổ cung kính hành lễ: “Dạy bệ hạ đạo làm vua.”

Vi quân chi đạo, thủ yếu vi nhân(1).

(1)Đạo làm vua, quan trọng nhất là lòng nhân từ.

Đây là lời của Khổng phu tử, nhưng là đối với bách tính trăm họ, điều Văn Tổ dạy hoàng đế, chính là kỹ thuật chu toàn.

Sách lược chu toàn với triều đường, chu toàn với các đại thần.

Chẳng qua những điều này không chỉ là hiểu biết của một mình Văn Tổ, rất nhiều điều xuất phát từ quyển sách kia của Văn Tử Khâm.

Thuật chu toàn viết trong sách – nói ra quả thực tinh diệu, khiến người thán phục, sau khi Văn Tổ kết hợp với kiến giải của bản thân mình đã trở thành kiến thức hiện giờ định dạy cho hoàng đế.

Có điều cần nhắc tới tuổi tác bệ hạ, nàng chỉ chọn một phần cơ sở đơn giản nhất, những cái khác, cần phải dựa vào bản thân hần sau này đúc kết từ cuộc sống của chính mình.

Nàng từng nói với Vương Định Viễn muốn rèn giũa ra một đế vương hoàn toàn khác, đây không phải là lời thuận miệng nói chơi.

“Với một đế vương, nếu muốn khống chế quần thần, trước phải hiểu được tính cách riêng của mỗi một người, đây là điều mà trong binh pháp gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Trong Ngự thư phòng đốt trầm hương thượng hạng, bầu không khí an tĩnh hài hòa, tiểu hoàng đế ngồi yên lặng sau thư án, nhìn nữ tử trước mặt mặc quan phục màu lam sẫm thông thả bước từng bước, chậm rãi giảng giải.

“Cụ thể muốn nắm trong lòng bàn tay tính cách của mỗi một đại thần, cũng không phải giải quyết trong chốc lát, mà cần phải dựa vào nhìn nhiều, nói ít.”

“Người đứng trên được trời ưu ái, không cần nhiều lời đã có thể khiến bề tôi thao thao bất tuyệt, nói nhiều tất sai, hiển nhiên sẽ bộc lộ bản tính, thực ra chính là điểm yếu, bệ hạ phải nắm giữ những điểm này.”

.....

“Đông thần tử, ắt có thân sơ. Bệ hạ phải che giấu tâm tư, thích người nào, không khen điểm tốt, ghét kẻ nào, không chê điểm xấu. Khéo léo dẫn dắt, bề tôi thích hợp sắp xếp ở vị trí phù hợp, sẽ phát huy được hiệu quả tốt nhất.”

“Nếu là người có tâm cơ kín đáo, phải có quyết tâm không chế, chứ không phải kiên trì. Phải biết với loại người này tốt nhất là người lui ta tiến, bệ hạ nên ghi nhớ.”

“.....”

Giảng lý thuyết vốn nhằm chán vô vị, nhưng Văn Tổ cũng hiểu được phải trích dẫn một vài ví dụ thực tế, rất nhiều điều còn lấy từ triều đường hiện tại, trong đó cũng không quên đưa ra một tính cách đại thần đặc biệt để phân tích.

Tiểu hoàng đế càng nghe càng say mê, mãi tới khi giờ học kết thúc mới hoàn hồn.

Văn Tổ miệng đắng lưỡi khô, vội vàng hành lễ cáo lui, đang định trước đi tìm nước uống thì bị hắt lên tiếng ngăn lại: “Thiếu phó vì sao lại nói những điều này với Trẫm?”

Bước chân đã tới bên cửa chợt dừng lại, Văn Tổ quay đầu, mỉm cười: “Bệ hạ tâm trí hơn người, thông minh có thừa, chỉ là ngày trước những gì Ngài tiếp xúc đều là những học thức quá mức khẳng khái bộc trực, vì thần muốn dạy Ngài một vài điều bằng môn tà đạo, vậy mới coi như làm phong phú nhân sinh của Ngài chứ...”

“.....” Tiểu hoàng đế giựt giựt khoe môi, đây là lý do gì thế hả?

Trước khi ra cửa, Văn Tổ lại bổ sung một câu: “Một thiếu phó như vị thần chỉ dạy bệ hạ được ba lớp, một lớp là lớp vui chơi lần trước, một lớp là ngày hôm nay, còn một lớp nữa là kết thúc, đến khi đó vẫn phải mời Vương ngự sử trở lại tiếp tục truyền thụ bài vở cho Ngài rồi.”

“Chuyện này.....” Hoàng đế ngẩn ra, nàng đã nhanh nhẹn rời đi.

Không thể không nói đợt dạy dỗ lần này có đôi chút hiệu quả, ít nhất trên triều đường ngày hôm sau, hoàng đế bệ hạ đã biết tranh thủ cơ hội các vị đại thần tranh cãi mà thu được tin tức.

Những lần tranh cãi trước đây đều vì cứ quanh đi quẩn lại hiện thời có nên khai chiến với Giang Nam hay không, hay là ngày lành đã qua, một vài đại thần bắt đầu có dấu hiệu chùn bước. Kể đó vẫn là Nhiếp chính vương lên tiếng, mới xem như quyết định.

Một trận này, thế phải tiến hành.

Mà hiện tại, chư vị đại thần lại bắt đầu vì chuyện lựa chọn chủ soái mà tranh cãi không ngừng.

Nói về võ tướng, Đại Lương trên có Nhiếp chính vương, dưới có Lục Phường cùng chư vị tướng quân, không hề thiếu người. Nhưng vấn đề là những người đó xuất thân nhà binh, hoặc ít hoặc nhiều đều có liên quan đến Nhiếp chính vương, đây là điều khiến phe bảo hoàng cực kỳ không thích.

Nhưng phía bảo hoàng phần lớn đều là nho sinh, nào có ai có thể lãnh binh tác chiến, chính vì vậy tranh cãi tới bây giờ cũng chưa có kết quả.

Đình Chính Nhất vòng tới vòng lui mấy câu, ý tứ trong đó chính là nên chọn ra một người phái trung gian, nhưng tướng lĩnh thuộc phái trung gian vừa lướt qua, từng cái tên một đều bị Tiêu Tranh phủ quyết.

Trận chiến này khác với thông thường, quan hệ trọng đại. Lại thêm triều đình chuẩn bị đến bây giờ, nếu không thể kỳ khai đắc thắng(2), bách tính thiên hạ sẽ nghĩ thế nào đây?

(2)Vừa ra trận đã thắng

Cho nên nhất định phải chọn người đáng tin.

Hai bên tranh cãi âm ỉ không dứt, đến mức không tách ra được, ngay cả Tiêu Tranh nhìn thấy tình hình như vậy cũng phải xoa mi tâm, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Ổng tay áo bị kéo nhẹ, hần khẽ quay đầu, trông thấy Văn Tổ đứng ở cùng hàng mỉm cười với hắn.

Hiểu được ý tốt muốn động viên của nàng, Tiêu Tranh nhẹ gật đầu, lúc quay đầu đã trở về phong thái uy nghiêm lạnh lùng như thường.

“Thần Lục Phường, tình nguyện lãnh binh ra trận, mong bệ hạ ân chuẩn.”

Âm thanh cao vút đột ngột vang lên khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, cúi đầu nhìn, Binh bộ thượng thư Lục Phường đã bất ngờ quỳ xuống.

Tiêu Tranh có chút không hiểu, hắn cùng Đinh Chính Nhất đối chọi nhau cũng không phải ngày một ngày hai, vào giờ khắc này hành động như vậy, chỉ sợ sẽ dẫn tới một trận tranh cãi càng ầm ĩ hơn.

Quả nhiên, suy nghĩ này vừa lóe lên thì Đinh Chính Nhất đã bắt đầu oang oang: “Lục đại nhân là Binh bộ thượng thư, điều động nhu yếu phẩm cho chiến tranh toàn bộ đều nằm trong tay ngài, nếu ngài đích thân ra trận, vậy những chuyện này giao cho ai đây?”

Lục Phường không chút thay đổi: “Vi thần chỉ biết chư vị đại nhân tranh cãi không dứt, gần như đến mức tự loạn trận thế, nếu không sớm đưa ra quyết định, chỉ sợ sẽ bị phản tặc Giang Nam chiếm trước thời cơ.”

Ánh mắt Tiêu Tranh lóe lên, thầm gật đầu, lời này không sai.

“Hừ!” Đinh Chính Nhất hừ lạnh một tiếng, quay người chấp tay với hoàng đế: “Bệ hạ, lão thần cảm thấy Lục đại nhân không thích hợp thống lĩnh, nhớ ngày trước chinh chiến sa trường, cũng chỉ là phó tướng dưới trướng của Nhiếp chính vương, chưa từng tự mình tác chiến, trận chiến lần này can hệ trọng đại, há có thể giao phó?”

Tiểu hoàng đế bậm môi không nói, nhưng trong lòng cảm thấy có chút hợp lý.

“Lời của Đinh đại nhân rất đúng.”

Trong điện nháy mắt trở nên lặng phất, bởi vì Nhiếp chính vương đột ngột lên tiếng, mỗi lần tranh cãi, dường như đều là sau khi hắn mở miệng mới coi như chấm dứt.

“Tranh luận tới bây giờ, bốn vương cảm thấy những gì chư vị nói đều rất có lý, chức vị chủ soái quan hệ trọng đại, nếu không phải người đáng tin, thật sự khó khiến người khác an lòng.”

Đinh Chính Nhất vuốt bộ râu hoa râm gật gật đầu, hiếm khi lại tỏ ý tán đồng, còn không quên trừng mắt liếc Lục Phường đang quỳ trên đất một cái, ngầm ám thị hắn sớm chết tâm đi.

“Hoàng thúc có ý kiến gì?” Tiểu hoàng đế đưa một tay về phía Tiêu Tranh, ra ý hắn tiếp tục.

“Bốn vương chỉ là nghĩ tới một người cực kỳ thích hợp mà thôi.”

“Hả? Là ai, hoàng thúc mau nói.”

Tiêu Tranh khẽ nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua Văn Tổ một cái.

Ánh mắt này có hơi đặc biệt, như thế có gì muốn nói. Trong lòng Văn Tổ căng thẳng, nhưng nháy mắt đã nghe hắn thần nhiên nói ra: “Người đó chính là bốn vương.”

Mọi người nhất thời ồ lên, Nhiếp chính vương muốn đích thân lãnh binh?

Từ sau khi bình định chiến trường Tây Nhung, hắn đã nhiều năm chưa từng dẫn binh, mặc dù chấp chưởng binh mã toàn quốc nhưng lại chưa từng tuần tra thị sát quân doanh, như thế đã muốn cắt đứt quan hệ với những năm tháng oai hùng ngày xưa, vì sao bây giờ lại muốn lần nữa xuất sơn?

Thoáng thấy Đinh Chính Nhất lại dần không được muốn lên tiếng, Tiêu Tranh cướp lời, nói: “Bệ hạ, cần biết phản thần Giang Nam xuất thân hoàng thất, đối phó với giặc trong nhà như vậy, bốn vương đi chính là thích hợp nhất.”

Thế nên Đinh Chính Nhất không có lý do nào để phản bác.

Thực ra suy nghĩ này của Tiêu Tranh cũng không phải mới vừa nảy ra, thời gian qua hắn vẫn luôn bận rộn bố trí công việc, đương nhiên sẽ cân nhắc vấn đề chủ soái, chẳng qua chỉ là đem chuyện tự mình đứng ra đảm đương như một kế hoạch dự phòng. Bởi chiến tranh không giống lần cứu tế thiên tai trước đây, xử lý chính vụ e là không cách nào cang đáng, ngoài ra còn một nguyên nhân khác, chính là Văn Tổ.

Không phải sa vào ôn nhu không cách nào thoát khỏi, chỉ là nàng vừa mới bắt đầu dốc sức trên triều đường, nếu rời xa hắn, liệu có phải sẽ một thân một mình?

Nhưng chuyện đã tới nước này, không thể không đưa ra đề nghị. Như Lục Phưởng đã nói, tranh cãi không dứt, chậm trễ không quyết, chỉ khiến phản thần có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, Tiêu Tranh vẫn luôn cử mật thám hoạt động ở Giang Nam, nếu không phong thư lần trước tiểu hoàng đế gửi cho Giang gia cũng không cách nào gửi tới được. Cộng thêm tin tức trước đó nữa Thục vương gửi đến, hẳn kỳ thực cũng chính là người hiểu rõ đối phương nhất.

Cho nên, hẳn quả thật là sự lựa chọn phù hợp nhất cho chức chủ soái.

Tiểu hoàng đế trầm ngâm không lên tiếng, lời của Nhiếp chính vương rất hợp lý, nhưng hắn không phải là không có điều cố kỵ.

Nhiếp chính vương vốn đã như mặt trời ban trưa, người đời nói chỉ biết Nhiếp chính vương mà không biết có hoàng đế cũng không phải là giả. Mà dựa vào chiến tích ngày trước, trận chiến này cơ hội thắng rất lớn, lúc đó khí thế tất nhiên càng cao, một hoàng đế như hắn liệu có phải vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng không cách nào nghĩ ra biện pháp chu toàn hơn, hoàng đế bệ hạ đành thở dài một tiếng, gật đầu đồng ý: “Lời hoàng thúc câu câu đều có lý, cứ theo đó mà làm đi, chuẩn tấu.”

Tiêu Tranh nhắc tay hành lễ, “Tạ chủ long ân.”

Văn Tổ nhìn sườn mặt hắn, khe híp mắt.

Lúc hạ triều, nàng một lời cũng không nói, yên lặng theo sau lưng hắn ra khỏi cửa điện.

“Sao lại không nói gì?” Tiêu Tranh xoay người nhìn nàng, mỉm cười ôn hòa.

“Không có gì để nói.”

“Sao vậy? Giận à?”

“Không phải.”

“Thế thì tại sao?”

“Bởi vì những gì chàng nói câu câu đều có lý, ta chỉ có thể ủng hộ, nên chẳng có gì để nói.”

Tiêu Tranh khẽ cười, yên lặng bước đi, không nhiều lời nữa.

Ánh mặt trời phủ xuống bóng dáng hai người một trước một sau, nhịp bước tương đương nhau, cho nên vẫn luôn duy trì khoảng cách không đổi.

Thế nhưng vừa mới ra khỏi cửa cung không lâu, Văn Tổ đã cảm thấy eo bị siết chặt một cái, lúc hoàn hồn thì người đã bị Tiêu Tranh kéo tới bên cạnh, cuối cùng trở thành sóng vai cùng bước.

“An tâm, ta sẽ bình an.”

Trong lòng Văn Tổ tâm tình phức tạp, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

51. Chương 50

Chuyển ngữ: Mic

Sau buổi tảo triều ngày hôm nay, Hoàng đế bệ hạ ngênh đón buổi dạy cuối cùng của Văn thiếu phó.

Trước khi lên lớp, hoàng đế bệ hạ trước hết biểu hiện sự cảm phần của mình: “Văn thiếu phó, Trẫm sắc phong khanh làm hoàng sư, nhưng khanh chỉ dạy Trẫm ba buổi, liệu có phải quá thanh thoi rồi hay không?”

“Bệ hạ, dạy trọng điểm không ở lượng, mà là ở chất.”

Bệ hạ trừng mắt: “Khanh thật sự không hề lừa dối?”

Về mặt Văn Tổ thần nhiên: “Nếu bệ hạ thực sự muốn vi thần dạy Người những học vấn trên giấy, vi thần quả thật có thể thử một phen.”

“.....” Bệ hạ ảo não phát tay, “Bỏ đi, lên lớp thôi!”

Hôm nay là ngày cuối, những gì sẽ dạy dự định sẽ là tinh hoa trong tinh hoa, đương nhiên có thể giúp hoàng đế bệ hạ mở mang tầm mắt, thế nhưng sự thật lại ngoài dự liệu.

Văn Tổ khiêng ghế thiếu phó ngồi trước mặt hoàng đế, sau khi uống gần hết nửa bình trà mới thông thả lên tiếng: “Bệ hạ, Người vẫn chưa đủ bình tĩnh.”

Hoàng đế đương nhiên không bình tĩnh, bậc cử ngũ chí tôn như hắn chờ được nghe giảng, nằng tởm rồi, lại một mình thông dong nhân nhả uống trà, vốn không hề đem hoàng đế là hắn đây vào trong mắt mà!

“Thiếu phó lại có mảnh lời gì nữa?”

“Bệ hạ chớ nóng vội, Người hỏi như vậy, vi thần có thể trả lời Người, nhưng có người không chắc sẽ trả lời đâu.”

“Ngưng! Theo như khanh nói, chẳng lẽ người duy nhất trong ngàn người như Trẫm còn phải có cả ngàn cách hỏi?”

“Không sai!” Văn Tổ vỗ tay, gật đầu khen ngợi, “Bệ hạ nói đúng rồi, cho nên vi thần mới hi vọng bệ hạ mau chóng nắm chắc tính cách của người khác, bởi vì nếu muốn mỗi một người đều ngoan ngoãn nghe lời Người, nói cho Người tin tức mà Người muốn biết, thì càng phải ghi nhớ chân ngôn mười từ của vi thần.”

“Chân ngôn mười từ?” Tiểu hoàng đế bắt đầu thấy hứng thú, “Chân ngôn gì mà kỳ diệu vậy? Mau nói ra nghe thử!”

Văn Tổ lại hớp một ngụm trà, mặt cười gian xảo: “Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.”

“.....!!!” Bệ hạ quay phát đi, còn tưởng là chân ngôn cao thâm gì, thì ra là cái câu tầm thường thế này á?

Không, là thô tục!

“Bệ hạ, đừng coi thường câu tục ngữ này, đây hoàn toàn là chân lý khi tiếp xúc với người khác. Với người nào nên nói cái gì, chính là điều mà ở độ tuổi này của bệ hạ cần phải nắm vững nhất.”

Nghe Văn Tổ nói vậy, hoàng đế mới bắt đầu suy nghĩ kỹ càng điều này, kể đó sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng, “Nói ra quả thực cũng có chút đạo lý, có lẽ thuận theo hoàng thúc mà nói mấy lời êm tai, người cũng không thể nào lại đem đây đại ra hù Trẫm nữa.”

“Khụ khụ khụ.....” Ngụm trà Văn Tổ vừa uống sặc ngay cổ họng, tối tăm mặt mũi.

Ví dụ gì đây trời?

Trước khi rời đi, Văn Tổ theo lệ hành lễ cáo từ với hoàng đế, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng hoàng đế cũng đứng dậy trả lễ với nàng.

“Thiếu phó, trước ngày hôm nay, Trẫm vẫn còn chút nghi ngại đối với việc phong khanh làm đế sư, nhưng sau ba buổi học, đích thực Trẫm đạt được không ít, cho nên lễ này, xin đừng tránh.”

Văn Tổ khẽ gật đầu, bình thần tiếp nhận, “Bệ hạ thông minh trời sinh, nhất định sẽ trở thành một vị minh quân.”

Xoay người ra tới cửa, nàng lại dừng bước, quay người nhìn hắn: “Bệ hạ, còn có một câu, vi thần nhất định phải nói.”

“Thiếu phó mời nói.”

“Ngàn vạn lần đừng nhìn bên ngoài mà đánh giá đúng sai, hung dữ với Người, chưa hẳn đã xấu, ngược lại cũng vậy.”

Hoàng đế hoảng hốt, nhưng nàng đã như mọi khi, tự mình đẩy cửa bước ra ngoài.

*

Hơi nước dày đặc lượn lơ trước mắt, nước trong ấm sôi phát ra âm thanh ùng ục khe khẽ.

Tiêu Tranh ngồi nghiêm chỉnh sau trà kỷ, người mặc bạch bào, tóc đen tùy ý thả sau lưng, phong tư nhã nhặn, anh tuấn kiệt xuất.

Tay áo được vén lên cao, hắn thuần thục rửa trà cụ, chọn lá trà, châm nước sôi, sau đó chậm rãi đẩy tách trà xanh tỏa hương thơm ngát đến trước mặt người đối diện.

“Uống thử xem.”

Văn Tổ vốn đang chăm chú thưởng thức phong cảnh đầu xuân ngoài cửa sổ, nghe vậy liền quay đầu, đứng lúc đối diện với đôi mắt phiếm ý cười của hắn.

Bởi vì hơi nóng trước mặt nên đầu mũi hắn lấm tấm mồ hôi. Nàng mỉm cười, lấy khăn lụa từ trong ngực cẩn thận lau cho hắn, nhưng tay lại trực tiếp bị người kia giữ chặt, sau đó chậm rãi bọc trong lòng bàn tay.

“Tổ Tổ, nghe ta nói, sau khi ta đi, triều đình nhất định sẽ nhắm vào nàng, cho nên ta có một dự định...”

“Không phải nói lên thuyền hoa thưởng trà ư? Sao lại nói mấy lời này, trước mặt kệ mấy chuyện đó đi.” Văn Tổ xua xua tay, một tay bưng tách trà hắn đẩy qua trước đó uống một ngụm, tay kia thì để mặc hắn nắm.

“Nói cũng phải.” Tiêu Tranh bật cười, lúc này mới nhẹ thả tay nàng.

“Thoái Chi, chàng.....khi nào thì khởi hành?”

Tiêu Tranh nhú mày: “Không phải nàng không muốn nhắc mấy chuyện này ư?”

Văn Tổ bĩu môi: “Thiếp nói là đừng nói mấy lời đó với thiếp, còn nói với chàng thì vẫn được.”

Tiêu Tranh cười lắc đầu, nét mặt dần dần trở nên nghiêm nghị: “Ước chừng.... vài ngày nữa thôi.”

“Tóm lại là ngày nào?”

“Sao vậy, nàng muốn tiễn ta?”

“Đương nhiên.”

“Đừng tiễn...”

Văn Tổ bặm môi, thì thà thì thầm: “Không biết khi nào mới có thể trở về, còn không cho người ta đi tiễn!”

Ai biết còn chưa dứt lời, bên cạnh chợt xuất hiện một bóng râm, Tiêu Tranh đã ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay ôm nàng, thấp giọng nói: “Không phải không cho nàng đi tiễn, là không muốn khiến nàng đa cảm như vậy, ta nhất định sẽ trở về, cần gì phải để ý lần xa nhau này?”

Văn Tổ cúi đầu không lên tiếng.

Tiêu Tranh thở dài một tiếng, ôm chặt lấy nàng, hôn lên má nàng: “Chờ ta trở về là được...”

.....

Việc duyệt quân tới Giang Nam lần này đã kết thúc, chỉ chờ một hiệu lệnh liền có thể khởi hành đến Giang Nam.

Kinh nghiệm chinh chiến ngày trước cũng từng có những chiến dịch với quy mô tương tự, nhưng Tiêu Tranh không có tâm tình nhớ lại, bởi vì trận chiến này, mũi kiếm chia về huynh đệ huyết mạch tương liên với hắn.

Màn đêm dày đặc, hắn lại không hề chớp mắt, ngồi trong thư phòng lau đi lau lại trường kiếm, mãi đến khi thân kiếm mơ hồ phát ra hàn quang lạnh lẽo, ánh lên gương mặt hờ hững của hắn.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, hắn đặt thanh kiếm trong tay xuống, nghe thấy Triệu Toàn ở bên ngoài bẩm báo: “Vương gia, Bình Dương vương cầu kiến.”

“Vào đi.”

Tiêu Đoan đẩy cửa bước vào, mới nhìn thấy một góc áo trắng thì đã nghe được giọng nói hàm chứa ý cười của hắn: “Xem ra lần này rốt cuộc đã có thể tự mình nói lời tạm biệt với thúc thúc rồi.”

Lời nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại hàm chứa chua xót.

Khi Tiêu Tranh chinh chiến tứ phương, hắn bị nhốt trong cung, cho dù có muốn nhìn bóng lưng rời đi của hắn từ phía xa cũng hoàn toàn là điều không thể. Chuyến đi Giang Bắc lần trước Tiêu Tranh lại vội vã lên đường, cho nên bây giờ có thể nói lời tạm biệt, quả thực không dễ gì.

“Muộn như thế còn chưa ngủ, không tốt cho sức khỏe.” Tiêu Tranh cất kiếm, ngồi trở lại bàn, ý bảo hắn cũng ngồi xuống.

“Chẳng phải thúc thúc cũng không ngủ đâu ư? Có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Cứ cho là vậy đi...” Tiêu Tranh thở dài một tiếng, chăm chăm nhìn giá nến trên bàn, không lên tiếng.

Tròng mắt Tiêu Đoan đảo một vòng, liền thông suốt: “Là vì Tổ Tổ?”

“Ừ.”

“Lo lắng nàng ấy sau khi người đi sẽ không chọn lại số đông?”

“Ừ.”

“Thúc thúc ắt hẳn đã có tính toán rồi nhỉ.”

“Có dự tính, nhưng..... vẫn lo lắng như cũ.”

Đôi mắt Tiêu Đoan khẽ lóe lên một cái, bật cười: “Lo lắng chuyện gì?”

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.....”

“.....”

Dừng một chút, Tiêu Tranh lạnh lùng quét mắt qua hắn một cái, đứng dậy đi đến cạnh hắn, nhắc tay vỗ vai hắn: “Người ở kinh thành phải ngoan ngoãn.”

Người Tiêu Đoan khẽ cứng đờ, một lúc sau mới “Dạ” một tiếng.

“Làm một quận vương nhàn tản cũng không hẳn không phải là chuyện tốt.”

“.....Dạ.”

Lúc ra khỏi Tây các, cứ như thể từ trong nước đi ra, lồng ngực bức bí một lúc lâu cuối cùng đã hít thở được không khí tươi mát. Tiêu Đoan tựa vào cột trụ hành lang thở dốc, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Là do khí thế thúc thúc quá mạnh mẽ, hay là do hắn suy nghĩ quá nhiều, vì sao có một loại cảm giác hít thở không thông?

Cuối cùng lúc người hơi lão đảo đi về phía trước, hắn lại quay đầu liếc nhìn ánh nến mờ mờ phản chiếu ra từ Tây các.

Xin lỗi thúc thúc, vì một ngày kia, đừng nói vương tước, cho dù là tính mạng của mình, con cũng sẽ vứt bỏ!

*

Hơi thở ngày xuân dần dần hiển lộ, nhành liễu đong đưa trong gió, sắc xuân ấm áp. Nhưng trên triều đường lúc này lại là cảnh tượng im ắng lạnh lẽo.

Tiêu Tranh tay cầm ấn Nhiếp chính vương đứng yên lặng dưới thềm ngọc, mặt trầm như nước, tiểu hoàng đế ở phía trên nét mặt kinh ngạc, còn đại thần bên dưới thì đưa mắt nhìn nhau.

“Bổn vương vài ngày nữa chuẩn bị xuất chinh, hôm nay ở trước mặt bệ hạ và chư vị đại thần, tuyên bố một vài việc.”

Âm thanh ngừng lại, ánh mắt Tiêu Tranh hướng về phía Văn Tổ, “Văn thiếu phó?”

“Có hạ quan.” Văn Tố bước ra khỏi hàng, rũ mắt chấp tay.

“Lúc bốn vương không ở kinh thành, tất cả chính vụ sẽ do một mình Văn thiếu phó toàn quyền xử lý, ấn triện của bốn vương ở đây làm bằng chứng, kể từ hôm nay, do Văn thiếu phó tổng lĩnh triều đình.”

“Hoàng thúc!” Tiểu hoàng đế nhất thời kinh hãi, từ trên long ỷ bật dậy, kêu lên một tiếng.

“Văn thiếu phó, bước lên nhận ấn!” Tiêu Tranh không nghe không hỏi, nhìn chằm chằm người trước mặt.

Văn Tố khẽ ngước lên, trong mắt lóe qua đủ loại tâm tình:

Ngạc nhiên, không hiểu, nhưng cuối cùng đều trở thành tỉnh ngộ cùng cảm kích.

Lúc ở trên thuyền hoa chàng nói có sắp xếp, thì ra là chỉ việc này, cho nàng hết thấy quyền lực vượt trội, như vậy trong khoảng thời gian này nào có ai có thể động tới nàng.

Văn Tố thoáng chần chừ trong chốc lát, cất bước đi về phía hần...

“Hoang đường! Quá hoang đường!” Đinh Chính Nhất giận không kềm được, gào thét ngăn cản bước chân đi về trước của nàng, “Trước tiên cho nữ tử làm quan, kế đó mặc cho nàng ta từng bước thăng tiến, hiện giờ để sự của thiên tử còn chưa đủ, còn muốn để nàng ta thống lĩnh triều chính!”

Chòm râu hoa râm của lão run lên, trong cơn nóng giận, cứ thế trực tiếp run rẩy chỉ tay về phía Nhiếp chính vương, “Trong mắt ngươi còn có bệ hạ? Còn có chư vị đại thần nơi đây sao?!”

Vương Định Viễn nhíu mày, trong lòng cũng thập phần không vui, thế nhưng quay sang, trông thấy gương mặt từ đầu chí cuối vẫn bình tĩnh kia của Văn Tố, nhớ tới sự thay đổi kinh người của hoàng đế những ngày qua, cuối cùng chỉ phất tay áo phụ họa một câu: “Quả thật hoang đường!”

Tiểu hoàng đế một tay vịn long ỷ, đã không biết nên nói gì nữa. Rèm châu sau lưng phát ra tiếng vang nhỏ, cuối cùng Lý thái hậu gần đây gần như không nói tiếng nào cũng có chút không kiềm chế được.

“Hoàng thúc, Người tốt nhất suy nghĩ thật kỹ.” Ánh mắt hoàng đế quét về phía Văn Tố, tâm tình phức tạp.

Đây là lão sư đã mở ra cho hần một cánh cửa khác, giống như đã thông hai mạch Nhâm Đốc của hần, giúp hần ngộ ra nhiều điều. Hần đánh giá cao nàng, cảm kích nàng, nhưng vẫn như trước không cách nào tiếp nhận kết quả này.

Tiêu Tranh mặt không chút biểu cảm, những hỗn loạn chung quanh hoàn toàn không nghe vào trong tai, chỉ có đôi mắt sáng như đuốc chăm chú nhìn Văn Tố: “Văn thiếu phó tiến lên nhận ấn!”

Văn Tố siết chặt nắm đấm, cuối cùng bước nhanh về trước, vén vạt áo quỳ xuống: “Hạ quan nhất định không phụ ủy thác của Vương gia.”

Chiếc hộp gỗ tử đàn chứa vương ấn đặt vào tay nàng, nàng giữ thật chắc, xung quanh đột nhiên trở nên lặng phất.

Ngăn cách mọi người, Lưu Kha đứng ở xa xa, cảm giác chấn kinh trong lòng cứ ngân vang mãi không ngừng.....

52. Chương 51

Chuyển ngữ: Mic

“Nam quốc nữ nhân lai, bất trất vi tiến sĩ. Bạng tuyết tịnh thông minh, liễu như tài cao đầu. Hàn song thập tái thán bất như, bất trùng sinh nam trùng sinh nữ...”(1)

(1)Thiếu nữ đến từ phía Nam, tóc không cài làm tiến sĩ. Thông minh cùng thanh bạch, mảnh mai ra tranh đầu. Mười năm đèn sách cực khổ cũng không bằng, sinh nam chi bằng sinh nữ.”

Mấy đứa trẻ trên phố vừa vỗ tay vừa hát đồng dao, giọng trẻ nhỏ ngây thơ phối hợp với nét mặt vui vẻ, có lẽ vốn dĩ không hiểu ý nghĩa ca từ, nhưng vẫn hưng phấn hát xướng như cũ.

Văn Tổ ở bên trong xe ngựa, từ bên ô cửa thu lại tầm mắt, thả màn xe, nhẹ thở dài một tiếng.

Là một nữ tử, giống như nàng làm quan được đến bước này, thật sự là cực hạn.

Xa phu đánh xe cũng coi như thân quen với nàng, cười trêu ghẹo: “Văn đại nhân bây giờ đã trở thành nhân vật nổi tiếng khắp Đại Lương rồi nha!”

Văn Tổ cười hai tiếng, xem như trả lời, vén rèm nói: “Về thẳng Vương phủ đi, không vào cung nữa...”

Trở lại Vương phủ, vừa tới cửa viện đã trông thấy Phó Thanh Ngọc đứng bên trong, hình như đang đợi nàng.

“Thanh Ngọc, cô sao lại tới đây.”

“Ta đến đưa cho cô một thứ.” Phó Thanh Ngọc đem quyển sách siết chặt trong tay đưa cho nàng, mắt cụp xuống không nhìn nàng, “Chuyện lần trước cô nhờ ta tìm hiểu, toàn bộ đều nằm trong sách này, cô tự xem đi.”

Nét mặt Văn Tổ lộ vẻ vui mừng, vội vàng nhận lấy, “Vây thật sự tốt quá rồi, cảm tạ cô nhé.”

Phó Thanh Ngọc gượng gạo đáp lại một tiếng: “Không cần cảm ơn.”

Xoay người định đi, được vài bước lại dừng, nàng quay đầu nhìn Văn Tổ, “Tổ Tổ, cô thật sự không biết chút gì về chuyện của tổ tiên mình sao?”

Văn Tổ bị nét mặt này của nàng ấy khiến nàng ngẩn ra, thành thực gật đầu, “Phụ thân chưa từng nói về vị tổ tiên này với ta bao giờ, nếu không phải ở Giang Bắc gặp được một vị cố nhân, đến bây giờ ta vẫn không biết đó.”

“Thì ra là vậy.....” Phó Thanh Ngọc thì thào, “Chẳng lẽ là ý trời ư.....”

Văn Tổ có chút khó hiểu đối với bộ dạng này của nàng, muốn hỏi thử nàng ấy là chuyện gì, nhưng thấy hai a đầu bên cạnh nàng ấy đã quan tâm chạy tới nghênh đón, dúi đỡ nàng ấy trở về, còn không quên lễ phép hướng phía nàng hành lễ.

Văn Tổ cúi đầu liếc nhìn thư tịch trong tay, cảm thấy hiếu kỳ, vội vàng mở ra, Phó Thanh Ngọc đã đánh dấu một trang trong đó, nàng rất nhanh đã tìm thấy cái tên Văn Tử Khâm.

Bàn tay run lên, suýt nữa thì làm rơi quyển sách.

Trời ơi, không phải chứ, vị tổ tiên này của dòng họ nàng đúng là “thứ dữ” mà!

“Nàng nói nàng có vị tổ tiên có “long dương chi hảo”?

Tiêu Tranh từ sau thư án ngược lên, ánh nền phản chiếu ý cười trong mắt hắn, “Ai nói với nàng?”

“Nè, chàng tự xem đi.” Văn Tổ đưa quyển thư tịch trong tay cho hắn.

Một lúc sau, Tiêu Tranh đặt thư tịch xuống, đưa ra tổng kết: “Ghi chép quả thật rất thú vị.”

Văn Tổ nhú mày, “Chỉ có thế?”

Tiêu Tranh bật cười, đổi đề tài: “Người tên Văn Tử Khâm này là Lâm Tuyên nói với nàng sao?”

“Đúng vậy, ngài ấy đưa cho thiếp một quyển sách, những ghi chép trong đó toàn bộ đều là những ngôn luận rất hay của Văn Tử Khâm.”

Đương nhiên hiện giờ có một vài điều đã đem đi “đầu độc” hoàng đế bệ hạ.

Kỳ thực nếu không phải Văn Tổ bước vào quan trường, Lâm Tuyên có lẽ sẽ không nói ra chuyện này. Lúc đó nói với hắn cũng là vì bảo vệ Văn Tổ, đề phòng sau này có điều bất trắc. Dù sao đã nhiều năm như vậy, dòng họ Văn vẫn không thay tên đổi họ, mà bản thân Văn Tổ lại không hề hay biết gì, không thể không chú ý.

Không nghĩ tới tác giả quyển sách này để lại một cái tên, nàng còn dựa vào đó tra cứu. Có điều Tiêu Tranh phát hiện những ghi chép trong sách cũng không chi tiết, điểm mấu chốt vẫn chưa ghi chép.

Hắn nào biết sự tích chối lợi Thái tổ hoàng đế trọng thưởng hoàng kim ra giá cho cái đầu của Văn Tử Khâm đã bị Phó Thanh Ngọc che giấu, cho nên hiện giờ Văn Tổ chỉ biết Văn Tử Khâm là tể tướng những năm cuối của tiền triều, biết người đó sau khi thành bị phá đã bắt một nam sủng, nhưng không biết mối quan hệ giữa người này với triều đình hiện tại.

“Dù sao cũng đều là chuyện đã qua, nàng không cần để tâm, thật thật giả giả, nếu không phải tự mình trải nghiệm, ai cũng không thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Tiêu Tranh mỉm cười với nàng, ra vẻ ung dung.

“Ừm.....lời này cũng có lý.”

Tiêu Tranh gật đầu, ngoắc ngoắc tay với nàng, “Nàng qua đây.”

“Sao vậy?”

“Nhân lúc rảnh rỗi, nàng nên học một chút phê duyệt tấu chương như thế nào.”

Văn Tổ cả kinh, “Chàng thật sự để thiếp phê duyệt sao?”

“Đương nhiên không phải, ta vẫn có trách nhiệm với Đại Lương, cho nên mới muốn dạy nàng một vài kỹ xảo.” Tiêu Tranh đem một chồng tấu chương lớn đẩy tới trước mặt nàng, “Trước học phân loại, sau đó mỗi một loại ta sẽ dạy nàng nên phê duyệt như thế nào, tấu chương nào có thể tự mình xử lý, tấu chương nào có thể giao cho kẻ dưới làm, tấu chương nào chuyển cho nội các thương thảo, còn có tấu chương nào cần khẩn cấp tám trăm dặm gửi tới Giang Nam để ta tự mình phê duyệt, nàng đều phải nhớ cho rõ.”

Văn Tổ gục đầu, “Được rồi.....”

Dưới ánh nến, hai người ngồi sát cạnh nhau, thấp giọng rì rầm không dứt.

Bởi vì các đại thần ở xa nhất thời vẫn chưa biết chuyện Văn Tổ nắm quyền triều chính, Tiêu Tranh cũng không định dấy thêm một làn sóng phản đối khác, liền để Văn Tổ bắt chước bút tích của hắn, một vài tấu chương có thể tự quyết định sẽ dựa theo phương pháp này mà phê duyệt.

Thế nhưng Văn Tổ trước giờ vẫn luôn luyện kiểu chữ tiểu Khải xinh đẹp, nét bút của Tiêu Tranh lại khí thế bùng bùng rồng bay phượng múa, thật sự rất khó mô phỏng.

Nhìn một lúc, Tiêu Tranh có chút sốt ruột, dứt khoát cầm tay dạy nàng, nhưng động tác lại không tiện, thế nên quyết đoán kéo nàng ngồi lên đùi mình.

Động tác này thực hiện vốn rất tự nhiên, đến khi trông thấy vành tai đỏ bừng của Văn Tổ ngồi trước mặt, hắn mới nhận ra quả thực vô cùng mờ ám.

Mực nơi đầu bút nhỏ giọt xuống giấy tỏa ra mùi thơm dịu dịu, hai người nhất thời đều quên cử động.

Văn Tổ lặng lẽ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của hắn, lại vội vàng rũ mắt.

Đương lúc ngượng ngùng, bả vai bỗng nhiên bị siết chặt, Tiêu Tranh đã mạnh mẽ ôm nàng, đôi môi từ sườn mặt tỉ mỉ đi xuống, vừa tê vừa ngứa, cuối cùng lúc đến bên tai nàng, hơi thở dốc nói: “Tổ Tổ, đợi ta trở về.....chúng ta liền thành thân đi.”

Văn Tổ kinh ngạc ngẩng lên, còn chưa thốt nên lời thì môi đã bị hắn mạnh mẽ chặn lại.

Bút rơi xuống, để lại vết mực lan to trên nền giấy, tựa như hóa thành nhu tình mật ý, lan tỏa trong không khí.....

*

Sắc đêm nồng đậm, trong tấm cung hoàng đế thế nhưng vẫn sáng ánh nến, phản chiếu hai gương mặt nghiêm nghị.

“Bệ hạ đêm khuya gấp rút triệu kiến, không biết có việc gì căn dặn.”

Sắc mặt hoàng đế âm trầm, ánh mắt u ám, “Triều Khanh, Trẫm hỏi ngươi, chuyện Văn Tổ nắm quyền triều chính, ngươi thấy thế nào?”

Lưu Kha nét mặt kinh ngạc, do dự trong khoảnh khắc mới nói: “Hồi bẩm bệ hạ, chuyện này xảy ra đột ngột, vi thần vẫn chưa suy nghĩ kỹ.”

“Vậy giờ nghĩ đi!”

Cơn giận bất ngờ bùng phát khiến Lưu Kha kinh hãi, một lúc lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh.

Mặc dù hành động này của Nhiếp chính vương có chút đi trái quy củ, nhưng hẳn không ngốc, sau khi ngẫm lại, đại khái cũng có thể đoán được là muốn cho Văn Tổ quyền lực để tự bảo vệ bản thân.

Có điều không ngờ hoàng đế lại giận đến vậy.

Lưu Kha ổn định tâm trạng, thử thăm dò nói: “Bệ hạ, mấy ngày trước còn nghe nói Người đối với Văn thái phó vô cùng tán thưởng, nói vậy nàng ấy cũng có chút năng lực nhỉ....”

“Hai việc này không thể đánh đồng.” Ngữ khí hoàng đế vẫn bức bối như cũ, “Trẫm xem trọng phương pháp giảng dạy không theo khuôn mẫu của nàng ấy, nhưng chuyện này lại khác, Nhiếp chính vương chính là hoàng thúc của Trẫm, nói cho cùng cũng coi như người một nhà, nhưng Văn Tổ chẳng những là người ngoài, còn là nữ nhi, đem quyền thế của cả triều giao vào tay một mình nàng ấy, bảo Trẫm yên tâm sao được?”

“Lo lắng của bệ hạ hợp tình hợp lý, nhưng mà.....” Lưu Kha lén quan sát sắc mặt hoàng đế, cẩn thận cân nhắc: “Ít nhiều cũng nên cho Văn thiếu phó một cơ hội chứ...”

“Triều Khanh,” Hoàng đế cuối cùng cảm thấy sai sai, híp mắt nói: “Người hình như vẫn luôn nói giúp nàng ta nhỉ.”

“Vi thần không dám.” Lưu Kha thái độ cung kính, giọng điệu chân thành.

Hoàng đế chán nản xua tay, “Bỏ đi, ngươi về trước đi, chuyện này sau này bàn tiếp.”

“Dạ.....”

Sau khi Lưu Kha rời đi, hoàng đế bệ hạ vẫn chau mày như cũ.

Đông Đức Ngọc Tụng đối với Văn Tổ thập phần tán thưởng, cho dù là hẳn, hiện giờ đối với vị lão sư nửa vời này cũng nảy sinh ý khen ngợi. Có điều như vậy thì sao, chung quy vẫn có chút khó chấp nhận.

Hắn chống má ảo não, liệu có phải tư tưởng mình không đủ thoáng không? Hay là như lời Lưu Kha nói, cho nàng ta một cơ hội?

Ngày hôm sau, mười vạn đại quân tập kết hoàn tất, Nhiếp chính vương sắp chính thức dẫn quân xuất chinh.

Hoàng đế đích thân dẫn chư vị đại thần tiến bước đến cổng thành nam, bởi vì danh tiếng Tấn vương tuổi trẻ thiện chiến vốn đã lan xa, khiến cho bách tính kinh thành cũng tham gia, tranh nhau chiêm ngưỡng phong tư trên ngựa này.

Tinh kỳ phần phật, lưỡi mác sáng loáng, khiến một ngày xuân tươi đẹp như vậy bao phủ một khí thế tăng tăng lớp lớp.

Trên thành lầu, uống cạn ba chung rượu tiễn đưa, Tiêu Tranh hướng hoàng đế chấp tay hành lễ, xoay người bước xuống bậc thềm, tự mình lên ngựa.

Áo choàng theo gió tung bay, giáp trụ màu đen sáng bóng dưới ánh mặt trời. Hắn quay đầu liếc nhìn nơi cổng thành, ánh mắt không rõ là chờ đợi hay là mất mát.

Rõ ràng là bảo nàng đừng đến tiễn, nhưng tới lúc này thì vẫn có chút luyến tiếc.

Hắn lắc đầu cười tự giễu, giục ngựa đi về phía trước, trong ánh mắt kinh diễm của mọi người dừng lại trước ba quân tướng sĩ, thoáng dừng một chút, tay vung lên, toàn quân khởi hành.

Hoàng đế đứng trên thành lầu nhìn về xa xa, đột nhiên nảy sinh một tia kính ngưỡng đối với vị hoàng thúc này.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Tranh lúc xuất chinh, vô cùng bình tĩnh, tao nhã chỉ huy, tựa như thể vốn không phải đi đánh giặc mà chỉ là tùy ý dạo chơi.

Cách hắn ba bước, Tiêu Doan yên lặng đứng đó.

Hắn không cảm khái nhiều như hoàng đế, chỉ cảm thấy có chút vui mừng, cuối cùng đã có thể tự mình đưa tiền hoàng thúc xuất chinh.....

Bên dưới đột nhiên truyền tới một tràng tiếng vỗ ngựa, vô cùng hỗn loạn nhưng cũng rất vội vã, đi kèm còn có tiếng hô có chút hoảng hốt của nữ tử.

Tất cả người trên thành lầu đều đồng loạt cúi đầu nhìn xuống, một bóng người màu lam nhạt điên cuồng phóng ngựa hướng về phía đội quân đội. Một lúc sau, dường như cuối cùng đã hiểu rõ tính khí con ngựa, người đó kéo cương, ghìm ngựa, sau đó, dưới mắt sưng sốt của bách tính chung quanh, vỗ ngực thở dốc từng hồi.

Cầm hoàng đế suýt nữa thì rớt xuống, giựt giựt khoe môi nhìn Tiêu Doan, “Văn thiếu phó lẽ nào ngủ quên? Cho nên mới kích động như vậy?”

Tiêu Doan nhìn hắn với sắc mặt tốt hiêm hoi, “Có lẽ là do dự tranh đấu một hồi nên mới chậm trễ thời gian thôi.”

Nói tới đây thì chợt ngừng lại, hắn quay đầu đối diện với tầm mắt của hoàng đế, thấp giọng cười: “Nghe nói nàng ấy đã nắm quyền triều chính, bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Mặt hoàng đế bệ hạ tức thì đen như than.....

Phía dưới lại một trận xôn xao, đội quân đang tiến về phía trước đột nhiên dừng lại, một người phi ngựa mà đến, tốc độ như gió.

Tới phía trước, hắn ghìm cương, trông thấy nữ tử trước mắt vẫn đang há miệng thở dốc thì bật cười: “Không phải bảo nàng đừng tiến ư? Sao còn đến chứ?”

“Thiếp, thiếp.....” Văn Tố ngồi thẳng người dậy, ổn định hơi thở nói: “Tóm lại là muốn tới thôi, thiếp muốn nhìn chàng xuất chinh, rồi chờ chàng khải hoàn.”

Sắc mặt Tiêu Tranh khê đỏ, trong mắt dâng lên từng đợt từng đợt âm áp, gật đầu, sát gần lại thì thầm: “Những ngày ta không ở đây, nàng phải vạn phần thận trọng, ngàn vạn lần không được phạm lỗi, miễn là không để cho người khác có cơ hội xuống tay thì sẽ an ổn vô sự, nhớ đó.”

Văn Tố gật đầu, “Thiếp nhớ rồi, chàng yên tâm.”

Tiêu Tranh ngẩng lên quét mắt nhìn xung quanh một vòng, ho khan một tiếng, rồi lại nhìn nàng thấp giọng nói một câu: “Đội ta trở về.....”

Ánh mắt hắn đã biểu đạt tất cả, Văn Tố nhớ tới lời nói đêm đó, gật đầu, mặt đỏ bừng, rũ mắt: “Ừm, thiếp đợi chàng.....”

Hoàng đế trên thành lầu há mồm tròn mắt lăm lăm: “Không lẽ họ.....”

“Bệ hạ mới phát hiện ư?” Tiêu Doan cười châm chọc, như thể đang nói, người hoàn toàn bị hai người đó đùa giỡn rồi!

53. Chương 52

Chuyển ngữ: Mic

Kể từ khi tân đế lên ngôi đến giờ, triều đình Đại Lương chưa bao giờ được yên ả, thế nên nhất thời trở nên bình lặng, Văn Tố thật sự cảm thấy không quen.

Hiện giờ trên kim loan điện, chư vị đại thần vô cùng trầm mặc, ai nhắm mắt thì cứ nhắm, ai quay đầu thì cứ quay, tỏ ý không đếm xỉa tới một kẻ khác loài là nàng.

Văn Tố bĩu môi, nhìn về phía thiếu niên nhỏ bé trên long ỷ.

Hoàng đế lúc này vẫn còn buồn bực, chạm phải ánh mắt nàng, tức thì như bị mưa lạnh gội xuống, suy nghĩ thoáng cái trở nên thanh tỉnh.

Là đế vương, khi đối diện với thần tử không được để lộ cảm xúc. Đây là điều nàng đã dạy hắn, nhưng hắn vẫn chưa thực hiện được.

Hoàng đế thấp giọng khụ một tiếng, trầm giọng nói: “Chư khanh có việc nhanh tấu, không việc thì bãi triều.”

Người dưới thềm ngọc mím môi cười, dường như rất tán thưởng. Thấy thế, trong lòng hoàng đế mơ hồ xuất hiện một tia mừng rỡ, sau đó kịp nhận ra thì lại cảm thấy mất tự nhiên.

“Khởi tấu bệ hạ, thần có bản tấu.” Đinh Chính Nhất tinh thần hăng hái bước ra khỏi hàng, ánh mắt ngạo nghễ quét qua Văn Tố, thiếu điều hừ lạnh một tiếng.

“Thủ phụ có việc gì cần tấu?” Hoàng đế liếc Văn Tố một cái, vẻ mặt uy nghiêm lên tiếng hỏi.

“Lão thần nhớ ra vấn đề thủy vận vùng ven kéo dài đến nay vẫn chưa giải quyết, Văn thiếu phó năm trước từng đi qua đó, kinh nghiệm dày dặn, nói không chừng có thể đưa ra giải pháp cho vấn đề khó khăn này, cho nên mới vội lên tiếng.”

Còn chưa dứt lời thì đã vang lên tiếng cười của Văn Tố, “Thủ phụ đại nhân nói rất đúng, hiện giờ Nhiếp chính vương lãnh binh tác chiến nơi vùng ven, vấn đề thủy vận quả thực không thể kéo dài, nếu như đại nhân đã coi trọng bốn quan như vậy, bốn quan há có thể khiến ngài thất vọng?”

Nàng biết đây là cố tình gây khó dễ, nhưng đối với nàng mà nói thì cũng không có khó khăn gì.

Lúc trước sau khi bình ổn vấn đề lũ lụt, những quan viên Nhiếp chính vương sắp xếp nơi đó đều là tâm phúc của hắn, lại thêm Lâm Tuyên thông thuộc thủy hệ địa phương, mọi việc điều hành theo đó đều thuận lợi tiến hành.

Lúc ấy Tiêu Tranh an bày như vậy chính là để chuẩn bị giải quyết chuyện thủy vận, không ngờ lại giúp Văn Tố xử lý phiền toái.

Đinh lão gia tử thấy nàng bình tĩnh ung dung như thế thì giận dữ vô cùng, nhưng lại không thể làm gì.

Thấy nàng trực tiếp nhìn mình chằm chằm, không có chút dấu hiệu lùi bước nào, cô nương thôn dã nhất gan an phận trên triều đường trước đây đâu mất rồi?

Còn nói cái gì mà mọi việc bệ hạ cùng chư vị đại thần không cần lo lắng blablabla....

Lật bàn nha! Nha đầu này rõ ràng là giả trụ ăn thịt hổ mà!

Đối với phần nộ của lão, Văn Tố làm như không thấy, quay về phía hoàng đế bẩm báo: “Nếu đã như vậy, vi thần đề nghị việc này giao cho Công bộ lang trung Chu đại nhân xử lý.”

Chu Hiền Đạt bị gọi tên lập tức bước ra khỏi hàng nhận lệnh: “Hạ thần nguyện vì bệ hạ phân ưu.”

Hoàng đế đột nhiên có loại cảm giác “không trâu bắt chó đi cày”, vô lực khoát khoát tay, “Được rồi, chuẩn tấu.”

Thế nên Đinh lão gia tử triệt để giác ngộ, nha đầu này không chỉ giả trụ ăn thịt hổ, mà còn dựa hơi Nhiếp chính vương “cáo mượn oai hùm”!!!

Một trận giằng co không quá âm ỉ kết thúc, tiểu hoàng đế tâm tình uể oải trở lại tẩm cung. Vừa bước vào Ngự hoa viên liền bắt gặp một bóng trắng chậm rãi đi đến, ý cười bên môi khiến hoa cỏ xung quanh đều trở nên ảm đạm.

“Tham kiến bệ hạ.” Lúc tới gần, hắn qua quýt hành lễ, như có như không, nhưng lại khiến người ta cho rằng đây là do không thích gò bó.

Hoàng đế liếc một cái sau lưng hắn, “Bình Dương vương từ đâu tới vậy?”

“Vừa đến thăm thái hậu, bệ hạ kết thúc tảo triều rồi ư?”. Biểu cảm của Tiêu Doan giống như cùng huynh đệ trong nhà nói chuyện, vừa ôn hòa lại vừa thân thiết.

Hoàng đế vẫn luôn không thích người ca ca này, bởi vì hắn quá mức thâm trầm, hoàn toàn không đoán được suy nghĩ, có điều nhìn dáng vẻ này của hắn, chợt nhớ tới dạ bảo hôm đó của Văn Tố.

Đối với loại người tâm cơ thâm trầm thế này, phải có lòng tin khổng lồ thì mới có thể khống chế!

Hắn gật đầu, coi như đồng ý, ánh mắt hướng thẳng về phía Tiêu Doan, mặc dù giữa đầu nhưng nét mặt lại vô cùng âm trầm, toát lên vẻ ung dung trấn định, lại bớt đi nét ngây ngô mà thêm vài phần khí thế.

Tiêu Doan đối với ánh mắt này của hắn thì cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười như gió xuân, “Nếu đã tình cờ gặp bệ hạ, chi bằng đi cùng nhau nhé.”

Hoàng đế bình tĩnh gật đầu, đưa mắt ra hiệu cho Phúc Quý ở cạnh, người kia hiểu ý, lập tức lùi ra xa xa.

Hai người hướng về góc sâu trong hoa viên, không nhanh không chậm thả bước trên con đường mòn trải đá nga noãn.

“Mấy ngày qua bệ hạ dường như thay đổi rất nhiều, xem ra chỉ dạy của Tổ Tổ có chút thành quả rồi nhỉ.” Được một lúc, Tiêu Doan lại cười bổ sung một câu: “Đương nhiên, cũng là do bệ hạ thiên tư thông minh.”

Hoàng đế đi trước hắn vài bước, nghe vậy không khỏi có chút ngạc nhiên, quay qua hỏi hắn, “Người gọi nàng ấy là Tổ Tổ? Quan hệ giữa hai người rất tốt?”

“Đương nhiên, bệ hạ quên nàng ấy ở trong phủ Nhiếp chính vương sao?”

Đầu mày hoàng đế khẽ nhíu, nhớ đến khung cảnh hôm đưa tiễn Nhiếp chính vương, trong lòng đã có chút cảm giác không vui.

Tiêu Doan chú ý thấy thay đổi trên nét mặt của hắn, khéo môi lộ ý cười nhạt xen lẫn một chút xảo quyết thoáng qua, “Có lẽ bệ hạ không biết, Tổ Tổ cùng với hoàng thúc của chúng ta dường như sắp có chuyện vui rồi.”

“Thì ra là vậy!” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: “Chả trách lại đem đại quyền triều chính giao cho nàng ấy! Thì ra cả hai là người một nhà!”

“Ấy chết, lỗ miệng mất rồi!” Tiêu Doan vờ giật mình, vội vàng giải thích: “Bệ hạ tuyệt đối đừng hiểu lầm, hoàng thúc sao có thể xử trí theo cảm tính chứ? Người sắp xếp như vậy hiển nhiên là có đạo lý của người, bệ hạ nhẫn nại một chút, đại quyền triều chính sẽ trở lại trong tay ngài thôi.”

Câu này bắn trúng hồng tâm, hoàng đế lại càng giận hơn.

Không sai, hắn cảm thấy bất mãn đối với việc Văn Tố nắm giữ triều đường không phải vì nàng là người ngoài, không phải vì nàng là nữ nhi, mà là vì từ trước đến giờ, hắn chưa bao giờ có cơ hội thuận lợi tiếp quản.

Bệ hạ đã chín tuổi, nếu là trẻ em trong gia đình bình thường, đây vẫn là độ tuổi nghịch ngợm nô đùa, nhưng hắn đã trải qua một năm thử thách với bao vấn đề triều chính, lại thêm tư chất thông tuệ, trong một năm qua, tính khí trẻ con giảm bớt, tâm trí dần trở nên thuần thực, hắn sớm đã không thỏa mãn khi làm một hoàng đế không có thực quyền.

Trong lịch sử không thiếu các hoàng đế tuổi nhỏ đã nắm đại quyền, vì sao hắn lại không thể chứ? Nhiếp chính vương có ở đây cũng thôi đi, ngay cả lúc không có mặt cũng không chịu cho hắn một cơ hội, cho dù là thử cũng không có!

Thì ra là vậy, thì ra là muốn giao quyền lực cho nữ tử mình yêu thương quản lý, sau khi trở về thì lại tiếp tục thao túng triều chính à?

Trù tính hay lắm, mưu đồ giỏi lắm!

Càng nghĩ càng giận, hoàng đế phát tay áo dùng dùng bỏ đi, thậm chí quên mất bên cạnh còn có người.

Ánh mắt Tiêu Đoan nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của hắn, bỗng phát hiện dường như trong đó lại lộ ra một chút ánh khí cùng uy nghi.

Đáng tiếc mà..... Hắn nhếch môi cười nhẹ, mặc dù thông minh, nhưng chưa đủ lão luyện, bất quá cũng chỉ là một quân cờ trong tay hắn mà thôi.

“Bình Dương vương gia vì sao lại muốn nói những lời này với bệ hạ?”

Đêm, bên trong gian phòng đã bao sẵn trong tửu lâu, hội nghị vừa tan, Lục Phưởng còn chưa rời đi, sau khi nghe Tiêu Đoan thuật lại một lần chuyện xảy ra ban ngày, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

“Đương nhiên là muốn hành động rồi.” Tiêu Đoan không nhanh không chậm đáp, nhàn nhã đùa nghịch chung rượu trong tay, đôi mắt hẹp dài bởi vì hơi rượu nồng nên hơi híp lại, mông lung mơ hồ, tràn đầy mỉa hoặc, có thể thấy tâm tình hắn không tệ.

Lục Phưởng ảo não ngồi xuống trước mặt hắn, “Nhưng ngài nói thế chẳng phải sẽ khơi mào oán giận của bệ hạ đối với Văn Tổ sao? Nếu như xảy ra chuyện gì, Vương gia trở về, ngài và ta biết ăn nói thế nào?”

“Ồ?” Tiêu Đoan bật cười, “Sao vậy, người vẫn thành tâm thay thúc thúc bảo vệ Tổ Tổ à?”

“Đó là điều đương nhiên, Vương gia trước khi đi đã căn dặn mà.”

“Ha ha ha.....”

Tiêu Đoan đột nhiên phá lên cười to, thậm chí còn dùng chung rượu đập đập lên bàn, đợi đến khi ngừng cười thì lại một mực im lặng, cái gì cũng không nói, sau đó trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Lục Phưởng đứng dậy, thản nhiên đi tới cửa, rồi lại đột ngột dừng bước.

“Lục Phưởng, có biết bồn vương vì sao lại muốn người lúc đó chủ động xin ra trận?”

“Hạ quan không biết”

Tiêu Đoan không quay đầu, chỉ ý vị không rõ cười khế, “Bởi vì bồn vương muốn khích thúc thúc chủ động xuất chinh.” Hắn quay lại, đối diện với ánh mắt sững sờ của Lục Phưởng, “Hiện giờ người đã biết phải như thế nào rồi?”

Lục Phưởng chậm chậm lắc đầu, thì thào sợ hãi: “Hạ quan ngu dốt, không biết.....”

“Chắc.... đúng là dần thật.” Tiêu Đoan lắc đầu thở dài một tiếng, cuối cùng nghiêm mặt nói: “Bồn vương muốn người kế tiếp cắt xén bớt binh khí trong quân.”

“Gì cơ?” Lục Phưởng cả kinh biến sắc, “Như vậy Vương gia ở tiền tuyến làm thế nào tác chiến?”

“Cắt bớt chính là binh khí bổ sung, đợi đến khi phát hiện bị thiếu cũng đã là chuyện của mấy tháng sau rồi, lúc đó tình hình hết sức căng thẳng.” Tiêu Đoan cười nhạt, ánh mắt trở nên rét lạnh, “Yên tâm, đời này bồn vương cho dù có hi sinh kẻ nào đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ hi sinh thúc thúc, người phải làm đế vương.”

Lục Phưởng hoàn toàn mờ mịt, người trước mắt rốt cuộc đang suy tính điều gì, hắn đi theo lâu như vậy nhưng một chút cũng không đoán được.

Tiêu Đoan đưa tay vén sợi tóc trên vai ra sau lưng, đôi mắt sâu thẳm nhẹ nhàng quét qua gương mặt Lục Phưởng, tựa tiểu phi tiểu, “Cứ yên tâm đi, còn phải chuẩn bị một bộ long bào vừa vặn với thúc thúc nữa.....” Nói đến đây, trên mặt hắn lại lấp ló ý cười, đưa tay đẩy cửa bước ra ngoài.

Đêm mùa xuân trời hãy còn lạnh, trên đường phố lớn vừa lạnh vừa vắng, hắn một thân áo trắng, chậm chậm thả bước, cơ thể gầy yếu hắt một bóng mờ trên nền đất.

Nhiều năm trước đây, cũng vào một đêm như vậy, phụ vương hắn cuối cùng đã khép mắt trên giường bệnh. Thúc thúc Tiêu Tranh chặn ngoài cửa phòng, không cho hắn đến nhìn, hơn nữa còn kéo hắn đi, gần như loanh quanh hơn nửa kinh thành.

Một thiếu niên, một đứa trẻ, đều là những kẻ cô đơn, nhưng chiếc bóng đổ trên mặt đất khi đó chính là nương tựa lẫn nhau. Nhưng bây giờ chỉ còn một mình hắt hững lẽ tiến bước, âm thầm tính toán, ngay cả người thân nhất cũng muốn lợi dụng.

Khi bước vào cửa lớn vương phủ, xung quanh sớm đã đêm khuya vắng người.

Bước chân hắt hững không hề dừng lại, đi về phía Đông môn, nhưng lại không nghỉ ngơi, chưa bao lâu thì lại ra ngoài, tới đình viện của Văn Tổ.

Trong viện vẫn sáng ánh nến, Triệu Toàn được Nhiếp chính vương đặc biệt lưu lại để bảo vệ Văn Tổ trung tâm cẩn cẩn canh giữ bên cạnh cửa, trông thấy hắt đi tới thì vừa lễ phép vừa nhiệt tình lên tiếng chào hỏi: “Thì ra là Bình Dương vương gia, thuộc hạ hữu lễ, khuya thế này còn đến gặp Văn đại nhân sao?”

Nếu là thường ngày, Tiêu Đoan khẳng định sẽ cùng hắt tán dóc vài câu, thậm chí là cười đùa một phen nhưng mấy ngày qua vẫn mặt lạnh như tiền, chỉ thản nhiên gật đầu rồi liền gõ cửa.

“Mời vào.....”

Tiếng Văn Tổ còn chưa dứt, người đã đẩy cửa vào trong, nàng từ sau án thư ngược mắt nhìn lên, thấy Tiêu Đoan sầm mặt từng bước từng bước đến gần, còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy hắt thò tay vào ngực lấy ra một xấp ngân phiếu đặt trước mặt nàng.

“Đây là toàn bộ ngân lượng trong tay bốn vương đang có, cô cầm lấy nó rời khỏi Vương phủ đi.”

“Hả?” Văn Tổ ù ù cạc cạc, nhìn xấp ngân phiếu dày cộp đó nuốt nước miếng, nhưng không hề cầm lên, “Bình Dương vương gia, khuya rồi đừng đùa giỡn người khác như vậy.”

“Bốn vương thật lòng, niệm tình quen biết mới cho cô thời gian một đêm.” Hắt càng bước lại gần hơn, nghiêng đầu, tay chống trên mặt bàn áp lại gần, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, giọng nói âm u rét lạnh: “Hiện giờ nếu cô không đi.....sau này sẽ không đi được nữa.”

Văn Tổ sửng sốt, kẻ đó bật cười, đem ngân phiếu đẩy đến trước mặt hắt, “Bình Dương vương gia, đừng có đùa như vậy nữa.”

Ánh mắt Tiêu Đoan khẽ lóe lên, đứng thẳng người lại, nhếch khóe môi tựa tiểu phi tiểu, không nói một lời liền xoay người rời đi.

“Nè, của ngài nè...tiền....” Văn Tổ đưa tay định gọi hắt, nhưng cửa đã đóng sập lại.

Nàng rũ mắt chăm chăm nhìn ngân phiếu trước mặt mà nhú mày, đột ngột như vậy là sao?

54. Chương 53

Chuyển ngữ: Mic

Thời gian qua mau, kể từ khi nắm đại quyền, Văn Tổ quả thực ngày ngày bận như con thoi, quay vòng vòng không ngừng nghỉ, nháy mắt trời đã vào hạ.

Khu vực ven sông hiện giờ khói lửa triền miên, Tiêu Tranh gửi vài bức thư, nhưng vì công việc bận rộn nên tất cả đều chỉ ít ỏi đôi chữ. Nhưng nam nhi một khi đã động tình, lại thêm sầu thương lo lắng thì cũng sẽ nhu tình vạn chủng, thế nên sự thân thiết vô vàn giữa những con chữ đương nhiên không cần phải nói.

Chỉ là hắt đã quen một mình gánh vác mọi việc, vì việc này có liên quan đến chiến sự nên cũng chỉ nhắc tới một vài việc linh tinh vụn vặt, may mà tất cả đều là tin tốt, Văn Tổ cũng an tâm phần nào.

Chúng đại thần trên triều đối với việc làm của nàng vẫn giữ thái độ lạnh lùng không hợp tác, ngay cả Lưu Kha cũng có đôi chút né tránh. Văn Tổ biết khó khăn của hắt khi thân là tâm phúc của hoàng đế nên cũng không để ý, thậm chí còn vô cùng hợp tác giữ một khoảng cách với hắt.

Bề ngoài bình an vô sự, sóng yên biển lặng, nhưng Văn Tổ nhận thấy rất rõ ràng, đám người Đinh Chính Nhất đã xem nàng như cái gai trong mắt, bên trong sóng lớn thét gào, e rằng có chút bất ổn đây.

Có điều nàng cũng không có thời gian đâu mà đi quan tâm mấy chuyện này, bởi vì rất nhanh nàng đã bị một việc khác thu hút toàn bộ lực chú ý.

Hộ bộ Tả thị lang tìm nàng, run rẩy báo cáo tiền phương chiến sự căng thẳng, nhưng quân lương lại bị Hộ bộ Thượng thư cắt xén.

Văn Tổ nghe vậy liền kinh hoảng, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có manh mối.

Nàng đã từng ở trong Hộ bộ, biết Hộ bộ Thượng thư là một người thuộc phe Bảo hoàng, coi như là trợ thủ đắc lực của Đinh Chính Nhất, nhưng mà cho dù có đối nghịch với Nhiếp chính vương đi chăng nữa cũng không có gan làm càn đến thế mới phải? Cắt xén quân lương là trọng tội đó nha!

Bởi vì Tả thị lang lén lút bẩm báo nên Văn Tổ mới đầu còn không tin mấy, nhưng hai tháng liên tục không nhận được thư của Tiêu Tranh, thì mới biết tình hình có thể thật sự đã xảy ra vấn đề.

Văn Tổ bất chấp tất cả, nửa đêm liền tiến cung cầu kiến, nhưng bị hoàng đế từ chối ngoài cửa.

Phúc Quý chắn ở bậc cửa dè dặt cười trừ: “Thiếu phó đại nhân thứ lỗi, bệ hạ mấy ngày nay hỉ nộ thất thường, ngài cũng biết đó, trời nóng quá mà.....”

Văn Tổ phát tay, sốt ruột ngắt lời hắn, xoay người rời đi.

Nàng không có thời gian để mà dây dưa, trên chiến trường, sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, há có thể có một chút sai lầm? Quân lương nhất định phải mau chóng gửi đến Giang Nam.

Ai ngờ họa vô đơn chí, quân lương cấp bách còn chưa giải quyết thì đến binh khí cũng có cấp báo.

Lần này là tin do Chu Hiền Đạt dâng lên, hắn phụ trách việc vận chuyển, lúc rời vùng ven trở lại kinh thành, Tiêu Tranh đã đưa một bức thư đã được dán kín, có đóng ấn riêng của mình cho hắn.

Lúc Văn Tổ nhận được thư thì nàng đã liên tục hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ, dưới mắt quầng thâm đen sì, nhưng lại không thấy mệt mỏi, khi thấy Chu Hiền Đạt từ trong tay áo lấy ra bức thư ấy, lập tức từ trên ghế đứng phắt dậy nhào tới.

Mở ra, chỉ có vài chữ ngắn ngủi:

“Có gian trá, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể phạm sai lầm.”

Cẩn thận? Vào lúc này trái lại sao còn bảo nàng cẩn thận? Chẳng phải nên lo lắng cho hắn ở tiền tuyến cô độc một mình à?

Văn Tổ siết chặt bức thư, cắn môi vất óc suy nghĩ, tới khi bị Chu Hiền Đạt kêu vài tiếng mới sực tỉnh.

“Chu đại nhân,” nét mặt nàng lạnh lùng nghiêm nghị, gấp gáp nói: “Thủy vận đã thông thoáng rồi?”

Chu Hiền Đạt đối với tình hình ven sông cũng nắm được đại khái, không dám chậm trễ, vội nói, “Không phụ ủy thác của Vương gia và Thiếu phó, đã thông.”

“Vậy thì rất tốt, nếu đã như vậy, người liền tự mình phụ trách áp tải, hai canh giờ sau khởi hành, bốn quan lập tức chuẩn bị những vật dụng mà Vương gia yêu cầu.”

Chu Hiền Đạt kinh ngạc, có điều nàng đã mau chóng ra ngoài, dẫn theo Triệu Toàn xông thẳng tới Hộ bộ.

Xe ngựa lao nhanh trên đường, nhưng vừa ra khỏi phố xá sầm uất thì đột ngột dừng lại.

Triệu Toàn cách tấm màn nói: “Văn đại nhân, Bình Dương vương đi theo phía sau đó.”

“Sao chứ?” Văn Tổ sững sốt, vén màn lên nhìn ra đằng sau, đã trông thấy Tiêu Đoan áo trắng nhẹ nhàng đi về phía nàng.

Tới gần, nàng còn chưa kịp lên tiếng chào thì Tiêu Đoan đã tự mình trèo lên xe.

“Bình Dương vương gia, Ngài đây là.....” Văn Tổ có chút mù mờ, cảm giác sốt ruột mới rồi cũng bị chuyện này khuấy động đôi chút.

Tiêu Đoan vẽ mặt nhàn nhã, từ đầu chí cuối vẫn là dáng vẻ dịu dàng tràn đầy ý cười đó, “Tổ Tổ định đi đâu vậy?”

“Tới Hộ bộ.”

“À.....” Tiêu Đoan thờ ơ đáp một tiếng, quay đầu nhìn chăm chăm bên ngoài xe.

Vì là mùa hạ, nên màn xe là dạng màn trúc thoáng gió, có thể thấp thoáng nhìn thấy tốp năm tốp ba dòng người qua lại bên ngoài cùng con đường hun hút không thấy điểm cuối phía trước

“Tổ Tổ, nói ra thì, cho tới bây giờ, cô là bằng hữu duy nhất của Bồn vương, có lẽ cũng là người bằng hữu duy nhất trong đời.”

“Hả?” Một câu không đầu không đuôi như vậy khiến Văn Tổ hơi ngẩn ra.

Thế nhưng Tiêu Đoan không hề giải thích, liếc nàng một cái rồi liền vén màn xe bước ra ngoài, tay áo trắng nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi nàng, lạnh lẽo.

Người đã đi xa, Triệu Toàn ở bên ngoài lên tiếng hỏi: “Văn đại nhân, tiếp tục đi sao?”

Văn Tổ mím môi hoảng hốt, Tiêu Đoan vừa rồi đột nhiên xuất hiện là có ý gì? Câu nói kia vì sao lại có cảm giác ly biệt như thế? Còn có lời nói đêm đó của hần bảo cho nàng một đêm để rời đi, nếu không sẽ chẳng đi được nữa rồi cuộc là lại có ý gì?

Một loạt những sự việc kỳ quái dồn lại một chỗ, Văn Tổ không khỏi bắt đầu suy ngẫm kỹ càng về những quan hệ trong đó.

Nói ra thì, có Lục Phưởng là Binh bộ thượng thư, hiện giờ vì sao còn có thể xảy ra thiếu thốn binh khí?

Nàng từng chính mắt trông thấy Bình Dương vương và Lục Phưởng hẹn nhau ở tửu lâu, hai người bí mật trao đổi.

Thiết nghĩ đối với Lục Phưởng, ngoại trừ Nhiếp chính vương thì cũng chỉ có lời nói của Bình Dương vương mới có thể khiến hần lọt vào tai? Lẽ nào là do Bình Dương vương giật dây?

Vừa cảm thấy không có khả năng thì yến tiệc hồi sinh thần năm ngoái của Tiêu Tranh đột ngột lướt qua trong đầu.

Đề tài bọn họ thảo luận khi đó không thể truyền ra bên ngoài, mà ánh mắt Bình Dương vương nhìn chăm chăm Nhiếp chính vương lại hàm chứa thâm ý, cộng thêm sau đó Nhiếp chính vương vờ say rượu rồi đi....

Nàng chợt tỉnh ngộ, thì ra bọn họ thật sự có ý định như thế, mà còn là lên kế hoạch từ lâu rồi.

Lúc Tiêu Tranh rời đi đã căn dặn nàng ngàn vạn lần không được mắc sai lầm, vốn tưởng rằng chỉ là không để phái bảo hoàng thừa cơ hội chèn ép nàng. Trong tình hình như hiện giờ hần vẫn không quên nhắc nhở nàng như vậy, e rằng cần đề phòng đã không chỉ là phái bảo hoàng.

Hần sai Chu Hiền Đạt đưa thư cho nàng mà không phải trực tiếp nhắn với Lục Phưởng, chính là vì biết Lục Phưởng đã chó cùng rứt giậu, không trông cậy được.

Đám người này điên hết cả rồi, tất cả đều đang ép hần!

Văn Tổ khép mắt, cuối cùng lên tiếng, giọng nói khản đặc: “Đi thôi, nhanh một chút!”

Nàng hiểu rõ, Bình Dương vương đã quyết định xuống tay với nàng, cho dù coi nàng là bằng hữu, nhưng vẫn bị xem như một quân cờ vứt đi mà thôi.

Lần này tới Hộ bộ hiển nhiên sẽ có xung đột, mắc tội đương nhiên không thể tránh khỏi, nhưng nàng không thể rút đầu mặc kệ, tướng sĩ nơi tiền phương, còn có người đó, tất cả đều phải lấy tư thái chiến thắng mà trở về, chứ không phải tổn thất dưới những mưu mô toan tính này.

Bên trong một chiếc xe ngựa ở phía sau, Tiêu Đoan liếc nhìn xe ngựa đằng xa, quay mặt nhìn Phó Thanh Ngọc bên cạnh, cho tay vào ngựa, lấy ra một bức thư đưa cho nàng ấy, “Gửi tới phủ của Thủ phụ đại nhân, bốn vương liền trả lại tự do cho cô.”

Thần sắc Phó Thanh Ngọc khẽ biến đổi, do dự trong chốc lát rồi nhận lấy.

Tiêu Đoan đánh mắt ra hiệu cho hai nha đầu bên cạnh nàng ta, rồi xuống xe rồi đi.

Có câu “Một lần sảy chân để hận nghìn đời”, hiện giờ biết được mục đích của Bình Dương vương, chỉ có hai kết quả, một là hợp tác với hắn, hai là bị diệt khẩu. Phó Thanh Ngọc siết chặt bức thư trong tay, ân hận lúc trước đã sai lầm.

Xe ngựa lộc cộc chạy trên đường, trong lòng nàng đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định mở lá thư ra xem thử.

Hiện giờ Văn Tổ chấp chưởng triều chính, đối đầu gay gắt với Đình thủ phụ, nhìn dáng vẻ hôm nay của Bình Dương vương, có khả năng sẽ gây bất lợi cho Văn Tổ. Nàng đã có lỗi với Văn Tổ, vạn lần không thể lại làm hại nàng ấy.

Bởi vì hỗn loạn, nhất thời chưa kịp mở niêm phong thì tay đã bị một người giữ lại. Nàng ngẩng lên, trông thấy a đầu ngồi ngay bên phải mình cười tủm tỉm nói: “Phó đại nhân đây là đang làm gì vậy?”

Phó Thanh Ngọc sửng sốt, thư trong tay đã bị nha đầu bên trái rút ra, “Đại nhân, thư tín của Bình Dương vương gia, người phải bảo quản thật cẩn thận mới được.”

Cho dù có ngốc đi chăng nữa cũng biết rõ cuộc là chuyện gì. Chả trách nha hoàn bên cạnh mình đột nhiên bị đổi, Phó Thanh Ngọc vốn còn cho rằng chỉ là điều động bình thường trong Vương phủ, thì ra họ đều là người của Bình Dương vương.

Trong cơn kinh hãi, sống lưng nàng thoáng chốc trở nên lạnh băng, vô lực tựa vào khung xe, máu trên mặt cũng rút dần....

Bên trong phủ Thủ phụ, Đình Chính Nhất đang phẩm trà trong đình, sau khi nhận được thư thì nét mặt vô cùng kinh ngạc, hỏi người sai vật: “Người nói thư này là do Phó biên tu của Hàn Lâm viện gửi tới?”

“Dạ phải.”

Đình Chính Nhất cảm thấy kỳ quái, chuyện nữ tử kia lúc trước ở trên triều đường khiến lão xuống đài không được hãy còn rành rành ngay trước mắt, vì sao lại đột ngột gửi thư tới cho lão?

Nghĩ tới đây, lão lập tức mở thư, tâm trạng có chút không tốt, nhưng vừa đọc thoáng qua thì đã dần trở thành cực kỳ hoảng sợ.

Tên sai vật bị dáng vẻ này của lão dọa sợ nhảy dựng, vội lên tiếng hỏi: “Lão gia, làm sao vậy?”

Đình Chính Nhất mạnh mẽ phát tay, “Mau! Mau đi chuẩn bị, ta phải lập tức vào cung diện thánh!”

.....

Đại môn tấm cung hoàng đế “ầm” một tiếng bị đẩy ra, Phúc Quý lão đà lão đảo chạy vào, vô cùng hoảng hốt, còn chưa kịp chờ hoàng đế ở trên nhuyển tháp phát hỏa thì hắn đã lập tức quỳ sụp xuống, vội vàng xin tha: “Bệ hạ bớt giận, nô tài, nô tài nhất thời khẩn trương, xúc phạm bệ hạ, nô tài đáng chết!”

“Có chuyện gì mà hoảng hốt như thế? Giống cái gì chứ hả!” Hoàng đế quắc mắt trừng hắn.

“Bệ hạ, Văn thiếu phó nàng, nàng.....”

Hoàng đế vừa nghe lập tức ngồi bật dậy từ trên nhuyển tháp, “Nàng ấy thế nào?”

“Nàng tổng giam Hộ bộ thượng thư và Binh bộ thượng thư rồi, thu tóm hoàn toàn quyền điều động quân lương và binh khí vào tay.....”

“Cái gì?” Sau cơn chấn kinh chính là lửa giận bùng bùng.

Để đảm bảo chiến sự triển khai thuận lợi, quyền điều động quân lương binh khí trước giờ vẫn do những người hiểu biết đảm trách, nàng ta vì sao dám làm càn như vậy?

Hắn một cước đá văng ngọn đèn bên cạnh, nhưng lửa giận vẫn khó tiêu tán, “Đúng là phản rồi, có quyền liên quên mất bản thân mình có bao nhiêu phân lượng ư? Truyền chỉ của Trẫm, bắt nàng ta lại!”

Màn đêm đã buông, nhưng cửa thành vẫn chưa đóng.

Văn Tổ đích thân giám sát nhóm người Chu Hiền Đạt áp tải lương thảo và binh khí từ kho phòng ra bến tàu, trong lòng thoáng nhẹ nhõm.

Chỉ cần lên thuyền, theo đường thủy mà đi, tốc độ rất nhanh, có lẽ sẽ mau chóng giải quyết được khốn cảnh nơi chiến trường.

Nàng ngược mắt nhìn chân trời, vầng trăng cô độc giữa không trung, e là tối mai sẽ phải ngấm ánh trăng xuyên qua cửa sổ nhà lao rồi nhỉ?

“Kẻ nào?” Triệu Toàn ở sau lưng đột nhiên quát lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay xoẹt khỏi vỏ, xoay người nhìn chằm chằm bậc thêm thành lầu.

Văn Tổ quay lại vỗ vai hắn một cái, cười cười, “Không cần lo lắng, là bệ hạ mời ta đi tán gẫu thôi.”

Gió đêm nhẹ thổi, triều phục trên người nàng theo gió bay bay, ô sa trên đầu suýt nữa cũng bị thổi rớt, nàng dứt khoát gỡ xuống, từng bước từng bước xuống lầu.

Lưỡi mác của Ngự lâm quân sáng choang trước mắt, nàng thở dài, nói với Triệu Toàn đang vô cùng kinh ngạc ở phía sau: “Đi nói với Bình Dương vương một tiếng, cho dù muốn động thủ, cũng xin đợi đến sau khi Vương gia khỏi hoàn...”

Dù thế nào cũng phải để nàng biết chàng hoàn toàn bình an.

55. Chương 54

Chuyển ngữ: Mic

Bên trong Ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, trong lư hương chỉ còn một nắm tro tàn, hoàng đế bệ hạ ngồi sau án thư, một tay siết chặt góc long bào màu vàng sáng, khóe môi mím chặt, đầu mày tinh xảo cũng nhíu lại, ánh mắt quét qua một vài đại thần đang có mặt, cuối cùng dừng lại trên người thủ phụ Đĩnh Chính Nhất.

“Thủ phụ, lời người vừa nói là thật?”

Đĩnh Chính Nhất đã chờ phản ứng của hắn hết nửa ngày trời, nghe vậy lập tức đáp: “Bệ hạ, bức thư kia là do Phó Thanh Ngọc gửi tới, nghe nói nàng ta và Văn Tổ vô cùng thân thiết, há có thể giả?”

Hoàng đế một lần nữa lâm vào trầm tư.

Vương Đĩnh Viễn trầm ngâm nói: “Chuyện này thật sự kỳ quái, thân thế của Văn thiếu phó thế nhưng lại có liên quan đến tàn dư tiền triều, nhưng vì sao Phó Thanh Ngọc lại biết chuyện này?”

Đĩnh Chính Nhất đưa bức thư cho hắn, “Vương đại nhân tự mình xem là biết, trong đó có nói rất rõ ràng, nàng ta trước đây được Văn Tổ nhờ cậy, sau đó lúc biên soạn sử sách đọc được liền chép lại, bởi vậy mới biết được việc này.”

“Nhưng vạn nhất là giả thì sao?”

Lời chen vào đột ngột khiến cả Đĩnh Chính Nhất lẫn Vương Đĩnh Viễn đều ngạc nhiên, quay đầu nhìn, người vừa nói thế nhưng chính là Lưu Kha.

Thân là kẻ dưới, tùy tiện ngắt lời bề trên chính là vô cùng thất lễ, nhưng Lưu Kha hoàn toàn không để tâm. Từ khi biết Văn Tổ có liên quan đến tiền triều, hắn đã bắt đầu hoảng hốt.

Hắn biết hoàng đế đã hạ lệnh tống giam Văn Tổ, nàng phạm tội, hiện giờ lại thêm thân thể bất lợi như vậy, tương lai sẽ rất thê thảm.

Cố gắng dần xuống hoảng loạn trong lòng, Lưu Kha chấp tay hành lễ với hoàng đế, “Xin bệ hạ ngàn vạn lần suy xét kỹ càng, dù gì đã là chuyện trăm năm trước, vạn nhất vì chuyện này mà oan uổng Văn đại nhân, chẳng phải rất không công bằng?”

“Trẫm cũng nghĩ vậy.” Hoàng đế thở dài, hắn chỉ muốn áp chế kiêu căng của Văn Tổ, cũng không muốn đối với nàng như vậy, nhưng trước mặt lại đột ngột có trở ngại.

Nhìn thái độ như vậy của hoàng đế, Đinh Chính Nhất cực kỳ bất mãn, “Bệ hạ, chứng cứ rành rành, ngài vì sao còn không tin? Đây chính là cơ hội tốt của ngài đó!”

“Hừm?” Hoàng đế ngây ra, “Cơ hội gì?”

“Bệ hạ!” Đinh lão gia tử liếc trái ngo phải, sát lại gần hắn thấp giọng: “Cơ hội thôn tước quyền lực vào tay đó.....”

Thần sắc hoàng đế chấn động, mở to mắt nhìn lão, kể đó thì ánh lên vẻ bừng tỉnh, dần dần lại trở nên bình lặng.

Không sai, đây đích thực là một cơ hội tốt, Văn Tổ phạm tội, cộng thêm thân thể không lớn không nhỏ này của nàng ta, chỉ cần hắn muốn liền có thể khiến nàng ta vĩnh viễn không có ngày trở mình.

Nhưng mà..... thật sự phải làm như vậy mới được ư? Hoàng đế lại nhíu mày.

“Bệ hạ, không thể để mất thời cơ, mất rồi sẽ không đến nữa, hiện giờ giải quyết Văn Tổ, đợi Nhiếp chính vương trở về, ngài đã nắm đại quyền trong tay, còn sợ gì chứ?”

Vài đại thần trong điện nghe Đinh Chính Nhất nói vậy cũng không thiếu kẻ động tâm, vài người cũng lên tiếng tán thành: “Đúng đó bệ hạ, lời của Thủ phụ đại nhân rất có lý đó.”

“Nhưng hoàng thúc chấp chưởng đại quyền binh mã toàn quốc, vạn nhất.....”

“Bệ hạ yên tâm.” Đinh Chính Nhất mỉm cười ngắt lời hắn, “Nhiếp chính vương vẫn luôn khoe khoang là lo lắng cho dân chúng, há có thể sau khi chiến sự vừa chấm dứt thì tiếp tục khiêu chiến? Hơn nữa làm như vậy chính là gánh cái tiếng phản quốc, lúc đó mấy phiên vương kia còn không nhân cơ hội mà chèn ép ư sao? Bên trọng bên khinh, Nhiếp chính vương sẽ không mất sáng suốt như vậy đâu.”

“Vi thần cho rằng vạn vạn lần không thể!” Lưu Kha càng nghe càng hoảng, vội vàng lên tiếng can ngăn: “Bệ hạ, vạn vạn lần không thể được, trải qua cuộc chiến, Nhiếp chính vương khí thế đang thịnh, loạn thất vương được bình, có ai lại tiếp tục đi tranh giành? Nếu như thật sự giao thủ, e là không có phần thắng, hơn nữa Nhiếp chính vương hành sự trước giờ không theo khuôn mẫu, vạn nhất thật sự mắc kệt tiếng xấu mà ra tay, sự tình có thể không đoán được đâu.”

“Đúng đúng đúng, Triều Khanh nói rất phải!” Nhớ tới đe dọa ngày trước của Nhiếp chính vương với mình, hoàng đế liên tục gật đầu.

Lưu Kha thở phào.

Vương Định Viễn ở bên cạnh lại phụ họa: “Lời này của Thủ phụ đại nhân quả thật có hơi hấp tấp, nếu không có chứng cứ xác thực, vạn vạn lần không thể để bệ hạ mạo hiểm mới phải.”

Bị hai người kết hợp chèn ép, Đinh Chính Nhất xấu hổ hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng Phúc Quý: “Khởi bẩm bệ hạ, Bình Dương vương cầu kiến.”

“Bình Dương vương?”

Những người có mặt đều thoáng ngạc nhiên, nét mặt Đinh lão gia tử càng lộ vẻ kinh hãi, hắn chính là người thân thiết nhất của Nhiếp chính vương đó, lúc này tới đây, lẽ nào đã biết được gì rồi?

Hoàng đế quét mắt qua mấy người bọn họ tỏ ý an ủi, lớn tiếng nói: “Truyền hần vào đi.”

Tiêu Đoan một thân lễ phục trang nghiêm, bởi vì sắc mặt xanh xao, ngược lại càng tôn lên dung mạo như họa của hần, lúc hần chậm chậm vào điện, nhất thời khiến chư vị quan viên có mặt cũng thoáng chốc nhìn đến ngẩn ngơ.

Ai nấy đều biết Bình Dương vương cơ thể suy nhược, trước giờ hiếm khi lộ diện, nhìn thấy dáng vẻ hần mặc lễ phục đã ít lại càng ít, chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ trông thấy, đúng là tao nhã vô song.

Sau khi ánh mắt đảo qua một lượt những người có mặt, hần hướng phía hoàng đế hành lễ, sau đó lại híp mắt cười, giọng điệu như thể thương lượng: “Không biết có thể mời chư vị đại nhân trước lui ra, bẩm vương có vài lời muốn nói riêng với bệ hạ.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt dồn về phía hoàng đế, người kia trầm ngâm trong thoáng chốc thì gật đầu, “Lui ra đi, một lát sau lại tiếp tục thảo luận.”

Ai nấy đồng loạt đáp vâng, trong khoảnh khắc đã không còn ai.

Trong điện chỉ còn lại hai người, một người lẳng lặng ngồi nghiêm trang, một người bình thản đứng đó.

“Bình Dương vương có lời gì muốn nói với trẫm?”

“Chỉ là muốn nói bệ hạ chút chuyện về Văn Tổ mà thôi.” Ánh mắt Tiêu Đoan hàm chứa ý cười nhìn hần chằm chằm, “Bệ hạ dự định xử trí Văn Tổ thế nào? Là nhân cơ hội cướp quyền lực trong tay nàng, hay là phạt bổng lộc, đánh một trận, hay sẽ giáng chức? Có điều ẩn của Nhiếp chính vương trong tay nàng, e là có giáng chức đi nữa cũng chẳng thay đổi được gì đâu nhỉ?”

Cây kim trong lòng hoàng đế lại bị hần khơi lên, nháy mắt sắc mặt không tốt, “Người nói mấy thứ này làm gì?”

“Muốn giúp bệ hạ mà thôi.” Giọng của hần vừa nhẹ nhàng lại vừa dịu dàng, giống như đang an ủi một đứa trẻ đang cáu kỉnh bất an, “Bệ hạ, muốn quyền lực cũng không phải là không thể, chỉ cần mạnh tay thực hiện, không gì là không được.”

“Người.....Lời này của người có ý gì?” Hoàng đế bị ánh mắt âm u thâm trầm kia của hần nhìn chằm chằm nên rất không thoải mái, nhưng lời của hần lại tựa như có một loại ma lực, thu hút hần không ngừng bị giam hãm trong đó.

Tiêu Đoan từng bước đến gần hần, mãi đến khi dán vào mép bàn, hơi nghiêng người, ý cười dạt dào, “Bệ hạ không cần lo lắng binh mã của hoàng thúc, lúc đó vi thần nói với hoàng thúc, Văn Tổ tự mình phạm tội, lại có thân thể là dư nghiệt của tiền triều, đương nhiên không thể trọng dụng.”

Hoàng đế nhìn hần hoài nghi, “Người vì sao đột nhiên lại có lòng tốt như vậy?”

“Không phải lòng tốt.” Tiêu Đoan bật cười lắc đầu, “Chỉ là hi vọng bệ hạ sau khi nắm quyền cho một chức thân vương mà thôi, Ngài cũng biết đó, vi thần hiện giờ chỉ là một quận vương, hoàng thúc lại yêu cầu nghiêm khắc, đối với đứa cháu là vi thần đây yêu cầu càng nhiều, cho nên khó được toại nguyện ấy mà.....”

“Thì ra là vậy.” Trong lòng Hoàng đế hơi an tâm, chỉ cần có yêu cầu là tốt, sợ nhất chính là mục đích hần không rõ ràng.

“Bệ hạ vậy là có thể yên tâm rồi?”

Hoàng đế đã động lòng, nhưng trên mặt vẫn vờ trấn định, “Cái đó, theo người thấy, nên xử trí Văn Tổ như thế nào?”

Trong mắt Tiêu Đoan xẹt qua một tia lưỡng lự, nhưng rất nhanh liền biến mất, như thể chưa từng xuất hiện, kẻ đó bên môi hiện lên ý cười, lạnh lẽo nghiêm nghị, “Đương nhiên là.....diệt trừ.”

“Cái gì?” Hoàng đế kinh ngạc từ trên ghế bật dậy, “Người là nói.....” Thật sự không cách nào thốt ra từ đó, hần chỉ có thể đưa tay làm đao, ở trên cổ nhẹ nhàng xẹt qua một cái, trong mắt tràn đầy nghi hoặc không thể lý giải.

Tiêu Đoan khoanh tay nhìn hấn, thần sắc thản nhiên, “Ngoại trừ biện pháp này còn có thể dùng cách nào cướp quyền lực trong tay nàng ấy? Dưới tay hoàng thúc nhiều tâm phúc như vậy, bệ hạ có cách đảm bảo bọn họ sẽ không nghĩ cách cứu nàng ta ra?”

Hoàng đế khẽ giật mình.

“Hiện giờ nếu như đã biết thân thể nàng ta, chính là cơ hội tốt, không phải sao?”

Không sai, cơ hội tốt, cơ hội tốt ngàn năm một thuở, nhưng bảo hấn làm sao xuống tay?

Đây từng là lão sư dạy dỗ hấn, mặc dù ở chung không lâu, nhưng cũng là một nữ tử rất đáng tôn kính, bảo hấn sao có thể làm cái chuyện khi sư diệt đạo này chứ?

“Bệ hạ xem xem đây là gì?” Tiêu Đoan từ trong tay áo lấy ra một cuốn lụa vàng, đưa đến trước mặt hấn, “Đây là chiếu lệnh trước đây Thái tổ hoàng đế ban bố, trọng thưởng hoàng kim để lấy đầu tổ tiên kia, trong đó có nói rõ phải diệt cửu tộc, thử hỏi hậu thế sao có thể lưu lại trên đời?”

“Người.....người thế nhưng lại có cái này?” Hoàng đế vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau cũng không nhúc nhích tay để mở ra xem.

“Chỉ cần có lòng tìm kiếm, cái gì cũng có thể tìm thấy.” Tiêu Đoan đưa tay chỉ hướng bên ngoài cửa điện, “Huống chi, mấy đại thần bên ngoài kia cũng không phải có ý này ư?”

Hoàng đế giật mình, đứng rồi, suy nghĩ vừa rồi của Đinh Chính Nhất dường như cũng là ý này, thì ra Văn Tổ đã trở thành chướng ngại không thể không loại trừ?

Cửa điện khẽ kẹt một tiếng, hấn ngược mắt nhìn lên, Tiêu Đoan đã bước ra ngoài, kẻ đó mạnh mẽ bước vào chính là mấy vị đại thần lúc trước, người nào người nấy đều nhìn hấn với vẻ nghiến齿.

Hoàng đế thở mạnh một hơi, từ từ ngồi xuống, thu lại cảm xúc, rũ mắt hỏi những người có mặt: “Văn Tổ..... có nên loại trừ?”

Như thể có gì đó trong đầu “ẦM” một tiếng nổ tung, Lưu Kha đột ngột ngược mắt nhìn hấn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cùng đau đớn.

Sao có thể.....

Màn đêm buông xuống, hơi nóng ngày hạ cũng giảm bớt.

Thiếu đi Văn Tổ, bầu không khí phủ Nhiếp chính vương đột nhiên biến đổi, Triệu Toàn ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui, sau khi truyền lại lời dặn của Văn Tổ với Bình Dương vương thì hấn vẫn cứ luôn như thế.

Hấn đã từng xin Bình Dương vương giúp đỡ, nhưng Bình Dương vương nhập cung đến giờ vẫn chưa trở lại, thật khiến người ta sốt ruột mà. Vạn nhất Văn đại nhân xảy ra chuyện gì, hấn làm sao ăn nói với Vương gia đây chứ!

Còn Bình Dương vương mà hấn vẫn luôn mong ngóng hiện giờ đang ở trong tù lâu gấp gờ các tâm phúc của Nhiếp chính vương.

Dù gì tình hình này có thể sẽ liên lụy đến Tiêu Tranh, nên những quan viên kia đều vô cùng lo lắng, không khỏi muốn đến thăm hỏi một phen.

Sau khi mọi người rời đi, Lục Phường hồn vía còn đang lên mây phát biểu cảm xúc khi bị Văn Tổ giam giữ: “Trời ạ, nhìn Văn đại nhân ngày thường trông rất ôn hòa là vậy, nhưng sao lại mạnh mẽ đến thế, không nói hai lời đã tống hạ quan vào ngục rồi, lúc đó thật sự là dọa người ta sợ thót tim luôn!”

“Vì người mình quan tâm mà bôn ba, đương nhiên là dốc hết sức lực.” Về mặt Tiêu Đoan buồn bực, giọng nói cũng có chút mơ hồ không rõ.

Lục Phường nhìn ra hấn không vui, lên tiếng hỏi: “Vương gia bị sao vậy?”

Tiêu Đoan nhẹ ngược mắt nhìn hấn, cười lạnh một tiếng: “Bổn vương giật dây hoàng đế ra tay với Văn Tổ.”

“Ra tay? Ra tay thế nào?”

“Trừ khử nàng ấy.....”

Lục Phưởng cả kinh, “Bình Dương vương gia, Ngài vì sao.....” Hần đã không biết nên hỏi thế nào.

“Vì sao?” Ánh mắt Tiêu Đoan mang theo vẻ xem thường liếc hẳn một cái, “Uổng công người đi theo bốn vương lâu như vậy, ngay cả Văn Tổ cũng đã nhìn ra, còn người vẫn không biết dụng ý của bốn vương.”

Hôm nay lúc nghe Triệu Toàn truyền lại câu nói đó, hẳn biết Văn Tổ đã hiểu. Nhưng mọi việc trễ rồi, hẳn đã chẳng thể nào thu tay.

Lục Phưởng nhất thời không biết nên tiếp lời như thế nào, chỉ ngơ ngác nhìn hẳn.

“Người không phải vẫn luôn hỏi bốn vương vì sao phải tác hợp chuyện tốt của thúc thúc và Văn Tổ ư? Thật ra chính là vì một ngày này.”

Tiêu Đoan ngửa người ra sau, xiêu vẹo tựa vào ghế, như thể say rượu, lộ ra tư thái không chút gò bó, giọng điệu thản nhiên mang theo ý tứ sâu xa không thể thăm dò dù chỉ một chút, giải thích tất cả sự việc.

“Người cũng biết tính cách của thúc thúc, người trông có vẻ lạnh nhạt, thực ra rất trọng tình, với Văn Tổ lại càng yêu thương, nếu không sẽ không trân trọng đến thế, động tâm đã lâu còn che giấu không thổ lộ, chỉ từ từ mưu tính. Người không phải kẻ chưa từng xem trọng ai, mà là từng chút từng chút nhẫn nại, hiện giờ thế lực đã đủ, nếu như lại có kẻ ra tay với bảo bối mà người che chở yêu thương nhất, người đoán xem sẽ thế nào?”

Thoáng thấy trong mắt Lục Phưởng mơ hồ lóe lên tia thông suốt, Tiêu Đoan nhìn không được nhếch môi, dưới ánh lửa, con người đen bóng rực rỡ ánh sáng, nhưng từ đầu chí cuối vẫn khó nén được khí lạnh âm u trong đó. “Nếu kẻ loại trừ người trân quý nhất kia của thúc ấy là hoàng đế hiện thời, thì sẽ thế nào?”

Lục Phưởng hoàn toàn thấu triệt.

Kế hoạch của Tiêu Đoan từ khi bắt đầu chính là từng bước từng bước tiến hành, không nhanh không chậm, không nóng không lạnh, nhưng khi thời cơ chín muồi, thiên thời địa lợi nhân hòa, liền tạo nên bất phá hiện giờ.

Hần từng bước từng bước khổ tâm tiến hành, gần như người có thể lợi dụng đều lợi dụng hết. Hiện giờ mua chuộc Hộ bộ thượng thư, giết dây Lục Phưởng, lợi dụng sự quan tâm của Văn Tổ đối với Tiêu Tranh bức nàng phạm tội, lại thổi phồng thân thế của nàng, cuối cùng lợi dụng ham muốn quyền lực của hoàng đế, liền có thể đẩy nàng xuống vực thẳm.

Chờ đến ngày đó Tiêu Tranh khải hoàn, biết được người yêu thương đã mệnh táng dưới tay hoàng đế, sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Tiêu Đoan không phải chưa từng muốn đổi người, ban đầu lúc nữ vương Thanh Hải quốc tổ ra có hảo cảm đối với Tiêu Tranh, hẳn thậm chí từng muốn kích thích mâu thuẫn dữ dội giữa hoàng đế và thúc thúc mình, nhưng Tiêu Tranh đối với Đông Đức Ngọc Tụng vô ý, khó mà thành công. Trong mắt Tiêu Tranh chỉ nhìn thấy mỗi Văn Tổ, chính điều này khiến nàng trở thành con cờ quan trọng nhất.

Hần phải đem nàng đẩy đến bên cạnh thúc thúc mình, để trái tim hai người hướng về nhau, khó mà chia lìa, sau đó lại mượn tay hoàng đế trừ khử Văn Tổ. Giống như khoét thịt trong tim, đau đến tận xương cốt, triệt để kích thích oán hận cùng kiềm nén của Tiêu Tranh, đem thẳng nhãi vốn không nên ngồi trên Kim loan điện kia kéo xuống! Sau đó khoác hoàng bào, dựng nên cơ nghiệp vạn thế.

Văn Tổ vốn không có gì sai, chỉ trách nàng được Tiêu Tranh yêu thương sâu đậm.

Dứt lời, xung quanh không một tiếng động.

Lục Phưởng cơ hồ bị dọa đến đờ đẫn. Hần biết Bình Dương vương tâm cơ thâm trầm, nhưng không ngờ lại thâm trầm đến mức này, kế hoạch được bày bố trong thời gian dài như thế, chỉ vì một khắc thu lưới mà thôi. Hần thế nhưng lại ngoan độc đến vậy, ngay cả thúc thúc ruột của mình cũng lợi dụng, mỗi một bước đi đều tính toán hoàn hảo, nếu như có chút sai lệch nào, sẽ có thể đưa tới hậu quả khôn lường.

Hần thâm nuốt nước bọt, trong đầu không nhìn được phỏng đoán, người có tâm trí như vậy, vì sao không tự mình tranh giành để vị?

“Bổn vương biết trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì, có điều e là phải khiến ngươi thất vọng rồi, bổn vương đối với vị trí đó không chút hứng thú, ngươi có thể ngồi trên hoàng vị, chỉ có vương giả trời sinh như thúc thúc mới xứng, còn về Tiêu Dực thì.....” Hắc khịt mũi cười lạnh, “Quá không đủ tư cách.....”

Cốc cốc cốc—

Ba tiếng gõ nhẹ vang lên nơi cửa khiến Lục Thường hoàn toàn bình tĩnh, húng háng cổ họng lớn tiếng nói: “Ai ở ngoài đó?”

Tiếng một gã sai vặt cẩn thận từ bên ngoài truyền vào: “Hồi bẩm đại nhân, trong cung truyền ra tin tức, bệ hạ khuyên không được đám người Thủ phụ, đã quyết định trừ khử Văn Tổ rồi....”

Tác giả có lời muốn nói: Do dự rất lâu mới đăng, đoán chừng Đoan Đoan vô tình sẽ bị lên án đến chết mất thôi, nhưng biết làm sao chứ? Tôi còn yêu anh ấy nữa là. Còn có hoàng đế, mọi người liệu có phải rất thất vọng hay không, nhưng tôi muốn nói, con người không ai hoàn hảo, người trong hoàng gia thì lại càng không phải kẻ thiện lương ngây thơ. Hoàng đế, chung quy vẫn là hoàng đế ~ Có điều xin cứ an tâm, hai người này thật sự đều không bị ‘đen’ hóa, bởi vì chuyện vẫn chưa kết thúc, khụ khụ, các bạn hiểu mà →__→ *đây nắp nồi lẩu mất*.....

56. Chương 55

Chuyển ngữ: Mic

Lưu Kha đi tới đi lui bên ngoài thiên lao, nói gậy cả lưỡi với người canh ngục, hết nhét bạc rồi lại cười nịnh nọt, nhưng vẫn không chút hiệu quả.

Cai ngục cũng bất đắc dĩ, thấy hắc lo lắng sốt ruột như vậy đành lên tiếng an ủi: “Lưu đại nhân trở về đi, dù gì bệ hạ đã đặc biệt hạ lệnh phải canh giữ trọng phạm, tiểu nhân thật sự không dám tự mình dàn xếp.”

Lưu Kha thất vọng vô cùng, đành phải thất thủ ra về.

Văn Tổ bị giam đã mấy ngày, hắc chạy tới chạy lui khắp nơi, người có thể cầu xin cũng đều cầu xin, tiếc là không có chút tác dụng.

Hoàng đế mặc dù trước đây tranh đấu nội tâm dữ dội, nhưng lúc Thủ phụ hỏi “Bệ hạ lẽ nào mãi mãi muốn bị Nhiếp chính vương chèn ép”, cuối cùng vẫn khuất phục.

Hắc không biết hôm đó Bình Dương vương rốt cuộc đã nói gì với hoàng đế, nhưng trực giác nói với hắc có thể không phải chuyện hay ho gì, cho nên cho dù có cầu xin nhiều người như vậy, nhưng hắc từ đầu đến cuối cũng không hề đi tìm Bình Dương vương.

Có điều hắc vẫn tới phủ Nhiếp chính vương, nhưng là để tìm Triệu Toàn.

Chuyện tới nước này, cũng chỉ có một người có thể xoay chuyển tình thế.

.....

Chiến sự Giang Nam đang tiến vào thời kỳ dầu sôi lửa bỏng, trong thất vương tạo phản chỉ có binh mã của Quảng Lăng vương là đông nhất, cho nên trận chiến Dương Châu thập phần gian nan, nếu không phải Chu Hiền Đạt kịp thời gửi vật tư đến, chiến cục e rằng không thể thu xếp.

Quảng Lăng vương không giỏi trị binh, chỉ biết lý luận suông, chẳng qua bên cạnh có một quân sư vô cùng lợi hại, chiến cục Tiêu Tranh dốc công bố trí năm lần bảy lượt bị hắc tìm được đường sống, đôi bên đều rơi vào bế tắc.

Mãi tới khi đại sĩ tộc Giang Nam Giang gia xuất hiện, đem một nữ nhi cùng đồ cưới hậu hĩnh ra làm điều kiện trao đổi, lưng lạc người này thì khi ấy mới xoay chuyển được cục diện. Quảng Lăng vương trước giờ vẫn luôn y lại người khác, tới bây giờ liền vô kế khả thi, mất thấy đã sắp đại bại.

Đôi bên hỗn chiến, tới tới lui lui cũng không giống như lúc trước rơi vào tình cảnh bế tắc. Không bao lâu, Giang gia liền phái người tới tìm Tiêu Tranh, đưa ra một điều kiện.

Tiêu Tranh ở trong trường phòng yên lặng nghe xong, ngay cả mí mắt cũng không động một cái đã cự tuyệt: “Quay về bẩm báo với trưởng tộc Giang thị, đa tạ ý tốt của Giang gia ngài, đáng tiếc Bồn vương đã có ý trung nhân, vẫn xin ngài ấy chọn hiền tể khác đi.”

Đến truyền tin là một thanh niên, có lẽ là ở trong đại gia tộc nên quen thói kiêu căng, nghe vậy thì liền tức giận, mở lời châm chọc: “Vương gia là người hiểu chuyện, đối với trận chiến này Giang gia đã bỏ bao nhiêu sức lực ngài cũng biết rồi đó, chuyện diệt trừ tham quan trước kia Giang gia cũng gánh vác một phần, hiện giờ tộc trưởng đưa nữ nhi bảo bối nhất cho Vương gia, ngài sao có thể chỉ một câu đã thẳng thừng từ chối như vậy?”

Tiêu Tranh rút cuộc ngược mắt nhìn hắn, còn chưa nói tiếng nào nhưng ánh mắt sắc bén đã khiến hắn lùi lại nửa bước, đối với lời vừa thốt ra mơ hồ có chút hối hận.

“Giang gia liệu có phải nhầm rồi không? Bồn vương tới đây là bình định phản tặc, là cứu vớt các đại thế tộc như Giang gia khỏi nước sôi lửa bỏng, mọi việc Giang gia đã làm Bồn vương đều khắc ghi trong tim, một ngày nào đó sẽ đáp lại, nhưng hiện giờ.....”

Hắn rút trường kiếm trong tay ném qua, sượt ngay đầu ngón chân người nọ, đến khi thanh niên kia thảm thiết kêu lên một tiếng, mới chậm rãi nói hết nửa câu còn lại: “Tốt nhất đừng có bàn điều kiện với Bồn vương!”

Người thanh niên nữa chữ cũng không dám thốt lên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cuống quýt bỏ ra ngoài....

Bên ngoài trường ốc kêu ồm ộp, gió mùa hè lùa vào, ánh nến lay động, phản chiếu sắc mặt Tiêu Tranh, lúc sáng lúc tối, tựa như tâm tình của hắn lúc này.

Thời khắc vật tư được đưa đến hắn đã biết, tốc độ nhanh chóng mạnh mẽ như vậy, e là Văn Tổ đã dùng chút thủ đoạn, nhưng một khi như vậy, e rằng sẽ bị sập bẫy.

Hắn thở dài một tiếng, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, tâm tư sớm đã bay về kinh thành.

Nếu Lục Phương đã cố ý cất xén binh khí, hiển nhiên là do Tiêu Đoan giật dây, mà hắn nếu đã có ý muốn dẫn dụ Văn Tổ phạm tội, ắt hẳn là vì muốn ép mình, xem ra mấy câu dằn dò trước lúc rời đi kia rốt cuộc chẳng chút tác dụng.

Đều là những người thân thiết nhất của mình, hắn không hi vọng bất kỳ ai xảy ra chuyện, lại càng không hi vọng họ tổn thương lẫn nhau.

Tiếc là tai mắt lưu lại ở kinh thành rề rề mãi không gửi tin đến, kinh thành có khả năng đã bị phong tỏa. May mà trước khi rời đi hắn đã đưa lệnh bài cho Triệu Toàn, nhưng hắn thà rằng vĩnh viễn không muốn nhìn thấy Triệu Toàn xuất hiện trước mặt mình, bởi vì điều đó hiển nhiên là đã tới bước đường cùng.

Hắn khẽ mở mắt, ngơ ngẩn nhìn đỉnh trường. Tiêu Đoan đương nhiên biết hắn có thể đoán được người đứng sau tất cả những việc này đều là hắn, nhưng vẫn như cũ bất chấp tất cả mà dấn xép. Thì ra trong lòng Tiêu Đoan, hận thù đã ăn sâu bén rễ đến vậy.

Hắn cũng phát hiện bản thân cũng không hoàn toàn hiểu hết đứa cháu này. Động cơ của Tiêu Đoan không phức tạp, nhưng sự kiên trì, cố chấp nhiều năm như thế, ngoại trừ chính bản thân hắn thì không ai có thể giúp hắn buông bỏ.

Tiêu Tranh nhớ tới đại hoàng huynh ôn hòa nho nhã năm đó, thân thể bệnh tật, trước lúc lâm chung đã siết tay hắn, nhờ hắn chăm sóc Tiêu Đoan, sau đó bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Kiếp sau cũng không muốn sinh ra trong hoàng gia nữa, ít nhất sẽ không liên lụy con ta mệnh khổ giống ta.”

Thì ra nhiều năm đã qua đi nhưng hắn vẫn nhớ, mặc dù hắn vẫn luôn muốn quên đi.

Nhưng có một vài việc đứa cháu đó còn nhớ rõ ràng hơn hắn, thậm chí là khắc cốt ghi tâm.

Hiện giờ hấn chẳng cầu mong gì, chuyện đến nước này, chỉ có một tâm nguyện là Văn Tố bình an vô sự mà thôi.

Màn trướng đột nhiên bị một người mạnh mẽ xốc lên, phá vỡ sự yên tĩnh. Xung quanh vang lên một hồi tiếng động khe khẽ, một vài bóng đen nhanh chóng đánh úp về phía cửa, lúc Tiêu Tranh ngược mắt lên thì toàn bộ đã lặng lẽ lùi đi.

Một người bước chân vội vàng lao vào, dáng vẻ phong trần, vẻ mặt gấp gáp.

“Triệu Toàn?” Tiêu Tranh kinh ngạc vô cùng, lập tức bật dậy, đầu mày nhíu chặt: “Người sao lại đến đây?”

Triệu Toàn bất chấp lễ nghi, hấp tấp lên tiếng: “Vương gia, đại sự không ổn rồi, Văn đại nhân tính mạng nguy cấp...”

*

Trảm quyết bình thường đều diễn ra sau mùa thu, nhưng để tránh đêm dài lắm mộng, sẽ có những người bị xử quyết trước đó.

Văn Tố chính là một trong số đó.

Bữa cơm cuối cùng trong lao toàn bộ đều là món ăn nổi tiếng Giang Nam, nàng ăn đến là thoải mái, một cọng rau cũng không thừa, sau đó sửa sang áo mũ, yêu cầu phải mặc quan phục rồi mới bước lên xe tù.

Nàng biết mình bị trừ khử, nhưng là vật hi sinh cho những mưu mô toan tính chứ không phải do bản thân không làm tròn trách nhiệm. Nàng đứng giữa thế gian, thẳng thắn trong sạch, vì sao không thể mặc quan phục?

Quan giám trảm chính là Vương Định Viễn, hấn liếc nhìn quan phục trên người Văn Tố, định nói điều này không thích hợp, nhưng mở miệng lại là lời xin lỗi: “Văn đại nhân, tại hạ đã cầu xin, nhưng bệ hạ lại nghe lời xúi giục, vốn không nghe vào tai, vẫn mong ngài thứ lỗi.”

Văn Tố bật cười, “Ngự sử đại nhân có thể từ thái độ phản đối lúc đầu, bây giờ lại chuyển sang cầu xin cho tại hạ, đã là ân tình to lớn vô cùng, há có thể lại cưỡng cầu những điều khác, Văn Tố không có gì báo đáp, xin nhận của tại hạ một lạy.” Bởi vì gông xiềng nên nàng cử động bất tiện, động tác theo đó cũng có chút vụng về.

Vương Định Viễn ngăn lại, thở dài nói: “Nếu đại nhân không phải có thân thế đó thì mọi chuyện cũng đỡ, đáng tiếc, đáng tiếc mà...”

“Thân thế?”

Văn Tố không hiểu, đang định hỏi thì quan giám trảm phụ đã lên tiếng nhắc nhở Vương Định Viễn: “Vương đại nhân, giờ Thìn đã tới.”

Vương Định Viễn sững sờ, ngược mắt nhìn Văn Tố, liền thấy gương mặt nàng nháy mắt trắng bệch.

Không thể nào không sợ, trên thực tế mấy ngày qua nàng vẫn luôn sợ hãi, nghe bên ngoài truyền tới tiếng cầu xin loáng thoáng của Lưu Kha thì càng hi vọng hết lần này đến lần khác có người có thể cứu nàng ra. Rốt cuộc đến ngày cuối cùng này, cố gắng chống đỡ cho tới bây giờ, chung quy vẫn không ngăn được sợ hãi trong lòng.

Đang độ tuổi xuân tươi đẹp, lý tưởng còn chưa thực hiện, ông trời vì sao lại muốn nàng đi tới bước này?

Càng hoảng chi, còn chưa nắm tay người đó, ước hẹn bạc đầu còn chưa thực hiện được, bảo nàng làm sao cam tâm?

Đầu ngón tay khẽ run rẩy, nàng nhịn xuống kích động muốn rơi lệ, khàn giọng nói với Vương Định Viễn: “Xin đại nhân giúp tại hạ chuyển một câu đến Nhiếp chính vương, nói đời này vô duyên, xin hẹn kiếp sau.....”

Còn chưa dứt lời thì đã bị hai người bên cạnh lôi kéo đến phía trước, ấn quỳ xuống chỗ chém đầu.

Bách tính bên dưới biết được đã sắp hành quyết, lập tức nhao nhao kinh hô.

Văn Tố ngược cổ liếc nhìn bên dưới, gò má trũng sâu, tiểu tụy vô cùng, nhưng vẻ mặt vừa rồi rõ ràng vẫn còn hoảng loạn, giờ phút này lại dần dần trở nên bình tĩnh.

Nàng nhìn thấy trong những người vây xem cũng có không ít nữ tử, có người thậm chí tuổi tác suýt soát với nàng. Có lẽ trong số đó có một vài người đối với vị trí quan cao chức trọng hiện giờ của nàng vẫn ấp ôm hoài bão, nhưng sau hôm nay, tất cả đều hoàn toàn trở thành bọt biển.

Chả trách có nhiều người kiên quyết muốn trừ khử nàng như vậy, chỉ ít sau chuyện này cũng sẽ không có nữ tử nhiều loạn triều đường, cướp đi oai phong nổi trội chỉ thuộc về nam tử bọn họ. Tân chính trở thành dĩ vãng, hưởng chi bởi vì có nguyên nhân hẳn hoi, Thanh Hải quốc cũng chẳng thể nào lên tiếng.

Nàng là vật hi sinh cho tân chính, là vật hi sinh cho âm mưu cướp đoạt quyền thế, nhưng vẫn luôn kiên quyết ôm ấp lý tưởng khát vọng, thật sự không nên.

Cách cả biển người tập nập, trên trà lâu chênh chếch phía đối diện có một người lặng lẽ đứng đó, áo trắng như tuyết, trong mắt chứa đầy giá lạnh.

Ánh mắt hắn nhìn về phía hình đài, nhìn nữ tử trong bộ quan phục đó, siết chặt chung trà trong tay.

Từng cảnh từng cảnh trước đây trong quá khứ xẹt qua trong đầu, chớp mũi dường như vẫn còn ngập tràn mùi hương khi lần đầu tiên vô ý đụng phải nàng, từ trên người nàng thoang thoảng mùi hoa hòe nhàn nhạt.

Giữa bọn họ cũng không thể gọi là thân quen, nhưng lại cực kỳ ấn ý. Cho dù ngay từ đầu hắn đã tính kế nàng, cho dù nàng từ trước đến giờ đối với từ “tri kỷ” trong miệng hắn không dám tin tưởng, nhưng sau này có chuyện cần nhờ, người đầu tiên nghĩ đến vẫn là hắn.

Hắn thậm chí còn nhớ đêm đó lúc cướp bức thư vô tình để lộ vết sẹo, nhưng nàng chỉ hững hờ nhìn lướt qua, làm như cái gì cũng chưa hề phát hiện.

Có lúc Tiêu Đoan đã nghĩ, nếu như nàng chỉ là nàng, không có mưu toan này, hắn thậm chí có thể mừng cho nàng.

Tiếc là, hắn rốt cuộc lại là kẻ vô tình.

Trên thực tế hắn biết Triệu Toàn đi cầu cứu viện, nhưng trước sau sẽ tiêu tốn không ít thời gian, đợi thúc thúc trở về, mọi sự đã là bụi trần lắng đọng.....

Trên đài trăm quyết đột nhiên vang lên một tiếng hô lớn, đao phủ tay cầm đại đao bản rộng xoay xoay mấy chiêu, giữa cổ rót một hộp rượu, rồi lại phun hết toàn bộ lên lưỡi đao, xem ra là khai đao, kể đó từng bước từng bước đi về phía Văn Tố.....

Cái chung trong tay Tiêu Đoan càng bị siết chặt, thậm chí phát ra âm thanh nhỏ, cuối cùng khi thấy Vương Định Viễn chậm chậm cầm lên một thẻ trúc chuẩn bị ném xuống, cái chung rốt cuộc không chịu nổi áp lực mà bể nát.

Mảnh vỡ đâm vào ngón tay, nháy mắt máu tươi đầm đìa. Hắn thoáng sực tỉnh, thẫn thờ một tiếng “Đáng chết” rồi liền nhanh chóng xoay người hướng bên ngoài lao đi.

Ngoài tửu lâu có một con ngựa, hắn không nói hai lời liền tiến lên tháo dây thừng, trong tiếng kêu hoảng hốt của tiểu nhị xoay người lên ngựa, cấp tốc hướng phía đối diện phóng đi.

Đầu Văn Tố đã bị đè trên hình đài, đại hán xoa tay, cầm đại đao lên.....

Tiêu Đoan còn chưa đến, nhìn thấy tình thế liền hoảng hốt mở miệng, một chữ “Đao” vừa thốt ra thì trong tai đột nhiên nghe thấy âm thanh xé gió, một mũi tên đầy uy lực phá không vút tới, mũi tên trúng ngay cổ tay đao phủ.

Đao phủ hét thảm lùi về sau vài bước, mọi người đều bị một màn này chấn kinh, nhất thời không kịp phản ứng.

Tiêu Đoan quay đầu nhìn hướng mũi tên bay tới, hai khoát mã lao đi vùn vụt, người đi đầu thân mặc huyền giáp, mặc dù cách một khoảng xa như vậy vẫn có thể cảm giác được khí thế lạnh lẽo, tựa như chiến thần từ trời giáng xuống.

Vương Định Viễn còn chưa lên tiếng thì Phó quan giám trăm bên cạnh đã tức giận đứng dậy, đập bàn quát: “Dám cướp pháp trường? Người đâu, lập tức đem phạm nhân hành quyết!”

Đám người bị vó ngựa tách ra, người mặc huyền giáp từ trên lưng ngựa trực tiếp nhảy lên đài trăm quyết, bỏ trường cung trong tay, rút ra trường kiếm bên hông, ngăn ở phía trước Văn Tổ, “Bốn vương coi kẻ nào dám!” *Mic: AAAAAAAAAA! Đẹp trai quá!*

“Nhiếp, Nhiếp chính vương?”

Phó quan giám trăm sợ giật bắn, cùng với tiếng hô này của hắn thì tất cả mọi người liền vội vàng quỳ xuống, tung hô liên tiếp: “Nhiếp chính vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....”

Ánh mắt Tiêu Tranh từng chút từng chút quét qua, cuối cùng dừng trên người Tiêu Đoan hỷ còn trên lưng ngựa cách đó xa xa, ánh mắt bị thương, trường kiếm trong tay siết chặt mạnh mẽ. Nhưng cuối cùng khi nhìn tới Văn Tổ ở trước mặt, lạnh lẽo thấu xương đều rút đi, chỉ còn lại áy náy đau lòng.

Hắn khom lưng đỡ nàng, mấp máy môi, âm thanh khản đặc, “Là ta có lỗi với nàng.....”

Tác giả có lời muốn nói: Không biết nên nói thế nào, mỗi người không phải chỉ có một khuôn mặt, đại khái đây chính là nhân tâm.....Ừm, từ biểu hiện của Vương gia có thể thấy, quả nhiên quyền lực là vương đạo, vũ lực là vương đạo, ái tình là vương đạo, hahaha..... Ta cảm thấy, nếu như có kẻ ngang ngược, chỉ bằng vẫn là để Tổ Tổ trở lại đài trăm quyết đi, khụ khụ, gian ác quá.

57. Chương 56

Chuyển ngữ: Mic

“Người nói hoàng thúc trở lại rồi, còn đưa Văn Tổ đi?” Trong Ngự thư phòng, sau khi nghe Phúc Quý bẩm báo, hoàng đế lập tức quăng bút trong tay, đứng bật dậy: “Thay áo cho Trẫm, Trẫm phải tới phủ Nhiếp chính vương xem thử.”

“Bệ hạ.....” Phúc Quý cẩn cẩn thận thận nói: “Ngài không sợ Nhiếp chính vương trút giận lên Ngài ư?”

Hoàng đế sững người, bước chân chậm dần, nhưng rất nhanh lại tiếp tục mau chóng bước ra ngoài, “Tóm lại phải đối mặt.”

Trong phủ Nhiếp chính vương lúc này cũng không yên ổn, Nhiếp chính vương không hề báo trước đột ngột trở về, toàn bộ người trong Vương phủ ai nấy đều giật mình.

Phó Thanh Ngọc bởi vì biết Văn Tổ sắp bị chém đầu nên muốn ra ngoài tiễn biệt, nhưng lại bị nhốt trong phòng, vẫn luôn âm ỉ tới tận bây giờ, mãi tới lúc này mới mơ hồ nghe được một chút động tĩnh, biết Văn Tổ đã trở lại, bấy giờ mới dịu xuống.

Văn Tổ mấy ngày liên tiếp không hề nghỉ ngơi, sau khi vào Vương phủ thì tâm trạng được thả lỏng liền ngủ thiếp đi, Tiêu Tranh ngồi ở đầu giường cùng nàng một lúc, sau đó đứng dậy đi về hướng Đông môn các.

Mũ giáp trên người chưa hề cởi ra, tóc mai cũng bị gió thổi tán loạn, nhưng hắn không màng tới, tự mình đẩy cửa bước vào phòng, quả nhiên trông thấy Tiêu Đoan đang rửa vết thương trên ngón tay.

Phẩy phẩy tay, dùng lụa trắng cẩn thận băng lại, Tiêu Đoan lúc này mới ngước mắt lên, mang theo nụ cười khê, “Thúc thúc vậy mà lại tự mình trở về.”

“Đúng vậy, người thất vọng?”

“Đương nhiên, nếu như người quay lại muộn một chút, thì sẽ không phải mặc khôi giáp mà trở lại rồi.”

Trường kiếm trong tay keng một tiếng rút ra khỏi vỏ, cổ tay nhẹ xoay, mũi kiếm đã chuẩn xác gác trên vai hắn, Tiêu Tranh cố dần cơn giận, ánh mắt âm u lạnh lẽo, “Vân Dật? Hừ, ta đặt cho người tự là Vân Dật,

hi vọng người cả đời tiêu diêu tự tại, không bị gò bó, nhưng người lại tự mình nhảy vào một đồng thị phi, còn muốn liên lụy người vô tội, ta nuôi người dạy người, chính là để người báo đáp ta như vậy sao?”

Tiêu Đoan thu lại ý cười, mặt không biến sắc: “Thúc thúc, thứ con muốn báo đáp Người chính là giang sơn vạn lý!”

“Giang sơn vạn lý thì thế nào? Người làm sao biết ta muốn là những thứ này?”

“Ha ha.....” Tiêu Đoan cười khở, mâu quang đột nhiên lạnh lẽo tựa sương giá: “Để vương trời sinh vì sao lại phải buông bỏ? Vì cái gì đem giang sơn trong tay giao cho thằng nhỏ miệng còn hôi sữa đó? Hắc và phụ thân Sùng Quang của hắc đều không xứng ngồi ở vị trí kia!”

Tiêu Tranh híp mắt: “Cho nên nói.....nhất mạch trưởng tử hoàng tộc mới xứng sao?”

Toàn thân Tiêu Đoan cứng đờ.

“Người luôn miệng nói là vì ta, nhưng thật sự chỉ như vậy? Thân là đời sau của trưởng tử hoàng tộc, người thật sự cam tâm?”

Tiêu Tranh từng bước từng bước tới gần, trường kiếm nặng nề đè lên vai hắc, “Làm một quận vương nhân dân không tốt ư? Vì sao không thể buông bỏ những thứ này?”

“Thúc thúc.....” Tiêu Đoan khép mắt, giọng điệu vô lực, “Con thật sự muốn giúp người, vị trí kia, con chưa bao giờ nghĩ tới.”

“Bởi vì cảm thấy ta xứng?” Tiêu Tranh cười lạnh, “ Vì đế vương chỉ có hợp hay không hợp, chứ không có xứng hay không xứng.”

Hắc thu trường kiếm, lùi lại mấy bước, xoay lưng đối diện với Tiêu Đoan, “Ta và người là người thân nhất, huyết mạch tình thân, bởi vì hoàng vị mà đôi bên đều không muốn kia, hà cớ gì lại phải đi tới nước này? Ta hết lần này đến lần khác cho người cơ hội, nhắc nhở người đừng động thủ, nhưng cuối cùng người vẫn khiến ta thất vọng. Ta hi vọng người có thể thật sự có một ngày xứng với tên tự Vân Dật kia.....”

Cả người Tiêu Đoan cứng đờ, từ trong giọng điệu của hắc mơ hồ cảm thấy không ổn, “Thúc thúc người.....”

“Mọi chuyện ta sẽ tự mình giải thích, người chuẩn bị một chút, rồi đi đi, từ giờ đừng bao giờ trở lại nữa.”

“Thúc thúc!”

“Đừng để ta nói lại lần thứ hai, người phạm chính là đại tội mưu phản!”

Tiêu Đoan lùi lại một bước, sững sốt không thốt nên lời.

“Vương gia, bệ hạ tới rồi.” Bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng nói cố ý hạ thấp của Triệu Toàn, Tiêu Tranh nghe thế liền kinh ngạc, xoay người liếc Tiêu Đoan một cái, bước nhanh ra ngoài.

Hoàng đế đợi ở thư phòng, trong lòng cũng bồn chồn, lúc trước hắc cũng từng mấy lần muốn truyền chỉ ân xá Văn Tổ, nhưng lần nào cũng đều không thực hiện.

Lúc Tiêu Tranh đẩy cửa vào, hắc cả kinh, lúc này mới kịp phản ứng, quay người nghênh đón ánh mắt Tiêu Tranh.

“Hoàng thúc.”

“Bệ hạ.”

Hoàng đế mím môi, nhất thời á khẩu không lên tiếng, thần sắc xấu hổ, một lúc sau mới nói: “Chuyện của Văn Tổ, Trẫm thừa nhận là có tư tâm, nhưng cũng là vâng theo tổ huấn, trong lòng hoàng thúc nếu tức giận, cứ nói thẳng không sao, là Trẫm thấy thẹn với Người.”

“Tổ huấn bệ hạ nói liệu có phải Bình Dương vương đưa cho ngài?”

Hoàng đế gật đầu, “Phải.”

Tiêu Tranh im lặng không lên tiếng, đến trước giá sách sau lưng hắn, từ bên trong lấy ra một quyển cổ thư dày nặng, để lộ ra một chiếc hộp hẹp dài. Đặt lên bàn, mở ra, bên trong là một cuộn da dê, đưa đến trước mặt hoàng đế, “Bệ hạ xem qua đoạn lịch sử chân chính này, sẽ không có quyết định như vậy nữa.”

Hoàng đế sững sốt, nhận lấy mở ra xem, càng xem thì càng kinh ngạc, tới khi bên dưới có cả ấn ký riêng của thái tổ hoàng đế thì lại càng sững sờ không thốt nên lời.

Văn Tử Khâm trước đây bị Thái tổ hoàng đế hạ chiếu lệnh tru di cửu tộc, nhưng nếu không phải hắn chủ động dâng bản đồ bố trí binh lực đô thành, giang sơn Đại Lương cũng không thể dễ dàng có được.

Văn Tử Khâm thực ra là công thần, nhưng sau này biến mất không chút dấu vết, chính là vì thân phận.

Bởi vì.....người đó thực ra là một nữ nhi.

Người yêu trở thành nam sủng của bạo quân Lệ đế, nàng vì cứu người mà rời gia đình bỏ quốc gia, cuối cùng gánh toàn bộ tội danh cùng tiếng xấu, nhưng vẫn như trước nhận trọng trách từ thái tổ hoàng đế giám sát các đại thế gia, lui về Giang Nam.

Văn gia cho tới bây giờ chưa bao giờ là dư nghiệt tiền triều, Đại Lương trái lại thiếu Văn gia rất nhiều.

Thì ra chuyện là như vậy.....

“Hoàng thúc, Trẫm.....” Hắn mím môi, không biết nên nói thế nào cho phải.

“Suy nghĩ của bệ hạ Bồn vương rất hiểu, nếu bệ hạ gấp gáp muốn quyền lực như vậy, bồn vương sẽ giao cho người.”

“Sao chứ?”

Hoàng đế kinh ngạc thốt lên, nhưng thấy Tiêu Tranh đã vén vạt áo quỳ một gối ngay trước mặt, “Vi thần tự nguyện dâng lên đại quyền, chỉ mong bệ hạ miễn tội cho Văn Tổ, cũng xin bệ hạ khoan thứ cho tội vi thần tự ý về kinh, chấp thuận cho vi thần tiếp tục bình định phản tặc.”

“Chuyện này.....” Thay đổi quá đột ngột, hoàng đế không biết làm sao, lúng túng vô cùng.

Người hắn vẫn luôn ngược nhìn, lao tâm khổ trí muốn vượt qua, Nhiếp chính vương cường thế cao ngạo không ai bì nổi, thế nhưng lại đang quỳ trước mặt hắn.....

“Cái quỳ này, chính là quỳ vì hoàng vị của bệ hạ, cứ không phải bản thân người.” Tiêu Tranh ngược nhìn hắn, thần sắc nghiêm nghị, “Vẫn xin bệ hạ trước hết nghe vi thần giải thích rõ ràng tất cả mọi chuyện, nếu bệ hạ vẫn kiên quyết bản thân đã có thể gánh vác trọng trách của đế vương, vi thần tuyệt đối sẽ không ngăn cản ngài tự mình chấp chính.”

Hoàng đế nhú mày, bị lời này kích động, ngạo khí trong lòng lại bùng lên, không mặn không nhạt ừ một tiếng.

“Trước đó, xin bệ hạ tha chết cho một người.”

“Ai?”

“Bình Dương vương.”

.....

Văn Tổ bị tiếng khóc của Phó Thanh Ngọc đánh thức. Từ trong giấc mộng ngọt ngào mơ màng tỉnh dậy, vừa liếc mắt đã trông thấy dáng vẻ nàng ấy nước mắt đầy mặt, ngồi ở đầu giường nước mắt không thôi.

“Thanh Ngọc? Cô làm sao vậy?”

Mở miệng mới phát hiện giọng nói có chút khàn đặc, Phó Thanh Ngọc thấy vậy vội lau nước mắt, từ bên cạnh giường mang tới một chung trà, đỡ nàng uống hết.

“Bây giờ có cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Văn Tổ gạt đầu, nhìn nàng khẽ mỉm cười, “Chắc là bị chuyện của ta dọa sợ đúng không? Ta đã không sao rồi.”

“Không phải.....” Phó Thanh Ngọc lắc đầu, nước mắt vừa ngưng lại bắt đầu giàn giụa.

Văn Tổ cảm thấy khó hiểu, nhưng thấy nàng ấy đứng dậy, nháy mắt quỳ xuống trước mặt nàng.

“Nè, làm gì vậy?” Nàng vội xốc chiếc chăn mỏng định xuống giường đỡ nàng ấy, nhưng bị Phó Thanh Ngọc giờ tay ngăn lại.

“Tổ Tổ, đợi ta nói hết lời này, cô sẽ rõ.” Nàng ấy cup mắt, căn bản không dám nhìn sắc mặt của nàng, “Có liên quan đến thân thể của cô, là ta đã tiết lộ cho Thủ phụ đại nhân, mặc dù ta không biết nội tình, nhưng nếu không phải trước đó ta nói với Bình Dương vương thì cũng sẽ không có chuyện như vậy, thậm chí cô cũng sẽ không bị đưa lên đoạn đầu đài...”

“Sao chứ?” Văn Tổ thì thào, nhớ tới trước khi hành hình Vương Định Viễn thở dài về thân thể của nàng, trong lòng thấy kỳ lạ, “Thân thể của ta rốt cuộc có gì không đúng ư?”

Phó Thanh Ngọc ngập ngừng, cuối cùng thuật lại sự thật.....

“Cô nói vị tổ tiên là Tể tướng kia của ta thực ra là trọng phạm thái tổ hoàng đế treo thưởng? Chả trách.....” Văn Tổ ánh mắt hoảng hốt, trầm ngâm không nói.

Hiện giờ trên dưới triều đường đều biết thân thể này của nàng, bị nhận định là dư nghiệt tiền triều, đương nhiên là muốn nhanh chóng trừ khử nàng.

Lúc ở trong ngục, nàng còn suy nghĩ Bình Dương vương dùng cách gì để đưa nàng vào chỗ chết, hiện giờ mới rõ ngọn nguồn sự việc.

Trừ phạm tội, thân thể này chỉ cần thối phồng lên một chút thì đã đủ rồi.

“Tổ Tổ, tất cả việc này đều là lỗi của ta, không dám cầu xin cô tha thứ, nhưng từ nay về sau thiên sơn vạn thủy phóng quân nan, trước lúc ra đi, nhất định phải đến gặp cô một lần.”

“Cô phải đi?” Văn Tổ xốc chăn xuống giường, muốn đỡ nàng ấy nhưng vẫn không chạm vào.

Nói không oán không trách tuyệt đối là chuyện không thể, nhưng dù sao cũng đã biết nhau đến tận bây giờ, thấy nàng ấy đau đớn khóc lóc quỳ trước mặt mình hối lỗi như vậy thì lại có chút không nhẫn tâm.

Mãi tới lúc này nàng mới để ý thấy Phó Thanh Ngọc y phục tề chỉnh, còn cột tóc kiểu nam tử, e là sẽ lập tức lên đường.

“Phải, ta muốn trở lại nhà cũ ở Giang Tây, trải qua việc này mới biết ta còn thiếu hiểu biết, tu thân dưỡng tính chưa đủ, sao có thể vào quan trường? Nếu cô đã trở lại, đại sự triều chính vẫn là để cô làm chủ đi, chuyện từ quan mong cô chấp thuận.”

Văn Tổ mím môi không lên tiếng.

Phó Thanh Ngọc đứng dậy, lại hướng nàng cúi đầu một cái, gạt nước mắt, quay người ra cửa.

Thế nhưng ra khỏi cửa phòng chưa được mấy bước thì đã trông thấy Nhiếp chính vương người mặc khôi giáp ở ngã rẽ hành lang đang lặng lẽ nhìn nàng, mâu quang như đuốc, tựa như những lần trước đây, lạnh nhạt mà uy nghiêm.

Trong lòng nàng ta hoảng loạn, vội vàng vái chào, tâm tình phức tạp, rốt cuộc không thốt lên tiếng nào.

Bước chân Tiêu Tranh không hề dừng lại, chỉ có lúc lướt qua người nàng ta, giọng nói lạnh nhạt: “Từ nay về sau vĩnh viễn đừng để Bốn vương trông thấy cô nữa.”

Toàn thân Phó Thanh Ngọc cứng đờ, lão đảo suýt ngã. Người bên cạnh đã đi xa, cước bộ trầm ổn, càng lúc càng xa, như thể chưa bao giờ dừng bên cạnh nàng ta....

Một cánh cửa, người bên trong, kẻ bên ngoài.

Trước đó Văn Tổ chưa tỉnh, Tiêu Tranh còn có thể ở cùng nàng, hiện giờ biết nàng đã thức, thế nhưng lại có chút sợ hãi.

Cuối cùng thu hết dũng khí đẩy cửa bước vào, vừa ngẩng đầu đã trông thấy bóng lưng gầy gò của nàng, trong lòng đau xót.

Văn Tổ quay đầu nhìn, đối diện với ánh mắt của hắn, khe khẽ mỉm cười, “Vương gia.”

Tiêu Tranh chấn động, nhú mào, từ tiếng gọi này đã cảm giác được sự xa cách trong thần sắc của nàng.

“Tổ Tổ.....” Vừa định đến gần, nhưng Văn Tổ đã lùi lại vài bước.

“Vương gia, hiện giờ hạ quan là kẻ mang tội, Ngài cứu hạ quan một mạng đã là cảm kích vô vàn, há có thể liên lụy Vương gia lần nữa?”

“Nàng nói cái gì?” Tiêu Tranh bước nhanh tới trước, nhìn chăm chăm vào hàng mi đã rũ thấp của nàng, “Là vì thân thể kia? Ta từng nói, lịch sử đã qua, không tự mình ném trái thì vĩnh viễn sẽ không biết được thật giả.”

“Không.....” Văn Tổ lắc đầu, “Hạ quan nếu như để ý đến xuất thân của mình thì sẽ không thể nào lấy hết dũng khí mà bước vào quan trường, hạ quan bởi vì vi phạm luật pháp, Vương gia lại vì hạ quan tự ý hời kinh, chuyện này tóm lại phải kết thúc.”

“Cho nên nàng muốn thay ta gánh lấy tội danh ư?” Tiêu Tranh đã hơi tức giận.

Văn Tổ càng cúi thấp, ngập ngừng, gật đầu nói: “Hạ quan sẽ bẩm báo với bề hạ, là hạ quan âm thầm phái người đi cầu xin Vương gia hời kinh.....”

Âm thanh bị chặn lại bởi động tác của hắn, Tiêu Tranh gần như không chút dè dặt giữ chặt cầm nàng, hung hăng cắn lấy đôi môi nàng, biểu thị tâm trạng uất ức cùng thất vọng tràn ngập lồng ngực hắn giờ khắc này.

Nhưng rồi rất nhanh chỉ trong khoảnh khắc, động tác dần dần trở nên ôn nhu, hắn ôm siết nàng vào lòng, nụ hôn tinh tế rơi bên vành tai nàng, trở thành nỉ non: “Ta khó khăn vất vả lắm mới về kịp, suýt chút nữa cả đời này vô vọng gặp lại, nàng sao có thể nói những lời như vậy với ta, nếu không có nàng bên cạnh, ta biết làm sao?”

Văn Tổ vẫn luôn cố nén nước mắt, lúc này cũng không nhịn được nữa, toàn bộ đều rơi trên gáy hắn, làm ướt hết phần áo giáp nơi bả vai, cuối cùng duỗi tay ôm hắn, nghẹn ngào gọi: “Thoái Chi.....”

Tiêu Tranh vỗ vỗ lưng nàng, giống như dự dỗ một đứa trẻ đang sợ hãi, “Không sao rồi, bề hạ rất nhanh sẽ hạ chỉ miễn xá cho nàng, an tâm.”

Tiếng khóc ngừng lại, Văn Tổ kinh ngạc nhìn hắn, “Chàng liệu có phải đã đồng ý với bề hạ chuyện gì?”

Người đã bị đưa lên đoạn đầu đài lại được xá miễn, không thể nào vô điều kiện.

Tiêu Tranh mỉm cười như chẳng hề hắn gì, “Không có gì, nàng đừng nghĩ nhiều.”

58. Chương 57

Chuyển ngữ: Mic

Ngày hôm sau, hoàng đế liền tiếp ban ba chiếu lệnh:

Một, miễn xá cho Văn Tổ, phục hồi nguyên chức.

Hai, Thủ phụ đặt điều xàm ngôn ý đồ mưu hại người khác, cách chức vĩnh viễn.

Ba, Bình Dương vương lưu lại kinh thành lâu dài thực sự không thỏa đáng, trục xuất về lại Bình Dương, vĩnh viễn không được vào kinh.

Chiếu lệnh vừa ra, triều đình lập tức rỉ tai Nhiếp chính vương đã chế phục được bề hạ, người người bất an.

Chiếu lệnh vừa ban, Nhiếp chính vương liền trở về Giang Nam ngay trong đêm, gần như không hề ngừng nghỉ. Còn đại quyền triều chính vẫn như trước nằm trong tay Văn Tổ, chỉ là hoàng đế cáo bệnh không vào triều nữa, văn võ khắp triều, đặc biệt là phái bảo hoàng, người nào người nấy hoảng hốt bất an.

Sau việc này, toàn bộ triều đình rơi vào một dạng tình thế thuận theo tự nhiên, Văn Tổ hầu như không hề ra khỏi phủ, chỉ ở trong viện xử lý chính vụ. Mà trong khoảng thời gian này, ngoại trừ bắt giữ hai tội thần là Hộ bộ thượng thư và Lục Phưởng thì gần như không làm gì khác.

Bình Dương vương và nàng chỉ cách nhau mấy bức tường vây, nhưng lại chưa bao giờ cùng nhau xuất hiện.

Nghe nói hần vốn dĩ bị trục xuất khỏi kinh thành ngay lập tức, tiếc là bệnh cũ lại đột nhiên tái phát, đành phải trước mắt dưỡng bệnh, đợi khi thân thể khỏe lên rồi lại nói.

Chiến sự ở vùng ven từ sau khi vào thu thì bắt đầu xoay chuyển rõ rệt.

Trận chiến Dương Châu, Quảng Lăng Vương bị trăm mã, uy danh Nhiếp chính vương vang dội, người người lại truyền nhau chiến thần Tấn vương năm xưa đã trở lại, làm cho mấy vị Vương gia ở Giang Nam kia tâm thần hoảng hốt, bắt đầu tự loạn trận địa.

Giữa mùa thu, Tiêu Tranh quyết định vượt sông, chỉ vì thời tiết dần dần chuyển lạnh, càng kéo dài thì càng bất lợi đối với việc tác chiến trên sông. May mà từ sau khi thu hồi Dương Châu, bách tính nơi đó vui mừng cổ vũ, hiển nhiên sẽ tự động giúp đỡ binh sĩ xây dựng bến đò Qua Châu, chưa vào đông thì đã có thể vượt sông.

Chọn một ngày thuận gió, toàn quân chia làm bốn ngả, ba hướng dùng thế gọng kìm vây bọc trực tiếp tấn công Giang Nam, một nhóm ở lại trấn giữ hậu phương, dừng trên sông, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiếp ứng.

Tiêu Tranh vẫn luôn ở vị trí chỉ huy lần này quyết định đích thân xung phong tác chiến, hần vẫn chưa quên lời hứa sẽ tự tay giành lại Giang Nam với Văn Tổ.

Bến đò Qua Châu nối thẳng với Nhuận Châu, chưa cập bờ thì đã trông thấy thuyền trận dày đặc của đối phương, mưa tên vù vù phóng đến, đáng tiếc phía Tiêu Tranh lại thuận chiều gió, tầm bắn của đối phương bất lợi, mắt thấy không cách nào ngăn được quân triều đình tiến đến gần, đối phương không khỏi lòng quân đại loạn.

Tiêu Tranh đối với thủy chiến thực ra không có kinh nghiệm, may mà lần này được trời trợ giúp. Tình hình trước mắt so với trận chiến Xích Bích năm xưa có vài nét tương đồng, hần được dẫn dắt, liền sai người châm lửa ở đuôi tiễn, tự mình kéo cung bắn đi, một mũi bắn rót đại kỳ của đối phương, ngọn lửa bùng lên, vào thời tiết mùa thu hanh khô dễ cháy như vậy, cộng thêm gió, lập tức thiêu rụi một mảng.

Chúng tướng sĩ trông thấy tình hình đồng loạt bắt chước, trên sông Trường Giang, tựa hồ như tái diễn lại tình cảnh trận hỏa công Xích Bích năm xưa. May mà mấy binh sĩ kia biết bơi nên thương vong cũng không nặng nề như trận chiến trong lịch sử, có điều chiến giáp bị hủy, trận thuyền bị phá, đã mất đi sức kháng cự.

Mở đầu thuận lợi như vậy, chúng tướng sĩ triều đình liền cho rằng trận chiến này được trời cao trợ giúp, sĩ khí càng dâng cao. Tiêu Tranh nhân cơ hội đẩy tin tức này lan rộng, tâm lý của mấy phản vương lại bị một cú đả kích không nhỏ.

Tác chiến trên sông ba ngày, cuối cùng một đòn đánh tan đối phương. Tiêu Tranh cũng không dừng bước, một đường chỉ huy quân sĩ tiến lên bờ.

Tác chiến trên đất liền chính là điểm mạnh của hần, tiếng tăm tích lũy được từ kinh nghiệm năm xưa lại càng tốt, đến nỗi khiến quan viên bách tính địa phương ồ ạt đầu nhập, may may không tốn chút sức lực nào đã thu hồi Nhuận Châu.

Kế đó đội quân chia làm hai ngả Đông Tây tiến vào, qua năm ngày, đã thôn tóm toàn bộ phủ Trấn Giang.

Ngô Vương lúc bấy giờ đang lệnh cho bốn phản vương còn lại trốn đến phủ Kim Lăng, nghe thấy tin tức, các phản vương đều khuyên hần lui đến Vô Tích hay Tô Châu, nhưng bị hần nhất mực cự tuyệt, còn quát bọn họ một trận, kế đó lạnh lùng phân chia nhiệm vụ:

Ngụy vương dẫn năm vạn binh mã trấn thủ Vũ Tiến, Quảng Dương vương thống lĩnh năm vạn binh mã trấn thủ Câu Dung, Tề vương đi về phía Nam trấn thủ Hồ Châu, Triệu Vương thì lui tới Tuyên Thành.

Bốn nơi này cùng với phủ Kim Lăng do Ngô vương tự mình trấn giữ, khí thế vừa đủ dẫu với thế vây bọc Trần Giang, mặc dù không thể ngăn quân của triều đình, nhưng ít nhất Tiêu Tranh công phá cũng cần có thời gian, như vậy bọn họ cũng có thời gian mà nghỉ ngơi.

Thế nhưng họ đã quên rằng kẻ quy hàng Thục vương từ sớm đã đem bố trí binh lực giao cho Tiêu Tranh, nhận được tin tức thám tử hồi báo, Tiêu Tranh thoáng suy nghĩ một chút đã đưa ra đối pháp.

Hắn không một kích công phá, trước tiên chỉ nâng sĩ khí bằng cách đột phá Câu Dung – thành gần Trần Giang nhất, sau đó liền trực tiếp đánh thẳng vào trung tâm vòng vây này, tựa như chủ động đưa dê vào miệng cọp, công khai không chút giấu diếm, không gấp không vội.

Nhưng chính vào lúc Ngô vương chuẩn bị nội ứng ngoại hợp tiêu diệt hắn, Tiêu Tranh đã nhanh hơn hắn một bước, đi viếng thăm các vị vương gia, có thể mua chuộc thì mua chuộc, không thể mua chuộc thì đe dọa, ít nhất cũng phải lung lay lòng tin của bọn họ một chút.

Sau đó hắn lại chia quân đội thành các nhóm nhỏ, mỗi nhóm một trăm người, luân phiên tấn công những nơi này, không hề có phương pháp, cũng không chút quy luật, nghĩ tới vùng nào thì đi tấn công vùng đó, muốn đánh lúc nào thì đánh, đánh xong thì tản đi, chính là hình thức quấy rối trần trụi.

Ngô vương đối với hành động này không thể nào nhịn nổi, có lần đứng trên thành Kim Lăng không chút hình tượng mắng chửi ầm lên với đội quân gây rối cách đó đằng xa, lễ nghi phong thái hoàng thất cái gì chứ, tất cả đi gặp quỷ hết đi!

Mãi đến khi vào đông, các nhóm quân quấy rối trải qua vô số lần “diễn luyện” đã thành công nắm bắt được điểm mạnh yếu trong binh lực của các thành, vào một đêm nào đó đại quân đánh úp, trực tiếp giành được Hồ Châu – nơi có binh lực yếu nhất.

Sau đó phong tỏa tin tức, nhóm quân quấy rối lại bắt đầu hướng về phía Vũ Tiến.

Ngụy vương phụ trách trấn thủ Vũ Tiến từ lâu đã mặc kệ bọn họ, coi như để bọn chúng chơi cho đã đi, ai biết mới buông lời như vậy thì sau đó đại quân đã đột nhiên tập kích, còn bị tận diệt.

Triệu vương ở Tuyên thành phong phanh nghe được tin tức, vội vàng vàng ngay trong đêm trốn đến quân doanh của Tiêu Tranh xin hàng, hơn nữa còn rất không có phẩm hạnh cam đoan bản thân tuyệt đối sẽ không giống như Thục vương đòi trở lại đất phong, còn chủ động giao nộp con tin.

Thế nên Tiêu Tranh rất mực thông dong tập kết đại quân, hướng về Kim Lăng.

Ngô vương kỳ thực là nhân vật trí dũng kiệt xuất, nếu không ngày trước cũng không thể khiến nhiều phiên vương tạo phản như vậy, đích thực là chiếm hết non nửa triều đình.

Nghe tin đại quân Tiêu Tranh tiến đến, hắn cũng không hề chịu thua, đích thân thống lĩnh binh mã toàn thành ra khỏi cổng thành, sau đó lập tức ra lệnh đóng cổng thành, đại ý “không thành công cũng thành nhân”.

Tuổi tác tương đương, tướng mạo đều xuất chúng, đứng trước hai quân, nhị vị vương gia nhìn đối phương ở xa xa, không chút lùi bước.

Là quân nhân, Tiêu Tranh đối với ý chí can trường này của hắn rất mực tán thưởng, thúc ngựa tiến lên, cất tiếng đồng dục với hắn: “Tiêu Tuấn, nếu như hiện giờ người đầu hàng, bốn vương niệm tình người là thúc thúc thân thuộc của bề hạ, có thể tha mạng cho người.”

“Hừ...” Ngô vương liên tục cười lạnh, ngân giọng trên người dưới ánh dương rực rỡ tỏa ra khí lạnh rét buốt, “Tiêu Tranh, người tưởng rằng người có thể đánh giặc chỉ có mình người sao? Bớt ở trước mặt bốn vương nói hươu nói vượn đi!”

Tiêu Tranh cũng không tức giận, chỉ thản nhiên cười nhạt, “Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi.”

Lời vừa dứt, Ngô vương đã phát tay, quân đội sau lưng lập tức xông lên như thủy triều.

Tiêu Tranh đánh mắt ra hiệu cho phó tướng ở đằng sau, người kia hiểu ý, bình tĩnh cầm quân kỳ chỉ huy, màu sắc khác nhau, khẩu lệnh khác nhau, đội quân theo đó cũng thay đổi trận hình.

Quân đội của Ngô vương khí thế hung mãnh, nhưng chính như vậy nên cũng rất dễ rơi vào vòng vây của đối phương. May mà rất nhanh hần đã phát hiện đường sống, lập tức chỉ huy quân đội từ chính giữa phá vòng vây, không tốn chút sức lực đã thoát khỏi khốn cảnh.

Đang dương dương tự đắc thì trận thế của Tiêu Tranh nháy mắt lại biến hóa, quân đội trước đó vừa thoát ra lại lần nữa rơi vào thế bí, lúc này hần mới phát hiện thế trận trước đó chẳng qua chỉ là trò lừa, lợi hại chính là thế trận sau này.

Hay cho một chiêu gây ông đập lưng ông!

Ngô vương sao có thể cam tâm để công sức suốt bấy lâu của mình thất bại trong gang tấc như vậy? Dứt khoát thúc ngựa, tay cầm trường thương đánh úp về phía Tiêu Tranh.

Tựa như sớm đã biết không thể nào tránh khỏi trận chiến này, Tiêu Tranh rút kiếm nghênh tiếp, thuận lợi đỡ được một thương đâm tới của hần.

“Xem ra Ngô vương ở Giang Nam rất an nhàn, một thương này quả thực chút xíu lực đạo cũng không có!” Thấy Ngô vương ở trước mặt hần nghiêng răng nghiêng lợi, Tiêu Tranh nhếch môi cười lạnh.

Đạo dụng binh, đánh vào tư tưởng làm đầu. Tiêu Tuấn tự đại kiêu căng, không chấp nhận được nhất chính là bị người khác coi thường. Hiện giờ Tiêu Tranh đang lợi dụng điểm này kích động hần, làm tan rã ý chí chiến đấu của hần, khiến trận tuyến của hần hỗn loạn.

Ngô vương quả nhiên nổi giận bừng bực, tiếp tục tấn công, lần này sử dụng hết mười phần sức lực. Tiêu Tranh rạp người xuống thấp thoát khỏi đòn hiểm, trở tay một kiếm chém lên mu bàn tay hần. Ngô vương bị đau, suýt nữa thì đánh rơi trường thương.

“Không chỉ vậy, Ngô vương ngoại trừ khẩu khí, thì cũng chả có bản lĩnh gì!

“Tên khốn!”

Ngô vương dứt khoát xoay người xuống ngựa, trường thương cũng sắp quét về phía tọa kỵ của Tiêu Tranh. Tiêu Tranh nhanh tay lẹ mắt, một chuồng đánh lên mông ngựa, thuận thế nhảy xuống, ngựa vừa tránh đi, kiếm đã nhắm thẳng về phía Ngô vương.

Khác với tác chiến trên lưng ngựa, dạng cận chiến thế này hơn thua chính là ở võ nghệ.

Võ nghệ Ngô vương không tệ, chiêu thức sắc bén, thậm chí là ngoan độc, khác biệt hoàn toàn với dạng được trui rèn từ chinh chiến lâu dài, Tiêu Tranh trái lại càng có phần thắng, cho nên ngay thời khắc Ngô vương kích động đến nhảy khỏi ngựa, hần đã nắm được lợi thế.

Trường thương múa vù vù, Tiêu Tranh vung kiếm ngăn lại, thuận thế tung người, áp sát Ngô vương, khiến lợi thế trường thương của hần hoàn toàn mất đi.

Ngô vương rất nhanh đã nhận ra ý đồ của hần, quay ngược trường thương, trực tiếp dùng côn nện thật mạnh trên lưng Tiêu Tranh. Tiêu Tranh kêu lên một tiếng, hơi lùi ra sau một bước, Ngô vương chớp cơ hội, bàn tay siết chặt đầu thương nhắm thẳng lồng ngực hần.

Trong khoảnh khắc tránh cũng không tránh được ấy, Tiêu Tranh nghiêng người, đồng thời trường kiếm trong tay cũng vung lên, lúc bả vai cảm nhận được một trận đau buốt thì trường kiếm đã đâm vào bụng Ngô vương, áo giáp nặng nề cũng không ngăn được một kiếm này, mũi kiếm xuyên thẳng qua người.

Động tác hai bên đều dừng lại, đôi mắt lạnh lẽo trừng nhau, tựa như lúc đầu không chút nhân nhượng.

Quân đội đang chiến đấu dữ dội đã dần dần phân thắng bại, Tiêu Tranh nhìn sắc mặt tái nhợt cùng với dòng máu đỏ tươi đang tuôn ra từ dưới bộ ngân giáp của Ngô vương, như kể như than: “Người thua rồi.....”

Chữ cuối cùng vừa dứt, một tay hần siết chặt bả vai, nhịn đau dùng sức nhổ đầu thương, sau đó rút trường kiếm, kéo theo một loạt máu tươi.

Cơ thể Ngô vương lão đảo, hung hăng trừng mắt nhìn hần, cuối cùng không cam không nguyện ngã xuống.

Mũi kiếm Tiêu Tranh hướng xuống đất, mâu quang quét về phía cổng thành Kim Lăng,

Chỉ mong đây là trận chiến cuối cùng ở nơi này.....

Lương quốc Sùng Đức năm thứ hai, trong mắt bách tính chính là một năm thập phần kỳ lạ.

Đầu năm, hoàng đế bệ hạ cùng nữ vương Thanh Hải quốc rầm rầm rộ rộ ước định kết giao bạc đầu, kế đó là nữ đại quan nhất phẩm đầu tiên, cai quản toàn bộ triều chính Đại Lương Văn thiếu phó. Tiếp đến Nhiếp chính vương đích thân nắm giữ ấn soái bình định phản tặc, thế nhưng giữa chừng lại vội vã quay về, cứu Văn thiếu phó không hiểu vì sao lại bị đẩy lên đoạn đầu đài thoát khỏi lưỡi đao của đao phủ.

Tiếp đến triều đình cách chức Thủ phụ, ngừng công kích nhau. Hoàng đế bệ hạ ở lý trong cung, Văn thiếu phó cũng không ra ngoài. Chúng bách tính liền dời sự chú ý đến chiến trường Giang Nam.

Mùa đông cùng năm, Nhiếp chính vương lần lượt chém tứ vương: Quảng Lăng, Quảng Dương, Tề, Ngụy, chiêu an Triệu vương, cuối cùng tự tay giết Ngô vương trước thành Kim Lăng, quyết định càn khôn.

Ngày khải hoàn về triều chính là ngày đại tuyết của Bắc Quốc, ngã tư đường thừa thớt lạnh lẽo, Văn thiếu phó đã lâu chưa xuất hiện một mình leo lên thành lầu, từ sáng sớm đã dõi mắt về phương xa, mãi đến giờ ngọ mới trông thấy đội quân tựa như hắc long ấy.

Nhiếp chính vương cưỡi ngựa đi đầu, nhìn từ xa xa, giáp đen đối lập với tuyết trắng, bạch mã vững bước giữa cuồng phong, ngược ánh mặt trời mà đến, lạnh lẽo tang thương.

Văn Tổ lặng lẽ đứng trên thành lầu, nhẹ nhàng mỉm cười, cuối cùng đã đợi được người ấy khải hoàn.

59. Chương 58

Chuyển ngữ: Mic

Hoàng hôn một ngày đông buốt giá, một chiếc xe ngựa xuất phát từ phủ Nhiếp chính vương, gần một trăm ngự lâm quân áp giải, hướng về phía Bình Dương.

Đi đến cổng thành, xe ngựa bị chặn lại, một lúc sau, có người từ trên thành lầu bước xuống, dừng bên cạnh xe ngựa.

Tựa như giăng co, qua một lúc lâu, màn xe cuối cùng bị người bên trong vén lên, Tiêu Đoan người mặc bạch y, mái tóc xõa ra, thông dong xuống xe, nhìn nữ tử trước mặt, tựa tiêu phi tiểu, “Đừng nói cô tới tiễn ta nha.”

“Bình Dương vương gia cũng đã từng đưa tiễn ta, lần này đáp lại, cũng là việc phải làm.”

Tiêu Đoan thoáng sửng sốt, nghĩ tới nàng nói chính là lần chia tay trong xe ngựa kia, cong môi, “Có thể cô không tin, nhưng lời ta nói lúc đó là thật lòng, cả đời này có lẽ cũng chỉ có một mình cô xem như là bằng hữu của ta.”

“Ta tin.” Văn Tổ miễn cưỡng nở nụ cười với hắn, “Trước lúc ly biệt, ta vẫn là bằng hữu của Bình Dương vương.”

Nàng không phải thánh nhân, đã từng bị lợi dụng đến suýt mất mạng, đối với hắn tuyệt đối không thể nào lại có tình cảm như lúc trước, tuy nhiên, như hắn đã nói rất nhiều lần, mặc dù chỉ quen biết một lúc, tiễn đưa trước lúc chia tay, xem như là cho dấu chấm hết vậy.

“Hại cô như vậy, cô vẫn có thể tới đưa tiễn, thật sự là khó có được.” Tiêu Đoan lắc đầu cười, cơ thể sau cơn bạo bệnh càng xanh xao gầy yếu, lại thêm y phục mỏng manh, thực sự như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Liếc Văn Tổ một cái, hắn cất bước đi về phía trước, thở dài nói: “Cứ từ biệt như vậy đi.”

Ngự lâm quân ở phía sau vội vàng đánh xe ngựa đi theo, nhiều người như vậy trông giữ một nam tử văn nhược yếu đuối, áo giáp đen tuyền đối lập với bạch y trên người hắn, ai trông thấy cũng đều có cảm giác mạnh yếu rõ ràng, nhưng hắn bước đi vô cùng khoan thai, tựa như đang thưởng ngoạn khung cảnh xung quanh.

“Bình Dương vương gia!” Văn Tố chợt lên tiếng gọi hắn, nghi hoặc nhìn bóng lưng hắn: “Hôm đó lúc sắp hành hình, ngài đột ngột xuất hiện, phải chăng là tới cứu ta?”

“Ồ? Bị phát hiện sao?” Tiêu Đoan không hề quay đầu, chỉ cười lạnh, “Cô tự mình đa tình rồi, ta chẳng qua chỉ muốn đến gần xem thử cô sẽ chết dưới tay ta như thế nào mà thôi.”

“Nhưng ta nghe ngài hét một tiếng ‘Đao’, lẽ nào không phải ngài định nói ‘Đao hạ lưu nhân’?”

“Hahaha.....” Tiêu Đoan cười to, hơi nghiêng đầu, dưới vầng dương đang ngả về tây, phác họa gương mặt nghiêng nghiêng tinh xảo, “Thật sự cảm kích cô đã tưởng tượng ta có lòng tốt như vậy, không hẹn gặp lại.”

“Đợi đã!”

Văn Tố gọi hắn, chạy lên phía trước, từ trong ngực lấy ra một khối lệnh bài đưa cho hắn.

Tiêu Đoan nhận lấy liếc nhìn, tinh thần chấn động, “Đây là.....”

“Vương gia lệnh ta đưa cho ngài, kim bài miễn tử, sau này lỡ như có chuyện gì, có thể tự bảo vệ.”

Bàn tay khẽ run rẩy, lúc ngẩng đầu, trên mặt Tiêu Đoan thế nhưng lại là nụ cười mãn nguyện, tiện tay đem kim bài nhét vào trong ngực, đôi mắt hẹp dài cùng con người vẫn đen nhánh như ngày trước, “Đã vậy thay ta đa tạ thúc thúc.....”

“.....Được.”

“Còn có.....xin lỗi.”

Tâm tình Văn Tố thoáng dao động, gạt đầu, nhìn theo bóng dáng ngày càng xa của hắn, từ từ hòa vào ánh tà dương buổi hoàng hôn.

Gió lạnh thổi qua, vẳng tới tiếng ngâm mơ hồ của hắn:

“Vân trung thù lai kích thiên cổ

Trùy chiết cổ liệt diệp uống nhiên

Nhất sinh nhất thể nhất trường mộng,

Nhất mộng hà bất nhất vạn niên?”(1)

(1)Trích “Dạ túc Thái sơn” của Bạch Ngọc, một trong ba trăm bài thi từ.

“Kim tiêu hữu hạnh túc Thái Sơn

Nguyện dữ tinh thần cùng triền miên

Thiên nhai bất văn thánh đế ngữ

Tòng ngoạ vân hải thụ do hàm

Vân trung thù lai kích thiên cổ

Trùy chiết cổ liệt diệp uống nhiên.

Nhất sinh nhất thể nhất trường mộng,

Nhất mộng hà bất nhất vạn niên?”

Ngữ điệu rõ ràng rất nhẹ nhàng, thế nhưng lại mang theo cảm xúc khó kìm nén, không nóng không lạnh, quần quện triền miên.

Văn Tố thở dài một tiếng, Bình Dương vương gia, ngài thật sự buông tay chứ?

Ngước mắt nhìn về phía thành lầu, người kia một thân huyền y, đã lặng lẽ đứng ở đó rất lâu từ trước, nhưng từ đầu đến cuối không hề xuống đưa tiễn, mãi đến bây giờ mới đổi mắt nhìn về phương xa, bao nhiêu tâm tình đều thu hết trong đôi mắt thâm thúy ấy, u quang lưu động, nhưng lại rất khó dò đoán tâm ý.

Đây chính là hai người thân thiết nhất của hắn nhưng lại vừa vặn cực kỳ đối lập nhau.

Một người nhìn như đậm mạc, trái lại trọng tình. Người kia nhìn như ôn hòa đa tình, nhưng lại tâm ngoan thủ lạt.

Thế nhưng không đến mức cực đoan, trong tim vẫn còn một chút thiện lương không hề mất đi, cho dù có che giấu nhưng vẫn có thể khiến người khác cảm nhận được.

Thiếu niên như vậy, vì sao lại sinh ra trong nhà Đế vương?

Người có cảm giác thở dài này không chỉ mình Văn Tố, hiện giờ hoàng đế bệ hạ lặng lẽ ở trong tấm điện, đối diện với bức tường treo bức họa của tiên đế, trầm ngâm rất lâu.

Hắn vì sao lại sinh ra trong nhà Đế vương?

Khi hắn dùng đôi mắt trẻ thơ nhìn mọi vật xung quanh, Nhiếp chính vương dùng phương pháp của mình buộc hắn phải trưởng thành, Văn Tố dùng phương pháp trực tiếp của nàng thay đổi suy nghĩ của hắn.

Mà hiện tại, hắn nhận thấy bản thân đã thành thực, có thể tự mình đối mặt, nhưng lại phát hiện bản thân quá non nớt.

Thì ra bản thân bị Bình Dương vương lừa bỡn xúi giục nhưng lại không biết, thậm chí toàn bộ triều đình bị hắn lừa bỡn cũng không hề biết.

Buổi nói chuyện hôm đó, Nhiếp chính vương đã kể hết toàn bộ với hắn, Bình Dương vương chỉ vì Tiêu Tranh, cũng là vì ân oán đời trước nên mới có mưu đồ như vậy.

Hoàng trưởng tử năm đó bị hoàng tổ mẫu của hắn hạ độc, khiến bệnh tật không khỏi, cuối cùng mất đi tư cách tranh giành hoàng vị, hơn nữa tráng niên đã qua đời.

Chuyện này vốn dĩ Tiêu Đoan không thể biết được, nhưng Sùng Quang Đế lúc còn bé tận tai nghe thấy kế hoạch của mẫu thân, trong lòng đương nhiên sợ hãi, đến nỗi sau này lúc bệnh tật liên miên, càng nghiêm trọng hơn chính là tâm bệnh.

Tiêu Đoan trong lúc vô tình tình cờ nghe thấy hắn lẩm bẩm gần như sám hối, oán hận bị giam cầm trong cung nhiều năm tích tụ theo tháng ngày, cộng thêm nghe nói Sùng Quang Đế có ý đồ làm hại Tiêu Tranh, thì lại càng không thể nào dần xuống.

Hắn là kẻ vô tình nhất, nhưng cũng là người trọng tình nhất. Hắn bày mưu tính kế, có thể lợi dụng thì lợi dụng, thậm chí có thể hi sinh bản thân, nhưng lý do lại không phải xuất phát vì tư lợi.

Đáng tiếc, sai lầm hại đến người vô tội.

Không phải không có tranh đấu không có hối hận, nhưng điều hắn muốn vốn chính là công đạo mà không lời lẽ nào có thể giành được công bằng, nên đã trở thành chấp niệm, khó mà quay đầu.

Hắn cũng từng nghĩ muốn dùng biện pháp khác, nhưng sức khỏe không cho phép. Có lẽ lúc còn sống có thể nhìn thấy thúc thúc của mình ngồi lên vị trí chí cao, không thể nào lại bị uy hiếp bởi người thân của mình, thì cũng có thể an tâm.

Sẽ chẳng sợ một ngày nào đó nhắm mắt xuôi tay, cũng có thể xuống suối vàng ăn nói với phụ vương—

Thúc thúc che chở hắn nhiều năm, hắn cũng đã che chở người hoàn hảo.

Đáng tiếc thất bại trong gang tấc.

Vào thời khắc then chốt cuối cùng xông đến cứu Văn Tố thì đã quyết định sẽ thất bại. Nhưng sự việc qua đi, khi ngẫm lại thì cũng không thấy hối hận.

Trận bệnh nặng khiến hắn hiểu rõ, nữ tử kia có thể thường xuyên bầu bạn bên cạnh thúc thúc, một ngày nào đó, đứa cháu này không còn nữa, có người thương yêu nhất ở cạnh, thúc thúc có lẽ sẽ không sao.

Vừa là cha vừa là huynh lại vừa là bạn, hấn nợ ơn dạy bảo của vị thúc thúc Tiêu Tranh này, sai lầm khi đặt chấp niệm của bản thân trên người thúc thúc.

Điều Tiêu Tranh mong muốn chỉ là quyền lực có thể bình định thiên hạ, từ sớm đã nhìn thấu những tối tăm dơ bẩn của vị trí chí cao kia, càng hướng chỉ ầu để dần dần thành thực, cũng khiến hấn dần an tâm, cho nên hấn nguyện quên đi quá khứ, làm một Nhiếp chính vương dốc sức vì nước.

Nhưng Tiêu Đoan lại vẫn chấp nhất như trước, trở thành vết tích khảm sâu trong lòng.

Hoàng đế không dám nghĩ sâu, nếu Nhiếp chính vương thật sự thuận theo ý của Bình Dương vương, hiện giờ hấn liệu còn có thể an ổn ngồi trong hoàng cung?

Hấn vốn muốn bãi bỏ tước vị của Bình Dương vương, biếm làm thứ dân, nhưng trông thấy ánh mắt của Nhiếp chính vương thì trong lòng tựa như có quỷ, cuối cùng vẫn không làm như vậy.

Bình Dương vương thân thể yếu ớt, nếu trở thành thường dân, sao có thể sống?

Nếu như hấn đã quá mức ngoan độc, vậy thì thả lỏng một chút vậy.

Có điều, cũng tuyệt đối sẽ không trao cho hấn cơ hội lần nữa.

Nhìn chằm chằm bức họa hồi lâu, hoàng đế đột nhiên bật cười thành tiếng, giọng nói trong trẻo bởi vì không cố ý áp chế mà bất giác lộ ra đôi chút thâm trầm: “Phụ hoàng, người có biết hoàng thúc hôm đó nói gì với nhi thần không? Hoàng thúc nói nhi thần những cái khác không đủ, nhưng sự ngoan độc nên có của đế vương thì lại không thiếu...”

Hấn quả thực ngoan độc, bởi vì quyền thế, đã có thể hi sinh người khác, mặc dù từng tôn kính, mặc dù từng do dự rất lâu, nhưng vẫn không chống lại được với quyền thế.

Nhiếp chính vương nói, về điểm này mà nói, hấn quả thực thích hợp làm hoàng đế.

Hấn cảm thấy buồn cười, không biết là khen hay chê.

Lời giải thích hôm ấy của Nhiếp chính vương vẫn văng vẳng bên tai, người nói, biết tiền căn hậu quả của tất cả mọi chuyện, nếu hoàng đế vẫn kiên quyết bản thân đã có thể chấp chính, như vậy sẽ đem toàn bộ chính quyền dâng lên.

Hoàng đế cảm thấy mình đã suy nghĩ rất rõ ràng.

Hấn vén vạt áo quỳ xuống đất, cung cung kính kính dập đầu một cái với bức họa, lại ngược lên, tia ngáy ngô cuối cùng trên gương mặt tinh xảo biến mất, vẫn là cơ thể thiếu niên như trước, nhưng lại lộ ra vẻ trầm ổn vững vàng.

“Phụ hoàng, từ này về sau thần nhi sẽ không xin người phù hộ thần nhi trở thành một hoàng đế tốt nữa, bởi vì, thần nhi nhất định sẽ tự mình trở thành một hoàng đế tốt.”

.....

*

Sau khi hồi kinh, Nhiếp chính vương bắt đầu bắt tay vào việc thanh tẩy triều đình.

Chúng quan viên bị điều động rất nhiều, quan kinh thành đa số đều bị chuyển chuyển, các địa phương dựa vào công trạng nhanh chóng đề bạt người mới vào kinh làm quan, cục diện của toàn bộ triều đình cơ hồ đều bị đập vỡ dựng lại.

Hộ bộ thượng thư cùng Lục Phường bị cách chức điều tra, Vương Định Viễn làm tuần phủ, Chu Hiền Đạt vào nội các, Tề Giản được triệu về kinh, còn Lưu Kha trái lại thăng lên làm thái phó thiên tử, lên thẳng nhất phẩm.

Đến lúc này các quan viên ở trong hoàn cảnh xa lạ, mọi người đều phải làm quen với nhiệm vụ mới, việc kết bè kết đảng cũng khó mà thành.

Nhiếp chính vương nói, đây xem như là tạ lễ đáp lại của hấn đối với hoàng đế bệ hạ.

Màn đêm buông xuống, bên trong Nhiếp chính vương phủ vừa mới lên đèn, quản gia dẫn theo một người bước chân vội vàng đi về phía thư phòng Nhiếp chính vương.

Tiêu Tranh đang phê duyệt tấu chương, Văn Tố ngồi cạnh chỉnh lý giúp hắn.

Trong thời gian Giang Nam tác chiến, triều đình tồn đọng quá nhiều sự vụ, không thể chậm trễ.

Qua một lúc, Văn Tố gấp tấu chương, chăm chú nhìn sườn mặt Tiêu Tranh, thấp giọng nói: “Thoái Chi, chàng vẫn chưa nói với thiếp, hôm đó rốt cuộc chàng đồng ý với bệ hạ chuyện gì?”

Tiêu Tranh nghe thế bàn tay thoáng dừng lại, nhẹ nhàng gác bút, ngược mắt nhìn nàng, “Nàng truy hỏi mãi, thiếp nghĩ cũng đoán được rồi chứ.”

“Thì ra thật sự là vậy……” Văn Tố cup mắt, “Cho nên đây là lần cuối cùng chàng phê duyệt tấu chương?”

Tiêu Tranh nghe vậy bật cười thành tiếng, tiêu sái vô cùng, “Đúng thế, sau này sẽ không vất vả như vậy nữa, lẽ nào không vui ư?”

“Nhưng Đại Lương mà chàng mong muốn vẫn chưa xuất hiện.”

Hắn từng nói muốn cho thiên hạ này bốn bể thanh bình, sóng yên biển lặng, vĩnh viễn yên ảm. Hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn trở thành hiện thực thì đã bị bức phải buông bỏ quyền thế trong tay.

Đều bởi vì nàng……

Nhận ra vẻ tự trách trong mắt Văn Tố, Tiêu Tranh đứng dậy ôm lấy nàng, cười nói: “Nàng cũng thật ác, ta ở bên ngoài bình định phản tặc còn chưa đủ mệt sao, còn phải quản triều chính gì nữa, nếu như bệ hạ muốn tự mình chấp chính, vậy giao cho hắn là được rồi, nếu cường cầu thì khác gì soán vị chứ?”

Văn Tố gạt đầu, tựa vào vai hắn thủ thủ: “Nhưng tóm lại cảm thấy như vậy có chút mạo hiểm, bệ hạ thật sự chuẩn bị tốt rồi sao?”

Ánh mắt Tiêu Tranh khẽ lóe, thở dài một tiếng, không nói.

“Vương gia……” Ngoài cửa đột ngột truyền đến tiếng gọi khẽ của quản gia, Tiêu Tranh khôi phục tinh thần, Văn Tố đã rời khỏi lồng ngực hắn, chạy ra mở cửa.

Tiêu Tranh đi sát phía sau, cửa phòng đẩy ra, quản gia lùi lại vài bước, để lộ người tới khoác chiếc áo choàng sau lưng.

Ánh nến trong phòng phản chiếu gương mặt hắn, khiến Văn Tố lẫn Tiêu Tranh ở bên trong đều ngạc nhiên.

“Bệ hạ?”

Hoàng đế bình thản gạt đầu, mím môi do dự trong giây lát, nói với Tiêu Tranh: “Hoàng thúc, trầm nghĩ kỹ rồi.”

60. Chương 59

Chuyển ngữ: Mic

Sùng Đức năm thứ ba, tháng Giêng, hoàng đế lại ban chiếu lệnh, nói đến năm mười lăm tuổi sẽ lại tự mình chấp chính, trong khoảng thời gian này vẫn như trước đây, do Nhiếp chính vương chấp chương triều chính.

Chiếu lệnh vừa ra, cả nước chấn động.

Chúng bách tính đau lòng gạt lệ, bệ hạ đáng thương lại bị Nhiếp chính vương chèn ép mất rồi. >__

Thế nhưng họ không biết, người ra quyết định này thực ra chính là Hoàng đế.

Đêm đó hắn bất ngờ xuất hiện ở phủ Nhiếp chính vương chính là vì việc này.

Hắn yên lặng đứng bên cửa rất lâu, chấp tay hành lễ với Tiêu Tranh, thái độ cung kính nhưng không kiêu không nịnh, “Hoàng thúc, Trẫm nghĩ kỹ rồi, trẫm muốn tự mình chấp chính, nhưng không phải bây giờ, trẫm cho mình thêm năm năm nữa, trước mười lăm tuổi, trẫm nhất định sẽ chuẩn bị sẵn sàng để làm một hoàng đế tốt.”

Vừa nói hắn lại hướng về phía Văn Tổ mà chấp tay, “Văn mong Văn thiếu phó bỏ qua hiềm khích trước đây, tiếp tục ở lại triều làm quan.”

Tiêu Tranh và Văn Tổ đưa mắt nhìn nhau, nói không ra tư vị trong lòng.

Đại khái cả hai đều có một loại cảm giác, đứa trẻ này chỉ trong một buổi chiều mà trưởng thành lên rất nhiều, có chút bối rối nhưng trong lòng lại ngập tràn hoan hỉ.

Tiêu Tranh gật đầu, giọng điệu ôn hòa: “Bệ hạ cuối cùng không hề khiến bốn vương thất vọng.”

Muốn làm một hoàng đế tốt, trước tiên phải có trách nhiệm, một khi bản thân đã có đủ trải nghiệm cùng nhận thức, thì đã bắt đầu có loại trách nhiệm này.

Hoàng đế liếc hắn một cái, tâm tình phức tạp.

Văn Tổ nói đúng, không thể dựa vào biểu hiện bề ngoài để nói đúng sai, hung ác với mình không nhất định là xấu.

Nhiếp chính vương chính là như vậy, chỉ vì trước đây hắn nhìn sự việc quá đơn giản, đến nỗi tai mắt đều bị bịt kín, mặc người lợi dụng.

Tiêu Tranh mời hắn vào trong phòng ngồi, có thể mấy ngày qua biến chuyển quá nhiều, bầu không khí có hơi xa lạ, ba người nhất thời không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, Tiêu Tranh cuối cùng là người mở lời: “Bệ hạ, bốn vương có một chuyện muốn nhờ.”

“Hoàng thúc mời nói.”

Tiêu Tranh mím môi thoáng trầm ngâm trong giây lát, “Bốn vương muốn xin bệ hạ hạ lệnh, sau này trong một vài công việc đặc thù, tiếp tục cho phép nữ tử làm quan.”

Văn Tổ ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn qua, khẽ nở nụ cười.

Nàng cũng đang định nói việc này, không ngờ bị hắn cướp trước.

“Tiếp tục cho nữ tử làm quan.....” Hoàng đế do dự trong thoáng chốc, liếc nhìn Văn Tổ trước mặt, một lúc lâu mới gật đầu, “Nếu hoàng thúc đã nói đối với một vài công việc đặc biệt nào đó, trẫm cảm thấy có thể thử xem.”

Tiêu Tranh cười gật đầu, “Tân chính lần này nhất định sẽ không trở thành bọt nước lần nữa.”

Hắn đứng dậy, nhắc tay hành lễ với hoàng đế, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ nếu đã đặc biệt gửi gắm kỳ vọng nơi bốn vương, bốn vương nhất định không phụ trọng trách. Sau năm năm, bốn vương chắc chắn giao lại cho bệ hạ một Lương quốc quốc thái dân an.”

Đây là lời hứa đối với hoàng đế, lại càng là lý tưởng ấp ủ trong lòng.

Tâm trạng hoàng đế thoáng dao động, một lúc lâu lại cúi đầu, “Nhưng hoàng thúc, Trẫm vẫn còn một chuyện muốn nói.”

“Hửm? Bệ hạ mời nói.”

Hoàng đế nhướn mắt nhìn Văn Tổ, bởi vì nhúu mày nên lộ ra vẻ thâm trầm, “Trẫm mặc dù muốn để Văn thiếu phó tiếp tục làm quan trong triều, nhưng triều thần đối với thân phận của thiếu phó có nghi kỵ, cho nên..... chuyện Văn thiếu phó muốn tiếp tục làm quan, thậm chí là sau này muốn để nữ tử tiếp tục làm quan đều cần phải chuẩn bị đôi chút.”

Thái tử hoàng đế có huấn thị, không thể để lộ thân phận người tộc Văn thị, chỉ xem như thường dân mà đối đãi, cho nên hoàng đế không cách nào thông qua cách công bố thân phận thật sự để quyết định việc này, chỉ đành tìm một con đường khác.

Tiêu Tranh suy nghĩ lời nói của hắn, thấu hiểu, “Ý của bệ hạ là để Văn Tổ đưa ra một lý do có thể khiến chúng đại thần tin phục, phải không?”

“Đúng vậy.” Hoàng đế thoáng ảo não, ánh mắt nhìn Văn Tổ cũng ẩn chứa áy náy, “Chuyện này là trăm xử lý không chu toàn, hiện giờ cũng chỉ có thể tận lực sửa chữa. Trước khi đến đây, Trẫm đã nghĩ ra hai đối sách, chỉ có thể chọn một, Văn thiếu phó tự mình định nhé.”

Những lời hoàng đế nói đều đúng, quả thực cần một lý do cho việc nàng trở lại quan trường. Thấy hắn ngay cả đối sách cũng đã suy nghĩ xong, Văn Tổ gật đầu, “Xin bệ hạ chỉ giáo.”

Có lẽ là một quyết sách rất rất khó khăn, hoàng đế mím môi không nói, lưỡng lự do dự năm lần bảy lượt, mãi đến khi Nhiếp chính vương phóng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, hắn cuối cùng mới khụ một tiếng, mở miệng nói: “Hai đối sách này, một là thiếu phó có thể thuyết phục toàn bộ Giang Nam thế gia đều quy phục dưới hoàng quyền của trẫm, lập ra đại công; hai là người trước mắt đến Thanh Hải quốc đợi vài năm, đến lúc sóng gió qua rồi, người lại dùng thân phận đặc sứ Thanh Hải quốc mà trở về, Trẫm dựa vào đó khen thưởng giữ lại thì liền có cơ hội.”

Nháy mắt trong phòng không một tiếng động, Tiêu Tranh và Văn Tổ nhất thời ngây ra.

Hoàng đế có thể nghĩ ra hai đối sách này, cho thấy mấy ngày qua hắn ở trong cung đóng cửa đã có được một sự lý giải nhất định đối với cục diện và triều chính hiện tại, quả thực là ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng tóm lại nếu phải chọn lựa, xác thực cũng là một vấn đề.

Văn Tổ liếc nhìn Tiêu Tranh, người kia đang nghiêng đầu nhìn nàng, dưới ánh nến, đôi mắt thâm thúy dường như ẩn chứa muôn ngàn tâm trạng, như thể muốn nói gì đó.

Lông mi nàng thoáng run run, rũ mi cúi đầu nói với hoàng đế, “Xin bệ hạ khoan dung một ngày, vi thần cần phải suy nghĩ.”

Hoàng đế cũng đoán được sẽ có kết quả như vậy nên không chút do dự, gật đầu đứng dậy, “Nếu đã vậy, Trẫm quay về trước, thiếu phó cứ suy nghĩ kỹ càng đi.”

Xoay người định rời đi, nhưng bước chân hắn đột ngột dừng lại, khẽ quay đầu, ánh mắt áy náy: “Thiếu phó, trẫm.....suýt nữa hại người mất mạng, người có từng hận trẫm?”

Ngọn nến trên bàn chợt bùng lên một đóa hoa lửa, Văn Tổ mỉm cười, nhìn không ra ý vị trong ánh mắt, “Bệ hạ muốn nghe lời giả hay thật lòng?”

Hoàng đế mấp máy môi, ánh mắt thoáng né tránh.

“Lời giả là, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, thật lòng là....oán hận.”

“Thiếu phó, trẫm.....”

Văn Tổ đứng dậy, nhắc tay ngăn lời hắn, “Bệ hạ không cần để tâm, vi thần chung quy chỉ là phàm phu tục tử, sinh mạng suýt không còn, đương nhiên sẽ có oán hận, nhưng hiện giờ mây tan mưa tạnh, bệ hạ cũng đồng ý trao cơ hội cho thần bước vào quan trường, trong lòng vi thần chỉ còn lại cảm kích.”

Hoàng đế nặng nề thở dài một tiếng, thoáng liếc nhìn Nhiếp chính vương, thấy hắn cũng không có vẻ oán trách thì trong lòng hơi yên tâm, bất ngờ thẳng người dậy, cung cung kính kính hướng Văn Tổ hành lễ, lúc này mới mau chóng bước ra cửa.

Hắn là hoàng đế, chưa bao giờ nói xin lỗi với người khác, một lễ này đã là cực hạn.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề. Qua một hồi lâu, Tiêu Tranh đứng dậy nói: “Nghe nói ngày mai trong thành có lễ hội, nàng có muốn đi xem thử?”

Văn Tổ hơi sững sốt, hiện giờ hắn không phải nên hỏi nàng muốn lựa chọn cái nào ư? Nhưng đến khi đối diện với ánh mắt của hắn, nhìn thấy loại tâm tình nào đó thoáng vụt qua trong đôi mắt thì nàng chỉ cười gật đầu, “Được, cùng đi thôi.”

*

Trong thành bất ngờ tổ chức lễ hội, chính là để chúc mừng thành công thu phục Giang Nam.

Bởi vì Nhiếp chính vương trong trận chiến này vô cùng anh dũng, nên hắn đã được chúng bách tính thần thánh hóa đủ loại cùng sùng bái, thậm chí trên đường phố còn đắp tượng nhỏ của hắn để bán, quả thực là được đãi ngộ chẳng thua gì Quan Âm.

Văn Tổ và Tiêu Tranh phân phó Triệu Toàn cho xe ngựa dừng bên ngoài một con phố náo nhiệt, thả bước đi vào trong đám người đông đúc. Cởi bỏ triều phục hoa quý, một người váy áo lam nhạt, một người chu tử thâm y trắng thuần, nắm tay nhau cùng bước, tựa như một đôi phu thê bình thường.

Đến khi trông thấy có người đang bán tượng đất, Văn Tổ nhất thời nhin không được phì cười, ghé sát tai Tiêu Tranh nói, “Thế này có gì tốt chứ, nặn thành tượng như vậy, chàng đành giải đem khuôn mặt giấu đi mới được, nếu không cẩn thận sẽ bị người ta nhận ra mất.”

Tiêu Tranh chỉ thản nhiên liếc quảy hàng kia một cái, không chút để tâm, dùng lực siết tay nàng, dẫn nàng đi về phía trước.

Bên này có nghệ nhân tạp kỹ người Cao Ly đang ở trên đài cao nhào lên lộn xuống, dẫn đến từng tràng tiếng hét chói tai, bên kia có món ăn vặt vừa ra lò, hương thơm mùi dấm.

Phố xá rộng lớn, lúc này người đông như kiến. Tiêu Tranh siết chặt tay Văn Tổ dẫn đường đi trước, có nữ tử tình cờ ngang qua ném cái nhìn đầy ái muội về phía hắn, đến khi trông thấy Văn Tổ ở sau lưng hắn ánh mắt lạnh lùng thì vội cúi đầu, bước chân vội vã lướt qua. Hắn thấy thế cười nhẹ, Văn Tổ khẽ nhéo lòng bàn tay hắn, như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Mãi đến khi đến ngã tư, đang do dự nên tiếp tục đi dạo theo hướng nào thì đột nhiên nghe thấy Triệu Toàn theo phía sau thốt lên một tiếng cảm thán đầy nghi hoặc.

Văn Tổ quay đầu nhìn hắn, thấy hắn đang chăm chăm nhìn con đường bên phải thì ánh mắt cũng thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua, nhất thời cũng kinh ngạc “A” một tiếng.

“Sao vậy?” Tiêu Tranh cũng theo đó nhìn sang, chỉ thấy một hàng ba bốn người hướng bên này đi tới, dẫn đầu là Tề Giản vừa được triệu hồi về kinh thành chưa bao lâu, bên trái là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, bên phải là Chu Hiền Đạt, còn có một người khoan thai sải bước phía sau, chính là Lưu Kha.

Đều là người quen mà thôi, có gì phải kinh ngạc đến thế?

Tiêu Tranh còn chưa hỏi ra miệng thì thấy Văn Tổ níu tay áo hắn, chỉ thiếu nữ bên cạnh Tề Giản, nét mặt sững sốt, “Mau nhìn mau nhìn, chàng nhận ra đây là ai không?”

“Ai?”

“Nàng ấy đây, cô nương bên cạnh Tề Giản đấy.....” Văn Tổ hạ thấp giọng, nét mặt bí ẩn, giống như phát hiện chuyện hiểm lạ gì ghê gớm.

Tiêu Tranh đành phải lại lần nữa kỹ lưỡng quan sát dung mạo thiếu nữ, nhưng chỉ ngờ ngờ cảm thấy quen quen, hoàn toàn không chút ấn tượng. Đang nghi hoặc thì đã thấy Tề Giản cười nắm tay thiếu nữ, hình như nói gì đấy, đôi bên nhìn nhau mỉm cười, quả là xứng đôi.

Lúc đến trước mặt, vẫn là Chu Hiền Đạt tinh mắt, trông thấy Nhiếp chính vương và Văn Tổ thì vội bước lên hành lễ trước tiên, nhưng bị Tiêu Tranh ngăn lại, dùng ánh mắt biểu thị ở đây không cần đa lễ.

“Tổ Tổ?”

Tề Giản còn chưa kịp lên tiếng thì thiếu nữ bên cạnh hắn đã vội vàng lao lên trước, nét mặt vui mừng nhìn Văn Tổ, liếc thấy Nhiếp chính vương thì lại có chút xấu hổ thụt người lại.

Văn Tổ nhìn gương mặt đã từng khiến nàng liên tục gặp ác mộng này, gượng cười hai tiếng, “Tần tiểu thư.....”

Tề Giản ngạc nhiên vô cùng, “Thì ra hai người biết nhau?”

Văn Tổ bĩu môi, lúc trước cùng vào phủ Nhiếp chính vương, có thể không biết ư?

Cô nương này chẳng phải ai khác, chính là Tần Dung Tần đại tiểu thư trước đây điên cuồng theo đuổi Nhiếp chính vương.

Thật sự là dù thế nào cũng không ngờ tới, ở đây lại có thể gặp lại.

Đúng rồi, Tề Giản bị Nhiếp chính vương từ Giang Bắc điều về Thái Nguyên làm quan, Tần Dung lại là nữ nhi của thái thú Thái Nguyên, cận thủy lâu đài(1) nha!

(1)Giống gần quan được lộc

Sau khi bình tĩnh đại ngộ, Văn Tổ buồn cười lườm Tiêu Tranh một cái, hướng Tần Dung nháy mắt, nhỏ giọng trêu chọc: “Tần tiểu thư bây giờ thật sự là tìm được lương nhân rồi nhé.”

Tần Dung đắm chìm trong ái tình sớm đã không còn tính khí tiểu thư ngày trước, ôn nhu uyển chuyển như xuân thủy, ngượng ngùng đánh nằng một cái, “Cô đồ xấu xa này, nói gì thế?”

Bởi vì còn đang ở trên đường, lại thêm vi phục, mấy người họ cũng không tiện nhiều lời, chào hỏi vài câu liền cáo từ. Tần Dung hiện giờ không còn suy nghĩ theo đuổi Nhiếp chính vương như ngày trước, đối với Văn Tổ hiển nhiên cũng tốt hơn, thậm chí còn hỏi thăm tình hình gần đây của Phó Thanh Ngọc.

Văn Tổ cười cười lảng tránh, hẹn nằng ngày khác gặp nhau rồi liền cáo từ rời đi.

Lúc đi lướt qua, Lưu Kha vẫn luôn ở phía sau không lên tiếng dừng bên cạnh nằng, thấp giọng nói: “Ta biết hai đối sách kia của bệ hạ, nằng lựa chọn thế nào?”

Thần sắc Văn Tổ cứng đờ, thở dài, ngăn lại chủ đề: “Hôm đó huynh gắng sức nghĩ cách cứu ta, ta vẫn chưa từng cảm tạ, hôm khác nhất định mở tiệc tặng lễ, huynh ngàn vạn lần không được từ chối mới được.”

Lưu Kha liếc nhìn Nhiếp chính vương ở bên cạnh nằng đang cố tình nhìn sang hướng khác, lắc đầu cười nói, “Người cứu nằng là Vương gia, không phải ta.”

Nhưng tin tức lại do hẩn gửi đi.

Văn Tổ biết hảo ý của hẩn, trong lòng lại một trận cảm kích, “Yên tâm, bất luận ta quyết định thế nào đều sẽ báo với huynh một tiếng, sẽ không giấu huynh.”

Như vậy mới không phụ mối tương giao giữa hai người.

Lưu Kha gật đầu, mắt như điểm mực, vẻ mặt nhu hòa, tựa như lần đầu gặp gỡ.

.....

Sắc trời về chiều, người cũng dần thưa, trên phố lớn bắt đầu khôi phục sự tĩnh lặng.

Văn Tổ đến trước sạp hàng đang thu dọn mua một tượng đất của Tiêu Tranh, nâng niu cung kính giống như Quan Âm, trêu ghẹo nói quay về phải cung phụng như Phật sống. Tiêu Tranh nghe thế ánh mắt chỉ khẽ lấp lóe, trầm mặc không nói.

Các cửa tiệm trên phố bắt đầu lục tục lên đèn, từng tốp hai tốp ba người qua qua lại lại nói nói cười cười. Nhà nhà lên đèn, cuộc sống vui vẻ.

Cảnh tượng như vậy tươi đẹp vô cùng, một đời người, hỉ lạc an bình là đủ. May mắn có thể tạo nên tất cả việc này, tận mắt trông thấy, cảm giác mãn nguyện trong lòng đã không cách nào có thể hình dung.

Văn Tổ quay đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt Tiêu Tranh đang nhìn nằng, khẽ mỉm cười, “Thoái Chi, thiếp thật sự muốn tiếp tục bước trên quan trường.”

Tiêu Tranh siết tay nằng, “Ta biết.”

“Cho nên hai đối sách kia, thiếp nhất định phải chọn một.”

“Nằng... chọn cái nào?”

61. Chương 60

Chuyển ngữ: Mic

Ngày trước, việc Văn Tố rành rẽ nhất chính là trốn tránh, nhưng đến bây giờ, gần như đã quên mất “bản lĩnh” lợi hại nhất này của mình.

Quan viên trong triều cảm thấy danh tiếng nàng nổi trội, đương nhiên khó tránh khỏi muốn chèn ép, cho nên vừa bắt được nhược điểm về thân thể của nàng thì liền không muốn nhả ra.

Thế nhưng trên thực tế, đã đi đến bước này, có muốn không vang dội cũng khó đây.

Hoàng đế cho nàng hai con đường lựa chọn quá khác nhau, một là nhượng bộ lui binh, che giấu tài nghệ, né tránh châm chích; một thì hoàn toàn ngược lại, nghênh đón khó khăn, nếu thành thì tên tuổi rực rỡ, nhưng cũng sẽ bại trong gang tấc.

Đến Giang Nam thuyết phục các thế gia, thành công thì sẽ lưu danh sử sách, đương nhiên cũng sẽ khiến không ít kẻ càng thêm đồ kỵ. Còn đến Thanh Hải Quốc lại là phương pháp giúp giảm bớt thanh thế cùng đào kiếm nơi đầu sóng ngọn gió.

Văn Tố nói, nàng thật sự muốn tiếp tục bước trên quan trường.

Kỳ thật lúc Tiêu Tranh nghe thấy câu này thì đã biết được lựa chọn của nàng.

Huống hồ trong tay nàng còn ôm bức tượng của hắn.

Chính là muốn mang theo bên người để tưởng nhớ đây.

Trên lầu thành Bắc, hai người lặng lẽ đứng, tựa như buổi tối hai năm về trước.

Thái dương dần tắt, sắc mây trầm buồn, được viền bởi ánh vàng rực rỡ chói lòa, tôn lên hình ảnh núi non trùng điệp phía xa, giống như một bức tranh thủy mặc.

Cuối cùng sẽ có một ngày, thiên hạ này hoàn chỉnh trải rộng trước mắt nàng như một bức cuộn tranh mỹ lệ, nhưng mỹ lệ sẽ không chỉ dừng ở cảnh sắc.

Sau một thời gian dài trầm mặc, Văn Tố như than như kể: “Thoái Chi, thiếp đã lựa chọn rồi.”

“Cho nên.....nàng quyết định muốn đi Thanh Hải quốc ư?”

Giọng Tiêu Tranh bình thản, cơ hồ không nghe ra cảm xúc gì, ngay cả như vậy vẫn khiến trong lòng Văn Tố bất giác trở nên chua xót.

“Ừm.....Chàng cũng biết đạo lý cây cao đón gió, trước đây thiếp thống lĩnh triều chính đã khiến các vị đại thần bất mãn, hiện giờ còn vướng thêm vấn đề về thân thể, đương nhiên phải thu liễm một chút.”

Tiêu Tranh thở dài, ánh mắt đăm đăm nhìn về nơi xa, nhưng lại không có tiêu điểm: “Nàng nói không sai, nhưng mà.....”

Nhưng mà với tư tâm của hắn mà nói, chính là không muốn.

Văn Tố cầm bàn tay hắn, nở nụ cười bình thản nhưng lại không thể che giấu được vẻ lưu luyến không rời: “Thoái Chi, chưa tới ba năm thôi mà, chàng sẽ đợi thiếp, có phải không?”

Tiêu Tranh cup mắt lặng im không nói, một lúc lâu sau, cuối cùng gật đầu: “Bất luận là bao lâu, ta vẫn sẽ đợi nàng.”

Hoàng hôn buông xuống, Tiêu Tranh nhìn chân trời xa xa, đột nhiên nhấc tay đặt lên vai Văn Tố, ả nàng quỳ xuống, ngay sau đó cũng tự mình vén vạt áo, quỳ trên nền đất: “Nàng sắp đi xa, hôm nay có trời đất làm chứng, ta – Tiêu Tranh nguyện cùng Văn Tố kết thành phu phụ, bạc đầu không rời, nàng có đồng ý?”

Hắn ngẩng lên, đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của Văn Tố, mâu quang lấp lánh: “Chuyến đi này vừa biệt đã là vài năm, ta muốn cùng nàng ước hẹn bạc đầu trước khi nàng lên đường, nàng.....có nguyện ý?”

Vẻ kinh ngạc trong mắt Văn Tổ dần tan, khẽ nghiêng đầu lặng lẽ gật nhẹ, lúc quay lại đã là gương mặt với nét cười rạng rỡ: “Nguyễn ý, có thể gả cho chàng, thiếp không cầu gì hơn nữa...”

Tiêu Tranh lồng tay vào các ngón tay nàng, hướng về dãy núi nơi xa dập đầu.

Nhất bái cử án tề mi, nhị bái tương phù tương trợ, tam bái chấp thủ chung thân.....

Năm tháng trước đây từng chút từng chút lướt qua trong đầu, từng đơn độc xông pha chiến trường, từng quyền thế dọc ngang, hiện giờ bên cạnh có người bầu bạn, đời này như vậy là đủ.

Còn đối với Văn Tổ mà nói, cuộc đời nàng đã triệt để trải qua một lần “thanh tẩy”, mới đầu thì hỗn loạn, kể đó là rèn giũa, sau cùng chính là giác ngộ..... Là người bên cạnh vẫn luôn sẻ chia, vẫn luôn trợ giúp.

Người ấy dắt dìu từng bước, kiên nhẫn đợi chờ, tôn trọng nàng, giúp đỡ nàng, cho nàng một lý tưởng, khiến nàng nhận ra năng lực và giá trị của bản thân, từ đó xác lập mục tiêu, cuối cùng đứng lên sự nghiệp.

Cho dù trước mắt có khó khăn, hay là sau này lại tiếp tục đối mặt với vấp vấp, thì cũng không còn quan trọng nữa.

Có lẽ ngày đó theo chân người ấy tiến vào cung đình nguy nga thì đã ấn định tháng ngày sau này sẽ khó khăn trùng trùng. Nhưng người ấy vẫn luôn ở phía trước chỉ dẫn cho nàng, hoặc nhanh hoặc chậm, nhưng cuối cùng đều sẽ dừng lại đợi nàng cùng nhau hướng đến điểm đích.

Nguyễn một lòng với người, bạc đầu không rời.(1)

(1)Nguyễn văn: Nguyễn đặc nhất tâm nhân, bạc thủ bất tương ly

Như nàng đã nói, có thể bầu bạn thì nàng đã không cầu gì hơn, cũng không phải nói đùa mà là xuất phát từ đáy lòng.

Nàng nhớ đến lời dạy dỗ của phụ thân cách đây rất lâu, nữ nhi trên đời này nếu có thể tìm được người thật tâm với mình là một việc rất khó khăn, nàng có thể tình cờ gặp người ấy, có thể được người ấy yêu thì đã không thể dùng hai từ “khó khăn” để mà hình dung nữa.

Sắc trời cuối cùng chuyển đen hoàn toàn, tựa như đêm ấy Văn Tổ xác định tâm ý, hai người sóng bước cùng nhau về phủ.

Dọc đường tình cờ ngang qua tốp năm tốp ba người đi đường, nhưng đôi bên lại chỉ nhìn thấy đối phương, lễ hội vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, pháo hoa từng đợt từng đợt nổ rộ giữa không trung. Thi thoảng ánh sáng bùng lên lướt qua trong đồng tử rạng rỡ tựa sao của hắn, hay phản chiếu gương mặt tươi cười như hoa của nàng, đôi bên sớm đã không còn nhớ sắp tới chính là chuỗi ngày biệt ly.

Bên trong phủ Nhiếp chính vương một mảnh tĩnh lặng, hai người mười ngón tay đan vào nhau đi đến Tây các mới dừng bước chân.

Văn Tổ chớp chớp mắt, cười khan hai tiếng: “A, ha ha, nghỉ sớm một chút, ha ha.....”

Ai biết vừa định rời đi, người đã bị Tiêu Tranh kéo lại, thuận thế bị hắn kéo vào trong ngực: “Tổ Tổ, nghĩ thức trước đó mặc dù đơn giản, nhưng sau này sẽ bù lại, có điều nói cho cùng, ta và nàng xem như đã thành thân rồi đấy....”

“Ờ, chuyện này.....thế cho nên?”

Cầm Tiêu Tranh gác trên trán nàng, cười trêu chọc: “Cho nên.....nàng nói xem?”

Lời hỏi lại vừa mới từ yết hầu phát ra, hắn đã siết ngang eo ôm lấy nàng, nháy mắt liền tiến vào trong viện.

Triệu Toàn vẫn dùng tốc độ rùa bò đi theo hai người suốt đoạn đường liền đưa tay lên môi âm thầm huýt gió một tiếng, vài bóng đen tức tốc lướt ra, dừng bên cạnh hắn.

Triệu Toàn cười ha ha, vỗ vỗ tay: “À, các vị huynh đệ, hôm nay được nghỉ, không cần canh giữ Tây các, mọi người đều tự mình đi chơi đi nhé, haha, haha.....”

“.....”

Là một hoàng hoa khuê nữ chưa từng có kinh nghiệm, Văn Tố quả thực bị dọa sợ đôi chút. Bởi vì Tiêu Tranh trước đây ở trước mặt nàng chưa bao giờ có loại cử chỉ trực tiếp, thậm chí có thể nói là kích động như vậy, đợi đến khi nàng kịp ý thức, thì nàng đã hiểu.

Lúc bị đặt trên giường, nàng đột ngột duỗi tay ôm gương mặt đang gần trong gang tấc của Tiêu Tranh, giọng điệu ôn nhu: “Thoái Chi, chàng yên tâm, đừng nói là ba năm, cho dù là ba năm bốn năm mười năm, thiếp vẫn sẽ giữ ước định giữa chàng và thiếp, nhất định sẽ quay về, chàng liệu có thể đừng lo lắng như vậy?”

Động tác của Tiêu Tranh dừng lại, nhẹ giọng thở dài, đưa tay phủ lên mu bàn tay nàng: “Thanh Hải quốc nữ tử vì tôn, ta quả thực có chút lo lắng, vạn nhất nàng bị Đông Đức nữ vương làm hư thì biết làm sao?”

“Hửm? Làm hư thế nào chứ?”

“Tỷ như.....nàng ta tặng nàng hai nam sủng gì gì đấy....”

Văn Tố ngậy ra, kể đó ha ha cười lớn: “Nữ vương bộ hạ giữ mình trong sạch, cái gọi là điều mình không muốn, chớ làm với người, chàng an tâm đi.”

Tiêu Tranh vẫn thở dài: “Nhưng có người nói với ta, lời hứa của nữ tử không đáng tin, nhất định phải đến tay mới được.”

“Hửm?” Một tiếng nghi hoặc của Văn Tố còn chưa kịp thoát ra thì đã bị nụ hôn như cuồng phong bão táp của hắn chặn lại, kể đó động tác của hắn trở nên dịu dàng, đến cuối cùng vẫn tách khỏi làn môi nàng, chỉ để lại một tiếng thở dài: “Ta đợi nàng.....”

Hắn vẫn muốn thời khắc này cùng nàng triền miên không rời, chính là vì dục vọng chiếm hữu của nam tử.

Nhưng giờ phút này, hắn nên tin tưởng nàng, tin nàng sẽ tôn trọng ước định, cuối cùng trở về cùng hắn trải qua một đời.

Phần tâm ý này Văn Tố đương nhiên cảm nhận được, mặc dù chỉ cười gật đầu, nhưng trái tim lại ngổn ngang cảm xúc.

Nàng sao lại may mắn đến thế, có được chàng, lại được chàng bao dung chờ đợi ba năm.

Hai người không nói gì nữa, qua một lúc lâu, Tiêu Tranh cúi đầu, một lần nữa phủ kín đôi môi Văn Tố.

Mặc dù vẫn nhiệt tình như trước khiến người tan chảy, nhưng so với vừa rồi thì dịu dàng ôn nhu hơn rất nhiều. Không có bất an, cũng không có dục vọng chiếm hữu, chỉ là biểu đạt tình cảm dạt dào tích tụ trong lòng, không thoát thành lời.

Tay di chuyển đến nơi nào, y phục cũng cởi bỏ. Hắn nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve, giống như đêm đó tấu một khúc “Quan thu”, không quá thuần thực nhưng lại quý ở sự chân thành chở che, và tiếng rên rỉ nhỏ vun thoát ra giữa răng môi của Văn Tố trái lại trở thành tiếng đệm tuyệt mỹ nhất.

Trong lúc vô tình xoa tung tóc hắn, Văn Tố khẽ mở mắt, ánh mắt mơ màng đối diện với ánh mắt hắn, trong đó tràn đầy cảm xúc, ngoại trừ dục vọng, càng nhiều hơn chính là tình.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cổ nàng, sợi tóc nương theo động tác mà cọ xát vai nàng, khiến nàng bật cười, kể đó, theo động tác của hắn, lại đổi thành kinh hô.

Động tác hắn dần dần trở nên thành thạo, vì thế nàng dần dần trầm mê.

Người dưới thân tựa hồ đã hóa thành nước, hắn lại kiên cường tựa núi, đôi bên quấn quýt, khó mà phân ly.

Tóc hai người đan xen vào nhau, môi hắn dính tế tĩ mĩ di chuyển khắp người, như thể cố ý đóng dấu hơi thở của mình trên cơ thể nàng, mãi tới khi bản thân cũng nhện không được phục bên cổ nàng thở dốc, tận lực áp chế thanh âm mang theo một tia buồn bã: “Tố Tố, bất luận là đến bao giờ, cũng không được quên ta.”

Suy nghĩ đang chìm trong hỗn loạn của Văn Tố dần được kéo về, kể đó trong lòng tràn đầy ấm áp.

Nàng biết hắn coi trọng nàng, nhưng không ngờ đã quan trọng đến mức một lần chia xa lại có thể khiến một người trầm ổn như vậy lại ở trước mặt lộ ra vẻ không chắc chắn, thậm chí là dao động cùng hoảng hốt.

Nàng duỗi cánh tay ôm lấy tấm lưng đã phủ một tầng mồ hôi mỏng, chủ động áp môi lên môi hắn: “Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không, thiếp còn lo chàng sẽ quên thiếp.....”

Tiêu Tranh không để nàng nói tiếp, môi hắn lại quần lấy, ngón tay nhẹ lướt qua làn da trơn mịn của nàng, tắc tắc tương tư, dung nhập vào cốt tủy.

Trầm ổn bình tĩnh trước đây đều tạm thời vứt hết, chỉ một đêm này, hắn cấp thiết đòi hỏi, lòng tham không đáy, ta cần ta cứ lấy, ngây ngô nhu thuận.

Vào thời khắc cuối sắp bùng nổ, Văn Tố đau đớn kêu lên, hắn ôn nhu vỗ về, lại biến thành dịu dàng cẩn thận dẫn dắt.....

Nàng đã hoàn toàn rơi vào trong mộng, mặc theo sự chỉ dẫn của hắn, tựa như rơi vào biển cả mênh mông, xung quanh đều bị hơi thở của hắn bủa vây, nàng theo sóng chìm nổi, hắn vững vàng chống đỡ.

Phảng phất như trở lại chiến trường, nhưng trận chiến này, người hắn muốn thắng là chính mình.

Hắn muốn thuyết phục bản thân buông tay để nàng rời đi, an tâm chờ đợi.

Thế nhưng suy nghĩ này lại như thể nhen lên ngọn lửa hừng hực, cuối cùng khiến động tác hắn càng lúc càng mãnh liệt dữ dội, tiếng rên rỉ triền miên mê mê của Văn Tố kích thích sự yêu thương vô tận của hắn, lại càng khiến hắn nảy sinh lưu luyến không rời.

Đêm trở lạnh, cả phòng đầy cảnh xuân.....

Ngân câu họa trưởng, Tiêu Tranh ôm Văn Tố mơ màng ngủ, ngoài cửa sổ chợt bùng lên một bông pháo hoa rực rỡ, Văn Tố đang ở trong lòng hắn cử động thân thể, hừ nhẹ một tiếng, đưa tay vuốt ve mặt hắn.

“Sao vậy?”

Hắn thấp giọng hỏi han, nhưng lại giống như khiến nàng sợ hãi, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng nàng trả lời: “Không có gì, thiếp còn tưởng mình đang nằm mơ.”

Tiêu Tranh trầm thấp cười hai tiếng: “Nếu nàng cảm thấy không chân thật, ta sẽ không ngại ôn lại cho nàng.”

Mặt Văn Tố đỏ bừng, nhăn nhó thăm thì câu gì đấy.

Tay Tiêu Tranh tựa như cố tình hay vô ý khoác lên vai nàng, như thể uy hiếp: “Nàng nói cái gì?”

“A, đâu có, đâu có..... Thiếp chỉ nhớ tới câu nói kia của chàng, cái câu “Lời hứa của nữ nhi không đáng tin, nhất định phải đến tay”, rốt cuộc là ai nói với chàng vậy?”

Nụ cười Tiêu Tranh chợt tắt, ôm nàng thở dài: “Là Doãn nhi, nó vì chuyện của ta và nàng, lúc giúp ta bày mưu tính kế từng nói với ta.....”

“Thì ra là vậy.....” Văn Tố ôm chặt cánh tay hắn, ở trước ngực hắn chột chột: “An tâm đi, ngài ấy ở Bình Dương sẽ ổn thôi, giống như thiếp ở Thanh Hải quốc vậy, cuối cùng sẽ có một ngày, có thể gặp lại.”

“Ừm.....”

Nơi Bình Dương xa xôi, có người trước khi trời tối lên núi, dõi mắt trông về hướng kinh thành.

Trăng sáng sao thưa, núi sông tĩnh lặng. Hắn khẽ mỉm cười, lồng ngực chợt trào lên cơn đau khó nén, tay hắn đưa lên môi ho một tràng dài, sau đó mới thoáng bình phục đôi chút.

Ngửa cổ hớp một ngụm mỹ tửu, hắn nâng chén với trăng sáng, cùng chúc mừng:

Đàn nguyệt nhân trường cửu, thiên lý cộng thuyền quyên(2).....

(2) Chỉ mong người bên nhau dài lâu, ngàn dặm cùng sánh bước.

62. Chương 61

Chuyển ngữ: Mic

Mùa xuân Sùng Đức năm thứ ba, Văn Tổ nhận lời mời của nữ vương Thanh Hải quốc, đến Thanh Hải nhậm chức.

Mới đầu nhận chức Thông nghị đại phu, nhiều lần khuyên gián, loại trừ kẻ lũng đoạn chính trị, diệt trừ tham quan, lập nhiều công lớn.

Năm sau được phong làm Chính nghị đại phu, trừng trị gian lại, diệt kẻ quyền quý ác bá, củng cố vương quyền, được Đông Đức nữ vương vô cùng tín nhiệm.

Cùng năm đó, Văn Tổ tích cực đề bạt quan viên mới, thỉnh nữ vương đồng ý cho nam tử vào triều, khai khoa chọn sĩ. Sau đó đặc biệt mở rộng nông khoa, quảng bá hàng dệt, cổ vũ giao thương cùng Lương quốc, để các thành trì vùng biên giới mở rộng buôn bán với nước khác.

Nhưng dù gì cũng là người nước khác đến, mặc dù thành tích nổi trội nhưng cũng không tránh khỏi bị xa lánh, càng huống chi hành động của Văn Tổ còn ảnh hưởng đến lợi ích của quý tộc.

Sau khi trải qua năm đầu tiên sóng êm gió lặng, năm thứ hai, kể từ khi nàng bắt đầu đề xướng cho nam tử vào triều thì liên liên tục gặp nhiều trở ngại.

Đông Đức Trác Y nói với nàng: “Văn đại nhân hiện giờ thật sự là thoát thai hoán cốt, có điều Thanh Hải quốc không thể so sánh với Lương quốc, vẫn cần phải đổi phương pháp.”

Bà nói lời này lúc đang định cùng nữ vương bệ hạ đi săn, Văn Tổ nghiêng đầu khó hiểu nhìn chằm chằm nhưng giáp trên người bà: “Đi săn cần phải mặc giống như ra chiến trường như vậy ư?”

“Ha ha ha.....” Đông Đức Trác Y cười lớn: “Cho nên Bốn vương mới bảo Văn đại nhân đổi phương pháp, có đôi khi mặc nhưng giáp không phải chỉ vì đi săn, mà còn là để biểu lộ uy quyền.”

Văn Tổ mở to mắt, kẻ đó vẽ mặt sâu xa gật gật đầu.

Sau chuyện này, nàng hoàn toàn thay đổi. Nếu nói lúc ở Đại Lương nàng chỉ tùy tình hình mà cừu đội lột hổ, nhưng hiện tại bây giờ, nàng sẽ ngẫu nhiên hổ đội lột cừu.

Nàng vẫn luôn nỗ lực duy trì quan hệ cân bằng, ngược lại đã quên mất nơi đây là quốc gia nữ tử vi tôn, nàng không cần che giấu, lúc nên tỏ ra uy quyền thì cần phải bộc lộ.

Vì thế sau một loạt công kích mạnh mẽ, quý tộc môn phiệt đồng loạt buông bỏ quyền lực, vương quyền được tập trung, nhưng nữ vương bệ hạ ngoại trừ cảm kích, đối với nàng còn có chút sợ hãi: “Văn ái khanh, Cô cảm thấy hiện giờ gặp khanh có chút.....rụt rè.”

Văn Tổ liền mỉm cười ảm áp với nàng, nữ vương bệ hạ trực tiếp hít một ngụm khí lạnh.

“Cô dường như đã trông thấy Nhiếp chính vương năm đó, nhưng nếu hấn cười như vậy, quả thật là dọa chết người rồi!”

Văn Tổ giết giết khước miệng, quyết định không cười.

Nàng nhớ ra bản thân đã rất lâu rồi chưa từng nhớ đến người ấy, đương nhiên là vì cố ý không nghĩ đến.

Lúc mới đến Thanh Hải quốc, nàng dứt khoát ép mình trở thành con lừa, cả ngày vùi đầu vào việc triều đường, bởi vì sẽ không có thời gian nhớ lại những tháng ngày ở Đại Lương.

Sau đó vẫn là phản ứng cao nguyên khiến nàng dừng suy nghĩ, nàng bóp cái mũi đang không ngừng xung huyết, ử rử hít hít, nói với nữ vương tới thăm hỏi tình hình của nàng: “Thần không bỏ mạng trên đoạn đầu đài, hình như là vì phải chết ở Thanh Hải quốc vậy.”

Nữ vương vẽ mặt nghiêm túc siết tay nàng hỏi: “Có cần báo với Nhiếp chính vương một tiếng?”

Văn Tổ giật mình ngồi phịch xuống, liên tục lắc đầu, ồm ồm nói: “Cẩn thận từ từ cảm nhận, hình như cũng dần quen rồi.”

“.....”

Nàng đến nơi này là muốn sau đó sẽ phong quang vô hạn trở về, chứ không phải để người ấy lo lắng.

Cách hai tháng nàng đều viết một phong thư nhờ khoái mã gửi đến phủ Nhiếp chính vương, sau đó kiên nhẫn đợi hồi âm của hắn.

Hai người cực kỳ ăn ý, bởi vì những gì đôi bên tâm sự đều là những lời vu vơ vụn vặt, không nhắc đến cục diện rồi ren chốn triều đường, không nhắc đến những khó khăn mình gặp phải, đương nhiên cũng không có những lời buồn nôn như thiếp nhớ chàng ta nhớ quá ta nhớ nàng ghê...

Văn Tố nhớ có lần ra khỏi cung đình, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt như được gột rửa, lúc này mới phát hiện mình đã ở đây tròn một năm rồi.

Nàng viện cớ với nữ vương bệ hạ, nói muốn đến thắng cảnh tịnh dưỡng ở biên cảnh Thanh Hải quốc nghỉ ngơi một thời gian, sau đó liền trở về thu thập đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Trên thực tế, nơi nàng muốn đi chính là Vô Phong sơn ở gần đó.

Nghe nói nơi đó thế núi rất cao, có thể phóng tầm mắt đến biên trấn Đại Lương, hơn nữa quan trọng là—

Nơi đó không có phản ứng cao nguyên. →__→

Một đường lên núi, đến lưng chừng núi thì cũng không leo nổi nữa, nàng chống hông thở dốc, phân phó tùy tùng ở đây nghỉ ngơi.

Trông ra xa xa, dường như thật sự nhìn thấy thành trấn đông đúc, trong lòng chợt trở nên bình lặng.

Một năm rồi, nàng học được ngôn ngữ Thanh Hải quốc, đã quen thức ăn nơi đây, ngay cả nam tử nơi này cũng nhìn quen rồi. Nếu như không nhìn thấy quốc thổ Đại Lương nữa, nàng sợ rằng bản thân sẽ càng ngày càng bất an.

Ngày bé, nàng cho rằng mình sẽ ở Giang Nam sông nước mênh mông mà trải qua một đời, không ngờ sau này lại đến kinh thành phía Bắc, hiện giờ còn đi xa về hướng Tây Bắc, bản thân bất tri bất giác đã đi xa như vậy.

Hơn nữa còn chỉ có một mình.

Hôm trở lại đô thành Thanh Hải quốc, Văn Tố tâm tình nặng nề, chuẩn bị tiếp tục sắm vai quan to hiển hách, ai ngờ vừa về phủ liền sét đánh giữa trời xanh giáng xuống, khiến nàng sợ đến chỉ còn nửa cái mạng.

Đông Đức nữ vương lúc đi săn bỗng nhiên bị ám sát, người bị trọng thương.

Văn Tố vội vàng nhập cung, vừa bước vào điện liền trông thấy Đông Đức Trác y canh giữ trước giường, nét mặt mệt mỏi.

“Là đám quý tộc bất mãn khi bị chèn ép, cố ý tạo phản, may mà không có chuyện gì.”

Bắt gặp vẻ áy náy của Văn Tố, Đông Đức Trác Y tựa như một trưởng bối hiền lành vỗ vỗ vai nàng: “Đừng bận tâm, đại phu nói tình dưỡng tốt thì sẽ không có chuyện gì to tát.”

Văn Tố tức thì tức sợ hãi: “Thế còn chuyện nhỏ thì sao?”

“Chuyện này.....” Đông Đức Trác Y lại thở dài, kê sát tai nàng thì thầm: “E là đường con cái sẽ gặp khó khăn.”

Văn Tố trừng to hai mắt.

Đêm đó nàng lại viết thư cho Tiêu Tranh, bất tri bất giác lệ đầy mắt.

Trước đây Bình Dương vương bệnh tật yếu ớt cô đơn rời kinh thành, Phó Thanh Ngọc thất ý hồi hương, còn có trọng thương hiện giờ của Đông Đức nữ vương....

Nàng nhớ đến những việc đã xảy ra suốt những năm qua, giang sơn chính quyền, dân sinh đại kế, liệu có phải đồng thời có được những điều này thì chung quy nhất định sẽ mất đi điều gì đó?

Lúc Tiêu Tranh nhận được thư cũng đã là nửa đêm, vốn định chuẩn bị đi ngủ, sau khi xem xong thư tức thì kinh hoảng, lập tức khoác áo, gọi Triệu Toàn, lệnh hấn suốt đêm thỉnh danh y, thưởng số tiền lớn mời đến Thanh Hải quốc.

Nhưng không thể để hoàng đế biết.

Trên thực tế, bản thân nữ vương bệ hạ cũng không biết. Lúc đại phu Đại Lương hết một người rồi lại một người đến điều trị cho nàng, nàng chỉ cho rằng hoàng đế quan tâm nàng mà thôi.

May mà lúc một nhóm đại phu cuối cùng rời đi đã gật đầu nói với Văn Tổ không sao rồi.

Hoặc nói, ảnh hưởng không quá lớn.

Sau khi thương thế tốt lên, nữ vương bệ hạ lại khôi phục sinh khí vốn có, thế nhưng lúc triệu Văn Tổ tới lại phát hiện đôi phương nét mặt tiêu tụy, cứ như mười ngày nửa tháng không hề chớp mắt.

“Văn ái khanh, Cô nhớ khanh đi tịnh dưỡng, sao lại giống tới luyện ngục một chuyến thế?”

Văn Tổ thoáng chua xót, thầm nghĩ đi một chuyến tới luyện ngục chính là bệ hạ Ngài đó chứ.

Nàng ngồi xuống mép giường, lần đầu tiên quá phận siết bàn tay thiếu nữ: “Bệ hạ, Ngài thích con trai hay con gái?”

Đông Đức bệ hạ nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Con gái.”

“Ừm, sau này bệ hạ có con gái, vi thần muốn gọi nàng là An Bình.”

Đông Đức bệ hạ không chút cao hứng: “Cái này..... hình như là nữ nhi của Cô mà?” Người rảnh rỗi xem nào nhiệt gì chứ? →__→

Văn Tổ nhin không được bật cười, lo lắng suốt mấy ngày qua nháy mắt hóa thành hư vô: “Mặc dù là nữ nhi của bệ hạ, nhưng bình bình an an là điều mà tất cả chúng ta đều kỳ vọng mà.”

Đông Đức bệ hạ gật đầu, cũng mỉm cười nhưng lại có chút thương cảm: “Tổ Tổ, khanh liệu có phải muốn quay về?” Đột ngột nói như vậy khiến nàng cảm thấy đây là biểu hiện nhớ nhà của Văn Tổ.

Thế nhưng Văn Tổ chỉ siết chặt tay nàng, rũ mắt lắc đầu: “Không vội, bệ hạ, vi thần vẫn sẽ ở cạnh người một năm.”

Lương ký đầu năm Sùng Đức thứ năm, Văn Tổ được gia phong làm nhất phẩm Quang lộc đại phu, kiêm chức Tể tướng.

Tháng ba cùng năm, hoàng đế Lương quốc phát quốc thư, mời Tể tướng Văn Tổ đích thân dẫn sứ đoàn vào Lương quốc bàn thảo vấn đề giao thương. Nhưng nữ vương nhiều lần giữ lại, trong lòng Văn Tổ không nỡ, dời lại một năm.

Kỳ thực “không nỡ” chỉ là cách nói với Lương quốc, nàng chỉ không muốn để Tiêu Tranh lo lắng, bởi vì ngoài vấn đề nữ vương bệ hạ, Thanh Hải quốc còn gặp phải rắc rối.

Một vị công chúa đi sứ Tây Nhung sau khi trở về đô thành thì bắt đầu đau đầu phát sốt, không lâu sau đã tra ra được mắc phải bệnh dịch.

Bi thảm chính là, đây là vị quý tộc phong lưu, lại ưa náo nhiệt, càng thê thảm hơn là, khi phát hiện nàng ta mắc bệnh dịch thì dấu tích của nàng đã lây nhiễm hết một nửa đô thành.

Lần này đổi thành giấu giếm Tiêu Tranh. Văn Tổ một mặt xin nữ vương bệ hạ gửi mật thư cho hoàng đế bệ hạ phái lương y lương được, mặt khác lại tức tốc kêu gọi quan viên khắp nơi ổn định lòng dân.

Nàng vốn muốn phái người đi thăm vị quý tộc kia, đáng tiếc chúng đại thần xa lánh nàng, nhất loạt cho rằng nàng là Tể tướng, cần phải làm gương, vì thế nhiệm vụ trọng đại này cuối cùng rơi trên người nàng.

Văn Tổ ôm đầu, nữ vương bệ hạ lúc này kêu nàng làm Tể tướng làm gì chứ hả!!

Đêm đến, nàng vẫn là tâm không cam tình không nguyện mà đi, thế nhưng vừa tới cửa lớn thì liền nghe thấy một loạt âm thanh binh binh binh binh, nàng kinh ngạc chạy đến cửa lớn liếc nhìn, đại môn rộng mở,

bên trong ánh lửa hừng hực, một nữ tử dùng tiếng Thanh Hải lớn tiếng quát: “Chết là xong! Tất cả các người đều bồi táng với ta!”

Văn Tổ sững sờ hồi lâu mới nhận ra nữ tử tóc tai bù xù tựa như ma quỷ kia chính là vị chủ nhân khiến cả Thanh Hải quốc nơm nớp lo sợ. Đám người bên cạnh đều bị trói tay chân, không ngừng kêu khóc thảm thiết.

Trong khoảnh khắc, nữ tử cuối cùng dùng quát tháo, từ trong đám người túm lấy một nam tử gầy yếu, kéo hẳn định đẩy vào trong đám lửa, miệng lầm rầm nói gì đấy.

Văn Tổ nghe không rõ ràng, đại thể là thích nam tử này nhất, cho nên muốn hẳn bồi táng đầu tiên.

Nàng bắt đầu dĩ thử dài, phát phát tay ý bảo tùy tùng sau lưng tiến lên cứu người, còn mình thì liếc nhìn chung quanh, trong tích tắc liền rút bội đao của người bên cạnh, chạy đến trước nữ tử đang miệng mồm há hốc, dùng bội kiếm đánh nàng ta bất tỉnh.

Sau đó trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, bình tĩnh phân phó tùy tùng dập lửa, kẻ đó không thể nhận được quát một tiếng: “Các người nhiều đại nam tử như thế lại không xử lý được một nữ nhân à?”

Phía dưới có người nhỏ giọng đáp ứng: “Tể tướng đại nhân, nơi này cũng không phải Đại Lương.”

Văn Tổ đỡ trán.

Hiện trường hỗn loạn rốt cuộc đã được khống chế. Nam tử trước đó được nàng cứu đã được cởi trói hai tay, chạy tới quỳ trước mặt nàng dùng tiếng trung nguyên chính gốc nói lời cảm tạ với nàng.

Văn Tổ cúi mắt nhìn hắn, chợt cảm thấy bóng dáng gầy gò của hắn cực kỳ giống vị cố nhân trong hồi ức kia, hiện giờ không biết hắn thế nào rồi.

Đang nghĩ vẩn vơ, nam tử ngược lên nhìn nàng, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, gương mặt hơi đỏ, úp úp mở mở nói: “Nếu Tể tướng đại nhân đã cứu tiểu nhân, tiểu nhân nguyện hầu hạ bên cạnh, không ly không rời.”

Văn Tổ không lên tiếng, bởi vì khoảnh khắc trông thấy nét mặt của hắn, nàng lại nhớ đến một vị cố nhân khác.

Thật kỳ diệu.

Nàng buồn cười xua tay, quay người rời đi, nam tử thật sự một bước không rời theo sát phía sau nàng, thậm chí đến khi nàng lên xe ngựa, hắn vẫn leo đèo đằng sau.

Văn Tổ đành ló đầu ra nói với hắn: “Người còn đi theo à, bản tướng không cần nam tử hầu hạ.”

Người trước mặt cúi đầu, dưới tay áo rộng, ngón tay mảnh khảnh bắt an đan vào nhau, một lúc lâu sau mới ngược lên nhìn nàng: “Thực không dám giấu, tiểu nhân sợ sẽ lại có lúc không giữ được tính mạng, vẫn mong đại nhân cứu giúp.”

Thần sắc Văn Tổ khẽ biến, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng gật đầu: “Người tên gì?”

“Mẫu thân của tiểu nhân là người Hán, tên Hán gọi là Tiểu Tranh.”

Văn Tổ chợt rung mình một cái. Nhớ lại lời của Tiểu Tranh trước lúc rời đi, liên tục xua tay: “Đổi tên! Đổi tên! Đổi tên thì sẽ cho người theo ta trở về!”

Tiểu Tranh đáng thương ủy khuất gật đầu, sớm biết thì đã nói tên ở nơi này, vốn tưởng lời kéo gần gũi, ai dè ngược lại bị ghét bỏ....

Đại phu hoàng đế phái đến rất nhanh đã tới, dịch bệnh cuối cùng đã được khống chế. Nữ vương bệ hạ gọi ý Văn Tổ chiêu đãi các công thần này, nhưng tâm trạng nàng có chút uể oải.

Không phải tâm tình không vui, chỉ là cảm thấy mệt mỏi, mới đầu chỉ thấy toàn thân rã rời, dạo gần đây cảm thấy dường như bệnh rồi, trán hâm hấp, hình như phát sốt.

Đáng tiếc đến khi nàng ý thức được điểm này thì người đã ngã đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng từng tỉnh lại một lần, bên tai thấp thoáng giọng hán ngữ của đại phu, lo lắng nói rằng nàng đã nhiễm bệnh dịch.

Vì thế trong đầu Văn Tổ nhất thời trống rỗng, bên tai dường như truyền tới tiếng nghen ngào, rồi cứ thế mơ mơ hồ hồ thiếp đi.....Chuyển ngữ: Mic

Mùa xuân Sùng Đức năm thứ ba, Văn Tổ nhận lời mời của nữ vương Thanh Hải quốc, đến Thanh Hải nhậm chức.

Mới đầu nhận chức Thông nghị đại phu, nhiều lần khuyên gián, loại trừ kẻ lũng đoạn chính trị, diệt trừ tham quan, lập nhiều công lớn.

Năm sau được phong làm Chính nghị đại phu, trừng trị gian lại, diệt kẻ quyền quý ác bá, củng cố vương quyền, được Đông Đức nữ vương vô cùng tín nhiệm.

Cùng năm đó, Văn Tổ tích cực đề bạt quan viên mới, thỉnh nữ vương đồng ý cho nam tử vào triều, khai khoa chọn sĩ. Sau đó đặc biệt mở rộng nông khoa, quảng bá hàng dệt, cổ vũ giao thương cùng Lương quốc, để các thành trì vùng biên giới mở rộng buôn bán với nước khác.

Nhưng dù gì cũng là người nước khác đến, mặc dù thành tích nổi trội nhưng cũng không tránh khỏi bị xa lánh, càng huống chi hành động của Văn Tổ còn ảnh hưởng đến lợi ích của quý tộc.

Sau khi trải qua năm đầu tiên sóng êm gió lặng, năm thứ hai, kể từ khi nàng bắt đầu đề xướng cho nam tử vào triều thì liên liên tục gặp nhiều trở ngại.

Đông Đức Trác Y nói với nàng: “Văn đại nhân hiện giờ thật sự là thoát thai hoán cốt, có điều Thanh Hải quốc không thể so sánh với Lương quốc, vẫn cần phải đổi phương pháp.”

Bà nói lời này lúc đang định cùng nữ vương bệ hạ đi săn, Văn Tổ nghiêng đầu khó hiểu nhìn chằm chằm nhưng giáp trên người bà: “Đi săn cần phải mặc giống như ra chiến trường như vậy ư?”

“Ha ha ha.....” Đông Đức Trác Y cười lớn: “Cho nên Bồn vương mới bảo Văn đại nhân đổi phương pháp, có đôi khi mặc nhưng giáp không phải chỉ vì đi săn, mà còn là để biểu lộ uy quyền.”

Văn Tổ mở to mắt, kẻ đó vẽ mặt sâu xa gật gật đầu.

Sau chuyện này, nàng hoàn toàn thay đổi. Nếu nói lúc ở Đại Lương nàng chỉ tùy tình hình mà cừu đội lột hổ, nhưng hiện tại bây giờ, nàng sẽ ngẫu nhiên hổ đội lột cừu.

Nàng vẫn luôn nỗ lực duy trì quan hệ cân bằng, ngược lại đã quên mất nơi đây là quốc gia nữ tử vi tôn, nàng không cần che giấu, lúc nên tỏ ra uy quyền thì cần phải bộc lộ.

Vì thế sau một loạt công kích mạnh mẽ, quý tộc môn phiệt đồng loạt buông bỏ quyền lực, vương quyền được tập trung, nhưng nữ vương bệ hạ ngoại trừ cảm kích, đối với nàng còn có chút sợ hãi: “Văn ái khanh, Cô cảm thấy hiện giờ gặp khanh có chút.....rụt rè.”

Văn Tổ liền mỉm cười ảm áp với nàng, nữ vương bệ hạ trực tiếp hít một ngụm khí lạnh.

“Cô dường như đã trông thấy Nhiếp chính vương năm đó, nhưng nếu hấn cười như vậy, quả thật là dọa chết người rồi!”

Văn Tổ giựt giựt khóe miệng, quyết định không cười.

Nàng nhớ ra bản thân đã rất lâu rồi chưa từng nhớ đến người ấy, đương nhiên là vì cố ý không nghĩ đến.

Lúc mới đến Thanh Hải quốc, nàng dứt khoát ép mình trở thành con lừa, cả ngày vùi đầu vào việc triều đường, bởi vì sẽ không có thời gian nhớ lại những tháng ngày ở Đại Lương.

Sau đó vẫn là phản ứng cao nguyên khiến nàng dừng suy nghĩ, nàng bóp cái mũi đang không ngừng xung huyết, ử rử hít hít, nói với nữ vương tới thăm hỏi tình hình của nàng: “Thần không bỏ mạng trên đoạn đầu đài, hình như là vì phải chết ở Thanh Hải quốc vậy.”

Nữ vương vẽ mặt nghiêm túc siết tay nàng hỏi: “Có cần báo với Nhiếp chính vương một tiếng?”

Văn Tố giật mình ngồi phịch xuống, liên tục lắc đầu, ồm ồm nói: “Cẩn thận từ từ cảm nhận, hình như cũng dần quen rồi.”

“.....”

Nàng đến nơi này là muốn sau đó sẽ phong quang vô hạn trở về, chứ không phải để người ấy lo lắng.

Cách hai tháng nàng đều viết một phong thư nhờ khoái mã gửi đến phủ Nhiếp chính vương, sau đó kiên nhẫn đợi hồi âm của hắn.

Hai người cực kỳ ăn ý, bởi vì những gì đôi bên tâm sự đều là những lời vu vơ vụn vặt, không nhắc đến cục diện rồi ren chôn triều đường, không nhắc đến những khó khăn mình gặp phải, đương nhiên cũng không có những lời buồn nôn như thiếp nhớ chàng ta nhớ quá ta nhớ nàng ghê...

Văn Tố nhớ có lần ra khỏi cung đình, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt như được gột rửa, lúc này mới phát hiện mình đã ở đây tròn một năm rồi.

Nàng viện cớ với nữ vương bệ hạ, nói muốn đến thắng cảnh tịnh dưỡng ở biên cảnh Thanh Hải quốc nghỉ ngơi một thời gian, sau đó liền trở về thu thập đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Trên thực tế, nơi nàng muốn đi chính là Vô Phong sơn ở gần đó.

Nghe nói nơi đó thế núi rất cao, có thể phóng tầm mắt đến biên trấn Đại Lương, hơn nữa quan trọng là—

Nơi đó không có phản ứng cao nguyên. →__→

Một đường lên núi, đến lưng chừng núi thì cũng không leo nổi nữa, nàng chống hông thở dốc, phân phó tùy tùng ở đây nghỉ ngơi.

Trông ra xa xa, dường như thật sự nhìn thấy thành trấn đông đúc, trong lòng chợt trở nên bình lặng.

Một năm rồi, nàng học được ngôn ngữ Thanh Hải quốc, đã quen thức ăn nơi đây, ngay cả nam tử nơi này cũng nhìn quen rồi. Nếu như không nhìn thấy quốc thổ Đại Lương nữa, nàng sợ rằng bản thân sẽ càng ngày càng bất an.

Ngày bé, nàng cho rằng mình sẽ ở Giang Nam sông nước mênh mông mà trải qua một đời, không ngờ sau này lại đến kinh thành phía Bắc, hiện giờ còn đi xa về hướng Tây Bắc, bản thân bất tri bất giác đã đi xa như vậy.

Hơn nữa còn chỉ có một mình.

Hôm trở lại đô thành Thanh Hải quốc, Văn Tố tâm tình nặng nề, chuẩn bị tiếp tục sắm vai quan to hiển hách, ai ngờ vừa về phủ liền sét đánh giữa trời xanh giáng xuống, khiến nàng sợ đến chỉ còn nửa cái mạng.

Đông Đức nữ vương lúc đi săn bỗng nhiên bị ám sát, người bị trọng thương.

Văn Tố vội vàng nhập cung, vừa bước vào điện liền trông thấy Đông Đức Trác y canh giữ trước giường, nét mặt mệt mỏi.

“Là đám quý tộc bất mãn khi bị chèn ép, cố ý tạo phản, may mà không có chuyện gì.”

Bắt gặp vẻ áy náy của Văn Tố, Đông Đức Trác Y tựa như một trưởng bối hiền lành vỗ vỗ vai nàng: “Đừng bận tâm, đại phu nói tình duyên tốt thì sẽ không có chuyện gì to tát.”

Văn Tố tức thì tức sợ hãi: “Thế còn chuyện nhỏ thì sao?”

“Chuyện này.....” Đông Đức Trác Y lại thở dài, kẻ sát tai nàng thì thầm: “E là đường con cái sẽ gặp khó khăn.”

Văn Tố trừng to hai mắt.

Đêm đó nàng lại viết thư cho Tiêu Tranh, bất tri bất giác lệ đầy mặt.

Trước đây Bình Dương vương bệnh tật yếu ớt cô đơn rời kinh thành, Phó Thanh Ngọc thất ý hồi hương, còn có trọng thương hiện giờ của Đông Đức nữ vương....

Nàng nhớ đến những việc đã xảy ra suốt những năm qua, giang sơn chính quyền, dân sinh đại kế, liệu có phải đồng thời có được những điều này thì chung quy nhất định sẽ mất đi điều gì đó?

Lúc Tiêu Tranh nhận được thư cũng đã là nửa đêm, vốn định chuẩn bị đi ngủ, sau khi xem xong thư tức thì kinh hoảng, lập tức khoác áo, gọi Triệu Toàn, lệnh hấn suốt đêm thỉnh danh y, thưởng số tiền lớn mời đến Thanh Hải quốc.

Nhưng không thể để hoàng đế biết.

Trên thực tế, bản thân nữ vương bệ hạ cũng không biết. Lúc đại phu Đại Lương hết một người rồi lại một người đến điều trị cho nàng, nàng chỉ cho rằng hoàng đế quan tâm nàng mà thôi.

May mà lúc một nhóm đại phu cuối cùng rời đi đã gật đầu nói với Văn Tổ không sao rồi.

Hoặc nói, ảnh hưởng không quá lớn.

Sau khi thương thế tốt lên, nữ vương bệ hạ lại khôi phục sinh khí vốn có, thế nhưng lúc triệu Văn Tổ tới lại phát hiện đối phương nét mặt tiêu tụy, cứ như mười ngày nửa tháng không hề chớp mắt.

“Văn ái khanh, Cô nhớ khanh đi tịnh dưỡng, sao lại giống tới luyện ngục một chuyến thế?”

Văn Tổ thoáng chua xót, thầm nghĩ đi một chuyến tới luyện ngục chính là bệ hạ Ngài đó chứ.

Nàng ngồi xuống mép giường, lần đầu tiên quá phận siết bàn tay thiếu nữ: “Bệ hạ, Ngài thích con trai hay con gái?”

Đông Đức bệ hạ nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Con gái.”

“Ừm, sau này bệ hạ có con gái, vì thần muốn gọi nàng là An Bình.”

Đông Đức bệ hạ không chút cao hứng: “Cái này..... hình như là nữ nhi của Cô mà?” Người rảnh rồi xem náo nhiệt gì chứ? →__→

Văn Tổ nhin không được bật cười, lo lắng suốt mấy ngày qua nháy mắt hóa thành hư vô: “Mặc dù là nữ nhi của bệ hạ, nhưng bình bình an an là điều mà tất cả chúng ta đều kỳ vọng mà.”

Đông Đức bệ hạ gật đầu, cũng mỉm cười nhưng lại có chút thương cảm: “Tổ Tổ, khanh liệu có phải muốn quay về?” Đột ngột nói như vậy khiến nàng cảm thấy đây là biểu hiện nhớ nhà của Văn Tổ.

Thế nhưng Văn Tổ chỉ siết chặt tay nàng, rũ mắt lắc đầu: “Không vội, bệ hạ, vì thần vẫn sẽ ở cạnh người một năm.”

Lương ký đầu năm Sùng Đức thứ năm, Văn Tổ được gia phong làm nhất phẩm Quang lộc đại phu, kiêm chức Tể tướng.

Tháng ba cùng năm, hoàng đế Lương quốc phát quốc thư, mời Tể tướng Văn Tổ đích thân dẫn sứ đoàn vào Lương quốc bàn thảo vấn đề giao thương. Nhưng nữ vương nhiều lần giữ lại, trong lòng Văn Tổ không nỡ, dời lại một năm.

Kỳ thực “không nỡ” chỉ là cách nói với Lương quốc, nàng chỉ không muốn để Tiêu Tranh lo lắng, bởi vì ngoài vấn đề nữ vương bệ hạ, Thanh Hải quốc còn gặp phải rắc rối.

Một vị công chúa đi sứ Tây Nhung sau khi trở về đô thành thì bắt đầu đau đầu phát sốt, không lâu sau đã tra ra được mắc phải bệnh dịch.

Bi thảm chính là, đây là vị quý tộc phong lưu, lại ưa náo nhiệt, càng thê thảm hơn là, khi phát hiện nàng ta mắc bệnh dịch thì dấu tích của nàng đã lây nhiễm hết một nửa đô thành.

Lần này đổi thành giấu giếm Tiêu Tranh. Văn Tổ một mặt xin nữ vương bệ hạ gửi mật thư cho hoàng đế bệ hạ phái lương y lương được, mặt khác lại tức tốc kêu gọi quan viên khắp nơi ổn định lòng dân.

Nàng vốn muốn phái người đi thăm vị quý tộc kia, đáng tiếc chúng đại thần xa lánh nàng, nhất loạt cho rằng nàng là Tể tướng, cần phải làm gương, vì thế nhiệm vụ trọng đại này cuối cùng rơi trên người nàng.

Văn Tổ ôm đầu, nữ vương bệ hạ lúc này kêu nàng làm Tể tướng làm gì chứ hả!!

Đêm đến, nàng vẫn là tâm không cam tình không nguyện mà đi, thế nhưng vừa tới cửa lớn thì liền nghe thấy một loạt âm thanh binh binh binh binh, nàng kinh ngạc chạy đến cửa lớn liếc nhìn, đại môn rộng mở, bên trong ánh lửa hừng hực, một nữ tử dùng tiếng Thanh Hải lớn tiếng quát: “Chết là xong! Tất cả các người đều bồi táng với ta!”

Văn Tổ sững sờ hồi lâu mới nhận ra nữ tử tóc tai bù xù tựa như ma quỷ kia chính là vị chủ nhân khiến cả Thanh Hải quốc nơm nớp lo sợ. Đám người bên cạnh đều bị trói tay chân, không ngừng kêu khóc thảm thiết.

Trong khoảnh khắc, nữ tử cuối cùng dùng quát tháo, từ trong đám người túm lấy một nam tử gầy yếu, kéo hẳn định đẩy vào trong đám lửa, miệng lầm rầm nói gì đấy.

Văn Tổ nghe không rõ ràng, đại thể là thích nam tử này nhất, cho nên muốn hẳn bồi táng đầu tiên.

Nàng bắt đầu dĩ thử dài, phát phát tay ý bảo tùy tùng sau lưng tiến lên cứu người, còn mình thì liếc nhìn chung quanh, trong tích tắc liền rút bội đao của người bên cạnh, chạy đến trước nữ tử đang miệng mồm há hốc, dùng bội kiếm đánh nàng ta bất tỉnh.

Sau đó trong ánh mắt đờ đẫn của mọi người, bình tĩnh phân phó tùy tùng dập lửa, kẻ đó không thể nhận được quát một tiếng: “Các người nhiều đại nam tử như thế lại không xử lý được một nữ nhân à?”

Phía dưới có người nhỏ giọng đáp ứng: “Tể tướng đại nhân, nơi này cũng không phải Đại Lương.”

Văn Tổ đỡ trán.

Hiện trường hỗn loạn rốt cuộc đã được khống chế. Nam tử trước đó được nàng cứu đã được cởi trói hai tay, chạy tới quỳ trước mặt nàng dùng tiếng trung nguyên chính gốc nói lời cảm tạ với nàng.

Văn Tổ cúi mắt nhìn hắn, chợt cảm thấy bóng dáng gầy gò của hắn cực kỳ giống vị cố nhân trong hồi ức kia, hiện giờ không biết hắn thế nào rồi.

Đang nghĩ vẩn vơ, nam tử ngược lên nhìn nàng, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, gương mặt hơi đỏ, úp úp mở mở nói: “Nếu Tể tướng đại nhân đã cứu tiểu nhân, tiểu nhân nguyện hầu hạ bên cạnh, không ly không rời.”

Văn Tổ không lên tiếng, bởi vì khoảnh khắc trông thấy nét mặt của hắn, nàng lại nhớ đến một vị cố nhân khác.

Thật kỳ diệu.

Nàng buồn cười xua tay, quay người rời đi, nam tử thật sự một bước không rời theo sát phía sau nàng, thậm chí đến khi nàng lên xe ngựa, hắn vẫn leo đèo đằng sau.

Văn Tổ đành ló đầu ra nói với hắn: “Người còn đi theo à, bản tướng không cần nam tử hầu hạ.”

Người trước mặt cúi đầu, dưới tay áo rộng, ngón tay mảnh khảnh bắt an đan vào nhau, một lúc lâu sau mới ngược lên nhìn nàng: “Thực không dám giấu, tiểu nhân sợ sẽ lại có lúc không giữ được tính mạng, vẫn mong đại nhân cứu giúp.”

Thần sắc Văn Tổ khẽ biến, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng gật đầu: “Người tên gì?”

“Mẫu thân của tiểu nhân là người Hán, tên Hán gọi là Tiểu Tranh.”

Văn Tổ chợt rung mình một cái. Nhớ lại lời của Tiểu Tranh trước lúc rời đi, liên tục xua tay: “Đổi tên! Đổi tên! Đổi tên thì sẽ cho người theo ta trở về!”

Tiểu Tranh đáng thương ủy khuất gật đầu, sớm biết thì đã nói tên ở nơi này, vốn tưởng lời kéo gần gũi, ai dè ngược lại bị ghét bỏ....

Đại phu hoàng đế phái đến rất nhanh đã tới, dịch bệnh cuối cùng đã được khống chế. Nữ vương bệ hạ gọi ý Văn Tổ chiêu đãi các công thần này, nhưng tâm trạng nàng có chút uể oải.

Không phải tâm tình không vui, chỉ là cảm thấy mệt mỏi, mới đầu chỉ thấy toàn thân rã rời, dạo gần đây cảm thấy dường như bệnh rồi, trán hâm hấp, hình như phát sốt.

Đáng tiếc đến khi nàng ý thức được điểm này thì người đã ngã đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng từng tỉnh lại một lần, bên tai thấp thoáng giọng hán ngữ của đại phu, lo lắng nói rằng nàng đã nhiễm bệnh dịch.

Vì thế trong đầu Văn Tổ nhất thời trống rỗng, bên tai dường như truyền tới tiếng nghẹn ngào, rồi cứ thế mơ mơ hồ hồ thiếp đi.....

63. Chương 62

Chuyển ngữ: Mic

Nữ vương bệ hạ nhiều lần muốn vào phòng Văn Tổ thăm hỏi nhưng đều bị Đông Đức Trác Y cản lại, cuối cùng đành phải bắt đắc dĩ hồi cung, viết thư cho hoàng đế.

Đương nhiên là âm thầm.

Lương quốc dạo này cũng rất nhiều việc, thế gia Giang Nam cần được bình định, Triệu vương, Thục vương chiêu hàng đều cần có bố trí khác, nhất thời Tiêu Tranh bận đến sứt đầu mẻ trán.

Lúc hoàng đế nhận được thư thì cứ liên tục đi tới đi lui trong tấm cung, mãi đến khi Phúc Quý không chịu được nữa lên tiếng nhắc nhở, hắn mới lo lắng lẩm bẩm tự hỏi một câu: “Rốt cuộc liệu có nên nói với hoàng thúc không đây?”

Thế nhưng còn chưa nghĩ ra đáp án, Tiêu Tranh đã bước vào trong điện, lên tiếng hỏi: “Bệ hạ, có phải thư từ Thanh Hải quốc đến rồi?”

Hoàng đế trợn tròn mắt: “Hoàng thúc người.....” biết rồi ư?

Tiêu Tranh bậm môi không nói, hắn đương nhiên biết, Văn Tổ đi xa vạn lý, hắn không cách nào ở cạnh, nhưng đương nhiên cũng sẽ không đến mức không có tai mắt của mình.

Vốn hắn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng có thể có được đáp án phủ định từ chỗ hoàng đế, như thế chí ít sẽ chứng minh bệnh dịch không nghiêm trọng, Văn Tổ chắc chắn cũng sẽ không sao, nhưng hiện giờ.....

Hắn đứng yên trong chốc lát rồi liền xoay người rời đi, nhưng bị hoàng đế sau lưng gọi lại.

“Hoàng thúc.....” Hắn thở dài: “Người muốn đi thì cứ đi đi.”

Tiêu Tranh dừng bước, nhưng không quay đầu, mắt nhìn bầu trời bên ngoài điện đang dần trở nên âm u, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái: “Nàng từng đồng ý với bốn vương, nhất định sẽ quay về.”

Hoàng đế chạy lên trước, cùng hắn sóng vai đứng bên cửa, hai năm ngắn ngủi nhưng hắn lại cao lên không ít, giọng nói cũng bắt đầu biến đổi, cho nên lời nói ra cũng càng bộc lộ vẻ thâm trầm.

“Hoàng thúc, có đôi khi, Trẫm cảm thấy niềm tin của người thật sự là mạnh mẽ đến đáng sợ.”

Tiêu Tranh quay đầu, trong mắt là vẻ khó hiểu rất nhạt.

“Bất quá là một lời hứa hẹn, vì sao người lại vững tin nàng ấy sẽ trở lại bên cạnh người chứ?”

“Bệ hạ không phải cũng vì một lời hứa hẹn mà muốn cưới nữ vương Thanh Hải quốc ư?”

“Chuyện này giống nhau sao?”

“Giống, bởi vì đều hàm chứa trách nhiệm cùng tin tưởng.”

Im lặng trong chốc lát, Tiêu Tranh đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói một câu không liên quan gì: “Nghe nói bệ hạ dưới sự lây nhiễm của nữ vương bệ hạ cũng bắt đầu tin Phật rồi?”

“Ồ..ờm..... cũng có chuyện này.” Về mặt hoàng đế thoáng chút xấu hổ.

Tiêu Tranh gật đầu: “Nếu như Văn Tổ có thể qua được kiếp nạn này, bốn vương sau này cũng sẽ theo bệ hạ tin Phật, cũng sẽ không xằng bậy sát sinh nữa.”

Nét mặt hoàng đế khê biến, đảo mắt nhìn hấn, nhưng chỉ trông thấy nửa gương mặt với góc cạnh rõ ràng cùng đôi mắt hơi nhú lại, cuối cùng vờ thoải mái cười nói: “Vầy Trẫm trước tiên đến Tướng quốc tự thỉnh một tượng Phật về cho hoàng thúc, người nhất định sẽ cần!”

.....

Văn Tổ ước chừng sau khi ngủ suốt nửa tháng thì tỉnh lại một lần, thời gian vừa vặn đúng lúc Tiểu Tranh đang chăm sóc nàng, bắt gặp đôi mắt đỏ quạch của hấn, thoáng chốc nàng mới nhớ ra tiếng khóc thút thít khi ấy chính là từ hấn phát ra.

Nhân lúc có chút khí lực, Văn Tổ trước húp chén cháo, sau đó bảo hấn rời đi. Nàng không biết mình ngủ bao lâu, nhưng bệnh dịch có thể lây nhiễm, nàng không muốn liên lụy người khác.

Tiểu Tranh trái lại bảo không có gì, trước đó hấn ở chung với vị “mầm bệnh” lâu như thế cũng không bị lây, hiển nhiên là không có gì đáng ngại, bằng không nữ vương bệ hạ cũng sẽ không cho phép ở bên cạnh chăm sóc.

Ngoài ra, hấn khóc thực ra cũng không chỉ vì lý do nàng bị bệnh, mà còn là vì.....

Trời ạ, hấn bị người đường đường là Nhiếp chính vương của Đại Lương đe dọa đó, cũng chẳng dám chủ động thân thiết quá nhiều với Tể tướng nữa đó, hấn có thể không khóc sao?! >_

Văn Tổ nào biết nội tình bên trong, nghe nói không bị gì nên cũng để tùy hấn.

Vốn nàng còn muốn nhờ hấn viết hộ một bức thư báo bình an cho Tiêu Tranh, nhưng mệt mỏi lại ập tới, một lần nữa mê mê man man chìm vào giấc ngủ.

Nàng không biết, trên thành lầu Đại Lương cách đó vạn lý, có người gần như ngày ngày vào lúc hoàng hôn đều lên thành lầu dõi mắt ra xa, đợi tin khoải mã gửi về. Hơn nữa còn tuyển chọn danh y khắp thiên hạ phái đến Thanh Hải quốc, chỉ để cứu nàng bình an vô sự.

Nàng muốn che giấu, nhưng từ sớm đã không cách nào giấu được.

Lần nữa tỉnh dậy cũng không biết là đã qua bao lâu, nhưng đó là một buổi sớm trời trong nắng đẹp. Văn Tổ vừa mở mắt đã trông thấy ánh nắng ngoài cửa chiếu vào, mang theo cảm giác trong lành của buổi bình minh, làn gió se se lạnh lùa vào, trong viện một gốc cây phong lá đã đổi màu, đã là cuối thu.

Một bóng người màu trắng đứng bên cửa, nàng kinh ngạc chớp chớp mắt, thanh tỉnh lại mới gọi một tiếng: “Tiểu Tranh?”

Bóng người từ từ quay lại, nàng trợn mắt há hốc.

Không phải Tiểu Tranh.

Người đó từng bước từng bước lại gần, vẫn là ý cười như gió xuân ấm áp ngày trước, kẻ đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường: “Sao vậy? Không nhớ bốn vương?”

Văn Tổ mấp máy môi, một lúc lâu sau mới thốt nên lời: “Bình Dương vương gia?”

Tiêu Đoan gật đầu: “Là ta.”

“Ngài sao.....lại ở chỗ này?”

Ánh mắt Tiêu Đoan lấp lóe, cảm xúc không rõ, dường như đang nhớ lại gì đấy, lại dường như đang nhớ đến người nào, cuối cùng chỉ khe khẽ mỉm cười: “Tối xem thử mà thôi, không có gì kỳ lạ.”

Văn Tổ vốn muốn hỏi tình hình gần đây của hấn, bởi vì hấn trông càng có vẻ gầy yếu, có điều nụ cười so ra lại ấm áp dịu dàng hơn trước rất nhiều, cũng không còn khí thế mơ hồ lộ ra bên ngoài nữa, tựa như biến thành một người khác.

Thế nên nàng do dự rất lâu, đổi cách hỏi: “Bình Dương vương gia mấy năm nay đang làm gì?”

“À, ước chừng là du sơn ngoạn thủy đi.”

“Có quen người nào?”

“Ừm, cũng từng có....”

Văn Tổ chống người ngồi dậy, vốn định tiếp tục hỏi, nhưng đột nhiên phát hiện bản thân không có khí lực, lúc này mới nhớ mình vì bệnh dịch mà nằm ở đây, lại vội vàng nằm trở lại, dùng chăn che kín mặt: “Bình Dương vương gia mau rời đi, ta bị bệnh dịch.”

Tiêu Đoan cười kéo chăn nàng: “Sợ cái gì, cô gần như đã không sao rồi, bằng không bổn vương cũng chẳng thêm vào thăm cô!”

Văn Tổ từ trong chăn lộ đầu ra, chớp mắt, nét mặt nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy lời này của ngài là thật!”

“Đúng đấy, cô không sao đâu.”

“Không, ta nói câu cuối cơ.”

“.....”

Sau đó nhớ lại, Văn Tổ cảm thấy đây chỉ là một giấc mộng trong lúc bị bệnh, Bình Dương vương liệu có thật sự đã tới hay không, nàng thế nhưng lại không nhớ ra.

Nhưng đích thực đã chuyện trò với hắn rất nhiều, tựa như những âm mưu ám hại trước kia chưa từng có, tất cả đã biến mất từ sớm.

Hắn vẫn là Bình Dương vương bất cẩn đắm bỏ vào nàng trong lần gặp mặt đầu tiên, quen dùng gương mặt với nụ cười thoáng chút gian tà trêu chọc nàng, có đôi khi rất chân thật, nhưng chung quy đều là ý cười dịu dàng ôn hòa, đồng tử hẹp dài nhẹ đảo, lại càng lộ ra nét đa tình.

Trước khi hắn rời đi, Văn Tổ chợt nói: “Bình Dương vương gia, Ngài nên tìm một người bầu bạn, du sơn ngoạn thủy một mình rất cô đơn?”

Tiêu Đoan khoanh tay cười khế, ánh mắt mang chút thê lương, một lúc lâu sau mới nói: “Thế gian này e rằng chỉ có đồ ngốc mới hợp với ta.” Ngừng trong giây lát, hắn lại bổ sung: “Ta không phải nói đùa, mà thật sự nói kẻ có đầu óc không toàn vẹn.”

Nụ cười Văn Tổ cứng đờ, bởi vì nàng cảm thấy người như vậy có khả năng tồn tại.

Như thế cũng tốt, người thông minh quá, nên có một người bù lại ở bên cạnh.

Nói xong lời này Tiêu Đoan liền rời đi, sau này Văn Tổ gặp lại hắn thì đã là sau đó rất lâu.

Đương nhiên nàng chưa từng nghĩ đến sẽ là trong tình cảnh như thế....

Mãi đến khi bước sang Sùng Đức năm thứ sáu, sức khỏe Văn Tổ mới xem như hoàn toàn bình phục, còn vị quý tộc “mầm bệnh” kia thì đã sớm về châu ông bà lúc trời vừa vào thu.

Sau khi nhận được tin tức, nàng chuẩn bị cho Tiểu Tranh xuất phủ, nhưng hắn sống chết cũng không muốn rời đi.

Lúc hắn xấu hổ cực kỳ giống Lưu Kha trước đây, Văn Tổ nhất thời không nhẫn tâm nên vẫn đồng ý với thỉnh cầu của hắn.

Lần trước lúc Tiêu Tranh viết thư cho nàng nói Tề Giản và Tần Dung đã thành thân, Lưu Kha dưới sự tác hợp của Chu Hiền Đạt cũng đã có một mối hôn sự, nghĩ thấy chuyện tốt cũng sắp tới rồi đây.

Nàng viết thư cho Tiêu Tranh, nói mình thời gian này vẫn luôn bận rộn chính vụ, bốn ba khắp nơi, bất tri bất giác đã qua lâu như vậy, đến nỗi quên viết thư cho hắn.

Rất nhanh Tiêu Tranh đã hồi âm, nói vừa hay hắn cũng bận rộn, không viết thư cũng không sao, chú ý sức khỏe mới là quan trọng. Cuối thư còn nói bản thân dạo gần đây bắt đầu tin Phật, thậm chí còn chép một đoạn tâm kinh cho nàng.

Văn Tổ cảm thấy khó mà tin nổi, dù thế nào cũng không thể liên kết được quan hệ giữa hắn với Phật giáo, vì thế mỉm cười hồi âm, nói đến lúc đó nhất định phải tỉnh một tượng phật từ Thanh Hải quốc về cho hắn.

Đến tháng ba năm nay, hoàng đế Lương quốc lại phát quốc thư, nữ vương đương nhiên lưu luyến giữ lại, Văn Tổ uyển chuyển từ chối, lời lẽ khẩn thiết. Đông Đức bệ hạ biết tâm tư nàng, cũng không giữ chân nữa, đồng ý với nàng.

Cuối tháng ba, Văn Tổ lên đường về Đại Lương, nữ vương ban ngàn lượng hoàng kim, trăm con ngựa tốt cùng vô số trân châu được thảo, Văn Tổ mừng rỡ cảm tạ.

Ngày cáo từ, bách tính sắp hàng hai bên đường tiễn bước, Văn Tổ sau khi liên tục cảm tạ thì lên đường về nước, ai ngờ nửa đường đột nhiên biết nữ vương còn ban tặng một vị thiếu niên mỹ mạo tên gọi Tiểu Tranh cho nàng, hốt ha hốt hoảng, hoảng hồn bỏ chạy, mọi người ồ lên.

Từ đó lưu lại một câu chuyện tại Thanh Hải quốc.

.....

Còn ở Lương quốc, từ năm thứ hai Sùng Đức bình định loạn thất vương Giang Nam, Nhiếp chính vương chăm lo việc nước, ổn định Tây Nhung, diệt trừ mối lo xâm phạm biên giới, chính trị minh bạch. Sau đó đại hưng thủy lợi, cổ vũ thông thương, ủng hộ nhân tài, cho phép ngôn luận, nơi nơi bắt đầu trở nên phồn thịnh.

Sùng Đức năm thứ ba, hoàng đế bệ hạ vi phục học hỏi, tuần thị thiên hạ. Sùng Đức năm thứ năm trở lại triều đình, từ đó vào Quốc Tử Giám đốc lòng học văn luyện võ. Thường xuyên cùng Nhiếp chính vương tham luận chính vụ đến khuya, siêng năng cần cù, cả triều đều biết.

Sùng Đức năm thứ năm, được Nhiếp chính vương gợi ý, hoàng đế đích thân phát chiếu thư, mời Văn Tổ về nước. Triều thần mới đầu lên tiếng phản đối, trùng hợp Đông Đức nữ vương giữ lại, Văn Tổ chưa thể lên đường.

Năm thứ sáu, hoàng đế bệ hạ lần nữa phát chiếu thư, thêm con dấu của Nhiếp chính vương, triều thần sợ hãi, cũng không dám phản đối nữa.

Cuối tháng ba, Văn Tổ lên đường về nước.

Chưa đến tháng năm, nhưng kinh thành đã dần trở nên bận rộn, đây là tình hình hiển nhiên của mọi năm trước khi cùng Thanh Hải quốc giao thương. Đi cùng quan viên sứ đoàn còn có rất nhiều nhà buôn trong dân gian Thanh Hải quốc, những nhà buôn tại kinh thành “cận thủy lâu đài”, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội “đắc nguyệt” này.

Có điều còn chưa đợi được phái đoàn Thanh Hải quốc thì lão quản gia phủ Nhiếp chính vương đã dẫn theo một đoàn nha hoàn nô tì lượn một vòng phố thị.

Có người mắt sắc nhận ra họ, ngạc nhiên hỏi người bên cạnh: “Nè, Nhiếp chính vương phủ đây là định tổ chức đại sự gì à?”

“Ui cha, người không biết à? Vị Văn thiếu phó kia sắp trở lại đây.”

“Hửm? Văn thiếu phó trở lại có liên quan gì với phủ Nhiếp chính vương?”

“Chắc chắn, nông cạn quá sức nông cạn, chuyện năm đó Nhiếp chính vương từ chiến trường xa xôi học tốc trở về, một tiến cứu người, người quên rồi à? Giữa hai người họ.....”

“À.....” Một đám người vây xem bưng bình tỉnh đại ngộ.

Mà hiện giờ, trên thành lầu phía bắc, nhiều ngày liên tiếp có người ngày ngày đến đây, một thân hắc y, đón gió mà đứng, lên cao phóng tầm mắt ra xa.

Triệu Toàn cung kính đứng cạnh, lúc nhìn thấy phía trước cờ xí tung bay, nghiêng đầu nhìn sang, quả nhiên trông thấy vương gia nhà mình khề nhếch khóe môi.

Nàng từng tiễn hắn xuất chinh, chờ hắn khải hoàn.

Bây giờ, đổi lại, hẳn đợi được nàng rồi.....

Sử ký Hậu Lương ghi chép:

Văn Tổ, nhân sĩ Giang Nam, mẫn tuệ hiếu học, tài cao lỗi lạc. Tổ tiên đức trọng, đạt nhiều thành tựu về văn hóa giáo dục, lưu danh hậu thế, “Tổ” từ đó cũng trở nên thịnh hành.

Sùng Đức năm đầu tiên, Nhiếp chính vương vì mối liên hôn bắt đầu tiến hành tân chính. Tổ ngực ôm chí lớn, dũng cảm yết bảng làm phụ tá. Qua vài tháng, trước điện được phong chức Hộ bộ lang trung, biết cách ứng xử, trị lũ lụt, diệt tham quan, trở thành tam phẩm Thị lang.

Sùng Đức năm thứ ba, thúc đẩy liên minh hai nước Lương – Thanh, được Đông Đức nữ vương tán thưởng, nhận lễ của vua, trở thành Thiên tử thiếu phó, chúng nghị xôn xao.

Tổ trong tình thế rối ren một mình thượng vị, tích vận giang nhi độc huyền nhất mộc, dạy dỗ vương những điều tinh diệu. Sau đó thường khen là thầy giỏi, tôn kính có thừa.

Cuối năm thứ hai, Nhiếp chính vương bình loạn thất vương, thu hồi Giang Đông Giang Nam. Năm thứ ba, Tổ rời Lương thổ, tiếp nhận lời mời của Thanh Hải nữ vương.

Mới đầu nhậm chức Thông nghị đại phu, liên tiếp can gián, phế thao túng chính trị, diệt tham quan. Năm sau gia phong Chính nghị đại phu, trừ gian lại, trừ ác bá, chấn chỉnh vương quyền. Sau đó mở khoa chiêu sĩ, đặc biệt chú trọng nông khoa, mở rộng hàng dệt, cổ vũ thông thương, phát triển các thành trấn giao thương với nước ngoài. Sùng Đức năm thứ năm gia phong nhất phẩm Quang lộc đại phu kiêm Tế tướng.

Sùng Đức năm thứ sáu, Tổ phụng mệnh về nước, thành thân cùng Nhiếp chính vương, để ban chiếu thư khắp nơi cùng chúc mừng, đại xá thiên hạ. Hôm sau sắc phong làm nhất phẩm thiếu phó cùng Nhiếp chính vương phi, cùng cấp tước thân vương.

Sùng Đức năm thứ bảy sinh trưởng tử Trữ, năm sau gia phong làm thế tử. Mùa thu năm thứ chín lại có một nữ nhi, cùng năm được phong tước Quận chúa.

Mùa thu cùng năm, để tròn mười lăm, Nhiếp chính vương trao trả triều chính, lấy lại tước Tấn vương. Mùa đông cùng năm, Tổ từ quan quy ẩn, cùng Tấn vương trở lại Giang Nam định cư, sau du ngoạn bốn phương, hành tung bất định.

Sùng An năm thứ mười bốn, Tấn vương qua đời, hưởng thọ tám mươi, truy phong Thừa thiên hành đạo anh minh uyên công thánh võ khoan nhân đức thành võ hoàng đế. Tổ đau thương, từ đó sinh bệnh. Sau đó chuyên tâm biên soạn sách, bổ sung “Tứ Khâm tập”, để lại cho hậu thế.

Qua năm năm, qua đời tại Giang Nam, thụy “Văn đức hậu”, gia phong Huệ trí mẫn túc chính nhân tá thiên hoàng thánh nghị hoàng hậu. Hậu táng cùng hoàng lăng với Thừa thiên thánh hoàng đế, không ngừng được cung phụng.....Chuyển ngữ: Mic

Nữ vương bệ hạ nhiều lần muốn vào phòng Văn Tổ thăm hỏi nhưng đều bị Đông Đức Trác Y cản lại, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ hồi cung, viết thư cho hoàng đế.

Đương nhiên là âm thầm.

Lương quốc dạo này cũng rất nhiều việc, thế gia Giang Nam cần được bình định, Triệu vương, Thục vương chiêu hàng đều cần có bố trí khác, nhất thời Tiêu Tranh bận đến sứt đầu mẻ trán.

Lúc hoàng đế nhận được thư thì cứ liên tục đi tới đi lui trong tấm cung, mãi đến khi Phúc Quý không chịu được nữa lên tiếng nhắc nhở, hẳn mới lo lắng lắm bậm tự hỏi một câu: “Rốt cuộc liệu có nên nói với hoàng thúc không đây?”

Thế nhưng còn chưa nghĩ ra đáp án, Tiêu Tranh đã bước vào trong điện, lên tiếng hỏi: “Bệ hạ, có phải thư từ Thanh Hải quốc đến rồi?”

Hoàng đế trợn tròn mắt: “Hoàng thúc người.....” biết rồi ư?

64. Chương 63

Tiêu Tranh bậm môi không nói, hắn đương nhiên biết, Văn Tổ đi xa vạn lý, hắn không cách nào ở cạnh, nhưng đương nhiên cũng sẽ không đến mức không có tai mắt của mình.

Vốn hắn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng có thể có được đáp án phủ định từ chỗ hoàng đế, như thế chí ít sẽ chứng minh bệnh dịch không nghiêm trọng, Văn Tổ chắc chắn cũng sẽ không sao, nhưng hiện giờ.....

Hắn đứng yên trong chốc lát rồi liền xoay người rời đi, nhưng bị hoàng đế sau lưng gọi lại.

“Hoàng thúc.....” Hắn thở dài: “Người muốn đi thì cứ đi đi.”

Tiêu Tranh dừng bước, nhưng không quay đầu, mắt nhìn bầu trời bên ngoài điện đang dần trở nên âm u, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái: “Nàng từng đồng ý với bốn vương, nhất định sẽ quay về.”

Hoàng đế chạy lên trước, cùng hắn sóng vai đứng bên cửa, hai năm ngắn ngủi nhưng hắn lại cao lên không ít, giọng nói cũng bắt đầu biến đổi, cho nên lời nói ra cũng càng bộc lộ vẻ thâm trầm.

“Hoàng thúc, có đôi khi, Trẫm cảm thấy niềm tin của người thật sự là mạnh mẽ đến đáng sợ.”

Tiêu Tranh quay đầu, trong mắt là vẻ khó hiểu rất nhạt.

“Bất quá là một lời hứa hẹn, vì sao người lại vững tin nàng ấy sẽ trở lại bên cạnh người chứ?”

“Bệ hạ không phải cũng vì một lời hứa hẹn mà muốn cưới nữ vương Thanh Hải quốc ư?”

“Chuyện này giống nhau sao?”

“Giống, bởi vì đều hàm chứa trách nhiệm cùng tin tưởng.”

Im lặng trong chốc lát, Tiêu Tranh đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói một câu không liên quan gì: “Nghe nói bệ hạ dưới sự lây nhiễm của nữ vương bệ hạ cũng bắt đầu tin Phật rồi?”

“Ồ..ờm..... cũng có chuyện này.” Vẻ mặt hoàng đế thoáng chút xấu hổ.

Tiêu Tranh gật đầu: “Nếu như Văn Tổ có thể qua được kiếp nạn này, bốn vương sau này cũng sẽ theo bệ hạ tin Phật, cũng sẽ không xằng bậy sát sinh nữa.”

Nét mặt hoàng đế khẽ biến, đảo mắt nhìn hắn, nhưng chỉ trông thấy nửa gương mặt với góc cạnh rõ ràng cùng đôi mắt hơi nhú lại, cuối cùng vờ thoải mái cười nói: “Vậy Trẫm trước tiên đến Tướng quốc tự thỉnh một tượng Phật về cho hoàng thúc, người nhất định sẽ cần!”

.....

Văn Tổ ước chừng sau khi ngủ suốt nửa tháng thì tỉnh lại một lần, thời gian vừa vặn đúng lúc Tiêu Tranh đang chăm sóc nàng, bắt gặp đôi mắt đỏ quạch của hắn, thoáng chốc nàng mới nhớ ra tiếng khóc thút thít khi ấy chính là từ hắn phát ra.

Nhân lúc có chút khí lực, Văn Tổ trước húp chén cháo, sau đó bảo hắn rời đi. Nàng không biết mình ngủ bao lâu, nhưng bệnh dịch có thể lây nhiễm, nàng không muốn liên lụy người khác.

Tiểu Tranh trái lại bảo không có gì, trước đó hắn ở chung với vị “mầm bệnh” lâu như thế cũng không bị lây, hiển nhiên là không có gì đáng ngại, bằng không nữ vương bệ hạ cũng sẽ không cho phép ở bên cạnh chăm sóc.

Ngoài ra, hắn khóc thực ra cũng không chỉ vì lý do nàng bị bệnh, mà còn là vì.....

Trời ạ, hắn bị người đường đường là Nhiếp chính vương của Đại Lương đe dọa đó, cũng chả dám chủ động thân thiết quá nhiều với Tể tướng nữa đó, hắn có thể không khóc sao?! >_

Văn Tổ nào biết nội tình bên trong, nghe nói không bị gì nên cũng để tùy hãn.

Vốn nàng còn muốn nhờ hẩn viết hộ một bức thư báo bình an cho Tiêu Tranh, nhưng mệt mỏi lại ập tới, một lần nữa mê mê man man chìm vào giấc ngủ.

Nàng không biết, trên thành lầu Đại Lương cách đó vạn lý, có người gần như ngày ngày vào lúc hoàng hôn đều lên thành lầu dõi mắt ra xa, đợi tin khoải mã gửi về. Hơn nữa còn tuyển chọn danh y khắp thiên hạ phái đến Thanh Hải quốc, chỉ để cứu nàng bình an vô sự.

Nàng muốn che giấu, nhưng từ sớm đã không cách nào giấu được.

Lần nữa tỉnh dậy cũng không biết là đã qua bao lâu, nhưng đó là một buổi sớm trời trong nắng đẹp. Văn Tổ vừa mở mắt đã trông thấy ánh nắng ngoài cửa chiếu vào, mang theo cảm giác trong lành của buổi bình minh, làn gió se se lạnh lùa vào, trong viện một gốc cây phong lá đã đổi màu, đã là cuối thu.

Một bóng người màu trắng đứng bên cửa, nàng kinh ngạc chớp chớp mắt, thanh tỉnh lại mới gọi một tiếng: “Tiêu Tranh?”

Bóng người từ từ quay lại, nàng trợn mắt há hốc.

Không phải Tiêu Tranh.

Người đó từng bước từng bước lại gần, vẫn là ý cười như gió xuân ấm áp ngày trước, kẻ đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường: “Sao vậy? Không nhớ bốn vương?”

Văn Tổ mấp máy môi, một lúc lâu sau mới thốt nên lời: “Bình Dương vương gia?”

Tiêu Đoan gật đầu: “Là ta.”

“Ngài sao.....lại ở chỗ này?”

Ánh mắt Tiêu Đoan lấp lóe, cảm xúc không rõ, dường như đang nhớ lại gì đấy, lại dường như đang nhớ đến người nào, cuối cùng chỉ khe khẽ mỉm cười: “Tới xem thử mà thôi, không có gì kỳ lạ.”

Văn Tổ vốn muốn hỏi tình hình gần đây của hẩn, bởi vì hẩn trông càng có vẻ gầy yếu, có điều nụ cười so ra lại ấm áp dịu dàng hơn trước rất nhiều, cũng không còn khí thế mơ hồ lộ ra bên ngoài nữa, tựa như biến thành một người khác.

Thế nên nàng do dự rất lâu, đổi cách hỏi: “Bình Dương vương gia mấy năm nay đang làm gì?”

“À, ước chừng là du sơn ngoạn thủy đi.”

“Có quen người nào?”

“Ừm, cũng từng có....”

Văn Tổ chống người ngồi dậy, vốn định tiếp tục hỏi, nhưng đột nhiên phát hiện bản thân không có khí lực, lúc này mới nhớ mình vì bệnh dịch mà nằm ở đây, lại vội vàng nằm trở lại, dùng chăn che kín mặt: “Bình Dương vương gia mau rời đi, ta bị bệnh dịch.”

Tiêu Đoan cười kéo chăn nàng: “Sợ cái gì, cô gần như đã không sao rồi, bằng không bốn vương cũng chẳng thèm vào thăm cô!”

Văn Tổ từ trong chăn lộ đầu ra, chớp mắt, nét mặt nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy lời này của ngài là thật!”

“Đúng đấy, cô không sao đâu.”

“Không, ta nói câu cuối cơ.”

“.....”

Sau đó nhớ lại, Văn Tổ cảm thấy đấy chỉ là một giấc mộng trong lúc bị bệnh, Bình Dương vương liệu có thật sự đã tới hay không, nàng thể nhưng lại không nhớ ra.

Nhưng đích thực đã chuyện trò với hẩn rất nhiều, tựa như những âm mưu ám hại trước kia chưa từng có, tất cả đã biến mất từ sớm.

Hắn vẫn là Bình Dương vương bất cẩn đắm bỏ vào nàng trong lần gặp mặt đầu tiên, quen dùng gương mặt với nụ cười thoáng chút gian tà trên choker nàng, có đôi khi rất chân thật, nhưng chung quy đều là ý cười dịu dàng ôn hòa, đồng tử hẹp dài nhẹ đảo, lại càng lộ ra nét đa tình.

Trước khi hắn rời đi, Văn Tổ chợt nói: “Bình Dương vương gia, Ngài nên tìm một người bầu bạn, du sơn ngoạn thủy một mình rất cô đơn?”

Tiêu Đoan khoanh tay cười khê, ánh mắt mang chút thê lương, một lúc lâu sau mới nói: “Thế gian này e rằng chỉ có đồ ngốc mới hợp với ta.” Ngừng trong giây lát, hắn lại bổ sung: “Ta không phải nói đùa, mà thật sự nói kẻ có đầu óc không toàn vẹn.”

Nụ cười Văn Tổ cứng đờ, bởi vì nàng cảm thấy người như vậy có khả năng tồn tại.

Như thế cũng tốt, người thông minh quá, nên có một người bù lại ở bên cạnh.

Nói xong lời này Tiêu Đoan liền rời đi, sau này Văn Tổ gặp lại hắn thì đã là sau đó rất lâu.

Đương nhiên nàng chưa từng nghĩ đến sẽ là trong tình cảnh như thế....

Mãi đến khi bước sang Sùng Đức năm thứ sáu, sức khỏe Văn Tổ mới xem như hoàn toàn bình phục, còn vị quý tộc “mầm bệnh” kia thì đã sớm về châu ông bà lúc trời vừa vào thu.

Sau khi nhận được tin tức, nàng chuẩn bị cho Tiểu Tranh xuất phủ, nhưng hắn sống chết cũng không muốn rời đi.

Lúc hắn xấu hổ cực kỳ giống Lưu Kha trước đây, Văn Tổ nhất thời không nhẫn tâm nên vẫn đồng ý với thỉnh cầu của hắn.

Lần trước lúc Tiêu Tranh viết thư cho nàng nói Tề Giản và Tần Dung đã thành thân, Lưu Kha dưới sự tác hợp của Chu Hiền Đạt cũng đã có một mối hôn sự, nghĩ thấy chuyện tốt cũng sắp tới rồi đây.

Nàng viết thư cho Tiêu Tranh, nói mình thời gian này vẫn luôn bận rộn chính vụ, bên ba khắp nơi, bất tri bất giác đã qua lâu như vậy, đến nỗi quên viết thư cho hắn.

Rất nhanh Tiêu Tranh đã hồi âm, nói vừa hay hắn cũng bận rộn, không viết thư cũng không sao, chú ý sức khỏe mới là quan trọng. Cuối thư còn nói bản thân dạo gần đây bắt đầu tin Phật, thậm chí còn chép một đoạn tâm kinh cho nàng.

Văn Tổ cảm thấy khó mà tin nổi, dù thế nào cũng không thể liên kết được quan hệ giữa hắn với Phật giáo, vì thế mỉm cười hồi âm, nói đến lúc đó nhất định phải thỉnh một tượng Phật từ Thanh Hải quốc về cho hắn.

Đến tháng ba năm nay, hoàng đế Lương quốc lại phát quốc thư, nữ vương đương nhiên lưu luyến giữ lại, Văn Tổ uyển chuyển từ chối, lời lẽ khẩn thiết. Đông Đức bề hạ biết tâm tư nàng, cũng không giữ chân nữa, đồng ý với nàng.

Cuối tháng ba, Văn Tổ lên đường về Đại Lương, nữ vương ban ngàn lượng hoàng kim, trăm con ngựa tốt cùng vô số trân châu được thảo, Văn Tổ mừng rỡ cảm tạ.

Ngày cáo từ, bách tính sắp hàng hai bên đường tiễn bước, Văn Tổ sau khi liên tục cảm tạ thì lên đường về nước, ai ngờ nửa đường đột nhiên biết nữ vương còn ban tặng một vị thiếu niên mỹ mạo tên gọi Tiểu Tranh cho nàng, hốt ha hốt hoảng, hoảng hồn bỏ chạy, mọi người ồ lên.

Từ đó lưu lại một câu chuyện tại Thanh Hải quốc.

.....

Còn ở Lương quốc, từ năm thứ hai Sùng Đức bình định loạn thất vương Giang Nam, Nhiếp chính vương chăm lo việc nước, ổn định Tây Nhung, diệt trừ mối lo xâm phạm biên giới, chính trị minh bạch. Sau đó đại hưng thủy lợi, cổ vũ thông thương, ủng hộ nhân tài, cho phép ngôn luận, nơi nơi bắt đầu trở nên phồn thịnh.

Sùng Đức năm thứ ba, hoàng đế bề hạ vi phục học hỏi, tuần thị thiên hạ. Sùng Đức năm thứ năm trở lại triều đình, từ đó vào Quốc Tử Giám đốc lòng học văn luyện võ. Thường xuyên cùng Nhiếp chính vương tham luận chính vụ đến khuya, siêng năng cần cù, cả triều đều biết.

Sùng Đức năm thứ năm, được Nhiếp chính vương gợi ý, hoàng đế đích thân phát chiếu thư, mời Văn Tổ về nước. Triều thần mới đầu lên tiếng phản đối, trùng hợp Đông Đức nữ vương giữ lại, Văn Tổ chưa thể lên đường.

Năm thứ sáu, hoàng đế bệ hạ lần nữa phát chiếu thư, thêm con dấu của Nhiếp chính vương, triều thần sợ hãi, cũng không dám phản đối nữa.

Cuối tháng ba, Văn Tổ lên đường về nước.

Chưa đến tháng năm, nhưng kinh thành đã dần trở nên bận rộn, đây là tình hình hiển nhiên của mọi năm trước khi cùng Thanh Hải quốc giao thương. Đi cùng quan viên sứ đoàn còn có rất nhiều nhà buôn trong dân gian Thanh Hải quốc, những nhà buôn tại kinh thành “cận thủy lâu đài”, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội “đắc nguyệt” này.

Có điều còn chưa đợi được phái đoàn Thanh Hải quốc thì lão quản gia phủ Nhiếp chính vương đã dẫn theo một đoàn nha hoàn nô tì lượn một vòng phố thị.

Có người mắt sắc nhận ra họ, ngạc nhiên hỏi người bên cạnh: “Nè, Nhiếp chính vương phủ đây là định tổ chức đại sự gì à?”

“Ui cha, người không biết à? Vị Văn thiếu phó kia sắp trở lại đấy.”

“Hửm? Văn thiếu phó trở lại có liên quan gì với phủ Nhiếp chính vương?”

“Chắc chắn, nông cạn quá sức nông cạn, chuyện năm đó Nhiếp chính vương từ chiến trường xa xôi học tốc trở về, một tiền cứu người, người quên rồi à? Giữa hai người họ.....”

“À.....” Một đám người vây xem bưng bình tĩnh đại ngộ.

Mà hiện giờ, trên thành lầu phía bắc, nhiều ngày liên tiếp có người ngày ngày đến đây, một thân hắc y, đón gió mà đứng, lên cao phóng tầm mắt ra xa.

Triệu Toàn cung kính đứng cạnh, lúc nhìn thấy phía trước cờ xí tung bay, nghiêng đầu nhìn sang, quả nhiên trông thấy vương gia nhà mình khẽ nhếch khóe môi.

Nàng từng tiễn hắc xuất chinh, chờ hắc khải hoàn.

Bây giờ, đổi lại, hắc đợi được nàng rồi.....

Sử ký Hậu Lương ghi chép:

Văn Tổ, nhân sĩ Giang Nam, mẫn tuệ hiếu học, tài cao lỗi lạc. Tổ tiên đức trọng, đạt nhiều thành tựu về văn hóa giáo dục, lưu danh hậu thế, “Tổ” từ đó cũng trở nên thịnh hành.

Sùng Đức năm đầu tiên, Nhiếp chính vương vì mối liên hôn bắt đầu tiến hành tân chính. Tổ ngực ôm chí lớn, dũng cảm yết băng làm phụ tá. Qua vài tháng, trước điện được phong chức Hộ bộ lang trung, biết cách ứng xử, trị lũ lụt, diệt tham quan, trở thành tam phẩm Thị lang.

Sùng Đức năm thứ ba, thúc đẩy liên minh hai nước Lương – Thanh, được Đông Đức nữ vương tán thưởng, nhận lễ của vua, trở thành Thiên tử thiếu phó, chúng nghị xôn xao.

Tổ trong tình thế rối ren một mình thượng vị, tích vạn giang nhi độc huyền nhất mộc, dạy dỗ vương những điều tinh diệu. Sau đó thường khen là thầy giỏi, tôn kính có thừa.

Cuối năm thứ hai, Nhiếp chính vương bình loạn thất vương, thu hồi Giang Đông Giang Nam. Năm thứ ba, Tổ rời Lương thổ, tiếp nhận lời mời của Thanh Hải nữ vương.

Mới đầu nhậm chức Thông nghị đại phu, liên tiếp can gián, phế thao túng chính trị, diệt tham quan. Năm sau gia phong Chính nghị đại phu, trừng trị gian lại, trừ ác bá, chấn chỉnh vương quyền. Sau đó mở khoa chiêu sĩ, đặc biệt chú trọng nông khoa, mở rộng hàng dệt, cổ vũ thông thương, phát triển các thành trấn giao thương với nước ngoài. Sùng Đức năm thứ năm gia phong nhất phẩm Quang lộc đại phu kiêm Tế tướng.

Sùng Đức năm thứ sáu, Tổ phụng mệnh về nước, thành thân cùng Nhiếp chính vương, để ban chiếu thư khắp nơi cùng chúc mừng, đại xá thiên hạ. Hôm sau sắc phong làm nhất phẩm thiếu phó cùng Nhiếp chính vương phi, cùng cấp tước thân vương.

Sùng Đức năm thứ bảy sinh trưởng tử Trữ, năm sau gia phong làm thế tử. Mùa thu năm thứ chín lại có một nữ nhi, cùng năm được phong tước Quận chúa.

Mùa thu cùng năm, để tròn mười lăm, Nhiếp chính vương trao trả triều chính, lấy lại tước Tấn vương. Mùa đông cùng năm, Tổ từ quan quy ẩn, cùng Tấn vương trở lại Giang Nam định cư, sau du ngoạn bốn phương, hành tung bất định.

Sùng An năm thứ mười bốn, Tấn vương qua đời, hưởng thọ tám mươi, truy phong Thừa thiên hành đạo anh minh uyên công thánh võ khoan nhân đức thành võ hoàng đế. Tổ đau thương, từ đó sinh bệnh. Sau đó chuyên tâm biên soạn sách, bổ sung “Tử Khâm tập”, để lại cho hậu thế.

Qua năm năm, qua đời tại Giang Nam, thụy “Văn đức hậu”, gia phong Huệ trí mẫn túc chính nhân tá thiên hoàng thánh nghị hoàng hậu. Hậu táng cùng hoàng lăng với Thừa thiên thánh hoàng đế, không ngừng được cung phụng.....Chuyển ngữ: Mic

Nữ vương bề hạ nhiều lần muốn vào phòng Văn Tổ thăm hỏi nhưng đều bị Đông Đức Trác Y cản lại, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ hồi cung, viết thư cho hoàng đế.

Đương nhiên là âm thầm.

Lương quốc đạo này cũng rất nhiều việc, thế gia Giang Nam cần được bình định, Triệu vương, Thục vương chiêu hàng đều cần có bố trí khác, nhất thời Tiêu Tranh bận đến sứt đầu mẻ trán.

Lúc hoàng đế nhận được thư thì cứ liên tục đi tới đi lui trong tấm cung, mãi đến khi Phúc Quý không chịu được nữa lên tiếng nhắc nhở, hắn mới lo lắng lẩm bẩm tự hỏi một câu: “Rốt cuộc liệu có nên nói với hoàng thúc không đây?”

Thế nhưng còn chưa nghĩ ra đáp án, Tiêu Tranh đã bước vào trong điện, lên tiếng hỏi: “Bệ hạ, có phải thư từ Thanh Hải quốc đến rồi?”

Hoàng đế trợn tròn mắt: “Hoàng thúc người.....” biết rồi ư?

Tiêu Tranh bậm môi không nói, hắn đương nhiên biết, Văn Tổ đi xa vạn lý, hắn không cách nào ở cạnh, nhưng đương nhiên cũng sẽ không đến mức không có tai mắt của mình.

Vốn hắn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng có thể có được đáp án phủ định từ chỗ hoàng đế, như thế chí ít sẽ chứng minh bệnh dịch không nghiêm trọng, Văn Tổ chắc chắn cũng sẽ không sao, nhưng hiện giờ.....

Hắn đứng yên trong chốc lát rồi liền xoay người rời đi, nhưng bị hoàng đế sau lưng gọi lại.

“Hoàng thúc.....” Hắn thở dài: “Người muốn đi thì cứ đi đi.”

Tiêu Tranh dừng bước, nhưng không quay đầu, mắt nhìn bầu trời bên ngoài điện đang dần trở nên âm u, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái: “Nàng từng đồng ý với bốn vương, nhất định sẽ quay về.”

Hoàng đế chạy lên trước, cùng hắn sóng vai đứng bên cửa, hai năm ngắn ngủi nhưng hắn lại cao lên không ít, giọng nói cũng bắt đầu biến đổi, cho nên lời nói ra cũng càng bộc lộ vẻ thâm trầm.

“Hoàng thúc, có đôi khi, Trầm cảm thấy niềm tin của người thật sự là mạnh mẽ đến đáng sợ.”

Tiêu Tranh quay đầu, trong mắt là vẻ khó hiểu rất nhạt.

“Bất quá là một lời hứa hẹn, vì sao người lại vững tin nàng ấy sẽ trở lại bên cạnh người chứ?”

“Bệ hạ không phải cũng vì một lời hứa hẹn mà muốn cưới nữ vương Thanh Hải quốc ư?”

“Chuyện này giống nhau sao?”

“Giống, bởi vì đều hàm chứa trách nhiệm cùng tin tưởng.”

Im lặng trong chốc lát, Tiêu Tranh đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói một câu không liên quan gì: “Nghe nói bệ hạ dưới sự lây nhiễm của nữ vương bệ hạ cũng bắt đầu tin Phật rồi?”

“Ồ..ôm..... cũng có chuyện này.” Về mặt hoàng đế thoáng chút xấu hổ.

Tiêu Tranh gật đầu: “Nếu như Văn Tổ có thể qua được kiếp nạn này, bốn vương sau này cũng sẽ theo bệ hạ tin Phật, cũng sẽ không xằng bậy sát sinh nữa.”

Nét mặt hoàng đế khẽ biến, đảo mắt nhìn hắn, nhưng chỉ trông thấy nửa gương mặt với góc cạnh rõ ràng cùng đôi mắt hơi nhú lại, cuối cùng vờ thoải mái cười nói: “Vậy Trẫm trước tiên đến Tướng quốc tự thỉnh một tượng Phật về cho hoàng thúc, người nhất định sẽ cần!”

.....

Văn Tổ ước chừng sau khi ngủ suốt nửa tháng thì tỉnh lại một lần, thời gian vừa vặn đúng lúc Tiêu Tranh đang chăm sóc nàng, bắt gặp đôi mắt đỏ quạch của hắn, thoáng chốc nàng mới nhớ ra tiếng khóc thút thít khi ấy chính là từ hắn phát ra.

Nhân lúc có chút khí lực, Văn Tổ trước húp chén cháo, sau đó bảo hắn rời đi. Nàng không biết mình ngủ bao lâu, nhưng bệnh dịch có thể lây nhiễm, nàng không muốn liên lụy người khác.

Tiểu Tranh trái lại bảo không có gì, trước đó hắn ở chung với vị “mầm bệnh” lâu như thế cũng không bị lây, hiển nhiên là không có gì đáng ngại, bằng không nữ vương bệ hạ cũng sẽ không cho phép ở bên cạnh chăm sóc.

Ngoài ra, hắn khóc thực ra cũng không chỉ vì lý do nàng bị bệnh, mà còn là vì.....

Trời ạ, hắn bị người đường đường là Nhiếp chính vương của Đại Lương đe dọa đó, cũng chẳng dám chủ động thân thiết quá nhiều với Tể tướng nữa đó, hắn có thể không khóc sao?! >_

Văn Tổ nào biết nội tình bên trong, nghe nói không bị gì nên cũng để tùy hắn.

Vốn nàng còn muốn nhờ hắn viết hộ một bức thư báo bình an cho Tiêu Tranh, nhưng mệt mỏi lại ập tới, một lần nữa mê mê man man chìm vào giấc ngủ.

Nàng không biết, trên thành lầu Đại Lương cách đó vạn lý, có người gần như ngày ngày vào lúc hoàng hôn đều lên thành lầu dõi mắt ra xa, đợi tin khoải mã gửi về. Hơn nữa còn tuyển chọn danh y khắp thiên hạ phái đến Thanh Hải quốc, chỉ để cứu nàng bình an vô sự.

Nàng muốn che giấu, nhưng từ sớm đã không cách nào giấu được.

65. Chương 64

Lần nữa tỉnh dậy cũng không biết là đã qua bao lâu, nhưng đó là một buổi sớm trời trong nắng đẹp. Văn Tổ vừa mở mắt đã trông thấy ánh nắng ngoài cửa chiếu vào, mang theo cảm giác trong lành của buổi bình minh, làn gió se se lạnh lùa vào, trong viện một gốc cây phong lá đã đổi màu, đã là cuối thu.

Một bóng người màu trắng đứng bên cửa, nàng kinh ngạc chớp chớp mắt, thanh tỉnh lại mới gọi một tiếng: “Tiểu Tranh?”

Bóng người từ từ quay lại, nàng trợn mắt há hốc.

Không phải Tiểu Tranh.

Người đó từng bước từng bước lại gần, vẫn là ý cười như gió xuân ấm áp ngày trước, kẻ đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường: “Sao vậy? Không nhớ bốn vương?”

Văn Tổ mấp máy môi, một lúc lâu sau mới thốt nên lời: “Bình Dương vương gia?”

Tiêu Đoan gật đầu: “Là ta.”

“Ngài sao.....lại ở chỗ này?”

Ánh mắt Tiêu Đoan lấp lóe, cảm xúc không rõ, dường như đang nhớ lại gì đấy, lại dường như đang nhớ đến người nào, cuối cùng chỉ khe khẽ mỉm cười: “Tôi xem thử mà thôi, không có gì kỳ lạ.”

Văn Tổ vốn muốn hỏi tình hình gần đây của hắn, bởi vì hắn trông càng có vẻ gầy yếu, có điều nụ cười so ra lại ấm áp dịu dàng hơn trước rất nhiều, cũng không còn khí thế mơ hồ lộ ra bên ngoài nữa, tựa như biến thành một người khác.

Thế nên nàng do dự rất lâu, đổi cách hỏi: “Bình Dương vương gia mấy năm nay đang làm gì?”

“À, ước chừng là du sơn ngoạn thủy đi.”

“Có quen người nào?”

“Ừm, cũng từng có....”

Văn Tổ chống người ngồi dậy, vốn định tiếp tục hỏi, nhưng đột nhiên phát hiện bản thân không có khí lực, lúc này mới nhớ mình vì bệnh dịch mà nằm ở đây, lại vội vàng nằm trở lại, dùng chăn che kín mặt: “Bình Dương vương gia mau rời đi, ta bị bệnh dịch.”

Tiêu Đoan cười kéo chăn nàng: “Sợ cái gì, cô gần như đã không sao rồi, bằng không bổn vương cũng chẳng thêm vào thăm cô!”

Văn Tổ từ trong chăn lộ đầu ra, chớp mắt, nét mặt nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy lời này của ngài là thật!”

“Đúng đấy, cô không sao đâu.”

“Không, ta nói câu cuối cơ.”

“.....”

Sau đó nhớ lại, Văn Tổ cảm thấy đấy chỉ là một giấc mộng trong lúc bị bệnh, Bình Dương vương liệu có thật sự đã tới hay không, nàng thế nhưng lại không nhớ ra.

Nhưng đích thực đã chuyện trò với hắn rất nhiều, tựa như những âm mưu ám hại trước kia chưa từng có, tất cả đã biến mất từ sớm.

Hắn vẫn là Bình Dương vương bất cẩn đắm bỏ vào nàng trong lần gặp mặt đầu tiên, quen dùng gương mặt với nụ cười thoáng chút gian tà trêu chọc nàng, có đôi khi rất chân thật, nhưng chung quy đều là ý cười dịu dàng ôn hòa, đồng tử hẹp dài nhẹ đảo, lại càng lộ ra nét đa tình.

Trước khi hắn rời đi, Văn Tổ chợt nói: “Bình Dương vương gia, Ngài nên tìm một người bầu bạn, du sơn ngoạn thủy một mình rất cô đơn?”

Tiêu Đoan khoanh tay cười khẽ, ánh mắt mang chút thê lương, một lúc lâu sau mới nói: “Thế gian này e rằng chỉ có đồ ngốc mới hợp với ta.” Ngừng trong giây lát, hắn lại bổ sung: “Ta không phải nói đùa, mà thật sự nói kẻ có đầu óc không toàn vẹn.”

Nụ cười Văn Tổ cứng đờ, bởi vì nàng cảm thấy người như vậy có khả năng tồn tại.

Như thế cũng tốt, người thông minh quá, nên có một người bù lại ở bên cạnh.

Nói xong lời này Tiêu Đoan liền rời đi, sau này Văn Tổ gặp lại hắn thì đã là sau đó rất lâu.

Đương nhiên nàng chưa từng nghĩ đến sẽ là trong tình cảnh như thế....

Mãi đến khi bước sang Sùng Đức năm thứ sáu, sức khỏe Văn Tổ mới xem như hoàn toàn bình phục, còn vị quý tộc “mâm bệnh” kia thì đã sớm về châu ông bà lúc trời vừa vào thu.

Sau khi nhận được tin tức, nàng chuẩn bị cho Tiểu Tranh xuất phủ, nhưng hắn sống chết cũng không muốn rời đi.

Lúc hắn xấu hổ cực kỳ giống Lưu Kha trước đây, Văn Tổ nhất thời không nhẫn tâm nên vẫn đồng ý với thỉnh cầu của hắn.

Lần trước lúc Tiêu Tranh viết thư cho nàng nói Tề Giản và Tần Dung đã thành thân, Lưu Kha dưới sự tác hợp của Chu Hiền Đạt cũng đã có một mối hôn sự, nghĩ thấy chuyện tốt cũng sắp tới rồi đây.

Nàng viết thư cho Tiêu Tranh, nói mình thời gian này vẫn luôn bận rộn chính vụ, bốn ba khắp nơi, bất tri bất giác đã qua lâu như vậy, đến nỗi quên viết thư cho hần.

Rất nhanh Tiêu Tranh đã hồi âm, nói vừa hay hần cũng bận rộn, không viết thư cũng không sao, chú ý sức khỏe mới là quan trọng. Cuối thư còn nói bản thân dạo gần đây bắt đầu tin Phật, thậm chí còn chép một đoạn tâm kinh cho nàng.

Văn Tổ cảm thấy khó mà tin nổi, dù thế nào cũng không thể liên kết được quan hệ giữa hần với Phật giáo, vì thế mỉm cười hồi âm, nói đến lúc đó nhất định phải tính một tượng phật từ Thanh Hải quốc về cho hần.

Đến tháng ba năm nay, hoàng đế Lương quốc lại phát quốc thư, nữ vương đương nhiên lưu luyến giữ lại, Văn Tổ uyển chuyển từ chối, lời lẽ khẩn thiết. Đông Đức bệ hạ biết tâm tư nàng, cũng không giữ chân nữa, đồng ý với nàng.

Cuối tháng ba, Văn Tổ lên đường về Đại Lương, nữ vương ban ngàn lượng hoàng kim, trăm con ngựa tốt cùng vô số trân châu được thảo, Văn Tổ mừng rỡ cảm tạ.

Ngày cáo từ, bách tính sắp hàng hai bên đường tiễn bước, Văn Tổ sau khi liên tục cảm tạ thì lên đường về nước, ai ngờ nửa đường đột nhiên biết nữ vương còn ban tặng một vị thiếu niên mỹ mạo tên gọi Tiểu Tranh cho nàng, hốt ha hốt hoảng, hoảng hồn bỏ chạy, mọi người ồ lên.

Từ đó lưu lại một câu chuyện tại Thanh Hải quốc.

.....

Còn ở Lương quốc, từ năm thứ hai Sùng Đức bình định loạn thất vương Giang Nam, Nhiếp chính vương chăm lo việc nước, ổn định Tây Nhung, diệt trừ mối lo xâm phạm biên giới, chính trị minh bạch. Sau đó đại hưng thủy lợi, cổ vũ thông thương, ủng hộ nhân tài, cho phép ngôn luận, nơi nơi bắt đầu trở nên phồn thịnh.

Sùng Đức năm thứ ba, hoàng đế bệ hạ vi phục học hỏi, tuần thị thiên hạ. Sùng Đức năm thứ năm trở lại triều đình, từ đó vào Quốc Tử Giám đốc lòng học văn luyện võ. Thường xuyên cùng Nhiếp chính vương tham luận chính vụ đến khuya, siêng năng cần cù, cả triều đều biết.

Sùng Đức năm thứ năm, được Nhiếp chính vương gợi ý, hoàng đế đích thân phát chiếu thư, mời Văn Tổ về nước. Triều thần mới đầu lên tiếng phản đối, trùng hợp Đông Đức nữ vương giữ lại, Văn Tổ chưa thể lên đường.

Năm thứ sáu, hoàng đế bệ hạ lần nữa phát chiếu thư, thêm con dấu của Nhiếp chính vương, triều thần sợ hãi, cũng không dám phản đối nữa.

Cuối tháng ba, Văn Tổ lên đường về nước.

Chưa đến tháng năm, nhưng kinh thành đã dần trở nên bận rộn, đây là tình hình hiển nhiên của mọi năm trước khi cùng Thanh Hải quốc giao thương. Đi cùng quan viên sứ đoàn còn có rất nhiều nhà buôn trong dân gian Thanh Hải quốc, những nhà buôn tại kinh thành “cận thủy lâu đài”, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội “đắc nguyệt” này.

Có điều còn chưa đợi được phái đoàn Thanh Hải quốc thì lão quần gia phủ Nhiếp chính vương đã dẫn theo một đoàn nha hoàn nô tì lượn một vòng phố thị.

Có người mắt sắc nhận ra họ, ngạc nhiên hỏi người bên cạnh: “Nè, Nhiếp chính vương phủ đây là định tổ chức đại sự gì à?”

“Ui cha, người không biết à? Vị Văn thiếu phó kia sắp trở lại đây.”

“Hửm? Văn thiếu phó trở lại có liên quan gì với phủ Nhiếp chính vương?”

“Chắc chắn, nông cạn quá sức nông cạn, chuyện năm đó Nhiếp chính vương từ chiến trường xa xôi học tốc trở về, một tiền cứu người, người quên rồi à? Giữa hai người họ.....”

“À.....” Một đám người vây xem bình tĩnh đại ngộ.

Mà hiện giờ, trên thành lầu phía bắc, nhiều ngày liên tiếp có người ngày ngày đến đây, một thân hắc y, đón gió mà đứng, lên cao phóng tầm mắt ra xa.

Triệu Toàn cung kính đứng cạnh, lúc nhìn thấy phía trước cờ xí tung bay, nghiêng đầu nhìn sang, quả nhiên trông thấy vương gia nhà mình khề nhếch khóe môi.

Nàng từng tiễn hắc xuất chinh, chờ hắc hải hoàn.

Bây giờ, đổi lại, hắc đợi được nàng rồi.....

Sử ký Hậu Lương ghi chép:

Văn Tổ, nhân sĩ Giang Nam, mẫn tuệ hiếu học, tài cao lỗi lạc. Tổ tiên đức trọng, đạt nhiều thành tựu về văn hóa giáo dục, lưu danh hậu thế, “Tổ” từ đó cũng trở nên thịnh hành.

Sùng Đức năm đầu tiên, Nhiếp chính vương vì mối liên hôn bắt đầu tiến hành tân chính. Tổ ngược ôm chí lớn, dũng cảm yết bảng làm phụ tá. Qua vài tháng, trước điện được phong chức Hộ bộ lang trung, biết cách ứng xử, trị lũ lụt, diệt tham quan, trở thành tam phẩm Thị lang.

Sùng Đức năm thứ ba, thúc đẩy liên minh hai nước Lương – Thanh, được Đông Đức nữ vương tán thưởng, nhận lễ của vua, trở thành Thiên tử thiếu phó, chúng nghị xôn xao.

Tổ trong tình thế rối ren một mình thượng vị, tích vạn giang nhi độc huyền nhất mộc, dạy dỗ vương những điều tinh diệu. Sau đó thường khen là thầy giỏi, tôn kính có thừa.

Cuối năm thứ hai, Nhiếp chính vương bình loạn thất vương, thu hồi Giang Đông Giang Nam. Năm thứ ba, Tổ rời Lương thổ, tiếp nhận lời mời của Thanh Hải nữ vương.

Mới đầu nhậm chức Thông nghị đại phu, liên tiếp can gián, phế thao túng chính trị, diệt tham quan. Năm sau gia phong Chính nghị đại phu, trừ gian lại, trừ ác bá, chấn chỉnh vương quyền. Sau đó mở khoa chiêu sĩ, đặc biệt chú trọng nông khoa, mở rộng hàng dệt, cổ vũ thông thương, phát triển các thành trấn giao thương với nước ngoài. Sùng Đức năm thứ năm gia phong nhất phẩm Quang lộc đại phu kiêm Tế tướng.

Sùng Đức năm thứ sáu, Tổ phụng mệnh về nước, thành thân cùng Nhiếp chính vương, để ban chiếu thư khắp nơi cùng chúc mừng, đại xá thiên hạ. Hôm sau sắc phong làm nhất phẩm thiếu phó cùng Nhiếp chính vương phi, cùng cấp tước thân vương.

Sùng Đức năm thứ bảy sinh trưởng tử Trữ, năm sau gia phong làm thế tử. Mùa thu năm thứ chín lại có một nữ nhi, cùng năm được phong tước Quận chúa.

Mùa thu cùng năm, để tròn mười lăm, Nhiếp chính vương trao trả triều chính, lấy lại tước Tấn vương. Mùa đông cùng năm, Tổ từ quan quy ẩn, cùng Tấn vương trở lại Giang Nam định cư, sau du ngoạn bốn phương, hành tung bất định.

Sùng An năm thứ mười bốn, Tấn vương qua đời, hưởng thọ tám mươi, truy phong Thừa thiên hành đạo anh minh uyên công thánh võ khoan nhân đức thành võ hoàng đế. Tổ đau thương, từ đó sinh bệnh. Sau đó chuyên tâm biên soạn sách, bổ sung “Tứ Khâm tập”, để lại cho hậu thế.

Qua năm năm, qua đời tại Giang Nam, thụy “Văn đức hậu”, gia phong Huệ trí mẫn túc chính nhân tá thiên hoàng thánh nghị hoàng hậu. Hậu táng cùng hoàng lăng với Thừa thiên thánh hoàng đế, không ngừng được cung phụng.....

CHÍNH VĂN HOÀN

66. Chương 65: Ngoại Truyện 1.1

Chuyển ngữ: Mic

Hữu phong tuần cực (Thượng)

[Mở đầu]

Dãy núi Tung Sơn phía Đông thuộc Thái Thất sơn nằm trong địa phận Hà Nam có cả thảy ba mươi sáu đỉnh núi, vách núi dựng đứng xanh biếc, san sát vào nhau, từng tầng uy nghiêm, bao la trải rộng. Cao nhất là đỉnh “Tuần Cực Phong”, xuất phát từ câu “Tuần cực vu thiên” trong bài “Tung Cao – Kinh Thi”.

Tên tự Tiêu Tuần bắt nguồn từ chữ này.

Trên thực tế, hần đích thực là người yêu thích núi non, chỉ là chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân sau này sẽ kết thúc cuộc đời tại Giang Nam.

[1]

Tiêu Tuần là con thứ mười ba của Sùng Cảnh đế, có điều cũng không phải là đứa con được chờ mong gì, bởi vì sự thật mà nói, hần là do vị mẫu phi đang dần bị thất sủng dùng một vài thủ đoạn không thể đưa ra ánh sáng mưu tính mà có được.

Có lần hần đang chơi trong Ngự hoa viên, nghe thấy hai cung nữ trung niên nhỏ giọng thầm thì ở bên cạnh, nói hần không được hoàng đế yêu thương, nếu không có chung rượu đã được bỏ chút thuốc kia, e rằng cũng sẽ không có hần bây giờ.

Khi ấy hần im hơi lặng tiếng bỏ đi, qua ngày sau, hai cung nữ đó cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Thực ra năm ấy hần bắt quá chỉ mới tròn tám tuổi, có thể ngay cả ý tứ trong lời nói cũng không hiểu, nhưng hần biết đây không phải lời lẽ hay ho gì. Chuyện này đương nhiên là do mẫu phi hần xử lý, về sau tính tình hần dần dần trở nên tàn nhẫn, người chung quanh bắt đầu kính sợ hần, từ đó cũng không bao giờ lại xuất hiện những lời đồn đãi vô căn cứ như vậy nữa. E rằng cũng chính từ lúc đó, hần bắt đầu không cách nào chấp nhận được sự khinh thường của người khác, bởi vì điều đó chung quy sẽ khiến hần bắt giác nhớ lại tiếng cười nhạo khúc khích của hai cung nữ kia.

Đối với một đứa trẻ tuổi nhỏ mà nói, đây chính là một loại tra tấn.

Hoàng tộc Tiêu thị của Lương quốc xét về số lượng mà nói cũng không tính là đông, điểm này đã thể hiện ở chính phụ hoàng hần – Sùng Cảnh đế, mặc dù vị phụ hoàng cả đời chinh chiến lúc còn sống phong lưu thế nào, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi sáu đứa con cả trai lẫn gái.

Đương nhiên, bình an lớn lên còn chưa tới hai mươi người.

Thế nhưng, Sùng Cảnh đế đích thị là một người đa tình, năm ba mươi tuổi, sau khi vừa bình định Tây Nhung thì được cống hiến một mỹ nhân, liền già từ cuộc sống lưu luyến bụi hoa, thậm chí còn vì mỹ nhân này mà bỏ đi ý định diệt tộc Tây Nhung.

Vị mỹ nhân đã thay đổi ông chẳng phải ai khác, chính là mẫu thân Nguyệt Quý phi của Nhiếp chính vương sau này, nghe nói ngay cả tự “Nguyệt” cũng là do Sùng Cảnh đế đích thân suy nghĩ.

Vị Nguyệt mỹ nhân này được đặc sủng dưới tình huống trong cung đã có vài vị hoàng phi cùng vô số thị thiếp, nàng sau đó còn đường hoàng sinh hạ hoàng trưởng tử cho hoàng đế.

Lúc này những chuyện như cung đấu đương nhiên không thể thiếu, nhất thời độc được cùng ám tiễn nhất loạt xuất ra, gièm pha cùng châm ngòi khiêu khích cũng xuất hiện.

Cảnh tượng đao quang kiếm ảnh người tới ta đi kẻ trước ngã xuống người sau tiến lên không chết không dừng mới thật ghê gớm làm sao!

Dưới sự che chở bao bọc chu toàn của Sùng Cảnh Đế, Nguyệt mỹ nhân vẫn như cũ có thể an ổn làm hoàng quý phi của nàng, chỉ tội cho hoàng trưởng tử, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị ám sát vô số lần, khiến cơ thể để lại mầm bệnh không thể chữa khỏi.

Tiêu Tuấn đối với chuyện này chỉ hiểu được phần nào, hắn từng thấy Nguyệt quý phi kia, dù chỉ là nửa gương mặt nhưng đã cảm nhận được ánh trăng sáng ngời nơi chân trời, mặc dù hầy còn là một đứa trẻ nhưng cũng cảm giác được đại khái trên đời này sẽ không thể nào có được một mỹ nhân như vậy nữa.

Chẳng qua hắn rất gai mắt ba đứa trẻ của nàng, chẳng ưa được người nào, đặc biệt là đứa nhỏ nhất – Tiêu Tranh, mặc dù nó hầy còn tập tễnh học đi.

Sùng Cảnh để không thích hắn, cho nên mẫu phi của hắn hiện giờ chỉ quan tâm đến ca ca ruột thịt cùng mẹ, cũng chính là đương kim nhị hoàng tử. Nhưng hai đứa con của Nguyệt quý phi đều được Sùng Cảnh để vô cùng yêu thương, đây hiển nhiên chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, bởi vì so về lợi thế, cũng chính là Nguyệt Quý phi nhỉnh hơn.

Giao thừa năm đó, trong cung tổ chức yến tiệc, hắn lớn thêm một tuổi, nhưng lại không có bất kỳ cảm giác gì.

Đền đuốc sáng rực, hắn nhìn thấy vị phụ hoàng uy nghiêm kia đã có không ít tóc bạc, bên cạnh như trước vẫn là Nguyệt Quý phi, chăm chú quan sát, thế nhưng đã không cảm nhận được cái cảm giác mỹ mạo tuyệt trần như lần đầu gặp nữa.

Xem ra thời gian thật sự là không buông tha bất kỳ ai, nhưng phụ hoàng của hắn vẫn cố chấp ở bên cạnh nàng.

Tiêu Tuấn bĩu môi, vô cùng khinh thường quay đầu đi, thế nhưng trông thấy ca ca ruột vừa đi tới, ôm vai hắn vô cùng thân thiết hỏi hắn khoảng thời gian qua có khỏe không.

Hắn bắt quá còn chưa được mười tuổi, nhưng nhị hoàng huynh đã qua nhược quán, thành thật mà nói, với người này.... không có gì để nói....

Hắn quay đầu đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng trông thấy mẫu phi vẫn đoan trang vô cùng như trước đây, nhưng bà chỉ lạnh nhạt liếc hắn một cái, không nói lời nào, sau đó thì nhíu mày nhìn chằm chằm Nguyệt Quý phi ở phía trên.

Tiêu Tuấn chợt cảm thấy mẫu phi của hắn cũng đã già đi rất nhiều, trong lòng có chút xót xa.

Chỉ là không nghĩ tới đây lại là lần cuối cùng nhìn thấy họ, sau buổi cung yến không bao lâu, Sùng Cảnh để liên băng hà, sức khỏe Nguyệt Quý phi ngày càng suy yếu, dường như chỉ vài tháng cũng đã hoăng thệ.

Nhất thời mưa gió ập đến.

Sùng Cảnh để chưa từng sắc lập hoàng hậu, ra đi lại đột ngột, Nguyệt Quý phi lại không có gia thế bối cảnh, cộng thêm hoàng trưởng tử thân thể hư nhược, liên quan đến việc hoàng vị thay đổi khiến ánh mắt của chư vị đại thần nhất loạt hướng về phía Nhị hoàng tử.

Đây chính là Sùng Quang để sau này.

Điều đáng mỉa mai là vị mẫu phi một tay âm thầm trợ giúp hắn lên ngôi, thế nhưng vào ngày hắn được xác lập làm người kế vị lại buông tay nhân thế, không chút báo trước.

Như thế đã hoàn thành sứ mệnh nào đó, nhưng lại mang theo rất nhiều điều không cam.

Vì thế Tiêu Tuấn bắt đầu không thích cung đình, hắn ở trong cung nhần nhịn chờ đợi đến năm mười sáu tuổi, đến gặp ca ca ruột nay đã trở thành hoàng đế, nói muốn xuất cung.

[2]

Đó là một năm áo vải rong ruổi trên lưng ngựa, vui vẻ hành tẩu, trong ấn tượng, hắn dường như đã đem toàn bộ kinh thành đều lãng quên.

Khoảng thời gian ở Giang Nam sau này hắn cũng từng thử phóng ngựa dọc ngang, nhưng Giang Nam dù gì vẫn là Giang Nam, hắn cũng không còn là chàng thiếu niên tùy tiện bữa bãi năm đó.

Hoàng hôn một ngày mùa thu, hắn phi ngựa từ ngoại thành một đường băng băng vào thành, nhưng lúc ngang qua phủ đệ hoàng trưởng tử thì ghìm cương.

Hắn trông thấy một nữ tử, ký ức ngày thơ chợt ùa về, tựa như lần đầu tiên trông thấy Nguyệt Quý phi, gương mặt nghiêng nghiêng của nàng tựa ánh trăng, tư thái uyển chuyển leo lên xe ngựa, rời xa tầm nhìn của hắn.

Dù sao cũng là độ tuổi tình triều nảy nở, Tiêu Tuấn bất giác bị cuốn vào cõi mộng mà bản thân chưa từng kỹ càng tìm hiểu. Gần như ngày nào hắn đều phải dạo qua cửa phủ của hoàng trưởng tử, thậm chí có một lần còn đụng phải hoàng trưởng tử.

Người ấy tựa cửa mỉm cười ôn hòa, ánh mắt hẹp dài, nhưng lại không hề sắc bén, đại khái là vì sức khỏe không tốt, sắc mặt vô cùng xanh xao, nhưng chính vì vậy lại thoáng lộ ra một tia thân thiết.

“Thì ra là thập tam hoàng đệ à, chi bằng vào ngồi chơi đi.”

Tiêu Tuấn rất muốn vào trong, nhưng nghĩ lại, vẫn là lắc đầu rời đi.

Không chỉ là vì không thích vị đại hoàng huynh này, mà có lẽ còn vì trong lòng sợ hãi. Vì thế sau khi trở về nhện không được đập đổ một đồng đồ đặc, Tiêu Tuấn hẳn trời không sợ đất không sợ, thế nhưng lại lo lắng trông thấy một nữ tử!

Hay có thể nói lo lắng vị nữ tử này thực ra là người của đại hoàng huynh....

Sau khi vào đông khí trời chuyển lạnh, Tiêu Tuấn lại đến trước phủ đệ của hoàng trưởng tử giả vờ lượn lờ mấy vòng, nhưng đều chưa từng gặp lại thiếu nữ đó, trong lòng dần trở nên thất vọng, nên không đến nữa.

Lúc Sùng Quang đế kế vị, hoàng trưởng tử đã không qua khỏi, vì vậy lần đó tựa cửa nhìn ra, thế nhưng cũng là lần cuối cùng Tiêu Tuấn gặp ông.

Có một đêm, hắn cưỡi ngựa qua phố, người đầy mùi rượu, tình cờ gặp phải Tiêu Tranh tuổi thiếu niên. Ánh trăng phủ lên đầu vai, gương mặt lạnh lùng kia của Tiêu Tranh chợt khiến hưng trí của hắn hoàn toàn mất sạch.

Hắn rất muốn tiến lên, tựa như ngày trước ở trong cung khi dễ tên này một phen, nhưng lại trông thấy bên cạnh Tiêu Tranh dắt theo một đứa bé, bộ dạng cực kỳ giống đại hoàng huynh tựa cửa nhìn hắn lúc ấy, vì thế gạt đi ý nghĩ này.

Trở về đương nhiên lại nhện không được đập bể đồ đặc, bởi vì hắn cảm thấy bản thân thật sự lòng dạ đàn bà! Nhưng sau này, vào đêm mà hoàng trưởng tử hoẵng thê, thì lại giật mình kinh ngạc hồi lâu.

Hắn nhớ đến gương mặt tựa ánh trăng chiếu rọi của Nguyệt Quý phi, hiện giờ sự huy hoàng rực rỡ của người đã ở nơi nào?

Tây Nhung lại dần không an phận, sau khi Sùng Cảnh đế băng hà thì bắt đầu xâm lấn, thậm chí có một lần còn cướp phá mấy thành trấn quan trọng.

Nhất thời lòng người hoang mang, thậm chí có đại thần còn đề nghị hai nước liên hôn, đưa ra kế hoạch để công chúa hòa thân.

Đây cũng là kế sách tạm thời, dù sao Đại Lương hiện giờ cũng không giàu có gì, trước đây chiến tranh liên miên, khó khăn lắm những năm này mới có thể nghỉ ngơi lấy sức, bách tính lẫn chúng đại thần đều không muốn lại nhìn thấy cảnh can qua.

Nhưng Sùng Quang đế lại có chút không vui.

Là một đế vương có tâm huyết thì đều sẽ không muốn hạ thấp mình trước bại tướng, mặc dù chỉ là bại tướng một thời.

Trong triều nghị luận xôn xao, hoàng đế cũng muộn phiền vô hạn. Chúng tướng lãnh bên cạnh Sùng Cảnh đế đều đã già rồi, người mới kế tục thì lại không đủ, muốn đánh đuổi Tây Nhung, quả thực khó khăn.

Một đám huynh đệ chạy tới chỗ Tiêu Tuấn nghe ngóng tin tức, thân là đệ đệ ruột, bọn họ đều tin rằng hoàng đế có lẽ hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ để lộ một chút tướng lĩnh xuất chinh lần tới rốt cuộc sẽ là ai a.

Yêu cầu không cao, chỉ cần không phải một trong bọn họ là được.

Tiêu Tuấn đang độ tuổi trẻ chí lớn bồng bồng, thập phần ngứa mắt đám huynh đệ nhát gan sợ chết này, ở trong phủ uống hết một hũ rượu, mượn men say gần như mẩn cho đám người có mặt một trận té tát, sau đó nghiêng ngả lảo đảo vào cung chủ động xin đi giết giặc.

Một đám đại thần đang tề tựu trong ngự thư phòng thương thảo chính sự, hần bị thái giám ngăn ở bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng Thủ phụ đại nhân Đinh Chính Nhất nói: “Nguyệt Quý phi năm đó xuất thân Tây Nhung, Khánh Đức công chúa phẩm mạo đầy đủ, lại cùng Tây Nhung có quan hệ huyết thống, là người thích hợp nhất để hòa thân.”

Tiêu Tuấn nhú mày, cuối cùng vẫn là muốn hòa thân?

Hắn từng nghe thấy danh hào của vị hoàng tử này, chẳng qua cũng chỉ từng gặp qua một lần, sớm đã chẳng nhớ được tướng mạo, có điều đối với loại sự tình vừa mới đùng chuyện đã vút một nữ tử ra chịu trận như thế này thì vô cùng khinh thường.

Nghĩ đến trước đây không thích Nguyệt Quý phi, liệu có phải nguyên nhân là vì bà bị Tây Nhung đẩy ra chịu trận hay không?

Hắn cười nhạo một tiếng, bộ dạng phóng túng ợ hơi rượu một cái, sau đó xoay người tới trước lan can bên cạnh, xoa lồng ngực muốn nôn để thuận khí, vừa ngược lên thì trông thấy một thiếu nữ cách đó không xa đang chậm rãi tiến đến, hai mắt hắn mở lớn, còn tưởng mình nhìn nhầm, mãi đến khi bóng người biến mất mới tỉnh táo lại, vội vàng đuổi theo.

Một đường ráo riết chạy theo suýt ngã, hắn mới miễn cưỡng níu được cổ tay nữ tử, nàng kinh ngạc quay lại, cung nữ bên cạnh cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, kẻ đó thốt lên: “Ngô vương điện hạ?”

Thiếu nữ sững sốt, ý cười trên mặt dần khôi phục, thử giỡn cổ tay, nhưng Tiêu Tuấn lại chỉ hoảng hốt siết chặt, không hề buông lỏng.

Nàng vừa khó hiểu lại vừa không biết làm sao: “Thập tam hoàng đệ sao? Đệ giữ ta làm gì?”

“Hoàng đệ?” Tiêu Tuấn sợ hãi lùi về sau một bước, tay cũng bất giác buông lỏng: “Người là...”

Thiếu nữ càng cảm thấy khó hiểu, hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, tựa như lần đầu gặp gỡ, để lộ nửa gương mặt tựa như ánh trăng rạng ngời: “Ta là Cửu hoàng tử của đệ – Khánh Đức ấy.”

Rõ ràng là tiết trời trong xanh, nhưng Tiêu Tuấn lại đột nhiên cảm thấy mây đen bao phủ chẳng chịt, hắn mười mấy năm qua lần đầu tiên nhìn trúng một nữ tử, thế nhưng lại là tỷ tỷ của hắn.....

Hắn không nhớ bản thân làm thế nào đi đến Ngự thư phòng, nhưng đích thực đã nói với hoàng đế muốn lãnh binh xuất chinh.

Hoàng đế giật mình trong thoáng chốc, hỏi hắn nguyên nhân, hắn ngần ra hết nửa ngày trời không nói lời nào, cuối cùng đành qua loa nói một câu lấy lệ: “Muốn vì bệ hạ phân ưu mà thôi.”

Hoàng đế hài lòng nở nụ cười, đích thân đỡ hắn dậy, sau đó thở dài nói: “Chẳng qua Trẫm đã đồng ý với Thập thất đệ rồi, nghĩ thấy hắn cũng không muốn tỷ tỷ của mình đi hòa thân thôi, Trẫm không thể coi nhẹ ý nguyện của hắn.”

Tiêu Tuấn ngơ ngác gật đầu, hắn cũng không muốn nàng đi hòa thân, nhưng có tư cách gì mà nói lời này, đệ đệ thì chưa đủ thân thiết, người thương thì không có tư cách, hắn rốt cuộc là một kẻ dư thừa, vốn không nên đến cuộc đời này, để rồi phiền não vô hạn.....

67. Chương 66: Ngoại Truyện 1.2

Chuyển ngữ: Mic

Hữu phong tuần cực (Trung)

[3]

Tiêu Tranh ở tại Tấn thành lấy ít thắng nhiều, sau khi đại thắng quân đội Tây Nhung, tình thế bắt đầu xoay chuyển, hoàng đế vui mừng, lập tức sắc phong Tấn vương.

Mà năm này, hần còn chưa tới tuổi nhượng quán.

Tiêu Tuấn sau khi nghe được tin thì cười đến là quỷ dị, có lần Triệu vương nói với hần: “Thập tam đệ, ta chợt phát hiện đệ đạo này hình như rất có tinh thần.”

Đương nhiên, bởi vì hần lại có đối thủ để cạnh tranh.

Hần cũng chưa từng gặp lại Khánh Đức công chúa, trên thực tế, đây bất quá chỉ là rung động nhất thời của một thiếu niên, bởi vì lúc đầu hoàn toàn không biết thân phận của nàng, cho nên mới bất giác nảy sinh cảm xúc không nên có. Hiện giờ hần đã qua nhượng quán, có một vài việc, cũng nương theo lý trí mà áp chế.

Chiến sự bước vào giai đoạn dầu sôi lửa bỏng, khi danh tiếng của Tiêu Tranh vang khắp thiên hạ, hoàng đế đối với hần cũng ngày càng coi trọng, nhưng cũng đem Tiêu Đoan đang một mình ở Tấn vương phủ đón vào cung.

Lúc Tiêu Tuấn nhập cung từng liếc mắt thấy thằng nhóc đó, nó đã cao hơn rất nhiều, nhưng vẫn vô cùng gầy yếu, sắc mặt trắng bệch đến gần như trong suốt, có đôi khi thậm chí cảm thấy chỉ một cơn gió cũng có thể cuốn nó bay đi.

Nhưng nụ cười của nó lại rất ấm áp, cũng biết hướng hần hành lễ, gọi một tiếng “hoàng thúc”, nhưng chung quy lại mơ hồ lộ ra một tia xa cách, đôi mắt hẹp dài gần như không khác gì với đại hoàng huynh năm đó.

Mỗi lần như vậy, Tiêu Tuấn đều sẽ nhớ lại vị đại hoàng huynh đứng tựa bên cửa lúc ấy, cũng sẽ bất giác mà nhớ tới Khánh Đức công chúa mà hần từng gặp trước cửa phủ của hoàng huynh, thậm chí là thiếu niên Tiêu Tranh, dưới ánh trăng lạnh lạnh dặt tay Tiêu Đoan chậm rãi bước trên đường phố kinh thành.

Không nghĩ tới khi gặp lại, tất cả đã là cảnh còn người mất.

Khánh Đức công chúa đột nhiên mất tích, dường như là đồng thời với lúc Sùng Quang để muốn chọn phò mã cho nàng.

Có điều Tiêu Tuấn cảm thấy đây không phải là chọn phò mã, mà là liên hôn, chẳng qua so với việc đi hòa thân ban đầu kia thì tốt hơn một chút mà thôi, nhưng đặt trong mối quan hệ chính trị, có mấy phần xuất phát từ thật tâm?

Hần cưỡi ngựa ra khỏi thành tìm kiếm một phen, quả thực trông thấy chiếc xe ngựa đã chạy xa kia, thậm chí còn có đôi mắt quen thuộc ấy, nhưng thấy dáng vẻ nàng hốt hoảng như vậy, thì vẫn không hề tiến lên phía trước.

Bên cạnh nàng có một nam tử ôn nhuận văn nhã tựa tiên nhân, Tiêu Tuấn chợt cảm thấy yên lòng, cẩn thận suy nghĩ, vẫn là có thể xem nàng ấy như tỷ tỷ mà đối đãi.

Lần này sau khi trở về, hần không đập bể đồ đạc, bởi vì hần chợt cảm thấy chính mình đã trưởng thành hơn rất nhiều. Nhưng lúc hoàng đế muốn an bài hôn sự cho hần, hần vẫn cố chấp cự tuyệt.

Không phải vẫn còn chấp niệm, chỉ là không muốn trở thành vật hi sinh cho mối quan hệ chính trị.

Cũng chính lúc này, hần gặp Tiêu Tranh. Kẻ kia thay đổi rất nhiều, đến mức khiến hần bất chợt cảm thấy người mình từng gặp là một người khác.

Tiêu Tranh vẫn trầm mặc như trước, thậm chí là lạnh nhạt, nhưng bên trong đồng tử bất giác lại lóe lên tia quả quyết cùng khí thế, khiến hần cảm thấy kinh ngạc. Có đôi lúc hần đứng cạnh Sùng Quang đế, Tiêu Tuấn thậm chí cảm thấy thập thất đệ trẻ tuổi này mới chính là vương giả thật sự.

Đại khái cũng có thể chính nguyên nhân này đã làm cho vị ca ca của hần đối với đệ đệ nhỏ tuổi nhưng chiến công hiển hách này sinh ra cổ kị.

Nhưng trên thực tế, hấn cảm thấy Tiêu Tranh đối với Sùng Quang để có chút khúc mắc, cũng có thể là vì vị đại hoàng huynh mất sớm kia, cũng có thể là vì vị hoàng tử đột ngột mất tích, càng có thể là vì Tiêu Đoan vô duyên vô cớ bị đón vào cung kia....

Tiêu Tuấn rất coi thường hấn, theo thời gian lâu dài hấn đã dưỡng thành tính cách tự phụ ngạo mạn, hấn biết được quy tắc của cuộc đời này, nếu muốn người khác coi trọng mình, trước tiên phải biết coi trọng chính bản thân, cho nên hấn trước nay vẫn chưa bao giờ cho rằng mình thua kém ai.

Rất không may, Tiêu Tranh cũng là một người như vậy.

Chẳng qua hấn không hề biểu lộ ra ngoài, sự tự tin của hấn vĩnh viễn ẩn nấp bên dưới vẻ ngoài lạnh nhạt, cho đến một ngày khi hấn không còn che giấu khí thế uy nghiêm của mình, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra trong tay Tần vương trẻ tuổi này thế nhưng lại có nhiều quyền lực như vậy.

Sức khỏe của Sùng Quang để bắt đầu không tốt, nhưng vẫn giấu giếm không nói ra, hấn ba lần bảy lượt gọi Tiêu Tuấn vào cung mật đàm, nhưng cuối cùng đều lòng vòng lộ ra trọng điểm.

Tiêu Tuấn mơ hồ cảm thấy, hoàng đế đang phó thác hậu sự, nhưng hiển nhiên là vẫn rất không tin nhiệm hấn.

Mấy huynh đệ lại bắt đầu vây quanh hấn, dò hỏi tin tức, nhưng hấn vẫn giúp hoàng đế che đậy, nói thân thể bệ hạ rất khỏe.

Cũng có lẽ là chờ cơ hội này, hấn muốn tin hoàng đế sẽ đem cơ hội trao cho đệ đệ ruột thịt là hấn.

Nhưng đã khiến hấn thất vọng rồi.

Vào một đêm, thân thể hoàng đế đột nhiên không ổn, hấn tức tốc nhập cung, còn chưa vào cửa điện thì đã thấy Tiêu Tranh người mặc triều phục đứng bên cạnh cửa, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như trước, xưng hô càng trở nên xa lạ: “Ngô vương.”

Hấn mím môi: “Tần vương.”

Bên cạnh có người nhỏ giọng nhắc nhở: “Ngô vương điện hạ, phải đổi xưng hô thành Nhiếp chính vương rồi.”

Hấn cả kinh, không thể tin tưởng nhìn Tiêu Tranh trừng trừng, nhưng người kia lại vẫn bình thản lạnh nhạt.

“Bốn vương không tin!” Hấn phẩy áo muốn đi vào, một bóng dáng nho nhỏ bên cạnh sợ hãi chột lao qua, hấn cúi đầu nhìn, thì ra là cháu trai ruột của hấn, nhưng đứa trẻ này lại bị hấn dọa sợ mà trốn đằng sau Tiêu Tranh, chỉ lộ ra đôi mắt tựa nai con chăm chăm nhìn hấn.

Quả nhiên, người thân bên cạnh hấn đều không ai tin tưởng hấn, ca ca, cháu trai, đều giống như mẫu phi của hấn.

Trên đời này, muốn có cái gì, đều phải tự mình đoạt lấy!

Hấn hừ lạnh một tiếng, thu lại bước chân, ánh mắt sâu thẳm âm u liếc Tiêu Tranh một cái, xoay người bỏ đi.

Vừa về phủ đã trông thấy các vương gia khác đang ngồi chật cả sảnh phòng.

“Thập tham đệ, thế nào rồi? Thập thất đệ thật sự được phong làm Nhiếp chính vương?”

“Đúng đó, bệ hạ thật sự sẽ không đưa ra quyết định như vậy đâu nhỉ?”

“Tên tiểu tử đó dựa vào cái gì mà làm Nhiếp chính vương? Bệ hạ thật sự không sợ hấn sẽ cướp ngôi à!”

“Hừ, miệng còn hôi sữa, khó đảm trọng trách, bệ hạ rốt cuộc e là bệnh đến hồ đồ rồi!”

“Xem ra chúng ta phải bày tỏ thái độ mới được, sao có thể để hấn dễ dàng thực hiện!”

“.....”

Tiêu Tuấn một tay chống nạnh, hơi nghiêng đầu, híp mắt cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo đông đầy kiêu ngạo cùng bất tuân nhìn đám người đó: “Nếu đã bất mãn như vậy, chi bằng làm phản đi, chỉ cần các người có gan.”

[4]

Một khi đã muốn tạo phản, chính là không phải chuyện chỉ nói là được, Tiêu Tuấn từ sớm đã tóm được nhược điểm của mấy vương gia này, hắn đã quyết định hành sự, đám người đó một kẻ cũng đừng hòng trốn thoát.

Có điều phản ứng của Tiêu Tranh so với tưởng tượng của hắn còn nhanh hơn nhiều, Tiêu Tuấn không kịp lưỡng lự liền rút khỏi kinh thành, dùng binh lực còn lại trong tay trấn giữ Giang Đông.

Loạn thất vương khiến Đại Lương dân tâm hoảng loạn, thậm chí ngay cả Tây Nhung cũng bắt đầu rục rịch.

Đương nhiên, trên thực tế bọn chúng có bao giờ an phận đâu chứ?!

Chẳng qua việc này đối với Tiêu Tuấn mà nói chính là một cơ hội tốt, sau khi ở Giang Đông nghỉ ngơi chỉnh đốn không lâu, hắn liền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chiếm giữ Giang Nam, dùng Trường giang làm ranh giới, hướng về đô thành phía bắc, trận địa sẵn sàng.

Mặc dù Tiêu Tuấn tính tình không tốt, nhưng cũng không đến mức là kẻ không có đầu óc, hắn muốn tạo phản cũng không phải nhất thời nóng đầu, mà là thật sự muốn quyền thế.

Hoặc nói, trên đời này kẻ nào lại không muốn quyền thế?

Hắn ở Giang Nam thường xuyên thăm hỏi danh sĩ, tiếc là người nào người nấy đều không muốn xuất sơn giúp hắn. Sau đó khó khăn lắm mới nghe ngóng được có một vị tiên sinh dạy học tài hoa xuất chúng tên gọi Văn Kim Trì, tính tình cũng tốt, liền chạy đến mời mọc, chưa từng nghĩ đến đối phương thế nhưng đã xuống mồ....

Hắn liền tính khai khoa đãi sĩ(1), nhưng văn nhân trọng khí tiết, cũng chẳng được mấy người tham gia. Trong tình huống bất đắc dĩ, hắn đành phải tới Giang gia cậy nhờ. Trên thực tế, hắn cũng không muốn đi bước này, bởi vì như vậy sẽ khiến hắn nhớ đến mối quan hệ giữa bản thân và mẫu phi đã mất, còn có ca ca ruột thịt.

(1) Mở khoa cử thu chọn hiền tài

Không phải già mồm cãi láo gì, chỉ là không muốn nhớ lại, nhưng đã tới nước này thì không được phép hối hận, càng không thể quay đầu.

Đáng tiếc Giang gia không muốn gặp hắn, hoặc giả nói không muốn thấy chuyện hắn làm phản, vì thế tính tình hắn lại nổi lên, trực tiếp mắng chửi rồi liền bỏ về, nhưng phát hiện đám huynh đệ theo đuổi lại nơm nớp lo sợ.

Không bao lâu, Thục vương liền phản bội trốn đi.

À, dùng lời lẽ của phía hoàng thất bên kia, chính là “Quy hàng”.

Tiêu Tuấn phái người truy đuổi, Thục vương xảo quyết lại cải trang thay mạo đổi đào dùng thể thân đánh tráo. Hắn nhất thời kiêu ngạo lại nổi lên, dứt khoát đợi xem phản ứng của Tiêu Tranh.

Tên nhãi kia dạo gần đây tiến hành tân chính gì gì đó, nực cười, muốn cho nữ tử làm quan, xem ra vị trí Nhiếp chính vương này của người cũng sắp đi tong rồi!

Hắn bắt đầu lôi kéo quan viên khu vực Giang Bắc, từ từ mở rộng thế lực, phái quân sư đắc lực nhất bên cạnh tới Dương Châu, giúp Quảng Lăng vương trị quân, tất cả đều tiến hành có trật tự, giang sơn quyền thế, cuối cùng đều sẽ rơi vào tay hắn.

Buổi tối một ngày nào đó hắn xem cổ văn, bỗng đọc tới câu “Bất lai tuần cực du, hà năng tiểu thiên hạ” của Phạm Trọng Yêm, trong lòng chợt xao động, bỗng dưng rất muốn đi xem thử Tuần Cực phong của Thái thất sơn kia hình dáng như thế nào.

Đúng lúc thị thiếp bên cạnh Hồng Trù tiến vào bồi hấn, trông thấy bộ dạng ngẩn ngơ của hấn, ngạc nhiên hỏi: “Vương gia sao vậy?”

Tiêu Tuấn bình tĩnh, bật cười, thở dài nói: “Bổn vương đang nghĩ, sau này nếu như không còn, có thể mai táng xương cốt ở Tuấn Cực phong thì cũng tốt rồi.”

Hồng Trù nghe vậy không khỏi sửng sờ một lúc. Nàng là thiếu nữ mồ côi mà Tiêu Tuấn cứu trên đường xuống Giang Nam, không nơi nương tựa liền ở lại bên cạnh hấn. Tiêu Tuấn mặc dù tuổi trẻ anh tuấn, nhưng đối với chuyện nam nữ cũng không ham thích, cho nên lâu như vậy cũng chỉ có một mình nàng ở bên cạnh hấn. Nghe hấn nói thế, Hồng Trù chỉ cho rằng hấn lo lắng tương lai, cũng không nghĩ nhiều.

Chuẩn bị đi nghỉ, ngoài cửa chợt có người bẩm báo nói tìm thấy tung tích Lâm Tuyên.

Tiêu Tuấn nghe thấy lập tức khoác áo ra ngoài, bước chân gấp gáp. Hấn biết ảnh hưởng của Lâm Tuyên ở khu vực Giang Nam, cho nên vẫn luôn tìm kiếm, không ngờ cuối cùng để hấn tìm được.

[5]

Lâm Tuyên thực tế đang đưa phu nhân của hấn Lương Khánh Đức chuẩn bị suốt đêm vượt sông đi Giang Bắc. Khí trời chuyển lạnh, gió rất to, thời tiết thế này suốt đêm vượt sông quả thực rất nguy hiểm, nhưng hấn không thể ở lại đây chờ Ngô vương tới tìm hấn.

Lúc Tiêu Tuấn cưỡi ngựa chạy tới, trên người chỉ mặc trung y màu trắng, tóc cũng tán loạn sau tai, theo gió tung bay, không có một chút dáng vẻ tính khí nóng nảy thường ngày, trái lại lộ ra nét phong lưu tuấn đạt, ôn hòa đa tình.

Đuốc sáng hừng hực soi khắp bờ sông, hấn nhìn thấy trên con thuyền nhỏ vừa mới rời bến có một nam tử, dung mạo dưới ánh lửa mơ hồ có chút quen thuộc. Nhíu mày suy nghĩ trong thoáng chốc, thế nhưng lại không chút manh mối.

Cung tiễn thủ bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi hấn hạ lệnh một tiếng thì liền xuống tay, nhưng ngay sau đó bên trong thuyền đột nhiên có người xông ra, vừa kéo Lâm Tuyên đẩy vào khoang thuyền, vừa nghẹn ngào nói: “Mau tránh đi! Chúng ta có chết cũng phải chết cùng nhau!”

Tiêu Tuấn bỗng ngăn người, hấn nhớ giọng nói đó, thế nhưng lại là cửu hoàng tỷ của hấn, Khánh Đức công chúa.

Chả trách cảm thấy nam tử đó quen quen.

Có điều hấn đã sớm buông bỏ chấp niệm năm xưa, đương nhiên cũng không có bất kỳ cố kỵ gì. Cười lạnh một tiếng, tự mình tiếp nhận trường cung bắn một mũi tên, nhưng rốt cuộc chỉ bắn lên thân thuyền, có điều tiễn vũ rung động vẫn khiến Lương Khánh Đức sợ đến hét to.

“Ngô vương, người.....”

Nàng dường như muốn cầu xin, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, Lâm Tuyên đã kéo nàng che chở ở sau lưng.

Tiêu Tuấn phất phất tay, lớn tiếng nói: “Chạy cũng được, chỉ cần ông trời để các người bình an qua sông, bổn vương cũng không ngăn trở, nhưng tốt nhất vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện nữa, bất luận là ai cũng đừng xuất hiện!”

Về mặt Lương Khánh Đức kinh ngạc, Lâm Tuyên cũng có chút chấn kinh, sau đó hướng phía hấn chấp tay, kéo Lương Khánh Đức vào khoang thuyền, con thuyền nhỏ liền trôi về phía trước, dần khuất trong bóng đêm.

Tiêu Tuấn tùy ý thả trường cung, một tay nắm dây cương, một tay chống hông cười nhạt.

Hấn chính là kẻ kiêu ngạo như vậy, nếu đã muốn đi, hấn hà cớ gì phải ngăn trở? Cho dù Lâm Tuyên sau này sẽ xuất hiện ở trước mặt Tiêu Tranh thì đã làm sao? Hấn vẫn như cũ có thể thắng.

Trên đời này cũng không chỉ có mình Tiêu Tranh hấn có thể đánh trận!

Tác giả có lời muốn nói: Ngô vương tự phụ kiêu ngạo, sống rất thành thật, mặc dù là phản tặc, nhưng ta rất thích tính cách của hắn, vì thế nhện không được viết ngoại truyện này về hắn. Thực ra vốn dĩ còn muốn viết ngoại truyện về Tiêu Đao, nhưng ta quá yêu hắn, cho nên không muốn viết nữa (What!==(=)). Được rồi được rồi, thực ra Tiêu Đao có một ‘hố’ riêng luôn, nhưng vẫn chưa chuẩn bị xong, sau này sẽ quyết định có làm hay không thôi, ta bị thúc giục có quá nhiều điều muốn viết rồi, ngã quy run rẩy ~ Xin hãy để lại lời nhắn tung hoa aaaaaaaaa.....

68. Chương 67: Ngoại Truyện 1.3

Chuyển ngữ: Mic

Hữu phong tuần cực (Hạ)

Lúc Tiêu Tranh ở bờ đê Giang Bắc diệt trừ tham quan, Tiêu Tuấn kỳ thực đứng ở bờ đối diện từ xa quan sát, chỉ thấy một đám người đông nghìn nghịt, liền cười lạnh rời đi.

Sau đó triều đình bắt đầu lần lượt có nhiều biến động, vị nữ quan nhờ vào tân chính mà bước vào quan lộ kia không ngờ mơ mơ hồ hồ một bước lên mây, càng làm phẩm cấp càng cao. Tiêu Tuấn vừa buồn cười, vừa cảm thấy có chút hứng thú.

Dù sao trên đời này không phải ai cũng dựa vào vận may, nữ tử kia ắt hẳn cũng có chút tài lẻ ấy chứ. Tiếc là, nghe đâu còn là người Giang Nam, sao lại cứ phẩm phẩm mà chạy lên kinh thành làm gì? Bằng không có thể có tác dụng với mình rồi! Tiêu Tuấn lắc đầu cảm khái.

Lúc nữ vương Thanh Hải quốc và đứa cháu của hắn quyết định minh ước, tâm tình hắn có chút phức tạp, bởi vì một mặt điều đó có nghĩa triều đình sắp bắt đầu đối phó hắn rồi, mặt khác chính là hắn vẫn luôn mong mỗi đến ngày này.

Hai bên đều nghỉ ngơi dưỡng sức, rèn luyện quân binh, đôi bên đều khẩn cấp bố trí binh lực, chỉ cần một bên động thủ, liền sẽ khơi dậy sóng cả ngập trời.

Hồng Trù cúi đầu vào phòng, dáng vẻ tâm sự nặng nề, Tiêu Tuấn cũng không để ý, hắn vốn cũng không phải là một nam nhân ôn nhu, cho nên cũng sẽ không quan tâm đến cảm xúc của một nữ nhân.

“Nghe nói triều đình phái quân đến rồi, còn do Nhiếp chính vương tự mình lãnh binh.” Hồng Trù cẩn cẩn thận thận đứng phía trước hắn, nhìn Tiêu Tuấn đang ngồi trước án thư nghiên cứu địa đồ.

“Ừ..... có chuyện như vậy.” Tiêu Tuấn thờ ơ đáp.

“Vương gia, ngài.....sẽ không có gì chứ?”

“Hửm?” Tiêu Tuấn nhướn mắt, nét mặt trầm xuống: “Nàng không tin bốn vương có thể thắng ư?”

“Không phải.....Chỉ là.....” Ánh mắt Hồng Trù lấp lánh, ấp úng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói nên lời rằng nàng lo lắng cho hắn, Tiêu Tuấn đã chẳng kiên nhẫn phẩy tay ý bảo nàng lui ra.

.....

Mới đầu có hai mươi vạn đại quân của Quảng Lăng vương ngăn cản, Tiêu Tranh hiển nhiên không thể nào có thể dễ dàng giành thắng lợi như vậy, ai ngờ Giang gia lại đột nhiên ra mặt mời về một quân sư đặc ý nhất cho hắn, nhất thời bao cỏ Quảng Lăng vương binh bại như núi.

Tiêu Tuấn nộ khí dùng dùng chạy tới tìm người tính sổ, nhưng Giang gia trái lại chạy trốn rất nhanh, tất cả đều đã tránh mặt về Giang Nam.

Ta không phụ người, nhưng người lại phụ ta! Được lắm! Hắn nghiến răng kèn kẹt, chờ bốn vương thống nhất thiên hạ, mặc kệ đám người các người có quan hệ thân thân huyết thống thế nào, tất cả đều phải chết không có chỗ chôn!

Thế nhưng những sự việc sau đó như thể được trời trợ giúp, Tiêu Tranh vượt sông vừa xuất chiến liền thắng lợi, nhất thời danh tiếng chiến thần lan truyền không ngừng. Đám vương gia ham sống sợ chết kia nhìn không được lại chạy tới lải nhải, kêu hấn lui tới vánh đai Vô Tích – Tô Châu.

Nực cười! Bất quá là chết một tên Quảng Lăng vương mà thôi, chẳng qua là thành công chiếm lại Trấn Giang mà thôi, nói cho cùng cũng chỉ là một thằng nhãi có được mấy năm dụng binh, có cái gì mà sợ đến thế!

Có điều đây đích thực cũng là một tên khó chơi, động một tí là lại phái người tới quấy rối, chi bằng đầu trực tiếp một trận, chứ dây dưa dằng dai mãi như thế, còn làm Nhiếp chính vương cái quái gì chứ?!

Hấn nhẹn cũng không thể nhẹn, cuối cùng trực tiếp đứng trên tường thành mắng đám binh sĩ quấy rối đang chạy trốn té tát.

Chửi rồi lại chửi, chiến sự vẫn phải tiếp tục. Hấn lạnh lùng bố trí, lệnh cho mấy kẻ kia phối hợp lấy thế gọng cùm bao vây Tiêu Tranh, nhưng chưa từng nghĩ hấn lại có gan đỉnh đỉnh đặc đặc xông thẳng vào.

Hừ, tới vừa hay, cho hấn biết cái gì gọi là có đi mà không có về!

Tiêu Tuấn trong ánh mắt lo lắng của Hồng Trù khoác giáp ra trận, xuống cửa thành, dùng thái độ đập nổi dìm thuyền xuất hiện trước mặt Tiêu Tranh.

Dù là đầu đông, nhưng ánh mặt trời rất chói, hấn hí mắt nhìn rồi lại nhìn, giật mình phát hiện, thì ra thời gian đều đã ghi khắc dấu ấn trên người của cả hai.

Tiêu Tranh sớm đã chẳng còn là thằng oắt con, nếu nói khí thế trước đây chỉ là mơ hồ lộ ra, thì thoảng sẽ toát lên vẻ hoang dã như sóng triều, thì hiện giờ hấn chỉ là mặt hồ trong vắt xanh biếc, bề ngoài âm trầm không chút gợn sóng, nhưng bên trong lại toát lên sự mạnh mẽ còn hơn cả biển sâu.

Hai người cứ thế quan sát đối phương, cuộc đời hơn ba mươi năm của hấn dường như trong thời khắc ngắn ngủi này lướt qua một lượt.

Tiêu Tuấn cảm thấy buồn cười, Tiêu Tranh lại nói nếu như đầu hàng, niệm tình hấn là thúc thúc ruột của hoàng đế, có thể tha mạng cho hấn.

Nếu như hấn trông đợi dựa vào chút quan hệ huyết thống này thì lúc đầu đã không nghĩa vô phần cố rời khỏi kinh thành!

Không chút chùn bước!

Trải qua lâu như vậy, đối thủ này cuối cùng đã đứng trước mặt hấn, nghĩ thấy, hôm nay cũng nên là ngày kết thúc.

Không hổ là người từng trải có kinh nghiệm sa trường, đội ngũ của hấn bị một chiêu gây ông đập lưng ông, lại thêm danh hiệu “Chiến thần Tấn vương” mấy ngày liên tiếp vẫn luôn làm lung lay lòng quân, còn tiếp tục e là sẽ càng lúc càng khó khăn.

Tiêu Tuấn không nhẹn được nữa, võ chiến mã, tay cầm trường thương xông tới. Nhưng lực cản lại của Tiêu Tranh cũng không yếu, giằng co ở cự ly gần mới phát hiện người trước mặt đích thực đã không còn là thiếu niên Tiêu Tranh mà bản thân biết trước đây.

Hấn thậm chí còn dùng lời chế giễu: “Chẳng qua chỉ có như vậy, Ngô vương ngoại trừ khẩu khí thì cũng không có chiêu trò gì để tung ra!”

“Láo xược!” Dù biết đây là chiêu khích tướng nhưng Tiêu Tuấn vẫn luôn không chấp nhận được việc bị người khác khinh thường, đương nhiên lửa giận khó nén, trường thương vung lên, một lần nữa đánh úp tới, cả hai xoay người xuống ngựa, chuyển sang đấu giáp lá cà.

Trên thực tế trong khoảnh khắc tiếp đất, Tiêu Tuấn đã quan sát thấy tinh quang vụt qua trong mắt Tiêu Tranh, đây là loại tự tin tất thắng, trong thâm tâm hấn cũng rõ vài phần, võ nghệ của bản thân không bằng hấn, e là khó mà thoát thân.

Nhưng dù tử trận sa trường thì có gì sợ chứ? Thành bại do trời, sự việc do người. Nhân sinh trăm năm vội vã, ít nhất hần đã vì điều mình mong mỏi mà tranh đấu, thân là nam nhi, chí ít sống cũng không uất ức.

Lúc trường thương trong tay đâm vào vai Tiêu Tranh, vùng bụng bỗng co rút đau đớn, khẽ cúi đầu, trường kiếm của đối thủ đã xuyên qua lưng hần.

Thiên địa dường như mất toàn bộ âm thanh, tiếng đánh nhau huyền ảo xung quanh tan thành hư vô, người trước mặt cũng có chút nhìn không rõ. Qua một lúc lâu, chỉ truyền tới tiếng nói trầm thấp tựa như thở dài của Tiêu Tranh: “Người thua rồi.....”

Hần hung hăng trừng mắt, trong lòng vạn phần không cam, nhưng không phản bác.

Thua chính là thua, dù hần tự phụ, nhưng vẫn chưa đến mức thua không dậy được.

Vào khoảnh khắc ngã xuống, bên tai dường như mơ hồ truyền tới tiếng khóc nức nở tê tâm liệt phế của nữ tử, đại khái là Hồng Trù rồi.

Hần bắt đắc dĩ thở dài, từ từ nhắm mắt, không do dự, càng không chút lưu luyến....

[Kết thúc]

Sau khi Tiêu Tranh vào phủ Kim Lăng, gặp Hồng Trù, mặt nàng có chút đỏ ửng khác thường, nhưng ánh mắt lại tan tác mất mát, ngơ ngẩn ngẩn ngời trong hành quán nơi Ngô vương cư ngụ.

Thấy Tiêu Tranh tiến vào, nàng vội vàng quỳ sụp xuống, xiêm y đỏ rực khiến tất cả những người có mặt đều kinh ngạc. Sau đó nàng nài khóc xin Tiêu Tranh hậu táng Ngô vương, nói ra di nguyện của hần lúc sinh tiền, hi vọng có thể thành toàn.

Tiêu Tranh dụng tâm ghi nhớ, lúc lấy lại tinh thần thì nữ tử trước mặt đã ôm ngực ngã xuống, mũi chảy máu, rõ ràng từ sớm đã uống thuốc độc....

Ngô vương không có con nối dõi, cho nên không có tồn tại vấn đề như thu xếp ổn thỏa gì gì đó. Đương nhiên theo như cách nói của người bên cạnh hần, đây là hần cố ý không để lại huyết mạch của mình.

Hần từng nói với Hồng Trù, ở cùng với người như hần thực ra không có gì đảm bảo, nếu nàng muốn đi, hần tuyệt không giữ lại.

Đến lúc nhìn lại, trên đời này vốn không có người quan tâm hần, hần sớm đã quen rồi, đương nhiên cũng không để tâm.

Tiêu Tranh phân phó hậu táng Hồng Trù, sau đó viết thư cho hoàng đế, nói muốn hộ tống di thể Ngô vương tới Thái Thất sơn ở Giang Nam.

Đây chính là di nguyện của Tiêu Tuấn, ngày đó chẳng qua là tùy tiện nói với Hồng Trù, nhưng nàng ghi nhớ rõ ràng.

Trên đời này vẫn còn người quan tâm hần, chỉ là hần chưa từng phát hiện.

Hoàng đế bệ hạ đối với chuyện này hiển nhiên không hiểu, mặc dù là thúc thúc ruột của mình, nhưng đây là kẻ cầm đầu phản tặc, không nhất thiết phải vì hần mà đường dài bốn ba, cho dù phải đi, cũng không nên để Nhiếp chính vương đích thân hộ tống.

Nhưng Tiêu Tranh vẫn kiên quyết giữ chủ kiến, hộ tống Tiêu Tuấn lên đường.

Đây là vị thập tam hoàng huynh từng dẫn đầu một đám huynh đệ bắt nạt hần rất nhiều lần ngày hần còn bé, giữa đôi bên vốn không có hảo cảm gì với nhau, càng đừng nói chi tới thân tình, nhưng khoảnh khắc tương ngộ trên chiến trường, Tiêu Tranh biết, đây là đối thủ đáng để bản thân khâm phục.

Hần đại khái là người sống chân thật nhất trong đám con cháu hoàng thất, nghĩ muốn cái gì, vứt bỏ cái gì đều sẽ bộc lộ, không hề trốn trốn tránh tránh, cũng sẽ không để ý đến cái nhìn của người khác.

Nhưng giang sơn sự nghiệp, không thể đảo điên, bách tính dân sinh, càng không thể để một người tính khí nóng nảy như hần làm chủ.

Lúc đến Thái Thất sơn, phương trượng của Tùng Sơn thiếu lâm vốn phải đích thân xuống núi nghênh đón nhưng lại bị Tiêu Tranh nhẹ nhàng từ chối, có điều vẫn mời vài vị cao tăng đồng hành cùng hắn đến Tuấn Cực Phong siêu độ cho vong linh Tiêu Tuấn.

Trong đó có một vị cao tăng cả một đường mê mê tỉnh tỉnh, như thể ngủ gật. Tiêu Tranh không khỏi liếc nhìn người đó vài lần, mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng vẫn luôn nghĩ không ra đã từng gặp qua ở đâu. Mãi đến khi vị lão hòa thượng này chấp hai tay thành chữ thập mỉm cười nói với hắn: “A di đà Phật, Nhiếp chính vương quên lần xin xăm đó ở chùa Trấn Quốc rồi chăng.”

Tiêu Tranh bừng tỉnh đại ngộ, nhân sinh quả nhiên nơi nơi đều tràn ngập cơ duyên, ngày ấy chẳng qua tình cờ gặp gỡ, không ngờ sau này thế nhưng còn có khả năng gặp lại.

Nhưng không biết trời đất bao la mệnh mông sau này, liệu còn có thể gặp được người một đời ly kỳ như Tiêu Tuấn.

Lão hoàng thượng ấy cùng vài vị cao tăng niệm kinh văn siêu độ xong, lại tận mắt chứng kiến Tiêu Tuấn nhập thổ, đột nhiên cảm khái nói: “Phật dạy: người có bát khổ – sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, oán hận hội khổ, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn si thịnh khổ. Chỉ có thân thể và tâm tình thoáng thoảng, mới có thể xa rời ưu phiền, ưu phiền rời người, thì mọi tai ương đều hóa thành bụi trần.. Ta đợi người phàm, khó thoát bát khổ, bởi vậy rơi vào trong luân hồi địa ngục....”

Tiêu Tranh nghiêng đầu, có chút khó hiểu.

Lão hòa thượng cười hô một tiếng A di đà Phật: “Ngô vương sinh tiền sớm đã trải qua bát khổ, nếu như người xa rời ưu phiền, ưu phiền rời cơ thể, thì mọi tai ương đều hóa thành bụi trần. Trăm năm luân hồi, đều có nơi chốn của nó, Nhiếp chính vương không cần cảm hoài.”

Tiêu Tranh nhin không được mỉm cười: “Đại sư nói như vậy, nhưng bốn vương cũng không phải đang cảm khái.”

“Ủm? Thế là gì?”

“Chỉ là cảm thấy phong cảnh nơi đây đẹp đến thế, Ngô vương an nghỉ nơi này hiển nhiên sẽ vui vẻ, có câu “Bất lai Tuấn Cực du, hà năng tiểu thiên hạ”, chính là ý này đây.”

“A di đà Phật.....” Lão hòa thượng hô một tiếng, cười thản nhiên cúi đầu, lại bắt đầu niệm kinh văn siêu độ một lần nữa.

Bên cạnh có người xin chỉ thị của Tiêu Tranh: “Vương gia, bia văn liệu có phải.... không đúng?”

Tiêu Tranh liếc nhìn bốn chữ “Ngô vương Tiêu Tuấn” bên trên, trầm ngâm trong thoáng chốc: “Bỏ hai chữ Ngô vương, chỉ để lại tên “Tiêu Tuấn” thôi.”

Đại trượng phu sống ở trên đời, há lại cần mấy thứ tước hàm, một cái tên là đủ, về phần ưu khuyết khen chê, tự có người sau bình luận.

Chẳng qua Tiêu Tranh cảm thấy, với tính cách kiêu ngạo như vậy của Tiêu Tuấn, e là tiếng xấu có nhiều đi nữa, hắn cũng sẽ không thềm để ý.....

69. Chương 68: Ngoại Truyện 2.1

Chuyển ngữ: Mic

Thanh Thanh Tử Khâm (Thượng)

[Mở đầu]

“Đồ chết tiệt!”

Hét to một tiếng, Cố Thanh đá văng chiếc ghế đang chắn trước mặt, khó chịu nhìn căn phòng trống rỗng.

Người hầu đứng cạnh rụt cổ thì thào nói: “Cố đại tiểu thư, người tức giận như vậy làm gì? Cũng không phải công tử trốn người, mà là công tử bị người ta bắt đi!”

“Ta mắng chính là mấy kẻ đã trói hấn đi!” Cố Thanh quay đầu nhìn hấn, đôi mắt phượng trắng đen rõ ràng trừng to: “Đám người đó là ai? Người nói mau!”

“Là.....là Định Tương vương.” Người hầu đã mau chóng rụt vào góc tường.

Từ sớm đã nghe công tử nói tiểu thư tính khí táo bạo không dễ chọc, quả nhiên!

Cố Thanh híp mắt, âm thanh trầm xuống: “Hay cho tên Định Tương vương, thế nhưng dám bắt sư huynh của ta!”

“Trước đây đâu có thấy người coi công tử như sư huynh.....” Người hầu vừa len lén nhìn nàng vừa nhỏ giọng thì thầm. Còn chưa dứt lời thì đã thấy Cố Thanh nhanh chóng hướng bên ngoài mà đi. Hấn vội vội vàng vàng đuổi theo: “Ui ui ui, công tử nói tiểu thư đừng đi tìm người đó!”

Hấn cuống quýt kêu to, nhưng Cố Thanh lại bỏ ngoài tai, đưa lưng về phía hấn tiêu sái phát tay một cái rồi liền đi thẳng về phía trước, bóng dáng rất nhanh đã hòa vào trong ánh tà dương đang dần tắt.

[1]

Thiên hạ có ngọn Hùng sơn gọi là Vô Phong, ngụ ý dùng Vô Phong có thể chặt đứt vạn vật.

Nghe đâu trên núi có tiên nhân tiên đồng cư ngụ, phạm phu tục tử chỉ có thể dừng chân ở lưng chừng núi, chỉ người có tiên duyên mới có thể đến được đỉnh núi.

Về lời đồn này, câu trả lời của Cố Thanh là: nhầm nhí!

Vô Phong sơn nàng quá quen thuộc, từ nhỏ chính nàng đã ở nơi đó mà trưởng thành.

Tiên nhân mà họ nói kia chính là sư phụ nàng, tiên đồng có ba người – nàng, nữ nhi của sư phụ Hạ Trinh Giác, còn một người nữa chính là kẻ khiến nàng chán ghét, đại sư huynh Văn Tuyền.

Lúc còn rất nhỏ nàng đã từng nghe Hạ Trinh Giác nói, sư phụ của họ trước đây là Hầu gia gì đấy, sau đó phạm tội nên dẫn nữ nhi của mình chạy trốn, trốn rồi lại trốn, cuối cùng tới Vô Phong sơn, dọc đường còn thu dưỡng hai cô nhi, đưa lên núi mà dạy dỗ, vì thế trở thành sư phụ của ba đứa nhóc.

Cố Thanh đem chuyện này đi hỏi sư phụ, lão nhân gia ngài nghe thấy liền nổi giận bưng bưng, đập bàn rống to: “Lão phu đây mà thêm chạy trốn á, đám nhóc con tụi bây đừng có mà tùy tiện nói bừa!”

Văn Tuyền đứng cạnh đưa chung trà cho ông, cười rất nhẹ nhàng thoải mái: “Sư phụ nói phải, hoàng đế vô đạo, người thực ra chính là quy ẩn, không hỏi thế sự mà thôi.”

Nghe thế Hạ lão phu tử mới thoải mái.

Nhưng Cố Thanh lại ngứa mắt bộ dạng của Văn Tuyền, cười y như hồ ly, hi hi ha ha, người nói sao thì chính là vậy chắc? Hứ!

Một năm nọ, Hạ Trinh Giác xuống núi rèn luyện, Hạ lão phu tử không an tâm, kéo tay Văn Tuyền nói: “Trong các đệ tử, con là đứa được ta chân truyền nhất, hiện giờ Giác nhi xuống núi ta không an tâm, chỉ bằng con xuống núi thay ta quan sát con bé, bằng không, ta sẽ lo lắng nó đụng phải kẻ xấu thì thật là.....”

Văn Tuyền vẫn như cũ mỉm cười thản nhiên: “Ôi chao, sư phụ, người thật sự lo lắng quá rồi, nhân tài như nhị sư muội sao lại có thể đụng phải kẻ xấu chứ? Trái lại, tiểu sư muội như vậy, xem ra mới khiến người ta phải lo lắng ấy chứ.”

Hạ lão phu tử vuốt râu ngẫm nghĩ, cảm thấy có chút đạo lý, nữ nhi của mình cũng rất có bản lĩnh. Vì thế ông cũng đem ánh mắt hoài nghi của mình hướng về phía Cố Thanh.

Cố Thanh muốn khóc không ra nước mắt, Văn Tuyền đồ chết bầm nhà người! Ta kém cỏi chỗ nào chứ hả?!

Sau đó lại qua một năm, Cổ Thanh cũng phải xuống núi, Văn Tuyền nói hấn cần xuống núi chuẩn bị, thế nên hạ sơn trước.

Cổ Thanh biết mấy năm nay hấn ở bên dưới kinh doanh buôn bán, rất có dáng vẻ của công tử con nhà giàu, nên cũng mặc kệ hấn, ước chừng qua mấy tháng mới cáo biệt sư phụ, chậm rãi xuống núi tụ họp với hấn.

Ai biết xuống núi đến nơi nghe nói là rất được kia, thế nhưng lại phát hiện người đã sớm đi, căn phòng trống rỗng, chỉ để lại một người hầu bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nói hấn bị Định Tương vương bắt đi rồi.

[2]

Thiên hạ hỗn loạn đã không phải mới ngày một ngày hai, Lương vương ở phía Bắc đã có ý vùng dậy thống nhất giang sơn, cho nên triều đình lúc này đang mạnh mẽ thu hút nhân tài.

Cây to đón gió thôi, số lần Văn Tuyền hạ sơn là nhiều nhất, trong ba người lại là người có học thức tốt nhất, không chỉ rất nhanh đã giành được tiếng tăm trong thương giới, mà còn đem tên tuổi truyền đến tận kinh thành.

Định Tương vương thực ra là có tư tâm, muốn loại bỏ hoàng đế để cướp ngôi, vì thế trực tiếp phái người bắt hấn đi, sung vào môn khách đầu quân cho mình.

Văn Tuyền kỳ thực từng tập võ, nhưng dù gì là một nửa thương nhân, cũng không thể trực tiếp động thủ với quan gia, đành phải để mặc bọn họ đưa đến kinh thành, trước khi đi nói với người hầu bảo Cổ Thanh đừng tìm hấn.

Nhưng Cổ Thanh tính khí táo bạo như thế nào, dễ gì bị lừa giỡn chứ! Văn Tuyền vẫn luôn khi dễ nàng, nàng còn chưa trả thù thì đã bị người ta dắt đi trước mắt! Nàng rất không vui, vì thế lập tức gói ghém lên đường, nhắm thẳng kinh thành phủ Định Tương vương.

Định Tương vương đang lúc cầu hiền như khát, vừa nghe có người tự tiến cử làm phụ tá cho mình, trong lòng thập phần vui mừng, vội vàng triệu kiến, nhưng thấy đấy lại là một công tử tuổi hãy còn trẻ, bạch y nhẹ nhàng, môi đỏ răng trắng, quả thực là y hệt nữ tử.

“Dám hỏi vị công tử đây cao danh đại tánh là gì?”

Cổ Thanh quy củ hành lễ, cười tủm tỉm thốt ra một cái tên: “Văn Tuyền.”

“Hả?” Định Tương vương lơ mớ: “Bổn vương không nghe nhầm chứ?”

“Vương gia không hề nghe nhầm, tại hạ chính là Văn Tuyền, kẻ ở trong phủ của ngài kia đích thực là tên giả mạo!”

“Sao chứ?”

“Nếu không tin, vương gia có thể bảo hấn đến đây đối chất với tại hạ.”

“Chuyện này.....” Định Tương vương lắc đầu thở dài: “Bổn vương đích thực muốn kêu hấn tới, nhưng hấn đã bị bệ hạ triệu vào cung rồi.”

Cổ Thanh sững sốt: “Sao cơ?”

Thì ra hôm đó Khánh Hi hoàng đế bắt ngờ quang lâm phủ Định Tương vương, trực tiếp hỏi: “Nghe nói hoàng đế đem danh sĩ danh chấn thiên hạ Văn Tuyền chiêu mộ vào phủ, thế nào, liệu có phải có tâm tư riêng không?”

Định Tương vương toát mồ hôi lạnh liên tục, trong tình thế hoảng loạn đành vội nói: “Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần đệ tuyển mộ Văn Tuyền là vì bệ hạ, đang định đưa vào cung đấy!”

“Ồ?” Hoàng đế cười lạnh một tiếng: “Thế thì bây giờ nhập cung đi!”

Cổ Thanh triệt để nổi đóa, con mẹ nó đây lại là chuyện gì thế này!

[3]

Dù đến muộn, nhưng Cổ Thanh không rời phủ Định Tương vương.

Nàng nghĩ Văn Tuyền ít nhiều vẫn sẽ trở lại một hai lần, đến lúc đó thẳng thắn khuyên hấn chạy trốn là được, cùng với đám người này dây dưa tới lui, thực sự chẳng ý nghĩa gì.

Nhưng đợi rất lâu, vẫn như cũ không đợi được hấn trở về. Nhưng Định Tương vương lại bị tài hoa của nàng chấn động, mạnh mẽ muốn giữ nàng lại, còn đưa ra rất nhiều điều kiện hậu hĩnh.

Cũng đến lúc này, Cố Thanh mới biết lời lẽ châm chọc của Văn Tuyền đều là vô nghĩa, thực ra nàng vẫn rất ưu tú. Nhưng nàng cũng không muốn hư danh lợi lộc gì đó, mỗi ngày ở trong vương phủ đều như bị giày vò.

Ngày nọ rảnh rỗi đến nhàn chán, nàng ngồi trong hậu hoa viên phủ Định Tương vương gảy đàn, lập đi lập lại vẫn là mấy giai điệu.

Chính là khúc “Tử Khâm”, trước đây Văn Tuyền lúc không có việc gì thì thích đàn hát. Giọng của hấn trầm thấp nhẹ nhàng, hát ca khúc nhu hòa ấm áp như vậy hợp vô cùng, thường khiến người đối đầu với hấn như nàng cũng thường xuyên nghe đến mê mẩn.

Mà hiện giờ đã rất lâu rồi không được nghe. Cũng không biết tên chết tiệt này hiện giờ ở trong cung thế nào rồi.....

Sau lưng có người tới gần, nàng vừa quay đầu, đập vào mắt chính là một bộ hoàng bào vàng rực. Sau khoảnh khắc sững sốt, vội vàng đứng dậy, chỉnh đốn trang phục bái lạy: “Thảo dân tham kiến bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thực ra Cố Thanh rất không thích đối với quan to quý nhân tam khấu chín lạy, ngày trước ở trên núi cũng không có ai dạy nàng mấy thứ này, nhưng hiện giờ thân ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Người ở trước không lên tiếng, qua một lúc lâu, một bàn tay nâng cằm nàng, như thể đang ngắm nghía một đồ vật, “Bộ dạng xinh xắn như vậy, là nam hay nữ?”

Ngón cái hấn ở trên cằm nàng chậm rãi cọ sát, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, tràn đầy tìm tòi cùng nghiền ngẫm, ý cười bên môi cũng đầy tà mị cùng tàn độc.

Cố Thanh nhin xuống kích động gạt tay hấn ra, lùi về sau, thoát khỏi kiềm chế của tay hấn: “Thảo dân là nam.”

“Hừ.....” Hoàng đế cười lạnh, “Trẫm dạng người nào chưa từng gặp qua, người lừa kẻ khác còn được, muốn gạt Trẫm, thật sự còn khó đó.”

“Bệ hạ minh giám, thảo dân đích thực là nam.”

Hoàng đế cười thành tiếng: “Được lắm, người nói là nam thì là nam vậy.”

Hấn xoay người hướng Định Tương vương đang ở phía sau mặt mày ảo não phân phó: “Đám người nhàn rỗi trong phủ hoàng đế thật sự là càng lúc càng đông rồi, lần này hấn là lại vì Trẫm mà chiêu mộ trợ tá nhỉ?”

Định Tương vương khóc không ra nước mắt gật đầu, “Bệ hạ anh minh.”

“Rất tốt, vậy theo Trẫm vào cung đi.”

[4]

Tường thành chốn thâm cung cao cao nguy nga sừng sững, lại đương lúc tiết xuân se lạnh, Cố Thanh một thân bạch y, cung cung kính kính quỳ trước Ngự thư phòng, gió lạnh lùa qua, cả người nàng liền run cầm cập.

Người bên trong điện đang tận hưởng thanh sắc, tiếng cười đùa ha hả cùng nữ tử không ngừng truyền ra, đích thực là vũ nhục tám biển “Ngự thư phòng” mà.

Không lâu sau, một giọng nói lạnh lùng trang nghiêm cách cánh cửa điện lạnh lẽo truyền ra: “Không nói danh tính thực sẽ đem người bẩm tâu vạn đoạn, Trẫm nói được thì làm được.”

Cố Thanh đảo mắt một cái, trong đầu chậm chậm suy nghĩ đối sách.

Định Tương vương dễ dụ, nói hấn và Văn Tuyền trùng tên cũng tin, nhưng hoàng đế thì lại không đơn giản, dứt khoát cho rằng nàng và Văn Tuyền nhất định có liên quan, nếu không sẽ không tùy tiện mạo danh hấn mà vào phủ Định Tương vương.

Hoàng đế tàn bạo nàng đã biết, Cố Thanh hoàn toàn tin tưởng hấn sẽ đem nàng bầm thây vạn đoạn.

Đang lúc trầm tư, bên tai chợt truyền tới tiếng đàn du dương, nàng quỳ thẳng người dậy, quay đầu nhìn, cách bức tường cung thành, có người đang trầm giọng hát xướng:

“Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm. Tòng ngã bất vãng, tử trử bất tự âm?

Thanh thanh tử bộ, du du ngã tư. Tòng ngã bất vãng, tử trử bất lai?

Khiêu hề đạt hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề.

Khiêu hề đạt hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề.....”

Đồ chết tiệt!

Cố Thanh đột nhiên muốn khóc, nghe thấy lời ca này, vào lúc này, sao mà giống tiếng lòng của nàng.

Mặc dù ta chưa từng đi gặp người, lẽ nào người cứ như vậy mà cắt đứt tin tức?

Mặc dù ta chưa từng đi gặp người, lẽ nào người lại không thể chủ động đến?

Hiện giờ ta đã chủ động tới rồi, người thế nhưng lại không đến gặp.

Cửa điện đột nhiên bị mạnh mẽ mở ra, tiếng đàn chợt ngưng bật.

Khánh Hi hoàng đế long bào hơi mở, men say ngà ngà hướng mắt nhìn sang: “Thế nào, có thừa nhận người không phải Văn Tuyền?”

“Dạ.....” Cố Thanh cúi đầu, hốc mắt ẩm ướt, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ trên đất: “Thảo dân.....Văn Tử Khâm.”

Tác giả có lời muốn nói: Văn Tử Khâm xuất hiện rồi, cật lực tung hoa chào đón nào! Thế nào, liệu có phải hoàn toàn không ngờ được nàng là nữ tử như vậy không? Liệu có phải rất bất ngờ không? Wa hahaha, ta cười đắc ý, ta cười đắc ý.....

70. Chương 69: Ngoại Truyện 2.2

Chuyển ngữ: Mic

Thanh thanh tử khâm (Trung)

[5]

Một tiểu thái giám dẫn Cố Thanh dọc theo bức tường cung thành cao sừng sững đi thẳng về phía trước, sau mấy khúc ngoặt liên tiếp thì dừng lại trước một thiên điện.

“Văn công tử, đây chính là nơi đường huynh người cư ngụ.”

Cố Thanh chấp tay với hấn, “Đa tạ công công.”

“Văn công tử không cần khách khí, đây là việc nô tài nên làm.”

Hiện giờ hoàng đế vô cùng coi trọng Văn Tử Khâm này nha, hấn đương nhiên không dám chậm trễ, lại một phen khách khách khí rồi mới chậm rãi rời đi.

Cố Thanh tần ngần đứng tại chỗ một lúc, cất bước đến gần.

Vừa định đưa tay đẩy cửa điện thì đột nhiên có người từ bên trong kéo cửa, lôi nàng vào, sau đó rầm một tiếng đóng sập cửa lại, động tác dứt khoát liền mạch.

“Đồ chết tiệt! Ngươi.....”

Cố Thanh vừa định lớn tiếng mắng, nhưng thấy người trước mặt đưa ngón cái che miệng, làm động tác dừng lên tiếng với nàng.

Hai người ở cự ly gần, chăm chú quan sát mới phát hiện đối phương thay đổi ít nhiều. Văn Tuyền gầy hơn, nhưng thần thái trái lại vẫn tốt như trước, mắt như sao, khóe mắt hơi xếch, bộ dáng cười cười nhìn nàng vẫn khiến người ta muốn đập như trước kia.

Về ngoài Cố Thanh không có gì thay đổi, chỉ là vì cải trang nam tử, cố ý chỉnh sửa dung mạo, thực sự có đôi chút anh khí.

Qua một lúc lâu, Văn Tuyền mới hạ thấp giọng nói: “Muội vào cung làm gì?”

Bởi vì một tay chống lên ván cửa, một tay ôm eo nàng, khoảng cách giữa hai người rất gần, lúc nói chuyện cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở của hắc tử như lông vũ phớt qua thái dương.

Mặt Cố Thanh hơi đỏ, một lúc lâu mới ngọt ngào thốt ra một câu: “Ngươi có thể tới, ta vì sao lại không thể?”

“Huầy, ta thấy muội chính là nhìn trúng ta ấy nhỉ? Bằng không hà có gì phải một đường đuổi theo ta tới tận trong cung?”

“Ngươi.....Đồ chết bầm! Ai nhìn trúng ngươi chứ?”

“Được đó, chính là đồ chết bầm nhìn trúng ta, thế nào?”

“.....”

Cố Thanh rất rõ, so về cãi nhau, nàng đâu không lại Văn Tuyền, kết quả cuối cùng không ngoài hai điều: một là nàng dứt hơi khản tiếng mà chết, hai là nàng nghẹn khuất buồn bực mà chết.

Nhưng cho dù là vậy, nàng vẫn nhin không được phản muốn phản bác lại hắc tử, đã lâu như vậy không gặp, hắc tử còn trêu chọc nàng như thế? Nào có đáng vẻ của một vị sư huynh cơ chứ!?

Ai biết vừa định mở miệng thì đã nghe thấy Văn Tuyền thay đổi cách nói, trong nháy mắt trở nên nghiêm túc: “Sư muội, ta nói thật, muội lập tức xuất cung đi!”

[6]

Chiến tranh liên miên, không lâu nữa sẽ lan tới kinh thành, Văn Tuyền bảo Cố Thanh rời đi, thực ra là vì nghĩ cho nàng.

Thế nhưng sự việc cũng không dễ dàng như vậy, hoàng đế tính khí thất thường kia hiển nhiên sẽ không dễ dàng để nàng đi. Hắc tử giống như con mèo vờn chuột, không chịu đơn giản nuốt nàng vào bụng, trái lại nhìn nàng ở dưới tay mình phần đầu giây giữa, hơn nữa thỉnh thoảng còn cổ vũ khích lệ.

Có một lần hắc tử thậm chí nói với Cố Thanh: “Tử Khâm, nếu ngươi đã có tài, chi bằng tham gia khoa cử, chỉ cần đỗ Trạng nguyên, Trẫm sẽ để ngươi làm Tế tướng, thế nào?”

Khoảng thời gian qua ở chung với hắc tử, Cố Thanh đối với tên hoàng đế mắc bệnh thần kinh này đã bó tay toàn tập. Quốc nạn ập xuống, thế nhưng hắc tử còn có tâm trạng trêu chọc nàng!!!

Nàng đối với chức tế tướng không chút hứng thú, chỉ hào hứng mỗi việc đưa Văn Tuyền xuất cung, liền lấy lòng cười nói: “Bệ hạ hậu ái, thảo dân cảm tạ vô cùng, nhưng thảo dân chỉ mong được cùng đường huynh trở về quê hương thôn dã, chúng thảo dân thô lậu, thực không hợp ở lâu trong cung, càng khó đảm đương trọng trách.”

Hoàng đế khà khà cười lạnh: “Hoàng cung của Trẫm há lại là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

Hắc tử bước tới trước mặt Cố Thanh, giữ chặt cằm nàng, trong mắt tràn đầy âm u: “Tử Khâm à Tử Khâm, xem ngươi muốn ở trước mặt Trẫm vờ vịt đến khi nào?”

Cố Thanh cả kinh, thì ra hấn nói muốn nàng làm tể tướng, nhưng thực ra đã nảy sinh hoài nghi với nàng. Nàng nhú mày, đã nỗ lực cải trang dung mạo và giọng nói cho càng giống nam tử, vì sao hấn vẫn khẳng khái nàng là nữ nhi?

Hấn liệu có cần tự tin đến như vậy không?!

Suy nghĩ Cố Thanh thay đổi, thức thời thuận theo lời hấn: “Nếu bệ hạ đã nói vậy, thảo dân xin khấu tạ hoàng ân, nhưng mong bệ hạ nói được làm được, nếu như thảo dân đỗ Trạng nguyên, phải để thảo dân làm Tể tướng.”

Hoàng đế mỉm cười đầy thích thú, “Được, nhất định.”

Cười cười cười! Cười cái đầu người! Cố Thanh siết nắm đấm trong lòng thầm nhủ, đợi đến khi làm Tể tướng rồi thì có thể xuất cung, có cơ hội sẽ đưa Văn Tuyền rời khỏi cung luôn! Đến lúc đó đồ biến thái nhà người ở đây mà cười cho đã! Đồ chết tiệt!

[7]

Khánh Hi năm thứ mười chín, Văn Tử Khâm đứng đầu tân khoa, hoàng đế kim băng đề danh, sắc phong Trạng nguyên.

Cùng năm đó, trực tiếp sắc phong chức Tể tướng.

Văn Tuyền sau khi biết được thì suốt nửa ngày không nói câu nào, một lúc lâu sau, chỉ thở dài một tiếng.

Hoàng đế mặc dù dường như xem trọng nàng, nhưng hấn đích thực hỉ nộ vô thường, cộng thêm triều cục hỗn loạn, những quan viên khác há có thể dễ dãi với nàng?

Trong cung long trọng tổ chức Quỳnh Lâm yến, Văn Tử Khâm từ một thường dân áo vải trực tiếp thăng cấp đứng đầu bách quan, chỉ trong một đêm tên tuổi vang dội khắp thiên hạ.

Đêm đó Văn Tuyền bất ngờ ôm đàn xuất hiện, một thân y phục trắng như tuyết, đôi mắt sáng rực khoan thai nhàn tản, tóc đen tùy ý buộc thả sau lưng, vén áo rũ mắt, gảy một khúc “Tử Khâm” cho Cố Thanh.

“Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm. Tòng ngã bất vãng, tử trử bất tự âm?”

Thanh thanh tử bộ, du du ngã tư. Tòng ngã bất vãng, tử trử bất lai?”

Khiêu hề đạt hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề.....”

Giai điệu quen thuộc một lần nữa lại vang lên, Cố Thanh cầm chung rượu chợt hoảng hốt.

Chăm chú quan sát dáng người đang lặng lẽ gảy đàn, nàng chợt nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây, tháng ngày cùng hấn ở trong núi, ba đứa trẻ cùng nhau đùa nghịch vui vẻ, hấn đối với sự tỷ chung quy vẫn luôn khách khách khí khí, duy chỉ đối với nàng thì vĩnh viễn mặt hầm sai bảo, châm chọc khiêu khích.

Sau đó có một lần nàng nhịn không được tủi thân khóc ầm lên, hấn mới bất đắc dĩ dỗ dành nàng: “Đồ ngốc, nhị sư muội là nữ nhi của sư phụ, chúng ta cảm tạ ân dưỡng dục của sư phụ, đương nhiên phải đối với nàng ấy tốt hơn, muội và ta giống nhau, đôi bên thoải mái một chút thì có can hệ gì chứ?”

Nàng và hấn giống nhau.....

Cố Thanh nhướn đôi mắt đã ngà ngà say cẩn thận tỉ mỉ quan sát hấn, đột nhiên hiểu rõ.

Hấn nói không sai, nàng thích hấn, nếu không nàng cứ xoắn xuýt xoay quanh hấn làm gì chứ?

Nàng thực sự là thích hấn rồi!

Ừm, tên chết tiệt này quá xấu xa, không thể thả ra ngoài, nàng gắng gượng chịu đựng, vì nữ tử khắp thiên hạ mà thu phục hấn vậy.

Cố Thanh cầm chung rượu nhìn Văn Tuyền, cười vô cùng hiên ngang lẫm liệt, cảm thấy bản thân thật sự vĩ đại khiến người ta phải ngưỡng mộ mà.....

Ánh mắt của nàng quá mức chuyên chú, đến mức bị một đôi mắt âm trầm thu hết toàn bộ vào đáy mắt cũng không chút cảm giác.....

[8]

Tể tướng không dễ làm, huống hồ gì Cố Thanh còn không có hứng thú làm Tể tướng. Có điều cho dù là vậy, công trạng của nàng cũng đủ khiến chúng triều thần nhìn với cặp mắt khác xưa.

Văn Tuyền cho nàng một chủ ý, bảo nàng chủ động xin tu sửa gia phả hoàng tộc, vừa tránh được mũi nhọn, vừa không cần lúc nào cũng bị mấy ý tưởng đột ngột của hoàng đế xoay tròn xoay.

Cố Thanh kể từ lúc đó bắt đầu làm bạn với cán bút, cũng là lúc này, nàng bắt đầu ghi chép một vài thứ.

Trên thực tế đây là thói quen vốn có từ trước, nhưng những ghi chép trước đây đều để lại trên núi, hiện giờ khó khăn lắm mới có được thời gian nhàn rỗi, đương nhiên phải đem kinh nghiệm bản thân tâm đắc trước nay đều chép lại.

Hạ lão phu tử trước giờ đều dạy dỗ họ như vậy.

Thực ra Cố Thanh mỗi lần đều muốn xem thử Văn Tuyền đã ghi chép những gì, tiếc là hẩn giấu kỹ như bảo bối vậy đó.

Đang độ nắng gắt cuối thu, tiết trời oi bức khiến người khó chịu.

Lúc Văn Tuyền tới tìm nàng, vừa hay nàng vừa viết xong một đoạn, mới đóng sách lại thì đã đối diện với đôi mắt đen bóng ánh lên tia giả hoạt của hẩn.

“Nè, viết gì vậy?”

“Nói với người làm gì?”

“Ui dào, sư huynh xem thử cũng không được sao?”

“Không được!”

“Thế đường huynh xem thử thì sao?”

“Người mà là đường huynh cái gì?”

“Cũng đúng nhỉ, thế xem ta là gì của muội đây?”

Cố Thanh sững sốt, đối diện với gương mặt nén cười của hẩn.

“Đồ chết tiệt! Người lại chọc ta!” Cố Thanh nổi cáu, đập bàn đứng dậy, nhe răng trợn mắt với hẩn một phe, sau đó hung tợn nói: “Người mặc kệ người là thế nào của ta, người chính là người của ta!”

Điều này đối lại khiến Văn Tuyền ngây ngốc.

Cố Thanh hí đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u: “Thế nào? Không muốn?”

“Phụt.....Ha ha ha.....” Văn Tuyền sảng khoái cười lớn: “Muội thật sự một chút cũng rụt rè cũng không có nha.”

“Sư phụ người có dạy bao giờ đâu!”

Văn Tuyền gật đầu, “Nói cũng phải.” Hẩn thu lại ý cười, thở dài một hơi, xoay người hướng bên ngoài bước đi, “Nếu không phải ta và muội đang ở nơi hỗn loạn dơ bẩn này thì mọi thứ tốt quá rồi, đáng tiếc.....”

Đáng tiếc? Cố Thanh mím môi, một lúc sau lại bùng phát lửa giận: “Đồ chết tiệt! Nếu người dám cự tuyệt thử xem?!”

[9]

Từ khi Cố Thanh rời nơi này, Văn Tuyền trở lại trong cung, dự định tiếp tục làm phụ tá ăn không ngồi rồi của hẩn, thế nhưng lần này quay lại, chính là một lần tai họa.

Ngày hôm sau Cố Thanh loạng choạng vào cung, hoàng đế ở trong Ngự thư phòng, tựa như lần đầu vào cung, nàng quỳ bên ngoài cửa, nhưng cũng không nghe thấy tiếng đàn của người kia nữa.

Giọng nói lạnh lẽo nghiêm trang một lần nữa từ trong âm thanh vui đùa âm ỉ truyền ra, khiến người buồn nôn: “Tử Khâm, quay về đi, Trầm sẽ hảo hảo yêu thương đường huynh của ngươi, ngươi an tâm.”

Cổ Thanh siết chặt nắm đấm, cắn môi run rẩy.

Sao có thể làm vậy? Sao có thể đem Văn Tuyền trở thành nam sủng của hắn?

Cửa điện lại bị đẩy ra, giày rồng tinh xảo dừng trước mắt nàng: “Tử Khâm, Trầm từng nói, xem ngươi giả vờ tới khi nào. Suýt nữa thì bị ngươi lừa rồi, sư huynh sư muội, nói đường huynh đường đệ gì chứ?”

Đôi mắt Cổ Thanh tròn to, ngẩng phắt đầu nhìn hắn. Thì ra hắn sớm đã an bày tai mắt bên cạnh nàng.

“Bệ hạ.....” Âm thanh Cổ Thanh khô khốc: “Xin bệ hạ cho biết, vì sao lại trêu đùa vi thần như vậy?”

“Trêu đùa?” Hoàng đế bật cười, áp đến gần nàng, “Trầm chỉ là không thích bị lừa thôi, Tử Khâm, ngươi nên biết, Trầm đối với ngươi đã có kiên nhẫn lắm rồi.”

Trong lòng Cổ Thanh căng thẳng, sắc mặt khế tái.

“Trầm có thể mạnh mẽ ép nàng vào hậu cung, nhưng Trầm không muốn làm vậy, Trầm cho nàng cơ hội, nàng tự mình lựa chọn, thế nào?”

Đồ chết tiệt! Biến thái!

Cổ Thanh đã không biết nên làm thế nào để hình dung người trước mặt, hắn thực sự có bệnh, hơn nữa bệnh còn ăn sâu vào xương tủy.

“Xin bệ hạ cho vi thần suy nghĩ, cũng mong bệ hạ trong khoảng thời gian này đối xử tốt với Văn Tuyền.”

“Ha ha, đây là đương nhiên.” Hoàng đế đưa tay đỡ nàng dậy, cười vô cùng đắc ý, sát đến bên tai nàng thấp giọng: “Chỉ cần nàng đồng ý, Trầm ngay cả vị trí hoàng hậu cũng có thể cho nàng.”

Cổ Thanh vội vàng cự tuyệt: “Bệ hạ không được, hoàng hậu thực đức, vi thần không xứng....”

“Haizz~” Hoàng đế ngắt lời nàng, “Nữ tử hiền lương thực đức Trầm nhìn chán rồi, Trầm chính là thích nàng khác với bọn họ.”

Đồ điên! Cổ Thanh siết chặt nắm đấm, tên này quả nhiên là đồ thần kinh!

71. Chương 70: Ngoại Truyện 2.3

Chuyển ngữ: Mic

Thanh thanh tử khâm (Hạ)

[10]

Hoàng đế ngu xuẩn vô đạo, trong lúc chỉ lo tầm hoan tìm lạc cho bản thân, quân đội của Lương vương đã đến bên ngoài đô thành.

Chúng thần hoảng hốt bất an, nhưng hoàng đế vẫn như cũ tiếp tục cuộc sống thanh thoi của hắn.

“Có Tể tướng tài cao bắc đẩu ở đây, các ngươi lo gì chứ?”

Nghe đi, hắn chính là nói với chúng đại thần như vậy đấy!!!

Cổ Thanh đành phải bất chấp tất cả xông pha ra trận, ở trong núi nàng cái gì cũng học, chiến thuật tập trận cũng có. Ai biết lần đầu tiên bày trận, đối phương thế nhưng lại thập phần thông thạo đối sách của nàng, trận đầu thất bại, bách quan càng thêm hoảng loạn.

Không lâu sau, Văn Tuyền bị vây nơi thâm cung nhờ người đưa một phong thư cho nàng, trong đó đề cập đến một vài sai lầm nàng dễ phạm phải cùng một vài chi tiết khó phát hiện.

Cố Thanh căn cứ theo chỉ điểm của hần một lần nữa bày trận, lần này quả nhiên thắng lợi, đủ để xua Lương binh thối lui ba mươi dặm. Văn Tuyền quả nhiên là người hiểu năng nhất.

Lương vương đã hạ lệnh trọng thưởng hoàng kim cho đầu nòng, còn phải diệt cửu tộc. Cố Thanh đối với cáo thị này tỏ vẻ tiếc nuối: Trước khi Văn Tuyền bị ta dụ, cửu tộc cũng chỉ có mình ta, xin lỗi Lương vương, để ngài thất vọng rồi.....

Thấm thoát mấy tháng đã trôi qua, nòng nắm tay tính toán, hạ sơn cũng hơn một năm, bất tri bất giác đã ở trong triều đường lâu như vậy, khoan nói tới việc dẫn Văn Tuyền đi, còn khiến hần trở thành nam sủng của hoàng đế.

May mà có cuộc chiến này, bằng không nòng khẳng định đã bị ép phải đưa ra lựa chọn.

Lúc đại tuyết bay bay mù trời, cũng chính là lúc hai quân giằng co hết sức căng thẳng.

Cố Thanh bọc trong tấm áo choàng dày nặng bước đi trong cung, nòng đang lên kế hoạch liệu có nên thử dẫn Văn Tuyền trốn ra khỏi cung hay không.

Dọc theo hành lang thật dài mà đi, đột nhiên cửa điện bên cạnh mở ra, nháy mắt người đã bị kéo vào sau cánh cửa.

Tựa như lần gặp đầu tiên trong cung, Văn Tuyền ngăn nòng bên cánh cửa, khẽ cười cúi đầu nhìn nòng.

Hần lại gầy, sắc mặt cũng hết sức xanh xao, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng rực như trước.

“Chạy đi.....” Ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất, hần nặng nề thở dài: “Thanh Thanh, muội chạy đi, xuất cung đi.”

Đây là lần đầu tiên hần gọi tên nòng, Cố Thanh ngây ngẩn, nửa ngày trời vẫn chưa tỉnh lại.

“Người kêu ta chạy?”

“Phải, chạy, chạy thật xa, đừng trở lại nơi xấu xa này, đất nước sắp diệt vong, thời cuộc đã không thể thay đổi, nòng vẫn là nhân lúc này có thể chạy trốn, nhanh chóng tránh đi đi.”

Cố Thanh cắn môi trường mắt với hần, vừa định nổi bão, Văn Tuyền đã bất ngờ cúi xuống, đem cơn giận của nòng chặn lại giữa môi mình.

Hần cẩn thận ôm nòng, trong ấn tượng, chưa bao giờ chuyên chú và dịu dàng như vậy đối đãi với nòng. Cố Thanh bất giác ôm ngược lại hần, nhưng cảm giác nơi tay chính là sống lưng còng gầy gò của hần, khiến người chua xót.

Nhưng còn chưa kịp cảm khái thì độ ẩm bên môi đột nhiên biến mất, ngay sau đó hần đã vô lực trượt xuống, hai mắt nhắm chặt, mặt tái ngắt. Cố Thanh vội vàng ôm lấy người hần, nhưng khó mà chống đỡ sức nặng của hần.

Khoảnh khắc ngã xuống, vạt áo hần bị mở ra, lộ ra vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ ở trước ngực, nhìn mà ghê người, khiến người ta run sợ.

Nước mắt bỗng rơi xuống, Cố Thanh kéo áo hần cất lực khóc mắng: “Đồ chết tiệt, đồ chết tiệt.....” Ngay sau đó lại ôm chặt hần vào lòng, toàn thân run rẩy.....

Ngoài cửa điện có người gõ ba tiếng, tiếng của một thái giám the the truyền tới: “Văn công tử, nên đi rồi, đợt lát nữa bị bệ hạ phát hiện thì nguy.”

Có thể là nghe thấy tiếng khóc nức nở bên trong, thái giám vội đẩy cửa tiến vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền nhất thời ngây người, sau khi tỉnh táo lại thì vội vàng chạy lên công Văn Tuyền, “Văn đại nhân, ngài mau rời đi, nơi này có nô tài rồi, ngài an tâm.”

“Đợi chút!” Cố Thanh đột ngột đứng dậy, nhìn Văn Tuyền đang hôn mê nghiêng răng nghiêng lợi: “Hoàng đế đã.....làm gì với hần?”

Thái giám trong nháy mắt hiểu được ý của nàng, vội lắc đầu nói: “Văn đại nhân hiểu lầm rồi, bệ hạ không có ham mê long dương, nhưng thường xuyên đem Văn công tử ra mà phát giận, ngài cũng biết bệ hạ tính khí bất định, xuống tay không có nặng nhẹ, Văn công tử sợ ngài bị liên lụy, lại không dám phản kháng.....”

Còn nói tiếp e rằng tai vách mạch rừng, thái giám không dám lên tiếng nữa.

Trong mắt Cố Thanh lóe lên một tia đau đớn co rút, chậm rãi gật đầu, lòng bàn tay siết thật chặt thật chặt.....

[11]

Cửa thành đóng kín, hai quân giăng co, đôi bên đều lên tinh thần chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

Một con tuần mã tức tốc phi tới, vó ngựa rầm rập, lực đạo tựa như sắp giẫm nát cả phiến đá xanh.

Tới cửa thành, binh sĩ tiến lên chặn lại, đến khi nhìn thấy người kia từ trong tay áo lấy ra lệnh bài thì liền lập tức quỳ xuống, “Tham kiến Tể tướng đại nhân.”

“Mở cửa thành.”

“Chuyện này.....Hai quân giao chiến, Tể tướng đại nhân, ngài không nên xuất thành.”

“To gan! Chuyện của bốn tướng người có thể quản?”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân biết tội, sẽ mở cổng thành cho đại nhân.” Binh sĩ lau mồ hôi lạnh, vội vàng vàng phân phó mở cổng thành.

Dưới ánh hoàng hôn bao la bát ngát, cánh cổng lớn ầm ầm từ từ mở ra, phía xa xa tĩnh kỳ phần phật, một màu đen ngịt, cách con sông hồ thành nhìn chằm chằm về phía này.

Cố Thanh cắn môi, trong đầu lại nhớ tới dáng vẻ ngã xuống không dậy nổi của Văn Tuyền, hận ý trong lòng dâng lên, thúc bụng ngựa, như tên rời cung, lao nhanh mà đi.

Người bắt ngờ xông vào doanh trại Lương quân rất nhanh đã bị dẫn đến đại tướng trong doanh, Cố Thanh giẫy khởi hai binh sĩ đang kẹp cánh tay mình, xoa xoa cánh tay nhìn người ngồi trên ghế.

Đây là một nam tử ôn nhuận như ngọc, dáng vẻ còn chưa đến ba mươi, mảnh khảnh gầy gò, nhìn áo bào rộng rãi còn tưởng là một văn nhân chứ không phải là Lương vương chinh phạt chiến trường.

Cố Thanh theo phản xạ liếc nhìn đầu gối của hắn.

Nghe nói Lương vương trước đây là con của Bắc Đô hầu, bởi vì mắc tội liên đới mà bị phạt trượng, đầu gối bị tổn thương, không thể đứng lâu, hiện giờ xem ra đây là sự thật.

“Người tới là ai?”

Đến khi hắn lên tiếng mới lộ ra một tia uy nghiêm của người đứng trên. Cố Thanh bình tĩnh đối diện với hắn: “Đương triều tể tướng, Văn Tử Khâm.”

“Hửm? Người chính là Văn Tử Khâm?” Lương vương trên trên dưới dưới quan sát nàng một phen, đột nhiên quay đầu hướng sau bình phong gọi một tiếng: “Trình Giác, nàng đến xem thử đây liệu có phải người nàng muốn tìm.”

Một thân nhung trang từ phía sau bình phong bước ra, trang phục giống nam tử, vóc người cao gầy, lại thêm một thân khôi giáp, so với Cố Thanh còn toát lên cảm giác anh khí nhiều hơn.

Thế nhưng Cố Thanh không có tâm tình cảm khái điều này, hai mắt nàng mở lớn, biểu cảm như nhìn thấy thánh vật: “Sư, sư tỷ?”

Chả trách chiến trận nàng mới bày ra đã dễ dàng bị nhìn ra sơ hở, ở đây thế nhưng lại có sư tỷ của nàng Hạ Trình Giác.

“Thì ra là nha đầu muội, ta còn tưởng rằng là đại sư huynh chứ.” Hạ Trình Giác cười chạy đến trước mặt nàng.

Cố Thanh cảm thấy sự phụ thực sự là có khả năng tiên đoán, tên của sư tử nàng đặt rất hay nha, tử ấy thật sự rất tuyệt đó! Lại có thể trà trộn đến bên cạnh Lương vương.

“Muội sao lại làm Tể tướng? Rồi lại làm thế nào mà đến đây? Đại sư huynh đâu?”

Một loạt các câu hỏi kéo suy nghĩ của Cố Thanh trở về, vội vàng giữ chặt tay nàng ấy, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cuối cùng vẫn là dứt khoát nói thẳng: “Đại sư huynh ở trong tay tên hoàng đế chết tiệt kia, bị tra tấn đến toàn thân đầy thương tích, muội không chịu được, nhất định phải cứu hắn, sư tử, tử mau giúp muội đi.”

Hạ Trinh Giác an ủi vỗ vỗ tay nàng, dáng vẻ dịu dàng ôn hòa: “Thanh Thanh, nữ tử phải ôn nhã hữu lễ, sao có thể mở miệng khé miệng là mắng người ta chứ?”

Nói rồi nàng cười tủm tủm quay đầu nhìn Lương vương: “Điện hạ, người nói xem, bọn ta phải xử lý tên hoàng đế mắc dịch đó thế nào đây?”

“.....”

[Kết thúc]

Cố Thanh mặc dù làm Tể tướng không lâu, nhưng cuộc sống dân chúng khó khăn, nàng hiểu rất rõ. Nàng đem bố trí binh lực của đô thành trình bày rõ, sau đó đưa ra ba quy ước: không nhiều dân, không tàn sát dân lành, không đuổi tận giết tuyệt hoàng thất.

Trước sau tới lui chưa tới mấy canh giờ, Cố Thanh ngay trong đêm hồi phủ, thu thập hành trang, mọi việc chuẩn bị sẵn sàng, tiến cung âm thầm sắp đặt chuyện Văn Tuyển xuất cung.

.....

Chưa tới năm ngày, Lương quân công thành, khí thế ào ạt. Nắm giữ bố trí binh lực, Cố Thanh lại không hề chống cự, đối phương đương nhiên thế như chẻ tre, như đẽo gỗ mục, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã công phá cổng thành.

Giang sơn đổi chủ, thay triều hoán đại.

Hoàng đế đứng trên đài quan sát của cung thành nhìn khói lửa ở phía xa, nhưng vẫn không quên phái người đi tìm Văn Tử Khâm đến bên cạnh.

Tiếc là Tể tướng mà hắn tâm tâm niệm niệm đã dẫn nam sủng của hắn trốn khỏi hoàng cung, tìm không thấy nữa.

Vị hoàng đế cuối cùng của triều đại – thụy hào sau khi chết là Lệ đế này cuối cùng đã nhóm lửa tự thiêu trên thành lầu, tiếc nuối duy nhất trước khi chết chính là cuối cùng vẫn không nhìn thấy người kia bỏ đi lớp ngụy trang trước mặt hắn.

Hoàng hôn đỏ bóng, ngày đông sắp tàn.

Hai con tuấn mã song song gõ nhịp, đạp lên ánh chiều tà chậm rãi đi xa, mơ hồ theo gió truyền tới tiếng hai người nói chuyện.

“Nè, chúng ta đi đâu đây?”

“Nàng muốn đi đâu?”

“Đồ chết tiệt, ta nói rồi ngươi nhất định lại muốn phản đối!”

“Được rồi, ta không đối, nàng nói đi.”

“Đi Giang Nam đi.”

“Hửm? Vì sao?”

“Phong cảnh tươi đẹp hữu tình nè, nghe nói quê nhà ngươi ở đó mà?”

“Quê của ta, nàng đi làm gì?”

“Đồ chết tiệt nhà ngươi!”

“Được rồi, đi thôi.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Nàng liệu có phải đã đồng ý điều gì với Lương vương?”

“.....Ngươi vẫn thật thông minh, ta đồng ý thay ngài ấy quan sát động tĩnh của các đại thế gia Giang Nam.”

“Nàng không phải làm thật đấy chứ?”

“Ha ha, ta đương nhiên không làm thật rồi, có quý mới giúp hắn làm mấy chuyện gian khổ đó! Chúng ta tới Giang Nam trải qua ngày tháng thật tốt, lúc rảnh rỗi thì đi thăm sư phụ là được, đã có sư tỷ che chở cho chúng ta, sẽ không có việc gì.....”

“Đợi chút!”

“Gì nữa?”

“Nàng nói nhiều như vậy, ai đồng ý ở cùng với nàng chứ?”

“.....”

“Sao lại không nói gì?”

“Đồ chết bầm nhà ngươi!!!”

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười sang sảng theo gió truyền đi thật xa, hai người cười ngựa đồng hành, nắm tay cười đùa trò chuyện, bóng dáng rất nhanh đã hòa vào ánh tà dương.....

Thiên hạ nhiều người tài, loạn thế tạo anh hùng.

Nữ nhi, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thua kém ai, cái cần chỉ là cho bản thân một cơ hội.

Mấy trăm năm tồn tại của Lương triều chính là thời kỳ truyền kỳ nhất, xuất hiện nhiều nữ tử tài giỏi như Văn Tử Khâm, Hạ Trinh Giác, Văn Tố. Từ xưa nam tôn nữ ty, thế nhưng suốt bề dài bao la của lịch sử, lại có ai có thể nhìn thấu trong số đó liệu có phải càng có bao nhiêu nữ tử tài hoa tuyệt diệu bị ẩn giấu.

Văn Tử Khâm làm Tể tướng bất quá chỉ thời gian ngắn, thành tựu văn hóa quân sự nổi bật, nhưng lưu lại cũng chỉ là một cái tên, có nhiều người còn không biết nàng vốn là một nữ tử.

Văn Tố lại trực tiếp dùng thân phận nữ tử bước vào quan trường, định thiên hạ, lại cùng Tiêu Tranh dốc lòng chăm lo việc nước, tạo tiền đề mở đầu cho thời thịnh thế Sùng Đức sau này.

Sau đó liên tiếp có nữ tử làm quan, hoặc ít hoặc nhiều lưu lại công trạng mỹ đức không thua gì nam tử.

Mãi đến khi nữ nhi của Sùng Đức hoàng đế và Đông Đức nữ vương An Bình diện hạ đẳng cơ, dùng năng lực của bản thân dập tắt bàn luận của mọi người, mưu định thiên hạ, chân đạp sơn hà, tạo thành sự nghiệp vĩ đại, mới xem như đẩy mạnh khí phách nữ tử không thua kém ai trong thế giới nam tôn này lên tới đỉnh điểm.

Đương nhiên, đây là việc sau này.....

—TOÀN VĂN HOÀN—

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi trước giờ vốn không giỏi viết hậu ký, nhưng lúc gõ ba chữ Toàn Văn Hoàn này thì vẫn có chút suy nghĩ vụn vặt nổi lên trong đầu. Thực ra tôi vẫn luôn tin rằng đọc truyện là duyên phận, cũng là tìm niềm vui, chỉ cần có thể trong xã hội áp lực chồng chất như núi này giúp mọi người thả lỏng tâm tình một chút thì đây chính là nguồn động viên to lớn nhất của tôi rồi, nhưng nếu như có thể thông qua phương thức này biểu đạt đôi chút ý tưởng của mình, thì đây trái lại chính là may mắn của tôi. Đương nhiên tôi cũng không phải người kích động cổ xúy chủ nghĩa nữ quyền gì, chỉ cảm thấy phụ nữ cũng có thể làm nên đại sự, cũng có hoài bão lớn lao, giống như trăm sông đổ về biển, mà tình yêu, không nghi ngờ gì chính là phần đẹp nhất, quý giá nhất,

cho nên có truyện này. Có lẽ trong cuộc sống thực tại có rất rất nhiều thất bại cùng phức tạp, có khi thành công, có khi thất bại, không thể nào tránh khỏi. Không có con đường tắt đưa tới thành công, nhưng nguyên nhân dẫn tới thất bại thì lại rất nhiều, cũng giống như Phó Thanh Ngọc vậy, khiếm khuyết sẽ do chính mình sửa chữa, cũng giống như Văn Tổ, cái thiếu chỉ là một cơ hội (có điều, phụ nữ có nội tâm mạnh mẽ như An Bình diện hạ thì đã ít lại càng ít, chủ yếu là liên quan đến môi trường trưởng thành của nàng nữa), nhưng bất luận thế nào, nguyên nhân thất bại đều không phải do bạn là phụ nữ, cho nên mọi việc đều có khả năng làm lại từ đầu....Cho nên, cho phép tôi nói một câu thật sâu sắc, đây thật sự là chia sẻ thật tâm của tôi!!! Hahaha..., ôm bụng cười nghiêng ngả...ing... (==|||). Cuối cùng, chúc cho những bạn đọc truyện này sẽ giống như Văn Tổ, biết tiến biết lùi, dùng tâm giao đãi, không lòng tranh giành, tìm được lương duyên, cả đời tự tại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-du-nu-quan>